

FIRTINA ZAMANI

DURUMAVİİ

*“Yürek mevzilerinde sipere yer yok be,
Öğretmen Hanım. Düştüğün an esirsin.
Ben de esirim artık.
Hem Karadeniz’e hem bir çift ela göze.”*

Lüks ve ihtişam içinde büyüyen Melek,
babasına meydan okumasının ardından kendini
Karadeniz’in dağ köyünde öğretmenlik yaparken
bulduğunda kaderin ona sarsıcı bir sürprizi vardır.

Yıllar önce acımasızca reddettiği silik ve sessiz
bir genç olan Tahir’in şimdi karşısında Fırtına lakabıyla
dağları kasıp kavuran bir yüzbaşı olarak durması
tüm dengeleri altüst eder. Yıkım Timi’nin heybetli
komutanının gözleri Melek’in hatırladığının aksine
buz gibi soğuk ve acımasızdır.

Aralarındaki çatışma kısa sürede tırmanarak yerini
inkâr edilmesi imkânsız bir çekime bırakır.
Karadeniz’in hırçın dalgaları ve samimi insanlarıyla
Melek’in sınıldığı bu yeni düzen, gülümsetecek bir
savruluşla yüreğinin hikâyesini Karadenizli bir adamla
yazacağı sıcacık bir yolculuğa dönüşecektir.

YERAK KİTAP

Instagram: @verakitapyayinlari, Facebook: verakitapyayinlari, TikTok: verakitapyayinlari

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

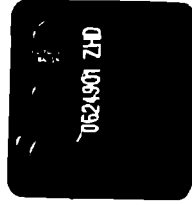
I

FIRTINA ZAMANI

*Duzenleme
Ny.ozlem*

DURUMAVII

Birbirine hapsedilmiş
zincirler gibiyiz :
Yalnızca birbirini çeken
iki meknatıs...
Zaman geçer, yollar ayrılır.
Ama ne kadar uzağa
gidersen git,
Yine bulurum.
Yine çeker alırım seni.

VERA KİTAP

@ verakitapyayinlari X verayayinlari verakitapyayinlari

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

FIRTINA ZAMANI - I

DURUMAVII

Yayına Hazırlayan : Yaren Kılıç
Son Okuma : Nur Sanoglu
Kapak ve Sayfa Tasarım : Merve Polat

Türü : Türk Roman
Kitap No : 17

1. Baskı: Ocak 2026
ISBN: 978-625-93650-4-6

Yayınevi Sertifika No: 81245

©Sedef Köçkar
©Vera Basım Yayın Dağıtım

Tüm hakları saklıdır.* Bu kitabın hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni olmadan elektronik, mekanik, fotokopi ya da başka yöntemlerle çoğaltılamaz, kayıt sistemlerinde saklanamaz veya aktarılamaz.

Vera Kitap

Vera Basım Yayın Dağıtım ve Ticaret Ltd. Şti.
Oruçreis Mahallesi Tekstilkent Sitesi
Tekstilkent Caddesi Blok No: A16 Kapı:21 Esenler / İstanbul
Tel: 0 (212) 812 83 72
info@verayayinlari.com.tr

Baskı ve Cilt

Yıldız Mücellir Matb. ve Yay. San. Tic. A.Ş.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Dalgıç Çarşısı Apt. 3/4
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 46025
Tel: 0212 613 17 33

FIRTINA ZAMANI

DURUMAVİİ

ÇALMA LİSTESİNE ULAŞMAK
İÇİN KODU OKUTUNUZ.

*Bu hikâye, henüz içimde sessizce yankılanan bir düşün
elimi inançla tutan ve yazarken karşılaştığım tüm fırtınalarda
yanımda olan biricik eşim Koray'a...*

ÖNSÖZ

*Kalbimin en kırık olduğu anlarda bile yüzlerce sayfayı
gülümseyerek yazdım.*

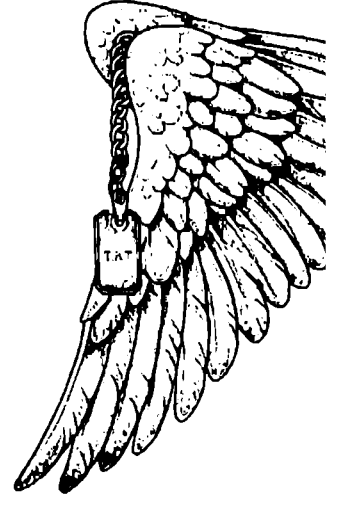
*Ve biliyorum ki kalbinin en kırık olduğu anlarda bile Melek ve Tahir
yüzüne sıcacık bir gülümseme bırakmanın bir yolunu bulacak...*

Bunu kalbimde hissedeceğim.

*Bu hikâye, mantığı nazikçe kovalarken delilik, abartı ve
bolca kahkahayı sayfalarında ağırlıyor. Kahvenizi alın, rahatlayın...
Okurken püskürtme riski tamamen size ait. :)*

1. BÖLÜM

"NE TAKAFA BAYILAYIM MESELA?"

Hayat, bir yön bulma sanatıysa benim pusulam en kritik anda bozulurdu. Ama sonradan öğrenmiştim; bazı yollar yanlış yürünmek içindi.

Adım Melek. Hayatla bozuşalı çok oluyor ama hâlâ barış bayrağı uzatıyorum. Üstelik topuklu pabuçlarımla aynı renkte!

Küçüklüğümünden beri hayal kurmayı severdim. Dünyayı değiştirebileceğime inanırdım. Her şeyin mümkün olduğu zamanlarda hayallerim de parıl parıldı. Renkleri ise en sevdiğim; tozpembe! Zengin bir ailenin çocuğu olmak birçok kapıyı daha ben onları fark etmeden açmıştı. İstedğim hemen hemen her şeye sahip olmuştum. Oyuncaklar, okullar, seyahatler ve çok daha fazlası... Ama bir şey eksikti. Adını koyamadığım bir boşluk, gülümsememin ardına sığınmış saydam bir farkındalık gibi...

İnsan her şeye sahip olup yine de hiçbir şeye sahip olamayabiliyordu.

Zamanla hayallerim bir toz bulutu gibi uçuşmuştu. Yükseldikçe gözden kaybolurken önce renklerini kaybetmişlerdi ve sonra seslerini... Artık beni heyecanlandırmayan hedeflere dönüştüklerinde ise yalnızca yapılacaklar listesine benziyorlardı. Kutusu işaretlenecek, sonra bir sonrakine geçilecek...

Bir gün mutluluğu hep ileriye ertelediğimi fark etmiştim. Sanki bir gün gerçekten yaşayacaktım da şu an sadece prova yapıyordum. Ama sahne hiç başlamıyordu ve ben... Hâlâ bekliyordum.

Tabii bu bekleme esnasında en sevdiğim eylemleri gerçekleştirmeyi ihmal etmiyordum; gezmek, gezerken dedikodu yapmak, alışveriş yapmak, alışveriş yaparken dedikodu yapmak, sosyal medyaya bolca fotoğraf atıp sevgili takipçilerimden beğeni toplamak, dedikodu yapmak, pembiş tırnaklar yaptırmak, pembiş tırnaklar yaptıtırken dedikodu yapmak ve tabii güzellik uykusu... Ama bir bakalım neden horoz kardeşin totosunda pirlerin uçuştığı saatlerde ben yatağımda bilmem kaçınıcı kez döndüğüm halde uyuyamamıştım... Çünkü hemen yan odamda takribi on dokuz

yaşlarında, medeniyete adım atamamış bir manda yavrusu yaşıyordu. Tabii buna yaşamak denirse... Kendisi ergenliğin doruklarında olduğu için biz normal insanların günlük yaşantısını sürdürdüğü saatlerde uyur, uykuda olduğumuz saatlerde ise depara kalkardı.

Bir konuda anlaşalım; bazı erkek çocukları bir yaştan sonra kati suretle ev ortamında yaşamaya uygun değil! Özellikle benim kardeşim gibi olanlar hiç değil! En iyisi yemini suyunu verip doğal ortamına salmak... Geri dönüşüm kutusu gibi; hem doğaya hem bize iyilik. Aksi sinir sisteminize hasar, huzurunuzda balta, hatta idrar yollarınıza enfeksiyon olarak bile geri dönebilir...

Daha fazla dayanamayacağımı anlayınca sinirle yataktan çıkıp saate baktım. Cidden mi! Saat altıyı sadece ve sadece sekiz dakikacık geçerken bu gürültüyü yapıyor olamaz, değil mi?

Yatakta dönüp durmaktan çarşamba cadısına dönen saçlarımı geriye atarak pembe tüylü terliklerimi ayağıma geçirdiğimde hatırı sayılır uzunluktaki tırnaklarımı açıp açıp kapattım. Birazdan kardeşim olacak o yaratığın kas yığını omuzlarında derin çizikler bırakmaya hazırlar!

Odasına daldığımda tahmin ettiğim manzarayla karşılaştım karşılaşmasına ama yüzüme çarpan kokuyla bir an sendeledim. *Nasıl tarif etsem... Parfümlerle fazlasıyla haşır neşir olduğumdan konuya doğrudan oradan gireyim; bir kokunun üç temel notası olur. Üst nota açılış kokusudur; çabuk uçar ama ilk izlenimi yaratır. Orta nota, karakteri ortaya koyar; kokunun ruhu orasıdır. Alt nota ise son vuruştur; en kalıcı, en derin iz bırakan kısımdır.*

Sevgili kardeşimin odasında beni yere seren karışıma gelirsek... Bu kokunun üst notasında bayat cipsin sıcak esansı vardı. Orta notası, acımış ayak kokusuyla terin *zarif* bir birlikteliğinden oluşuyordu ve alt nota... Buram buram saman ve tezek. Tam anlamıyla bir ahır.

Saten sabahlığımın eteğiyle burnumu kapattıktan sonra, "Hıyar Can!" diye bağırdım.

Ama beni tabii ki duymadı. Karşısında düşman askeri varmış da kalan son gücüyle vatanı kurtarıyormuş gibi kum torbasını yumruklamakla meşguldü. Yine de duymamasının asıl sebebi bu değildi. Adım atılamayacak haldeki o dağınıklığın içine burun kıvrarak girip bilgisayarına yöneldim. Allah'ım! O klavyenin arasındaki yemek kırıntılarından en az üç yüz kişilik menemen çıkarılabilir! Fareye yapışmış yağlı parmak izlerinden bahsetmiyorum bile! Zavallı sabahlığımı kendime yeniden siper edip eteğini parmağıma sardım ve iğrenme isteğimi bastırarak bangır bangır çalan müziği kapattım.

Tam o sırada koca cüssesini bana çevirip kaşlarını çattı. “Sabahın köründe odamda ne yapıyorsun kızım!”

Hıyar Can’ın yarısı ebatına sahip olduğuma bakmadım. Sabahlığımı ağzımdan çekip en çirkef ses tonumu takındım. “Kendin söylüyorsun işte, sabahın körü! Utanmıyor musun bu saatte insanları rahatsız etmeye?”

Omuz silkip yeniden kum torbasına döndü. “Senden başka rahatsız olan yok. Annemler fosur fosur uyuyor. Nedense her sabah sen odama damlıyorsun.”

“Annemler uyuyor derken? Annem senin yüzünden kulak tıkacı takıyor! Babam sabah ezanı okunmadan holdinge kaçıyor. Geriye hangi talihli kaldı, bil bakalım?”

“Öf!” Gerilip kum torbasına sağlam bir tane geçirdiğinde irkildim. “Amma çene yaptın, abla. Hem odamın kapısını çalmadan neden giriyorsun? Nerede saygı?”

“Ulan sen misin saygıdan bahseden? Ayrıca...” Etrafa iğrenen gözlerle baktım. Zavallı yardımcımız Emine abla her gün temizlese de sonuç değişmiyordu. “Çok meraklıyım senin bitpazarı odana... Şu kokuya bak... Iyyy... Biraz daha solursam ciğer nakli olmam gerekecek.”

Aynı bakışları beni tepeden tırnağa süzerken kullandı. Sonra elindeki kırmızı boks eldivenlerini birbirine çarpmaya başladı. “Odamın ortasında küçük, pembe bir tüy durmuş vızıldıyor. Sen de duyabiliyor musun, ablacığım?”

Küçük, pembe bir tüy mü? Beni böyle mi tasvir ediyordu? İstemsizce kendime baktım. Tırnaklarım pembe olabilirdi. Geceliğim ve sabahlığım da pembe olabilirdi. Tüylü terliklerim de... Tamam, şu an için o benzetmeden çok da uzak sayılmazdım ama konumuz bu değildi.

“Bana bak, Hıyar Can! Terbiyeni takın, karşında ablan var. Ben senden tam altı yaş büyüğüm!”

“Benim adım, Doruk Can!” diye yükseldi hayvan. “*Hıyar Can* deyip durma, artık on yaşında değilim.”

“Yaşın on olmasa ne? Zekâ yaşın beş bile yok,” dediğimde üzerime doğru bir adım attı. Hemen birkaç adım geri gittim. Elbette ki bana el kaldıracak değildi ama son bir yıldır kızları etkilemek için gece gündüz spor yaptığından iyice tosunlaşmıştı.

Eh... Korkutucu olduğunu inkâr edemeyiz, Meloş.

Of ya! Küçükken ne güzel döverdim ben bunu. Böyle evire çevire döverdim. Odama girdi diye döverdim, arkadaşlarıma asıldı diye döverdim. Canım sıkılınca bile döverdim. Keşke boyu benimle birlikte bir altmış yedi santimde kalsaydı da yine dövebilseydim... Böyle söyleyince burnumun direği sızladı. Dokundu açıkça... Bir ablanın elinden erkek kardeşini dövme zevki alınmamalı. Hatta bu, anayasal bir hak olmalı!

“Daha fazla seninle muhatap olmayacağım!” deyip karşısından ayrılmamın bir diğer sebebi atacağı yeni bir adımda beni duvara yapıştıracak olma ihtimaliydi ama... Konumuz o da değildi.

Adımın seslenilmesiyle gözlerimi açtığımda saat öğleni geçiyordu. Hıyar Can'ın odasından çıktıktan sonra o sinirle artık nasıl uyuduysam saatlerdir pozisyonumu bile bozmamıştım. Uyuma gözlüğümü başıma çıkardığımda odamın kapısında kendimi bildim bileli bizimle olan o kadını gördüm. Biricik Emine teyzemi. Tülbentini yine geriden bağlamış, uçlarını ensesinden omuzlarına doğru bırakmıştı. Üzerinde el emeği, Türkan Şoray kirpiği desenli yeleği vardı. Kısa boylu, zayıf bir kadındı. Son zamanlarda yaşının da altmışı geçmesiyle sanki daha bir ufalmıştı ama yüzündeki o şefkatli gülümseme yerli yerinde duruyordu.

“Daha uyuyacak mı benim kızım? Akşam oldu olacak.”

Doğrulup şiştiğini hissettiğim suratımı avuçlarımın arasına aldım. “Ay sorma, Emoş'um... Bu yandaki camış yüzünden yine uyuyamadım.”

“Aman...” dedi sesini alçaltarak. “Karışma ona bu sıra. Bu ergenlik miymiş ne meret, o tavanmış. Nezaket Hanımcığım öyle dedi.”

“Vallahi annem biricik oğluna laf ettirmemek için her şeyi der. Yok sınav stresi, yok ergenlik, yok aşk acısı... Bir kabul edemedi aslında kuş beyinli olduğunu.”

Gülerek işaretparmağını dudaklarına bastırdı. “Ne âlem kızsın, Melek. Bırak kardeşinle uğraşmayı da kahvaltıya inelim. Mahmut Bey de az önce geldi, benden duymuş olma ama burnundan soluyor.”

“Ay deme... Aynı konu mu?”

Başını sallayınca örtüyü başıma kadar çektim. “Emoş, aşağı inip *Meloş uyuyor* desene. Hatta *bayılmış*, de. Çok ısrar ederlerse *öldü* bile diyebilirsin.”

Örtüyü sertçe üzerimden çekti. “Ay ağzından yel alsın be kızım. Özellikle seni çağırdı. Almadan gidemem.”

Kurtulamayacağımı anlayınca oflaya pufлая yataktan çıktım. Mahmut Efendi Hazretleri konuşmak istiyorsa o konuşma yapıldı. Buna benim

madımda biri bile engel olamazdı çünkü inadımı tam olarak kendisinden almıştım. Dolabımdan kalın askılı, morlu pembeli bir elbise çıkardım. Hava soğuktu ama evimiz sıcacıktı. Aynı renk topuklu ayakkabılarımı giyip hafif bir makyaj yaptım. Tamam... Çok da hafif değildi. Ne yapayım yani? Evde bile olsam makyaj yapmayı severdim. Hem hayatımın aşkının beni evde bulmayacağı ne malumdur?

Bir kat aşağıdaki geniş salonumuza indiğimde Emos'unun özenle hazırladığı kahvaltı masasını ve etrafındaki canım ailemi gördüm. Evli olan ablam Mine de burada olduğuna göre durum gerçekten ciddiydi. Önce benden birkaç yaş büyük olan ablamla kucaklaştım. Gerçi aynı sitede oturuyorduk, evlenmesine rağmen istisnasız her gün uğruyordu ama yine de birbirimizi her gördüğümüzde üç ay görüşmemişiz gibi sarılıyorduk. Oysa evlenmeden önce onunla da kedi köpek gibiydik! Hıyar Can'ı elbette ki es geçerek biricik ablacığımın yanına oturdum. Her zamanki gibi iki dirhem bir çekirdek hazırlanmış annem ve dünyanın en somurtkan suratıyla oturan babama zoraki gülümseyip, "Selam millet," dedim. "Ne güzel bir gün, değil mi?"

Külliyen yalan... Daha öğlen olmasına rağmen hava akşamüzeriymiş gibi karanlık ve kasvetliydi.

"Sana da günaydın," dedi babam. Yavaşça konuşsa bile sesi tüm odayı dolduracak kadar doygundu. Hele bir de bağırdığı zamanlar yok mu? Olmasın! "Eee... Düşündünüz mü konuştuklarımızı, Melek Hanım?"

Anneme baktım. *Yok, yardım etmeyecek, bakışlarından belli... Yeri geldiğinde babamla çatır çatır kavga eden kadın, kızı için ağzını açmıyor iyi mi?*

"Düşündüm babacığım ve fikrim değişmedi. Holdingde çalışmak istemiyorum." Babam konuşmadan önce kaşlarını kaldırdım. "Ayrıca ortağın Şevket amcanın oğluyla da nişanlanmayacağım."

Bıçağını elinden bıraktı. Neden bıraktı ki? Ne güzel kesiyordu pastırmasını... "O halde... Ne yapmayı düşünüyorsun, benim boş gezenin boş kalfası kızım?"

"Aşkolsun, babış. Bu söylemini asla hak etmiyorum!" dedim alınmış bir şekilde. "Öğretmenim ben. Öğretmenlik yapacağım. Sadece... Henüz doğru okulu bulamadım."

"En az yirmi okulla iş görüşmesi yaptın."

"Kafalarımız uyuşmadı."

"Son görüştüğün okulu kabul etmeme sebebine ne diyorsun?"

Arkama yaslanıp haklılığımın çenemi kaldırdım. “Bence gayet makul bir sebepri.”

“Melek... Çok çocuk var diye reddettin. Okulu!”

Vallahi adamın gözü seğirdi.

“O öyle değil ama babil!” Dalgalı fönlenmiş saçlarımı omzumun gerisine aldım. “Benim kastettiğim daha büyük çocuklardı. Küçük çocuklarla pek anlaşılamıyorum da...”

Çatalını sertçe masaya bıraktığında irkilerek gözlerimi kapattım. On beşinci görüşmemden sonra sinirlenmeye başladığını fark etmiştim ama bu raddeye geleceğini tahmin etmiyordum.

“Senin yaşındakiler öğretmenliğinin kaçınıcı senesinde? Sen hâlâ bugün ne renk oje sürsem, hangi kafede...” Duraksayıp anneme baktı. “Nezakete, neydi şu afili içeceğin adı?”

“*White chocolate mocha*,” dedi annem istifini bozmadan.

“Hah! Hangi kafede mayt çaklet mokamı içsem, kokoş arkadaşlarımla hafta sonu hangi ülkeye uçsam derdindesin, Melek Hanım,” dedi gözlerini açtı. Uzun boylu, oldukça göbekli bir adamdı babam. “Baban bu günlere kolay gelmedi. Tırnaklarımla kazıdım Allah’a şükür!” Bakışlarını kardeşlerimin de üzerinde gezdirdi ama nitekim bende sabitledi. “Zenginliğin ortasına doğduysan babanın azmi sayesinde ama sanma ki bir ömür baba parası yiyeceksin. En kısa zamanda senin de elin iş tutacak. Ayrıca yanında gezdirdiğin şu zibidilere de veda et. Sakın inkâr etme, sosyete dergilerinde boy boy fotoğraflarını görüyorum. Şevket’in oğlu Sedat gayet efendi çocuk.”

Alınmıştım çünkü sözlerinin hedefinde sadece ben vardım. Ablam Mine, birkaç sene önce babamın uygun gördüğü işkolik bir adamla evlenmişti. Hıyar Can, gelecekte şirketin başına geçmek için daha şimdiden her bulduğu fırsatta soluğu orada alıyordu. En büyüğümüz Arslan abim ise bir askerdi. Uzun zamandır eve uğramıyordu. Uğradığında ise fazla kalmıyordu. Nedeni ise... Ne yazık ki bendim. Bunu düşündüğümde bile gözlerim dolduğu için düşünmeyi bir kenara bırakıp kendime odaklandım. Ben... Yeni hayaller inşa etmek istiyordum. Şimdilik nasıl olacağını bilmesem de yapabiliirdim ve o hayallerin içinde holdingde çalışıp Şevket amcanın sümsük oğlu Sedat’la evlenmek kesinlikle olmayacaktı!

Birincisi, babacığım... Yaşıtlarım atandığı için senelerdir öğretmenlik yapıyor. Atanamayanlar ise çalıştıkları özel kurumların koşullarından memnun değiller. Ben sadece kendime uygun bir okul arıyorum."

"Neymiş sana uygun okul? İçinde kuaförü, solaryumu ve mayt çaklet mokacısı olan bir okul arıyorsan rüyanda görürsün."

Ay içim şışti! Yemin ederim balon gibiyim şu an. Umarım bugün gazetecilere yakalanmam da, "Ünlü iş adamı Mahmut Sancaktar'ın kızı Melek Sancaktar ve göbüşü kameralarımıza takıldı!" temalı haber yapmazlar.

"Birincisi o *white chocolate mocha*, ikincisi inanıyorum ki sinerjimin tuttuğu o okulu çok yakında bulacağım. Üçüncüsü ise babışım, Şevket amcanın oğlu Sedat'ı arkadaşım ve hatta kardeşim gibi görüyorum. Onunla değil nişanlanlanmak, *date'e* bile çıkmam!"

"Neye çıkmazsın neye?" diye sordu masaya eğilerek.

"*Date*, babacığım. İlk randevu yani," diye açıkladı geldiğinden beri ilk kez konuşan canım ablam Mine. *Hayır, burada kıran kırana mücadele veriyorum. Altta kalmışım, babam darbe üstüne darbe indiriyor, yelkenleri indirdim indireceğim o derece, sen tüm bunlara gıkını çıkarma... Kalk date'i açıkla. Pes vallahi.*

"Çıkacaksın efendim!" dedi babam daha da celallenererek. "*Date'e* de çıkacaksın, nişanlanacaksın da. Arkadaşları atanmışmış da, diğerleri halinden memnun değilmiş de... İnsanlar aç be! Çalışmak zorunda!"

"Babamın zengin olması benim suçum mu?" Ayakkabılarımın sivri topuklarını sinirden yere sürtüp duruyordum. Masayı ağlayarak terk etmeme ramak kalmıştı.

"Elbette senin suçun değil ama bir insan hangi koşulda olursa olsun kendi ayaklarının üstünde durmasını bilmeli. Dünyanın bin bir türlü hali var, kızım. Yarın bir gün diyelim ki iflas ettim, ne yapacaksın?"

"Çalışacağım..." dedim uzata uzata. "İstersem şimdi de çalışırım. Sadece..."

"Sadece şımarıklık yapıyorum!" diye tamamladı babam.

Annem konuşmaya hazırlandığında beni savunacağını sandım ama çok geçmeden ağzımın payını aldım.

"Ay Mahmutçuğum, sinirlenme hayatım. Tansiyonun çıkacak."

Hayatımda ilk kez tansiyonumun olmasını istedim. Öyle dümdüz istedim. Keşke şurada düşüp bayılsaydım, herkes başıma toplansaydı ama benim tansiyon nasıl çıkmış! Böyle arşta falan! Gittim gidiyorum! Babam

beni kollarına alsaydı; *ah Melek'im, dilim kopsaydı da sana baskı yapmasaydım*, diye bir ağıt yaksaydı. Sonra kendime gelip *sorun değil, babıllı ama bir daha yapmazsan sevinirim*, deseydim ağzımı yaya yaya. Mutlu mesut yaşayıp gitseydik. Fena mı olurdu yani?

Babam ayağa kalktı, kaynar olmasına aldırmadan çayını tekte başına dikti. Anlaşıldı, son sözünü söyleyecekti. "Yarın sabah hazırlan, benimle holdinge geleceksin. Akşamına da Şevket amcanlara yemeğe gideceğiz. Nişanı konuşmak için!"

Bu yaşıma kadar babama değil karşı gelmek, sesimi yükseltmişliğim bile yoktu ama son sözünden sonra bedenimdeki tüm kanın beynime sıçradığını hissettim. Yıl olmuş iki bin yirmi beş, görücü usulü evlilik de nedir!

"Asla!" Ben de ayağa kalktuğimde annemin beni uyarmak için yuvalarından fırlamak üzere olan gözlerini görmezlikten gelerek, "Nişanlanmam o sümsükle!" diye cırladım. "Madem çalışmamı istiyorsun, anlaştığım ilk özel okulla çalışacağım ama hepsi bu kadar!"

Tam da zamanıymış gibi o en gıcık gülümsemesini yükseltti Hıyar Can. "Ben bir ay veriyorum. En fazla bir ay dayanabilirsin. İkinci aya çıkarsan beynimi yerinden çıkarıp kiraya veririm."

"Sende beyin mi var geri zekâlı!" dediğimde ayağa kalkıyordu ki babamın tek hareketiyle söylenerek yerinde kaldı.

"Doruk Can'a katılıyorum. Hayatın boyunca hiç çalışmadın, Melek. İlk ayın sonunda ağlayarak gelip holdingde çalışmak istediğini söyleyeceksin."

Bir anda babamın gözlerindeki bana inanmayan o ifade yüzüme tokat gibi çarptı ve hayatımı kökünden karartacak o sözlerin ağzımdan dökülmesini sağladı. "Yapacağım! Göreceksiniz! İstersem bırakın özel okulda çalışmayı, dağ başındaki köy okulunda bile çalışırım ben!"

Babam durdu, baktı. Sonra öyle bir gülmeye başladı ki masadaki herkes ona katıldı. Mine, "Ay kusura bakma, Meloş," diye diye güldü. Annem gülmekten kızardı. Hıyar Can sandalyesinden düşüyordu.

"Ne var ya! Çalışırım diyorsam çalışırım!"

Babamın kahkahası bir parça dindiğinde, "Öyle mi?" diye sordu. "Demek bir köy okulunda da çalışabilirsin?"

"Tabii ki çalışırım!" *Aferin, kızım Meloş! Asla r yok!* "Atanamadığım için şu an çalışmam mümkün değil tabii ama atansaydım çalışırdım." *At yalanı...*

Babam yanıma geldi. Elini sırtıma koydu ve açıkça benimle dalga geçerek sıvazlamaya başladı. "Benim güzel kızım, melek kızım, senin istediğin köy okulu olsun. Unuttun mu, senin baban bir köylü çocuğu? Sen iste, baban sana gönüllü öğretmenlik yapacağın en kral köy okulunu bulur."

Bana bunu söyleyeceğine içi buz dolu bir kova suyu başımdan aşağı dökseydi canım daha az acırdı. Ciddi miydi? Yok canım... İnsan kızına bunu yapar mı?

Konu Mahmut Sancaktar ise yapar be Meloş'um...

"O zaman bir ay değil, bir gün veriyorum!" diye araya girdi Hıyar Can. "O da topuklu ayakkabılarıyla köy yolunu çıkmayı başarırsa."

"Ay Mahmut, abartma sen de!" Annem kırmızı rujlu dudağını büzerek bana baktı. Sonunda halime acımişti. "Bizim minik kuşumuz dağ başında ne yapar? Ne yer, ne içer ayol?"

"Aaa... Öyle deme, hanım. Bak kendine güveniyor." Babam keyifle göbeğini sıvazladı. Adam milyonlarca yıl sonra resmen gülüyordu. "Değil mi, Melek?"

Anneme baktım, yüzünde hâlâ aynı ifade vardı. Kardeşlerim zaten gülmekten hindi gibi kızarmıştı, babam ise vazgeçeyim de beni holdingde eşek gibi çalıştırıp parmağıma pranga taksın diye bekliyordu. Laf da ağızdan çıktı bir kere...

Derin bir iç çektim. Başım kopsaydı da sallamasaydım.

Yedi yaşımdayken miknatis yuttuğumda tüm ailenin hastaneye gidelim ısrarlarına rağmen iki gün boyunca miknatisin kakamdan çıkmasını bekleyen babamın köy okulunu bir saatte bulması şaka mı?

Yaptığı birkaç telefon konuşmasının ardından büyük bir neşeyle geri dönüp *istediğim(!)* köy okulunu bulduğunu söylemiş ve bununla da kalmarak İzmir-Trabzon arası tek yön uçak biletimi elleriyle almıştı. Bundan daha acısı, tüm ailem ne kadar dayanabileceğim konusunda bir tahminde bulunarak iddiaya girmişler ve ortaya da kazananın belirleyeceği büyük bir ödül koymuşlardı.

Hıyar Can üç gün içinde geri döneceğimi düşünüyordu. Mine bana daha fazla güveniyordu ki *bir hafta*, dedi! Annem inatçı ruhumu göz önünde bulundurarak on beş gün verirken babam beni şaşırtarak takvimde otuzuncu günü işaretlemişti!

Eğer o köyde bir ay dayanabilirsem iddianın kazananı ben olacaktım ve hiç şüphesiz ödül olarak babamın ellerini üzerimden çekmesini isteyecektim! Sınırsız kredi kartlarından sonra tabii...

Sayıli gün çabuk geçiyormuş, a dostlar... Üç saat gibi gelen üç günün sonunda uçuş günüm gelmişti. İki pembe valizle evden ayrılırken arkamdan ağlayan tek kişi Emoş'umdu. Suyu dayanıklı rimeli bitmemiş olsaydı belki annem de ağlayabilirdi. Beni havaalanına anaokulundan beri tanıdığım en yakın arkadaşım Nevra bırakacağından dolayı başka kimseyi istememiştim. Hoş, kimse de gelmeye hevesli görünmemişti zaten. Babam evden çıkmadan hemen önce son golü atarak tüm kredi kartlarımı iptal etmiş ve cebime bir asgari ücret bırakmıştı. Bu durum bir yandan üzücüydü ama Allah'ın köyünde o kredi kartları pek işime yaramayacağından çok da eksikliğini çekeceğimi düşünmüyordum. Ben gurbet ellerdeyken şu ünlü markanın sınırlı üretim ruju çıkarsa Nevra'dan borç isterim diye düşünürken pat, babamdan bir mesaj geldi.

Köyde olduğum süre zarfında banka hesaplarımı kontrol ettireceğini söylüyordu.

Neyse... Borç isteyemezsem ben de Nevra'dan o ayakkabıları benim için satın almasını isterim. Hah! Buna da akıl derler, sevgili Mahmut Sancaktar! Senin kızınım ben!

"Dua et de şu bir ay çabuk geçsin. Dostun ineklere yem olmadan geri dönsün, Nevoş."

Uçuş saatimi beklerken bir yandan kahvelerimizi yudumluyor, bir yandan da kalkan uçakları izliyorduk. Nevra da en az benim kadar keyifsizdi çünkü en yakın arkadaşını adeta askere yolluyordu.

"İyi tarafından bakalım. Belki de hayatının aşkını orada bulursun."

Ona yandan bir bakış attım. "Orada bulacağım tek şey köyün çobanıyla muhtarı olur. Ha bir de büyükbaş bulabilirim ama ona çok da yabancılık çekmem. Bir tanesi yan odamda yaşıyor."

Nazik bir kahkaha attıktan sonra, "Ciddiyim," dedi. "Ne demiş Tolstoy? *Tüm muhteşem hikâyeler iki şekilde başlar; ya bir insan bir yolculuğa çıkar ya da şehre bir yabancı gelir...*"

"Orası öyle ama... Ne bileyim, Nevoş... Aşktan yana asla şansım dönmüyor, biliyorsun. Tam birinden hoşlanıp *bu defa oldu*, diyorum, bir şey oluyor ve hop soğuyorum!"

“Haklısın. Bu konuyu uzun uzun düşündüm. Hatta akıl yürüttüm. Senin gibi güzel, zengin, akıllı bir kadın nasıl olur da bir ilişkisinde bile gülmez, akıl alır gibi değil.”

Kederli kederli iç geçirdim. “En son birinin bana büyü yaptığını düşüneceğim.”

“Olur mu olur valla.”

“Ay saçmalama, Nevra. Ne büyüğü ayol?”

“Son sevgilin Berkay’ı neden terk ettin?” diye sorunca kalakaldım.

“WhatsApp’ta *Canım Aşkım Kalbim* grubu kurdu... İçinde sadece ikimiz vardık. Korktum.”

“Ondan önceki?”

“Burçlara inanmıyordu.”

“Ya ondan önceki?”

Devrelerim yandı. “Ondan önceki kimdi?”

“Fehmi Can,” dedi düşünmeden. “Şu müteahhit olan.”

“Ay o mu! O en fenası! *Titanic* izlerken *ben olsam tahtanın üzerine kendim çıkardım*, dedi!”

Başını omzuna düşürüp üzgünce salladı. “Meloş’um... Tüm bu ayrılık sebeplerinin ne kadar saçma olduğunun farkında değil misin? Kimseyi sevemiyorsun işte! Beni dinle. Büyü mü, nazar mı, kemgöz mü?... Adı her ne ise var işte bir şey. Bunu def etmek lazım. Hiç olmadı bir kurşun dökürsen?”

“Nasıl yapacağım onu?”

“Onu da ilgisine sormak lazım. Bak, bu konulardan anlayan insanlar genelde köylerde yaşar. Belki oraya gitmende bir hayır vardır, ne dersin?”

Hayır, Meloş... Ne kurşun döktürmesi aşkom?

“Haklısın, Nevoş.”

Gitme vaktim geldiğinde uzun uzun vedalaştık ama nasıl vedalaşmak... Salyalarımız sümüklerimize karıştı. Gözyaşlarımız buradan Trabzon’a yol oldu. Bilsek zılgıt çekeceğiz!

Uçak yolculuklarını severdim. Göz açıp kapayınca kadar da geçti. Sorun sonrasıydı. Önce bir taksiye bindim. Yaklaşık iki saat sürdü. Önce insanları, sonra da yapıları kaybettiğimiz, yokuş üstüne yokuş çıktığımız, dağların dumanına kavuştuğumuz bir noktadan sonra taksici, “Benden bu

kadar abla,” dedi. “Buradan gerisi tabanvay. Şanslıysan bir traktör denk gelir.”

“Ne demek benden bu kadar? Bu dağın başında kurtlara kuşlara yem mi olayım? Ayılar tarafından kaçırılıp mideye mi indirileyim? En sonunda hayatımın geri kalanına ayı dışkısı olarak mı devam edeyim? Ne demek benden bu kadar?”

Taksicinin verdiği cevap, valizlerimi bagajdan indirmek oldu. Arkasından bas bas, “Seni şikâyet edeceğim!” diye bağırısam da gözümün civara takılmasıyla susup kaldım.

Etrafım alabildiğine dağ manzarasıydı, yemyeşildi. Kartpostal gibi... Hızlıca ciğerlerime doluşan toprak ve dağ kokusu orada egzoz kokusuyla karşılaşınca bir şok olmadı değil ama çamur kıvamındaki toprak yola baktığımda topuklu çizmelerimle üzgünce bakıştık. Önümdeki yokuşu tırmandıktan sonra botlarımla yollarımız hiç kuşkusuz sonsuza dek ayrılacaktı...

Montumun bol kürklü kapüşonunu kapatıp yürüdüm. O kadar yürüdüm ki çamur çizmelerimi aşip pantolonuma kadar bulaştı. Kuruyan dudaklarım kurak topraklara döndü. Üç kilometre sonra Google Haritalar, “Buradan sonra yol yok, ablacığım. Gel sen bu sevdadan vazgeç,” diyerek beni terk etti. Resmen kaderimle baş başa kaldım! Her adımda babama sövemediğimden kaderime sövüyordum çünkü sevgili kaderim beni şatafatlı hayatımdan koparıp Trabzon’un dağ köyüne fırlatmıştı!

Neyse ki çok geçmeden *Çamlıyayla* tabelasını görerek rahat bir nefes verdim. Nüfus sayısı üç yüz yazıyordu, bu iyiydi. *Ne demişler; az insan, çok huzur*. Çok geçmeden köye neden bu ismin verildiğini anlamıştım. Her yer irili ufaklı çam ağaçlarıyla doluydu. Sonra evler başladı. En fazla iki katlı olan köy evleri belli aralıklarla sıralanmıştı ve her birinin geniş avluları vardı. Sola baktım inek, sağa baktım yine inek... Çam ağaçları bana tepeden bakarken bulutlar bile tedirgin gibiydi. Yürürken bir ara gözüm bir evin çatısına takıldığında horoz bana göz kırptı, yemin ederim kırptı!

Evet, evler buradaydı ama köy halkı neredeydi? Etrafta kimse görünmüyordu.

İki pembe valizi çekiştirerek köyün içine doğru yürümeye devam ettim. Her yer nasıl eski... Nasıl terk edilmiş bir havası var... Ve hâlâ misafirhaneyi sorabileceğim bir Allah’ın kulu yok!

Birkaç dakika sonra geniş bir alana çıktım. Burası köy meydanı olmaydı çünkü kahvehane tam karşımdaydı. Tabelası yoktu. Gerek de yoktu. İçerideki soba, köyün sosyal medya hesabı gibiydi muhtemelen. Kim kimle ne yapmış, kimin ineği kaçmış, kimin torunu öğretmen çıkmış... Hepsi orada konuşuluyor olmalıydı. Evlerin arasında taş basamaklar vardı. Küçük bakkal bir köşeden el sallarken şimdi kapalı olan küçük bir terzi dükkânı vardı. Kahvehanenin hemen yanında bulunan çeşme birinin hayratıydı. Şükürler olsun! O çeşmenin yanında birine rastlayabildim.

Heyecanla adımlarımı hızlandırırken valizlerimden birinin tekerleği çat diye kırılmasın mı? Vallahi kırıldı. Zaten tüm tekerlekleri de çamur içinde kalmıştı. Paris'in dar sokaklarında sürmek için aldığım valizime Trabzon'un dağ köyünde çamura bulanıp parçalara ayrılma şoku... *Başka söze gerek yok, Hâkim Bey.*

"Amcacığım, selam!" dedim en sevecen ses tonuyla.

Başını ağır ağır kaldırıp burnunun ucuna kadar indirdiği gözlükleriyle beni şöyle bir süzdü. "Ve aleykümselam. De bakalum, sen de kimsun?"

"Ben Melek. Köyünüze yeni geldim de... Herkes nerede acaba?"

Her bir teli özenle yukarı dikilmiş ve saç teliyle yarışacak uzunlukta olan beyaz kaşlarının altından baktı da baktı dedem. "Kimlerdensun?"

İyi de dedeciğim, ben de soru sormuştum. Önce onu mu cevaplasan acaba? Ayrıca ben kimlerdenim? Şimdi böyle sorunca aklıma Tellioğulları ve Seferoğulları geldi. Ay ben olsam olsam Tellioğullarından olurdum. Orada Kemal Sunal var bir kere!

"Babamın adı Mahmut," dedim aklıma ilk geleni söyleyerek. "Mahmut Sancaktar."

Burun kıvırdı. "Tanımayrum."

İnşallah babamızı tanımadığı için bizi burada sap gibi bırakmaz, Meloş. Âmin.

"Eee... Şey. Herkesin nerede olduğunu sormuştum ama..."

"Hepsi yaylaya çıktı. Köy böğün boştur."

"Yaylaya mı? Tüm köy mü?"

"Yoo, bi' kişi kaldi... O da bendur işte. Ha bi' de muhtar vardı ama o da sabah ineği kovalarken çaya düştü. Şimdi evde yatıy. Burnundan çay geliyi hâlâ."

"Ay çok geçmiş olsun. Okulun nerede olduğunu sorsam?"

Daha fazla burun kıvırdı. Babamla bir akrabalığı var mıydı acaba? “Ne yapacasun pazar günü okuli?”

Ay canım dedem, güzel dedem, pamuk dedem. Sana ne be dedem!

“Duvarları ne renk diye bakacağım.”

“Ha?”

Kirpiklerimi kırpıştıra kırpıştıra gülümsedim. “Öğretmenim ben. O yüzden soruyorum.”

Birden tüm ifadesi değişti. Her şeyden önce başını kaldırdı. Tüm yüzünü gördüm. Vallahi! Geldiğimden beri üzerime yıkılmak üzere olan bir duvarı andıran ifadesi aydınlandı. Adam resmen gülümsedi!

“Ha şunu baştan söylesene, kızum. Demek muallimesun?” Memnun olarak başını salladı. “Eyi eyi.”

En azından kapsama alanı dışında olan bu köyde öğretmenler seviliyor, diye düşündüm. Asıl iyi olan buydu.

“O zaman okulu tarif etseniz de ben de gitsem, hı?”

Parmağıyla çeşmenin yanından geçen yokuşu gösterdi. “Mektep ha yukarıda, caminin çaprazında. Ama boş dur ha, senden önceki muallime düşüp ayağını kırınca uşaklar da hamsi gibi dağıldular.”

Demek bu yüzden buradaydım. *Çamlıyayla’nın öğretmeni ayağını kırdığı için...*

“Peki, dedeciğim...” dedim samimiyeti ilerleterek. Sonuçta önümüzdeki bir ayı burada geçirecektim. İnsanlarla kaynaşmak burada geçireceğim süreci kolaylaştırırdı. “Öğretmen evini bana tarif eder misiniz?”

“Mektebin hemen arkasında. Tek katlı sarı bina.” Yokuşa doğru ilerleyen keçiyi gösterdi. “Muallimenun keçisidir. Takip et. O götürür seni.”

Hadi Melek, Google Haritalar’ı bırak ve keçiyi takip et.

“Çok teşekkür ederim dedeciğim, size afiyet olsun. Bu arada... Valizlerimden birinin tekeri kırıldı. Onu buraya bıraksam da sonra gelip alsam, olur mu?”

Cevap vermeyip yeniden gazetesine gömüldüğünde suskunluğunu *evet* olarak kabul ettim ve valizimi götürüp kahvenin ücra bir köşesine bıraktım. “Görüşmek üzere. Kendinize iyi bakın.”

Elini kaldırıp beni selamladığında ağzından hayır duası döküleceğini düşünüyordum. Sonuçta köylerine gönüllü olarak gelmiştim. Gerçi çok da gönüllü sayılamazdım ama neyse...

Sen muallime olduğuna emin misun? Bula bula seni mi buldular? Yazuk... Ayağımdaki çamurlu topuklulara bakınca bıyık altından güldü dedem. "Buni dağa yollamışlar, sabahi çıkaramaz."

Oh, Meleş! İlk motivasyon konuşmamızı da bu şekilde almış olduk.

Sağlam olan tek valizim de kırılmasın diye çekmek yerine taşıyarak keçiyi takip ettim. Gerçekten de beni köyün okuluna götürdü. Okul tek katlıydı, eskiydi ama birilerinin ilgilendiği belliydi. Zira demirleri beyaza boyanmış, üzerine de nazar boncukları çizilmişti. Temiz camlarda öğrencilerin çizdiği resimler vardı, bahçe düzenliydi. Bir köşede çiçekler bile vardı. Çatısı kırmızı kiremitli sarı evi gördüğümde heyecanla adımlarımı hızlandırmıştım ki hop! Ayağım çamur çukuruna öyle bir girdi ki, sanki sadece botlarımı değil, bütün umutlarımı emdi lanet çamur. Kurtulmak için diğer adımımı attım, hop o da gitti!

Karpuz gibi yanlamasına oturdum çamur deryasına!

Bir baktım, ayağımdan dizime kadar çamurun içine gömülmüşüm! Gözümde yaş, suratımda şaşkınlık... O sinirle kalkmaya çalışırken bir de kıcımın üstüne düşmeyeyim mi?

"Allah'ım," dedim, ağladım ağlayacağım. "Ben eğitime geldim, çamura eğildim... Bu ne ya? Bu nasıl giriş sahnesi!"

Botlarıma baktım, pahalı derisi iğne ucu kadar bile görünmüyordu. "Bu köy beni istemiyor galiba, ay doğa beni geri püskürtüyor..."

Sonunda kalktım. Bedenen ve ruhen beni terk etmiş olan valizimi kucaklayıp sarı evin önüne geldiğimde derin bir nefes aldım. Fena halde aç ve pistim, yorgunluktan bayılabiliyordum, avuçlarım valiz çekmekten kıpkırmızı olmuştu. Günün tam olarak burada bitmesini dileyerek sarı binanın açık mavi demir kapısını çaldığımda çok geçmeden kapıyı genç bir kadın açtı. Beni görür görmez de kim olduğumu anlayarak gülümsedi.

"Sen Melek olmalısın, hoş geldin," dedi misafirperverlikle. "Ben de Sıla öğretmen." İçeri girmem için geri çekildiğinde tuttuğu değneği ve sol ayağındaki alçıyı gördüm.

"Hoş buldum." Valizimi evin önüne park ettikten sonra temiz olan tek elimle elini sıktım. "Tanıştığıma memnun oldum. Burada adımı bilen birine rastlamak güzel."

Gülümsedi. Çamurlu montumu ve çizmelerimi çıkardıktan sonra onunla birlikte daracık koridordan geçerken ilerlediğimiz odadaki yanan sobanın titrek alevini seçebiliyordum. Dışarının aksine içerisi sıcacıktı, çıra

kokuyordu. Salona adım attığımda beni çiçekli bir divan, üzerine geyik figürü işlenmiş duvar halısı, eski bir yemek masası ve köşeye ilişmiş küçük bir televizyon karşıladı. Televizyonun hemen yanında ise kitaplarla dolu eğreti bir raf duruyordu. Sobanın yanından bir karton parçası aldım ve kirlenmemesi için divana bırakıp üstüne oturdum. Adının Sıla olduğunu öğrendiğim kadın, değneğini masaya yaslayıp sobanın üzerinde kaynayan çaydanlığa uzandı.

“Bilirim. Ben de ilk geldiğimde epey yabancılık çekmiştim.”

“Ya şimdi?”

Daha fazla güldü. Genel itibariyle güler yüzlü bir kadın olduğu açıktı. Benden en fazla birkaç yaş büyük olmalıydı. Esmer, minyon bir yapıdaydı. Doğal kahverengi saçları düz bir şekilde omuzlarına uzanıyordu. “Ayağımın kırılmasına rağmen ayrılamıyorum.” Çiziklerle dolu kulplu cam bardaklara çay doldurduğunda uzanıp tepsiyi aldım ve benimle aynı divana oturduğunda aramıza bıraktım. “Çamlıyayla bir başkadır,” dedi içtenlikle. “Bir girişi vardır, bir de çıkışı...”

Tez zamanda çıkmak nasip olur inşallah, Meloş!

Aslında bulunduğum yer kötü sayılmazdı. Her yer yemyeşildi bir kere... Hava mis gibiydi. Bulunduğum ev babaannemin köy evine benziyordu, sıcaktı ama... Bana göre değildi. Ben metropol insanıydım. Aksini düşünemezdim.

“Geleceğimi nereden biliyordunuz?” diye sordum beş şeker attığım çayı yudumlarken. Evet, itiraf etmeliyim ki çayı bir başkaydı. Muhtemelen hayatım boyunca başka bir yerde böylesini içemezdim.

“Öncelikle bana *Sıla* demekle başlayabilirsin. Bu sıralar çalışmadığım için çoğunlukla ilçede yaşayan akrabalarımın gidiyorum ama yine de beni bu evde sıkça göreceksin ve... Sanırım o kadar şeker zararlı olabilir.”

“Sorun değil,” dedim gülümseyerek. “Başka türlü sevemiyorum ama sık içmem zaten. Ben daha çok kahveciyim.” Başımı kaldırıp etrafa baktım. “Eve gelince... Bence bu ev ikimize de yetecek büyüklükte.”

Sözlerimin onu mutlu etmişti. “Geleceğini bana Muhtar Yahya amca söyledi. Sanırım babanın arkadaşısıymış.” Divanda duran elimi tutmasını beklemiyordum ama onun gözlerinde minnettarlık vardı. “Geldiğin için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Yirmi gündür çocuklarıma eğitim veremiyorum. Tam yerime biri gelecek diyoruz, Çamlıyayla’yı görüp vazgeçiyorlar. Geçenlerde dayanamadım, *oturduğum yerden dersimi işleyeceğim*,

dedim ama..." Alçısını gösterdi, ayak bileğinden kalçasına kadar uzanıyordu neredeyse. "Birkaç yerden kırılmış, ağrıdan duramadım."

"Çok üzüldüm..." Aynı zamanda takdir de etmiştim. Gençcecik yaşında gönüllü olarak bu köyde, okuldaydı. Öğrencileri çocukları olarak görüyordu ve bacağı kötü durumda olmasına rağmen en önemli derdi onların eğitimden mahrum kalmasıydı. "Geçmiş olsun, Sıla. Merak etme, burada olduğum süre zarfında elimden geleni yapacağım."

"Güzel..." Çayımızı yudumladık. "O halde ben de sana köyümüzün iyi ve... Nispeten daha az iyi olan yanlarından bahsedeyim."

"İyi fikir ama önce bir banyo yapsam?" Üzerimdeki çamur divana düşmesin diye ucunda oturmuştum. "Sonra da valizimi temizleyip içeri almam lazım."

"Şey ama..."

"Sen zahmet etme," dedim lafı ağzına tıkarak. "Ben banyonun yerini bulurum. Sonra da sohbet ederiz, olur mu?"

Cevabını beklemeden dış kapıya çıktım. Valizimden bulduğum ilk eşofman takımını ve gerekli diğer şeyleri aldıktan sonra küçücük evdeki banyoyu bulmam sorun olmadı. Burası da evin diğer yerleri gibi eski fakat temizdi. Üzerimdeki kirli kıyafetleri çıkarıp musluğu çevirdim. Çevirdim? Çevirmeye devam ettim. Fakat ne kadar çevirsem de sular akmadı.

"Hay aksi! Bir su kesintimiz eksikti!"

Havluyu bedenime dolayıp banyodan başımı uzattım. "Sılacığım, sular ne zaman gelir acaba?"

O da salondan başını uzattı. "Şey... Aslında bunu söylemeye çalışıyordum. Burada sular bize gelmez, biz sulara gideriz."

Yanlış duyduk aşkitom, kesinlikle yanlış duyduk!

"Nasıl yani? Anlayamadım."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve mahcubiyetle, "Kışın maalesef su sıkıntısı yaşıyoruz," dedi. "Suyumuz doğal kaynaktan geliyor ama bu havalarda meydandaki evler hariç diğer evlere ulaşamadan borularda donuyor. Meydandaki çeşmeden doldurmamız gerekiyor."

Yüce Rabbim, hikmetinden sual olunmaz ama hadi getirdin beni bu köye, fırlatmak suretiyle bıraktın, en sevdiğim valizimin tekerleklerini kırdın, çamura şöyle bir batırıp çıkardın, kardeşlerimden daha yakın olan interneti de elimden aldın ama suyu kesmek sence de biraz fazla olmadı mı?

"Ama iyi bir haberim var!" diye araya girdi Sıla. "Ayağım alçıda olduğundan bu ara suyum köylüler getiriyor, sağ olsunlar." Dış kapının arkasındaki dolu bidonları gösterdi. "Oradan alman yeterli. Sıcak su da sobanın üzerinde, güğümde. İhtiyacın olur diye sen gelmeden önce koymuştum."

İyi yanından bak Meloş, suyu meydandan da taşıyor olabilirdin!

Çaresizce bidonları ve güğümü banyoya taşıyıp yirmi beş yıllık yaşamımda ilk kez eski bir taburenin üstünde, maşrapayla su sökerek yıkandım. Üstelik şampuanım diğer valizimde kaldığından Sıla'nın kiloluk şampuanını kullandığım için sarı lülelerim kazık gibi oldu. Banyodan çıkıp benim için ayrılan odaya geçtiğimde akşam olmuştu ama ışığı açmadım. Bugün yeni bir sürpriz için tek damla enerjim dahi kalmamıştı. Saçlarım ve bednim hâlâ havludayken yatağa uzandım. Alışık olduğum yumuşak yataklara benzemiyordu ama yorgunluk, detayları silen bir örtü gibiydi. Göz kapıklarım ağırlaştı, düşüncelerim bulanıklaştı. Dışarıdan gelen hafif rüzgâr sesi, uzaklarda havlayan bir köpek ve soba çıtırdamaları arasında kendimi usulca uykunun sessiz kollarına bıraktım.

Etrafımda dönerken eteğimin simli kıvrımları bana eşlik etti. Parti tam anlamıyla coşmuştu. Bahçeye kurulan ışıklar göz kamaştırıyor, kadehler şırıltıyor, insanlar neşeyle gülüşüyordu. Fondaki müzik havuz başında dans edenlerin kahkahalarına karışıyordu. Her şey olması gerektiği gibiydi; güzel, renkli ve hızlı akan bir akşam...

Bir ara fondaki müzik yavaşlayınca özellikle sınıf arkadaşlarımdan bulunduğu taraftan, "Aaaa!" itirazları yükseldi. Kokteyl masalarının olduğu bölümde görevliye bakındım ama kimseyi göremedim. Ev sahibi olarak iş başa düşüyordu. Daha hareketli bir şey açmalıydım. İçimdeki enerjiyi tetikleyen ve kalabalığın da eşlik edeceği bir şey...

Hiç düşünmeden karavana yöneldim. Müzik sistemi oradaydı, çalma listesine müdahale etmek ise en kolayıydı. Sürgülü kapıyı açıp içeri girdim. İçerisi, dışarıdaki curcunaya kıyasla dar, sessiz ve loştu. Ekranı eğilip birkaç tuşa bastım. Tam istediğim tempoyu yakalamıştım ki...

Kapı yeniden açıldı. Tahir abi...

Arslan abimin en yakın arkadaşıydı. Bu yüzden ona da abi diye hitap ediyordum ve şu an burada ne aradığını bilmiyordum.

İçeri girip karavanın kapısını arkasından kapattı. Ona döndüğümde tam karşımda duruyordu. Koyu kahverengi gözleri yine kaçamak bakıyordu ama bu kez bir başka gibiydi.

Gözbebeklerinde alışkın olduğum o çekingenliğin yerini kararlı ama belirgin bir endişe almıştı. Uzun zamandır içinde tuttuğu şeyleri artık gizleyemeyeceğini hissettiğimde bakışlarını usulca gözlerime kilitledi. Sanki içinden geçen her cümle dudaklarına varmadan önce boğazında düğüm düğüm oluyordu.

“Merhaba,” dedi. Sesi titriyordu ama içinde sağlam bir kararlılık vardı. “Bunu ne kadar zamandır içimde tutuyorum bilemezsin. Ben...” Başını kaldırdığında bu kez gözlerinde sonsuz bir umut gördüm. Gülümsedi ve “Sana âşığım,” dedi. Öylece, dümdüz, tek nefeste edilmiş bir itiraftı bu.

Cümlesi havada asılı kaldı. Kalbim sanki yerinden fırlayacak gibiydi. Avuç içlerim terlemiş, vücudumda ani bir elektrik dolaşmıştı ama bu heyecanın ucunda bir romantizm değil, derin bir öfke vardı.

Bir adım geri çekildim. Gözlerimin içine bakmaya devam etmesine dayanamadım, yüzümü buruşturdum.

“Bu ne cüret?” dedim sesimi alçaltmadan. “Ne hakla karşıma geçip bana âşık olduğunu söylersin?” Durmadım. Sözlerim öfkemden hızlı akıyordu artık. “Bu dünyada seninle bir araya gelebileceğim tek bir kara parçası yok, anlıyor musun? Evrende başka hiçbir adam kalmasa yine de sen olmazdın. Hatta... Dönüp yüzüne bakarsam yüzüme tükürsünler!”

Sustum. Sustu. İçimde bu hikâyeye yer yoktu ve hiçbir his zorla büyüyemezdi.

Derin bir nefes alıp kapıyı açtım ama karşımdaki parti artık aynı yerde değildi. Kahkahaların yerini fısıltılar almıştı.

Kalabalığın içinden bana çevrilen gözler vardı. Onlarca çift göz; sınıf arkadaşlarım, abimin arkadaşları, babamın iş ortakları, aile dostlarımız... Başta anlamadım. Sonra müzik sisteminin yanındaki ışığı fark ettim. Hoparlör açıktı. Herkes her şeyi duymuştu!

Etrafımdaki hava ağırlaştı. Cümlelerin yankısı kulaklarımda sürerken insanların bakışları üzerimde donup kalmıştı. Kimisi utanmış gibi görünüyordu; kimisi alaycı tebessümünü gizlemiyordu ve kimisi de sıra dışı bir hazla başkasının kırılışına tanık olmanın keyfini yaşıyordu.

Sonra arkamdaki kapı yeniden açıldı.

Tahir.

Yüzünde sessiz bir deprem vardı. Dudaklarının kenarı hafifçe seğirdi, hiçbir kelime düşmedi ama düşen bir şey vardı; omuzları... Bakışlarını

kaldırmaya çalıştı ama herkesin ortasında çırılçıplak kalmış gibi duruyordu. Yalnız, kırık ve sessiz.

Bakışlarımızın buluşması sadece bir saniyeliğineydi.

O tek saniyede gözlerinde yalnızca hayal kırıklığını görmedim. Daha fazlası vardı. Kendine duyduğu öfke, bana olan inancı; umut, pişmanlık... Hepsi, tek bir bakışta öyle büyük bir acıyla akıyordu ki, içimde buz gibi bir şey çözüldü.

Sadece başını eğdi.

Sonra herkesin arasından ama kimseye çarpmadan, kimseye bakmadan sessizce yürüyüp gitti.

Ardından kalan tek şey, uğultulu ve sıradan bir sessizlikti.

Gözlerimi araladığımda hissettiğim ilk şey göz kapaklarımdan içini yakan o ıslaklıktı. Ne zaman ağlamıştım ben? Rüyada mı? Gerçekte mi? Ayırt edemiyordum. İçime tarif edemediğim bir boşluk kazılmıştı; derin, karanlık ve uğultulu bir çukur gibi.

Bu rüya... Neden şimdi? Yıllar önce yaşanmış, üzerine çoktan toprak atılmış bir anı, neden bu gece uykuma sızmıştı?

Onu... Tahir'i, çok uzun zamandır görmemiştim. Haber almamıştım. Nerede olduğunu, ne yaptığını bile bilmiyordum.

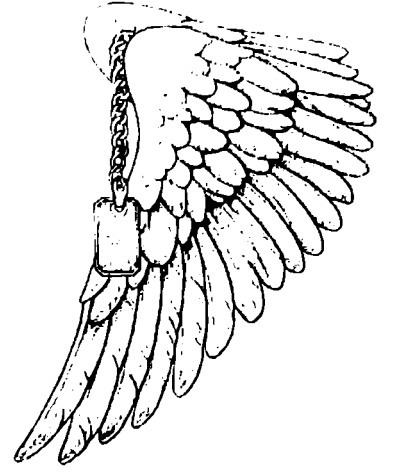
Yavaşça yatağımda doğruldum. Perde aralığından içeri süzülen gece ışı-ğıyla birlikte gökyüzündeki aya baktım. Parlak, kesin ve tedirgin edici bir güzellikteydi. Sevgili ay, gittiğim hiçbir yerde bu kadar yakınımda olmamıştı ve ben ona hiç bu kadar mahcup bakmamıştım.

"Şimdi her neredeysen..." diye fısıldadım. "Özür dilerim, Tahir."

Sonra iç geçirdim, tavanı seyrettim ve mırıldandım. "Ama yine de o gün o çirkin kazakla gelmeseydin belki bir şansın olurdu..."

2. BÖLÜM

“ÇAMLIYAYLA’NIN YOLLAR TAŞTAN...”

Sabah güneşinin yüzüme vurmasıyla yatağında döndüm. Beni uyandıran ses en az üç horozun bir araya gelerek sergilediği koro performans-
tı. Başımdaki havlu hâlâ oradaydı ama bedenimdeki aruk benimle bir alakası olduğunu söylemezdim. Resmen anadan üryan uyanmıştım. Bundan sebep gözlerim pencereye takıldı. Kerpiç duvarın ortasında sessizce duran, pervazı yer yer soyulmuş pencerenin perdesi bir miktar açıldı. Dışarıdan bakan biri beni göremezdi ama biri özellikle bakmak için uğraşmışsa... Hiç şansım yoktu.

Aman Meloş, dağın tepesinde kim seni dikizleyecek, diye söylenerek yataktan kalktım ve grili, üstü pembe olan eşofman takımını giyindim. Niyetim kahveye inip diğer bahtsız valizimi almaktı ama salondan gelen mis gibi ekmek kokusu adımlarımı o tarafa sürükledi. Manzara tam da tahmin ettiğim gibiydi. Sıla erkenden uyanmış, sobanın yanındaki pembe leğende hamurunu yoğurup sobanın fırınında mis gibi pişirmişti. Beni görünce gülümsedi. Bu sırada fırından dumanı üstünde ekmekleri çıkarmakla meşguldü. Kahvaltıyı duvara yaslanmış ufak masada hazırlamıştı. Görünen o ki burada olduğum süre zarfında o masayı çok amaçlı olarak kullanacaktım.

Bir günüm gitmişti bile. Kalan yirmi dokuz gün de tıpış tıpış gitmeye mecburdu.

“Günaydın, Melek!” dedi yüzüne neredeyse yapışmış olan gülümseme-
siyle. “İyi uyudun inşallah.”

Masanın iki yanındaki sandalyeden birine geçip sırtımı duvara yasladım. “Öyle derin uyumuşum ki nasıl uyuduğum konusunda en ufak bir fikrim yok. Bayılmış bile olabilirim.”

Uzattığı ekmeği aldım. En son çocukluğumda, yazları babaannemin köyüne gittiğimizde böyle güzel ekmek kokusu almıştım. Hoş, çoğu zaman o da uzun sürmezdi. Annem iki gün sonra, “Mahmuuuutçuğum

yeter bu kadar! Köy özlemin bittiyse artık şu beş yıldızlı otele gidebilir miyiz?” diye söylenirdi. Böylece dört kardeş, bizim de köy serüvenimiz başlamadan sona ererdi.

“Temiz hava önce çarpar ama iyidir. Çok yakında bebek gibi uyanırsın,” diye bilgilendirdi Sıla. “Hem uğurunla geldin,” diyerek sobanın üzerinde haşlanan iki yumurtayı çıkardı. “Tavuklarım birkaç haftadır yumurtlamıyordu. Şu bacakla yeterince ilgilenemediğimden küstüler sanmıştım. Bu sabah bir de baktım ki iki yumurta! Galiba sana hoş geldin hediyesi vermek istemişler.”

“Aaa... Tavukların mı var?”

“Hem de iki tane. Seni buraya getiren keçi de benim! Adı Yaren. Ayrıca evin arkasında küçük bir bahçem de var. Tüm sebzelerim oradan.”

Masadaki doğranmış domates ve salatalığa baktım. Hepsi organik ve parıl parıldı. “Ayağın bu haldeyken neden uğraştın? Yardım ederdim.”

Ederdim etmesine ama sonrasında kızcağız sağ kalır mıydı, muamma. Mutfakla uzaktan yakından alakam yoktu. Birkaç kez makarna yapmaya kalmıştım ama o bile faciayla sonuçlanmıştı. Kazara domates kesmeye kalksam o domatesi yiyen biri için ambulans hazır beklemeliydi.

“Ne uğraşması? Her gün yaptığım şey, merak etme sen beni. Hem yakında tanırırsın, oturmak asla bana göre değil.”

“Şey... Yanlış anlamazsan bir şey soracağım.” Demliğe uzanıyordu ki ona bırakmadan ben aldım ve bardaklara doldurmaya başladım.

“Köy hayatına nasıl alıştığımı mı soracaksın?”

Başımı sallayıp doldurduğum çayları masaya bıraktım. Sıla da diğer sandalyeye oturduğunda kahverengi gözlerini camdan dışarı uzattı. Alabildiğine dağ manzarasıydı. Yamaçlar yeşil, dağlar ise parça parça siyahlı beyazlıydı. Tıpkı dalmaçyalı bir can dostu gibi...

“İki yıl önce şark görevim bitti,” dedi şaşırtarak. “Ama gitmedim, gide-medim. Başta günler geçmez sanıyordum ama çocukların gözündeki ıslı her geçen gün beni buraya daha fazla bağladı.”

“Ama burası... Bizim yaşımızdaki insanlar için sence de çok sessiz değil mi? Hiç sıkılmıyor musun?”

“Sessiz mi? Yayla günü geldiğinden böyle düşünüyorsun. Aslında köyümüz gayet neşelidir. Hele köyümüzün kadınlarıyla bir tanışsan... Bayırlırsın.” Aklına gelen yeni bir fikir ile yüzü aydınlandı. “Bugün tanışmaya

ne dersin? Harika olur. Yarından itibaren okulda olacaksın, en uygun gün bugün.”

Ama... yani... şey, demeye kalmadı Sıla tüm planı yaptı. Sakin görünse de iş bitirici bir kızdı vesselam. Kahvaltının devamında köydeki düzenden bahsetti. Söylediğine göre meydanda yaşayan kadınlar ikindi namazından sonra her gün birinin avlusunda toplanırmış. Birlikte pişirip pay ederken bolca da muhabbet dönermiş. Sıla okulda olduğundan dolayı çok katılmışlığı yoktu ama katıldığı zamanları anlata anlata bitiremedi. Daha şimdiden köyde yaşayan birçok kadının adını öğrenmiştim. Kahvaltıdan sonra sofrayı kaldırmaya yardım etmek istedim ama üst üste iki bardağı da kırınca canım Sıla kumaşımı çözerek yalnızca hazırlanmamı söyledi. Söyledi söylemesine ama... Makyaj çantam ve *Dyson*’ım diğer valizimde kalmıştı! İşte bu... gerçek bir sorundu. Zira makyajsız ve fönsüz ev sınırlarından uzaklaşmam hiçbir zaman mümkün olmamıştı. Önce Sıla’nın makyaj malzemelerini kullanmayı düşündüm ama hepsi neredeyse nenem zamanından kaldığı için ılık hızıyla bu fikirden uzaklaştım. Yapacak tek birşey vardı; o da koca gözlüklerimi gözüme geçirip hızla meydana inmek ve valizimi almak! Kapıya çıktığımda gördüklerimle bir an için duraksadım. Sıla sabah uyanıp yalnızca kahvaltı hazırlanmakla kalmamış, montumu, valizimi ve botlarımı da temizlemişti. Ona içten bir teşekkür ettikten sonra spor ayakkabılarımın da yardımıyla kısa sürede meydana indim. Çünkü dede aynı şekilde aynı yerinde oturuyordu. Aslında simülasyonun oraya ait bir parçası gibiydi; günün her anında onu aynı yerde bulabilirdiniz. Farklı olan ise, kahvehane bugün tamamı okey oynayan altmış yaş üstü dedelerle doluydu. İçeri kısımda daha genç olanlar vardı ama kahveye çıkan üç beş basamağın aşağısında durduğum için onları seçemiyordum. Teypten gelen türkü vardı bir de... Acıklı sözlerin en oynak ritimde söylenen türkü cızırtılı bir şekilde dört bir yanı sarmıştı.

“Selam, dedeciğim!” dedim neşeyle elimi sallayarak. “Yine ben, hatırladın mı?”

Gözucuyla baktı. “Kimsun?”

Tam alınacaktım ki suratımın yüzde yetmiş beşinin görünmediğini hatırlayarak gözlüklerimi bir parça indirdim. “Benim, Melek Öğretmen.”

Kaşlarını çattı. “Ha sen daha gitmedun mu?”

Niye gideyim dedem? Daha yeni gelmedum mu?

“Bir süre daha buralardayım,” dedim gülümseyerek. Bu arada gözüm de valizimi arıyordu ama ne koyduğum yerde ne de kahvehanenin görünen

herhangi bir köşesinde yoktu. “Ben aslında size valizimi soracaktım. Hani dün buraya bırakmıştım ya... Size de haber vermiştim, hatırladınız mı?”

Başını gazetesinden kaldırdı ve canımdan can koparacak o cümleyi kurdu. “Ne valizinden bahsedeysun?”

“Nasıl yani?” Elimle koyduğum yeri gösterdim. “Şuraya bırakmıştım ya hani. Size de söylemiştim *bırakıyorum*, diye.”

“Hatırlamayrum,” dedi yeniden gazetesine gömülerek.

Yaşadığım şok halinin ardından bir basamak çıktım ve etrafa daha detaylı baktım. Yoktu. Şaka gibi ama koskoca valizim ortada yoktu!

“Dedeciğim, buraya bıraktığımdan eminim. Bir düşünseniz... Çünkü gerçekten size söy-”

“*Bilmeyrum*, dedum. Anlamay misun?”

Sinirlenmek ve ağlamak arasında gidip gelirken şefkat dolu tüm kelimeler dilimi derhal terk etti çünkü tüm makyaj malzemelerim o valizdeydi ve şu an cebimde olan parayla ruju bile alamazdım! “Size bir ricada bulundum, değil mi? Buraya bıraktığımdan eminim! Birisi aldıysa bile bu köyün bir ferdi olarak bana yardım etmeniz gerekir!”

Gazeteyi elinden sertçe bıraktığımda çıktığım basamağı geri inmiş bulundum. Dede yerinden kalkarken burnundaki gözlüğünü gözüne tam anlamıyla oturtup bir gözünü daha büyük gösteren camından bana öfkeyle baktı. “Ha ben mi çaldım? Sen baa hırhız mi dedun!”

“Ay olur mu öyle şey, dedeciğim?” demeye kalmadan adam bastonunu kapığı gibi yürümeye başladı. Neyse ki kaplumbağa hızıyla ilerliyordu da tüm gözler üzerime çevrilmişken pamuk görünümlü deccal dededen kaçmak zorunda kalmamıştım. “Ne yapacağum senin bitli valizini!”

Bitli valiz mi? O valizin içindeki markaları alabilmek için ülke ülke gezmiştim be ben! Ayakkabının otuz altı numarasını bulabilmek için tam iki ay sıra beklemiştim! “Ayıp oluyor ama!” dedim elimi belime koyarak. “Dedeysen dedeliğini bil sen de!”

Son söylediklerimden sonra adama bir enerji yüklendi resmen! Hızı bir arttı ki amanın! Çenene kıran girsin, Meloş!

Bastonu sallaya sallaya üzerime yürürken içeriden bir adamı koşup geldi. “Hayri dede dur!” Deccal dedenin bastonu tutan elini indirip onu yerine götürürken, “Ne oldi?” diye sordu kırklı yaşlardaki adam. “Kime sinirlendun da?”

Dede yerine oturdu oturmasına ama durur mu? Bastonuyla beni gösterip, "Ha o süslü kariya!" diye bağırdı. "Baaa *birbız*, dedi."

Adamın gözleri bana döndüğünde şaşkınlıktan ağzım bir karış açıldı. "Yok öyle bir şey! Ben sadece valizimi sordum kendisine. Çünkü dün tam şuraya bırakmıştım."

Gösterdiğim yere baktı ama tabii o da valiz falan göremedi. "Ha burada valiz falan görmedum bacum," dedi kasketini düzelterek. "Emin misun?"

Başımı salladım. "Çok eminim. Tam o köşeye bırakmıştım. Ne olur bir daha baksanız?"

"Baksam da bir şey değişmayacak. Valiz falan görmedum. Ha de bakalım, sen kimsun? Belli ki buralardan değilsun."

Omuzlarım düştü. Aklımın tamamında valizim vardı. Kim almış olabilirdi ki? Hayır, o tasarım elbiseler ve makyaj malzemeleri kimin ne işine yarayacaktı? Tabii bir de benim biricik yol arkadaşım, *Dyson*'ım...

"Gönüllü öğretmenim ben. Adım Melek."

Adamın olayı anlamaya çalışan o karmaşık ifadesi gitti, gülümsedi. Evet, bu köyde öğretmenler seviliyordu. *Keşke öğretmenlerin valizleri de sevilseydi...*

"Ooo, baştan desene Muallime Hanum! Biz de dört gözle sizi bekleydik da! Ben Çamlıyayla'nın muhtarı, Hacı Yahya. Ayrıca bu kahvehane de benimdur," dedi böbürlenerek. "Muhtarlık işlerine burada bakayrum. Hem ticaret hem muhabbet." O gülüyordu ama ben neredeyse ağlayacaktım.

"Geldim ama görüyorsunuz ki mağdurum. Benim o valizi bulmam lazım. Decc-" Yutkunup düzelttim. "Hayri dedeye bir de siz sorsanız, belki hatırlar."

Elini ağzının köşesine koyup deccal dedenin duymayacağı şekilde fısıldadı. "Ha bacum, onun akli bir geliy, bi' gidiy. Bekle ki hatırlasun. Ben arada yoklarum, merakta kalmayasun." Elini indirip fısıldamayı bıraktı. "Hayri dedemiz hatırlamayrum dediyse ölse hatırlamaz. Ama aklımda olsun, Muallime Hanum. Bulduğum gibi kapındayum."

Çamur deryasının ortasına oturup ellerimi çamura vura vura ağlamak isterken yalnızca başımı omzuma yatırdım ve Behlül tarafından hüsrana uğratılan Bihter gibi, "Peki," dedim.

Ah zavallı pembe valizim, kim bilir şimdi nerelerdesin? Sen ve ben... Bu başımıza gelenleri hiç hak etmedik...

Toroma baka baka eve geri döndüğümde Sıla'ya olanları anlattım. Şaşırdı. Söylediğine göre bu köyde ne birinin eşyası kaybolur ne de çalınır-mış. Harika! Köye resmen devrim getirmiştım!

Elimde kalan tek valizi benim için ayrılan odaya götürdüm. Oda küçük ama tertemizdi. Yerde, kenarları çiçek desenli bir kilim seriliydi. Duvarlara kireçle badana yapılmıştı, köşelerde hafif çatlaklar belirmişti. Pencerenin hemen altına yerleştirilmiş tek kişilik demir yatakta lavanta kokulu çarşaf ve yavruağzı, saten bir yorgan vardı. Yatağın ayakucunda bulunan ceviz rengindeki masanın üstüne dantel bir örtü serilmişti. Bir köşesindeki küçük cam vazo, kurumuş papatyaları ağırlıyordu. Masanın yanında ise kumaştan yapılmış bez bir dolap duruyordu; mavi fermuarı yarıya kadar açıktı ve içindeki boşluk, hevesle yeni gelecek eşyaları bekliyordu.

Bez dolaba istediğini vermek üzere valizimi açtım, içindeki katlı kıyafetlerimi özenle yerleştirmeye başladım. Beceriksiz olsam da temizlik ve tertip önceliğimdi. Bu valizimde bolca eşofman takımı, okulda giyeceğim ikili takımlar, topuklu ayakkabılar ve çok sevdiğim karamelli çikolatalardan vardı. Emoş'un düşünüp koymuştu, aksi halde regl vaktim geldiğinde halim duman olacaktı.

Öbür valizimde ise... Hayır. İçinde ne olduğunu söylemeye bir kez daha yüreğim dayanmazdı. Ne yapıp etmeli ve o valizi bulmalıydım.

İkinci vaktinin gelmesiyle evden çıktık. Sıla'nın alçılı bacağıyla meydana kadar nasıl ineceğimizi merak ederken bana garajdaki kırmızı Tofaş'ını gösterdi. Şu durumda tabii ki o değil, ben sürecektim.

Zavallı Mini Cooper'im, seni doksan altı model bir Tofaş'la mı aldatacaktım?

Daha ilk gazda arabayı istop ettirdim. Otomatik vites ehliyetim vardı benim, yıllar boyunca narin ayaklarım gaz ve pedal dışında bir şey görmemişti. O durumda bile bir yerlere çarpıp durmuştum. *Şimdi bu debriyajla nasıl başa çıkacaktım?*

Söylene söylene arabayı meydana kadar götürdüm. Hiçbir şeye çarpmamıştım çünkü etrafta çarpacak bir şey yoktu. Önlem olarak arabayı evlerin gerisinde bırakıp Sıla'nın inmesine yardımcı oldum. Bir kolu değ-neğinden, diğer kolu benden tutunarak kahvenin çaprazındaki iki katlı kerpiç eve doğru yürüdük. Daha avluya yaklaşırken burnuma taze pişmiş hamurun kokusu ulaştı. Sıla'nın, "Güldane teyze!" diye seslenmesiyle avlunun çift kanatlı ahşap kapısı elli yaşlarda bir kadın tarafından açıldı. Açar açmaz da, "Uyyy!" diye abartıyla sevindi kadın. "Muallime Hanum

gelmiş.” Çekik, yeşil gözlerinin bana takılmasıyla çekinmeden inceledi. “Var yanında da süslü bir kari...”

Kari mi?

Üzerimde hoş bir elbise olmasa da yurtdışından aldığım eşofmanım, parlak kumaşlı kürklü montum ve şükürler olsun ki o montun cebinde unuttuğum için sürebildiğim pembe rujumla havalı görünüyordum.

“Geldim Güldane teyzem.” Sila, başının bir kısmı çiçekli yazmayla örtmüş kadınla kucaklaştı. “Üstelik size yeni öğretmenimizi getirdim.” Kadının kollarından ayrılıp beni gösterdiğinde sayıları yaklaşık onu bulan kadınların hepsi birden bana odaklandı. Hem de ne odaklanmak... Kiminin bakışları kıyafetlerimi delip iç organlarıma kadar ulaşmış olabilirdi. Ben de boş durmadım tabii, başladım avluyu süzmeye... Beyaz badanalı, kare biçimdeki taş avlunun orta yerinde kocaman bir dut ağacı gölge veriyordu. Altına serilmiş kilimlerin üstünde dört kadın diz çökmüş; biri yufka açıyor, biri gözleme katlıyor, biri sacın başında pişiriyor, diğeri de tandıra odun atıyordu. Eller kollar hamur içindeydi ama diller durmuyordu. O kadar hızlı konuşuyorlardı ki işe bir de konuştukları ağız girince anlamak ne mümkün! Solda ve sağda terasa çıkan merdivenler vardı. Her iki tarafın merdiven basamakları da çaylarını yudumlayan kadınlarla doluydu. Her birinin başlarında renkli yazmaları, altlarında parlak şalvarları vardı. Avlunun kenarındaki kadınlar ise kollarındaki bilezikleri şingırdata şingırdata hamur açıyordu.

“Hoş geldin, kızum,” dedi bizi karşılayan kadın. Bir yandan da diğer kadınlara beni gözleriyle yemeyi bırakmaları için kaş göz yaptı, sözde çaktırmadan... “Pek de gençmişsun.”

“Hoş buldum, teyzeciğim,” karşılığını verdim. “Evet, ilk deneyimim olacak.”

“Ha bizum uşaklar deneme tahtası midur?” diye araya girdi merdivenlerde oturan bir nene. Görüntüsü yaşının sekseni çoktan aştığını söylüyordu ama maşallah, kulakları epey keskindi. “Bu şehirli kari ne öğretecekmiş bizum uşaklara?” dedi aksi aksi.

Güldane teyze bin yıllık komşusuymuşum gibi gelip koluma girdi. “Sen bakma Nazife neneye,” dedi sessizce. “Bunadı zaar. Kimliğinde yaşı seksen sekiz yazayı ama bir rivayete göre var doksan dokuz.”

“Ay hiç sorun değil.” Sırıttım da sıırıttım. Paçalarımın anlaşıp akıyordu. “Nazife neneciğim, merhaba.” Yaşlı kadına el salladım ama surat

çevirdi. Aksi ihtiyar! Hiç bozuntuya vermeden Güldane teyzeye döndüm. Ellili yaşlarda, kısa boylu, bembeyaz bir kadındı. Yüzü gülüyordu ama kızınca insanın belinde kırk kızılık sopası kırardı, o da belliydi.

"Biz muallimleri pek bir severiz." Güldane teyzenin işaret vermesiyle daha genç olan kadınlardan biri sacın başına üç ayaklı yeşil bir oturak çekti. Başka biri çay doldurmaya başladı. Anlaşılan kadınlar arasına sözü geçen, sayılan biriydi. "Gel kızum, otur da bir çay iç taze taze. Gözlemini neli yersun?"

"Aslında aç değilim ama..." Bu kokuya da dayanmam mümkün değildi. *Umarım Çalıyayla'dan artı on kiloyla ayrılmazsın, Meloş.* "İspanaklı çok severim."

"Dur ben sana otlu gözleme yapayım. Ha benum otlu gözlemem burarlarda meşhurdur." Sacın başındaki kadınlardan biri kalkınca geçip mindere oturdu. Başına beyaz bir örtü atıp başladı hamuru açmaya. Belli ki buradaki kadınlardan her biri oldukça mahirdi. Kısa sürede hamuru açıp içine otlu peynirli karışımı doldurunca derin bir, "Ah..." çekti. "Benim yakışıklı paşam da pek sever otlu gözlemeyi."

"Uzakta mı?"

Elini yavaş yavaş salladı. "Aslanım her yerde. Askerdur o," dedi gururla. "On ayı geçti görmedum."

"Yaa... Benim abim de asker."

"Ne güzel tesadüf oldu." Hemen yanımda oturuyordu Sıla. Hazır gözlemelerden birini yemeye başlamıştı bile. "Belki bir gün denk gelirler de tanıştırırız."

Hiç sanmıyorum, dedim içimden. Eve bile doğru düzgün gelmeyen adam beni görmek için dağ başına asla gelmezdi. *Durduk yeri içimizi de dağladık, iyi mi?*

Güldane teyze pişen gözlememi bir beze sarıp elime verdiğinde ne yalan söyleyeyim acımı unutup ağzıma yayılan nefis tada odaklandım. *Adını bile bilmediğim ne otlar varmış meğer...*

"Benim istediğim başka tesadüfler var amma..." deyip Sıla'yı şöyle bir süzdü Güldane teyze. "İnşallah o da olur."

Sıla, kadının ne söylemek istediğini anlayarak kızardı. "Güldane teyzeciğim, daha önce konuştuk bu mevzuyu..."

"Konişmasına konuştuk da bir sonuca ulaştık mi, yok! Yiğidim geldiğinde bu olaya el koyacağum. Ne yapıp edip sizi bir yemeğe çıkaracağum!"

Bak sen Güldane teyzeye! Resmen Sıla'yı oğluna yapmaya çalışıyordu. Valla yapardı da hani... Kadının yeşil gözleri velfecri okuyordu.

Sıla da kruvasan kıvamında bir kızdı. Vur başına, al elinden ekmeğini... Yemek meselesini duyunca esmer olmasına rağmen daha fazla kızarmıştı garibim...

Tabii bu durum Güldane teyzeden kaçır mı? Kaçmadı. "Uyy! Benum utanikli kizum. Nasıl oldu al al..."

Sıla'yı düştüğü durumdan kurtarmak için -tamam, sadece bu yüzden değil- "Ben bir tane daha gözleme alabilir miyim?" diye sordum.

"Çırpi mırpi ama iyi götürdi gözlemeleri," dedi oturduğu yerden huy-suz ninem. "Saçları da kivir kivir, çalı süpürgesinden hallice..."

Yok, kadın sevmememişti beni. Zaten gördüğü anda elektrik çarpmışa dönmüştü. Tamam, bakım kremlerim diğer yalızimde kaldığından saçlarım şu an bir miktar kabarıktı ama söylediği gibi çalı süpürgesi de değildi.

"Nazife nene," diye bağırdı karşı merdivenlerden biri. "Kari muallimeymiş, muallime."

"Duyduk!" dedi aynı memnuniyetsizlikle. "Çırpiyı getirip tarlaya dikmişler. Sanaylar ki kargaları kaçırarak..."

Sıla'ya dönüp, "Ne dedi?" diye sordum. Asla anlamamıştım. "İyi bir şey mi dedi?"

"Yaa..." dedi Sıla gülümsemeye çalışarak. "Çok iyi bir şey dedi."

Dönüp yaşlı kadına otuz iki diş sııttım. "Sağ olasın, Nazife nene."

İkinci gözlemeyi de mideye indirdikten sonra ellerimi yıkamak için müsaade istedim ama eve yönelince hep bir ağızdan güldüler bana.

"Bizim buralarda hela evin dışında olur, Muallime Hanum!" dedi kadınlardan biri. "İdare edecesun artuk."

Hiç bozuntuya vermedim. Aynı şekilde gülerek avlunun bir köşesindeki taş tuvalete gittim. Ellerimi yıkarken duvara bir iple asılmış plastik aynadan aksime baktım. Zavallı cildim kurumuş, ela gözlerimin çerçevesi kızarmıştı. Sarı kirpiklerim rimelsiz bir hiçti... Burnumun etrafına dağılmış her bir çil, "Kapatıcı isteriz!" diye eyleme çıkmak üzereydi. Acilen bu duruma el koymalıydım. En azından valizimi bulana kadar merkeze gidip ihtiyaçlarımı satın alabilirdim. Evet, palyatif çözüm beni bir süre idare ederdi. Merkezin yerini sormak üzere tuvaletten çıktığımda Nazife nenenin bağırın sesini duydum.

"Nereye gitti o orospil!"

Hı?

Pardon?

Orospi mi?

Ben mi?

Avlunun ortasına kadar yürüdüm. Ben Nazife neneye baktım, Nazife nene bana... “Şey... Bana mı dediniz onu?” diye sordum aksini umut ederek.

Bu kez gülen Sıla’ydı. “Sevdiğinden dedi, sevdiğinden.”

Ha? Burada sevilen insanlara *orospi* mi deniyordu?

Şaşkın ifademe bakarak açıkladı. “Ben de ilk duyduğumda şaşırmıştım ama ikna oldum. Nazife nene kesinlikle sevdi seni. Sadece... Onun sevgi dili bu.”

Eh, peki... Zaten köyde bir orospı olmadığımız kalmıştı.

“Aslında size merkezin yerini soracaktım. Bazı ihtiyaçlarım var, onları almam gerekiyor.”

“Merkez uzaktır. Hem merkeze giden minibüs cumadan cumaya geliyor. Sen iyisi mi Mizgali’ye git, orada aradığını bulursun,” dedi kadınlardan biri. Sonra bana güzelce gülümsedi. “Bu arada ben Fadime, Muallime Hanım. Talebeniz Eren’in anasıyım.”

“Çok memnun oldum Fadime Hanım. Eren ile yarın tanışacağız inşallah.”

Fadime yazmasının ucuyla ağzını kapatıp güldü. “Duydunuz mu karılar? Muallime bana *hanım*, dedi.”

Yine avluyu bir kahkaha tufanı aldı. *Ne söylesem gülüyorlar anacığım*. El mecbur, ben de onlara eşlik ediyordum.

“Boşver Mizgali’yi,” dedi Güldane teyze. İlk kez gülmüyordu. “O uğursuz köye gitmesun, cumaya ne kaldu şurda?”

Yok, teyzeciğim. Mümkünü yok bu hayalet Casper’dan hallice suratımla cumayı bekleyemem.

“Mizgali, dediğiniz yer neresi?” diye sordum bir merakla. Yakınsa uçarak giderdim. Aksi halde Sıla’nın Tofaş’la merkeze kadar gidişim olabilirdi ama dönüşü söz veremiyordum.

Sıla anlattı. Mizgali, buraya yaklaşık on kilometre uzaklıkta bir köymüş. Üç yüz kişiyi ağırlayan Çamlıyayla’nın aksine nüfusu neredeyse iki bin kişiye yakınmış. Küçük bir kasaba gibi... Bu yüzden de orada kuaför, elbise ve ayakkabı dükkânı gibi şehirde olan pek çok şey varmış. Kimileri

Mizgali'den *yukarı köy* diye bahsediyordu. Lakin... Köyün muhtarı Fazıl Alacahan'ın adı geçince ortam bir anda buz kesmişti. Adamdan epey nefret ediyorlardı. Söylediklerine göre kibirli, kendini bilmezini tekiymiş. Kendi köyü Mizgali'de olduğu gibi Çamlıyayla'da da sözünü geçirmek istemiş. Hatta zamanında iki köy arasında kalan ağaçları yok etmek pahasına Çamlıyayla'yı Mizgali'ye katmaya uğraşmış. Tüm Çamlıyayla ayaklanmış tabii... Muhtar Yahya amca, şikâyet etmek için soluğu belediyede almış ama Fazıl Alacahan nüfuzunu kullanarak işin üstünü örtmüştü. Bakmışlar adam duracak gibi değil, Güldane teyzenin oğlu el koymuş olaya... O günden beri de iki köy birbirine düşman köy olarak anılıyormuş... Sıla'nın söylediğine göre Fazıl Alacahan duruma o kadar içerlemiş ki köy halkı defalarca müracaat etmesine rağmen Çamlıyayla'ya yol yapmalarına izin vermemiş. Hatta sınırları içinde kalan barajın önünü keserek Çamlıyayla halkını tüm kış su taşımaya mecbur etmiş. Bu yüzden Çamlıyayla halkı, en yakın hastane olan Mizgali Hastanesi'ne gitmeleri gerekmedikçe Mizgali'ye adım atmazmış. Kadınlar anlattıkça şaşkınlıkla dinliyordum. Aslında onlara hak vermemek elde değildi. Tüm duyduklarıma rağmen bir kez olsun Mizgali'ye gitmem gerekiyordu çünkü iyi hissedebilmem için kendime bakmam şarttı. Makyaj yapmadığım, özenle giyinmediğim zamanlarda kendimi hasta gibi hissederdim. Böyle hissederken de öğretmenliği verimli bir şekilde yapamazdım.

Yani... Allıksız yüzümle tahtaya çıksam çocuklar, "Muallime hasta mı?" diye veli grubuna yazabilirdi.

Öğretmenlikte ilk günüm! Tozpembe kalem eteğim, aynı renk gömlek-cekete takımım ile aynanın karşısında kendime son kez bakıyordum. Belime uzanan sarı lülelerimi yarım bir topuzla alnımdan kaldırmıştım. Ah ah... Öğretmenliğimin ilk gününü havalı fönümle karşılatmayan kader utanmalıydı! Kendimi bildim bileli her gün saçlarımı fönlediğim için bu kadar kıvrıkcık olduklarını ben bile unutmuştum. Sıla ne yapıp edip Mizgali'ye gitmeme izin vermediği için aynadaki aksimden nefret ediyordum. O sevimli görüntüsünün altından resmen bir diktatör çıkmış, beni yukarı köye göndermemek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Solgun yüzüme baktıkça dudaklarımı büzdüm... *Yok! Bu böyle olmaz, olamaz!* En yakın zamanda Mizgali'ye kaçmam şart olmuştu. Zira evren o yukarı köye

gitmemi istemiyorsa, kayıp valizimi bulup önüme koymak gibi bir güzellik yapmalıydı.

“Ay Melek, ne güzel oldun!” dedi Sıla iç geçirerek bana bakarken. Dalga mı geçiyordu? “Burada öğretmenliğimin ilk aylarını hatırlıyorum da... Ben de tıpkı senin gibiydim. Özenle giyinip giderdim okula...” Gözlerimi devirip topuklu ayakkabılarımla aynı renk olan krem rengi el çantama uzanırdım. “Yaşama hevesini de o yıllarda bırakmış olmalısın. Nasıl olur da bir kadının bir tane kayda değer makyaj malzemesi olmaz, çıldıracağım!”

İki günde bana alışmış olacak ki alınmadı. “Emin ol böyle de çok güzelsin.”

“Sana inanmıyorum.”

“Gerçekten,” derken samimi görünse de içimden ona inanmak gelmiyordu. “Sarı lülelerin çok hoş. Ayrıca o koca ela gözlerinin de makyaja ihtiyacı olduğunu sanmıyorum.”

“Sağ ol ama ben diğer halimi yeğlerim. Üstelik makyaj malzemelerimi geri aldığımda elimden kurtulamazsın. Yaptığım makyajı görünce peşimden ayrılmayacaksın.”

Gerçi bu köyde kime süslenecekti ki? Fadime teyzenin çatısındaki çatık kaşlı horoza mı yoksa her gün evin etrafında kırk tur atan keçi Yaren’e mi?

Sıla sözlerime gülerken manalı manalı baktım. “Yoksa süslenmek için şu Güldane teyzenin asker oğlunu mu bekliyorsun?”

Yine yanakları kızardı. “Yok öyle bir şey! Ayrıca çene çalmayı bırak, Melek Öğretmen. Öğrencilerin seni bekliyor,” demesiyle kapıya yöneldiğimde, “Bekir’e dikkat et!” diye uyardı arkamdan.

“Bekir kim?”

Pervaza yaslandığında bu kez manalı bakan oydu. “Az sonra öğrenirsin, öğretirler.”

Anladığım söylenemezdi. Neyse... Zaten gidince görecektim. Ayrıca bu köyde iyi şeyler de oluyordu. Diğer valizime koymaktan son anda vazgeçtiğim termosum da onlardan biriydi. İçinde her sabah içtiğim rezene vardı, sindirim önemliydi...

Tuttum okulun yolunu... Tuttum derken, öyle çok da değil. Okul ve ev arasında taş çatlasın elli adım var çünkü... Bir bahçeden çıkıp diğerine girmeniz yaklaşık yirmi saniye falan alıyor.

Bahçe kapısını ardımdan kapattım. Bahçenin taş zemininin arasından çimenler fışkırmıştı. Çatlaklarla dolu olan okul duvarları da tıpkı okulun

bahçe duvarı gibi beyaza boyanmıştı. Sol tarafta bir basket potası vardı ama bilinen potalardan değildi; muhtemelen örgü ipleriyle örülmüştü. Rengârenk çiçeklerden oluşan köşede ise bir grup kız öğrenci ip atlıyordu. Üzerinde şu eski dönemde giyilen mavi önlüklerden vardı. Kalın külotlu çorapları, dantelli yakaları ve toplu saçlarıyla ipin üzerinde heyecanla zıplarken içlerinden biri beni fark ederek zıplamayı bıraktı ve heyecanla bağırdı.

“Öğretmen geldi ula! Girin içeri!”

Heyecanla bana baktılar. Her birinin gözlerindeki şaşkınlık hemen fark edilebilirdi. Onlara gülümsediğimde kıkırdayarak kiremit çatılı okullarına koştular. Ben de peşlerinden... Tek sınıflı okulun girişinde küçük bir öğretmen odası vardı. Şimdilik orayı es geçerek kısa koridorun sonundaki sınıfa yürüdüm ve kapısını yavaşça ittim. Gıcırdayan menteşe sesiyle birlikte kapı, nazlı bir gelin edasıyla açıldı. İçeri girer girmez burnuma sütlü sirkeli sıcak bir koku çaldı. Sıcaktı... Çünkü sınıfın tam ortasından bir soba yanıyordu. Sobanın sağında ve solunda ikişer gruptan oluşan, toplamda dört uzun sıra vardı. Sessizce oturan çocukların gözleri beni bulduğunda hızla ayağa kalktılar.

“Günaydın, öğretmenim!”

İçeri girerken adımlarım yerde değil, yüreğimde titredi. Bir tuhaf oldum. Öyle istekli, heyecanlı ve ıslıl ıslıl bakıyorlardı ki... Burnumun direği sızladı, kalbim yumuşacık oldu.

Kara tahtaya yürüyüp çocuklara döndüğümde parlayan gözlere gülümseyerek baktım. “Günaydın, çocuklar. Oturabilirsiniz,” dedim ama oturmadılar. Ne zaman ki ben geçip pencerenin yanı başındaki öğretmen masasına oturdum, onlar da o zaman oturdu.

Erkekler ciddi görünüyordu. Her birinin saçları tek tip tıraş edilmişti. Altlarında siyah kumaş pantolonları, ayaklarında ise kundura cinsi ayakkabıları vardı. Kızlar kıyafetlerimi beğeniyle süzerken çaktırmadan ayakkabılarımı, çantamı, eteğimi birbirlerine göstermeye çalışıyorlardı. Sessiz kıkırdamaları kulaklarımdaydı.

Dudaklarımdaki gülümsemeyi bastırıp önüme döndüm. Masamda el emeği dantel örtü seriliydi. Köşeye iştirilmiş toprak vazodaki çiçekler bahçeden toplanmıştı. Tıpkı bu sınıf gibi sıcak bir dokunuştı. Yoklama defterine döndüğümde üzerinde otuz dokuz ismin yer aldığını gördüm.

Otuz dokuz çocuk bir ay bana emanet.

Bu düşünceyle gözlerim dolmak üzereydi ki tahtaya tebeşirle yazılmış çğri büğrü yazı tüm duygusallığımı yerle bir etti.

Hocam af buyurun motoru bozmuşum. Ben bir helaya kadar gidip geleyrum. Geç kalırsam kızmayın. Not: Okul belasını tıkamamak için evdekine gideceğim. Ondan sebep geç kalabilirim. Yazan: Yakışıklı Bekir.

Tanışmamız çok boktan oldu ama tanıştığımıza memnun oldum, Yakışıklı Bekirciğim...

Yüzüm nasıl bir şekil aldıysa artık tüm sınıf güldü. Boğazımı temizleyip masama hizalı grubun ön sırasında oturan gözlüklü çocuğa sordum. "Adın ne?"

Çocuk hemen ayağa dikilip hazır ola geçti. "Bir kabahat mi işledim, öğretmenum?"

"Hayır, hayır. Tanışmak için soruyorum."

"Haa..." Bir rahatladı çocukcağız. "Benim adım Temel ama siz bana kısaca *hamsi* de diyebilirsiniz."

"Hamsi mi? Neden?"

Elini göğsüne koyup, "Ben hamsiyi çok severum," diye açıklamıştı ki arka sıralardan başka bir erkek öğrenci araya girdi.

"Hamsi kafali olduğu için, öğretmenum!"

Yine bir kahkaha tufanı...

İyi yanından bak Meloş, en azından canın sıkılmayacak.

Kapının tıklatılmasıyla içeri sarı bir kafa uzandı. Yeşil gözlerinin beni bulmasıyla kirpiklerinin ardarda kırılması ve ağzının kulaklarına ulaşması bir oldu. "Gelebilir miyim hocam?" diye sordu diğerlerinden farklı olarak.

"Gel bakalım. Sen Bekir olmalısın." Yanıma geldiğinde göz kırptım. "Yakışıklı Bekir?"

Daha fazla güldüğünde gıdısı belirginleşti. Kısa boylu, sevimli bir çocuktü. Bir o kadar da fırlama olduğu bakışlarından belliydi.

"Demek namın şize kadar ulaştı," dedi gerile gerile. "Eee... Yakışıklı olmak hiç kolay değil hocam. Herkes sizi tanıy."

"Hımm... Tabii ki yakışıklısın Bekirciğim ama ben tahtaya bıraktığın yazıdan dolayı tahmin etmiştim."

"Ha o mi? Af buyurun hocam," dedi biraz yaklaşıp fısıldayarak. Tahtaya yazıp tüm sınıfa ilan etmemiş gibi... "Motarda biraz arıza çıkmıştı da. Ama hallettuk."

“Hastaneye mi gittiniz?”

“Yok hocam, ha bizim buralarda ölmeden hastaneye gitmeyruk. Anam sağ olsun, bir fitil attı kıçımdan, sorun morun kalmadı.”

Hani şu radyolarda en sevdiğiniz şarkıların arasına giren radyocular var ya... Hani zerre komik bulmadığımız espriler yapıp abanır gülme efektine... Hab! O gülme efektini kesinlikle bu sınıfta kaydetmiş olmalıydılar... Öyle canlı, öyle senkron...

“Hazır tahtadayken bize biraz kendinden bahseder misin?”

Gözleri açıldı. Ardından da sınıfa dönüp göz kırptı. “Gördünüz mü ula hamsiler? Benimle tanışmak istiy.”

Anlaşılan o ki; Bekir yakışıklı olduğu kadar çapkındı da... “Aslında hepinizle,” diye düzelttim. “Ve seni bekliyorum.”

“Benim adum Bekir.” Eliyle şöyle bir etrafı gösterdi. “Lakabımı zaten öğrendiniz hocam.”

“Ne hocasu ula,” diye araya girdi yine arka sıradaki çocuk. “Öğretmen-dur o.”

Bekir omuz silkti. “Hoca kulağa daha havalı geliy.”

Sanırım bu noktada ipleri elime almam iyi olacaktı. Ayağa kalkıp, “Tahtayı siler misin, Bekirciğim?” diye sordum.

Gözleri parladı. “Siz isteyin yalarum bile, hocam!”

Saniyeler içinde tahtayı silip yerine geçtiğinde tebeşiri elime aldım ve tahtaya büyük harflerle adımlı yazdım.

Melek.

Aslında on sekiz yaşında radikal bir karar verip ilk adımlı kimliğimden sildirmemiş olsaydım, buraya çok mu çok farklı bir isim yazmış olacaktım. Babaannemin adını... O isimle tam on sekiz yıl yaşamıştım. Hatta o isim yüzünden birçok okul arkadaşımın zorbalığına maruz kalmıştım. Babama yıllarca ikinci adımlı olan Melek'i kullanmak için resmen yalvarmıştım ama Nuh demiş, peygamber dememişti. Düşünün ki dört çocuğu varken o ismi vermek için beni seçmişti. Öyle de şanslıydım! On sekiz yaşına girer girmez mahkemeye başvurup o isimden kurtulmuşum. Bununla da kalmayarak beni o isimle bilen kim varsa birer birer bağımı koparmıştım. Nevra hariç... Herkes ilk ismimi kullanırken bile *Meloş*, deyip moral veren bir tek o vardı. Sonuç olarak babam benimle aylarca konuşmamıştı. Vitamin haplarıyla yaptığım sahte intihar numarasından sonra da barışmak zorunda kalmıştı adamcağız. O günden sonra da bir daha ne o ne de başka

aile üyeleri babaannemin adıyla hitap etmemişti. O demode isim tam da istediğim gibi tarihe karışmıştı. Yaptığım sahtekârlıktan dolayı hâlâ biraz pişmanlık duysam da başka türlü kurtulmayacağımı biliyordum. Ne yap-saydım yani? O isimle daha fazla yaşayamazdım...

"Ne güzel adınız varmış öğretmenüm," dedi zarif bir kız sesi. "Anam, insanlar isimlerine benzer, der. Siz de tıpkı adınız gibisinuz."

Ah, tatlım. Annen bir de doğduğumda kulağıma fısıldanan adı bilseydi...

"Teşekkür ederim, güzelim. Peki senin adın ne?"

"Fadime," dedi kirpiklerini kırıştırarak.

"Senin adın da çok güzel. Hadi şimdi diğerlerinle de tanışalım."

Sırayla isimlerini söylediler. Sınıfımda tam tamına üç tane Fadime, üç tane Dursun, beş tane de Temel vardı. Evet, köklerine sıkı sıkıya bağlı bir köye gelmişim. Sıla karıştırmamak için çocukları numaralandırdığından dolayı ayağa kalkan numarasıyla birlikte adını söylüyordu.

Birinci Temel, ikinci Temel, üçüncü Temel, dördüncü Temel ve beşinci Temel...

İyi yanından bak Meloş, bir ara aralarına girip dilek tutarsın.

İlk ders tanışmakla geçmişti. İkinci ders yavaş yavaş karnım acıkma-ya başladığı için ne yapabileceğimi düşünmeye başladım. Erken saatlerde kahvaltı yapmayı sevmediğim için evden kahvaltı yapmadan çıkmışım. Sıla'ya yemek işini nasıl hallettiğini de sormamıştım. Eh, burada bir kan-tin de yoktu. Üçüncü ders teneffüsünde çocuklar beslenme yapmak için örtülerini serdiğinde ben de eve gidip bir şeyler almayı düşündüm ama...

Üçüncü Fadime, sınıf dolabından bir tabak çıkardı ve sırayla arkadaşla-rının sırasını ziyaret etti. Her biri beslenmesinden bir parça табаğa bıraktı. Mısır ekmeği, karalahana sarması, laz böreği, daha neler neler... Fadime tıka basa dolan табаğı getirip önüme bıraktı.

"Afiyet olsun, öğretmenüm."

Ay, yok, vallahi ağlayacağım.

"Ama şimdi sizin beslenmeleriniz azaldı."

"Siz düşünmeyin," dedi dördüncü Temel. "Analarımız fazla fazla koyiy, öğretmenüm."

"Peki... Afiyet olsun hepinize."

Hazır rimelin de yok, ağla kız, Meloş.

Öğretmenlikte dördüncü günümü geride bırakmıştım ve üzülerek söylüyorum ki daha şimdiden bir buçuk kilo almıştım. Kilo almaya o kadar elverişli bir yapım vardı ki yalnızca mutfağın önünden geçmem bile yetiyordu. Tamam... Belki sadece geçmiyordum, belki azıcık kafamı uzatıyordum ama sadece o kadar...

Hadi ama Meloş, burada yabancı yok!

Gece yarıları camış gibi çikolata, cips yiyordum. Sabah tartıda artıyı görünce ağlayarak spor salonuna gidiyor ve tüm gün kendimi aç bırakıyordum. Uzun zamandır bu şekilde kilomu elli altı sularında tutmayı başarmıştım ama biraz daha böyle yemeye devam edersem kapılardan geçemeyecektim. Bu yüzden sabah erkenden kalkıp okulun etrafında otuz tur koşmuştum. Sonra da taşıma suyla misler gibi banyomu yapıp bir süre de halime ağladıktan sonra okul için hazırlanmıştım.

Saçlarım hâlâ kıvırcıktı ve cildimde de tek bir makyaj kalıntısı bile yoktu. Kısacası halim içler acısıydı. Neyse ki bugün haftanın son günüydü, hafta sonu doğrudan Mizgali'ye kaçacaktım. Artık beni Sıla bile durduramazdı! Mavili pembeli, yakaları dantelli ve eteği diz hizamda sona eren elbisemi giydikten sonra elimdeki tek makyaj malzemem olan; gözüm gibi baktığım, gece yatarken yastığımın altında sakladığım pembe rujumu önce dudaklarıma sürdüm. Sonra da hafif hafif yanaklarıma dokundurup yaydım.

Çocuklarla iyice kaynaşmıştık. Okula girdiğimde artık beni şarkılarla karşılıyorlardı. Gelecek hafta tanışmak için veli toplantısını yapacağımı bildirdiğim halde velilerden bazıları dayanamayıp okula gelmişti. Onlardan biri de dördüncü Temel'in annesiydi. Duyduğum kadarıyla köyde adım süslü muallimeye çıkmıştı. Oysa daha en süslü halimi bile görmemişlerdi. Evet, alıştığım insanlardan farklı ama samimilerdi. Yine de asıl şoku dördüncü Temel'in anneannesiyle tanıştığımdaya yaşamıştım.

Dördüncü Temel'in anneannesi, Nazife nencydi.

Bahçede dolaşırken, *nerede o orospiii*, diye bağırان sesinden tanımıştım onu. Allah'tan teneffüs bitmişti de çocuklar duymamıştı. Yanına gittiğimde öğrenmişim; bana kendi elleriyle karalahana sarıp getirmişti. "Ye de az kilo al, çirpi gibi kalmışsun!" diye zorla ağızıma tıkarken son golü de atmıştı nenem. "Gram memen yok! Ha senin gibi olsam gerdek gecesi kaçacak delik ararum."

"Ne diyorsun ana!" diye cırlamıştı şaşkına dönen kızı. "Kaç yaşında karışun, konuştuğuna bak!"

"Af kurma Hadime! Sayemde kocası olacak herif baa dua edecek!"

"Öyle deme, Nazife nene!" demişti yanında gelen başka bir veli. "Şimdiki herifler nohut kadar meme, çanak kadar kış seviy!"

"Nohut kadar meme mi olur? Adam elini atsun da boşluğa mi savrulsun?" diye tüm erkekler âleminin hakkını savunan Nazife nenem yirmi beş yıllık hayatımda bana ilk kez silikon taktırma fikrini benimsetmişti.

"Sen pazar günü baa uğra. Sana meme büyütme duası okuyacağım!" diyen veli ise küçük dilimi yutma sebebimdi.

Rabbimin gücüne gitmesin ama öyle bir dua varsa şu ana kadar öğrenmediğim için en çok hayıflanacağım dua olabilirdi.

Haftanın son dersine girdiğimde pilim bitmişti. Tüm hafta ders anlatmaktan ve tebeşir tozu yutmaktan yorgun düştüğüm için son saati kitap okuma saati ilan etmiştim. Çocuklar sessizce kitaplarını okurken bir süredir duyulan tek ses sayfaların değiştirilme sesiydi. O da ninni gibi gelmiş olacak ki göz kapaklarımdan ağırlaştığını hissediyordum. Ta ki bir ses gözlerimin ardına kadar açılmasına sebep oluncaya kadar...

Sessizliği süpüren tekerlek sesi sert bir frenle durduğunda başımı çevirdiğim cam gürültüyle patladı. Çığlığımı çocukların çığlığı takip ettiğinde kollarımda hissettiğim kesiklere bakacak fırsatım olmadı. Cam kenarındaki çocukların kollarına yapışıp kenara çektim ama yetişemediklerim vardı. "Sobanın arkasına geçin! Sobanın arkasına! Hepiniz!"

Sobanın arkasına geçmelerini sağladıktan sonra, "Eğilin!" diye bağırdım bu kez telaşla. Bilmiyordum, anlamıyordum, düşünemiyordum. Yalnızca bir robot gibi yapmam gerekeni yapıyordum. Omuzlarımda hissettiğim sıcaklık kollarıma akarken tüm çocukların sıraların altına girdiğinden emin oldum. İkinci kurşun sesinin duyulmasıyla ben de dizlerimin üzerine düştüm. Kollarımı kendime siper etmek istediysem de çocukların üzerine açıldı. Kollarım hepsine yetemezdi ama yetmesi için her şeyi yapabiliyordum. Üçüncü kurşun atıldığında çocuklar çığlık atarak ağlamaya başladı. "Sakın kalkmayın!" diye bağırdım. "Kimse sıranın altından çıkmıyor!" Tül perde savruldu. Burnuma keskin barut kokusu doldu. Boğazım yandı. Ayağa kalkmak istedim ama titreyen dizlerim buna izin vermedi. Zaten vaktim de olmadı.

Kapı bir anda tekmeyle açıldı. Hayır! Kırılıp içeri düştü!

İçeri giren üç kişiydi. Yüzleri maskeliydi. Üzerlerinde kamuffaj kıyafetleri, omuzlarında silahları vardı. Biri kısaydı, öfkesi yüzündeki kar maskesinden dışarı taşıyordu. Uzun olanın elinde telsiz vardı. Üçüncü adam silahı bize doğrultarak yaklaştığında yakınımdaki çocuklar ağlayarak belime sarıldı. Kolumun hemen altında daha bir ders önce saçlarını ördüğüm Rukiye vardı. Ne olduğunu anlamıyordum. Bu adamlar kimdi? Neden buradaydı? Nasıl çocuklara bunu yaşatacak kadar cani olabilirlerdi? Ağzımı bile açmadan çocukları korumaya çalışırken kısa olan bağırdı.

“Kimse kıpırdamasın! Kıpırdayanın canını yakarım!”

Çocukların sesi aniden kesildi. Herkes bana baktı. Hıçkırımlar, titreyenler, yerinden kalkamayanlar... Ben bile kalkamadım. Ayaklarım beton gibi olmuştu.

“Sen misin öğretmen?” diye sorguladı aynı adam.

Konuşamadım. Yutkundum ve başımı salladım.

“Kalk! Öne gel!”

Ne yapacaktım? Düşünmeye çalıştım ama başaramadım. Tek bildiğim dediğini yapmak zorunda olduğumdu. Yerimden kalkmak isterken belime daha kuvvetli sarılan Rukiye izin vermedi. Çenesini tutup ıslak gözlerimizi buluşturdu. Konuşmak hiç bu kadar zor olmamıştı. “Döneceğim, güzelim. Gececek.” Küçük kollarını üzerimden zorlukla ayırabildi. Ayağa kalktığımda kalbim boğazımda atıyordu. “Ne istiyorsunuz?”

İkinci adam telsizi dudaklarına götürüp mandalına bastı. “Okul temiz. Beş pencere, bir ön çıkış, içeride otuz küsur çocuk, bir kadın öğretmen.”

Konuşmalarında garip bir aksan ve vurgu vardı. Çözememiştim. Tek bildiğim Türk olmadıklarıydı. Çamurlu postalları ve ağır kokuları tüm sınıfı sarmıştı. Pis ve rezil haldeydiler. Eylemsel olarak sürekli olarak göz kontağı içindeydiler. Sınıfta üç farklı köşeye dağılmışlardı. Biri gözlerini ben ve öğrencilerimin üzerinden ayırmazken kalan ikisi sürekli olarak tuzla buz ettikleri pencereden etrafı kolaçan ediyordu.

“Başkan, asker gelene kadar kalmamızı buyurdu. Köylülerden biri bile okula yaklaşmayacak. Görsünler bakalım itaat etmemek ne demek!”

“Sobayı söndürelim,” dedi silahı doğrultan üçüncü adam alayla. “Camlar kırık, boşuna yanmasın.”

İçlerinden biri sobayı söndürmek için ilerlediğinde öğrencilerimden Musa'nın ayağa kalmasıyla kısa boylu adam bağırdı. “Yerine otur, çocuk!”

Musa'nın dudakları titredi, gözünden yaş süzüldü. Ona oturmasını işaret edip araya girdim. "O daha sekiz yaşında. Lütfen..."

"Sen sus!"

Telsizli olan öne çıktı. Daha sakın ama daha tehlikeli bir sesi vardı. "Senin görevin çocukların sakın kalmasını sağlamak. İşimizi halledip gideceğiz. Sizinle işimiz yok." Bakışları diğer adamlarla buluştuğunda, "Tabii canımızı sıkmazlarsa..." diye korku saldı.

Titrediğimi fark ettim. İçinde bulunduğum anda yaşananlara inanamıyordum. Sıra dışı olan her şeyi beyazperdede izlemiş, kitaplardan okumuştum. O zaman bile tüylerim diken diken olurdu, dayanamazdım, kimi zaman yarım bırakırdım. Başka bir zaman, başka bir yerde bu durumla karşılaşmış olsaydım düşüp bayılabilirdim. Ama şimdi... Tek bildiğim çocuklar için güçlü olmam gerektiği idi. "T-tamam."

Geri dönüp çocukların yanına eğildim. Sırayla gözlerinin içine bakıp sessizce başımı salladım. "Şimdi..." Ne söyleyecektim? Her biri titrerken, yaşlı gözlerle bakarken, üstelik benim de dudaklarım titrerken ne söyleyebilirdim?

"Derin nefes alalım mı, öğretmenim?" diye sordu Eren. Sınıfın en çalışkan öğrencisiydi. Tıpkı olgun bir adam gibi az konuşur, az gülerdi. "Korkunca anam *derin nefes al*, derdi hem."

Burukça gülümsedim. "Annen doğru söylemiş. Hadi derin bir nefes alalım," dedim küçücük çocuğun çizdiği yoldan yürüyerek. "Akşam olduğunda sıcak yatağımızda uyuyacağız. Sadece bunu düşünelim."

Tek tek çocukların saçlarını okşarken teröristlerin kendi aralarında fısıldaştığını duydum.

"Askerle iletişime geçtin mi?"

"Evet, teyit istiyorlar."

Güldü biri. "İyi, teyit gönderelim onlara. Öğretmen! Bak buraya!"

Başımı çevirdiğimde telefonunu çıkardığını gördüm. Kar maskesinden ifadesi seçilmiyordu ama gözleri gülüyordu. "Buraya kadar gelmişken bir hatıra fotoğrafı çekmeyelim mi la?"

Hayatımda ilk kez birinin suratını dağıtmak istedim! Çocukların dök-tüğü her damla gözyaşı için bir yumruk indirmek istedim!

Adi herif birkaç poz çektikten sonra telsizli olan dışarı çıktı. Uzun süre de geri gelmedi. Dakikalar korkunun içinden akıp giderken içimden sü-reldi aynı şeyi söylüyordum.

Ben bu çocukları koruyacağım.

Bir süre sonra adamlardan üçü de silahlarını pencereye doğrulttu. Dışarıdan gelen feryatları duyabiliyordum. Annesinin sesini duyan çocuklardan bazıları dışarı çıkmak istedi ama izin vermedim, veremedim.

“Hadi şimdi de güvenin askere!” diye bağırdı kısa olan. “Şimdi de kafa tutsanıza!”

“Ben seslerini duyamıyorum? Sen duyabiliyor musun?” diye sordu başka biri. Güldü. “Taş kesildiler la!”

Kadınların haykırıışlarını umursamadılar. “İtaat edeceksiniz!” diye bağırdılar. “Bu dağlar bizim! Biz nereyi istersek orası bizim! Susacak ve göz yumacaksınız! Bu sefer kimseye dokunmadık ama bir sonraki sefer... Sağ birini bulamazsınız!”

Uzaklardan bir helikopterin sesi duyulduğunda birbirlerine baktılar ve aynı anda başlarını indirip kaldırdılar. Bu, önceden tasarlanmış hain bir plandı.

“Şimdi gidiyoruz! Giderken çocuklardan birini de yanımıza alacağız. Askere söyleyin, eğer takip edecek olurlarsa çocuğun ancak leşini alırlar!”

Söylediği şey sınıfta bomba etkisi yarattı. Çocuklar yeniden ağlamaya başladıklarında yüreğimin kaskatı kesildiğini hissettim. Küçük ellerini uzatıp her biri bir yerimden tutundular. Korku dolu ve muhtaç gözlerle yüzüme baktılar. Şimdi benden başka kimseleri yoktu ve tam da bu yüzden haddinden fazla cesaretliydim. Ne olursa olsun çocuklardan birini bile o hainlere teslim etmeyecektim! Canım pahasına her birini koruyacaktım!

Adamlardan biri söylediklerini yerine getirmek üzere bize döndüğünde ayağa kalkıp karşısına dikildim. Korkmuyordum. Hissettiğim şey korku değildi. “Asla!” dedim. “Asla onları size vermem!”

Kısa olanın iğrenç kahkahası sınıfımın duvarlarında yankılandığında dişlerimi sıkmaktan çenem kaskatı kesilmişti. “Kadını susturup çocuklardan birini alın. Elinizi çabuk tutun, asker yaklaşıyor!”

Zavallı çocuklar korkuyla sızlanıp birbirlerine sarıldıklarında onlara yaklaşan adamı tüm gücümle ittim. Bunu gerçekten yaptım!

“Çekil önümden, kadın!” diye bağırdı öfkeyle. “Yoksa seni alırım!”

“Al ulan! Beni al! Sizin gibi hainlere çocuklarımı teslim edeceğime kellemi ederim daha iyi!”

Telsizi tutan, “Bir kadınla başa çıkamayacak mısın, Kaşı?” diye bağırdı. “Çıkmanız gerek. Al şu veletlerden birini!”

Kafa tuttuğum adam yediği azarla bilenerек bana yaklaştığından bu defa konuşmadı. Kaldırdığı elini sertçe suratıma indirdiğinde kendimi yerde buldum. Kararan gözüm kulağımda bir uğultu yarattığında karanlık beni çekip almaya çalışıyordu ama... O uğultunun arasından Eren'in sesini duydum.

"Öğretmenum! Bırakmayın beni! İmdat!"

Zonklayan başımı yerden kaldırıp kapıya çevirdiğimde iki hainin çıktığını gördüm. Eren ise çıkmak üzere olan son hainin omzundaydı. Hayır... Göz göze geldiğimizde kollarını uzatıp, "Öğretmenum," dedi ağlamaklı bir şekilde. "Kurtar beni, öğretmenum!"

Ayağa kalkarken daha güçlü hissettiğim başka bir an olmadı. Masaya koştum, vazoyu ele geçirdiğim gibi geri dönüp Eren'i tutan hainin ensesine indirdim. Adam, acıyla inleyerek sarsılırken Eren uzattığım kollarıma atladı.

"Gebereceksin öğretmen!" Silah kapının eşiğinden bana döndüğünde Eren'i indirip arkama sakladım. Adamın mavi gözleri kızgınlıkla yanıp sönerken göğsüme yiyeceğim kurşunu bekliyordum ki telsiz acı acı cızırdadı.

"Dinleyin, hainler!" dedi buz gibi bir ses. *"Bu bir uyarı değil. Bu, ölüm fermanınız! Eğer o okulda bir öğrencinin canı yanarsa... Eğer o okulun öğretmenin saçının bir teline zarar gelirse... Ölmek için yalvarırsınız. Ben Yıkım Timi'nin komutanı, Yüzbaşı Tahir Bora Tunalı. Namusum ve şerefim üzerine yemin ederim ki, bu dağlara adınızı kanla kazırım!"*

Telsizdeki ses çığ gibi boşluğa düştüğünde, "Kaçın la!" diye bağırdı içlerinden biri. Lakayt tavrından eser kalmamıştı. "Fırtına Tahir bu! Dirimizi bulamazsa ölümüzü siker atar. Kaçın!"

Dizlerim titredi. Görüş açım bulanık bir hal aldı. Bayılacağımı düşünürken duyduğum o isim zihnimde sarsıntı yarattı.

Tahir mi?

Bora mı?

Tunalı mı?

Bildiğim Tahir Bora Tunalı mı?

Hani benim yıllar önce herkesin içinde...

Allah'ım!

Kaderin benimle işinin bittiğini düşünüyordum oysaki; bir köşeden çıkıp göz kırpmıştı...

İkinci perde başlıyor, aşkım.

Bakışlarımı elbisemdeki kana takıldığında başımın döndüğü hissettim. Ay! Beni kan tutar! Ve sanırım... Bu defa gerçekten bayılıyordum. Hem de öyle filmlerdeki gibi zarif falan da değil...

Nalları dikmek suretiyle devrildim.

“Ula koşun koşun! Öğretmen uçti!”

Kulağımın iki yanından uzanan örgülerimin uçlarındaki beyaz kurdeleyi şöyle bir düzettim. Çilekli parlatıcımı az önce tazelemiştim. Geri çekilip ay-nadan son halime baktığımda yüzüm güldü. Okulun en güzel kızı olmanın hakkını yine fazlasıyla veriyordum. Keyifle okul tuvaletinden çıkıp kantine yürüdüm. En yakın iki arkadaşım Nevra ve Ahsen beni orada bekliyordu. Son ders saatiydi. Kahve içip biraz kaynatırız diye düşünürken kantine girdiğim gibi yüzüm düştü. Uzun zamandan beri hoşlandığım çocuk buradaydı ve ya-nında da fakültenin en gıcık iki kızı vardı! Üstelik muhabbet o kadar koyuydu ki geldiğimi bile anlamamıştı.

Pileli mini eteğim ve dizime kadar uzanan çizgili çoraplarımla kızların yanına doğru yürürken gözüm hâlâ okulun popüler çocuğu Mithat'taydı. O da beni fark etsin diye yürüyüşüme fazladan salınım katmıştı ama hâlâ farkında bile değildi.

Hayvan. Gerçekten. Ne olacak yani?

“Bu halin ne hayatım?” diye sordu Nevoş. “Suratının alt metnini açık unutmuşsun. Bilgin olsun, bol küfürlü.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, bakışlarımı Mithat'a sabitlemeye devam ettim. “Daha geçen gün partide bana yanaşmıyor muydu bu? Ne şimdi bu havalar? Bugün yüzüme bile bakmadı.”

“Nasıl baksın? Arslan abin burada.”

“Ne!” Gözlerim refleksle kantin kapısına döndü. Evet, gerçekten buradaydı. Bugün okuldan beni o alacaktı. Tamamen aklımdan çıkmıştı. Üstelik yalnız değildi. Yanında tek dostu Tahir abi de vardı.

İkisi birlikte içeri girmek üzereyken abim ceplerini kontrol etmeye başladı. Bir şey unuttuğunu fark etmiş olacak ki hemen dönerim işareti yaptı ve kantinden çıktı.

Geriye sadece Tahir abi kaldı.

Gözlüklerinin ardından beni fark ettiğinde başını hafifçe yana eğdi ve zar zor fark edilen küçük bir tebessümle selam verdi. Sonra kantinin en köşesindeki boş masalardan birine geçip oturdu.

Aynı anda kantinci amca radyonun düğmesine bastı. Bir anda ortamı Nilüfer'in sesi doldurdu.

Çocukluk rüyanda, el ele okul yolunda, aniden başlayan ilk gönül macerasında...

Müzik, kantinin duvarlarından sekerek içime doldu. Tuhaf bir sahne kuruluyordu. Biraz hüznünlü, biraz sinematik; düşüncelerime hizmet eder gibi...

Dudaklarımda sinsice kıvrılan bir gülümsemeyle Mithat'a gözlerimi diktim. Kızlarla kıkırdayan o boş bakışlı çocuğa...

Başımı hafifçe salladım. "Şimdi görürsün sen..."

"Ne yapacaksın?" diye sordu Ahsen merakla.

"İzleyin ve görün," dedim çantamı omuzuma alırken.

Tahir abinin masasına doğru yürüdüm. Kafamın içinde kurduğum sahneye adım atmak üzereydim.

O hep mesafeli, hep içine kapanık haliyle başını eğmiş, belki kitabına, belki masaya bakıyordu. Soğuktı. Sessizdi. Ama biliyordum, güvenilirli.

Abimden duyduğum kadarıyla çalışkan, hatta takıntılıydı. Okul birincisi olmuştu. Kütüphane onun ikinci evi gibiydi. Evden dışarı çıkarmak için abim resmen zor kullanırdı. Haliyle yapacağım şey hiç hoşuna gitmeyecekti ama... Benim planlarım için mükemmel bir yedek oyuncuydu.

Mithat kulvarında değildi, evet. Onun gibi havalı da değildi. Aksine; o koca gözlükleri, fazladan taşıdığı kiloları ve insanlara değil de yere, duvarlara, kitaplara çarpan bakışlarıyla gördüğüm en silik tipti. Varlığıyla dikkat çekmek bir yana, çoğu zaman fark edilmeden bir gölge gibi geçip giderdi.

Ama ben şu an onun yanına yürüyordum.

Kalbim değil ama ayaklarım kararlıydı. Ve sonra... Sahne başladı. Birden ayağım kaydı ve ben kucığına düşüverdim!

Görecek... Göreceksin kendini o aldatan aynada,

Beni ve ölümsüz sevgimi...

Mithat'ın tepkisini görmek için başımı çevirmek istedim ama... çeviremedim. Yalnızca kollarım değil, gözlerim de Tahir abinin gözlerine tutunmuştu. Çünkü beni tuttuğu anın içinde sıkıştığını hissetmiştim ve zamanı orada

* Nilüfer, Dün Bugün Yarın, Göreceksin Kendini, 1973. (e.n.)

durdurmuştu. Sanki dünya etrafımızda yavaşlamış, Nilüfer'in sesi fonda ağır çekimde akmaya başlamıştı.

Kolları etrafımda gergindi ama o gerginlikte garip bir özen vardı. Yıllardır uzaktan hayranlıkla izlediği cam bibloyu ilk kez eline almış biri gibiydi. Kılmaktan korkuyordu sanki. Omuzları kasılmıştı, nefesi sığ ve sakindi ama derinlerde, teninden tenime geçen o gerilim... Başka bir şeydi.

Yüzüm ona bu kadar yakinken gözlüklerinin camında kendi silüetimi gördüm. Yüzüme bu kadar yakından bakarken, kirpiklerini her kırpışından göz kapaklarının daha da ağırlaştığını anlıyordum. Dudakları hafifçe aralanmıştı ama yakınlığımızdan dolayı tenimde hissetmem gereken nefesini hissedemiyordum.

Küçük bir özür için dudaklarım sıcaklığını bırakmışken yanağına, o gözlerini yavaşça kapadı. Ne bir gülümseme ne bir kaçış; sadece anı içine gömer gibiydi. Bir daha yaşanmayacak bir şeymişçesine, sessizce kutsar gibi...

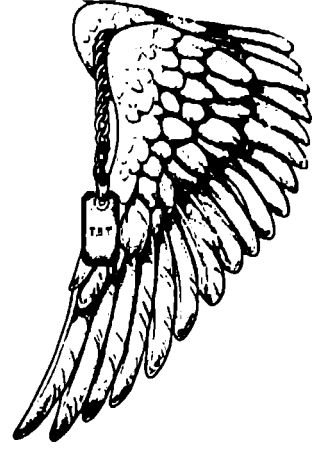
"Özür dilerim, Tahir abi," diye fısıldadım.

Ama yıllar sonra biri bana o gün Tahir seni duydu mu, diye sorsaydı... Asla cevap veremezdim.

***Görecek... Göreceksin kendini o kırılan aynada,
Elveda ederken ben sana...***

3. BÖLÜM

“SELAM YAKIŞIKLI,
BEN HİÇ KİMSE!”

Kafamın tam ortasında biri balyozla tesisat döşüyordu.

Sağ şakağımda hafif bir zonklama, sol kaşımın üstünde ise... ih... evet, orada artık kaş falan kalmamış olabilirdi.

Gözlerimi araladım ama anında pişman oldum. Tavan dönerken ben sabit kalıyordum. Bu fizik kurallarına aykırıydı ve kesinlikle adil değildi.

Birkaç dakika sonra fark ettim ki bir gözüm açıktı, diğeri neden açılmıyordu?

Of... Biri üstüne biber sürmüş gibi yanıyordu.

“Ayıldı mı?”

Sesler, uğultular, kolonyalı pamuklar...

Fenalardaydım; üç posta dövülmüş, iki tank tarafından çiğnenmiş, uzun namlulu ve adını bilmediğim silahlarla dakikalarca taranmış gibiydim. Kısacası beynim fişi çekmişti ama bedenim hâlâ işkence çekiyordu. Tek tesellim ise hâlâ nefes alıyor olmamdı. Gerçi o da biraz acı veriyordu... *Ama detaylara takılmayalım şimdi.*

Etrafımdaki kalabalığı hissettim. Bir öğretmene yakışan sakinlikle *bir şeyim yok*, diyecektim ki ağzımla anlaşılmadık. “Anniiiiış! Annemi istiyorum ben! Anneciğiiim!”

Birileri koluma yapışınca daha çok canım acıdı. “Sıku tutun ula. Sargıları açılacak.”

“İmdaatt!” diye hönkürdüm bu defa. Canım o kadar acıyordu ki karşı da koyamıyordum ama gözümün önünde babamın o diktatör ifadesi belirince, “Alacağın olsun, Mahmut Sancaktar!” diye ağladım. “Bunlar senin yüzünden geldi başıma! O narin kızını ineklerin, koyunların arasına gönderirsen böyle olur işte!” Karşımda bu defa annem belirince boğazıma bir yumru oturdu ki daha çok ağladım. “Ya sen? Sen niye elini masaya vurup *kızımı o dağ başına yollamam*, demedin, ha? Konu çok istediğin o Hermes

çanta olsa ortalığı yıkardın ama... Bir çanta kadar değerim yok muydu, anniiiş?"

Halim kalmayınca debelenmeyi bıraktım. Böylece kollarımdaki baskı da giderek yok oldu. "Ha ben size demiştim *bu muallimenin birkaç tahtası eksiktir*, diye."

"Vah zavallı... Anasını özledi zaar."

"Neysa," dedi başka biri. "En azından kendine geldi. Biz gidelim da dinlensin, Muallime Hanum."

"Sağ ol, Yahya amcacığım." Sıla'nın sesiydi bu. "Çok sağ olun, yardımcı oldunuz. Bayılırken şakağını kötü çarpmış. Bir an hiç uyanmayacak sandım."

Ay bayılmış mıydım ben?

Neden bayılmıştım? Derken... Zihnimde bir şimşek çaktı.

Kan... Kaos... Telsizdeki kan dondurucu ses.

Tahir Bora Tunalı.

Ay tutmayın, ben yine bayılacağım!

Ama yeniden bayılamazdım. Sol gözümdeki zonklama izin vermezdi. Demek bayılırken şakağımı çarpmıştım. Benim zavallı, rimelsiz gözüm de bu yüzden davul gibi şişmişti.

Yatağımın çöktüğünü hissetmemle Sıla'nın, "Melekciğim," diyen sesini duydum. Elleri yavaş yavaş saçlarımı sıvazlıyordu. "Nasılsın?"

Başımı çevirdiğimde gülümseyen yüzünü gördüm. "Ayıp olmayacaksa..."

"Cık... Olmaz."

"Bok gibiyim."

Başını anlayışla salladı. "Çok üzgünüm. Daha ilk haftanda şu başına gelene bak." Derin bir iç çekti. "Bu hainler nicedir köyümüze uğramazdı."

Söylediğiyle nevrime döndü. Resmen kendime geldim. Doğrulmama ve sırtımı yatak başlığına dayamama yardım ettiğinde, "Nasıl yani?" diye mırıldandım. "O adamlar daha önce de mi geldi köyünüze?" Başını aşağı yukarı salladığında, "Teessüf ederim yani, Sıla!" dedim. "Çok erken oldu bu bilgiyi bana vermen. Keşke üzerime toprak atarken söyleseydin!"

"Ay ağzından yel alsın, Melek! Ben sadece... Seni korkutmak istemedim."

Lanet olsun ki gözüüm deviremeyeceğim kadar şişti. Öyle mağdurdum
 vatt.

“Ama söyledim ya... Uzun zaman olmuştu. Üstelik hiç bu kadar büyük bir cyleme kalkışmamışlardı. Geçenlerde Muhtar Yahya amca birkaçını dağda görünce jandarmaya şikâyet etmiş. Asker keşfe çıktığında kendilerini bulmamış ama yuvalarını darmadağın edip eşyalarına el koymuş. Kuyruk acıları da bu yüzden. Akıllarınca gözdağı verdiler. *Bu dağlar bizim, sustun*, demeye getiriyorlar. Bunu el kadar çocuklar üzerinden yapacak kadar da alçaklar...”

Çocuklar... Ah canlarım benim, nasıl da korkmuşlardı. “Onlar nasıl? Neredeler şimdi?”

Sıla’nın gözlerine de hüznün çöktü. “Sorma... Hepsi çok korkmuş. Erkekler çok dile getirmedi ama kızlar annelerine sarılıp dakikalarca ağladı. Dün akşam aradım, daha iyilerdi.”

Ne? Dün akşam mı? “Ben dünden beri uyuyor muyum?”

Başını omzuna yatırıp doğru kelimeleri seçmeye çalıştı. “*Bayılıyorsun* desek daha doğru olur aslında. Ayılıp ayılıp bayıldın, Melek. En son korkup muhtar ile karısını çağırdım. Şükür ki kendine geldin.” Gözlerini kısıp biraz düşündükten sonra, “Bayılırken de bir isim söyleyip durdun ama çok anlamadım,” dedi.

Düşünme o adı, Meloş. Düşünürsen yine bayılırsın. Hem belki... Belki rüyadır. Sonuçta bir gündür kendinde değilsin. Rüyaında görme olasılığın çok yüksek!

“Saat kaç?”

Kol saatini kontrol edip, “Sabah yedi buçuk,” dedi. “Ama bugün okul tatil. Sen de çocuklar da dinlenmelisiniz. Gözün birkaç güne kadar iyileşirmiş. Kollarında da birkaç kesik vardı, temizleyip sardık. Kendini daha iyi hissediyorsan sıcak bir banyo yap, iyi gelir. Bir de güzel bir kahvaltı yaptık mı tamamdır.”

Söylediklerini yapmak istemeyecek kadar halsiz hissediyordum ama onca saatten sonra daha fazla yatmak da istemiyordum. Bu yüzden yataktan çıkıp banyoya ilerledim. Sağ olsun muhtar ve karısı gelirken dolu bidonlar getirdiği için bu defa da su sıkıntım yoktu ama bir sonraki sefer el mecbur kendim gidecektim. Uzun bir banyonun ardından buharını silmediğim aynadan kendime baktığımda ağıt yakmak istedim. Şakağımdaki yara kaşıma uzanmıştı ve bu da göz kapağımanın komple şişmesine sebep

olmuştu. Göz altlarım kızarıktı, zaten beyaz olan tenim iyice kireç kesilmişti. Saçlarım bile küsmüş gibi tüm parlaklığını yitirmişti. Kısacası rezalet görünüyordum.

“Sen bu hallere düşecek kızmıydın, Meloş?” Söylenerek eşofman takımlarımı giydim ama şanssızlık peşimi bırakmadı ve kahvaltı yaparken üzerime acuka döküldü. Tam da o sırada Sıla’nın telefonu çaldı. Burada telefonun çalması çok normal bir olay değildi çünkü çoğunlukla çekmezdi. Çektiği bazı noktalar vardı ama oraya ulaşmak için sandalyenin üzerinde amuda kalkmam falan gerekiyordu.

“Aaa, şimdi mi?” dedi telefonda şaşkın şaşkın. Sonra bana baktı. “Bilmem ki Melek gelebilir mi? Bir sorayım.” Telefonu kulağından uzaklaştırıp, “Muhtar bizi çağırıyor. Gidebilecek durumda mısınız?” diye sordu.

Yatağa girmek, yorganı kafama çekmek ve tüm bunlar bir rüya çıkana kadar uyanmamak bir seçenek değilse biraz hava almam fena olmazdı. Ben başımı sallayınca Sıla da, “Geliyoruz,” diye bildirdi. Çıkarken de beyaz sporcu atletimin üzerine giyeyim diye mavi, yün bir hırka verdi. *Şahtım, şahbaz oldum...*

Aman, dedim kendi kendime. Gideceğim yer köy muhtarının evi, sanki hayatımın aşkıyla mı karşılaşacağım?

Herhangi birini sakat bırakmamak adına kırmızı Tofaş’ı yine evlerden uzak bir noktaya bırakıp Sıla’nın inmesine yardımcı oldum. “Muhtara çay içmeye mi geldik?”

“Yok,” dedi ve her nedense meydana baktığında gözleri güldü. “Albay ve askerler gelmiş köylüyü kontrol etmek için. Albay özellikle seni görmek istemiş, cesaretin ve özverin için teşekkür edecekmiş.”

Albay ve askerler.

Albay.

Ve askerler.

Daha şaşkınlığımı yaşayamadan sert bir erkek sesi yükseldi.

“Asker! Hizaya geç!”

Bu ses... Telsizdeki sestti.

Yutkunmak istedim. Yutkunamadım.

Tüm boş bakışlarımla Sıla’nın yüzüne bakarken ne olduğunu anlamayan bakışlarını o da yüzüme dikti. “Sıla,” dedim öyle boş, öyle amaçsız. “Aşkılattellam, senin benim ömrüme kastın mı var? Sen neden başta söyleyeceğin şeyleri hep sonda söylüyorsun?”

Değneğini kolunun altına yerleştirirken, "Aaaa, yine ne yaptım?" diye sordu.

Ağzıma sıçtım, demedim, diyemedim.

"Muhtar çağırdı demedin mi?"

"Evet. Muhtar Yahya amca çağırdı."

"Bu durumda evine gitmemiz gerekmiyor muydu?" diye sordum hayal kırıklığı içinde.

"Yoo... Ben *muhtar çağırdı*, dedim. Evine çağırdı demedim ki. Sen yanlış anlamışsın." Elini kaldırıp meydana doğru el salladı. "Yahya amca-
cığım biz geld-"

Atılıp elimi ağzına kapattım ama çok geçti. "Ooo, kahraman öğretmemiz de gelmiş!" dedi muhtar en gür sesiyle.

Allah'ım... Sorması ayıptır ama... Neden?

"Melek, niye dondun öyle? Herkes bizi bekliyor. Bak albay bile gelmiş, bekletmeyelim."

Kaçamazdım. Omzumun üzerinden bakışlarımı kademeli olarak çevirdim. Bir bölük asker meydana dizilmişti. Başlarında orta yaşlarda bir albay vardı. Köy halkı etraflarında toplanmıştı. Kimi dua eder gibi bakıyor, kimi çocuk gibi el sallıyordu. Ayrıca tüm sınıfım da oradaydı, her biri askerleri hayranlıkla izliyordu. Derken... Bölüğün başındaki heybetli asker arkasını döndü.

Öncelikle bismillahirrahmanirrahim.

Thor'un Anadolu şubesi gibi bir adam iri adımlarını bölüğün önüne götürüp, "Hazır ol!" diye emrettiğinde askerler aynı anda bir yay gibi gerildi. Postallar yere birlikte vuruldu, omuzlar hizaya geldi. Bir tüy düşse yere, sesi duyulurdu.

Ben bile olduğum yerde hazır ola geçtim. Öyle baskın, öyle erkeksi bir ses...

Güneş geniş sırtına vurmuştu ve gölgesi askerlerin önüne düşüyordu. Yapılı hatlarıyla üniformasının içini kusursuz bir biçimde doldurmuştu. Uzun bacakları yere öyle sağlam basıyordu ki sanki zemin, onun yürüyüşüne özel inşa edilmişti.

Kolları... *Allah'ım o kollar...* Üniformanın dikiş yerleri gerim gerim gerilmişti. Doğrusu karar veremedim; gözüm uzun bacaklarında mı kalmalıydı yoksa üniformasını sabotage edecekmiş gibi duran kollarında mı?

Kararsızlık ama lüks olanından... Omzundaki apoletlerde parlayan yıldızlar rütbesini ele verirken silah kılıfı bacak hizasında duruyordu.

Bir anda albaya dönmek üzere yüzünü çevirdiğinde hayatımda ilk defa bir insanın çenesine saygı duydum. O nasıl keskin çene hattı be insafsız... Keskinliğiyle ceviz kır, bıçak bile, karpuz dilimle... Kaşları gergindi. Elini kararlı çizgilere sahip olan alnına götürüp asker selamı verdi. Öyle net, öyle profesyoneldi ki, karşısına geçip selamına karşılık vermemek için zor durdum.

Albayın, "Yüzbaşı Tahir, yerine geçebilirsin," demesiyle seri bir şekilde gidip sıranın en başında hazır olda durdu.

Bir dakika?

Ne dedi o?

Yüzbaşı Tahir mi dedi?

Rüya değilmiş, Meloş. Burada mı yerin dibine girmek istersin yoksa eve mi paketleyeyim?

Nefes...

Nefes nasıl alınıyordu?

Daha önemlisi nereden alınıyordu!

Adını duymasam inanmazdım ama duymuştum. O'ydu. Buradaydı ve beni görecekt olursa, o hainlerden önce hiç şüphesiz beni yeryüzünden silecekti. Ama belki de... Belki de hatırlamazdı. Sonuçta onca yıl geçmişti. İkimiz de değişmiştik. Tamam, o biraz fazla değişmişti. Hatta evrimin içinden geçerek dünyanın en taş adamı olup çıkmıştı ama şimdi konumuz bu değildi. Derin bir nefes almalı ve saklandığım yerden çıkmalıyım. Kalp atışlarımı dindirip gülümsemeli ve askerlere *hoş geldin*, demeliydim. Evet, yapmam gereken buydu. İyiyi düşünmeliydim. Tahir Bora Tunalı, onca yılın ardından beni kesinlikle tanımayacaktı.

Yavaş adımlarla meydana doğru yürürken iyiyi düşünmeye devam ettim. Beni tanıması için hiçbir sebep yoktu. Son gördüğünde on yedi yaşındaydım bir kere! Yuvarlak hesapla neredeyse on sene öncesiydi. Değişmiştim, büyümüşüm. Buna sevineceğim aklıma gelmezdi ama hep gördüğü o süslü halimin aksine yüzümde makyaj yoktu. Saçlarım o zaman daha kısa ve fönlüydü. Şimdi doğal halindeydi, iri buklelerim belime uzanıyordu. O zamanlar en az on kilo daha fazlaydım, balıketli sayılırdım.

Evet Meloş, iyi gidiyorsun! Yaptırdığın yarım ml dudak dolgusunu da unutma!

"Hab! Muallime Hanumlar da geldi!" diye bağırdı muhtar amca, sağ olsun. Döndü tabii tüm gözler üzerimize. Onunki de dönmüş müydü? Bakamadım. Başım önümde, kurbanlık koyun gibi koluna girdiğim Sıla'yı rakip ettim. Köylülerin yanına ulaştığımızda da durduk ama benim tek gördüğüm köylülerin lastikleri ve askerlerin postallarıydı.

Aferin kızım, kaldırma başını. Gözün davul gibi zaten.

Sıla beni hafifçe dürterek, "Melek, kaldırsana kızım kafanı," dedi çıkartmamak için aynı anda gülümseyerek. "Albay bakıyor."

Melek. Doğru ya, adım Melek'ti ve çok büyük ihtimalle Tahir bu adımı hatırlamazdı çünkü o zamanlar herkes bana kimliğimden sildirdiğim ilk adımla hitap ediyordu. *O da...*

Şükürler olsun! Adımı değiştirmekle iyi ettiğimi biliyordum!

Bu son detaydan aldığım güvenle başımı kaldırdığımda albayla yüz yüze geldim. Adam yanımıza kadar gelmişti. Orta boylu, saçları alnının epey gerisinde başlayan ve yüzünde babacan bir ifade taşıyan biriydi. Ellerini üniformasının dolgun göbek kısmındaki palaskaya götürüp, "Melek Öğretmen hanginiz?" diye sordu.

Sıla da bana baktığında, "Benim," dedim ama sesim nasıl cılız... Görüntümden olmasa bile sesimi duyar da tanır diye ödüm patlıyordu.

Albayın elini omzuma koyması ile yüzü güldü. "Çocuklar anlattı. Canın pahasına korumuşsun onları. Seni tebrik ederim, kızım. Bu memleketin senin gibi korkusuz öğretmenlere ihtiyacı var."

Çekse telefonumu çıkarır, babamı görüntülü arar, albaya da, "Şey, zahmet olmazsa az önce söylediklerinizi bir daha söyler misiniz, Bey Amca?" diye yalvarırdım.

Duy Mahmut Sancaktar, duy!

Sen de duy, Hıyar Can.

Allah'ım inşallah biri gizli gizli videoya çekiyordur da YouTube'a falan atar. Sonra sokakta biri beni gördüğünde, "Aaa, o kahraman öğretmen değil mi?" diye parmakla beni gösterir. Hatta benimle fotoğraf çekilmek bile isterler! Ay âmin.

"Görevim," dedim aynı kısık sesle. "Çocuklar iyi olsun, önemli olan bu."

"Yaşananlar kesinlikle kabul edilemez," dedi albay, sesindeki kararlılık ve otoriteyle. "Böyle bir durumun tekrar yaşanmayacağını bizzat garantisini veriyorum." Başını dik tutarak etrafına bakındı; gözlerinde yılların

birikimi ve disiplin vardı. “Bölgede huzurun sağlanması amacıyla köyünüze bir karakol kuruyorum. İlçedeki askeriye destek sağlanacak. Ayrıca o hainlerin bir an evvel yakalanması için Jandarma Özel Harekât görevlendirildi. Her biri özel eğitim almış, terörle mücadelede deneyimli, iz sürme ve operasyon kabiliyetleriyle tanınan seçkin askerlerden oluşuyor. Onların varlığı, bölgede herhangi bir terör unsurunun hareket alanını tamamen kısıtlayacaktır. İçiniz rahat olsun, gereken her türlü önlem alınacak.”

Albayın yönünü askerlere çevirip, “Yıkım Timi!” demesiyle altı asker bölükten ayrılarak bir adım öne çıktı. Bölüğün içindeyken bile iri yapılarıyla varlığını belli eden askerlerden her biri hazır olda, başlar dik, bakışlar önde, alacakları emri bekliyorlardı.

Yıkım Timi.

Tüm köylü, çocuklar, herkes ama herkes avuçları patlarcasına alkışlamaya başladığında gözlerim Yıkım Timi’nin üzerinde donup kalmıştı. Onun, “Yüzbaşı Tahir Tuna Boralı!” diyen karakteristik sesi tüm o alkışı bastırıp geçti. “Yıkım Timi emir ve görüşlerinize hazırdır, komutanım!”

Yüzbaşydı.

Ve bunu yalnızca apoletlerinden değil, duruşundan da anlamak mümkündü. Omzundaki apoletler, parlayan üç yıldızdan oluşuyordu. Askeri hiyerarşide bir rütbeden fazlasıydı o yıldız; ölümü ve yaşamı simgeliyordu. Yüzbaşının duruşu dimdikti ve keskin bakışları doğrudan karşısındaydı. Bir askerin taşıması gereken bütün ağırlığı ve asaleti taşıyordu omuzlarında.

“Yıkım Timi, rahat ol!”

Aldıkları emirle birlikte timin hareketleri bir uyum içinde değişti. Ayaklar aniden durdu, vücutlar hafifçe gevşedi, eller refleksiyle ceplerin kenarlarına ya da bellerindeki ekipmanlara kaydı ama hâlâ dünyanın en ciddi altı adamı gibi görünüyorlardı.

Sonra... Tahir’in bakışları bir şekilde gelip beni buldu. Böğrüm kurşun yemiş gibi irkilirken nefesimi tuttum. İçinde bulunduğum o bir saniye zamanın kırılmasıyla milyonlarca yıl gibi sürdü. Beni tanımış mıydı? Bakışlarındaki ifadesizlik bir cevap vermiyordu. *Duyguların yıllık izne mi çıktı be adam!* İkinci saniyeye geçtiğimizde tedirginlikle altdudağımı ısırdım, ki stresle yapılan en klasik refleksim buydu. İşe yaramadı derken... Bir işe yaradı gibi; ciddiyetle mühürlenmiş dudaklarının sol köşesinde çok hafif bir kıvrım gördüm. Gülümsemiş miydi? *Yok, canım.* Bence yüzbaşı olmadan önce ciddiyet yemini falan etmiş olabilirdi. O kadar sert görünüyordu ki...

Adam sanki dünyada değil de robotlar evreninde askerdi. Üçüncü saniye ccel terleri dökmeye başladım. İçimden son duamı falan ediyordum. Yemin ederim ki şu üç saniyede ona yaptığım her şeyin intikamını almıştı benden! Kalp atışlarım beni tanıma ihtimaliyle gümbür gümbür atmaya başladığında ellerim buz kesmişti. Kollarım da uyuşmaya başlamıştı sanki...

Kalp krizi geçirip ölmek için çok genciz be, Meloş...

Sonra bir anda başını çevirdi. Hiç bakmamış gibi hem de! Rahatlayarak nefesimi özgür bıraktım.

Yaşasın!

Beni tanımamıştı!

İçimde bir zafer müziği çalmaya başladı tabii... Saklambaç oynarken sobelemen kaçmış gibiydim. Aynı mutluluk. Aynı panik. Aynı zafer!

Albay, askerlerden kendilerini tanıttığını istediğinde, "Sıla," dedim kaçacak delik ararcasına. Hâlâ dizlerim titriyordu. Bir an önce buradan uzaklaşmam gerekiyordu. "Benim tuvalete gitmem lazım."

Sıla bakışlarını etrafta gezdirip, "Kahvehane boş," dedi. "Orada girebilirsin. Seninle geleyim."

"Yok, gelme. Bu ayakla basamakları çıkma," dedim ama dinletemedim tabii. Aşırı inatçı bir kızdı. Köylüler kendini tanıtan her askeri alkışlarken ve çocuklar etrafta koşarken arkalarından dolanıp kahvehaneye ilerledik. Sıla'nın basamakları çıkmasına yardım edip onu kahvehanenin dış kısmındaki masalardan birine oturtuktan sonra yine kahvehanenin dışında bulunan taş kabine girdim. Tuvaleet ihtiyacım falan yoktu. Varsa da az önce yaşadığım adrenalinden geri kaçmıştı. Yine de uzun uzun içeride kaldım. Oyalandım da oyalandım. Yer yer oksitlenmiş aynada kendime bakıp, "Nasıl çöktüysen bir zamanlar sana sırılsıklam âşık olan adam bile seni tanımadı, bebişim..." diye kendime acıdım. Sesler kesilince de gittiklerini düşünerek dışarı çıktım. Tahminim doğrudu! Köylülerin büyük çoğunluğu dağılmıştı. Büyük askeri araç da yoktu.

Büyük bir oh...

Bundan sonra köy meydanına daha az gelmeyi aklıma not ederek Sıla'yı bıraktığım masaya yürüyordum ki bir çığlık duydum. Başımı kahvehanenin basamaklarına çevirdiğimde bir kedi gördüm. Kedinin ağzında canlı bir kuş, kuşun peşinde değneğiyle koşan Sıla... Ağzımı bir karış açarak olaya müdahale edecekken kedi basamaklardan atladı.

Ve bilin bakalım bacağı birkaç yerinden kırık olan Sıla ne yaptı?

Değneği savurup o da atladı.

Sonrası haykırış... Sonrası acı, gözyaşı...

Sıla üzerine düştüğü kırık bacağını tutarak inlerken söylene söylene yanına gittim ama kaldırırsam mı yoksa yanına mı çöksem, bilemedim. Sanki merdivenlerden ben itmişim gibi yüzüme bakıp içli içli ağlıyordu. “Sıla,” dedim titrek bir sesle. “Bacağında kırılmamış yer kalmış mıydı, aşkitom?”

“Üst kısmı sağlamdı,” dedi içini çeke çeke. “Ah... Neden ki?”

“Hiiiiç...” Kolunu tuttum. “Gidelim de üst kısmı da alçıya alsınlar.” Kaldırmaya çalıştım ama... Olmadı. Zayıftı ama yere çakılmış gibiydi mübarek, bir türlü kalkmıyordu.

Sıla’nın iniltilerinin arasından başka bir ses daha duyuldu. Kızgın bir miyav sesi... Başımı çevirdiğimde kediye bir askerin elinde gördüm. Asker kuşu kurtarmıştı, kedi de ona veryansın ediyordu. Yalnız az önce gördüğüm toraman kedi, şimdi o iri askerin ellerinde minicik görünüyordu.

Asker mi?

Başımı biraz daha kaldırdığımda Tahir ile göz göze geldim. Aynı ifadesiz bakışlarını üzerime dikmişti. O bakışları içimdeki korku tohumunu sulayarak kısa sürede büyümesine neden oldu. Oysa ben Tahir’den hiç korkmazdım. Çünkü o... Yumuşacık bakan ve öyle nahif konuşan bir çocuktü. Karşımdaki adam ise bir yabancıydı. *Tanıdık bir yabancı...* Yıllar öncesine ait olan gözleri ne kadar yumuşak ve şefkatliyse şimdi o kadar soğuk ve keskindi.

Asker tıraşı saçlarıyla aynı tonda olan koyu kumral kaşları bile daha bir gerilerek şakaklarına uzanmıştı sanki! Yüce Rabbim son on yılın her gününde onu güzelleştirmek için uğraşmıştı. Yoksa o çarpıcı yüz hattının, güneş yanığı buğday tenin, o dağ gibi gövdenin ve bacaklarına kadar uzanan kaslarının başka bir açıklaması olamazdı. Üniformasını çıkarıp yalnızca bir kot pantolonla Taksim’e salsalar, tüm kızlar Biscolata erkeği Türkiye’ye gelmiş! diye fotoğraf çekilmek için yarışırdı. Sadece fotoğraf çekilmek isteseler yine iyi... Adamdan geriye yalnızca o kot pantolon kalırdı.

Ona bakarken istemsizce yutkundüğümde özgür bıraktığı kedi koşarak uzaklaştı.

Şimdi o kedinin yerinde olmak vardı, Meloş.

Neyse ki benim tarafımdan tedirgin edici bakışmamız bu defa kısa sürdü. Toprak zemine rağmen pırıl pırıl olan postallarıyla bize yaklaştığından bakışlarını benden alıp Sıla'ya çevirdi. "İyi misin?"

Sıla başını iki yana salladı. "Bacağı çok acıyor, Tahir. Aksi gibi tam üstüne düştüm."

Tahir mi? Tanışıyorlar mıydı?

"Hastaneye gitmen gerekiyor," dedi askerlerinden birine emir verirmiş gibi.

"Şehre inen araç bugün gelmez, biliyorsun. Melek Öğretmen de benim arabayı oraya kadar süremez."

Sıla adımı söyleyince Tahir'in yüzüne özellikle dikkat ettim. Şaşırmamıştı. Artık tam anlamıyla emindim. Kesinlikle beni tanımamıştı!

Elini kısacık saçlarınının ense kısmına götürüp düşünmesi uzun sürmedi. Telsizini çıkardı, bakışlarını çevirirken, mandalina bastı ve dudaklarına yaklaştırdı. "Serhan, şahsi aracım ile meydana intikal edin."

Anında cevap geldi. "Anlaşıldı komutanım."

"Size de iş çıkardım," dedi Sıla üzgünce. Ağlamayı bırakmıştı ama acı çektiği tüm yüzünden okunuyordu. "Güldane teyze şimdi yemeğe bekliyordur seni."

Telsizi palaskasındaki yuvasına yerleştirip, "Bir süre buralardayız," dedi keskin bakışlarını dağlarda dolaştırarak. "Anamla daha çok yemek yeriz."

Şok! Güldane teyze, Tahir'in annesiydi.

Bir şok daha! Güldane teyzenin oğluna ayarlamak istediği kız da Sıla'ydı!

Bir şokta diğerinin kucağına atlarken Tahir eğildi ve Sıla'yı tuttuğu gibi kucakladı. Şaşkınlıktan olduğum yerden kalkamadım bile. Çöktüğüm yerden Tahir'e ve kollarındaki Sıla'ya bakakaldım.

"Araç gelene kadar yerde kalma," diyerek kahvehanenin basamaklarını çıkıp Sıla'yı sandalyelerden birine bıraktı.

Kısa süre sonra bir grup asker meydanda görüldü. Yaklaşık kahvehanenin önünde durduklarında, "Komutanım," dedi içlerinden sarışın olanı. "Aracınızın arkasına Hayri dede traktörünü koymuş. Torununu aradık, geliyor ama gelmesi on dakikayı bulabilirmiş."

Tahir başıyla onayladığında aynı asker önce yanıımızdaki boş sandalyelere, ardından da Tahir'e baktı. Bakışlarıyla bir şeyler anlatmak istiyor gibiydi.

“Gelin, Şerif Ali,” dedi Tahir. “Araç gelene kadar oturun.”

Askerler hep birlikte yanımıza geldi ama oturmak için önce komutanlarının oturmasını beklediler. Tahir meydana bakan sandalyelerden birine oturduğundan askerler de boş sandalyelere dağıldılar. Ayakta kalan yalnızca ben olduğum için bundan rahatsızlık duyarak Sıla'nın önündeki sandalyeye oturdum. Sıla'nın önündeki sandalye, Tahir'in hemen yanında sayılırdı ve bunu hesaplayamadığım için bir aptal olabilirdim. Öte yandan Sıla'ya yakın olmak yerine arkadaki askerlerin yanına oturmam daha garip kaçabilirdi. Yine de parmaklarım üzerimdeki hırkanın beyaz düğmelerine işkence edip duruyordu. Ta ki arka taraftan bir askerın sesi duyulana kadar...

“Tahir Komutan'ım, yüksek müsaadelerinizle bir maruzatım olabilir mi?”

Tahir, omzunun üzerinden bakışlarını aynı askerle buluşturdu. “Ne söyleyeceksen söyle Şerif Ali, karakolda değiliz.”

“Doğru ya, komutanım. Üniformalarımız üzerimizde diye şey ettim.” Bakmasam da sırtıttığını anlıyordum. “Tam yemeğe oturmuştuk. Güldane anneciğim de o kadar uğraşmış, bir sürü şey yapmış, ayıptır söylemesi karalahana bile sarılmış,” dedi ağzını şapırdata şapırdata. “Acaba o güzel yemeklerden bir lokmacık bile almadan neden sofradan gaktık?”

“Sıla Öğretmen düştü,” dedi Tahir kısaca. “Hastaneye gitmemiz gerekiyor. O tarafa gitmişken askeriyeden karakol için asker seçeceğiz.”

“Ama komutanım, ben açken doğru seçim yapamam,” demesiyle arkadan gülme sesleri yükseldi. “Ayrıca aç ayı oynamaz, komutanım. Siz iyisi mi beni gerisin geri bırakın.” Ciddiydi. Belirgin bir Anadolu aksanı vardı ve kulağa komik geliyordu. “Zaten hastaneye cümbür cemaat gidilmez, komutanım. Biliyorsunuz ne zaman toplu halde bir yere girsek insanlar korkuyor, çil yavrusu gibi dağılıyor. Sanırsam cüsselerimizden dolayı.”

Tahir yine omzunun üzerinden baktı ama bu defaki öldürücü, duvardan duvara vuran, paspas eden bir bakıştı. Çıtı çıkmadı tabii çocukcağızın. Zaten benim de konuşmaya niyetim yoktu, iyice olduğum yere sindim.

Yanımda bir barut oturuyordu resmen. Baksam patlayacak, konuşsam patlayacak, sanki nefes almaya devam etsem yine patlayacaktı. Hayır, sinirli görünmeden nasıl sinirli görünüyordu? Onu da anlamamış değildim. Sessiz sessiz dudaklarımı ısırırken bir an önce aracın gelip bizi hastaneye götürmesi için dua üstüne dua ediyordum.

Sessizlikle geçen dakikaların sonunda konuşan yine o asker oldu. *Yüz-süz galiba azıcık.* “Komutanım, biz Melek Öğretmen ile tanışmamıştık. Yüksek müsaadelerinizle ben kendimi tanıtmak isterim. Ne de olsa uzun bir süre buralardayız.”

Tahir homurdandı ama ne söylediğini anlayamadım. Arkadaki askerin sesi de çok samimi gelince dönüp gülümsedim. “Ben de tanışmayı çok isterim!” Uzanıp elimi uzattım. “Biliyorsunuz ama yine de söyleyeyim, adım Melek.”

Konuşan adam benim yaşlarımda, benim gibi sarışın ve elâ gözlüydü. Kardeşlerimden daha fazla benziyorduk doğrusu. “Memnun oldum öğretmenim,” dedi gülerek. Güler yüzlü bir insan olduğu parlayan gözlerinden belliydi. “Ben de Uzman Çavuş Şerif Ali Yılmaz. İyisiniz inşallah?”

“İyiyim. Siz nasılsınız?”

Elini göğsüne birkaç kez vurup, “Elhamdülillah,” dedi. “Sizi gördüm daha iyi oldum.”

“Ya siz?” diye sordum yanındaki turuncu arkadaşa. Sadece saçları da değil, kaşları ve kirpiklerine kadar tupturuncuydu. “Siz de mi çavuşsunuz?”

Azıcık anlıyordum bu rütbe işlerinden. Ne de olsa abim askerdi.

“Doğrudur Melek Öğretmen'im, Uzman Çavuş Karahan Bayındır.”

Bir yanındakine bakıp sııttım. “Durun tahmin edeyim, siz de çavuşsunuz.”

Somurtup oturan adam kendisiyle konuştuğumu fark edince otuz iki diş sııttı. Hatta bununla da kalmayıp elini uzattı. “Çok hislisiniz, öğretmenim. Maşallah. Ben de uzman çavuşum.”

Oh ne güzel, çavuş çavuşa köy kahvehanesinde oturuyorduk.

“Adınız?”

Tekrar somurtunca yanındaki iki çavuş da gülmeye başladı. Yanlış bir şey mi sormuştum?

“Onun ismi çok datlıdır, öğretmenim,” dedi Şerif Ali.

Ona Karahan katıldı. “Baldan tatlı hem de...”

Vallahi anlamadım.

“Kesin lan!” dedi ismi gizemli olan üçüncü çavuş. “Kırarım ağzınızı.”

“Ne var oğlum!” dedi Şerif Ali. “Ben mi koydum adını? Git ananla babana kız.”

Karşılarında oturan iki askerden biri boğazını temizleyince yan yana oturan çavuşlar didişmeyi bıraktı. Anladığım kadarıyla rütbe olarak üstleriydi.

“Melek Öğretmen adını sordu,” dedi iki rütbeliden esmer olan. “Adını bildir, asker.”

Gizemli çavuş alınarak baktı. “Ayıp oluyor ama Serhan Komutan’ım.”

“Emri ikiletmeyeceğim,” dedi adının Serhan olduğunu öğrendiğim asker. Aslında yaşları yirmilerin sonu, otuzların başı aralığında gidip gelen, iriyarı adamlardı ama ebat olarak Tahir’e en yakın olanı oydu. Esmer teni, siyah saçları ve kısık bakışları vardı. Yakışıklı adamdı doğrusu.

Çavuş mağrur bir ifadeyle bakışlarını uzaklara dikerek, “Pekmez,” dedi.

“Hı, anlamadım?”

“Adımı sormuştunuz. Adım Pekmez.”

Pekmez mi?

İç sesim kısa devre yaptı.

Serhan’ın yanında oturan diğer rütbeli, ne kadar ciddi görünse de çok da ciddi olmayan bir sesle, “Soyadını da bildir, asker,” diye emretti.

Çavuş Pekmez iç geçirdi. “Yedi.”

Şerif Ali, hevesle sırtarak, “Asıl şov hepsini birleştirtince ortaya çıkıyor öğretmenim,” dedi. “Ama rütbeyi eklemeyi de unutmayın.”

İstemsizce, “Uzman Çavuş Pekmez Yedi,” deyince çavuşlar kahkahayı bastı. Ama nasıl gür kahkahalar, *sanırsın kahvehanenin bahçesinde öküz böğürüyor...* Rütbeliler dudaklarını birbirine bastırıyordu ama adamların altlarına işemek üzere olduğuna yemin edebilirdim. Ben de gülmemi dizginlemeye çalışırken gözüm Tahir’e takıldı.

Gülümsemiş miydi o?

Vallahi gülümsemişti. Baya da güzel gülümsemişti insafsız. Böyle dudagının bir kenarını kıvrarak, meydandan ayırmadığı gözlerini kısarak... Çek fotoğrafını, al as duvara, izle dur... *Öylesi bir gülüş yani...*

“Teessüf ederim, komutanım,” dedi Pekmez. Haksız da sayılmazdı ama asıl teessüfü o ismi koyanlara etmesi gerekirdi.

Hayır, bir insan çocuğuna nasıl Pekmez adını koyardı ki? Hem de soyadı Yedi iken...

“Beğenmiyorsan değiştir, aslanım,” önerisinde bulundu Serhan’ın yanında oturan diğer rütbeli. Hemen sonra bana dönüp, “Kusura bakmayın, Melek Hanım,” dedi. Serhan kadar olmasa da esmer bir adamdı. Genç

yaşına rağmen yüzünde olgun bir ifade taşıyordu. “Kendimi tanıtmayı unuttum. Ben Teğmen Yaver Kıratlı.”

Serhan’ın bakışları da üzerime çevrildiğinde son tanışmanın gerçekleşeceğini anladım. Öte yandan bir süredir arkaya baktığım için boynum kopmak üzereydi. “Ben de Kıdemli Üsteğmen Serhan Demir Akıncı,” dedi. “Köye yeni gelmişsiniz. Hoş geldiniz.”

Cevap vermek üzereydim ki hiç konuşmayan Sıla’ya gözüm takıldı. Gözleri bir noktaya dalmıştı. Daldığı noktada Serhan Üsteğmen vardı. Canı acıdığı için mi öyle taş gibi duruyordu acaba? Ama dudakları neredeyse gülümsemek üzereydi.

“Evet, yeni geldim. Daha bir hafta bile olmadı.”

“Vah vah,” dedi Şerif Ali elini tersini avucuna vurarak. “Demek gelir gelmez başınıza bunlar geldi. Sizdeki de şans, Melek Öğretmen’im. Bu arada köyde adınız boyalı gokanaya çıkmış. Haberiniz var mı bundan? Hiç de makyaj yapmamışsınız. Neden öyle diyorlar ki acep?”

Anlaşılan Şerif Ali epey açık sözlü bir arkadaşımızdı. “Şey... Bilmem ki.”

“Bence kesin muhtarın garısı Mücella çıkardı adınızı,” dedi sarı kırpiklerini kırpıştırarak. “O ne kem gözlüdür o... Kadın resmen köyün *Voldemort*’uymuş. Hatta köy büyücülerinin gizli WhatsApp grubunu da o kurmuş, öyle duydum.”

Oha, çavuş bizimle resmen dedikodu yapıyor, Meloş!

“Yaa...” tepkisini verdim hayretle. “Tutuyor muymuş büyülerini?”

“Onu bilmem ama *muhtarı da kendisine bir büyüyle âşık etti*, diyorlar. Muhtar öyle âşık olmuş ki seçim afişlerine bile karısının fotoğrafını bastırmış.” Ellerini kaşlarıyla birlikte kaldırdı. “Ben söyleyenlerin yalancısıyım.”

“Hadi ya! Ne büyüsüymüş o öyle?” Sıla’nın soruyu sorar sormaz pişman olduğunu kızaran yüzünden anladım.

Serhan başını kahvehanenin kapalı alanına çevirdi. Gizliden gizliye gülümsüyordu. Muhtarın karısının yaptığı büyü bu kadar komik miydi?

“Sahi ne büyüsü?” diye sordum ben de. *Bir arkadaş soruyor da.*

“Birtakım fikirlerim var ama burada anlatamam,” dedi kaşıyla komutanlarını işaret ederek. “Bir ara bana kahve ısmarlarsanız... Yanında da tulumba tatlısı olursa... Belki anlatırım.”

“Başladın yine Şerif,” diye araya girdi Karahan. “Siz ona bakmayın, Melek Öğretmen. Arkadaşa dedikoduyu bir türlü bıraktıramadık.”

"Hiç sorun değil," dedim neşçyle. *Dedikodu yapan erkek candır bir kere. Hazır sesimi de duymasına rağmen Tahir tarafından tanınmamanın rahatlığı da çökmüş üzerime, değmeyin keyfime. Tulumba tatlısı köpeğin olsun, sen yeter ki anlat Şerifciğim. İçimden bir ses seninle çok iyi anlaşacağımızı söylüyor.* "Ama anlamadığım bir nokta var. Siz bu köye yeni gelmediniz mi? Nasıl herkesi tanıyorsunuz?"

"Köye yeni gelmedik," cevabını verdi Teğmen Yaver. Bu sırada cebinden küçük bir dezenfektan çıkarıp ellerini iyice dezenfekte ettikten sonra cebine koydu. Titiz bir beydi anlaşılan. "Sadece köyde ilk görevimiz. İki yıl kadar önce ilçedeki askeriyede eğitim verdik. O yıllarda sık sık Çamlıyayla'ya çıkar, Tahir Komutan'ımızın evinde kalırdık."

"He ya," dedi Pekmez iç geçirerek. "Ne güzel günlerdi. Güldane anne her gün mis gibi ev yemeği yediriyordu bize. Kancayı doğuya atmamızla işler değişti... Tersten gösterdiler bize ebemizi-"

Tahir'in boğazını temizlemesi sessizliğin karabulut gibi çökmesine yetti. Sonra o hainlerin söylediğini hatırladım. Fırtına Tahir'in adını duyunca resmen titremişlerdi. Bir zamanlar varlığıyla yokluğu bir olan Tahir, şimdi yere göğe korku salıyordu.

Ay çok karizmatik! Yüzbaşına bak sen...

"Memleketimin her karışı altın," dedi yarattığı sessizliği bozarak. "Şikâyet eden bana uğrasın bir ara."

"Hiç şikâyet eder miyim komutanım, aşkolsun yani," dedi Karahan. "Ama Güldane annenin yemeklerini de özlemiyor değiliz. Hak verin bize."

İfadesi biraz da olsa yumuşadı beyefendinin. "Güzel yemek yapar anam, elleri dert görmesin."

Buradan yemek yemeyi sevdiği anlamını çıkarabilirdim sanırım. *E yani, Meloş! Adam o cüsseyi dua ederek değil, dürüm yiyerek kazanmıştır. Ciddi bir karbonhidrat emeği var.* Cüsse demişken... Tahta masanın üzerinde duran uzun parmakları ne kadar da düzgündü. Her kıpırdanışında kolları biraz daha şişiyordu sanki. Güldane teyze sadece güzel yemek yapmakla kalmamıştı, güzel de doğurmuştu. Kadındaki potansiyel bende olsaydı hiç düşünmeden en az beş erkek huri kazandırırdım bu dünyaya. *Faydalansın kızlarım. Arkamdan iki rekât şükür namazı kılsınlar, yeter.*

O değil de... Adam kalkışa hazır F-16 gibi salınırken ben yanında mavi bir hırka ve şiş gözle oturuyordum.

Parmak arası terliği çorapla giyip bakkala gittiğinde hayatının aşkıyla karşılaşan kızlar kadar bahtsızdım an itibariyle, a dostlar.

Tek sorun bu mu, Meloş?

Evet, tek sorun bu değildi ama esas konuyu şimdilik düşünmek istemiyordum. Of! Tamam... Zamanında ergen aklımla bir hata yapmıştım. Ama sadece on yedi yaşındaydım... Çoğu yaşıtlım gibi görünüşe önem veriyordum. Kilolu, sivilceli, gözlüklü birine ilgi duymadıysam bu benim suçum muydu? Reddederken çok acımasız davrandığımı da biliyordum ama o gün o partide berbat bir şey yaşamıştım. Ve hâlâ en yakın arkadaşım Nevra'ya bile anlatamamıştım. Susmuştum. İçime gömmüştüm. Sonunda patladığım kişi de zavallı Tahir olmuştu. Sonrasında özür dilemek için çok aramıştım ama telefonu değiştirdiği için ulaşamamıştım. Şehri bile terk etmişti. Kalbi o kadar kırılmıştı ki... Benim yüzümden...

Sevgili abim de nerede olduğu konusunda bilgi vermemişti. Daha kö-rüsü ise... O güne kadar en yakınımın olan Arslan abim ile aram açılmıştı. O partide yaşananlar, kurduğu cümle bugün bile kulaklarımda yankılanı-yordu: *Sana yakışmadı*. Sonra el gibi olduk. Ani bir kararla asker olup git-tiğinden beri bayramdan bayrama gelir, eserse arada mesaj atar, cevap ver-sem bile konuşmayı devam ettirmezdi. Birkaç kez konuşmaya çalışmıştım ama kapı duvar... Sonra... Ona en ihtiyacım olduğu zamanlarda yanımda olmadığı için, eskisi gibi benimle dertleşmediği için ben de ona küstüm ama ne küsmek... Belki farkında bile olmamıştı. Tavşan dağa küsmüş, da-ğın haberi olmamış misali...

Evet, bana yakışmadı ama onca yıl bana sırtını dönmek de sana yakış-madı!

“İyi misin?”

Oha! Bize nasıl olduğumuzu sordu! Üstelik sen, dedi... Aradaki mesafeyi kaldırdı yani. Galiba şu halimizle bile birilerini fena halde etkiliyoruz... Sal-la bayrakları, Meloş!

Hemen içinde bulunduğum kasvetli duygulardan sıyrıldım. Duygudan duyguya geçmek deyince de bendim be! “İyiyim,” dedim göz süzerek. Şiş bir gözle ne kadar göz süzülebilirse o kadar süzdüm gerçi. “O hainler yü-zünden kötü bir gün geçirdim ama atlattım.”

Bana bakmadan başını bir kez indirip kaldırdı. Adam askeri disiplini bir an bile elden bırakmıyordu, iyi mi? “Muhakkak ama ben şimdiyi soru-yorum,” deyince anlamayan gözlerle baktım. “Az önce dudağını büzdün.”

Yok artık! Gözünü meydandan ayırmadan nasıl gördün ya onu? Kulağında da mı gözün var senin, yakışıklı?

“Aklıma bir şey geldi de...” diye açıkladım. “Galiba sınıftaki olanlardan sandığımdan daha fazla etkilendim.”

Ay nereden çıktı bu, diye düşünürken iç ses cevabı yapıştırdı. Bizi teselli etmesini bekliyoruz herhalde!

Meydandan bir adam seslendi. “Traktörü aldık, komutanım.”

Şerif Ali, gelen haberle birlikte fırladı. Çok geçmeden de acı yeşil, arkası açık kasa bir arazi cipiyle meydanın ortasında durdu. Tüm askerler aşağı inip kapıları açtığında Tahir, Sıla’yı götürüp arka koltuğa bıraktı.

Heyecanla yerimden kalkıp, “Bir dakika! Ben de geliyorum,” dedim. Bu durumda Sıla’yı tabii ki yalnız bırakamazdım.

Şoför koltuğuna yerleşen Tahir, “Gerek yok,” cevabını verdi. Bana bakmaya tenezzül bile etmemişti! *Onun gerçekten Tahir olduğuna emin miyiz? Belki de isim benzerliğidir.* “Seni eve kadar bırakırız. Öğretmen Hanım zahmet etmesin.”

Öğretmen Hanım...

Umursanmamak hoşuma gitmemişti. Bir erkek tarafından böyle bir muameleye hiç maruz kalmamıştım. “Zahmet olmaz.” Sıla’nın yanına gittim. Arkada yanına oturacaktım ama alçıda olan bacağını uzattığı için hiç yer kalmamıştı.

“Öne gelin,” dedi bu defa buz gibi sesiyle. “Askerler kasada gidecek.”

Öne mi? Yanında olan ön tarafa mı?

Askerler geniş arka kasaya doluşup sağ ve sol tarafa karşılıklı olarak oturduğunda benim için başka seçenek yok gibiydi. Sıla’nın kapısını kapattıktan sonra önden dolaştım ve Tahir’in yanına geçtim. Arabayı geri vites alıp tek direksiyon manevrasıyla çevirdiğinde aramızda yarım metre bile yoktu. Yola çıkmıştık çıkmasına ama hâlâ çok tedirgindim.

Neyse... Hazır ortam sessizken yüzbaşını biraz gözümüzle yiyip bitirelim. Sonuçta günlerdir erkek görmedik. Eh, az buçuk çapkın oluşumuzu da hesaba katarsak ihtiyaç bu ayol!

Bir kere arabayı devlet ciddiyetiyle kullanıyordu. Sanki sadece yola değil, hayata da emir komuta zinciriyle yaklaşıyordu. Omuzları dimdik, sırtı gergin... Direksiyonu öyle tutuyordu ki araç değil, tank sürüyordu mübarek! Yakışıklılığı bir yana... Adamda disiplinli bir karizma vardı bir kere; sabahları alarmı bir dakika bile ertelediğine kalıbımı basardım.

Gözüm koluna kaydı. *Kol kası, damar... Hepsi orada salınıyordu.* O direksiyonu çevirdikçe benim de kalbim içeride dört dönüyordu.

Bakma öyle Meloş aşkom, ayıp.

Ama duramıyorum!

Böyle bir profil olur mu? Dakikalardır solda takılı kalan gözlerim yüzünden felç geçirip Firdevs Hanım gibi kalmama ramak kalmıştı.

“Komutanım, merkeze inmişken Trabzon pestili de alır mıyız?” diye sordu Şerif Ali. “Canım çekti vallahi. Erkek çocuğuyum, bir yerim şişmesin.”

“Alırız Şerif,” dedi Tahir. Olumlu bir şey söylerken bile sesi kaya gibiydi adamın. Birine *hayırlı sabahlar* dese adam gaza gelip evi barkı bırakır ve cihada giderdi. “Ama beni bir konuda aydınlatmanız gerekecek,” deyince beşi birden atıldı.

“Buyurun, komutanım.”

Tahir bakışlarını yavaşça dikiz aynasına götürdü. “Pestil,” dedi, “neyden yapılıyordu?”

Yine birlikte cevap verirler diye düşünüyordum çünkü hepsinin ağzı kıpırdadı ama sadece birinin sesi yükseldi. “Pekmezden, komutanım!”

Derin bir sessizlik... Sonra arabayı gülme tufanı kırıp geçirdi.

Cevabı veren Pekmez'di.

Çavuşlar birbirini iterek gülüyordu. Bu defa teğmenlerin bile dişleri görünmüştü ama espriyi asıl yapan yüzbaşının yüzünde yaprak kıpırdamamıştı.

Yine de o buzlar kralı görüntüsünün altında komik bir adam yattığını anlamıştım.

Esprisiyle herkesi kırıp geçiren ama kendisi gülmeyen erkek mi? Allah Allah! Çıta arşta.

Şehirden izole büyük bir askeriye'nin önünde arabayı durdurduğunda arkadan Karahan bağırdı. “Komutanım! Arkadaki aracın plakası altmış bir artı sekiz. Toplamda altmış dokuz eder. Tek sayı bu, başka yerde duralım.”

Ha? Anlamadık bebiş?

“Karahana'nın garip bir tek sayı takıntısı var. Tek sayıların uğursuzluk getireceğine inanıyor,” diye açıkladı anlamadığımı anlayan Serhan Üsteğmen. “O takıntısını yenemedi, biz de onu.”

Tahir aracı yeniden çalıştırdı ve biraz ileride durdu. Komutan olan oydu. İstedikini yapardı ama askerinin isteğine saygı duymuştu.

Karahan arka kasadan atlarken, "Bir gün tek sayıların uğursuzluğunu siz de anlayacaksınız," dedi ciddiyetle. "Zaten getirdiniz beni plakası tek sayı olan şehre. Başımıza neler gelecek kim bilir..."

Yaver ve Serhan bizi selamladıktan sonra yüzlerinde sabır dilenen bir ifadeyle indiler. Şerif Ali ve Pekmez de tatlı tatlı el salladı. Çok değil, yaklaşık on dakika sonra da ilçeye ait bir devlet hastanesine geldik. Sıla muayene-neden sonra röntgene alındığında Tahir'in telefonu çaldı. Konuşmasından anladığım kadarıyla askeriyeden aranıyordu ve hemen dönmesi gerekiyordu. Hastane koridorunda konuşmasını tamamlayıp yanıma döndüğünde cüzdanını arka cebinden aldı. İçinden bir kredi kartı çıkarıp bana uzattı.

"Gitmem gerekiyor."

Bir elindeki karta bir de ona baktım. "Onu anladım da bu ne?"

"Kredi kartı."

Hadi canım, ben de uzaktan kumandalı araba sanmıştım.

"Neden bana veriyorsun ki?"

Kartı uzatmayı bırakıp bakışlarını bir an için tavana dikti. Hım... Beyefendi açıklama yapmayı sevmiyordu.

Sevdiririz.

Bırak saçmalamayı Meloş! Adam kim olduğumuzu öğrendiğinde bizi saçlarımızın her bir telinden tavana asacak!

"Çantan yanında mı?"

Başımı iki yana salladım.

"Paran var mı?" diye sordu bu defa. Kendinden emindi. Cevabını bildiği sorular soruyordu Sayın Yüzbaşı.

Yoktu. Babamın verdiği kuş kadar paraya geldiğimden beri dokunmadığım için köydeki odamda, çantamın içinde çürümeye bırakmıştım. "Buraya geleceğimizi düşünmediğim için yanıma al-"

"O halde bu karta ihtiyacın var," dedi ama sadece demekle kalmadı. Uzandı. O elimi tutarken ben de nefesimi tuttum. Avucumu açıp kartı içine bıraktığında kendi tarihimin en salak bakışlarımı yüzüme yerleştirdim.

Avucum avucunun içinde minicik kalmıştı. Ya elleri... Neden bu kadar sıcaktı? Resmen elim yanıyordu. Hep böyle sıcak mıydı? O zamanlarda da... Birçok kez temas etmişim ama hiç dikkat etmemiştim.

"Telefon?"

Telefon mu? Ay! Telefon numaramı istiyordu. Ooo... Yüzbaşı hızlı çıktı diye düşündüm.

Serseri bir gülüşle, "Sıfır beş yüz elli i-" diye başlamıştım ki...

"Telefonun yanında mı?" diye sorarak böldü öküz.

Tüm havam yerle bir oldu. Özgüvenim duvara tosladı, enkaz altında kaldı. Nasıl bozuldum, anlatamam. "Hayır, değil."

"Sıla'nın?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum."

Hâlâ elim elindeydi. Ay, bir ter basmıştı beni!

Cebinden bir kalem çıkardı. Elinin biri bende olduğundan kapağını dişleriyle açtı. Ama nasıl açmak... O düzgün dişleriyle kapağı kavrayışı, sertçe çekişi... Öleyim mi burada? Bayılayım mı be adam! Bir de sanırım kâğıt aradı ama bulamayınca kolumu sıyırıp numarasını iç bileğime yazmaya başladı.

Oha ama artık! Bu nasıl bir özgüven yahu!

"Bir durum olursa ararsın."

Cevap veremedim. Kalakalmıştım. Parmakları avucumu bıraktığında bile tutuşunun sertliğini orada hissetmeye devam ettim.

"Sıla istirahat etsin. Askeriyede işim bittikten sonra sizi almak için gelirim."

"Aslında zahmet etmeseydin. Taksiyle dönebilirdik."

Güldü. Vallahi güldü. Bu defa eminim! Dudakları tam anlamıyla kıvrıldı. Gözlerine anlık bir sıcaklık yayıldı. Çenesinde gamzesi mi vardı onun?

"Köye mi?"

Kaşımı kaldırıp, "Olmaz mı?" diye sordum.

O da kaşını kaldırdı. "Olur mu?"

Evet... Köye taksiyle çıkmayı denemiştım. Kör olasıca taksici sağ olsun, beni kilometrelerce geride bırakıp dakikalarca yürümeme sebep olmuştu.

"Köy şartlarına ayak uydurabilecek misin?" dediğinde boş bulunup suratımı astım. Bunu beklemiyordum. Neden böyle söylemişti ki?

"Uyduruyorum. Tam beş gündür buradayım!"

Çenesini kırıştırdı ama bakışları hâlâ ifadesizdi. "Epey olmuş."

"Dalga mı geçiyorsun?"

Tüm aile fertlerimden sonra şimdi kendimi bir de sana mı kanıtlayayım?

"Ciddiyim." Başını eğip ayakkabılarıma baktı. "İnce topuklarınla köyün balçığında yürüyemezsin."

Tam bir mahalle kadını edasıyla elimi bel boşluğuma yerleştirdim ve çamurlu spor ayakkabılarımı gösterdim. "Ayağımda topuklu ayakkabı görebiliyor musun sen?"

Yok! Kasla birlikte gıcıklık da kazanmış beyefendi. Proteinle birlikte ego da yüklemiş!

"Görmeme gerek yok," dedi umursamazca. "Parmak uçlarında yürüyorsun. Seni bilmem ama ayakların alışkın olduğu ayakkabıları istiyor." Bir adım attığında dudaklarım kapandı, başım eğildi, neredeyse irkiliyordum. Göğsünü geçmeyen başımı değil ama bakışlarımı kaldırıp alttan alttan, kedi gibi yüzüne baktım.

Gıcık mucık ama güzel çene be kardeşim...

Bakışları uzaklara kenetlenmişti. "Metropole ait birinin oraya dönmesini tavsiye ederim, Öğretmen Hanım. Trabzon'un dalgaları sandığından daha hırçındır." Bakışları yavaşça gözlerime indi. "Ve senin kolların, tutunmak için fazla narin."

Ciddiydi. Ve bu daha çok incitti. Arkasını dönüp gittiğinde bir süre hiç kıpırdıyamadım. Gidişinin yarattığı boşluğa öylece baktım... Gözlerim doldu. Havaya baktım, kirpiklerimi kırıştırdım. Beni tanı mıyordu. En azından tanımadığını sanıyordu. Üstelik normal halimde bile değildim. Yine de buraya ait olmadığımı anlamıştı. Daha kötüsü... Zayıf olduğumu yüzüme vurmuştu.

Dudağımı büzdüm. Çocukluğumdan beri ne zaman üzülsem bunu yapardım. Hiç engel olamamıştım. "Sadece kolları değil, kafasının içi de kasla dolmuş. Ayı! Ne olacak!"

Söylene söylene Sıla'nın yanına döndüm. Alçısı çamur içinde kaldığı için yenilenip bir de ağır kesici serum takmışlardı. Yatarken gözleri kapalı olduğu için yanındaki refakatçi sandalyesine otururken sessiz olmaya özen gösterdim.

"Uyumuyorum," dedi gözleri hâlâ kapalıyken. "Kaynamaya başlayan bir kırığım en başa dönmüş. Of..." çekti derinden. "En başa döndüm resmen."

Uzanıp kolunu okşadım. "Üzülme. Ben sana iyi bakarım, Siloş'um. Hemen iyileşirsin."

Öyle bir baktı ki garipsedi mi yoksa gülümsedi mi anlayamadım. "Siloş'um mu?"

"Hoşuna gitmediyse bir daha söylemem."

"Yooo," dedi bu kez tam anlamıyla gülümseyerek. "Başkası söylese yapmacık gelir ama böyle ekler senin ağzına yakışıyor."

Bir bacağımlı diğerinin üstüne atıp, "Teşekkür ederim," dedim. "Nasıl hissediyorsun?"

"Serum iyi geldi. Tahir gitti mi?"

Lafı gediğine oturtup gitti diyemediğim için sadece, "Gitti," dedim.

"Serum bitince çıkabilirmişim, hemşire öyle söyledi ama bende hiç para yok. Çantamı almamışım. Sende var mı?"

Cebimdeki kartı çıkarıp gösterdim. "Yüzbaşı giderken bıraktı ama gerek kalmayacak, bizi kendisi bırakacakmış köye."

Suratını asıp, "Tüh, bir ton zahmet verdim," diye hayıflanırken hırkasının cebindeki telefonu çalmaya başladı. "Melek, yardım eder misin?"

Telefonu cebinden çıkarırken, "Güldane teyze arıyor," dedim. "Seni merak etti sanırım. Açayım mı?"

"Hoparlöre alsana, sana zahmet."

Dediğini yaptığım anda odayı Güldane teyzenin telaşlı sesi doldurdu. "Uy benim güzel kızım, nazara mi geldun?"

Sıla gülümseyerek, "Merhaba Güldane teyzeciğim," dedi. "Merak etme, iyiyim şimdi."

Güldane teyze durup durup ne dese beğenirim? "Ha benum uşak iyi ilgilendi mi senlen?"

Sıla bir bana baktı, bir telefona... Hoparlöre aldığına pişman oldu kızcağız. "O gitti. Benimle Melek ilgileniyor."

"Şu süsli kari mi? Imhh... Valla nasıl kız bilmem amma gözleri bir sinsi bakay, kedi gibi mübarek. Hiç hoşlaşmadum ondan."

Oha! Kadına bak! Yüzüme nasıl da gülmüştü halbuki...

Sıla müdahale edecekti ama izin vermedim. Takılmazdım böyle şeylere... Tabii hoparlörde olduğumu bilmeden dedikodumu yapması hoş olmamıştı.

"Pek de cılız bir şey. Cebine taş doldurmasan rüzgârda uçaaar gideeer."

Güldane teyzeciğim, sen Sila'yı merak ettiğin için aradığına emin misin?

"İyi kız iyi," dedi Sila konuyu kapatmak için. "Sen bir şey mi diyecektin?"

"Hee..." derken kadının sesinin rengi değişti. Bir mutluluk çöktü tınısına. "Ha ben deyrum ki... Toparlayana kadar sana ben bakayum. Kemik

suyu çorbalar yapayım kızuma. Eh... Tahir de hazır burada." Hah, işte sadede gelmişti. "Gerçi bende kalmaz o, yine gider bulur kendine bir yer amma... Ben bir fırsatını bulup sizi yalnız bırakırım. Gerisi de sende artuk."

"Güldane teyze, olur mu öyle sey?" diye şaşkınlıkla araya girdi Sıla.

"Neden olmasınmış? E o ayaklan yemeğe çıkamazsun. Ben de yemeği evde hazırlayacağım."

Sılam kem küm etti ama Güldane teyze bu. Sanki işi bağlamış gibi, "Hayde hoşca kal," deyip kapattı telefonu. Sıla cicişim kara kara düşünüp tavanı izlerken merak içimi yiyip bitirmeye başlamıştı.

Güldane teyze neden bu kadar aralarını yapmayı istiyordu ki? Belki de daha önce aralarında bir şey yaşanmıştı. Ama Sıla bundan hiç bahsetmemişti. Üstelik istekli de durmuyordu. Belki de istiyordu ama göstermiyordu. Of... Sormadan öğrenemezdim.

Soracak mıyım? Hayır... Asla. Bana ne ki? Sormamam gerekiyor. Tabii ki sormayacağım.

"Gerçekten Tahir ile yemek yiyecek misin, Sıla?"

Kararlılık seviyem tahammül edilecek gibi değil...

"Bilmiyorum ki. Güldane teyze çok ısrar etti, sen de gördün. Bir şey diyemedim."

Tamam, bari bu noktadan sonra sus, Meloş.

"Ya sen? Sen istiyor musun?"

Meloş susar mı?

Başını iki yana salladı. Tahmin ettiğim gibi gerçekten istemiyordu. Üstelik gözleri de dolu doluydu. "Senin başka bir şeyin var."

"Hayır, yok."

Gözlerini kaçırdı ama yakalamıştım bir kere... "Bana söyleyebilirsin, iyi sır tutarım."

Külliyen yalan. Ayaklı gazete bir, ben iki.

"Söyleyecek bir şey yok..." dediğinde gözleri uzaklara daldı. Tıpkı arabada, askerlerden Serhan'a daldığı gibi...

Yoksa... "Sen Serhan'a mı âşıkısın!"

"Sen nereden biliyorsun?" Gözleri ardına kadar açıldığında heyecanla doğruldu. Kızcağız resmen titredi. "Şey..." Yutkundu. Sadece tahmin

yürüttüğümü anlamıştı ama artık çok geçti. Yavaşça kendini yatağa bıraktı. “Evet, öyle ama hiç umut yok.”

Ay kıyamam ben sana aşkılattım. Sen karşılıksız aşka mı tutuldun? Karasevdaların pençesine mi düştün sen?

“Neden böyle söylüyorsun ki? Umut her zaman vardır.”

Gözünden bir damla yaş düştüğünde, “Çünkü biliyor,” dedi ağlamaklı bir sesle. “Yıllar önce bir ahmaklık edip söylemiştim.”

“Ve kabul etmedi mi?”

Hıyara bak sen... Sıla çok güzel bir kızdı bir kere. Çok akıllıydı ve altın gibi de bir kalbi vardı. Hayatımda ondan daha mütevazısını görmemişim. Güldane teyzenin onu bu kadar istemesine şaşmamalıydı.

“Etmedi.”

“Çok şaşkınım şu an. O teğmen hayatının hatasını yaptı!”

Burnunu çekerken, “Kıdemli üsteğmen,” diye düzeltti.

Ah canım Sıla'm... İyice abayı yakmış.

Benim bu işe el koymam gerekiyordu. Çünkü bana el koymalar yakışırdı. Evet... Kesinlikle bu işe el koyacak ve Serhan denen o askerle Sıla'nın arasını yapacaktım.

Ve bunun, Tahir Bora Tunalı'nın dünyanın en taş varlığı olmasıyla hiçbir alakası yoktu.

Yani, tamam... Boy var, pos var, ses tonu karizmatik; adam konuşurken bir *Hollywood* filminden dublaj teklifi gelebilirdi. Saçlar desen, insan parmaklarını arasından geçirmek istiyor; gerçi arasından geçirecek kadar uzun değil ama olsun, niyet güzel. Yürüyüşü sanki yavaş çekimde rüzgâr eşliğinde... Arkasında şu simli dumanlı efekti bile gördüm, yeminle!

Ama hayır, benim bu işe el atma nedenim tamamen Sılacığımın mutluluğuydu.

Ne ilgisi vardı yani Tahir'in göz altı morluklarının bile estetik durmasıyla ayol?

Sıla az sonra uykuya dalınca ben de sıcak bir şeyler almak için danışmaya kantinin yerini sordum. Hastanenin bir ucundaymış... Telefonum yanımda olmadığı için bir şey olursa anons etmeleri için adımlı soyadımı bıraktım ve başladım yürümeye... Ama nasıl yürümek! Üç kat inip sekiz koridor geçtim. İki danışmaya sordum, yine de kayboldum! Allah aşkına! Hastanelere *Survivor* parkuru yapmak kimin fikri? Bir de üstüne yirmi dakika boyunca kantinde sıra bekledim. Tüm bunları bir bardak kahve

alabilmek için yaptım. Ne yapayım? Canım kahve çekince beynim hayat memmat meselesi sanıyordu. Dönmem epey vakit aldı tabii... Hatta dönerken kahve bardağının dibini görmüştüm. Odaya girip Sıla'yı göremeyince danışmaya sormaya niyetlendim ama bekleme alanında gördüğüm beş sima adımlarını o tarafa yönlendirdi.

Yıkım Timi buradaydı. Ama biri eksik. Yüzbaşı Tahir yoktu.

Bu kez kamuflej değil, sivil kıyafet içinde olsalar da tüm gözler üzerlerindiydi. Eh, normal insanların yanında birer dev yavrusu gibi duruyorlardı. Bir arada yürürken zeminde dört nokta ikilik bir deprem olması kaçınılmazdı. Kısacası, kalabalık içinde saklanmaya çalışsalar da *biz JÖH'üz* tabelası neon ışıklarla üzerlerinde yanıp sönüyordu.

"Selam, cicişler!" dedim yanlarına gidip kocaman gülümseyerek. "Ne arıyorsunuz burada?"

İfadelerinden hitabımı yadırgadıklarını anlasam da gülümsemekte gecikmediler.

"Selam, öğretmenim," dedi Pekmez beni saygıyla selamlayarak. "Yüzbaşı sizi alıp köye çıkacağımızı söyledi ama Sıla Öğretmen'in doktoru bir röntgen daha isteyince içeride bekleyelim dedik."

"Öyle mi? Ben de sizinle bekleyeyim o halde." Ay bu askere de ismiyle hitap etmek ne zordu yahu! Bir insan başka bir insana nasıl *Pekmez* diyebilirdi ki? Sanki çağırmiyorsun da üstüne ekmek banıyorsun! Kendisi de belli ki rahatsızdı durumdan... *Ay yardım mı etsem? İyilik haneme bir çentik daha atarım, fena mı?* "Biliyor musun, Pekmez Çavuş?" dedim, sesimi uzman psikolog tonuna çekerek. "Bir arkadaşım da adından hiç memnun değildi. Mahkeme kararıyla değiştirdi. Çok kolaymış. İstersen birlikte başvurab-"

Öyle bir anons yükseldi ki sadece sözümü kesmekle kalmadı, burnunun direğini de sızlattı. İçimden bir parçayı söküp aldı...

Refakatçi Şehriye Melek Sancaktar, dahiliyeden bekleniyorsunuz.

Pekmez ile göz göze geldik, sırtıttı.

Şerif Ali ile göz göze geldik, sırtıttı.

Karahan çayını püskürttü.

Teğmen Yaver ve Serhan dudaklarını sıktı ama gözlerinden kahkahalar fışkırdı. Tıpkı arabadaki gibi...

Yetmedi. Allah'ın cezası hemşire tekrar etti.

Refakatçi Şehriye Melek Sancaktar, dahiliyeden bekleniyorsunuz.

Arkamı döndüm. Danışma sadece iki metre gerimdeydi. Hemsire iki metre geride, on sekiz yıl yaşamak zorunda kaldığım ve sonra yaka paça kurtulduğum ismi cümle âleme ilan ediyordu.

“Öğretmenim,” dedi Pekmez. Onu ikinci görüşümdü ama ilk kez bu kadar neşeliydi. “İsterseniz mahkemeye birlikte başvurabiliriz. Belki grup indirimi yaparlar.”

Kaderimle balaştık. O bile güldü.

Gözlerim gülmeyen bir yüz ararken bakışlarım hastanenin cam kapısından dışarı ulaştı. Yıkam Tımı'nın cloak parçası oradaydı. Bakışları beni bulmadı, zaten en başından beri üzerimdeydi. Cebinden bir sigara çıkartıp acelesiz bir şekilde dudaklarının arasına yerleştirirken gözlerini tek bir an bile benden ayırmadı. Bedenini arkasındaki durara yasladı, sigarasından bir duman çekti ve ben yerin dibine girerken o dudaklarından çıkan dumanla semaya yükseldi.

Ve tüm bunlar olurken dudaklarında gösterişli bir gülümseme belirmişti. Parlayan bir gülümseme...

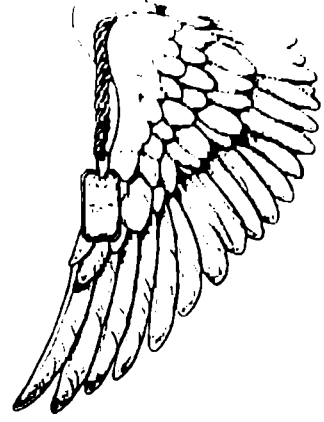
Yüzbaşı Tahir Bora Tunalı... Bunu o yapmıştı!

Çünkü ilk gördüğü andan beri aslında kim olduğunu biliyordu.

Adam bizi düşmanı sanır gibi seradı, gördün mü Melor?

4. BÖLÜM

“KÜLLERİMDEN DOĞARIM SANIYORDUM AMA BACA TIKANMIŞ!”

İnsan bazen başına gelecekleri öncesinden hissederdi. Mesela elektriğin dizinin en heyecanlı yerinde kesileceğini, yeni ayakkabını giydiğin ilk gün yağmur yağacağını, depreme duşta çıplakken yakalanacağını... Bir şekilde bilirdik. Ya da çikolatalı ekmek elimizden kayıp düşerken çikolatalı yüzünün halıya denk gelmesi kaçınılmazdı. Ben de her şeyi beklerdim ama...

Asla ve ASLA, *Şehriye Melek Sancaktar* isminin megafondan, uluorta, millete gülme krizi geçirtcek biçimde haykırılacağını öngöremezdim.

Bu seviye bir rezillik ancak evrenin özel siparişi olabilirdi.

Nüfus müdürlüğüyle küslüğüm on sekiz yıl sürdü, sanıyordum. Meğer en büyük düşmanım Karadeniz'deki bir hastanenin dahiliye katıymış. *Allah kahretmesin...* Üstelik o mendebur hemşire bir değil, tam iki kez anons etmişti. Ben birincisinde kalpten gitmiştim zaten. İkincisi cenazem için düzenlenen seremoni gibi olmuştu.

Meloşum... Bunlar ne büyük acılar böyle?

Gecenin bir yarısı yatağında dönüp dururken hayatımda ilk kez sinirden uyuyamıyordum. Evet, öfke denen o his resmen tüm hücrelerimden fıskırıyordu.

Pekmez Çavuş'un nameli gülüşü hâlâ kulaklarımdaydı. Karahan'ın gülmekten burnundan fıskıran çayı... Serhan'ın pancar gibi kıpkırmızı kesilişi, Yaver'in ağzında patlayan gizli kahkahaları eşliğinde duvara kafa atmak suretiyle yüzünü dönüşü... Of!

ŞEH-Rİ-YE.

Yedi harf, bir ömürlük travma.

Tabii... Tüm bu kepezeliğin sorumlusu yalnızca bir kişiydi. Ne kişisi... Ayı! Manda! Camış!

Bak, yine geldi aklıma! Yatakra doğrulup yastığımı kavradım, sanki ellerimin arasında o varmış gibi başladım yastığı duvara vurmaya. “İnsan

insana bunu yapar mı be it? Be dana! Be *Shrek* yavrusu! Ne yavrusu? *Shrek*'in kendisisin be!" Kesmedi. Yastığı avuçlarımın arasında öyle sıktım ki yastıkla birlikte titredim. Sanırsın Tahir denen o hayvanatı boğuyordum. Çıglık atıp yastığı dişlerimi geçirdiğimde aynadaki görüntüm gözüme ilişti.

Ay... İnsanlıktan çıkmışım resmen.

Bedenimi sırtüstü bırakıp yumruklarımı sıktım. Tırnaklarım avuççi-me geçti. Tıpkı hastanede herkes bana gülerken yaptığı gibi...

Bilerek yapmıştı. Üzerine tek kelime bile konuşmamıştık ama hafifçe kıvrılan dudakları her şeyi anlatmıştı. Yarım bıraktığı sigarasını söndürüp ağır adımlarla gözümün önünden uzaklaşırken arkasında bıraktığı şey du-mandan fazlasıydı; rezillik, utanç ve bendeniz...

Beni orada, kendi travmamın çukuruna gömüp zaferiyle uzaklaştığında kalan beş askeriyle köye dönerken kimse gözümün içine bile bakamamıştı.

Ne direksiyon başındaki Teğmen Serhan ne de diğerleri... Çünkü... BAKSALARDI GÜLECEKLERDİ. Yine de arkadan gelen sinsi kıkırtıları duymuştum. Serhan her dikiz aynasına baktığında başını cama çevirmiş, dudakları hareket etmese de göğsü titremişti.

Ve tam da o an, o meşhur travma şarkısı kafamın içinde çalmaya baş-lamıştı.

Allah'im neydi günahım?

Dırım dırım...

Günahım neydi Allah'im...

Sinirle tepinmekten sabah olduğunu bile fark edememiştim. Hayatım-da ilk kez sinirden bir dakikacık bile uyuyamadan yataktan çıktım. Sıla da evde yoktu. Zavallı ciciğim şu an Güldane teyzenin hain planlarına kurban gitmek üzere onun evindeydi. Güldane teyze iyileşene kadar kendisinde kalmasını istemişti ama ayrılırken Sıla kulağıma söylemişti, ilk fırsatta ka-çıp gelecekti.

Sakin ol, Meloş. Şimdi bir güzel süslenelim ve kendimize gelem. Evet, Ta-hir denen o Hulk bize fena bir gol atmış olabilir ama bu her şeyin sonu değil. İnsanlar neyi unutmuyorlar ki bunu da unutmasınlar? Değil mi, bebeğimsu? Hadi işe papatya çayı yapıp gevşemekle başlayalım.

Papatya çayı mı? Papatya tarlasını komple yesem, hatta ülkedeki tüm papatya tarlalarını önüme serseler yine de sakinleşemezdim. Sen kalk, o ismi değiştirmek için babanı karşına al, ismin asıl sahibi babaannen seninle

* İbrahim Tatlıses, *Allah'im Neydi Günahım*, Ben de İsterem, 1996.

tam üç ay konuşmasın, o adı ısrarla unutmayan arkadaşlarını bir bir hayatından çıkar ve tam her şey yoluna girdi derken...

Kas kütlesinin biri gelip tüm köye ilan etsin!

"Görürsün sen! Bunun intikamını senden almazsam bana da Melek demesinler!"

Sadece Melek mi demesinler, Meloş? Bir ismimiz daha vardı sanki...

"Püü!" diye bağırdım evin içinde deli danalar gibi tepinirken. "İç sesim bile benimle dalga geçiyor! Var mı daha ötesi?"

Banyoya girip aynaya baktığımda öfkem derin bir üzüntüye dönüştü. Aynada kendime bakarken beynim arka planda, *o eski halimden eser yok şimdi* şarkısını çalmaya başladı. Paspallıktan ölmem an meselesiydi! En acilinden toparlamam lazımdı. Ama daha valizimi bile bulamamıştım.

Of üstüne of!

Geriye tek bir yol kalıyordu.

O da yukarı köy Mizgali'ye gitmek...

Evet, hazır Sıla da evde yokken oraya gidip tüm ihtiyaçlarımı alabilirdim. Fönlenmiş saçlar, sağlam bir makyaj ve tasarım harikası bir elbiseyle yapamayacağım hiçbir şey yoktu. Kendimi bildim bileli durum böyleydi. Gözümü açar açmaz duşumu alır, makyajımı zamanı umursamadan özenle yapardım. Evdekiler bile doğal halimi unutmuş olmalıydı. Öyle ki şu halimde babamla sokakta karşılaşısam, *acaba* bile demeden yanımdan geçip giderdi. Düşüncelerime sırtımı yaslayıp hemen hazırlandım. Tanınmamak için koca gözlüklerimi suratıma geçirip bir de pembe beremi taktım. Şanslıydım ki Mizgali yukarıda kalıyordu. Yani meydandan geçmek zorunda değildim ve böylece tanınma riskim yoktu. Doğrudan evin arkasına geçip orman yoluna bağlandım. Sağlı sollu ağaçların arasındaki dar toprak yoldan ilerlerken yanıma da kemirmek için karamelli çikolatalarımdan birini aldım. Öğrendiğim kadarıyla Çamlıyayla ve Mizgali arası en fazla on kilometreydi. Mesafe arabayla fazla sayılmazdı ama benim narin ayaklarım o yolu iki saatten önce bitiremezdi.

Başka bir şey için bunca yolu ölürdüm de yürümezdim ama sahip olacaklarımı düşününce tabana kuvvet yürümeye başladım.

Hadi kızım Meloş, küllerinden doğma zamanı!

Kırk beşinci dakikadan bildiriyorum; yok anacığım, bu yol yürünecek gibi değil. Kuş uçmaz, kervan geçmez; ormandan gelen garip seslerin haddi hesabı yoktu zaten. Ayı var mıydı acaba buralarda? Varsa o ayı için gün bugündür. Zira makyaj malzemesi almak için on kilometreyi yürümeye göze alan bir salağı kıskıvrak yakalayıp afiyetle yiyebilirdi. Yolun ortasında durup bir yolun kalanına, bir de geldiğim yere baktım; ikisi de aynı manzara... Devam etsem bacaklarımda derman kalmamıştı, geri dönsem o da akıl kârı değildi. Son on dakikadır makyaj eşyaları, fön makinesini hayal ederek yürüyordum güç versin diye. Resmen her biri dile gelmiş, "Gel Meloş, hadi sarı kuşum, gel de seni insana benzetelim," deyip duruyordu. O bile kâr etmiyordu artık.

El mecbur ayaklarımı sürüklemeye devam ederken arkadan yaklaşan araç sesini duydum. Bir traktör buradan geçiyor olabilir miydi? *Sahiden Allah'ım, yapar mısın bana bu iyiliği?* Hevesle arkamı dönmemle şok oluşum bir oldu. Tüm dilek hakkımı tam da şu an kullanmış olabilirdim.

Zira beni alacak bir traktör beklerken karşımda lüks bir *Jeep* vardı. Ay acaba hayal mi görüyordum? Hani filmlerde insanlar çölde sürüklenirken bir yerden su bulur da kana kana içmeye başlar, tam da o an rüyadan uyanır ya... Hah! Öyle bir şey olmasın?

Heveslenmeyi bir kenara bırakıp aracın iyice yaklaşmasını bekledim. Yaklaştı da... Bununla da kalmadı. Tam yanımda durdu. Yine de temkinli davranarak birkaç adım geri çekilmiştim ki arka cam yavaşça açıldı ve esmer bir adamla göz göze geldim. Daha doğrusu gözlükle... Çünkü onun da benim gibi gözlüğü vardı.

Elini yüzüne götürdüğünde gözlüğünü çıkaracağını anlayarak nezaketten ben de gözlüğümü çıkardım. İşte şimdi göz gözeydik ve karşımdaki adamın geriye taranmış siyah saçları, çekici bir yüzü ve esmer tenine inat, masmavi gözleri vardı. Beni kısaca süzdükten sonra, "Merhaba," dedi yavaşça. "Mizgali'ye mi gidiyorsunuz?"

Başımı sallayıp tebessüm ettim. "Evet..."

Önümdeki yola bakınca o da gülümsedi... Ama hafifçe. Ciddi bir beyefendiydi. Bu, üzerindeki koyu gri takıma bakarak da anlaşılabilirdi. Acaba iş adamı mıydı? Altındaki araba pek bir lükstü. Ama... Mizgali bile böyle bir iş adamı için uygun değildi. Belki de misafirdi.

"Yayan gitmek için sizce de fazla uzun bir yol değil mi?" diye sorduğunda ne diyeceğimi bilemedim.

Benim acilen makyaj malzemesi ve fön makinesi almam gerekiyor, hayat memat meselesi, desem adam tek kelime daha etmeden şoförüne bas gaza koçum, diyebilirdi.

“Buralara yeni geldim. Mizgali’nin daha yakında olduğunu söylemişlerdi. Galiba biri bana şaka yaptı.”

Yalandan kim ölmüş?

“Kötü bir şaka,” dedi kara kaşlarından birini hafifçe kaldırarak. “Bu yol yalnız yürümeniz için yeterince güvenli değil.”

“Yaa!” İki saniye içinde aklıma ne seri katiller, ne orman mafyaları mı gelmedi? Zombiler tarafından kovalandığımı bile düşündüm. “Bak bundan da söz etmemişlerdi. Ayılar mı kaçırır beni?”

“Kaçıracaklarını sanmıyorum,” dedi aynı ciddiyetle.

“Yerler mi?” Başımı eğip şöyle bir bedenime baktım. “Ay bende öyle et de yok ki... Uğraşıp parçaladığına değmem.”

O ciddi ifadesi dağılırken esmer, uzun parmaklarıyla çenesindeki kirli sakallarına dokundu. “Buyurun, sizi biz bırakalım. Zaten oraya gidiyorum.”

Zaten oraya gidiyorum, diyerek bana kendimi yük gibi hissettirmemeye çalışmıştı kendince. Bilmiyordu ki ters istikamete bile gitse ben bu korkuyla sırtına atlayıp kendimi zorla bile bıraktırabilirdim!

“Eh, sizi kırmayayım o zaman,” deyince başıyla şoförüne talimat verdi. Şoför Bey, sürücü koltuğundan inip bana arka kapıyı açtığı anda nazikçe gülümseyerek bindim. Biner binmez de burnuma keskin, pahalı bir erkek kokusu doldu. Böyle lüks bir aracın arka koltuğu da genişti tabii... Adamla aynı koltuktaydık ama aramıza üç kişi daha oturabilirdi.

Hadi yine iyiyiz, Meloş. Yine dört ayağımızın üzerine düştük. Dönüşte de bir traktör bulduk mu, tamamdır.

Araba yeniden çalıştığında, “Buraya yeni geldiğinizi söylemiştiniz,” dedi kalın ve tok sesiyle. “Misafir olarak mı?”

“Ah, hayır. Öğretmenim ben. Gönüllü öğretmen. Benden önceki öğretmenin bacağı kırılmış da...”

“Şaşırmadım. En son gördüğümde bir ağacın tepesindeydi Sıla Hanım.”

“Sıla’yı tanıyor musunuz?” diye sordum merakla. O halde misafirden fazlasıydı. Ama Mizgali’de yaşamak için hâlâ fazla zengin görünüyordu.

“Buralarda yaşayan herkesi tanırım.” Üst gövdesini bana çevirdiğinde uzun boylu ve yapılı bir adam olduğunu fark ettim. Maşallah, Trabzon’un

havasından suyundan mıdır bilmem ama bu yaştaki tüm erkekler insan formunda minibüs gibiydi. “Çünkü burası benim toprağım.” Elini uzatıp göz kontağımızı tazeledi. “Poyraz Alacahan.”

Soyadını nereden tanıdığımı ancak elimi onunkiyle buluşturduğumda hatırlayabildim.

Mizgali'nin acımasız muhtarı Fazıl Alacahan ile aynı soyadını taşıyordu! Yoksa onunla...

“Oğluyum,” dedi aklımdan geçenleri okumuş gibi. Ve gülümsedi. “Süratının aldığı ifadeyi yadırgamıyorum. Çamlıyayla'da Alacahanlardan iyi söz etmezler.”

Ne söyleyecektim? Üstelik elim hâlâ adamın elindeydi. Adımı söylemeden de bu temasa son veremezdim. “Tanıştığımıza memnun oldum. Ben de Melek.” Elini sıktım ve bıraktım. “Evet, babanızın adını duydum ama sandığınız kadar kötü söz etmediler.”

Hadi oradan, Meloş. Adama bir beşikten mezara sövmelikleri kaldı.

“Güzel isim ve siz...” Kıstığı gözlerini şakağımdaki şişliğe çıkardı. Bugün daha iyi durumdaydı ama yine de dikkatli bakıldığında fark ediliyordu. “Fazla nazıksınız. Geldiğiniz köyde Alacahanlardan ne kadar nefret edildiğini biliyorum.”

“Şey aslında...”

“Kaşınıza ne oldu, Melek Hanım?” diye sordu birdenbire. Öylesine sorduğunu da söyleyemezdim çünkü hâlâ oraya bakıyordu. “Ciddi bir darbe almış gibisiniz. İyi misiniz?”

“Evet, şimdi iyiyim. Sınıfta bir kaza geçirdim.”

“Kaza mı?”

Ne olduğunu biliyordu. Sadece bu da değildi. Karşımdaki adam Mizgali'de yaşasa da Çamlıyayla'da olup biten her olaya hâkimdi. Bunu tavrından anlamıştım ama içimden bir ses anlatmadığım takdirde uzatmayacağını söylüyordu. “Kötü bir gündü ama geride kaldı.”

Nedenini bilmediğim bir şekilde içimden garip bir kıyaslama yaptım. Tahir... O yüzümdeki yaradan hiç bahsetmemişti. Acıyıp acımadığını bile sormamıştı. Bu adam ise hemen fark etmişti. Nasıl olduğumu sorarak ilgileniyordu üstelik. Oysa daha birkaç dakika önce tanışmıştık. Tahir'le ise... Buruk da olsa bir geçmişimiz vardı.

Elini ceketinin iç cebine atıp sigara paketini çıkardı. “Siz yine de dikkatli olun. O adamlar bu dağlara yeni gelmedi. Kolay kolay da bırakmazlar.”

“Bırakacaklar,” dedim tereddüt etmeden. “Bunun sözünü bizzat albaydan aldım. Köye karakol kuruluyor. Üstelik özel eğitimli Jandarma Özel Harekât timi görevlendirildi. Bence o hainler bir daha köyün yakınlarından bile geçemeyecek.”

“Umarım söylediğiniz gibi olur.” Bir dal sigara çektikten sonra bana uzattığında başımı iki yana salladım. “Peki yanınızda içmemden rahatsız olur musunuz?”

Aslında olurdum. Sigaradan da kokusundan da nefret ediyordum ama adam beni aç ayıların elinden kurtardığı için, “Benim için sorun olmaz,” dedim. “Ama içmeseniz daha iyi tabii... Sonuçta sigara her açıdan zararlı.”

Önce sigarayı filtresine yerleştirdi. Dudaklarına götürüp yaktığında içine çektiği dumanı yavaşça dışarı üfledi. Orman yolunu tamamlamak üzereydik, yapılar yavaş yavaş görüş açımı girmeye başlamıştı.

“Peki öğretmenim, bırakmaya çalışırım.”

Kıkırdadım. “Pardon... Ama siz de söylediniz, ben öğretmenim. Söylemesem olmazdı.” Anlayışla başını salladı. Hepsi bu kadar... O sigara içmeye devam ettiğinde az önce söylediği şeyin havada kaldığını fark ettim. Oysa kalmamalıydı. Kısa süre sonra buralardan gidecek olsam da önemli bir konuydu. “Çamlıyayla’da Alacahanları sevmezler, dediniz. Neden böyle söylediğinizi öğrenebilir miyim?”

Bakışları dışarıda kalmaya devam ederken, “Mutlaka duymuşsunuzdur,” dedi. Doğru tespitleri vardı ve bunu ya söylemekten ya da beden diliyle hissettirmekten çekinmiyordu.

“Söylediğim gibi buralarda yeniyim ve iddiaları tek taraflı dinlemek... takdir edersiniz ki çok da adaletli olmaz.”

Telefonu çalmaya başladığında elini tekrar iç cebine attı ve son model bir telefon çıkardı. Mavi gözleri bir süre ekranda yazan isme takılı kaldı ama açmadı. Meşgule atıp telefonu yerine koyduktan sonra sigarasından son bir duman aldı ve bitmeden önündeki tablada söndürdü. Bakışları ağır ağır yüzüme döndüğünde bu kez yalnızca bakmakla kalmadı. Ağır ağır yüzümün ayrıntılarında gezindi. “Bu, iki dakikalık yolculuğa sığamayacak kadar uzun bir konu. Bir sonraki gelişinizde konağımızda misafir olursanız size zevkle anlatırım.”

Konak mı?

Ne bekliyorsun, Meloş? Milyonluk arabaya binip paçalarından zenginlik akıyorken gecekonduya yaşamasını mı?

“Umarım bir gün yolum düşer. Ben aslında buraya alışveriş yapmak için gelmiştim. Malum, Çamlıyayla’da böyle bir şansım yok. İndiğimizde bana tarif ederseniz çok sevinirim.”

Şoförüne, “Meydana gidiyoruz,” emrini verdiğinde, “Babam Fazıl Alacahan’ın en sevdiğim öğüdü nedir, biliyor musunuz?” diye sordu. “Başladığın hiçbir işi yarım bırakma.”

Sözlerine karşılık yalnızca gülümseyerek bakışlarımı camdan dışarı uzattığımda Mizgali sınırları içindeydin.

Mizgali... Çamlıyayla’ya kıyasla oldukça gelişmişti. Bir kere yolları tamamen asfalttı. Arabayla yol alırken böbrektaşınız yerinden oynamıyordu yani... Sokakların iki yanına sıralanmış, yan yana dizilmiş evler uzaktan bile düzenli ve yüksek görünüyordu. Çatıları birbirine değecekmiş gibi yakın; renkleri solmuş ama bakımlıydı her biri. Evlerin arasında bir şehir havası vardı ama aynı zamanda köy ruhuna da sırtını dönmemişti. Abartmadan şehirlileşmiş diyebilirdim. Sokakların bazılarında küçük küçük dükkânlar gözüktüyordu. Bir manavın önünde kasalara dizilmiş meyveler, az ileride kahverengi bir tabela... *Şirin Pastanesi*. Bir sokağın başında çay bahçesi bile vardı. Sandalyeleri plastikti ama sonuçta onu bulamayanlar da vardı. Mesela Çamlıyayla’nın zavallı yeni öğretmeni... İlerledikçe meydanını da gördüm. Kalabalık değildi ama bomboş da sayılmazdı. Kadınlar parlak şalvarları, el işi yazmalarıyla salınırken adamların başından kasket eksik olmamıştı. İnsanlar telaşsız, sokaklar temiz, dükkânlar açık... Terzisinden bakkalına, kıyafetçisinden kuaförüne kadar her bir şey vardı.

Kuaför mü? Gözlerimden simli yıldızlar çıktı. Alışık olduğum lüks kuaförlerin aksine camına doksanlardan kalma bir yıldızın fotoğrafını asan bu küçücük kuaförün sahibi ablaya koşup sarılabilirdim! *Nereledeydin sen bunca zaman, iki gözüm!*

Araba durduğunda dükkânın önünde oturmuş çay içen üç kadından süslü olanı, “Ay!” diye abartılı bir tepkiyle yerinden kalkıp, “Poyraz!” diye çılgık attı neredeyse. “Geldun mi nihayet yengem?”

Poyraz Bey’in yüzünde aynı kasıntı gülüş vardı. “Geldim, yenge. Abim buralarda mı?”

“Ay nerede?” dedi kadın elini sallayarak. Kırklı yaşlarının başında, abartılı makyajlı ve permalı saçlarıyla tam mahalle kuaförüydü. “Abini görene aşkolsun. Karabatak gibi adam.” Suratını abartıyla astığında, gözü bana takıldı. Hah! İşte o zaman surat asıklığı falan kalmadı. Başladı beni süzmeye, en alıcı gözle olanından... “Ha bu güzel kız kimdir? Yoksa...”

“Ben Melck!” diye araya girdim tahmin ettiği ilişki durumunu kökünden kazıyarak.

Tamam, seni bulduğuma çölde su bulmuş gibi sevindim ablacığım ama eltin olacak kadar da değil...

“Kendisi öğretmen,” diye açıkladı Poyraz. “İlk kez geliyor köyümüze.”

“Muallime mi? Ha bizim muallime az önce saçını yaptıırıp gitti. Diğeride erkektur zaten. Bu nereden çıktı?”

“Çamlıyayla’nın öğretmeni,” dediğinde kadının çenesi bir buruştu ki sormamalı...

Kız Meloş, bunlar gerçekten Tellioğulları ile Seferoğulları gibiler. Dikkat et de Yeşilvadi’ye koşarken arada bizi ezmesinler...

“Yenge,” dedi Poyraz. Bu kez sesi uyarıcı bir tondaydı. Kadın da anladı ki ifadesini hemen düzeltti. “Hanımefendi buralarda yeni. Yardımcı olursun, ben rica ediyorum.”

“Eh...” Kadın beni tekrar süzdü. “Madem öyle, olalum bari...”

Teşekkür etmek için Poyraz’a döndüğümde elimi uzattım. “Yardımlarınız için çok teşekkür ederim, Poyraz Bey. Bana nasıl bir iyilik yaptığınızı bilemezsiniz.”

Elimi tutarken, gözlerini yavaşça kapatıp açtı. *Önemi yok*, diyordu. “Cevap vermediniz ama teklifim hâlâ geçerli. Sorunuzun cevabını hâlâ merak ediyorsanız istediğiniz zaman misafirim olun. Alacahan Konağı’nı kime sorsanız gösterir.”

Mizgali’ye tekrar geleceğimi sanmıyordum ama nezaketen, “Anlaştık,” dedim. “Tekrar teşekkür ederim.”

Ellerimiz birbirinden ayrıldığında, “Asiye Yenge,” dedi. “Hanımefendinin işi bittiğinde şoförü ara. Kendisini eve kadar bıraksın.”

Arabadan inmiştim ama kapıyı kapatmadan önce Poyraz’a döndüm. “Bu kadarına gerek yoktu.”

“Vardı,” dedi net bir şekilde. “Öğüdü unutmayın.” Gülümsedik. Adamın güzel ama tedirgin edici bakışları vardı. Sanki insanın içini görüyordu. Görmekle de kalmayıp izinsizce kurcalıyordu.

“Peki...”

Beni başıyla son kez selamladıktan sonra şoförüne talimat verdi. Uzaklaştıklarında kadına dönüp en şirin gülümsememle dişlerimi gösterdim. “Kusura bakmayın, böyle randevu almadan geldim ama...”

Öyle bir kahkaha attı ki mahallede yankılandı. Sadece o da değil, taburelerde oturan iki kadın da güldü. “Azıcuk sosyetiksin galiba? Ne randevusu ayol?”

Kaldım öyle. Ne cevap vereceğimi bilemedim. Dudaklarımdaki kıvrımı düşürmemek için uğraşırken kadın arka cebindeki fön tarağını çıkarıp içeriye işaret etti. “Geç bakalum içeri, o kivircik saçlarını yola getirelum.”

Getir ablam. Kurban olayım getir. Etim senin, kemiğim de senin.

İşe başlamadan önce bir sakız attı ağzına. Başladı çakkıdı çakkıdı çiğnemeye... “Derya!” diye bağırdı içerideki küçük bölmeye doğru. “Ağdan bittiyse gel de suyi ayarla. Yıkama var.”

Bölmeden genç bir kız çıktı. O suyu ayarlarken ben de etrafı inceledim. Her şeyiyle şu dizilerde gördüğümüz mahalle kuaförlerindendi. İçeri adımımı attığım gibi sprey, sabun, saç boyası ve çamaşır suyu kokusu karşılamıştı beni ve burnum hâlâ alışamamıştı. Küçük dükkânın her köşesi bir şeylerle doluydu; tezgâh üstünde uçları yanmış fön fırçaları, sapı bantla tutturulmuş taraklar, kapağı kaybolmuş saç jöleleri... Aynaların kenarında sararmış fotoğraflar; kâküllü, kabarık saçlı mankenler ve ‘*Bikini bölgesi ağdasını bıraktuk, gidun kukunuzu evde alun!*’ yazan fosforlu yazı... Lavanın kenarında, şampuan yazılı büyükçe şişe vardı ama içine ne doldurulduğu meçhuldü...

Neyse... Elde olan buydu. İdare edecektim el mecbur.

Kuaför yengenin, “Geç bakalum yıkama setine,” demesiyle kurbanlık koyun gibi o siyah, derisi yıpranmış koltuğa geçip başımı yıkama setine uzattım. Genç kız saçımı yıkamaya başlayalı otuz saniye olmadan yenge hanım en memnuniyetsiz sesiyle, “Birak bırak,” deyip yıkamayı kendisi devraldı. “Ha bu kız da bir öğrenemedi yıkamayı...” Islanmış saçıma şampuanı boca ettikten sonra başladı foşur foşur yıkamaya... Sanırsın nenesinin üç aydır yıkanmamış donunu çitiliyor, öyle bir yıkamak... Canım yanıyordu ama sesimi de çıkaramıyordum. Neyse ki dışarıdaki kadınlar içeri geçip çaylarını tazelediler de yenge hanım onlarla konuşmaya başladığında saçlarımdaki orantısız gücünü azalttı.

“Kız Asiye, duydun mi Hafize teyzeyi hastaneye kaldırmışlar. Tansiyonu düştü dediler amma bence o kemgözlü gelini yemeğine bir şey kattı...”

Haaaaah... Fırından yeni çıkmış taze dedikodular da dökülmeye başlamıştı.

“Dema!” dedi kadınlardan biri olaya dünyayı kurtaracakmış ciddiyetiyle yaklaşarak. “Hiç şaşurmadım. O kızın gözü göz değil demiştum. Bakışları taş çatlatır vallahi...”

“Çiroz bir de...” dedi diğer kadın. “Fesatlığından et tutmay...”

Ne istiyordu buranın kadınları zayıf kadınlardan? Zayıf olmak yeni nesil bir suç mu olmuştu da bana haber verilmemişti ayol?

“İnşallah Poyraz’um baa yaraşır bir elti getirir,” dedi yenge hanım iç geçirerek. “Şöyle etine dolgun, yanakları al al...” Saçlarımı durulayıp beni fön koltuklarından biri aldıktan sonra tarayıp föne başladı. Fön makinesi hangi asırdan kaldıysa çıkan ses, fön sesinden başka her şeye benziyordu. Saçlarımı bir içine alırsa kurtulma imkânım da yoktu ama yine sesimi çıkaramadım. Neyse ki eli çabuktu. Hatta dedikodunun dozunu artırdıkça öyle bir ivme yakaladı ki saçlarım gür ve uzun olmasına rağmen on beş dakika sonra mis gibi dalga dalga bir fön çıktı ortaya. Makyajı ona bırakmadım ama... Şaka bir yana yüzüm benim servetimdi. Rica minnet makyaj malzemelerini ödünç isteyip bir güzel boyandım. Oh be! Mutluluk buydu işte... Rimelin verdiği hacim ve *highlighter*’ın verdiği parlaklıkla güneşin kızı olup çıkmıştım. İşimi bitirdikten sonra kadına en az beş kez teşekkür ettim. Çıkarken uzattığım parayı da kesinlikle kabul etmedi. Poyraz’ının getirdiği misafirden para alamazmış.

Canıma minnet, cicişim... İki kuruş param var zaten!

Kadının tarif etmesiyle önce bir kıyafet dükkânına girdim. Tuhafiye-den halliceydi ama içeride fena şeyler vardı. Satıcı kadın, “Ha bunları şehirden getirdum. Instagram sayfamda yok satay...” deyince kendimden geçercesine alışveriş yapıyordum ki telefonuma gelen mesaj sesiyle duraksadım. Nihayet çeken telefonumu özleminden gözlerim dolmuş bir şekilde cebimden çıkardım. *Bip sesine hasret kalmıştım a dostlar!*

Cevapsız çağrı ve ailemden gelen mesajları şimdilik askıya alarak -burunları sürtsün- son gelen mesajı açtım. Sıla’dandı. Güldane teyzenin hain planını bu akşam devreye sokacağını söyleyip yardım istemişti aşkılatellam. Yani akşam yemeğine gidip Tahir ile yalnız kalmasına engel olmamı istiyordu.

Hımm... Birincisi buradaki tek arkadaşım Sıla’ydı. Onu kaybedersem sosyal hayatım bitkisel hayata girerdi. Elbette yardım talebini geri çevirmeyecektim. İkincisi, Serhan ile arasını yapacağım konusunda kendime söz vermişim. Tahir ile baş başa yemek yediğini Serhan duyarsa bu iş

başlamadan biterdi. İyi tanımiyordum ama komutanının yanındaki kadına yanlışlıkla bile bakacak birine benzemiyordu.

Üçüncüsü ve en önemlisi o Tahir camışına vermem gereken iyi bir ayar vardı! Ona nükleer şifre gibi sakladığım adımı cümle âleme ilan etmek neymiş, gösterecektim!

Kısacası bu akşam sahneye çıkıyordum. Görev belli; romantik akşam yemeğini sabote et, Sila'yı kurtarıp Serhan'ın yolunu aç ve Tahir'in anasından emdiği sütü burnundan getir!

Tek eksiğim sahne kostümüm derken dükkânın sol köşesindeki cansız manken, üzerindeki pembe elbiseyle bana göz kırptı. *Yaklaş bebeğim! Seninle birlikte ortalığı karıştırmaya hazırım...*

Dalgalı olarak fönlenen saçlarımı şöyle bir savurup pembe elbisemin içinde salına salına yürüdüm. Makyajım, takılarım ve kalın topuklu ayakkabılarım ile tam anlamıyla Melek Sancaktar'dım.

Sadece Melek Sancaktar.

Şehriyesiz olandan.

Poyraz Alacahan dediğini yapmış, şoförünü beni bırakması için ayağıma kadar göndermişti. Ormandaki ayı yine avucunu yalamıştı yani... Şoför her ne kadar gideceğim yere kadar bırakma emri almış olsa da kimse'nin Mizgali'ye gittiğimi ve hatta nefret ettikleri Alacahanların arabasına bindiğimi öğrenmemeleri için okulun önünde inip yolun kalanını yürümeye karar verdim. Başka da şansım yoktu.

Elbise askılıydı; omuzları açıkta bırakan zarif bir duruşu vardı. Belden oturtmalıydı ve tam o sınır hoş bir kemerle vurgulanmıştı. Etek kısmıysa çan şeklinde, uçuş uçuştı. *Imm, rüzgârda yürürken Marilyn Monroe'ya selam göndereceğim!* Rengi mi? En sevdiğim... Kendimi bildim bileli pembe tutkun bir kız olmuştum. Her an her yerde pembe giyebilirdim. Allah'ın bildiği kuldan saklanmaz; sarı saçlarım ve beyaz tenime bu renk çok mu çok yakışıyordu. Annemin söylediğine göre pespembe bir kız olarak doğmuştum; hâlâ da ayaklarım, ellerim ve arada bir de yanaklarım pembe pembe kızarırdı. Yanak kısmı utanınca değil, daha çok bir suç işleyince oluyordu ama... Yakın çevrem bu duruma o kadar alışmıştı ki beni başka bir renkle görmek istemezlerdi.

Gerçi geçen sene babamın teyzesinin cenazesinde pembe şal taktığımda homurdananlar olmuştu ama ne yapayım? Acımı da pembe yaşıyordum ben...

Üzerimdeki elbise de şeker pembesiydi. Bu güzelliği kapatmamak için kabanımı giymek yerine şöyle ucundan ucundan omuzlarıma atmıştım. Donuyordum ama o kısım çok da önemli değildi. *Bir Meloş atasözü der ki; önce estetik bacım...* Süzülerek yürürken bolca özgüvenden, son hadise aklıma geldikçe de sinirden havalanabilirdim.

“Sana o söylediklerini bir bir yedireyim de gör. Neymiş, benim kollarım fazla cılızmiş. Neymiş... Ben köyde yapamazmışım!” Fönü görünce iyice uzayan saçlarımı omuzlarımdan gerisine attırdım. O âşık olduğu halimden çok daha iyi görünüyordum. Aslında tam da bu yüzden kabul etmişim Güldane teyzenin yemek davetini. Hoş... Beni yemeğe davet eden Güldane teyze değil, onun planına kurban gitmek istemeyen Sıla’ydı ama olsun... Sonuç olarak şimdi oraya gidiyordum. Elim de boş değildi üstelik, paraya kıyıp fıstıklı baklava almıştım. “Sözde topuklu ayakkabılarımla köyünde yürüyemezmişim... Hah! Gayet de yürüyorum işte.”

Bugün yağmur yağsaydı ve toprak çamur olsaydı zor yürürdün, Meloş.

“Ay delireceğim! İç sesim bile benden yana değil!”

Yokuşa yaklaştığımda adımlarımı yavaşlattım. Bir yandan da çantamdan çıkardığım el aynamdan kendime baktım. *Hey yavrurum be... Şu güzelliğe bak!* Tahir’in annesi harikalar yaratmış olabilirdi ama benim annem de boş durmamıştı hani... Pembe allıkla renklenen yanaklarıma kalemle belirginleşen parlak dudaklarım eşlik ediyordu. Bolca rimelle kendine gelen kirpiklerimi kırıştırıp aynadan kendime sesli bir öpücük attım. Muah! Özüme dönmüştüm vallahi!

“Tüm o sözleri bir de şimdi söyle bakalım! Benimle aynı sofraya oturduğunda gözünü benden alıp yemek yiyebilecek misin bakalım, yürüyen protein tozu seni!”

Havaya girip popomu bir sağ bir sola attırmak suretiyle iyice kırıtmaya başlamıştım ki arkadan bir ses duydum.

“Kari!” diyordu.

Kari mi diyordu?

Bana mı?

Arkamı bir döndüm ki dönmez olaydım. Karşıdan gelen adam... *Gelen* deyip hafifletmeyeyim, bildiğin depar atıyordu! Üstü başı dökülüyor,

elinde bir sopa sallanıyor ama asıl bomba... gözleri! Gözlerimden çok daha aşağıya odaklanmıştı. Aaaa! Adam resmen popişimi dikizliyordu!

"Kari!" dedi ekoluymuş gibi yayılan sesiyle. "Gördük biz kariyi, gördük! Camdan gördük!" Sırıttığında eksik dişleri bana görsel bir şölen sundu. "Güzel kari..."

Ne camı ayol diye düşünürken zihnimde korkunç bir şimşek çaktı.

Geldiğim ilk gece bornozla yatmıştım. Sabah uyandığımda bornozum öyle kaymıştı ki ben yataktaydım ama o değildi. Ve daha kötüsü cam açtı. Daha fazla şaşırmaya vaktim olmadı çünkü adam elini bana uzattığında beynim ve ayaklarım müthiş bir senkron yakaladı.

KOŞ MELOŞ, KOŞ!

"Güzel kari... Cici kari... Gel evlenelum!"

"Ay manyak mısın be!" Dönüp geri geri koşmaya devam ederken ellerimi adama doğru savurdum. "Kışt! Kışt!"

Ay ne kıştı Meloş, ne kıştı! Tavuk mu kovalıyorsun! Adam bizi yakalarsa çiğ çiğ yiyecek. Etimizi kemiğimizden sıyracak, gençliğimizin baharında hiç olup gideceğiz yaban ellerde!

Yok mu yahu beni kurtaracak bir babayiğit...

Topukluların üzerinde savrula savrula koşarken, "Allah'ım!" diye yakardım. "Şurada iki dakika havalı havalı yürüyecektim, neyin karması bu ya?"

Nefes nefese kendimi karşıma çıkan beyaz Tofaş'ın arkasına attığımda adam da arabanın diğer tarafında durup gülmeye devam etti. Allah'ın manyağı gram yorulmamıştı!

"Kari kaçmasun bizden. Biz kariyla evlenecek!" dedi sopasını sallaya sallaya.

"Ay ne evlenmesi be! Manyak mısın kardeşim?" Ellerimi arabaya yasladım ama manyak herif durduğu yerde durmadı. O değil de koşarken kabanımı da düşürmüştüm. Karadeniz'in soğukunda yarı çıplak bir şekilde arabanın etrafında tur bindirmeye başladım. En azından baklava hâlâ benimleydi. "Vallahi seni şikâyet edeceğim! Görürsün sen!"

Durup alınmış gibi baktı. "İnsan kocasını şikâyet eder mu hiç?" Elini kaldırıp *gel* işareti yaptığında Felak, Nas, ne biliyorsam okumaya başladım. Şu an dünyanın en imanlı insanı ben olabilirdim. "Biz camdan çok güzel şeyler gördük..." deyince çılgılık atasım geldi.

Yirmi beş yıl kendime sakladığım, dünyanın sekizinci harikası olan bedenimi göz göre göre bir deli mi görmüştü yani? Kabrımdan öleceğim...

“Unut o gördüklerini, unut!” diye cırladım pıtı pıtı koşarken. “Bak dua et şu an elbisemin kırıışmasını istemiyorum yoksa atlar üzerine döverdim seni!”

Ufak at da ciıciıvler yesin Meloş, gölgemizden bile korkarız ayol biz!

“Ay sen bir çeneni kapat, hiç sırası değil!” diye iç sesimle kavgaya girişmişim ki adam daha çok güldü.

“Kari da deli. Aynı bizim gibi kendi kendine konuşay! Hadi evlenelim!”

Oy ben nerelelere gidem!

“Yahu kardeşim deli misin sen!”

Koşmayı bir an için bırakıp, “Hee!” dedi. “Deliyiz. Bize Deli Memiş derler ha buralarda.”

“Yaa...” Gerçekten mi? Onca gün sonra iki dirhem bir çekirdek hazırlanıp köy yolunda podyumdaymış gibi salınırken karşıma çıka çıka köyün delisi mi çıkmıştı? *Nasıl kurtulacağım ben bundan ya...* Şansıma etrafta da kimse yoktu. Belki güzelce konuşsam dinlerdi. Doğru ya... Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarırdı sonuçta. Arabanın kaputunda durup elimle ona da durmasını işaret ettiğimde beni dinleyip bagaj kısmında durdu. “Bakın... Deli Memiş Bey.” Deli olduğunu adamın kendisi söylemişti. “Sanırım evlenmek istiyorsunuz. Anlıyorum. Bir yuva kurmak herkesin hakkı ama üzgünüm, o kişi ben değilim. Ben bir kere evlenmeyi düşünmüyorum,” diye konuşurken ciddi ciddi beni dinledi. Gülmedi bile. Oh... Şükür. Beni anlıyordu galiba. “Şimdi siz beni bırakın gideyim. Gözüme size uygun bir deli...” *Ay o kadar da değil, Meloş!* “Yani size uygun bir kız çıkarsa, söz haber vereceğim.”

Elini çenesine koyup düşünmeye başladığında aynı şu düşünen adam emojiğine benzedi. Patlatsam mı espriyi, ortam yumuşar diye düşünürken muhtemelen adamın telefonunun bile olmadığı gerçeğini akıl ettim.

“Ha şimdi sen bize kari mi bulacaksun?”

Hevesle başımı salladım. “Tabii ya... En güzelinden hem de.”

Yüzü güldü. Anlaştık galiba. Lozan Barış Anlaşması’nı ben yapsam bu kadar sevinirdim vallahi.

“Ama biz evleneceğimiz kariyi bulduk!” Ellerini uzatıp bir şaheseri gösteriyormuş gibi beni gösterdi. “Tam karşımızda duray. Hem de hep istediğimiz gibi boyalı moyali, film artisti gibi bir kariiii!” Adam o sevinçle öyle bir hızlandı ki aramızdaki mesafeyi yarı yarıya kapattı derken korkudan

kendimi tekrar yola attım ama yokuşa ulaştığımda daha fazla koşamaya-
cağımı anladım. Topukluları çıkarmaya vakit de yoktu derken köşedeki
bisiklet imdadıma yetişti.

Bisiklet benim değildi ama sorun değildi.

Bisiklet sürmeyi bilmiyordum ama sorun değildi.

Bisiklet sürmeyi bilmezken yokuşu nasıl ineceğim de hiç ama hiç sorun
değildi!

Elbisemi dizimin üstüne kadar sıyırıp bisikletin üzerine atlamak su-
retiyle bindiğimde direksiyonu yokuşa çevirdim. Ayaklarımı pedallara
koydum ama çevirmeyi bile bilmiyordum. Bisiklet bacaklarımın arasında
sürekli yamulup duruyordu. Of! Keşke küçükken annemin makyaj malze-
meleriyle gizli gizli makyaj yapmayı öğrenmek yerine Hıyar Can'ın peşine
takılıp bisiklet sürmeyi öğrenseydim. Ama olan olmuştu ve seçeneklerim
kısıtlıydı; önümde meydana selam duran dik bir yokuş, peşimde benimle
evlenmeye kilitlenmiş bir deli... Üstelik fazladan bir saniyem bile yoktu.
Gözlerimi kapatıp ayaklarımı yukarı topladım ve cenge çıkan askerler gibi,
"Hayde bre!" diye bağırarak bisikleti yokuş aşağı saldı.

Freni patlamış kamyon gibi yokuş aşağı uçarken rüzgâr yüzüme öyle
vuruyordu ki suratım rüzgâr tüneline sokulmuş gergedan gibi şekilden
şekle giriyordu. Saçlarım zaten ahenkle dans etmek şöyle dursun ağzıma,
burnuma, hatta ve hatta gözümün içine kadar doluşuyordu. Resmen kendi
saçlarımla boğuluyordum!

Oysa filmlerde böyle sahnelerde saçlar rüzgârda nazlı nazlı savrulmaz
mıydı? Kızlar bisikletin üstünde gülümseyerek özgürlüğe pedal çevirirdi.
Benim ne eksikim vardı ki o artistlerden?

Derken birden hatırladım. Onlar o sahnelerde huzurla gülümsüyordu.
Ben mi? Ben ağzı açık, gözü kaymış, nefesi kesilmiş buzağı gibi, "Aniiiiiiş!"
diye bağırıyordum! Pardon, böğürüyordum.

Sinematik bir görüntü yoktu ortada ne yazık ki... Olsa olsa Tarzan'ın
karısı bisiklet sürmeyi yeni öğreniyor gibi bir şeydi!

Bisiklet taşlı toprağa ulaşınca bir anda zıplamaya başladım. Resmen
rodeo* yapıyordum!

Altımdaki bisiklet değil, midilliydi mübarek! Dıgıdık dıgıdık giderken
popom seyleyle vedalaştı, sonra barıştı, sonra tekrar ayrıldı... İnişli çıkışlı

* Rodeo, boğa veya at gibi bir hayvanın üzerinde eysiz durabilme üzerine kurulu
yarışma ve spordur. (e.n.)

bir ilişkiydi yani! Kalbim artık göğsümde değil, boğazımda atıyordu. Ellerim korkudan direksiyon koluna nasıl yapıştıysa artık direksiyonun bir parçası haline gelmiştim.

Yokuşun sonuna ulaştığımda kurtuluyorum galiba(!) diye sevinirken büyük bir taşın üstünden öyle bir zıpladım ki... Popom havada, sele yerinde, buluşmamız mucize derken... ŞAKK! Direksiyon yamuldu ve boydan boya asılmış bir ipe takıldım. Hayır, uçurtma ipi falan değil; bildiğimiz üzerinde beyaz donlar asılmış olan çamaşır ipiydi. Üstelik o donlardan biri yüzüme öyle bir yapışmıştı ki makyajım muhtemel artık o donun üzerinde yaşıyordu. Adamın sesini duymamla bir anlık gaffete kapılarak arkama baktım.

Deli kollarını açmış bir şekilde yokuş aşağı koşuyordu. "Karim kaçay! Dön geri, kariciğüm!"

Allah'ım tam şu an ölürsem mezar taşımda şunlar yazsın: *Rujluydu, hızlıydı, Tahir'e haddini bildiremeden donlara yenildi.*

Freni kullanmak aklıma geldiğinde başımı önüme çevirdim ve olabilecek en hazin şekilde bunun geç kalmış bir fikir olduğuyla yüzleştim. Zira evin duvarına toslamamla rüzgârda uçuşan masa örtüsü misali bisikletten havalandım. Ayaklar bir yana, kollar başka bir yana, çılgılığım semaya...

Üstelik tüm bunlar olurken baklavayı bir an bile elimden bırakmadım... "Aaaağğğhhh!"

Gözlerimi sınırsız kapadım. Bu sondu. Hayatım gözlerimin önünden film şeridi gibi değil, TikTok *reels*'ı gibi komik ve anlamsızca geçip gitti ama beklediğim o güm sesiyle yere çakılmadım. Tam tersine... Sırtım sert ama güvenli bir yere çarptı. Bir çift güçlü kol beni sıkıca tutup kendine bastırduğunda burnuma erkeksi bir tıraş losyonu kokusu ile birlikte azıcık da tütün kokusu dolmuştu. Kollarımı boynuna sıkıca doladığım beyin kim olduğuna bakmak için gözümün birini korkuyla açtım.

Yok ama artık!

Şokella!

Emin olmak için diğer gözümü de açtım.

Vallahi oydu.

Üç yüz nüfuslu köyde neden gidip Yüzbaşı Tahir'in kollarına düştüğümü biri bir ara bana açıklayabilir mi?

Sanki üzerine bir tüy konmuş rahatlığıyla hiç istifini bozmadan beni tutuyordu. Ama kaşları çatıktı. Tetikte görünüyordu. Ben? Halime bakmak

aklıma geldiğinde küçük bir parça utandım. Adamı resmen dürüm gibi sarmıştım. Kol, bacak, ne varsa dolanmıştı. Tabir de sağ olsun, sarsmamıştı bile. *Beton gibi adam.* Ellerim ensesine kenetlenmişti ve ne ara bir bacağımı diğerinin üstüne attığım hakkında katiyen bir fikrim yoktu! Adamın kollarında az sütlü bol buzlu bir soğuk kahve siparişi verecek kadar rahat bir pozisyondaydım.

O ise hiç şaşırtmayan, kutuplardan özel ithal edilmiş bakışlarını kollarından sarkan pembe topuklu ayakkabılarıma kaydırды. Ayaklarım otuz altı numaraydı ama ayakkabılar maşallah kütük gibi kalındı. Bakışları çıplak bakışlarımı hızla geçerek pembe elbiseme tırmandı ve fazladan sıkıttığım kemer yüzünden olduğundan daha ince görünen belimde bir süre oyalandı. *Düşün dimi, itiraf et yüzbaşı!* En sonunda da bir kısmı omzuna savrulan, birazı da kökleri belirgin bir günlük sakallarına takılan saçlarıma baktı. Özenle fönlenen saçlarıma bakarken neden dudağının bir köşesi memnuniyetsizlikle kıvrılmıştı anlamadım ama benim acilen durumu toparlamam gerekiyordu.

Düşün Meloş, sen mantıklı kızsın.

Başımı omzuma yatırıp parlayan dudaklarımla ona kocaman gülümse dim. “Valla kaza değildi. Koreografisini dün gece yaptım.”

Hı? Mal mısın Meloş?

Yüzünden tüm o donukluk silindi. İnandı mı yoksa tam bir geri zekâlı olduğumu mu düşünüyor anlamadım ama, “Burada ne oldu?” diye sorarken kızgın görünmüyordu.

Ne olsun işte, süslenip püslenip sana haddini bildirmeye geliyordum ki köyün delisiyle karşılaştım. Allah'ın manyağı seninle evleneceğim diye tutturunca topuklarım popoma vura vura kaçtım. E bir noktadan sonra yorulunca binmeyi bilmediğim halde bisiklete bindim ve uçmak suretiyle önce donlara, sonra da bir evin duvarına girip havalandım. En sonunda da senin kucağına zorunlu iniş yaptım, diyemeyeceğim için, “Hiiç...” dedim. “Bisiklet sürmeyi özlemiştim de görünce dayanamadım. Sonra da ufak bir kaza oldu. Mühim bir şey yok.”

“Öğretmen Hanım,” dedi. Bu iyiydi. Şehriye de diyebilirdi. “Evden neden çıktım, biliyor musun?”

Aynı salak gülümsemeyle, “Neden?” diye sordum.

“Fönüüüüüm bozulduğğ, diye bağırان bir kadın yüzünden,” diye ustaca bir taklit yaparken nasıl oldu da yüzünde yaprak kıpırdamadı ya?

Bir de ne zaman bunu demiştin? Yokuştan uçarken mi yoksa donların arasından geçerken mi? Neyse... Ayrıntılarda boğulmayalım şimdi.

“Bak sen,” dedim anlamazlıktan gelerek. “Kimmiş o kadın ya?”

Bakışlarını kollarında küçücük kalan bedenimde götürüp getirdi. “Barbie’nin Trabzon şubesi kılığıyla şu an kollarımda duruyor.” Espri mi yaptı o? Asla anlaşılmıyordu. Bakışları civarı kolaçan etti. Neyse ki Memiş ortadan kaybolmuştu. “Birinden mi kaçıyordun sen?”

Tamam, bu sefer toparlayacağız.

Hurdaya dönen baklava poşetini kaldırıp, “Baklava yer misin?” diye sııttım. “Fıstıklı?”

Gözlerini kapattı. Sesli bir nefes verdi. Sabrını sınıyordum. Galiba. “Tekrar sormayacağım. Gözün iyileşmeden havada pembe bir tüy gibi süzülüp kollarıma düşmenin nedenini söyleyecek misin yoksa kendi yöntemlerimle mi öğreneyim?”

Hele... Bak sen bizim inek Tahir’e! Daha dün süt dökmüş kedi gibi peşimde gezerken şimdi resmen bana hesap soruyordu. Ay ama itiraf edeyim, kaşları çatıksa sırat köprüsünü tek ayakla geçirtecek kadar tehlikeli duruyordu.

Ne vardı yani inansan? Ayrıca... Ben neden hâlâ kucağındayım?

“İndir beni,” dedim ayaklarımı havada sallayarak. “Hemen.”

İndirmedi. Hatta yeltenmedi bile. O sert bakışları hâlâ yüzümdeydi, açıklama yapmadan da indirmeyecekti.

Allah’ım bana şöyle bir deli gücü versen de Tahir’i bir kerecik dövsem? Hatta elim değmişken Hıyar Can’ı da aradan çıkarırım. On dakikacık yeter, valla bak. Şöyle kafalarını birbirine tokuştursam ne sinir kalır ne stres... Pamuk gibi olurum.

“Ve neden bu haldesin?” diye sordu ters ters.

Omuz silkip, “Ne varmış halimde?” diye sordum.

Çıplak kollarıma, bacaklarıma baktı ama öyle alıcı gözle falan değildi. Nasıl ya? Nasıl etkilenmez! Yoksa görmeyeli... *Ay dilini ısır, Meloş! Ne kadar gıcık olursa olsun, böyle bir meteor, cinsel yönelimini değiştirmiş olamaz, değil mi?*

“Bu havada sadece bu elbiseyle mi çıktın?”

Yüzüne baktım. Aklımdaki ihtimal içimi kasıp kavurmuştu an itibarıyla. Ay yok, değildir! Ya da... Olabilir miydi? Sonuçta böyle bir kadını kucağına alıp etkilenmeyecek erkek olamazdı.

Özgüven fazlalığından bayılacaksın, Meloş.

"Yani öyle olsa asker olmazdın, değil mi?" diye yanlılıkla dışımdan sorunca o da sorar gibi kaşını kaldırdı. "Hiiii! Yoksa benim yüzümden mi?"

"Ne senin yüzünden mi?" diye sordu, tane tane. Galiba sabrını yerlerde sürüklüyordum. "Neden bahsediyorsun sen?"

Şöyle bir üzerine başına baktım. Kamuflajı yoktu. Altında siyah, keten bir pantolon üzerinde ise yine kolları patlayacakmış gibi duran siyah, dar kesim gömlek vardı. *Of... O kaslar ayrı bir devlet... Hele cüssesinin gölgesi; altında masa kur, piknik yap... Yunan heykellerine benziyordu çıtır ama... o ihtimal. Adnan Ziyagil'in dediği gibi; O pislik içime öyle bir kurt düşürdü ki...* "Ay öyleyse şu kollarındaki kaslardan utan!"

Kolları bedenimi sıkıştırırken bana benim Memiş'e baktığım gibi baktı. "İyi kavradığımı sanıyordum ama sanırım kafanı bir yere çarptın."

Şöyle bir baktım da... Valla iyi kavramıştı. Bir kolu çıplak sırtımdan koluma uzanmıştı. Kocaman açılan avucu kolumun etrafından tam dur dönmüştü neredeyse. Diğer eli kalçamdaydı ama fesat düşünmeyelim, arada elbisenin kumaşı vardı.

"Uyyy! Fişki yiyenin evladi!" diye çıktı Güldane teyze avludan. Beni oğlunun kollarında görünce gözleri büyüdü tabii... "Sıla evde seni beklerken sen bu kariyi mi kucakladun!"

Tahir beni yavaşça yere bıraktı ve bir açıklama yapmadan önce gömleğinin yakasını düzeltti. "Melek Öğretmen düşüyordu, yardımcı oldum."

"Haaa..." dedi kadın rahatlamış bir şekilde. Oğlunun benimle olma ihtimali neredeyse felç geçirecekti. Hıh! Ben de sanki çok meraklıydım onun kalas oğluna! "Neysa," dedi beni yandan yandan süzerken. "Muallime Hanum hazırlanmış iki dirhem bir çekirdek, düğüne gidiy galiba. Biz tutmayalım oğluşum."

Arkasını dönecek gibi olduğunda, "Yoo Güldane teyzecim," dedim. "Size gelmiştim."

"Bize mi?"

Suratıma sevimli bir ifade oturtup başımı salladım. "Hı hı, size. Sıla davet etti. Yoksa sizin haberiniz yok mu?"

Valla da yoktu, billa da yoktu. Eh, kusura bakma Güldane teyzeciğim, planına biraz limon sıkmış gibi oldum ama Sıla senin değil, Serhan Üsteğmen'in annesinin gelini olacak.

* *Aşk-ı Memnu* dizisine gönderme yapılmıştır. (e.n.)

"Sıla kızım davet ettiyse gel madem. Misafiri kapıda bırakacak değiluk."
 "Değil mi ya!"

Güldane teyzeyi ve oğluşunu beklemeden ev sahibi benmişim gibi önden gidip girdim avluya. Ayakkabılarımı çıkarıp içeri adım attığımda soğuşun tenime işlediğini ancak o an fark ettim. Bu dağ köyünün soğuşu yemin ediyorum ki bir başkaydı. Benim gibi stilinden ödün vermek istemeyen süslü kızları bile yola getirebilirdi! Neyse... Beni karşılayan, kare biçiminde geniş bir holdü. Zemini boydan boya çiçek desenli bir halıyla kaplanmıştı ve tüm odalara bu holden geçiş sağlanıyordu. Köşede yukarı çıkan ahşap bir merdiven vardı. Sessiz, düzenli ve oldukça sıcak bir evdi.

"Melek, sen mi geldin?"

Sıla'nın sesinin geldiği soldaki odaya girdiğimde gözlerime inanamadım. Eksiksiz hazırlanan yemek masasında sadece mumlar değil, tütsü bile yakılmıştı. Yukarı kattan romantik bir müzik sesi bile geliyordu ki kimin ayarladığını düşünmek hiç de zor değildi.

"Güldane teyzeye bak sen... Yüzyılın çöpçatanı çıktı kadın!" Şaşkınlığımı gizlemeden Sıla'ya baktım. Üzerinde siyah, hoş bir elbise vardı. "Sen emin misin Serhan'dan hoşlandığına?"

Kaşlarını çatıp koluma yapışarak beni kendine çekti. "Neredesin sen Melek? Geç kalacaksın diye ödüm patladı! Güldane teyze tahmin ettiğimden daha ileri gitti. Şuraya bak... Kadın üzerime meyve suyu döküp giymem için kızının elbisesini verdi. Dördümüz yemek yiyeceğiz diye beklerken birden başının ağrısı tuttu, gelini torunu falan gelmesin diye bugün için torununa kurs ayarlamış, kendi de yukarı dinlenmeye çıktı. Bil bakalım yemek masasının başında kim kalakaldı?"

"Oha! Plana bak. Bu kadın bu zekâyla köyde harcanmış. En kötü Müge Anlı'ya danışman olurmuş."

"Dalga geçme! Tahir de zor durumda kaldı. En son dışarı çıkacağım falan dedi ama Güldane teyze gitmesini istemedi."

"Ne dedi?"

"Tansiyonum çok düştü. Bayılırsam beni hastaneye kim yetiştirecek paşam?" Taklidini yaparken gözleri kapıdaydı. "Neyse... İyi ki geldin." Bakışlarının kıyafetime takılmasıyla gülümsedi. "Ne güzel olmuşsun sen? Valizini mi buldun?"

"Yoo... Mizgali'ye gittim."

Ben sana yardım ediyorsam sen de bazı şeylere göz yumacaksın, aşkom.

“Melek!”

İşaretparmağımyı dudaklarıma götürüp, “Şşş,” dedim. “Geliyorlar. Merak etme, sorun olmadı.”

Sıla’nın bakışlarından bunu yanıma bırakmayacağını anlamıştım ama Tahir ve annesi içeri girdiğinde mecburen sustu.

Güldane teyze yüzünde müthiş bir memnuniyetsizlikle masanın başköşesine oturdu. “Madem misafirimiz var. Yiyelum yemeğimizi madem.”

Görev bir: Romantik akşam yemeği sabote edildi!

“Ama sizin başınız ağrıyormuş.” *Ne kadar da düşünceliyim. Canım kendidim.* “Benim için kendinizi zorlamayın lütfen. Nasıl olsa Tahir de ev sahibi olarak burada.”

Bana, oğlumu seninle baş başa bırakır mıyım bakışı atıp, “İyiym ben,” dedi. Sıla’ya dönen yüzü de maşallah bir anda gülmeye başladı. “Şimdi Sıla kizumun yaptığı sarmalardan yerum, bir şeyciğim kalmaz.”

Sıla’nın yanına oturduğumda Tahir de karşımıza geçti. “Yaa. Demek sarma sardınız. Bayılırim.”

“Oturduğum yerden sardım. Canımın sıkıntısına epey iyi geldi.”

Dudaklarım güler pozisyondayken Sıla’ya sokulup ağzımın içinden konuştum. “Ben gelmeseydim o zaman görürdün sen can sıkıntısını, yavru kuşum.”

Koluyla sertçe beni dürtüp etrafa sahte bir gülümseme sunarken, Şerif Ali sivil bir şekilde kapıda belirdi. Ama nasıl sivil... Sipsivil. Yeşil pantolonuna mükemmel derecede uyumsuz kırmızı kazağı ve elinde bir kutu baklavayla, “Akşam-ı şerifleriniz hayırlı olsun Tunalı ailesi!” diye iddialı bir giriş yaptı. Kamufleajın içindeki ciddi duruşundan eser yoktu. Görüntü aynı ama ruh bambaşka...

Tahir, askerine bakmak için başını arkasına çevirdiğinde Şerif Ali sivil olmasına rağmen duruşunu düzeltti. “Tekrar iyi akşamlar, komutanım.”

“Ne işin var burada? Sabah altıda karakolda olmanızı söylemişim.”

“Hah işte komutanım!” Şerif Ali bir yandan konuşup bir yandan da içeri geçip baklavasını benim baklavamın yanına bırakırken öyle bir gururla baktı ki, sanırsın kendi elleriyle açıp cevizleri tek tek dizmişti. “Ben de tam ondan sebep gelmişim. Şimdi karakolda kalacağımız konteynerler yarından önce hazır olmayacak, komutanım. Siz de sabah altıda toplanmamızı emrettiniz. Dünyanın bin bir türlü hali var. Dedim, ben akıllı adamım! Neme lazım sabahın köründe arabaya binerken lastiği patlar, köye

inen ineğe çarparım, yola ağaç devrilir falan... Garantiye alıp akşamdan geldim."

"Zaten hep birlikte gelmeyecek miydiniz oğlum?" dedi Tahir ters ters. "Ne diye damladın çağırılmadan?"

"Tahir..." dedi Güldane teyze uyarırcasına. Oğlunun ismini bizden farklı olarak *a harfini* uzatmadan tek nefeste söylemiş gibi söylüyordu. "Ha uşak kalkmış gelmiş, belli ki Güldane anasının yemeklerini özlemiş." Eliyle oturmasını işaret edince Şerif Ali tüm yalakalığıyla o eli öptü. Sonra da komutanının yanına oturdu. *Daha yüz­süz pek az insan görmüştüm, tebrik edilesi...*

Çok değil, beş dakika sonra neşeli bir, "Hayırlı akşamlaaaar!" eşliğinde Karahan giriş yaptı. Elinde bir kutu baklava... Aynısı. Marka, desen, boyut aynı.

Tahir'in kendisine dönen gözleriyle gülümsemesi düşerken, "Şaka mısınız oğlum?" dedi yüzbaşı. "Sizi bana sayıyla mı veriyorlar?"

Karahan cevap veremedi Şerif Ali, "Ne işin var lan senin burada?" diye çıkıştı.

Misafir misafiri sevmeyiz; ev sahibi hiçbirini sevmeyiz misali...

"Senin ne işin varsa benim de o işim var," diye çıktuktan sonra Tahir'i saygıyla selamladı Karahan. "İzninizle, komutanım. Madem buraya kadar geldim, geçeyim bari, komutanım," deyip kendi kendine izin verdikten sonra masaya iç geçirerek baktı. "KAYNANAM DA SEVİYORMUŞ, KOMUTANIM!"

Tahir gözlerini kısıp yavaşça başını çevirdi. "Senin... kaynanan mı var, Karahan?"

"Şimdi yok ama gelecekteki sevecek demek ki, komutanım. Evrene mesaj gibi düşünün."

Şerif Ali araya girip güya fısıltıyla, "Komutanım," dedi. "Geçen hafta burç yorumlarında *bu hafta kader eşinizin annesiyle tanışabilirsiniz* yazısını okudu, hâlâ etkisinden çıkamadı zaar."

Tahir kaşlarını çatıp başını eğdi ve önce elindeki baklavaya baktı, sonra Karahan'a. "Şu an yaşadığım utancı tarif edecek kelime lüğatimde yok."

Karahan hiç duymamış gibi içeri geçip baklavasını benim ve Şerif Ali'nin baklavalarının yanına bıraktı, Güldane teyzenin elini öptü. "Komutanım bu arada neden geldiğimi hemen izah edeyim. Eee... Uyku tutmaz da sabah geç kalırım diye düşününce..."

“Sen de şimdiden geleyim dedin, öyle mi?”

Karahan kaldırdığı işaretparmağıyla onayladı. “Aynen öyle, komutanım. Karnım da bir aç ki sormayın.” Cevabı bile beklemeden Şerif Ali’nin yanına oturduğunda Tahir ağzının içinden homurdandı. Sadece *la havle* ile başladığını duydum...

Bir işimiz daha vardı sanki, Meloş.

“Ay evet.” Kendi kendime konuşunca bana baktılar tabii. Hemen Sıla’ya dönüp, “Şey... Aklıma geldi de benim anneme mesaj atmam lazım ama şarjım bitti. Bana telefonunu verir misin?” diye sordum. “Meydanda telefon çekiyordu, değil mi?”

Başını sallayıp telefonunu avucuma bıraktı. Onlar yemeğe devam ederken hemen mesajlar bölümüne girdim ve Serhan’ın adını buldum. Güzel, numarası vardı. Şimdi ne yazacağımı düşünmeliydim. Tek sıkımlık kurşunum vardı, iyi değerlendirmem gerekiyordu. *Düşün Meloş, düşün.* Bir erkeği dize getirmenin en kolay yolu ne? Tabii ki kışkırtmak! O halde biz de Serhan Bey’i biraz kışkırtalım.

Gönderilen: Serhan Üsteğmen

Selam, Buğracığım. Bacağım hâlâ sargıda olduğu için yarın görüşemeyeceğiz ama istersen eve beni ziyarete gelebilirsin. Hem bazı kırıklar ziyaretle daha kolay iyileşiyormuş. :)

Biraz bekledim, sonra hemen panik moduna geçip ikinci mesajı yazdım.

Ay pardon Serhan! Yanlışlıkla sana mesaj attım. Kusura bakma, iyi akşamlar!

Mesajı gönderip ekrandan da sildikten sonra telefonun sesini kısıtım ve muhteşem bir gülümseme eşliğinde Sıloş’uma telefonunu teslim ettim.

Görev iki: Serhan’a giden yol da açıldı.

Meloş 1-Tüm erkek milleti 0. Serhan Bey benim asfalt gözlümü reddetmek neymiş, görsün. Eğer içinde Sıla’ya karşı küçücük bir şey varsa... Şimdi o mesajla sabaha kadar döner durur.

Ve tam da o anda, “Selamünaleyküm!” diyerek son çavuş bükücü Pekmez Yedi ortama giriş yaptı. Tahir’in masanın üzerinde duran elleri yumruk formunu alırken olaya müdahale etmek için devreye giresim geldi.

Ben de ayağımı sürüdüm galiba,” diye gülerек ortamı yumuşatmaya çalıştığımda etrafa baktım. Kimse gülmedi, bir espri daha patlattım. “Valla bu eve gelen asker sayısı, *Savaşçı* dizisinin tüm sezonlarından fazla. Umarım Üçüncü Dünya Savaşı falan çıkmaz.”

Cıks. Yine kimse gülmedi.

Ama tüm gözler üzerime döndü. Gülüşüm suratımdan düşerken iki çavuş, Pekmez’e dönüp o malum soruyu sordu.

“Ne işin var lan burada?”

Pekmez malum cevabı verdi. “Asıl sizin ne işiniz var, oğlum?” Cevabı beklemeden Tahir’i selamladı. “Komutanım, siz sabah altıda gelin deyî-”

“Geç şuraya,” dedi dişlerinin arasından Tahir. “Bir kişi daha neden geldiğini açıklamaya kalkarsa göründen tavana asarım.”

Çavuşlar aynı anda bağırdı. “Emredersiniz komutanım!”

Pekmez’in hangi tatlıyı aldığını söylememe gerek yoktu sanırım. An itibariyle masanın bir köşesinde dört kutu baklava vardı. Sessizce yemek yemeye devam ederken Tahir’in sert bakışları sarma almak için masanın ortasına uzattığım kolumdaki yaraya kaydı. Ve artık o kadar da kızgın bakmıyordu. “Neden çıkardın sargıları? Kesikler kapanmışa mı benziyor?”

Aldığım sarmanın ucundan ısırdıktan sonra, “O sargılar bu elbiseye uymuyordu,” dedim gıcık gıcık. *Ayrıca benim sargılarımdan ona neydi?*

“Yalnız güzel elbise.” Şerif Ali büyük bir parça tavuğu tabağına alırken elbisemi detaylıca süzdü. “Ben olsam beline o kemeri koymazdım, dekoltesini de kalp şeklinde yapardım ama o dekol-” Bakışlarının Tahir’e takılmasıyla susup kaldı. Nasıl kalmasın? Adam bakışlarıyla yedi kurşun sıktı, on bıçak darbesi indirdi. *Hey yavrurum hey...*

“Eeee, Sila kizumun sarmaları nasıl olmuş?” diye sordu Güldane teyze ama ballandıra ballandıra yerken aslında cevabı kendisi veriyordu.

“Mükemmel olmuş,” dedi çavuşlar.

Tahir de bir tane yedikten sonra başıyla onayladı. “Eline sağlık, Sila.”

“Afiyet olsun hepinize, oturduğum yerden bu kadar oldu.”

“Ah benim utanıklı kizum, pek de mütevazı... Bu zamanda böyle mahir, böyle...” Kadının bakışları üzerime çevrildiği an kendiliğinden kısıliyordu. “Böyle edepli kız bulmak zor. İnşallah kendin gibi ahlaklı, imanli, yakışıklı...” Oğlunu süzdü şimdi de. “Boylu poslu bir delikanlıyla bir yastığa baş koyarsun.”

Şanslı kızdı Sıla. Zira bu yaşına kadar özbeöz annem bile beni böyle övmemişti.

"Ana..." Tahir annesine baktı, annesi Tahir'e. Uzun uzun konuştular ama gözleriyle. O konuşmadan sonra Güldane teyze evlilik konusuyla ilgili tek kelime daha etmedi.

"Masada bize de yer var mı anacığım?" Güzel bir kadın göründü bu defa kapıda. Onu daha önce meydanda görmüştüm. Desenli uzun eteği, güler yüzü ve saçının yarısını kapatan yazmasıyla içeri girip Güldane teyzenin elini öptü ama ne var ki kendisi bundan pek memnun olmamıştı.

"Bu akşam da davetsiz olan kim varsa ha bu masada..." dedi imalı imalı. "Madem geldun, geç gelin."

Geliniydi. Yani Tahir'in kardeşinin eşiydi. O zamanlar Tahir'in biri kız diğeri erkek iki kardeşi olduğunu duymuştum ancak hiç görmemiştım.

"Hoş geldin, yenge." Tahir ayağa kalkıp yengesine sandalye çekti.

"Hoş bulduk, yengem." Sandalyeye otururken çavuşlara baktı. "Size de selam, uşaklar."

Çavuşlar karşılık verirken Tahir, "Abim yok mu?" diye sordu.

Yenge hanım hemen cevap vermedi çünkü beni ve Sıla'yı incelemekle meşguldü. Kara kaşlı, kara gözlü, pek cilveli bir kadındı. Benim gibi kir-piklerini de bolca boyamıştı. "Yok, oğlani kursa götürdü. Ben de bir gelip seni göreyim dedum. Malum... Her zaman göremeyruz."

"Nurcan," dedi Güldane teyze imalı imalı. "Kocani yalnız göndereceğine sen de yanında gideydun keşke."

Nurcan omuz silkti. Belli ki çok takmıyordu kaynanasını. "Bir kere de kendi gitsun, anne. Ayakları bende değil ya, değil mi Tahir?"

Tahir hafifçe tebessüm etti. "Öyle yengem."

Nurcan aldığı onayla birlikte yandan yandan gülümserken gözü bana takıldı. "Ha kimdur bu güzel kız?"

Şükürler olsun! Nihayet Tunalı ailesinden birinin ağzından hakkımda iyi bir şey çıktı!

"Yeni öğretmenimiz, Melek. Ben iyileşene kadar bizimle olacak."

Sandalyesine yaslandı Nurcan. Beni açık açık süzdü. "Ha benum uşağın öve öve bitiremediği öğretmen sensun demek?"

"Ya... Çok teşekkür ederim. Adı ne oğlunun?"

"Bekir."

"Yakışıklı Bekir mi?"

"Tam üstüne bastun. Seni de pek bir beğenmiş. Dilinden düşmedun valla. *Barbie gibi öğretmen geldi*, deyip duray. Ha bir de sır verdu," dedi masaya yaklaşıp sesini alçaltarak. "Büyüyünce senlen evlenecekmiş."

Tahir önündeki suyu son damlasına kadar başına dikip, "Maşallah," dedi. "Görmeyeli pek bir dillenmiş kerata."

"Sorma Tahir'im..." Güldane teyzeye bakıp gülümsedi ama katiyen samimi görünmüyordu. "Aynı babaannesini, konuşmadan duramay."

Güldane teyze suratını asıp çatalını sarmaya batırdığında, ikisinin çok da iyi anlaşılamadığını anladım. Belli ki ilk gelinini kendisi seçmemişti. Bu yüzden ikincisini kendi seçmek istiyordu.

Yemek bitince Nurcan tatlı servisi yapmaya başladı. Ben de tabakları uzatarak ona yardım ediyordum. Kutuları açınca benim aldığım baklavaları fazlasıyla dağılıp birbirine girdiği gördük. Zavalıcıklar benimle birlikte uçarken bu hale gelmeleri çok da şaşırtıcı değildi tabii. Bu yüzden diğer cevizli olanlardan ikram edildi. İçinde cevizli baklavanın olduğu son tabağı Tahir'e uzattığımda göz göze geldik. Yemeyeceğini söyleyecek sandım ama o...

"Ben fıstıklı severim," dedi.

Ve bunu söylerken fazlasıyla ciddi idi.

"Ha bunlar birbirine girmiş paşam," dedi Nurcan. "Yenecek gibi görünmey."

"Olsun yenge," dedi Tahir manidar bir bakışla. "Önemli olan tadı."

Neden bilmiyorum kıpırdayamadım. Elimde tabakla kalakalırken Nurcan tabağı çekip aldı. "Öğretmen Hanum azıcık aluk galiba."

Tahir'in bakışları hâlâ yüzümdeyken o müthiş çekici gülümsemesini gösterdi. "Azıcık, galiba."

Pekmez koca bir baklava dilimini ağzına tıkarken, "Bu orodo!" diye heyecanlı ve anlaşılmaz bir giriş yaptı. "Ben size geçen hastanedeki olayı an-" Bir anda susup acıyla inledi. "Ah!"

Tahir masanın altından askerine sağlam bir tane geçirmişti. Orayı anladık ama neden? Adımı zaten bizzat ilan ettirmişken burada kimin duymasını istemiyordu?

"Yalnız herkesin baklava almış olması ne büyük tesadüf, değil mi?" Sıla bir parça baklava alıp ağzına atmıştı ki boğazında kalmasına sebep olacak o soru geldi.

"Çavuşlar baklavayı aynı yerden almış, kutularundan belli," dedi GÜldane teyze. "Amma şu köşedeki pembe kutu farklı." Gözlerini kısıp okumaya çalıştı. "Ne yazay? Şi-şi"

"Şirin Pastanesi." Aferin Şerif Ali! Okuma yazma yarışmasında madalya kazandın! "Valla bizim kutular askeriye'nin oradaki baklavacıdan. Bir tek o, bu zevksiz kutulardan kullanıyor."

"Aaa... Bu Şirin Pastanesi şeyde değil miydi?" *Hayır, Nurcan... Nurcan, hayır...* "Hah! Mizgali'deki..." deyince Tahir'in gözleri üzerine öyle bir döndü ki yer yarılсын da sandalyemle birlikte içine gömüleyim istedim.

"Sen Mizgali'ye mi gittin?"

Son mozgoleyomu gotton?

Ne diyecektim? Of... Hesap vermek zorunda mıydım? Ben babama hesap vermemek için kalkmış, buralara kadar gelmişim. Ayrıca bu eve gelme sebebim neydi? Karşımdaki ızbanduta haddini bildirmek! Durum böyleyken beni sorgulamasına izin verecek değildim.

"İşim vardı gittim. Saçlarımı yaptırıp elbise ald-"

Cümlemi bitirmeme kalmadan ayağa bir kalktı, yemin ediyorum odadaki herkes küçülüp bir o kaldı. "Sana oraya gitmemen gerektiğini kimse söylemedi mi?"

Durur muyum? Ben de ayağa kalktım ama boy farkı arasında pek de bir değişiklik olmadı. "Söyledi ama dinlemedim. Çünkü dinlemek zorunda değilim. Siz düşman olabilirsiniz ama ben değilim, anladın mı?"

Başını çevirip avucunu sertçe alına götürdüğünde boynunda şişen damarları neon ışık gibi yanıp sönüyordu. Sadece boynundaki damarlar mı? Kalkan kolu da şişmişti. O gömlek birazdan burada infilak edecekti.

"Sen benim sınavım mısın kızım?" dedi sabırsızca. Bağırmadı ama sesi o kadar sertti ki bağırса daha az tedirgin edici olurdu. "O itler hâlâ bu dağlarda dolanırken o ıssız yolu kullanıp Mizgali'ye gidecek kadar mı kaybettin şuurunul!"

Ne kadar minnoş bir kız olsam da kimsenin beni bu şekilde sorgulamasına izin vermezdim. Bugüne kadar sevgililerimden biri bile bana sesini yükseltmemişti. Yelteneni de kapının önüne koymuştum.

"Benimle böyle konuşamazsın!" dedim işaretparmağımı sallayarak. Herkes dut kesilmişti, kavgadan çok ne ara kavga edecek kadar yakınlaştığımızı anlayamamışlardı muhtemelen. "İstediğim yere istediğim yoldan

giderim! Seni de zerre ilgilendirmez. *Her koyun kendi bacanağıyla basılır* bir kere!”

Ay bu söz böyle miydi ya...

“Bana bak kızım,” dedi o sert ve emredici sesiyle. “O köyde kimin yaşadığını bile bilmiyorsun. Söz dinle.”

Aramızdaki masaya rağmen, “Sen bana emir veremezsin!” diye eğilince o da eğildi. Burun buruna geldik.

“Ha öyle bir veririm, öyle bir karışırım ki aklın şaşar ula!”

Oha! Kızınca adamın içinden has Trabzonlu çıktı! İç ses bile dilini yuttu...

“Gerçekten kızdı,” dedi Pekmez diğer çavuşlara yanaşıp. “Şive patladı şive...”

“Karışamazsın!” Altta kalanın canı çıksın! “Ama çok merak ediyorsan söyleyeyim... Yolda muhtarın oğluyla karşılaştım. Kendisi senin aksine tam bir beyefendi olduğu için beni bizzat bıraktı ve hatta geri gelirken de...”

Tamamlayamadım. Sözümü falan kesmiş değildi. Ama gözleri... Gözlerinin ikisi birden seğiriyordu ve resmen alev çıkıyordu. Birdenbire eğilip avuçlarını masaya bıraktığında masanın üzerinde ne varsa sarsıldı; bardaklar şingirdedi, kaşıklar titredi. Hayvan! “Sen, Poyraz Alacahan’ın arabasına mı bindin?” Kahverengi gözlerinin içinde gömülü duran sabrın çatırdayarak kırıldığını görür gibiydim. Kızıl bir tortuyla koyulaşmış gibiydi bakışları; karanlıkta bile alev gibi parlayan, insanın içini okuyan, delip geçen bir şey vardı orada. Öfkesi sadece sesine değil, bakışına da sinmişti. “Sen o yavşağın arabasına mı bindin, Melek?”

Tekrar ettiğinde çavuşlar ayaklandı. Hepsi ciddi ve telaşlıydı. Burada benim bilmediğim bir şeyler dönüyordu, anlayamamıştım. “Komutanım,” dedi birisi ama gelecek cevabı beklemeden Tahir’i kollarından tutup dışarı çıkarmaya çalıştıklarında omuzlarını bir kere silkip tüm müdahaleden kurtuldu. Geriye bıraktığı son bakış ise içime nedensiz bir suçluluk duygusu bıraktı.

Sonra gitti. Başka da hiçbir şey söylemedi. Askerler ve Güldane teyze arkasından söylenerek çıkarken Nurcan koluma girdi. “Gel otur şöyle haydi, yaprak gibi titredun.”

Masadan uzaklaşıp pencerenin yanındaki divana gittik. Bir süre konuşamadım. Tedirgin olmuştum. Ne yaşadığımı anlayamamıştım üstelik. Bana olan bu kızgınlığı geçmişten miydi yoksa... Gerçekten o adamın arabasına binmemin nesi bu kadar kötüydü ki?

* *Türk Malı* dizisindeki Abiye Kuzu karakterine gönderme yapılmıştır. (e.n.)

"Ben bir kahve yapayım," dedi Sıla değneğini kolunun altına alarak. "Sakinleşiriz, iyi gelir."

Sıla çıktığında Nurcan ile baş başa kaldık. Konuştu, anlattı... Ne söylediğini duymadım ama yumuşak bir sesi vardı, içimdeki tüm karamsarlığı dakikalar içinde çekip almıştı. Kendime geldiğimde, "Bizim ailenin erkekleri biraz ayıdır," dediğini duydum. "Ama kürklerini kaldırınca altından pırlanta çıkay. Ha bunun abisi, benim danam da böyle. Köpür köpür köpürür, sanki çaydanlık... Amma kızgınlığı geçince de ben onun içinden geçerim." Gözlerini kısıp yüzümde bir şeyler arar gibi baktı. "Ha tabii biz kari kocayuz, bizim geçiş serbest. Sizin öyle bir durumunuz yok..."

"Yok canım, ne olacak o camışla!" deyince yengesi olduğunu düşünerek pişman olmuşum ki Nurcan omzuma bir tane geçirerek kahkaha attı.

"Ha şöyleeee... Söv de rahatla da!"

Aldım gazı, durur muyum? Yumruklarımı sık sık sövdüm. "Ayı! Yürüyen kalas yığını! Beton kafalı! İnsan görünümlü çimento torbası!"

Nurcan karnını tutarak gülerken, "Dur kız, az daha devam edersen ben de adamı boşayıp sana katılacağım!" dedi rimeli aksamasın diye parmağıyla hafif hafif yoklayarak.

Biraz sonra içeri kahve tepsisi ve kırmızı kazağıyla Şerif Ali girdi. "Selam kızlar," dedi hiçbir şey olmamış gibi. "Sıla, Güldane annenin tansiyonunu ölçmeye çıkınca kahveler bana kaldı. Canıma minnet, bayılırım kahveye."

Nurcan tepside kahveyi alıp bana uzatırken konuyu değiştirmek istermiş gibi gözleri elbisem ve ayakkabılarımda dolaştı. Aslında eteği, kazağı ve yazması ona çok yakışmıştı. "İstersen nereden aldığımı söyleyebilirim," dedim yine de.

"Mizgali'den de. Haydi de, şuraya düşüp bayulayum," deyince kendimi tutamayıp güldüm. "Essah Mizgali'den mi? Allah seni ne etmesun?"

"Ama alışverişe gittiğimi söyledim. Tabii sen gitmek istemezsen kadın Instagram'dan da satıyormuş, oradan sipariş edebiliriz."

"Ne bileyim? Hiç giymedum böyle şeyler." Nurcan, kısıtlanmaya boyun eğecek bir kadın değildi. Özgür ruhlu olduğu her halinden belliydi. "Ha bunu giyip bizim köyde dolaşırsam karıların dilinden kurtulamam."

Kahvemden bir yudum alınca moralim bir parça düzelmişti. "Sen de kocana giyersin," dedim Şerif Ali'den gizlemek için sesimi kısarak.

Ama onlar bana güldü. "Sen kimden neyi saklıyorsun, Melek Hanım? Ben Nurcan ablamın kocasına yaptığı bağlama büyülerine kadar bililiyorum!"

Nurcan işaretparmağını dudağına götürüp, "Sus da!" dedi Şerif Ali'ye. Güldane Hanım'un kulağı delik. Aman duymasın!"

"Ay âlemsiniz vallahi! Cidden yaptınız mı?"

Nurcan omuz silkti. "Neden yapamayacakmışım? Önlem aldım, şekerim."

Şerif Ali de kahvesini höpürdeterek içti. "Vallahi bu erkek milletine müstahak, yapın kızlar. Arkanızdayım."

"Büyüyü bilmem de ben bu elbiseyi senin üzerinde görmek istiyorum Nurcancığım," dedim samimiyeti ilerleterek. Özgüvenini desteklemek için kollarımdaki yara izlerini gösterdim. "Baksana, bunlara rağmen giydim. Çünkü önemli olan başkalarının ne dediği değil, benim bu elbisenin içinde nasıl hissettiğim. Ayrıca... Gözümdeki devasa şişliği gördün mü sen?"

"İlk gün görmüştüm zaten," deyince şaşırdım. Nurcan ile ilk kez bugün, bu evde karşılaşmamış mıydık? "Hatırlamıyor olman normal, o sırada baygındun."

"Saldırının olduğu günden mi bahsediyorsun?"

"Hee... Olayları öğrenince apar topar okula çıktım. Ben geldiğimde her şey sona ermişti. Sıla, çocukları analarına götürürken sınıfta tek sen kalmıştun."

O korkunç güne dair bilmediklerim, baygın olduğum zaman dilimine ait olanlardı. Bunu Sıla'ya da hiç sormamıştım.

Başıyla pencereyi işaret ettiğinde beyaz tülün ardından dışarı baktım. Tahir, iki askeriyle birlikte avludaydı. Sakinleşmiş gibi görünüyordu ama sigarasından derin nefesler alırken göğsü inip kalkıyordu. "Seni Tahir taşıdı eve kadar. Gözüne ilk pansumanı da o yaptı. Ben de anlamadım," dedi omuz silkerek. "Oysa timin sağlıkcısı Karahan'dı, değil mi Şerif Ali?"

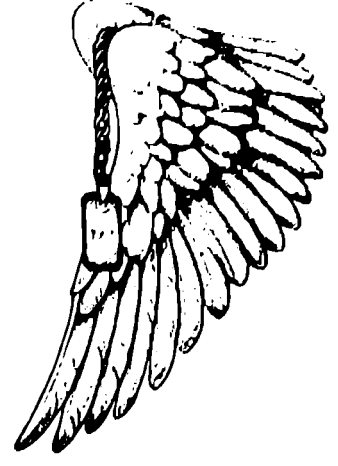
Şerif Ali, fincanı tabağa koyarken kırk yıllık dedikoducu teyzeler gibi başını iki yana salladı. "Valla o gün Tahir Komutan'ıma ne olduysa... Anlamadım gitti. O it oğlu itler Meloş ile öğrencilerin fotoğrafını atınca ipini koparmış kurt gibi uludu adam! Helikopteri kullanan askere, 'Uç lan uç! Kuş musun, kelebek misin, bu ne yavaşlık?' diye bağırıp yerine geçmesin mi? Ayıptır söylemesi helikopteri karpuz kamyonu gibi sollayınca altı devasa erkek, koltuklarımızda apışıp kaldık."

Onlar güldü ama ben... gülmedim. Gülemedim.

Görev üç: Tahir'e haddi bildirildi ama... Kalbimiz neden kırık?

S. BÖLÜM

"LANET OLSUN
İÇİMDEKİ ROMANTİĞE!"

2/B VELİ WHATSAPP GRUBU

Değerli vellerim, selamlar.☺

Genel durumu değerlendirmek amacıyla bugün
bir sınav yaptım. Ama sonuç... Nasıl dşsem...
Hayatımın en temel sınavını verdim. Çünkü sınıfta
birinci Temel, ikinci Temel, üçüncü Temel ve
dördüncü Temel'in sınav kâğıtları... Birebir aynı!
Cevaplar, cümleler, hatta silgi izleri bile fotokopi
gibi. Hatta Üçüncü Temel'in kâğıdındaki, "Bak
Temel, ha burayı yazmayasun!" notu bile duruyor.
Ben gerekli konuşmayı yaptım ama sizlerden
ricam, üzerlerine gitmeden kopya çekmenin
yanlış bir şey olduğunu anlatmanız.

Üçüncü Temel'in babası Yunus Bey:

Merak etmeyin öğretmenum fazla üzerine
gitmeyeceğim. Akşam eve gidince onu
kulaklarından kümese astum mi bir daha kopya
çekebilecek mi bakalum.

Birinci Temel'in annesi Dursune Hanım:

Öğretmenum benim uşağım yapmaz öyle şey.
Sosyelleşmek istemiştir.

Yusuf'un babası Ali Bey: Öğretmenum, Yusuf'u
yazmadınız. Demek ki bu defa yakalanmamış. İyi
iyi. Ustalaşmış kerata.

Üçüncü Temel'in annesi Hoşbenk Hanım: Kopya demesak, Muallime Hanum. Çocuklar toplu beyin transferi yapmak istemişler. Bilgilyi bölüşmek sünnettir sonuçta da.

İkinci Temel'in halası Şaziye Hanım: Melek Öğretmen'um, ha benum Temel dünden beri biz kolektif çalıştuk deyip duraydi. Meğer kolektif kopya imiş, oy gagasına yandüğüm.

Bekir'in annesi Nurcan Hanım: Benim uşak da çekecekti ama yakalanırsam öğretmenume karşı karizmam çizilir deyî vazgeçti.

Dördüncü Temel'in babası Temel Bey:

Benim uşam yapmaz öyle şeyler. Sen yanluş görmişsundur. Gözüne boyayı az sür oros-.

Dördüncü Temel'in babası Temel Bey:

Öğretmenum affedersiniz! Kaynanam Nazife yazmış. Ha Temel TikTok'u öğrettiğinden beri telefon gördüğü gibi elimuzdan kapay da!

Dördüncü Temel'in babası Temel Bey: Ayruca

öğretmenum bak ben açık söyliyeyim... Bu çocuk dünkü akşam çamaşır suyunu yoğurda karıştırıp, kefir yaptım, dedi... O zekâyla kopya çekmesi bile mucizeydu zaten.

Dördüncü Temel'in babası Temel Bey: Yine

de gösterdiği cesareten dolayı eve gelince kutlayacağım.

Tüm mesajları okuduktan sonra pencerenin yanında iki ayağımın üzerinde durduğum ve çeksin diye kolumu da anten gibi uzattığım sandalyeden inip divana uzandım. Sınav esnasında Temelleri kopya çekerken yakalamamdan daha ilginç olan bir şey varsa o da velilerin verdiği tepkilerdi hiç şüphesiz! Alışmadığımı söyleyemezdim. Bugün itibariyle Çamlıyayla'ya geleli neredeyse iki hafta olacaktı. Geriye iki haftam kalmıştı yani... Başıma

gelen onca şeyi düşünürsem... Çok iyi dayanmıştım. Geri döndüğümde şerefime bir tören düzenleyip onur madalyası verseler yeriydi. Tören konuşmamda da gurur gözyaşları eşliğinde, "Çok çileler çektim, feleğin çemberinden geçtim ama sonunda çıktım geldim!" diye duygulu bir konuşma yapıp hayatıma kaldığı yerden devam ederdim.

Yorucu bir günün ardından söylene söylene meydana su doldurmaya gitmiş, su taşımaktan kıpkırmızı olan parmaklarla geri dönmüş, yorgunluktan yaptığım banyodan zerre zevk almamıştım. Oysa kısa bir süre öncesine kadar kendi banyomda, kendi küvetimi sıcakık suyla doldurup köpürtürdüm. Sonra da kokulu mumlarımı yakar, beyaz şarabımı açar, klasik müzik eşliğinde parmaklarım buruşana kadar suyun içinde kalırdım.

Bir gün; kullanılmaktan rengi solmuş plastik oturağın üzerinde, tasla su dökünerek yıkanacağımı söyleseler onlara iki lobu olan bir organımla dakikalarca gülerdim. Hem de kendi taşıdığım suyla...

Kara bahtım, kör talihim.

"Meloş, yemek hazır! Tabakları alır mısın?"

Sıla'nın yemeği yapmasını beklerken ayıcıklı pijamalarımın yayıldığı divandan kalkıp, "Geliyorum," dedim ve bu defa tek bir bardak bile kırmayacağım konusunda kendime söz vererek mutfağa gittim. Mutfak, kordorda bulunan iki odanın tam arasındaydı. Evin diğer yerleri gibi küçüktü ama Sıla sağ olsun burası da tertemiz ve düzenliydi. Tek ayağına ağırlığını vererek doldurduğu tabakları bana uzatırken bir parça mahcup oldum. *O kadar da yüz­süz değiliz yani...*

Kızcağızın bu halde her gün yemek yapması dokununca birkaç gün önce gaza gelip mutfağa girmiştim. Girmez olaydım. İlk gün peynirli makarna yapmıştım ama o kadar fazla haşlanıp birbirine yapışmıştı ki peynirler buharlaşıp kayıplara karışmıştı. Sonuç olarak yiyememiştik. İkinci gün kıymalı makarna yapmaya karar vermiştim. Bu defa fazla pişmemesi için azami çaba göstermişim ama makarna sofraya geldiğinde kıyma o kadar çiğdi ki inek makarnadan el sallayıp, "*Heyo, ben hâlâ buradayım!*" demek üzereydi. Sonuç olarak yine yiyememiştik. Üçüncü gün hiç macera aramadan direkt sade makarna yapmıştım ama... Bu defa da makarnayı tabağa koyarken elimden kaymıştı. Tüm makarna yere dökülmüştü ama bence uhrevi bir güç yiyip de zehirlenmememiz için bilerek o tencereyi itmiş olabilirdi. Allah affetsin... Görünüşünde bile hayır yoktu zaten.

Sıla en son dayanamayıp, "Senin savaş çıkardığın mutfakçı toplamak, yemek yapmaktan çok daha yorucu, Melekciğim. Sen iyisi mi tabakları

kırmadan nasıl taşırsın, o konuda geliştir kendini, kâfi...” diyerekten beni mutfaktan süresiz uzaklaştırmıştı.

Salondaki küçük masamızın üzerinde sulu köftelerimizi yerken Sıla'nın en azından bir konuda şanslı olduğunu düşündüm. Sıla ile çok iyi anlaş-yorduk. Evet, karakter olarak birbirimizden çok farklıydık ama birbirimize iyi geliyorduk.

Bir kere o yemekleri yapıyordu. Ben onu güldürüyordum.

O bulaşıkları yıkıyordu. Ben onu güldürüyordum.

O sobayı yakarken bile onu güldürmeye devam ediyordum.

Bence her eve lazımdım.

“Eline sağlık Sıloş’um,” dedim büyük bir kaşık yemeğin üstüne ekmeği ağzıma tıkarken. Köyün temiz havasından, suyundan mıdır bilmem iyice iştahım açılmıştı. Neyse ki tüm gün çocuklarla koşuşturmaktan, teneffüs-lerde oyun oynamaktan kilo almıyordum. “Vallahi seninle evlenecek adam çok şanslı. Bir insan her yemeği mi güzel yapar?”

“Yaa...” dedi yandan yandan gülümseyerek. “Teşekkür ederim. Sen de...” Durdu. Aynısını söyleyemedi tabii garibim, çarpılmaktan korktu. “Sen de çok güzel makyaj yapıyorsun!” dedi en sonunda. “Bence her erkek güzel makyaj yapan bir kadın ister.” Gülümsemesini bastırmaya çalıştığı-nda bir bomba patlatacağını anladım. “Özellikle de bizim Memiş,” demesiyle kahkahayı basması bir oldu.

“E aşkolsun, Sıla cicişi!” dedim alınmışlıkla. “Sana da bir şey anlatmaya gelmiyor. Hemen dalganı geç...”

“Ama çok komik. Yani... Memiş’i uzun zamandır tanırım. Kendi ha-linde bir garibandır.”

“Gariban mı?” Şaşkınlıkla baktım. “Beni kovalarken görseydin keşke, orada tek gariban bendim.”

“Aslına bakarsan ilk kez birini kovaladığını gördüm.”

“Ya... Ne güzel değil mi? Köyde ilk eşyası çalman da ilk kovalanan da benim. Aman ne hoş...”

Yemekten son kaşığı aldıktan sonra ekmekten bir parça böldüm ve tabağımı sıyırmaya başladım. “O değil de verilmiş sadakam varmış. O yokuştan uçarken dedim ki; *kızım Meloş, amel defterin bu defa dürüldü. Kaçışın yok...*”

“Ama...” Gülümsemesini azaltıp imayla baktı. “Neyse ki yüzbaşı ora-daymış da tutmuş seni. Yoksa halin nice olurdu?”

O an aklıma gelince kaşlarımı çattım. "Tuttu tutmasına ama sonra burnumdan da getirdi. Sen de gördün! Mizgali deyince resmen adamın içinden kızgın boğa çıktı."

"Ama Melek, hak vermelisin. Bu köyün ve burada yaşayan herkesin güvenliği yüzbaşının omuzlarında. Bizzat albaya gözlerimizin önünde söz verdi, biliyorsun. O hainler dağlarımızda dolaşırken askerlerimizin dediklerini yapmalıyız. Ayrıca konunun yalnızca Mizgali olmadığını sen de biliyorsun. Öyle olsa bile... Nasıl olur da tek başına onca yolu yürümeyi göze alırsın? Bana haber vermeden gidebileceğini düşünsem sana tehlikelerden bahsederdim. Korkma diye bahsetmedim. Kendime de kızıyorum o günden beri..." Artık ciddiydi. Üstelik bu konuyu ilk kez konuşmuyorduk. O günden sonra sık sık konuyu açmış, bir daha yapmamam için tembihleyip durmuştu.

"Tamam Siloş, lütfen yine başlama. Bir daha oraya yalnız ve yaya olarak gitmeyeceğim dedim ya... Yüzbaşının emrivaki konuşmasına sinir oldum sadece, o yüzden kafa tuttum."

Bir şey söylemeden önce düşündü. Kafasını karıştıranın ne olduğunu az çok tahmin edebiliyordum. Bu konuyu konuşurken daha önce de söylemeye kalkmış ama vazgeçmişti. Tekrar vazgeçmeyecekti çünkü gözlerindeki merak göz ardı edemeyeceğim kadar büyüktü. "Sadece bu mu? Tartışırken yüzbaşıyla birbirinize öyle bir bakıyordunuz ki... Sanki çok daha fazlası olmuş gibi..."

Bir an söylemeyi düşündüm. Geçmiş, o geçmişte yaşadıklarımızı ve... Yaptıklarımızı. Ama hemen bu düşünceden vazgeçtim. Çünkü utanıyordum. Bugün hâlâ delidolu bir kadın olsam da asla o ergen Şehriye gibi konuşmazdım. Bu yüzden yüzden kimsenin bilmesine gerek yoktu.

"Başka ne olacak ki?" Omuz silktim. "Yıldızımız uyuşmadı sanırım." Şimdi keskin bir manevrayla konuyu değiştirme zamanı... "Ayrıca şu diğer konuyu hâlâ öğrenemedin mi? Tahir neden Poyraz Alacahan'ın adını duyduğunda gözlerinden ateş çıktı? O adamla derdi ne?"

"Ah bir bilsem... İkisinin düşmanlığını köyde bilmeyen yok. Dün Güldane teyzenin ağzını yokladım ama yok, söylemiyor. Ya bilmiyor ya da söylemek istemiyor. Israr da edemedim."

"İyi ki etmemişsin bebişim. Yoksa bu mukaddes sırrı sana vermesi karşılığında seni oğluyla nikâhlayıp beni de halay başı yapabilirdi!"

Ben güldüm ama o, koca kahverengi gözlerini daha da büyüüttü. “Melek! Yapma böyle ya... Kalbim sıkışıyor, hiç hoşlanmıyorum.”

“Tabii hoşlanmazsın. Aklın başka yerlerde,” dediğimde kimi kastettiğimi hemen anladı. Ne zaman teğmenden bahsetsek yüzünde utangaç bir gülümseme beliriyor, yanaklarına pembe bir allık gibi yayılıyordu. Ve olduğundan daha güzel görünüyordu. O ahmak Serhan nasıl olur da fark edemezdi? “Anlatsana bir daha, o gün seni arayıp ne dedi?”

Güldane teyzenin evinde yemek yediğimiz günün ertesi Serhan, Sıla’yı aramıştı. Tabii ben yusuf yusuf... Foyam ortaya çıkacak diye ödüm patlamıştı ama neyse ki ikisi de hiçbir şey anlamamıştı.

“Saati sordu,” deyince patlattık kahkahayı. Gerçekten tam olarak böyle olmuştu. O gün Serhan aradığında Sıla’nın heyecandan eli ayağına dolanmıştı. Açtığında ise Serhan önce bir süre konuşmamış, sonra da ne alakaysa saati sormuştu. “Ya hâlâ inanamıyorum! Onca zaman beni bir kez bile aramayıp o gün araması ve saati sorması...”

Sıla konuşabildiği ilk an, “Nasıl yani?” diye sormuştu tabii. Karşılığında Serhan’ın verdiği cevap şöyleydi: “Şey... Saate bakacaktım ama telefon dondu. Sonra bir şey oldu, kendiliğinden seni aradı. Ben de dedim ki, bari sorayım... Saat kaç?”

Sıla saflıkta Nobel adayı olduğundan inanmıştı. Ama ben? Benim kafamda bin tane tilki dolanıyordu ama hiçbirinin kuyruğu birbirine değmiyordu. İnanır mıydım hiç? Sıla’nın telefonundan gizlice Serhan’a mesaj attığım günün ertesi Sıla’yı aramasının tesadüf olmadığını elbette biliyordum. Ne yazık ki Siloş’uma söyleyemiyordum. Ama bu da bir adımdı; sonuçta artık Serhan’ın da Sıla’ya karşı o kadar da kayıtsız olmadığını biliyordum. Şimdilik her ne kadar Sıla’ya karşı limon ayağına yatsa da, gönlü yavaş yavaş limonata kıvamına gelecekti.

Çünkü Meloş bu işe bizzat el koymuştu.

Kapının çalmasıyla birlikte ayaklandık. Sıla değneğini alırken ben önden gidip demir kapıdaki küçük delikten gelene baktım. “İyi insan lafının üzerine mi desem yoksa iti an çomağı hazırla mı?”

“Nasıl yani?” diye sordu Sıla yavaşça yaklaşırken.

Bir şey söylemedim. Gülümsedim, geri çekilip kapıyı açtım ve Sıla ile Serhan’ı karşı karşıya bıraktım. Şu an arka planda kemanlar çalmalıydı. Yavaş yavaş yaklaşmalıydı fon müziği, göz göze geldiklerinde tavan yapmalıydı. Ama hayat ancak horozla keçinin akşamüstü düetini layık görmüştü.

"Serhan... Kırpiklerini kırpıştırdı böceğim, göğüs kafesi daha sık inip kalkmaya başladı. Yanaklar da anında kızardı tabii... Şıp diye pancar salatası rengine döndüştü. *Ab! Bu kıza acilen flört etmeden flört etme dersleri vermeliyim.*

Duygularını belli etmeyen erkeğe duygular belli edilir mi hiç? Biz asla yapmayız, değil mi Meloş?

"Merhaba, Sıla." Üniformasıyla, omzunda tüfeğiyle kapımızda dağ gibi dikilen teğmen olanca ciddiyetindeydi. "Tahir Komutan'ımın emriyle buradayım. Bir sıkıntınızın olup olmadığını öğrenmek istiyor."

Sıla başını bana çevirdi. Sonra yine Serhan'a baktı. "İyiyiz. Zaten ben tüm gün evdeyim. Melek de okulda bir sıkıntıdan bahsetmedi. Değil mi Melek?"

Yanımdaki duvara yaslanıp Serhan'a gülümsedim. "Okul saatlerinde asker zaten devriyede. Komutanınız bir sıkıntımızın olup olmadığını biliyor olmalı."

Sıla boğazını temizledi. Bana son konuşmamızı hatırlatmaya çalışıyordu. Aslında haklıydı da... Tahir'e adımı tüm askerlere ilan ettiği için kızgındım ama o konunun bizi korumaya çalışmasıyla bir alakası yoktu. Şu an Çamlıyayla'da nefes alan bir kuşun bile canı ona emanetti.

Belki de görev yaptığı her yerde böyle büyük sorumluluklar ala ala kırmızı görünce boynuzlarını bileyen bir boğaya dönüşmüştü.

"Yani... Bir sıkıntı yok, komutanınızın içi rahat olsun demek istedim," diye düzelttim. "Her şey yolunda."

Teğmen Serhan başını bir kez indirip kaldırdı. Adımı geriye dönmek üzereyken... Bunu yapmadı. Koyu kahve gözlerini Sıla'nın alçılı bacağına götürüp, "Bacığın ne durumda?" diye sordu.

Sıla'nın dudakları aralandı. Yemin ederim ki kalp atışlarının sesini buradan duyuyordum. "Şey... İyi... İyileşiyor."

Serhan'ın gözleri Sıla'nın yüzünü bulduğunda, başka türlü baktı. "Anlaşılan bazı ziyaretler gerçekleşmiş. Hani şu kırıklara iyi gelenden..."

Bu ne demek?

UNUTMAMIŞ! İŞTE BU!

Gol, asist, kupa, şampiyonluk!

*Yes baby, yes!**

Sıla, "Anlayamadım," dedi. Anlayamazdı. Haklıydı.

* (İng.) Evet bebeğim, evet.

"Şu geçenki yanlış mesajdan bahsediyorum." Serhan elini cebindeki telefonuna attı. "Neydi adı... Buğra."

Hiii!

Foynamız ortaya çıkacak, bir şey yap, Meloş!

Can havliyle bir adım öne çıkıp, "Biliyor musunuz?" diye araya girdim. Ama neyi bilip bilmediklerini ben de daha bilmiyordum.

İkisinin gözleri de üzerime döndüğünde en az Siloş kadar kızardığımı biliyordum. "Şeyi işte..." Salak salak sıırttım. "Ben nefesimi tam dört dakika tutabiliyorum! İsterseniz yarış yapabiliriz?"

İkisi de *ne alaka kanka* der gibi bakınca hedef şaşırtmak için çenemin turbo modunu açtım. Başka çarem de yoktu.

"Ay bu arada ben size telefon sapığımı anlattım mı? Benim bir telefon sapığım vardı, Allah sizi inandırsın bir alo dememle bana körkütük âşık olmuştu. Ay tutmayın beni, anlatacağım!" *Kimsenin tuttuğu yoktu ama neyse...* "Bir gün yabancı bir numara aradı. Alo, diye açtım normal olarak. Karşıdaki adam dedi ki; Huriye ile görüşebilir miyim? Öyle biri yok, deyip kapattım. Kapattım kapatmasına ama ne yazık ki konu orada kapanmadı. Tutturdu *sana âşık oldum* diye! Öyle böyle değil hem de... Başladı gece gündüz bana yazmaya... Alo'mu duymuş da içindeki fırtınalar dinmiş. Bak bak... Sonra şiirler yazmaya başladı. Alo, dediğim ses tonumdan burcumun başak olduğunu anlamış, saç rengimi fal bakarak çözmüş falan... Hatta bir şiirinde, şöyle yazıyordu: *Sürekli bana alo değişini düşünüyorum. A ile kahvaltımı ediyor, lo ile günbatımını izliyorum...* Romantikliğe bak ya!"

Sıla, "Lütfen..." der gibi bir bakış attı ama ben çoktan coşmuştum.

"Bir keresinde seni rüyamda gördüm, dedi. Aynen anlatıyorum." Derin bir nefes alıp beynimin filtresinden geçmeden dilime ulaşan saçmalıklar dökmeye başladım. "Rüyamda seni gördüm! Dev, pembe bir telefon kulübesinin içinde oturuyordun, KULAKLARINDAN KALPLİ BALONCUKLAR ÇIKIYORDU. Sonra sen ankesörlü telefonla dans etmeye başladın. Ben de balonlarla çevrilmiş bir yastıkta oturuyordum, seni izliyordum. Sonra telefonu kulağına götürdün ve bana romantik bir şekilde alo, dedin. O alo'yu duydum ya... Yastığım çiçeklere dönüştü, balonlar da gökyüzüne uçtu. Ahahhahah," diye saçma sapan güldükten sonra Serhan'ın dinlerken dudaklarını araladığını ve kaşlarını çatıldığını gördüm. Ne anlama geliyordu acaba?

Neyse ıfaktan hikâyeyi bitireyim en iyisi, diye düşündüm. Herhalde olmayan Buğra meselesini unutmuşlardır. “Sonra ben adamdan kurtulmak için aradım bunu. Dedim ki, *sen bana yazıyor ama ben anlamıyor. Benim Türkçe zayıf, ben var Moldov olmak... No Türkîş, no!* Adam ne dese beğenirsiniz? *Olsun gülüm, senin için Moldovaca’da öğrenirim,* dedi. Vallahi numaramı değiştirdim de öyle kurtuldum!”

Teğmen Serhan baktı... baktı... *Allah şifa versin* der gibi baktı. Sonra da, “Anlıyorum, Melek Öğretmen,” dedi. “Arada olur öyle. Siz yine de çok düşünmeyin.”

“Yaa, değil mi?” diye onayladı Sıla. Şu an teğmen *ben geri zekâlıyım* dese onaylayacaktı çünkü tüm hikâye boyunca Serhan’ı sözde çaktırmadan gözleriyle yiyip bitirmişti. “Oluyor arada öyle.”

Serhan gövdesini çevirdiğinde gideceğini anlayarak rahat bir nefes verdim. Şükürler olsun, Rabbim yine beni ateşlerden almıştı.

“Karakol tam anlamıyla kuruldu. Tim görevde olduğundan her zaman orada olmuyor ama bölük orada. Bir sıkıntınız olduğunda aramaktan çekinmeyin.”

“Tahir de orada mı?” diye sormayı planlamıyordum ama sormuştum bir kere. “Yüzbaşı Tahir yani...”

“Bu bilgiyi kendinize saklayın.” Gözlerini kısıp etrafa baktıktan sonra, “Komutanım sık sık dağlarda keşfe çıkıyor. Sabaha kadar kendisine ulaşamazsınız. Söylemek istediğiniz bir şey varsa sizin için iletirim.”

Söyleyeceğim bir şey... Aslında vardı ama bir aracıyla iletebileceğim kadar basit değildi. Her şeyden önce bizi kurtardığı, beni taşıyıp pansuman yaptığı için ona özel bir teşekkür borçluydum. Ve bir de... Geçmiş için samimi bir özür. Aslında bu kadar öküz olmasaydı o özrü çoktan dilemiştim ama kasıtlılık konusunda Kaf Dağlarıyla yarıştığı için yeltenememiştim.

“Kendim hallederim. Sağ olun, teğmen.” Bakışlarımı Sıla ile arasında götürüp getirdim. “Siz yine de arada bir uğrayın böyle. Güvenliğimiz için yani... Güvenlik önemli.”

“Tabii tabii, güvenlik çok önemli.” *Sıla, kurban olayım sus.* “Hatta gelmeden ara, ben çay koyarım.”

Sıla’yı bakışlarımla uyardım. “Dışarıda olmazsan koyarsın tabii, Sıloş’um.”

“Bu bacakla neden dışarıda olayım ki? Ben hep evdeyim.”

Yok, bu kız beni öldürecek! İnsan birazcık bile mi taktik bilmez yahu? Oldu olacak, Serhancığım ben hep cebindeyim aşko yazılı bir pankart aç!

İşaretparmağımı sallayıp, “Seni seni...” dedim. “Çok da sır küpüdür. Asla söylemez bir çıkıp beş saat gelmediğini...” Sıla’nın inkâr etmesine fırsat vermeyip teğmene döndüm. “Kolay gelsin teğmen, askerlere selamımızı iletin lütfen.”

Kapıyı kapatır kapatmaz Sıla dehşet içinde, “Ya Melek!” diye başladı. “Neden öyle dedin? Kim bilir neler düşünecek...”

Salona yürürken koluna girdim. “Kız amaç o ya zaten...”

“Hı?”

“Diyorum ki böceğim, bırak düşünsün. İhtimaller kursun kafasında, delirsin. Erkek millete cepte olduğunu düşündürmeyeceksin. Aksine, her an biri tarafından kapılabileceğin izlenimini vereceksin ki seni düşünecek, merak edecek, kıskanacak ve en sonunda da başkasına bırakmamak için saksısını çalıştıracak.”

Bakışları kafa karışıklığımı yansıtıyordu. “Emin misin?”

“Tabii ki. Sen böyle yaparsan Serhan’ı ancak rüyada görürsün. Bak, ben şimdi iki kahve yapayım. Sana bu işleri uzun uzun anlatayım,” diyerek mutfığa yöneldim.

Sıla arkamdan geldi. “Ama Melek, ya yanlış anladıysa? Ya gerçekten biri var sanırsa?”

“İşte o zaman ne yapacağız biliyor musun?” diye sordum, kaşımı kaldırıp dramatik bir şekilde. “Hiçbir şey! Çünkü aşk bir strateji oyunudur, canımın içi. Bazen kaleyi almak için birkaç piyon feda edilir.”

Sıla mutfak kapısının önünde duran sandalyeye çöküp başını ellerinin arasına aldı. “Ben piyon muyum şimdi?” dedi ağlamakla gülmek arasında bir tonda.

Bakır cezveyi çıkarıp tezgâha koydum. “Hayır aşkım, sen şahsın ama biraz paslanmışsın. Merak etme, ben gerekirse seni *Cif* ile parlatacağım!”

Alt raftan kahveyi aldım, bir de kaşık. Ih... Ölçüsü neydi bunun ya? “Bak şimdi iyi dinle. A planımız, Serhan’ın aklını karıştırmak. B planımız? Serhan’ın aklını iyice karıştırmak. C planı...”

“Yoksa yine Serhan’ın aklını karıştırmak mı?”

“Yok canım, C planı benim,” dedim, elimde tuttuğum kaşıkla kendimi göstererek. “Gidip o adamı mantıklı düşünemeyecek hale getireceğiz. Hazır mısın?”

Sıla dudak h kerek baktı. Ah a klatellam, daha adama kıyamıyordu bile. “Ben hazırım da kalbim hazır mı bilmiyorum.”

“Yani,” dedim cezveye göz kararı bir miktar kahve koyarken... İki kişi için sekiz yemek ka ığı yeterdi herhalde? “Benim bu konularda bir kitabım var. Gerçi yazmadım ama... içimden geleni yazsam direkt *best-seller* olur ayol!”

Sıla gözlerini devirdi. “İçimden bir ses senin a k hayatının da pek yolunda olmadığını söylüyor ama...”

Omzumu silktim. “Benim a k hayatım minimalist, a kom... Az ama  z. Genelde az. Bazen hiç. Ama o da bir tercih sonuçta!”

“Peki madem, bunca zaman kendi bildiğim gibi yaptım ama olmadı.” Başını kaldırıp diyetinin üçüncü günü Nutella kavanozunu ka ıklarken yakalanmış gibi teslim oldu cici im. “Doğru mu yapıyorum bilmiyorum ama... Kendimi senin ellerine bırakıyorum, Melo !”

“Bana Melo  diyerek Melo  A k Akademisi’ne giriş belgeni onaylattın az önce!” Boş fincanların birini alıp diğerine kadeh gibi toku turdum. “O zaman sevgili kalbini şimdiden uyar, çünkü a k denen şey... Bol bol aksiyon, biraz delilik ve çokça heyecan ister!”

Bir bidon suyu cezveye dökmek için kaldırmı tım ki Sıla heyecanla yerinden kalkıp koluma yapı tı. “Tamam ama...” Bana yalvaran gözlerle baktı. “Bırak da kahveleri ben yapayım.”

Açık pembe,  n kısmında inci i lemeleri olan kalem ete imin üzerine beyaz, kup rl  g mle imi giydim ve d  melerini iliklerken tam iki saat erken uyanıp f nledi im saçlarıma hayran hayran baktım. Vallahi yine *Jennifer Lopez*’in Türkiye distribütörü gibi olmuştum. Saçlarım ba ımın üstünde havalı havalı salınırken, kıvrımlı hatlarımla kombinimi kusursuz bir şekilde ta ıyordum. Ta ırmadan çektiğim *eyeliner*’ım ve koyu pembe rujumdan bahsetmiyordum bile... Babamın verdiği    kuru  paradan iki kuru unu çatır çatır harcayarak bir sürü şey almıştım Mizgali’den...  a ırtacak şekilde birçoğu da bugüne kadar aldığım pahalı markaları aratmıyordu. Yine de *Dyson*’ım olsaydı f n içini on beş dakikada   zerdim ama buna da   k rd .

* (İng.)  ok satan.

Bir kere bendeki de saç değildi anacığım! Yumak yumak koyun postuydu. Hayır, ailede kıvrıcık saçlı kimse de yoktu. Ama bir sürü kız vardı.

Demem o ki; genetiğimi şoka sokarak kıvrıcık saçlı ilk aile ferdi olmakla kalmamıştım, onca kız varken *cağnım* babaannemin adını taşıma şerefine nail olan ilk kız da ben olmuştum. Neyse... Hastanede tam adımın anons edildiği o kara günün üzerinden günler geçmişti. Üstelik tek duyan da Yıkım Timi olmuştu. Eh... Onlar da her ne sebeptense Güldane teyzenin evinde konuyla ilgili tek kelime etmemişti. Demek ki unutulmuştu. Demek ki korktuğum gibi kulaktan kulağa yayılmamıştı. O halde ben de artık belleğimden silmeliydim.

Silmeliyim ki Tahir'in ayağına beton bağlayarak suya atma isteğimi bastırabilmeliyim.

Tahir demişken...

Özrün yanı sıra ona bir teşekkür borcum olduğunu hatırladım. Gerçi özür kısmı biraz zor çıkardı ağzımdan ama borç da borçtu neticede. Daha fazlası birikmeden elimi çabuk tutmalıyım. Çünkü borç yığının kamçı-sıysa, popişimde kırbaç izi olmayan yer kalmamıştı. İyisi mi, okul çıkışı karakola uğrayıp hem özür dilemeli hem de teşekkür ederek toplu bir borç kapamalıyım.

Tabii... O Allah'ın öküzü beş dakika beni sinir etmeden durabilirse!

Hazırlığı bitirip son halimle boy aynasına bir adım yaklaştım. Gözlerime baktığımda bu özür için kısa bir prova yapmamın fena olmayacağını düşündüm. Evet, iyi bir fikirdi.

Başlayalım.

Şimdi... Boy aynası Tahir olsun -gerçi onun kadar camış değildi ama ben de ben olayım.

E zaten, Meloş?

Gülümsedim. Şirin, şirin ama... Affedilmeyi bekleyen yavru bir kedi gibi...

Bir yutkunma... Bir baş eğme... Bir hafif göz devirme...

Bunu Arslan abime çok yapardım. O da beni kırmaz, ne istersem anında yapardı. Of... Onu çok özlüyordum.

"Tahir ben şey diyecektim..." Miyavlamama bir tık kalmıştı. "Geçmişte bazı şeyler yaşadık. Uzun uzun anlatıp vaktini almayacağım. Özetle, hoşlandığım çocuğu kışkırtmak niyetiyle seni birazcık ama azıcık

ucundan kullandığım için, hislerini görmezlikten geldiğim için, zorda kaldığım her an yanımda olmanı isteyip sonra yüzüne bakmadığım için..."

Oha len bitmiyor liste, yemediğim halt kalmamış resmen... Zorlasam buradan altı sezonluk Netflix dizisi çıkar. Allah kahretmesin...

Neyse, konsantrasyonu bozmuyoruz. Aynen devam...

"Hislerini itiraf ettiğinde rencide edici sözler söylediğim için..." Tam burada elimi kalbime götürdüm. Role girmiştım çoktan. "Ve bunu istemeden herkesin duymasına sebep olduğum için, benim yüzümden yaşadığın şehri bile terk etmek zorunda kaldığın için, kısacası seni üzdüğüm tüm anlar için senden özür dilerim." Başımı omzuma yatırıp kirpiklerimi kırıştırdım. "Beni affeder misin? Hı?"

Vallahi harikayız, Meloş. O nasıl göz süzüş, o nasıl dudak büzüş... Bizden iyi özür dileyen varsa ancak bizim klonumuzdur!

Onu geçtim, Altın Kelebek Jüri Özel Tövbe Ödülü verilse, o da doğrudan bana verilir.

Geri çekilip el çantamı aldım ve şöyle bir etrafımda döndüm. Rüzgâr yoktu ama saçlarım klip çekiyordu vallahi. "Her şey bir yana... Şu güzelliği affetmeyecek bir Allah'ın kulu varsa net gözlük numarasını yeniletmesi gerekiyordu! Ha-hayt..." Başımı çevirdim, omzuma şık bir ödül öpücüğü bıraktım. Çünkü kız neşesi bunu gerektirirdi!

Dizlerime uzanan beyaz, kaşe kabanımı omuzlarıma atıp evden çıktım. Hava soğuktu ama havam sıcacıktı, maşallah! Köyün en büyük lütfu okulun dibimizde olmasıydı. Zira köyün çamurlu yollarından topuklu ayakkabıyla yürümem hayli zordu, bunu Memiş'ten kaçarken tecrübe etmiştim. Bir Melek Sancaktar ise stilettoları olmadan zinhar düşünülemezdi. Topuklu ayakkabı bir duruştu; bir yaşam tecrübesiydi. Giyinme odamda renk renk, desen desen, yüzlercesinin dizili olduğu; buraya ne yazık ki ancak yirmi taneciğini getirebildiğim stilettolarım benim evlatlarımdı, dostlarımdı. Onlar olmadan ben bir hiçtim!

Bahçeyi geçip okula girdim. Etrafta kimsecikler görünmüyordu. Neredeydi ayol bu pıtırıcıklar?

Kabanımı koridordaki askılığa astıktan sonra sınıfa girdim. Hepsi yerlerindeydi. Oh... Beni görünce ayağa kalktılar ama... Bir tuhaflık vardı. Gözler hafif kaçamak... Dudaklar ise gülmemek için titrek...

"Günaydın, bal böceklerim!" dedim neşeyle.

Yerlerine oturdular ama yüzlerinde hâlâ aynı muzır ifade... Tüm havamla pencere dibindeki masama geçerken gözüm tahtaya takıldı. Ve aynı anda başımdan aşağı kova kova kaynar sular dökülmeye başladı.

Çok sevceydik ama veda ettük mercimeğe,

Seni gördüğümüzden beri en sevdiğimiz çorba Şehriye,

Hoş geldiniz, öğretmenum!

Bir sessizlik... Sonra ufaktan burun titremesi... Orta yere çöküp ellerimi yere vurarak, "Neden ya, neden?" diye ağlamama ramak kalmıştı ama ben bir öğretmendum. O yüzden içim kan ağlasa da başımı dik tutup gülümsedim.

"Bu harikulade, kültürel miras niteliğindeki espri kime ait bakalım?"

Bekir ayağa fırladı tabii. O veled-i zekâ pırıltısı... "Ben yazdım öğretmenum," dedi olmayan kravatını düzelterek. "Arkadaşlar da yardımcı oldu. Ortak üretim, grup çalışması."

Bozuntuya vermedim, veremezdim. Yerime geçip oturdum ama dolapta iki ay beklemiş yarım limondan daha bozuktum şu an. "Çok komikmiş gerçekten, Bekirciğim. Bu çok da önemli olmayan bilgiyi nereden öğrendiğini öğrenebilir miyim?"

"Tabii ki, öğretmenum."

Başka bir şey söylemeyince, "Eee," dedim otuz iki diş sırtarak. "Öğreneyim o zaman."

Yeşil gözleri parıldadı. "Tahir *emicem* söyledi, öğretmenum."

Aniden ayağa fırlamama engel olamadım. "Senin emiceni var ya..." Tüm çocuklar gülmeyi kesip bana baktığında şefkatle gülümsedim. Resmen ağlamamak için gülüyordum! "... tanıyorum ama çıkaramadım."

Boyun posun devrilsin, Tahir!

Bunu da mı yapacaktın bana?

Hödük!

Dağ ayısı!

Öküz!

Allah'ım bağıramıyorum da... Tüm hakaretler içimde patlıyor. Oy ben nere gidem...

Son derse kadar zamanın nasıl geçtiğini bir ben bilirdim. Noktalama işaretlerini öğretirken virgülün haline mi ağlamadım? Bir öyle bir böyle cümlelerin içinde savrulup duruyordu zavallım... Nasıl üzülmeyeyim?

Ritim çalışmalarında uzaklara mı daldım? Çocuklar neşeyle *ta-ta-tam* derken ben içimden *ühü ühü ühüüü* diyordum çünkü... En son toplama çıkarma öğretirken çocuklara, "Hayat da işte böyle bir yer, bir bir sırlarınızı ortaya çıkarır..." diyordum öyle mağrur, öyle dertli.

Ama asıl şok, deyimler ve atasözlerine geçtiğimizde yaşandı. İşlediğimiz en son derste çocuklardan birer atasözü öğrenip gelmelerini istemiştım. Öğrenmişler...

Çorba kaynamadan aş pişmez.

Bir tas çorba, bin doktorun ilacıdır.

Ateş düştüğü yeri yakar, çorba da kaydığı tencereyi.

En son dördüncü Temel kalkıp, "Hocam siz en çok hangi çorbayı seveysiniz?" diye sorunca üçüncü Temel yapıştırmıştı cevabı.

"Hangi çorbayı olacak, ula hamsi? İnsan adı dururken başka çorbayı sever mi hiç? Tabii ki şehriye. Hem de bol limonli."

İkinci Temel oldukça ciddi bir ifadeyle sormuştu. "Hocam Arpa Şehriye mi yoksam tel mi?"

İçimden Tahir'e bin bir küfürler ederek ayağa kalktım, dersten çıkmadan önce ellerimi iki yana açtım ve dramatik bir Shakespeare selamı verdim. "Bravo çocuklar! Mizah anlayışınız anne yemekleri gibi... Bol yağlı, hafif acılı, lezzetli mi lezzetli ama mideye dokunuyor. Yalnız bir uyarı; bu tahtaya yazılanlar tarihe geçer ama notlarınıza pek katkısı olmaz, haberiniz olsun!"

Ve kalbimde derin bir acıyla dersten ayrıldım.

Kız neşesi yerlerde dostlarım, kız neşesi yerlerde...

Eve döndüğümde kesin ve dönülmez bir şekilde kararımı vermişim. O iki metrelik suaygırına bu yaptığını ödetecektim. Özür mü? Onun yeri ayrıydı. Elbette ki dileyecektim ama ben nasıl ki ona yaptığımın pişmanlığını yaşıyorsam onu da pişman edecektim!

Ama... Hakkında pek bir şey bilmiyordum ki...

Neye gülerdi? Neyden korkar, neyden utanırdı? Hiç bilmiyordum.

Ben bana âşık olan Tahir'i tanımışım. Yüzbaşı Tahir başka biriydi. Hatta başka bir evren...

O zaman bizim de işe koyulmamız gerekiyor. Birini bulmalıyız, onu tanıyan ve zayıf noktalarını bilen biri. Meloş, plan yapma zamanı!

Düşüncelere dalmışken parmağımı dudaklarımın arasına aldım ve, "İyi de kim?" diye sordum kendi kendime. () anda gözümün önünde tek bir kişinin suratu belirdi.

Tabii ki Şerif Ali!

Canım Şerif Ali, seninle çok iyi anlaşacağımızı söylemiştim. Yapacaklarım için şimdiden sorry' beybim!

Planımı hazır olduğuna göre ben de hazırlandım. Rujumu tazeledim, afrodizyak etkili parfümümü sıktım, saçlarımın dalgasına dalga ekleyip tuttum karakolun yolunu...

Karakol, köyün girişindeydi fakat dağ yamacına kurulmuştu. Ulaşmak için deyim yerindeyse yaklaşık on dakika boyunca tırmanmak gerekiyordu. Tam da bu noktada spor ayakkabılarımı yanıma aldığım için kendimi alnımdan öpmek istedim!

Tozlu ve bol taşlı yolu tamamlayınca karşıma çıkan küçük karakolun etrafı dikenli tellerle çevriliydi ama sadece bu da değil; burası tam olarak dağın kalbine gömülmüştü. Köyün adına yaraşır bir şekilde çam ağaçları yine sıklıkla dört bir yana yerleşmişti. Betonarme karakol binasının yanı sıra konteynerler de vardı. Konteynerlerin arasında yürüyen askerlerin adımları zemine sertçe vururken ara ara telsiz sesleri yankılanıyordu. Karakolun önünde asaletle parlayan Türk bayrağını izlerken zihnim bir an için geçmişe sürüklendi.

Buralara yabancı değildim aslında. Çünkü Arslan abim küçücük yaşlarından beri asker olmanın hayalini kurardı. Köyde babaannemize gittiğimizde kimseye görünmeden kaçır, gizli gizli karakolu gözetlerdik. Çalılıkların arasına siner, nefesimizi tutar, nöbet değişimlerini izlerdik sanki *James Bond* görevindeymişiz gibi... Bir gün orada abimin de devriye attığını, nöbet tuttuğunu hayal etmek en büyük eğlencemizdi. Abim daha o yaşta bile disiplinliydi; ben çimenlere yayılırken o dümdüz oturur, "Asker yamulmaz!" diye bağırırdı.

Birlikte asker üniformaları, karakollar, tüfekler çizerdik defterin arka sayfalarına. Bir keresinde taşlardan küçük bir karakol bile yapmıştık derenin kenarına. Kumdan mevziler, çamurdan silahlar... Abim bana her detayı tek tek öğretmişti; selam nasıl verilir, tüfek nasıl tutulur, postallar nasıl bağlanır... Ben de büyük bir ciddiyede onu dinlerdim. Oyunlar oynardık; çoğu zaman o komutan olurdu, ben er. Ama bir keresinde komutan ben

* (İng.) Üzgünüm.

olmuştum. Sırt sevdiği için sesimi kalınlaştırıp, "Tüfek omuzaaa!" diye bağırıyordum. Abim gülmek için kendini zor tutmuştu.

Ortaokula giderken bir doğum gününde ona kamuflaj desenli bir tişört hediye etmiştim. Gözleri dolmuştu ama hep *ağır abi* rolündeydi; önümde asla ağlamazdı. Belki de o gün, kalbinden minik bir çocuk sesi duymuştum. Bir teşekkür bile edememişti ama biliyordum; o tişörtü yıllarca dolabında saklamıştı. Şimdi ayrı yerlere savrulmuş olsak da çocukluk anılarımızın üzerine örttüğümüz sessizliğin içinde çok güçlü bir bağ vardı.

Ay bir duygulandım ben ya...

Bunları düşünürken derin bir iç geçirip ana girişe yaklaştım ve kulübesindeki askere adımı verip Şerif Ali ile görüşmek istediğimi söyledikten sonra etrafı incelemeye devam ettim.

Karakolun hemen arkasında diğerlerinden farklı bir konteyner vardı; pencereler zırh kaplı ve içeriden kalın perdelerle kapatılmıştı. Sanırım yüzbaşının odası orasıydı. Bazı konteynerlerin çatılarında ise gözlem noktaları oluşturulmuştu; nöbetçiler yükseltilmiş platformlarda el dürbünleriyle çevreyi tarıyordu. Karakolun yüksekte, köyü ve etrafını gözetleyebilecek şekilde konumlanması, buranın stratejik bir yer olduğunu gösteriyordu aslında.

Dağ rüzgârı saçlarımı uçuştururken askerin sesini duydum. "Geçebilirsiniz, Melek Öğretmen."

Sil gönlünün yaşını Meloş, neden burada olduğumuzu unutma!

Parmağımı kaldırıp, "Haklısın aşko," dediğimde kulübedeki askerle göz göze geldik. Pekâlâ... Şu iç ve dış sesi karıştırmamayı bir ara öğrenmem gerekiyordu.

Gülümseyerek başımla askeri selamladım ve derhal içeri geçtim. Geçmeden önce de stiletto larımı giymeyi unutmadım tabii ki. Beton zeminde podyumda yürürcesine tıngır mıngır salınırken karşıdan gelen Şerif Ali'yi gördüm. Yanında Karahan ve Pekmez de vardı.

Oh, çavuşlar yan yana.

Her ne kadar içimden, "Hello canısı!" demek gelse de bulunduğum mevki ve konumum gereği ciddi bir şekilde, "Merhabalar..." dedim.

Ama bir dakika... Onlar benim kadar ciddi görünmüyordu.

"Hoş geldiniz, öğretmenim," dedi Karahan yüzünde muzip bir ifadeyle. Aslında aynı ifade üçünün yüzünde de vardı. Şeye benziyordu, şeye...

Öğrencilerimin yüzündeki ifadeyle!

"Kaynananız da seviyormuş. Tam yemek yiyorduk." Şerif Ali, Pekmez'e dönüp ciddi bir şey soracakmış gibi, "Menüde güzel bir çorba vardı sanki..." dedi. "Ne çorbastıydı o?"

Pekmez gözlerimin, hatta ve hatta gözbebeklerimin ta içine bakıp, "Şehriye," dedi. "Böyle ekşi ekşi, bol naneli, tavuklu..."

Ve gülmeye başladılar. *Puhahahahaha* diye hem de.

Suratımı asıp *yazıklar olsun* bakışımı attıktan sonra tırnaklarımın Tahir'in suratına saplanma isteğiyle daha da sivrildiğini hissettim. Alçak!

"Yerinizde olsam çoktan tarihe karışan o isimle dalga geçmezdim." İşaretparmağımı kaldırıp önce Pekmez'e götürdüm. "Bir bakmışsın biri çıkıp adını soyadını pankart yaptırıp köyün girişine astırmış, Pekmez Yediciğim." Pekmez'in gözleri fal taşı gibi açılırken parmağım yavaşça Karahan'a doğru kaydı. "Ya da sen... Bir sabah uyandığında bedeninde bazı kalıcı dövmeler bulabilirsin. Eminim ki hepsi de tek sayılardan oluşur." Karahan'ın boğazından bazı hırıltılar yükseldiyse de anlamadım. Ama korkuyla kırıştırdığı turuncu kirpikleri yelpaze gibiydi.

Parmağım son olarak Şerif Ali'nin üzerinde durduğunda meraklı bakışlarını yakaladım. Onun açığını henüz bilmiyordum ama zaten tam da bu yüzden buradaydım. Onu kendi safıma çekip Tahir'den şirin intikamımı alabilmek için...

"Her neyse çavuşlar, ben aslında buraya yüzbaşınızı görmek için gelmiştim. Kendisi burada mı?"

"Burada ama değil gibi," diye cevapladı Pekmez.

Sorar gibi bakınca Şerif Ali devreye girdi. "Yüzbaşım hazırlanıyor," dedi ama neye hazırlandığını söylemedi. Anlayamayacağım bir konu değildi. Bu dağları hainlerden temizlemek için keşif, operasyon ve baskın yaptıklarını tahmin edebiliyordum. Geçtiğimiz günlerde okula gelen askerlerin, o güne ve hainlerin eşkaline dair sorduğu sorular da bu yüzdendi. Ne yazık ki onlara yardımcı olamamıştım, çünkü korktuğum zamanlar belleğim neredeyse sıfırlanırdı. Belki sonraları bir şeyler hatırlayabilirdim ama bunun da garantisi yoktu.

"Tamam, çıkmadan görme şansım olur mu? Kendisine teşekkür etmek istiyorum."

Şerif Ali merakla sokulup, "Neden?" diye sordu gözlerini kısarak. Hah! Dedikodu modunu açmıştı. "Önce durduk yere çıkan bir kavga, şimdi teşekkür. Hım... Ne anlamalıyız bundan?" Karahan çekiştirdiyse de Şerif Ali merakla bana bakmaya devam etti. "Bir durun! Bunun cevabını alamazsam vallahi bu gece şu güzel gözlerime uyku girmez."

Fazlasıyla meraklıydı Şerif Ali. Bunu kullanmalıydım. "O gün pansuman yapmış kendisi bana. Hatırlarsan Nurcan söylemişti. Bu yüzden teşekkür edecektim."

"He ya," dedi Karahan şaşkın şaşkın. "Sağlıkçı benim ama o gün gördüm ki komutanım benden iyi pansuman yapıyormuş. Nasıl da dikkatli yaptı pansumanı, hayranlıkla izledim vesselam. Kendi vurulsa gözucuyla bakmadan unuttur giderdi."

"Hah işte!" dedim gülerek. "Tam da o dikkatli pansuman için teşekkür edecektim." Şakağımdaki iyileşmek üzere olan yarayı gösterdim. "Bu kadar çabuk iyileştiyse sebebi kesinlikle yüzbaşı!"

Pekmez, çitlerin bir köşesinde yan yana dizilmiş kamelyaları gösterdi. "Vaktiniz varsa biraz beklemeniz gerekecek. Buyurun, sizi kamelyada ağırlayalım."

"Eh, iyi madem. Ağırlayın beni."

Birlikte ahşap kamelyaya geçtiğimizde Teğmen Yaver'in karakoldan çıktığını gördüm. Seri adımlarla bu tarafa yürürken bana selam verecek sandım ama yoo... Muhtemelen beni fark etmedi bile çünkü hazır ola geçen çavuşlara sinirle bakıyordu.

"Yav ben size ne dedim? Şu kapı kollarını çamaşır suyuyla üç kez silin, dedim. Üç! Silmemişsiniz!"

Ne?

Şerif Ali bir adım öne çıkıp, "Valla sildim komutanım!" dedi heyecanla. "Tüm kapı kollarını söylediğiniz gibi çamaşır suyu manyağı yaptım!"

"Yapmamışsın!" dedi Yaver eminlikle.

Karahan çekinerek Yaver'e eğilip, "Komutanım çok affedersiniz ama..." dedi. "Nereden anladınız?"

Yaver kaşını çatıp bakışlarını kaçırdı. "Kokladım."

Oha ama artık!

"Kapı kollarını mı komutanım?" diye sordu Karahan. Ağzı açık.

Yaver'in gözleri tehditkâr bir şekilde kısıldı. "Koklayamaz mıyım? Tek tek tüm kapı kollarını kokladım bu şeftalinin yalanını ortaya çıkarmak için!" diye Şerif Ali'yi gösterdi.

Şeftali mi? Lakabı bu muydu?

Şerif Ali eşittir Şeftali.

"AHHAHAHAHAHA!" Kendimi tutamayıp kahkahayı bastığımda Şerif Ali, namı diğer Şeftali, alınarak baktı.

"Tecessüf ederim ama komutanım, hadi hana kendi içinizde şeftali di-yorsunuz cyvallah... Ama neden başkalarının yanında söylüyorsunuz?"

"Valla burası da kantine döndü, komutanım!" dedi Karahan sırıtarak. "Şeftali, Şehriye, Pekmez... Ne ararsanız var."

Şerif Ali o sarı kaşlarını çatıp ifadesini sertleştirdi. "Komutanım, is-tirham edeceğim şu lakabı çekin alın üstümden. Biliyorsunuz ki ben sert mizaçlı bir adamım."

Teğmen Yaver'in o ciddi ifadesi bir anda yüzünde düştü. Ağzında çay olsa suratımıza püskürteceğinden emindim. "Sert mizaç mı? Sen mi? Oğ-lum daha geçen hafta neden bu köyde çilekli duş jeli satmıyorlar diye ağ-lamadın mı?"

Kendimi tutamayıp bir kahkaha daha attığımda Şerif Ali'nin hararetle konuşurken telefonunu kamelyanın masasına bıraktığını fark ettim. Par-mağı yanlışlıkla ekrana dokunmuş olacak ki, hop! Ekran açıldı. Şifresizmiş meğer... Ve üstelik benim telefonumla aynı marka!

Bu bir işaret mi? Şayet öyleyse melek gibi kadınıma ama fırsat görünce şey-tanın pabucunu da ters giydiririm.

Hiç çaktırmadan çantamı bırakıyormuş gibi yaptım. Aynı anda küçük bir Meloş manevrası yapıp kendi telefonumla Şerif Ali'ninkini yer deği-ş-tirdim.

Üzgünüm Şeftaliciğim ama dostluğumuzun daha güçlü temeller üzerine inşa edilebilmesi için... bir iki karanlık sırrını bilmem gerekiyor. Ne demişler, bilgi güçtür, telefon ise atom bombası. Söz, çok karıştırmayacağım...

Başarmanın o tarifsiz keyfiyle dudaklarım kıvrılırken karakolun arka-sından çıkan bir asker... Çok pardon, bir adet füzeyle birlikte gülümse-mem yüzümde donup kaldı.

Ay o ne ya...

"Hah! Tahir Yüzbaşı'm da geliyor!" dedi Şerif Ali konuyu değiştirmenin saadetiyle.

Cidden geliyordu. Ama nasıl bir geliş... Tank gibi, tüfek gibi geliyordu mübarek. Her adımda yeri titreterek.

"Bu arada hoş geldiniz, Melek Hanım," dedi Teğmen Yaver ama şu an gözlerimi Tahir'den alamıyordum. "Kusura bakmayın, sizi geç fark ettim."

Yüzbaşı yaklaştıkça beynim *error* verdi. "Ay hiç önemli değil, ben sonra yerim."

"Anlamadım," dediğini duydum teğmenin. "Neyi yiyorsunuz?"

* (İng.) Hata.

Neyi mi? Yüzbaşımızı... Hem de gözlerimle. Hem de afiyetle.

Teğmen ve çavuşlar hazır ola geçtiğinde yüzbaşı durup, "Karahana, araba hazır layın," diye emretti.

Karahana deyimi yerindeyse uçarak gittiğinde, "Komutanım," dedi Yaver. "Sizimle gelmemi istemediğimize emim misiniz?"

Tahir başını bir kez kaldırıp indirdi. "Emimim, Yaver. Sen kararlaştırdığım ekibe öncülük edeceksin."

"Emredersiniz."

Bakışlarını askerlerden çekti. Bana hiç bakmamıştı bile. Bir dakika ya... Bana niye bakmamıştı?

"Komutanım," diye araya girdi Şerif Ali. "Melek Öğretmen de sizimle konuşmak için gelmiş. Bu arada biz sizden aldığımız izinle, hazır Güldane anne de yokken bol bol ilk adıyla andık kendisini..."

Şerif Ali kendi yaptığı espiye yine kendi gülerken Tahir'in bakışları nihayet beni buldu. Ama yalnızca bir saniye kadar...

"Vakit yok," dedi kestirip atarak. "Hava kararmak üzere."

"Belki Melek Hanım bir şeyler hatırlamıştır," dedi Yaver. "Elimizde eşkallerin olması hiç fena olmaz."

Tahir arkasını döndüğünde tam içimden küfredecektim ki... "Sanmam. O korkunca bir şey hatırlamaz."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Oha Meloş, unutmamış mı?

Ayrıca Şerif Ali az önce ne demek istemişti? Sizden aldığımız izinle *Güldane anne yokken bol bol ilk adıyla andık kendisini...* Neden Tahir böyle bir şart koşmuştu ki? Of... Çatlıyordum meraktan ve merakımı giderecek yegâne kişi de arkasını dönmüş karakolun önüne getirilen zırhlı araca doğru yürüyordu.

"Oldu o zaman!" dedim adımlarım geri geri giderken. "Ziyaretin kısısı makbuldür. Ben de gideyim artık..." Çavuşlara ve teğmene abartılı bir el salladıktan sonra Tahir'e yetişmeye çalıştım ama ne mümkün! Yürüyor gibi görünüyordu ama koşuyor gibi yol kat ediyordu mübarek... Onun bir adımı benim beş adımına eşdeğerti.

"Dursana sen."

Kolundan tutup durdurmam mümkün değildi. Zira kolunu tutarsam atacağı tek adımda ondan önce savrulup karakolun duvarına sümük gibi yapışardım. Bu yüzden topuklarımın üzerinde pıtı pıtı koşup önüne geçtim. Niyetim hesap sormaktı ama böyle tam teçizat kamuflejin

içindeyken de... *Oftu* be kardeşim! Yıkılıyordu yani... Bu gariban nasıl iki kelimeyi bir araya getirsin de konuşsundu... El insaftı!

Şöyle ağzımı açtım, tam konuşacaktım ki bakışlarım bana ihanet ederek *dur canımcım, daha önemli işlerimiz var*, dedi.

Allah'ım... *Bu ne şimdi? Adam tam takım. Kamuflaj üniformasının üstüne balistik yeleği geçirmiş, sol omzunda Türk bayrağı, sağda birlik arması... Askeri katalog gibi mübarek.*

Kafasında balistik kask, gece görüş aparatı da üstünde hazır bekliyordu. Şimdi şimdi fark ettim; boynundan kulaklık kablosu geçiyordu. Omzuna takılmış mikrofon, telsiz sistemi içindi. Göğüs kısmındaki taşıyıcıya en az dört şarjör sığmıştı. Uuu! Belinin sağındaki o şey muhtemelen taktik bıçağıydı. Ya yan cebindeki turnike? Helal olsun, ilkyardım konusunda da tam hazırlıklıydı. Bakışlarım hipnotize olmuş gibi aşağı indi. Oysa inmemeliydi...

Dirseklik ve dizlikler takılıydı. Çöl tipi taktik bot giymişti. Yani adam düşse yer zarar görür, kendi sapasağlam kalırdı. Kusursuz ve delirtecek kadar güçlü görünüyordu.

"Beni en son bu kadar detaylı süzen mühimmatçıydı. O da kontrol listesi tutuyordu," deyince afallayan bakışlarımı yüzüne çıkardım.

"Ne?"

Bir adım attığında kendimi yerimde kalmaya zorladım. Dışım güçlü kadındı ama içim yardım çığlıkları atmaya başlamıştı bile... "Diyorum ki istersen envanter listemi *mail* atayım, eksik varsa birlikte tamamlarız."

Öküz! Yakalamıştı ya beni, resmen gözleriyle sırtıyordu.

Hadi, Meloş! Ağzının sularını silip söyleyeceğini söyle kızım!

"Senin şu tim," dedim başımla karakolu işaret ederek. "Neden o soruyu sordular?"

Kavissiz, kalın ve kumral kaşlarından birini hafifçe kaldırıp sordu. "Hangi soru?"

Hangi soru olduğunu pekâlâ biliyordu. Yalnızca benimle oyun oynuyordu. "Şerif Ali'nin sorusundan bahsediyorum."

Başını omzuna eğdi, bakışlarındaki eğlenen ifade artık daha yakınımdaydı. Gece bile o ifadeyi gizleyemiyordu.

Pembe topuklarımı yere vurup, "Benimle oynama!" diye kaş çattım. "Biliyorsun hangi soru olduğunu!"

"Hayır," dedi umursamazlıkla. Ayı! Taş devri komandosunu, ne olacak! "İlla bir cevap arıyorsan öncelikle soruyu sormalısın."

Ona istediğini vermek istemiyordum ama diğer yandan o cevabı alamazsam bu gece uyuyamazdım. Bu yüzden... Bir kerelik de olsa yenilmeyi göze alacaktım.

“Sizden aldığımız izinle, hazır Güldane anne de yokken bol bol ilk adıyla andık kendisini...” diye Şerif Ali’nin sorduğu soruyu aynı şekilde iletmişimde gülümsemedi. Aksine, gözlerindeki o eğlenen ifadesi de kaybolup gitmişti.

“Çünkü seni biliyor,” dediğinde geçmiş aramızda kırılıp kaldı. Gözlerimi dikmiş ona bakarken kaşlarımın da omuzlarımla birlikte düştüğünü hissettim. “Her şeyi biliyor.” Başını eğdi, bakışları yavaşça yüzümde gezindiğinde orada bir şeylerin kararlılığı vardı. “Eğer senin o olduğunu öğrenirse kalbini kırar. Kalbin...” dedi yavaşça. “Onu korumak zorundayım. Tıpkı seni korumak zorunda olduğum gibi, Öğretmen Hanım.”

Benim kalbim niye böyle sıkıştı ya? Bir sıcak bastı sanki... O günlerin konusu aramızda ilk kez geçerken yanaklarım alev aldı.

Biliyordum ki şimdi kıpkırmızıydım ve bunun rujumla uyumlu olmayışını bile dert edemiyordum. Çünkü...

Utandık Meloş, geçmişte yaptıklarımız için fena halde utandık...

O halde bu özrün tam sırası diye düşündüm. Ama yüzüne bakamıyordum, bu yüzden başımı eğdim. “Tahir... Şey... Ben...”

“Evet,” dedi ukala bir tınıyla. “Sen, Şehriye?”

Ağzından o ismi duymamla bedenimdeki tüm kan beynime sıçradı. Utanç mı? Ne münasebet! Buharı bile kalmadı. Elimi bel boşluğuma yerleştirip kıstığım bakışlarımı yüzüne çıkarırken, “Bana bak asker!” diye cırladım. “Senin ağzına ıslak tuvalet terliğiyle vururum!”

Güldü ökü. Başını eğip güldü hem de. Hafifçe sallaya sallaya.

Ölek mi?

“Kiminle konuşuyorum ki? Bak hele bak... Hâlâ gülüyor. Cıks cıks... Ben de kalktım, dağları taşları aşıp buraya kadar sana teşekkür etmeye geldim. Ama bende salaklık! Sen kime teşekkür ediyorsun ki acaba? Karşındaki adam teşekkürden anlayacak mı bir kere? Sen teşekkür dediğin anda o mağarasından çıkıp hungo mungo diye kükreyecek!”

Gülmeye devam etti. Sonra başını kaldırdı ve son derece eğlenen bir tavırla, “Biraz bile mi değişmedin sen?” diye sordu.

Omuz silktim. “Sana ne? İster değişirim ister değişmem! Sen değiştin de ne oldu hem?”

Afet, taş, füze olman dışında? Hı?

“Değiştigimi mi düşünüyorsun?” diye sordu o düzgün parmaklarını tüfeğinin askısında usulca gezdirirken.

“Yani işte... Azıcık.” Çarpılmama ramak kaldı. “Öyle çok da değil.”

“Hım...” Gülmüyordu ama o bakışları yok mu bakışları... Açık açık *eğleniyorum* diyordu. “Dediğin gibi olsun, Öğretmen Hanım. Aslında ben de seni görmek için gelecektim.”

Hı? Ne? Nasıl?

“B-beni mi?” Kekelediğim yetmezmiş gibi bir de 2/C sınıfından Melek gibi elimle kendimi göstermiştim. “Beni neden görmeye gelecektin ki?”

Bakışlarını karakola çevirdiğinde onu takip ettim. Teğmen gitmişti ama çavuşlar orada durmuş bizi izliyordu. Hele şeftali... Film izliyor rahatlığında, elinde bir çiğdemi eksikti. Ne konuştuğumuzu duyamadığı için kendi kendine yediğinden emindim. *Meraklı taze...*

“Araca geç,” dedi başıyla yanında durduğumuz heybetli arabayı gösterip. “Seni eve bırakırken anlatırım.”

“Beni eve mi bırakacaksın?” *İstemsizce sesim yarım oktav yukarıda...*

Burnundan sabah sekiz trafiğinde kalmış gibi sıkılmış bir nefes verdi. “Sen her şeyi soracak mısın böyle?”

Saçlarımı bir baş hareketiyle geriye atıp ağırlığımı sol ayağımın üzerine verdim. “Ben değilse bile senin sorman gerekiyor?”

Kaşlarını çattı. “Neyi?”

“Seni eve bırakabilir miyim diye sorman gerekiyor işte. Cevabımı öğrenmek istiyorsan önce soruyu sormalısın,” dedim az önceki sözlerine atıfta bulunarak.

Lak sokmak öyle değil, böyle olur. Oh olsun!

Nasılmış Tahir Efendi?

Ama benim gibi sinir falan olmadı. Aksine dudaklarının bir kenarını kıvrıldı. Baya baya güldü yani. “İstersen binme.” Biraz eğildiğinde işgüzar rüzgâr hemen işe karıştı ve tıraş losyonunun o ferah, o erkeksi kokusunu burnuma getirdi. Sadece getirse yine iyi... Kazıdı. Buram buram karizma, ego... *Koklamayanı dövüyorlar...* Öyle hoştu kokusu. “Karanlığın çökmesiyle yabani hayvanlar yiyecek bulmak için yamaçlara iner. Yanılmıyorsam tam olarak yamaçta duruyorsun.” Bakışlarını ayakkabılarıma indirdi. “Ve o ayakkabılarla kaçman söz konusu bile değil.”

Bakınız; bittiğim yer tam olarak burası...

“E madem beni bırakmak istiyorsun, seni kırmayayım o zaman.” *Nasıl bir u dönüşü, nasıl arsız bir manevra... Vallahi kendimi ayakta alkışlıyorum.*

Askeri arazi aracı haliyle yüksekti. Everest'e tırmanır gibi tırmanırken zorlandım ama çok şükür rezil olmadan popişimi yolcu koltuğuyla buluşturup önce kabanımı çıkardım. Çünkü içerisi sıcaktı. Tamam... Çok da sıcak olmasa da bu şahane kombinin görülmeye ihtiyacı vardı. *Eh... Hep ben mi onu süzeceğim, biraz da o beni süzsün ayol!* Emniyet kemerini takıp hemen dikiz aynasını kendime çevirdim ve duruma bir baktım. *Rujum? Alarm veriyor!* Çantamdan parlaticımı çıkardım ve şöyle güzelce dudaklarımaya yediriordum ki malum şahsiyet sürücü koltuğuna kurulur kurulmaz aynayı kendine çevirdi.

"İki dakika beklesen ölür müsün? *Gloss*'umu tazeliyorum şurada!"

Cevap vermedi ayı. Arabayı çalıştırıp karakolun önünden ayrılırken tersçe baktı sadece. Arazi aracı ile yamaçtan indiğimiz için arabada değil de lunapark gondolunda gibi sallanıyorduk. Adam sürmüyor, sanki kaya kırıyordu. Bir yandan *ay inşallah emniyet kemeri sağlamdır* diye dua ederken diğer yandan kapı koluna tutundum. O ise sadece yola odaklanmıştı. Arada bir başını çevirip etrafa göz gezdiriyordu; sanki dağdan incek olan yılan, tilki, terörist ne varsa bir bakışla kurşuna dizip geri gönderecekti.

Neyse ki sallantımız kısa sürdü. Okul çıkışı sinirden yemek de yiyememiştım. Arabasına kusuverirdim vallahi. Toprak yola indiğimizde, "Maşallah," dedim sessizlikten sıkılarak. "Görünüşünün aksine sessizliğin hiç değişmemiş. Hâlâ sohbetine doyum olmuyor."

"Evet," diye onayladı bana bakmadan. "Senin de hâlâ motorun soğumuyor."

"Ne yapayım? Senin gibi gözleriyle konuşanlar derneğine üye değilim. Hem ne demişler; insanlar konuşa konuşa, öküzler..."

Başını bana çevirince kelimeler ağzıma yapıştı kaldı. Adam soğuk Türk kahvesi kıvamında ağır abiydi sonuçta.

"Öküzler de bir şekilde anlaşır artık. Hem bize ne canım onlardan?" diye yine nefis bir u dönüşü daha yaptım.

Kendimi toparlayıp gözümü yola dikeyim dedim ama yol bahane, yüzbaşının sol profil şahane... Adam sadece profilden bile *ben değiştim, piştım, şimdi pişiriyorum* diye bağıırıyordu.

Bak bak, şu çeneye bak! Sanki yıllarca dökümhanede eritilmiş, yeniden dövülmüş...

Tam dalmışken, "Yemek yedin mi?" diye sordu birdenbire.

Kendime geldim. "Yemedim. Ama laf yedim, bol bol. Midem dolu sayılır."

Güldü mü? Evet. Sıcak mı? Tabii ki hayır.

“Anneme uğrayıp gözlemelerinden alırım, evde yersin.”

Valla annen cadı madı ama gözleme ondan sorulur diyemeyeceğim için, “E olur madem,” dedim süzüm süzüm süzülerek. Diplomatik kadını ne de olsa. “Ama sen benim bir şey yemediğimi nereden anladın ki?”

Yine güldü. Bu seferki daha belirgindi. “Miden Mehter Marşı çalıyor. Beni süzmeyi bırakırsan sen de duyabilirsin.”

Allah seni kahretmesin, Meloş! Şimdi git rezilliğin kitabını yaz, Tahir de önsöz olsun!

“Ben seni süzmüyordum bir kere!” diye çemkirdim.

Bakın, bir Melek Sancaktar’ın şu hayatta yaptığı en iyi şey haksız olduğu konularda çemkirerek üste çıkmaktır. Bu konuda kimse kati suretle elime su dökemez.

“Ayrıca sen kendini ne sanıyorsun be! Ben niye seni süzecektmişim? Ne münasebetle? Olsa olsa ben seni... uyarırım.”

“Niye?”

“Niye mi? Kurban Bayramı geliyor. Dışarı çıkma da öküz sanıp kesme-sinler diye!”

TAM O AN!

Adam ayağıyla freni ezer gibi bastı. Araba öyle bir durdu ki, iç sesim otomatik olarak, “Essalaa...” diye devreye girdi. Dizilerde yavaş çekim bakışmalar olur ya, hah, onun gerçek hayattaki ürpertici versiyonuydu bu.

Başını çevirdi, gözlerinden resmen lazer atıyordu. Göz göze geldiğimizde ben ölmeye hazır mıyım diye sorgularken buldum kendimi. *Vallahi öldürecek gibi...*

Elini kapı koluna attı. Geri çekildim. Bu elin son gördüğüm şey olması ihtimali çok yüksekti! Böyle küçücük bir nedenden adam öldürülür müydü hiç?

Geçmiş defterleri de açarsa defterimiz epey bir kalabalık, Meloş. Gel son duamızı edelim.

Korkuyla geri çekildim. *Hii! Kıtır kıtır doğrayacak beni. Sonra da bir ağacın altına gömer artık. Ayy... Bu dağ başında hiç olup gideceğim. Hem de dilim yüzümden...*

“Valla şaka yaptım!” diye başladım yalvarmaya. Ses tonum acılı Urfa kebabı gibi... “Ay nolur kıyma bana!”

Tahir öyle bir baktı ki... Sanki ben az önce ona *kuru fasulye aslında tatlı kategorisine girer aşkom*, demişim de hâlâ bu bilgiyle yaşamaya çalışıyormuş gibi.

"Ne saçmalıyorsun sen?" dedi aynı bakışı sesine de yansıtarak. "Köy yoluna ağaç devrilmiş. O yüzden durdum."

Emniyet kemerini boynuma geçirip kendimi boğma isteği, çık aklımdan.

Panik dolu bakışlarımı kademeli olarak önüme çevirdiğimde haklı olduğunu gördüm. Anaa... Sahiden de köyün girişine dev bir ağaç devrilmişti.

Elimi göğsüme götürüp, "Allah'ım bismillah!" dedim imana gelerek. "Çok şükür ya Rabbim, yiyecek ekmeğim varmış."

Başını iki yana salladı. "Sen gerçekten hiç değişmemişsin."

Hemen panik modunu kapatıp göz süzdüm. "Yani hâlâ çok güzel olduğumu mu söylüyorsun?"

Cevabı mı? Aşağı indikten sonra suratıma kapattığı bir adet kapı.

Yani Kurban Bayramı esprim gayet yerindeydi bence.

O devrik ağacın yanına giderken içimdeki Dedektif Sherlock Melek aniden devreye girdi ve çantamdan Şerif Ali'nin telefonunu çıkardım. "Bakalım kara kutunda neler varmış, Şeftaliciğim..." Dokunur dokunmaz ekran açıldı. Yahu nasıl olur da bir insanın telefonunda şifre olmazdı? Kötü niyetli insanlar telefonu çalabilirdi bir kere! Gerçi buradaki kötü niyetli insan ben oluyordum ama orasını karıştırmayalım şimdi... Şahsen telefonum benim mahremimdi. Canımı verirdim ama telefonumun şifresini asla!

Misal benim telefonum birinin eline geçse ilk önce yüz tanıma sistemine takılır, olmadı parmak izi ister, o da yetmezse pin kodu sorardı. En kötü ihtimalle alan kişi artık dayanamayıp beni arar, "Bacım kurban olayım söyle şifreyi," diye yalvarırdı.

Ama bu... Bu Şerif Ali sanki, "Buyurun efendim, tüm kirli çamaşırlarım burada, ister elde yıkayın ister makinede," diye kapıyı ardına kadar açmıştı. Eh, bize de o dijital kapıdan şöyle bir *bismillah* deyip sağ ayakla girmek düşerdi. Ekranı şöyle bir kaydırduğımda Şerif Ali'nin ayna karşısında çekilmiş fotoğrafını duvar kâğıdı yaptığı gerçeğiyle yüzleştim.

Bir dakika?

Poz verirken dudaklarını öne mi uzatmıştı o?

Üzerinde renkli kazaklarından biri, yüzünde de küçük dağları ben varattım ifadesi vardı. "Ay Seftali Neden mi viş?" diye sövlenerek

Instagram'ına girdim. Cıks... Burada bir şey yoktu. Dağda bayırda çekilmiş birkaç artistik fotoğraf, öne çıkanlarda *köyde kahvaltı keyfisi* adlı albümü, güzel kızlarla birkaç sohbeti falan... İşime yaramazdı. Parmağım galeriye gitti ama mahrem bir şeyle karşılaşırım da hafızamdan silemem, travma olarak kalır diye anında vazgeçtim. Bir de o görüntüyle mezara gitmek vardı.

Hah! TikTok! İşte oraya girebilirim derken açmamla yüzümü buruşturmam bir oldu.

Kullanıcı adı: Aşkına_Eşkiya99

Profil Fotoğrafı: Esmer, *sixpack*'li' bir adam.

Şeftali'nin sarışın ve göbekli olması dışında sorun yoktu tabii ama bu kadarını da beklemiyordum. TikTok sayfasını aşağı doğru kaydırmaya başladım.

Gözlerim kanadı, efenim.

Birinci video:

Loş ışıkta aynaya karşı dönmüş bir adam. Kasları kasılmış ama yüzü görünmüyor. Adam yabancı bir model, o belli. Hatta tanıdık ama... çıkaramadım.

Açıklama: Sen kalbimde batan güneş, ben yollarda çilekeş.

Yorumlardan biri: Kasların da kalbin kadar sağlam, Berke Can'ım.

İkinci video:

Yine aynı esmer kaslı adam. Altında bir pantolon, üst çıplak. Kameraya doğru yavaşça yürüyor, üzerine simli bir TikTok filtresi eklenmiş ve yine yüzü görünmüyor.

Açıklama: Ölüme gidelim dedin de mazot mu yok dedik?

Ve yorum: Köprün olayım üzerimde yürü, Berke Can'ım!

Üçüncü video:

Aynı adam duşta, çıplak belli ama şükür buhardan bir şey görünmüyor. Buhara da seksi seksi kalp çiziyor.

Açıklama: Adımı avucuna yaz, beni hatırladıkça avucunu yalarsın.

Yorum: Bir sonraki kalbi birlikte çizelim, Berke Can'ımmmm.

İkinci yorum: Abi sen bu adamsan ben Cenıfır Lopet'im...

Gördüklerimin şokuyla mesaj kutusuna girdim. Öncelikle oha! Şerif Ali her yorumda *Berke Can'ım* diye ölüp biten kadınla haftalardır yazış-yormuş. En başta kadın esmer erkeklerden hoşlandığını söyleyince bizim

* (İng.) Altılı karın kası.

saftirik Şeftali de böyle bir yola başvurmuş anladığım kadarıyla... Ama gizemli takılıyordu. *Yüzümü buluşmamızda görürsün, sürpriz olsun, heyecanımız kaçmasın* gibi şeyler yazmış bir de! Kullanıcı adı *Egeli Afet* olan kadın da afiyetle yemiş. Üstelik kadın da... Epey güzel. Hatta manken gibi bir şey ama... Azıcık salak galiba. İlk bakışta bile sahteliği belli olan bir adamın Berke Can olduğuna nasıl inanırsın? *Yok, cidden salak, sarışın olduğundan kaynaklı olabilir...*

Şey, Meloş... Neyse sustum.

Tahir'in geri geldiğini fark edince hemen telefonu çantama attım. Son birkaç dakikadır gözlerim kanamış olsa da amacıma ulaşmıştım.

Evet, Şerif Aliciğim, Egeli Afet'e göbüşünün baklava değil de şekerpare olduğunu söylememem için bakalım neler yapacaksın?

Benim suratımdaki sırıtışın aksine Tahir arabaya bindiğinde homurdanıyordu. Arabayı geri vitesle takıp ormana giden patika yola saptığında, "Ne oldu?" diye sordum.

"Ağaç yerinden kıpırdamadı," dedi zoruna gitmiş gibi.

"Oha, Tahir! Sen o koskoca ağacı mı kaldırmaya çalıştın?"

Bana yandan ve anlık bir bakış attı. *Biz bu kasları salça kavanozu açmak için yapmadık kızım,* der gibi...

"İyi yanından bakalım," derken tam bir *Pollyanna*'ydım. "Mesela ben bu patika yolu ilk defa görüyorum. Yeni şeyler görmeye bayılırım! Bu arada bence Güldane teyzeye de uğramayalım. Yani... Beni senin yanında görürse kalp krizi geçirebilir. Bunca işinin içinde bir de hastaneyle uğraşma diye söylüyorum."

Yine ters ters baktı. Zaten ne söylesem genelde böyle bakıyordu. *Neyse canım, üzerime alınmayayım, belli ki konuşmayı sevmiyor* diye düşünerek sessizliğe gömülmüştüm ki camını yarıya kadar indirip dudaklarının arasına bir sigara yerleştirdi.

"Ne zamandır sigara içiyorsun?" diye sordum kendimi tutmayarak. "Çünkü o zamanlar... içmiyordun."

Sigarasından bir nefes çekip dumanı dışarı üfledikten sonra, "O güne dair hatırladığın her detay çok önemli," dedi sorumu rafa kaldırarak. Gerçi bu kaldırmak değil, bildiğin fırlatmaktı.

"Sen de söyledin, korkunca bir şey hatırlamıyorum. Hatırlamam için ancak o ana ait şeyler görmem lazım. Ama nereden göreceği-"

Yok ama artık!

İlerlediğimiz patika yolun kenarında yürüyen adamın yüzünü gördüğümde nefesimi kesildi. Çalkalanan belleğim gözümün önüne o güne dair çok net fotoğraflar düşürdü. Yanından geçip gittiğimizde cama yapışıp, "Bu o!" dedim. "O!"

"Emin misin?"

O mavi gözleri unutmam mümkün değildi! Eren'i onun kollarından söküp alırken yaşadığım kalp çarpıntısı hâlâ dün gibi aklımdaydı. "Adı Ka-" *Hatırla Melek, yapabilirsin!* "Ka-Kaşı... Evet... O hainin adı Kaşı'ydı!"

Tahir gazı bıraktı ama frene basmadı. Araç süzülürcesine ilerlemeye devam etti. Ben istemsizce nefesimi tuttum. Göz göze geldik. Konuşmuyordu ama her şeyi duyabiliyordu; bir yaprağın düşüşünü, bir çalının hışırtısını, hatta benim kalp atışımı...

Seri bir şekilde telsizini çıkarıp dudaklarına götürdü. "Alfa üç, burası Fırtına. Hedef tespit edildi. Tek kişi. Koordinatları gönderiyorum. Yıkım Timi hazırlansın. Sessiz takipteyim. Hedef dağa yöneldi, güneye kırdı. Anlaşıldı mı?"

Telsizden kısa bir parazit sesi geldi, ardından cevap netti.

"Anlaşıldı, Fırtına. Yıkım Timi hazırlıkta. En kısa sürede intikal edeceğiz."

Koordinatları girerken gözlerini hedeften bir an olsun ayırmadı. Sanki nefes almayı bile ertelemişti. Gördüğüm adam Tahir değildi artık. O, dağlara meydan okuyan bir fırtınaydı.

Kaşı görüş açımızdan çıktığında Tahir direksiyonu tam tur çevirip peşinden ilerlemeye devam etti. Bakışları mümkünmüş gibi daha da sertleşmişti. İstedikini almadan durmayacağını anladığımda, "Şey... Ben müsait bir yerde insem mi?" dedim ama dediğim an pişman oldum. Adama resmen dolmuş şoförü muamelesi yapmıştım. Neyse ki beni duymadı.

Bir anda tek eliyle direksiyonu sabit tuttu, diğer kolunu geriye uzattı. Arka koltuktaki siyah çantayı tek hamlede aldı, önüne çekti. Gözümü ayırmadan onu izliyordum. Fermuarın o cırtlak sesi duyuldu, ardından çantadan MPT-76 piyade tüfeğini çıkardı. Yutkundum.

Tahir'in yüzü ifadesizdi ama gözleri... Gözleri fırtına öncesi sessizlikti. Sessiz, tehditkâr...

Tüfeği dizlerinin üstüne aldı, hızlıca mekanizmayı kontrol etti. Şarjörü taktı, bir çıt sesi yankılandı arabanın içinde. Namluya mermi verdi. Ardından dipçiği omzuna oturttu, nişangâhı kontrol etti. Bütün bunları tek kelime etmeden, ezberlemiş gibi yapıyordu.

Üstüne bir de torpidodan aldığı gözlüğü takmasın mı? Yemin ediyorum adam karizmanın ağa babası...

Tamamen hazır olduğunda, “Allah’ım bu adam savaşa girmek üzere,” diye panikledim. Ve ben... Ben o savaşın neferi değil, net şekilde kenar süsüydüm. Hani olur ya, mahallede iki kadın birbirine girer de bir tanesi kenarda şok geçirir... İşte ben şok geçirendim. Dudaklarımda korkak bir dua değil, tam teşekküllü bir dua trafiği başlamıştı. Bismillahla başlıyor, Fatihâyla devam ediyordum.

Meloşum ne işimiz var bizim JÖH’ün arabasında? Ne güzel evde mısır patlatır, dizimizi izlerdik. Üstüne bir de salatalık özlü maskemizi yapar minik influencer hesabımızdan story atardık...

Tahir’e baktım. Sigarasını tutan eli direksiyondayken diğer eli tüfeği ustalıklı kavramıştı. Net duruşu ve keskin bakışları dağ yolundan ilerleyen hedefi izlerken rahat ve son derece profesyonel görünüyordu. Kim bilir bunu daha önce kaç kez yapmıştı?

Benim minnoş kalbim ise sanki maratona başlamış da bana haber vermemişti. Tak-tak-tak-tak! Atıyor da atıyordu.

Biraz rahatlayalım, Meloş. Yanındaki adam ultra kaslı. Herkül mübarek! O korur bizi... Belki bir şey olursa sırtına atar bizi, dağdan birlikte romantik romantik yuvarlanırsınız, fena mı, şekerim?

Tahir hafifçe başını bana çevirdi. Bakışları aynıydı ama sesi, “Korkmana gerek yok,” dediğinde daha yumuşaktı sanki. “Birazdan ekip burada olur, seni destek aracıyla gönderirim.”

“Yok canım, ne korkması?” dedim saftirikçe sırtarak. “Ben oldum olası aksiyon severim zaten. Heyecanla olacakları bekliyorum şu an. Hatta bir selfie çekilelim mi seninle? Insta’ya atarım. *Hashtag #JÖHleyollarda.*”

Başını yeniden yola çevirip dudaklarını birbirine bastırdı. Ay bu adam da gülüyor mu kızıyor mu hiç belli değildi. Derken ani bir frenle durduk. Ben ne olduğunu anlamaya çalışırken Tahir’in dudaklarından net, sansürsüz bir, “Siktir,” döküldü.

Zamanında yanında *kaka* desek o kelimenin tarihi ve psikolojik yansımaları hakkında iki saat nutuk verecek olan çocuk şimdi yüzbaşı olmuş da küfrediyordu. *Vallahi pes.*

“Ay noluyor noluyor?” demeye kalmadan bir gaza bastı ki a dostlar... Yemin ederim sinek gibi koltuğa yapıştım. Direksiyonu engebeli dağ yoluna kırdığında Kaşı denen adamın nereden çıktığını bilmediğimiz bir araca binip kaçtığını fark ettik. Yani fark ettik derken en çok Tahir fark etti ki şimdi adamın peşinde depar atıyorduk.

“Beni müsait bir yerde indirmen için hâlâ çok geç değil!” Korkuyla kapı koluna yapıştım. Bir yandan araba, diğer yanda ben bağıırıyorduk ama Tahir’in umurunda değildi.

Öndeki araç hızlanınca Tahir gazı öyle bir kökledi ki arabadan çıkan sesle birlikte ruhum da vücudumu terk etti. Altımızdaki araç dağ yolunda zıplamaya başlar da ben durur muyum? Ama öyle bisikletteki gibi hop hop değil; adeta iç organlarım yer değiştirdi. Mide yukarı çıktı, kalp aşağı indi, ciğerle dalak birbirine girdi. Emniyet kemerim takılı olmasa zaten şu an Gümüşhane semalarında süzülüyor olurdum!

Meloş, sen öğretmenliğe değil Survivor’a atanmışsın canım. Başarılar.

“Tahir yavaşsss!” diye bağırdım ama sesim titreşimden beyin dalgasına dönüştü. Korkudan ne söyleyeceğimi unutup içimden geldiği gibi bağırdım. “Anniiiiş! Ayyy!”

Araba bir sağa yalpalıyordu, ben camdan fırlayacak gibi oluyordum; bir sola kayıyordu, Tahir’in üstüne yığılıyordum. Adamda zerre panik yoktu; direksiyonu sabun gibi kaydırırken bir yandan da telsizle konuşuyordu!

“Alfa! 1! Kaşı, beyaz Hilux’a bindi. Plaka yok. Muhtemel kaçış yönü dağlık üç bölgesi, güneydoğu.”

Baktım duracağı yok, hatta giderek daha da hızlanıyor, o koordinatları girerken ben de başladım pazarlığa...

“Allah’ım, eğer şu arabadan sağ çıkarsam yemin ederim dedikodu yaparken sadece yüzde kırkını abartacağım, yüzde altmış gerçek kalacak. Val-la bak!” Arabanın tümseğe girmesiyle zıplayıp başımı tavana vurduktan sonra geri düştüm. “Tamam tamam, yüzde yetmiş yapalım biz onu!”

Bir tümseğe daha girdik. Arabayla birlikte ben de zıplarken elim kapının kolundan kaymasın mı? Bu defa küt diye girdim tavana! Öyle ki düşerken ayaklarım ön cama çarptı. Ayakkabılarımdan biri fırlayıp Tahir’in kucağına düştü.

“Tahiirr! Bu araba değil; bu, bu, bu... Çamaşır makinesi!”

Ay resmen arabanın içinde Mevlâna gibi dönüyordum!

Çıglıklar! Yardım çıglıkları!

Tahir hâlâ havalı... Yemin ederim ki ben burada darmaduman olurken adamın gözlüğü düşmemiş, nefesi bile değişmemişti. Sanki biz terörist kovalamıyorduk, lunaparkta kamikazeye binmiştik!

“Emniyet kemerini sıkı tut,” dedi tutabilecek halim kalmış gibi.

"Tahir ben az önce bagajdaydım, sonra kendimi torpidoda buldum. Birazdan motor kısmına geçmeyi planlıyorum. Ne kemerinden bahsediyorsun be!"

Beni dinledi mi? Nerede...

Sıradaki viraja öyle bir girdik ki... Koltuk kafalığına sarıldım, kesmedi Tahir'in omzuna yaslandım, can havliyle adamdan destek alırken kızacak sandım ama daha iyi tutunabileyim diye o kas zengini kolunu daha fazla uzattı. Hatta bana teslim etti. Ben de durur muyum? Yapıştım tabii. Nimet sonuçta.

"Önce bisiklet, şimdi arazi arabası! Buradan bir kurtulayım, bir daha kaykaya bile binmem! Hatta yüz kilo olsam da yürüyüş bandına bile çıkmam. Bayır görünce yolumu değiştiririm!"

Tahir'in koluna vantuz misali yapışmış yol alırken birden korkutucu bir ses duydum. *Şimşek mi ne bu*, diye sorgularken bir kurşunun ön cama çarpması gerçeğiyle burun buruna geldim. Araç zırlı, kurşun geçirmiyordu ama ateş altında olduğumuz gerçeği de değişmiyordu yani!

Tahir kolunu benden kurtardı, bu defa o benim koluma yapıştığında bedenimi oturduğum koltuğun boşluğuna itti. "Başını eğ, kıpırdama," emrini verdikten sonra yanındaki camı indirip tüfeği dışarı çıkardı ve...

Kafamın içinde, *Beethoven*'dan *Ode To Joy* çalarken sığıştığım küçücük yerde ellerimi açıp daha seri pazarlığa başladım. "Ay Allah'ım vallahi bir daha annemle konuşurken kapı çalıyor diye yalan atıp telefonu kapatmayacağım!"

"Vallahi bir daha asla yazmayacağım, dediğim *ex'e** beş dakika içinde tekrar yazmayacağım. En az on dakika bekleyeceğim!" deyince ateş ederken gözücuyla bana baktı Tahir. Soğuk soğuk...

Parmaklarıyla ateş ederken bakışlarıyla da bana ateş etti resmen.

Araba sert bir zıplama eşliğinde savrulduğunda gözlerimi sıkıca kapatıp başımı koltuğa gömdüm. "Allah'ım ne olur ölmeden önce bir kerecik âşık olayım bari!"

Bir anda her şey bitti. Arabanın içinde savrulmamız, tüm o silah sesleri bıçak gibi kesildi. Derin bir nefes alıp başımı kaldırdığımda gözümün önünde sadece onun gözleri vardı. Hâlâ silahı tutuyordu, hâlâ eli direksiyondaydı ama öylece durmuş bana bakıyordu. Kızgınlıkla değil, o soğuk bakışlar da hafiflemişti sanki... Uzun kirpiklerinin çevrelediği gözlerini yavaşça kırparken, "İyi misin?" diye sordu.

* (İng.) Eski sevgili.

“Hı? Ben mi?”

Hafifçe gülümsedi. “Melek,” dedi. Ay valla *Melek*, dedi. “Burada sen ve benden başka birini görebiliyor musun?”

Ciddi ciddi bakrım etrafıma. Kimsecikler yoktu. Dağın tepesinde, ormanın içinde bir başımızaydık. “Çıkabilir miyim buradan?”

Cevabını beklerken kapısını açıp aşağı indi. Beni yine cevapsız bıraktığı için içimden yedi ceddine saydıracakken kapım açıldı. Sıçrayarak başımı çevirdiğimde onu yanımda buldum. Bir elinde pembe topuklu ayakkabımı tutuyordu ama asıl ayarlarımla oynayan... Diğer elini bana uzatıyor oluşuydu.

Konuşmadı ve konuşmadım.

En saftirik bakışlarımı yüzüne dikip elimi koca avucuna bıraktığımda beni yavaşça kaldırdı, koltuğa oturmama yardımcı oldu. Ellerimiz birbirinden ayrıldığında kalp atışlarım hâlâ normale dönmemişti. Hava neredeyse eksi dereceyken nasıl olur da ağustos sıcaklığında, elli derecenin altında güneşleniyormuş gibi yanabilirdim?

“Onları sıkıştırdık,” dedi güven verircesine. “Buradan sonrasında arazi arabası bile işlemez. Mağaralardan birine saklanmış olmalılar. Destek ekibi çok yakında ama arabada beklememiz güvenli değil.” Başıyla yanı başımızdaki dev kayalıkları işaret etti. “Saklanacağız.”

“Tamam, gidelim hadi.” Başımı sallayıp ayaklarımı arabadan sarkıtmıştım ki yavaşça dizlerinin üzerinde eğildi. Tabii benim de nefesim boğazıma dizildi.

“Öncesinde yerine koymam gereken bir şey var,” dediğinde parmakları çıplak olan ayağımı sardı.

Oha! Benim otuz altı numara, pembe ojeli beyaz ayağım şu an yüzbaşının avucunun içinde duruyordu.

İç ses! Neredesin iç ses?

Neyse senin yerine ben konuşayım; iyi ki Mizgali'ye gitmişken pedikürümü de yaptırmışım. Aklımla bin yaşayayım.

“Gerçekten karakola bu ayakkabılarla mı çıktın?” Ayakkabıyı elinde çok garip bir şeymiş gibi evirip çevirdi. Sanki ayakkabımı giydirmiyordu da mayın imha ediyordu. “Ve o daracık etekle nasıl adım attığını merak ediyorum.”

Onca arbedeye rağmen fönü bozulmayan saçlarımı şöyle bir Melek Sancaktar havasıyla geriye atıp, “Meziyet şekerim,” dedim. “Her yiğidin harcı değil.”

Ayakkabıyı ayağıma giydirip kısa bir süre ayağımdaki haline baktı. Sonra yavaşça bıraktı ve ayağa kalkarken o büyük, düzgün parmaklı, birçok yara izinin bulunduğu ama kati suretle güzelliğine gölge düşürmediği elini bana uzattı tekrar. “Kayalığın arkasına geçene kadar sessiz kalmanı istiyorum.”

Elini tutup ayağa kalktım.

Eli de nasıl sıcak...

“Tamam.”

Bir adım önden giderken durup omzunun üzerinden bana baktı. Bir kaşı şüpheyle kalkmıştı. “Emin misin?”

“Neyden?”

“Elli saniye kadar konuşmadan durabileceğine.”

İyi ki bir centilmenlik yapıp ayakkabımı giydirdin. Aman çok bekleme, yap ayılığını yine!

“Ben istersen elli beş saniye bile susarım!” diye cırlayınca vallahi dişlerini gördüm. *Öyle güzel, gösterişli güldü tatlı Biscolata erkeği...*

“Sen insanda akıl bırakmazsın,” diye söylediğinde ben de gülümsedim.

“Aklını başından aldığımı mı söylüyorsun yani, hı?”

Mağaralardan birinden taşlar yuvarlanmaya başladığında irkilerek durdum ama Tahir durmadı. Elimi bıraktı, beni belimden kavrayıp yüzüstü omzuna attı ve adımlarına hız kazandırdı.

“Hey! Ne yapıyorsun sen? Öküz! İnsan böyle kucaklanır mı hiç? Nevrim döndü!” Sadece nevrime olsa yine iyi... Tüm dağ, hatta tüm dünya tersine dönmüştü. Başım sarktığı yerden sallanırken sırtına vurdum ama ellerimin daha fazla acıdığından emindim. “İndir beni! Zaten midem bulanıyor, üzerine kusarsam görürsün!”

Bizi gösterdiği kayalığın arkasına götürdüğünde beni biz bez bebek gibi kollarının arasında çevirip indirdi. Sırtımı boyumu aşan kayalığa yasladığında ise yüzü yüzüme çok yakındı. Daha fazlası... Bedenimde onun gösterişli bedeninin sıcaklığını hissediyordum. Nefesinin sıcak tınısı üst dudağıma vururken kalbim kontrolsüzce çarpmaya başladı. Az önce taşlar yuvarladığında sandığımdan daha fazla korkmuş olmalıydım. Gözlerim gözlerine ulaştığında ise... Boğazımın kuruduğunu hissettim. Bakışları hem sarsıcı hem de koruyucuydu. O kadar ki dilimdeki tüm zıvalıkları unutturmuştu.

“Ben...”

“Sen,” diye böldü sözlerimi. “Dikkatsizsin. Gözünü açıp biraz olsun etrafında olanları anlamaya çalışmayı hâlâ öğrenemedin mi?”

Sözleri içimde bir yerlere dokundu ve ben neresi olduğunu biliyordum. “Ben etrafımda olanları görebiliyorum,” dedim küçük bir kız gibi itiraz ederek.

“Senin bir şey bildiğin yok.” İtirazım onun tarafından kabul edilmedi. “Hâlâ aklın bir karış havada. Kendini korumayı öğrenmeden bir de kalkmış buralara kadar gelmişsin.”

“Senin derdin ne?” Sırtımı kayalıktan ayırıp ona diklenmeye kalktığımda göğsüm göğsüne çarptı ve sırtımın akıbeti yine kayalık oldu. “Eğer geçmişte aramızda olan-”

“Derdim geçmiş değil,” diye kestirip attı Sayın Hulk. Anlamıştım. Geçmiş asla konuşmak istemiyordu. Belki de unutmuştu ya da hatırlamak istemiyordu. “Derdim şimdi. Şimdi burada olman. Gönüllü öğretmenmişsin. Ne öğretiyorsun çocuklara? Dudak kalemi çekmenin inceliklerini mi?”

Yumruklarımı sıktım. Keşke suratına da indirebilseydim!

“Ayının tekisin, Tahir! Bir şey diyeyim mi? Beynine gitmek üzere yola çıkan tüm hava, kaslarına takılıp kaldığı için düşünmeyi unutmuşsun sen!”

Başını çevirip homurdandı ama bu defa ne söylediğini anladım.

Düşünen halimin içinden geçmemişsin gibi...

Evet, söylediği tam olarak buydu.

Ve... Haklıydı.

“Ben değiştim,” dedim usulca. “Senin tanıdığın kız değilim artık.”

Kolunun altındaki tüfeği kayanın yanından uzatmış tetikte beklerken, sözlerimle birlikte kızıl kahvesi gözlerini yeniden yüzüme çevirdi. “Seni meydanda gördüğümde,” dedi yavaşça. “Bir an için ben de değiştiğini sanmıştım. Sebebini öğrenmek ister misin?”

Dudaklarım aralıktı ama konuşmadım. Sadece başımı salladım.

Dudağının bir yanı kıvrıldığında, belleğinde içinde bulunduğumuz ana ait olmayan başka bir görüntü belirdiğini anladım. “Saçların,” dediğinde sesi neredeyse sevecen çıkmıştı. “Kıvrır kıvrırdı. Öyle doğal, öyle umursamazca dökülüyordu ki omuzlarından beline.” Başını kaldırdı ama bakışları hâlâ benimleydi. “O güzelim saçları saklamıyor artık, kendisiyle barışmış diye düşündüm.” Bakışlarının yavaşça fönü saçlarıma kaymasıyla dudaklarındaki gülümseme de yokuş aşağı yuvarlandı. “Yanıldığımı anlamam uzun sürmedi.”

O güzelim saçları mı?

Kendine gel Meloş, yelkenleri suya indiremezsin. Adam senin hâlâ aynı kişi olduğunu düşünmüyor...

“Salak mısın be?” Yumruğum gevşedi, içimde bir şeylerin gevşediği gibi... “Saçla karakterin ne ilgisi var ki?”

“Yok mu?” Elini başımın yanındaki kayaya dayadı. Ağırlığını sağ ayağına verince... Allah’ım... Adamın göğsüyle burun buruna kaldım. Resmen askeri üs gibi duruyordu önümde. O kadar yakındı ki yakasından sarkan asker künyesindeki rakamları okuyabilecek durumdaydım. Künyede yazan doğum tarihi, kan grubu, sicil numarası... Tüm bilgiler önümdeki bu cüseli devin ne kadar asker gibi asker olduğunu ilan ediyordu.

Hava buz gibiydi ama Tahir’in iri gövdesi, rüzgârı kesen bir kaya gibiydi. Doğaya karşı doğal bir engeldi vesselam... Meteoroloji bile *rüzgâr bu akşam bu dağlara uğrayamadı, çünkü Yüzbaşı Tahir var* diye haber yapabiliirdi.

“Var mı? O zaman sen neden bu kadar değiştin? Ağır antrenmanlarla hayvan gibi kas yaptıktan sonra geçip karşıma bunları söyleyemezsin.”

Sesini alçaltarak bir nefes mesafesinde, “Askerim ben,” dedi. “Ömrüm dağ tepesinde it peşinde koşmakla geçiyor. Pilates mi yapayım, Melek?”

“Hah! Bak bir de bu konu var. Kendin de söylüyorsun, benim adım Melek.” Duraksayıp yutkundum. “Neden sildirdiğim diğer adımları cümle âleme ilan ediyorsun?”

“Şakaydı,” dedi umursamazca.

Ne? “Sadece şakaydı, öyle mi? Sen benimle dalga mı geçiyorsun bel Benden böyle mi intikam aldın?”

Gözlerini kısıp şüpheyle baktı. “Senden intikam almak istediğimi nereden çıkardın?” O da duraksadı. “Adını bir kusur gibi ilan etmedim. O isim-” Yine duraksadı, ağzından çıkan her kelime önceden düşünülmüştü. Benim gibi pat küt konuşmuyordu, ölçülüydü. “O isim bir kusur değildi.”

Nedense bana *Şehriye* diye seslendiği zamanlar kulağımda yankılandı. Diğer insanlar adımları söylerken hep alaycıydı; onların ağzında o isim, tezgâhta satılmayan bayat bir simit gibiydi. Ama Tahir’in sesinde... Sesi derinleşir, dudakları hafif hafif titrerdi. Tebessüm ederdi ama öyle sıradan değil, gözleriyle...

Hatta bir keresinde adımların bana çok yakıştığını söylemişti. Dalga geçtiğini düşünüp önce kızmış, sonra da küsmüştüm. Sonra... Kendini affettirmek için bana adı *Şehriye* olan bir ayıcık hediye etmişti. Üzerinde fiyongu, boynundaki minik kalbiyle hâlâ İzmir’de, odamın bir köşesinde dururdu o ayıcık.

Şimdi anlıyordum. Tahir dalga geçmemişti. O gerçekten adımın sevimli olduğunu düşünmüştü. Ve ben bunu şimdi anlıyordum.

“O zaman neden insanlara du-duy-” Birbirine vuran dişlerim daha fazla konuşmama izin vermedi. Henüz fark ediyordum. Kabanım üzerimde değildi, arabada kalmıştı. Tahir başını eğip titreyen bedenime baktığında kaşları çatıldı. Elleri üzerindeki parkaya gitti ama ondan bir şey istemiyordum! Omzunu ittim, kolunun altından geçip karşıyandan ayrıldım. Ağlayasım vardı ama yanında ağlamayacaktım. Onun o iri cüssesinin yanında minik bir tavşan gibi göründüğüm yetmiyormuş gibi bir de burnumu çekmek istemiyordum.

Etkisinden kurtulmak için bir adımımı atmıştım ki...

Cartttt!

Bir şey takıldı.

Bir şey... Çok önemli bir şey.

Eteğim!

Kayalığın çıkıntısına takılıp öyle bir yırtıldı ki çapraz bağlarım yırtılıyordu ancak bu kadar canım acırdı. “En sevdiğim incili eteğim yaa!”

Yırtığın acısı mı? Allah'ım... Resmen dizkapağımın üstünden kalçaya kadar dik bir yokuş gibi!

Ben donakaldım. Ama Tahir? Tahir bir saniye düşünmedi bile. *Asker refleksi...* Adam kamuflaj parkasını öyle hızlı çıkardı ki bana sadece izlemek düştü. İki adımda yanımdaydı.

“Kıpırdama,” dedi ama zaten sesi de aksini kabul edecekmiş gibi değildi. Hiç düşünmeden parkasını belime sardı. Sıkı bir düğüm atarken esen rüzgâr üniformasının yakasını bir an için açtı ve ben o tek anda teninde bana dair bir iz gördüm.

Birbiri içine geçmiş iki zincir dövmesi, göğsünde ve tam kalbinin üzerindeydi. Halkaları sıkıca birbirine kenetlenmişti; sanki biri olmadan diğeri var olamazdı.

Hâlâ hatırladığım gibiydi.

Birbirine hapsolmuş zincirler gibiyiz;

Yalnızca birbirini çeken iki mıknaatıs...

Zaman geçer, yollar ayrılır.

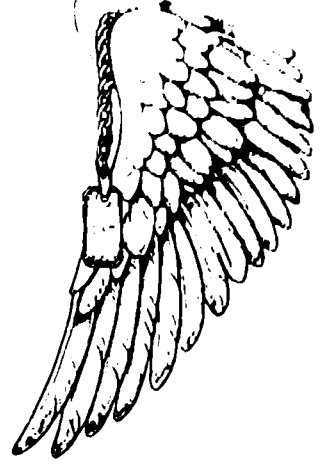
Ama ne kadar uzağa gidersen git,

Yine bulurum,

Yine çeker alırım seni.

6. BÖLÜM

“BARBİE KARADENİZ’DE, DEVREM!”

İzmir’in aralık ayı güneşi, tül perdelerin arasından süzülerek odaya hafif bir ışık huzmesi gönderiyordu. Şehrin kışı sert değildi, tam aksine nazik bir meltem gibi, usul usul dokunuyordu caddelere ve evlere. Hava soğuktu ama insanın içini ısıtan, huzur veren bir soğuktu.

Genç adam otobüsten iki sokak geride inmişti. Üzerinde uzun boyunu önemli ölçüde örten, koyu gri rengine kaba bir palto vardı. Kolunun altında ise yağmurun izlerini taşıyan kalın bir defteri sıkıca tutuyordu. Defterin sayfalarının daha fazla ıslanmasını önlemek için onu paltosunun içine sakladı ve yanına bir çanta almamış olmanın pişmanlığını yaşadı. Çünkü evden çıkarken hava güneşli ve sakin görünüyordu. Hava durumu raporları da yaklaşan yağmurdan hiç bahsetmemişti.

Genç adam, çocukluğundan beri planlı ve disiplinli yaşamayı severdi. Temizlik yapmayı sevmezdi ama düzenliydi. Derslerinde gösterdiği başarıyla üniversitedeki ilk yılı olmasına rağmen bölümünün birincisi olmuştu. Kıyafetlerini itinayla ütüler, hava durumuna bakmadan asla dışarı çıkmazdı. Az konuşur, çok çalışırdı. Böyle bir gencin tahmin edileceği üzere sadece bir dostu vardı.

Adımları ise o dostunun evine doğru ilerliyordu. Üstelik bu, onun evine ilk gidişiydi. Daha önce defalarca davet edilmişti ama evcil biri olduğu için hepsini nazikçe reddetmişti. Ancak vizeler yaklaşıyordu ve dostu ondan yardım istemişti.

İçeride onlarca villayı barındıran lüks sitenin girişine doğru yürüdü. Beton kolonlarla çevrili site, şehrin geri kalanından izole edilmiş gibiydi. Görevli kulübesine yaklaşıp nazik bir sesle, “Arslan Sancaktar,” dediğinde görevli telsize uzandı. Kısa bir bekleyişin ardından bariyer kalktı. Genç adam teşekkür ederek içeri girdi ve dostunun tarif ettiği C-16 numaralı villaya doğru yürümeye başladı.

Burası onun alışık olduğu dünyadan oldukça farklıydı. Sıraya dizilmiş villalar, şehrin kalabalığına inat sessizlik içinde uyuyordu adeta. Bahçelere kadar özenilmişti, her evin kendine özel havuzu bahçelerinde ısıll ısıll parlıyordu.

Gördüğü her şey düzen ve refahın işaretiydi. Oysa Tahir'in büyüdüğü hayat bambaşkaydı.

O, orta halli bir ailenin ortanca çocuğuydu. Babası devlet memuruydu; görev yeri değiştikçe valizleri toplanır, bir şehirden diğerine göç ederlerdi. Çocukluğu yeni mahalleler, farklı okullar ve kısa sürede kurulup bozulmuş arkadaşlıklarla geçmişti. Şikâyet etmeyi bilmezdi; alışır, adapte olurdu ama annesi öyle değildi. Memleketim, diye tutturunca babası erkenden emeklilik dilekçesini verip onları doğduğu topraklar olan Trabzon'un az nüfuslu dağ köyüne götürmüştü.

Tahir, o köyde geçirdiği yılları özlemle hatırlardı. Toprakla haşır neşir olmuş, karın içinde okula yürümüş, gökyüzünü yakından tanımıştı. Ancak üniversiteyle birlikte ailesinden ayrılmış, bambaşka bir hayata adım atmıştı. İlk zamanlar özellikle kardeşlerinin yokluğu içini sızlatmıştı. Ama sonra Arslan'la tanışmıştı.

Birbirlerinden çok farklı geçmişlere sahip olsalar da kısa sürede sağlam bir bağ kurmuşlardı. Arslan'ın gür kahkahaları, Tahir'in sessizliğini bastırmıyor, aksine onu tamamlıyordu. Birbirlerine ihtiyaç duyduklarını ikisi de fark etmişti. Onlar artık dünyaya kafa tutabilecek kadar güçlü, iki sıkı dosttu.

Bahçedeki limon ağacının dalları hafifçe sallanırken villa kapısının zili tiz bir sesle çaldı. Ayakkabısının tekini ayağına geçirdikten sonra hızla kapıya yöneldi Arslan. Kapıyı açtığı anda eladan yeşile çalan gözleri bir anlık parladı. Yeşillerinin üzerinde kalın ve dağınık kaşları vardı. Elmacıkkemikleri keskin, çene hattı belirgindi. Kalm dudakları genellikle tebessüm etmediği zamanlarda bile karakterli bir ifade taşırdı. Henüz genç yaşında bile dikkat çeken bir karizmaya sahipti.

Tahir'i gördüğü an yüzüne içtenlik yerleşti. "Devrem!" dedi. "Hoş geldin."

Tahir, dudaklarının kenarını zar zor kıpırdatan bir tebessümle başını eğdi. "Hoş buldum, devrem."

Bu kelime aralarındaki dostluğun gizli şifresiydi adeta. Arslan asker olmamıştı belki ama Tahir, gönlünde bir asker olduğunu bildiğinden beri

ona hep böyle seslenmişti. O geceyi hep hatırlardı; ilk kez birlikte rakı kadehi tokuşturdukları öğrenci evinde Arslan'ın vazgeçmek zorunda kaldığı Harp Okulu hayalinden söz ederken gözlerini kaçırışını...

"Gel kardeşim," dedi Arslan, omzunu silkeleyerek içeri buyur ederken. "Vizeler geldi, başımız sağ olsun."

Tahir adımlarını içeriye taşıırken mırıldandı. "Hallederiz. Sıkma canını."

Arslan'ın yüzü yeniden ciddi bir hal aldı. İç çekti. Tahir onun içten içe çırpındığını biliyordu. Derslerinde başarılıydı ama okudukları bölüm olan edebiyatı hiçbir zaman gönülden sevmemişti.

Babasına sonsuz saygı duyan Arslan için bu fedakârlık derin bir yaraydı. Babası yıllarını büyük bir holdinge adanmış; iş dünyasının çarkları arasında sertleşmiş kararlı bir adamdı. Oğlunun da kendi izinden gitmesini istemişti. Harp Okulu'nun hayalini kuran Arslan'ın önüne özgeçmişini koymuş ve oğlundan kendisi gibi işletme okumasını istemişti. Arslan, babasına karşı gelmek yerine içindeki inadı farklı bir yoldan göstermişti. İşletmeyi değil, ilk sırada karşısına çıkan edebiyat fakültesini işaretlemişti. O formu verirken tek düşüncesi kendi yolunu seçmektir.

Ve bu tercih, onun her şeye rağmen babasına duyduğu saygıyı yitirmeden kendi benliğini ezdirmeyeceğini göstermişti.

"Sağ olasın kardeşim," dedi içli bir sesle ve Tahir'in sırtını sıvazladı. "Bugün yardımcımız izinli. Önden gidip odayı elden geçireyim de girince anksiyeten tutmasın." Gülümseyerek başıyla girişin solundaki mutfağı işaret etti. "Sana zahmet, çayları alır mısın?"

Tahir başını salladı ama o sırada Arslan'ın yüzünde alaycı bir kıpırtı belirdi. Merdiven basamağına ayağını atmışken birden geri döndü. Kaşlarını kaldırarak, "Ha bu arada... Mutfakta sarışın, gözleri dört dönen bir kız görürsen ona çayı kimin yaptığını sor," dedi.

Tahir'in kaşları çatıldı. "Hangi durumda çayı almalıyım?"

Arslan dudaklarını birbirine bastırdı, sonra başını teatral bir ciddiyetle iki yana salladı. "Eğer herhangi bir ev halkının adını verirse sorun yok ama eğer *ben yaptım* derse... Bak tekrar ediyorum, çayı bizzat kendisinin yaptığını söylerse çaydan ölesiye nefret ettiğini söyle ve arkana bile bakmadan oradan uzaklaş."

Tahir biraz eğilip gözlerini kıstı. "Neden?"

Arslan çok gizli bir bilgi açıklıyormuş gibi yaklaştı. Gözucuyla mutfak tarafından birilerinin dinleyip dinlemediğine bakıp fısıltıyla konuştu.

“Emin ol o çayı içmek istemezsin, kardeşim. Fare zehri bile daha az acısız öldürür.”

Arslan'ın sözleri dostunun yüzünde geniş bir gülümseme bırakırken merdivenlerden çıkarak gözden kayboldu. Tahir önce üzerindeki gri montu çıkardı, o esnada etrafı süzdü. Evin içi, dışı kadar etkileyiciydi. Girişte yer alan geniş antrede parlak mermerler ayna gibiydi. Duvarlara asılmış birkaç tablo resmen fahiş fiyatını haykırıyordu. Her şey düzenli, şık ve gösterişliydi. Ama Tahir'in gözleri çok daha mütevazı hayatlara alışkındı. Bu kadar ihtişam ona hâlâ biraz fazlaydı.

Öte yandan içine sinmeyen bir heyecan vardı göğsünde. Belki sınav stresiydi... Belki başka bir şey.

Yavaşça mutfığa yöneldi. Beyaz, ahşap kapıyı araladı. İçeri adım attığı anda bir uğultu koptu zihninde. Sanki zaman oracıkta çöküvermişti üstüne...

Orada, çaydanlığın başında bir kız vardı. Kıvrıkcık saçlarını gelişi güzel toplamış, dudağında abartılı bir parlatici, ayağında peluş terlikleriyle mutfığın ortasında duruyordu. Üzerinde pembe, çiçekli bir elbise vardı. Tırnaklarına sürdüğü simli ojeleri elleri hareket ettikçe cam gibi ışıltıyordu.

Sarışındı.

Artık yalnız olmadığını fark ettiğinde ela gözlerini kaldırdı. Kaşlarını hafifçe çatı ama sert değil, daha çok meraklı bir şekilde... Sapsarı saçlarının arasından alnına düşen iri bir dalgayı üfleyerek kenara ittiğinde tam da o anda nefesinin kesildiğini hissetti Tahir. Genç kızın yaptığı o küçük hareket sanki zamanın bir anlığına durmasına neden olmuştu. Tahir, onu kız kardeşinin oynadığı Barbie bebeklere benzetti. O bebeklerden biri kanlı canlı karşısındaydı! Sadece birkaç saniye içinde kalbi göğsüne sığmaz olmuştu; öyle ki, dışarıdan duyulabileceğini düşündü. Büyük, kemikli gözlüklerinin ardından kirpiklerini kırptırdı, ne yapacağını bilemez halde ayakta kaldı. Yerinden kıpırdamak istediye de ayağı paspasa takıldı, hafifçe tökezledi. Ama hemen toparladı kendini, yüzüne bir şey olmamış gibi bir ifade yerleştirmeye çalıştı. Başaramadı.

Gözleri genç kıza kaydı; göz kenarındaki gülümseme çizgilerine, burunun üzerinde parlayan minik çillere...

Ve zihninde beliren tek cümleyle kendine gelmeye çalıştı.

O kız, dostunun kardeşi... Bir saniye daha bakma!

“Merhaba! Sen Arslan abimin arkadaşı olmalısın.”

Sesi nasıl ince, nasıl yumuşaktı... Tahir konuşması gerektiğini biliyordu ama sanki dili damağına yapışmıştı. Neden bu kadar kuruydu dudakları? Yurtkundu, sesini bulmaya çalıştı. Hayatında ilk kez fark etti ki göbeğini içeri çekmişti.

“Şey... Ben Tahir. Arslan’ın arkadaşıyım. Vizelere çalışmak için geldim.”

Genç kız elindeki çay kaşığına tezgâha bıraktı. Metalin çıkardığı şingirtı mutfağın duvarlarına çarptıysa da kızın neşeli kahkahası her şeyi bastırdı.

“Ben de onu diyorum ya, şapşal mısın?” diyerek parmağını havaya kaldırdı. Sonra dudağını büküp ciddiyetle ekledi. “Ama sakın bir numara olduğuna sanma. Abimin bir numaralı dostu benim.” Tahir’in donakalmış halini fark edince sesini yumuşattı. “Yani... Sen de ikinci olursun. İki de iyidir.”

Tahir başını usulca salladı. Dudaklarından dökülen kelimeler sadece, “Teşekkür ederim,” olabildi.

Genç kız döndü, dolaptan üç bardak çıkardı. Kolunu uzattığı sırada çaydanlıktan buhar fışkırdı. Birazcık irkildi. “Ayy! Her seferinde korkutuyor bu ya... Ama çay da içmeden vizeler geçmez, değil mi? Abim için demledim. Çok sever de... Ben o kadar sevmem. Çayı yani. Ben kahve severim. Böyle bol kremalı, tatlı olanları. Babam kahve içmek için yaşımanın küçük olduğunu düşünüyor. Annem de içmemi istemiyor ama onun sebebi başka. Anneme göre kahveyi çok tüketirsem kilo almışım. Şimdi genç olduğum için yakarmışım ama ileride o kilolar üzerime yapışmış. Ben de ne yapayım işte? Frenlemeye çalışıyorum kendimi. Eee... Sen de çay sever misin?”

Tahir’in aklındaki Arslan’ın uyarısı, kızın aralıksız konuşan dudakları ve gülen yüzü karşısında uçup gitti. Nihayet gülümsediğinde, “Çok severim,” dedi ve bir saniye sonra ekledi. “Çayı yani...”

Genç kız kıkırdayarak çayı tepsiye koydu ve götürüp ayakta dikilen çocuğun eline tutuşturdu. “Afiyet olsun diyeceğim ama asıl afiyet akşam yemeğinde olacak. Annem sen geliyorsun diye bir sürü şey sipariş etti. Bu arada...” Tahir’in yüzünü görebilmek için başını iyice kaldırması gerekmişti. “Abimin arkadaşı olduğuna göre sana da *abi* diyebilirim, değil mi?” diye sordu şirinlikle ve cevabı beklemeden devam etti. “Hoş geldin, Tahir abi.”

Tahir, yüreğinin derinlerinde başka bir dünya olduğunu hissetmişti ilk kez. Ve o dünya nedense şimdi çok kırgındı.

Çünkü kız Barbie'ydı.

Tahir ise... Ken olmaktan çok uzaktı.

Yemek masası, salonun tam ortasında bir şölen alanı gibi kurulmuştu; üstü dantelli, bembeyaz, ütüsü yeni yapılmış bir örtüyle kaplıydı ve her bir köşesi ayrı bir davetkârlıkla göz kamaştırıyordu. Ara sıcaklardan ana yemeğe kadar her şey özenle sıralanmıştı. Fırında portakal soslu ördek ve bademli hindi dilimleri masanın merkezinde gururla dururken onların hemen yanında nar taneleriyle süslenmiş mini iç pilav topları, zeytinyağlı enginarlar ve frambuazlı roka salatası tabaklara renk katıyordu. Tandırda incik güveç, safranlı patates dilimleri eşliğinde buharını yükseltirken, köz biber dolmaları yanlarına süs gibi dizilmişti. Porselen kâselerdeki safranlı ıstakoz çorbası ilginç görünüyordu.

Gümüş kapaklar, kristal bardaklar, simetrik peçeteler... Bir film karesi gibiydi.

Tüm bu ihtişam, beş kişilik Sancaktar ailesinin tek misafiri içindi. Evin hanımı Nezaket'in, *kim bilir kimdir bu çocuk* merakının sonucuydu.

İki metrelik yemek masasının bir ucunda evin otoriter babası Mahmut Sancaktar yerini almıştı. Karşısındaki başköşede ise her zamanki zarafetiyle Nezaket Hanım vardı. Masanın bir yanına evin çocukları yaş sırasına göre dizilmiş gibiydi. En küçükleri ilkokul çağındaki yaramaz Doruk Can, onun yanında on beş yaşındaki Şehriye ve hemen yanında ablası Mine... Hemen karşılarında ise evin en büyük çocuğu Arslan, dostu Tahir'le yana oturmuştu.

Tahir, birkaç dakika önce oturduğu o ihtişamlı masada hiç olmadığı kadar gergindi ancak bunu göstermek istemiyordu. Bu yüzden yemeğe başlamanın iyi bir fikir olduğunu düşündü ama yanındaki tabakta nar gibi kızarmış ördek, portakal sosuyla servis edilmişti.

Ördek... Bildiğin ördek. Hadi onu da anlamıştı ama portakal sosunun buradaki misyonu neydi?

Tahir, hayatında ilk kez bir ördeğin göğsüne çatal batıracaktı. Şunun yerine bir kuru fasulye olsaydı diye içinden geçirdi ama yüzü bunu belli etmedi.

Masaya ilk oturduğunda sandalyesini bile dikkatle çekmişti. Gömleği ütülüydü ama yakası azıcık yamuktu sanki. Gözlüğünü sürekli düzeltiyor,

çatalı tutarken eli titriyor, her lokmadan önce su bardağına uzanıyor ama içmeden bırakıyordu. İlk kez bir evde, bu kadar dolu bir masada, böylesine izleniyor gibiydi.

Karşısında oturan Nezaket Hanım tafta eteğiyle, abartılı inci küpele-riyle zarıfçe gülümseyordu ama o gülümsemenin ardında, gözleri sürekli olarak beklentisinin çok altında kalan genç adamın üzerinde dolaşıyordu. Varlıklı bir ailede doğmuş, en az kendisi kadar hali vakti yerinde biriyle evlenmişti. Çevresi, aile dostları, hatta çocuklarının arkadaşları bile hep kendi sınıflarından olurdu ama şimdi karşısında oturan bu çocuk... Onda başka bir hava vardı. Ne ayakkabıları marka kokuyordu ne de ceketinde servet yatıyordu. Oğlu Arslan'ın anlata anlata bitiremediği Tahir'i gözleriyle çözümleyemeyince dili devreye girdi.

"Demek oğlumun biricik arkadaşı sensin. Çok memnun oldum, iyi ki geldin bu akşam."

Tahir hafifçe başını eğerek nazikçe karşılık verdi. "Teşekkür ederim, efendim. Aslında sadece ders çalışacağımızı sanıyordum ama... Bu yemek açıkçası biraz sürpriz oldu."

Dostunu evinde ağırlamanın keyfini yaşayan Arslan, gülümseyerek omzunu arkadaşının omzuna dokundurdu. "Söyleseydim muhtemelen bir bahane bulup gelmeyecektin. Ben de bazı detayları kendime sakladım."

Doruk Can parmağını ördeğe uzatıp, "Ben ördek istiorum anneğğ, bana ördek ver!" diye bağırınca Mine annesine bırakmadan küçük çocuğun tabağına biraz ördek eti koydu.

Ve Nezaket Hanım hız kesmeden ilk sorusunu sordu. "Canım Tahir-ciğim, seni daha yakından tanımak isteriz, değil mi Mahmut?" diyerek bakışlarını kocasına çevirdi. Mahmut Bey o ciddi bakışlarıyla onay verdiğinde ise, "Bize ailenden bahsetsene biraz," dedi. "Anladığım kadarıyla iş dünyasından, değil mi? Şirket miydi yoksa... Banka?"

Tahir elindeki çatalı yavaşça tabağının kenarına bıraktıktan sonra arkasına yaslandı. "Babam emekli memur, efendim. Memur çocuğuyum ben."

"Öyle mi?" Nezaket Hanım şaşırarak kaşlarını kaldırdı. "Sanırım annen çalışmıyor?"

Tahir ciddiyle tebessüm etti. "Çalışmaz olur mu? Beni ve kardeşlerimi ilgiyle büyüttü. Her gün yemeğimizi yaptı, evimizi temiz tuttu. Anlayacağınız annem asıl yükü taşıyan ev emekçisi kadınlardan... Yine de şehirde işi daha kolaydı. Köyde yükü biraz daha ağır."

“Kö-köy mü?” Nezaket’in kaşları çatıldı ama gülümsemesi yüzünden eksilmedi. Hatta yüz kasları o an bir tür mimik savaşı veriyordu. “Ne köyü acaba?”

Şehriye kendini tutamayıp, “Tatil köyü!” dediğinde Tahir de dahil tüm kardeşler güldü.

Mine hariç... O annesinin genetik uzantısıydı adeta.

“Yaaa... Çok... Çok enteresan,” tepkisini verdi Nezaket Hanım, ilgili görünmeye çalışarak.

“Enteresan mı?” Şehriye soruyu tekrarladı yüzünde muzır bir ifadeyle. Mine dirseğiyle dürttü ama o hiç aldırmadı. “Biz de yazları köye, babaan-nemlere gidiyoruz. Gerçi sen iki gün sonra panik atak geçirdiğin için geri dönüyoruz ama... İşte o köyden! Kuzular, inekler, tavuklar falan var. Pek sevmezsin ama... Tezek de var!”

Annesi uyarıcı bakışlarını kızına çevirdiğinde Doruk Can çatalını masaya vurarak bağırdı. “Babaağğ! Ben inek istiyorum! Bana inek al!”

Doruk Can’ın susması için babasının sadece bakması yetti.

“Aslında kızınız doğruyu söylüyor, efendim,” dedi Tahir. “Normal köylerden farklı olarak Trabzon’un bir dağ köyünde doğdum. Dolayısıyla imkânlar daha kısıtlıydı. Bir ara evde su yoktu, çeşmeden taşırdık. Gerçi meydanda oturduğumuz için şanslıyız. Daha yukarıda oturanlar hâlâ suyu çeşmeden taşıyor.”

Şehriye yine kendisini tutamayıp, “*Survivor*’ın ortasına doğdun yani Tahir abi!” dedi. “Ay ne eğlenceli! Taşırken su savaşı da yapar mıydınız?”

Mine ağzının içinden, “Neresi eğlenceli Şehriye?” diye çıkıştı. “Yemeği-ne odaklanıp susar mısın artık!”

Mahmut Bey ise yemeğinden başını kaldırıp ciddi ve tok bir sesle araya girdi. “Çeşmeden su taşımak çocuk için iyi bir eğitimidir. Bizim zamanımızda çocuklar böyle yetişirdi. Güçlü olurdu. Şehirde büyüyenler çayı bile termosla istiyor şimdi.”

Tahir saygılı bir baş onayıyla, “Babam da sizin gibi düşünüyor,” karşılığını verdi. “Bu yüzden yaz tatillerimiz hiç boş geçmezdi. Babamın memuriyeti nedeniyle yıllarca şehir şehir dolaşsak bile imkân bulduğumuz her tatilde köyümüze gider, hayvanlarımızla ilgilenirdik.”

Nezaket Hanım neredeyse cırlamaya benzeyen bir sesle, “Ay hayvanlarınız da mı vardı?” diye sordu.

Şehriye kahkaha attı. “Ay daha neler!” Çatalını ördeğe batırıp havaya kaldırdı. “Biz yediğimiz bu etleri ağaçtan topluyoruz zaten.”

Nezaket Hanım sinirle dudaklarını birbirine bastırduğunda Mahmut Bey boğazını temizledi. Bu, Şehriye için sus zilinin çalmasıydı. Genç kız hemen gülmeyi bıraktı ama abisi Arslan ona göz kırpınca keyfi yerinden bir milim bile oynamadı.

“Şehriye ile tanıştın mı Tahir?” diye sordu Arslan. “Böyle garip esprileri vardır. Alışırsan hayatın renklenir.” Tahir’e yaklaşıp fısıldar gibi ama aslında herkesin duyabileceği bir tonla konuştu. “Küçükken kafa üstü düştüğünden şüpheleniyoruz.”

Doruk Can kahkahayı bastı. “Galiba Arslan abim, Arpa Şehriye’ye beyinsiz dedi.”

Şehriye kısa kaç yaptığı eliyle küçük çocuğun burnunu yakalayıp, “Hıyar Can!” diye bağırdı. “Hadi şimdi de *anneğğ bana burun al* diye bağır!”

Çocuk ağlamaya başlayınca Mine hemen aralarına girdi. “Dokuz yaşındaki çocukla mı kavga ediyorsun sen? Gerçekten beyinsizsin!”

Genç kız omuz silkti. “O başlattı! Ayrıca... Zekâmla alay eden Sancaktar kardeşlere hatırlatmak isterim ki... Hepiniz okula birinci sınıftan başlamışken ben çok akıllı olduğum için doğrudan ikinci sınıftan başladım! Yani burada beyni olmayan biri varsa, o ben değilim.”

Mahmut Sancaktar boğazını temizledi ve yine masadaki tüm sesler kesildi.

O sırada masanın altına eğilen Doruk Can, bir anda fırlayıp Tahir’e hayranlıkla baktı. “Tahir abi! Senin boyun ne kadar uzun! Süpermen gibisin he! Söylesene, kaç boyundasın?”

Tahir, küçük çocuğun heyecanına gülümseyerek eşlik etti. “Bir doksan yedi.”

“Uuuu!” Doruk Can’ın gözleri daha da büyüdü. “Arslan abimden bile uzunsun sen! Ben de senin kadar uzun olur muyum büyüyünce?”

Tahir hafifçe eğilip göz kırptı. “Olmak ister misin?”

Doruk Can hevesle başını salladı.

“O zaman seçmeden önüne geleni yiyeceksin, erkenden yatacaksın, ayrıca... Gece yatarken hayali Süpermen kostümünü giymeyi unutmamalısın.”

Doruk Can'ın ağızı açık kaldı. "Hayali mi? Anlaştık! Zaten gerçek pele-
rin sırtımı kaşındırıyor." Masadan kahkahalar yükselirken küçük çocuk bir
soru daha sordu. "Süpermenler köyde ne yapar?"

Tahir düşünürken ciddi görünmüyordu. "Mesela soba yakar."

"Yaaaa!" dedi Doruk Can şaşırarak. "Sen soba yakabiliyor musun?"

Şehriye kıkırdarak, "Kesin çok güzel yakıyordur," deyince Tahir asıl
yangını göğsünün orta yerinde hissetti.

Mahcup ama sıcak bir şekilde gülümsedi. "Yeter ki yerini gösterin.
Soba borusunu kıvrımadan takarım, duman yapmaz."

Nezaket Hanım suratını buruşturdu. "Ayol doğalgaz dururken ne so-
bası?" Çorba servisine uzanıp, "Bu arada çorba almadın, Tahirciğim," dedi.
"Yoksa safranlı ıstakoz çorbası sevmez misin?"

Tahir ne cevap vereceğini bilemediği saniyelerde Şehriye'nin ela gözle-
rindeki gülümsemeyi fark etmesiyle içinden geçeni söylemeye karar verdi.
"Tarhanadan başka çorba içmem, teşekkür ederim."

Nezaket Hanım ağzının içinden, "Ay çok banal," diye homurdanırken
Şehriye hayatında ilk kez hiç içmediği o çorbanın tadını merak etti.

Mahmut Sancaktar ise o akşam ilk defa gülümsedi. "Ağzının tadını
biliyorsun, aslan parçası. Tarhana çorbaların şahıdır. Anam da çok güzel
yapar. Nicedir içmemiştim. Sen söyleyince canım çekti bak..."

"Yolunuz bir gün Trabzon'a düşerse ailem sizi ağırlamaktan onur duyar,
efendim. Bolca tarhanamız var."

"Acılı mı?" diye sordu adam, neredeyse ağız sulanarak.

Tahir sır verir gibi eğildi. "Son derece..."

Etili avuçlarını birbirine sürtüp, "O zaman yolum bir gün Trabzon'a
düşecek," dedi Mahmut Sancaktar. "Hatta düşmesi farz oldu!"

Akşam yemeği sona erdiğinde Arslan ve Şehriye misafiri uğurlamak
üzere bahçeye çıktı. Serin akşam havası tenlerine çarparken Şehriye, çok
sevdiği abisinin koluna girmişti. Diğer kardeşleriyle arası her zaman limoni
olmuştu; Mine fazla ciddiydi, Doruk Can ise fazla huysuz... Ama Arslan...
Arslan abisi bambaşkaydı.

Ne söylerse söylesin, ne kadar takılırsa takılsın genç kız ona hiç küs-
mezdi. Aralarında garip bir anlaşma, sımsıkı bir bağ vardı. Küçükken bir-
likte kumdan kaleler yapan, gece korkunca birbirine sokulan o iki çocuk-
tan geriye kalan şey, hâlâ sapasağlam duruyordu.

Arslan onun hem abisi hem sırdaşı hem de ne olursa olsun sırtını yaslayabileceği tek kişiydi. Genç kız içten içe bilirdi; bu dünyada bir tek Arslan'ın kalbi kendininkine benzerdi.

"Abi ya..." Melek bahçede ilerleyen adımlarını duraksatıp Arslan'a döndü. "Tahir abiyi bırakırken ben de sizinle gelsem olur mu? Şey... Annem bu akşam yaptığım espriler için bana birazcık kızmış olabilir de..."

Arslan gözlerini kısarak hafifçe güldü. "Biraz mı? Şu an elinde merdaneyle seni beklemiyorsa götümü kessinler!"

Genç kız kakhaha atarken Tahir bıyık altından güldü. Arslan bu kez dostuna dönüp, "Kusura bakma, Tahir. Biraz kalabalık ve curcunalı bir akşamdı," dedi gönül alırcasına. "Annem seni kendi usulünce tarttı."

Tahir hafifçe gülümsedi. "Ben alışığım. Yalnız... Tarhana muhabbeti sayesinde baba tarafından sınıfı geçtim galiba."

Arslan da başını salladı. "Babam şu an seni nüfusuna almayı bile düşünüyor olabilir."

Gülüşükleri sırada aniden esen rüzgâr, Şehriye'nin ince elbisesini savurduğunda ürpererek kollarını göğsüne sardı. Bunu fark eden Arslan ceketini çıkarıp kardeşinin omuzlarına örttü.

"Ah be Meloş... Hiç dikkat etmiyorsun ki," dedi başını hafifçe sallayarak. "Kaç kez söyledim sana; kışın dışarı çıkarken ceplerine taş doldur, diye. Bir gün rüzgârda uçup gideceksin."

Genç kız gözlerini devirdi, dudakları neşeyle kıvrıldı. "Bana Meloş dediğin için diğer söylediklerini duymayacağım, abiş. Şimdi sen en iyisi git, arabayı getir. Yoksa burada donup kalacağım ve ancak sabah bir sokak köpeği üzerime işeyince çözüleceğim!"

Arslan kakhaha attı. "Ağzından çıkan kulakların duyuyor mu senin?"

"Hayır, çünkü donuyorum!" diye bağırdı Şehriye, dramatik bir şekilde kollarını daha da sıkarak. "Senin yüzünden buzdan hayalet olacağım!"

Arslan gülererek garaja doğru ilerledi. "Sen hayalet olsan bile konuşmayı bırakmazsın. Mezarlıkta bile kafa ütölersin!"

Genç kız onun arkasından bağırdı. "*Taşlarımı unutma! Ceplerime dolduracağım!*"

Tahir, kızla bahçede yalnız kaldığında avuçlarının terlemeye başladığını fark etti. Bu his saatler önce onu mutfakta gördüğünde içini kaplayan garip sıcaklığın aynısıydı. *Ne oluyor lan sana*, diye sordu içinden. *Kendine gel, saçmalama!*

O daha kendi içinde boğulurken, Şehriye aniden döndü. “Peki... Sobanın üzerinde kestane de pişiriyor musun?”

Tahir bir an afalladı. “Hı?” Kelimeler boğazına dizilince içinden kendine sövmeye başladı. Zaten konuşmayı sevmezdi ama şimdi daha zordu. “Yani... Şey...”

Genç kız kaşlarını kaldırarak sordu. “Zor bir soru mu sordum?”

“Yok, yok da...” Tahir yutkundu. Kendini toparlamaya çalıştı. “Evet... Yani, kestane sobada güzel olur.”

Melek başıyla onayladı ama gözleri hâlâ ondaydı. “Tarhanayı da merak ettim. Sadece onu içiyorsan demek ki gerçekten güzel!”

Tahir bakışlarını kaçırdı ama genç kız bir adım atarak önünde durdu. Göz göze geldiler.

“O zaman... Beni de davet et.”

Tahir’in kalbi göğsünü yumruklamaya başladı. “Hı?” dedi yine. Ne lanet kelimeydi bu? “Olmaz. Yani... Seni davet edemem. Yok. Olmaz.”

Şehriye şaşırdı. “Neden ama? Babamı davet ettin. Yoksa... Beni sevmedin mi?” Durdu. “Adım yüzünden mi?”

Tahir’in ifadesi ciddileşti. “Ne varmış ki adında?”

Kız omuz silkti, dudaklarını büktü. “Ne yok ki... Neyse, dalga geçeceksen geç. Alışığım zaten.”

Tahir bir anda toparlandı. “Haşa,” dedi, sesi daha netti artık. “Adınla neden dalga geçeyim ki? Adın...” Gözlerini kaçırdı. Bunu onun yüzüne bakarak söyleyemezdi. “Sevimli.”

Şehriye yeniden kaşlarını kaldırdı. Bu kez şaşkınca... “Sevimli mi?”

Tahir başını yavaşça salladı. “E-evet.”

İç sesi çılgılık atıyordu. *Oğlum kendine gel! Edebiyat okuyorsun sen! Kırk kıtalık kasideyi hatasız ezberliyorsun ama bir kelimeyi bile doğru düzgün söyleyemiyorsun lan!*

Genç kız başını hafifçe eğdi. “O zaman bir gün ben de köyüne geleceğim. Sen bana sobada kestane pişirip annenin tarhanasından ikram edeceksin. Anlaştık mı Tahir abi?”

Tahir cevap veremedi. Gerçekten veremedi. Genç kızın kendi köyünde, kendi evinde, sobanın başında olduğunu hayal etmek bile tüm kelimeleri kökünden kazıyıp atmıştı içinden. Bu çok fazlaydı.

Üstelik... En kötüsü... Ona abi diyordu.

Şehriye, genç adamın tutuk haline gülmeye başladı. Abisinden onun adını sıkça duymuştu ama hiç böyle biri olduğunu düşünmemişti. Çünkü abisi yakışıklı ve gösterişli biriydi. Karşısındaki çocuk ise... Her şeyden önce içine kapanık olduğu belliydi. Boyu uzundu ama kiloluydu. Bakışları kocaman bir gözlük tarafından gizlenmişti. Alnı saçlarının gölgesinde kal-sa da yanaklarındaki sivilceler saklanamamıştı. Genç kız daha ilk bakışta onun sınıfın inek çocuğu olduğunu anlamıştı. Zaten lakabı da buydu.

Sınıfın inek çocuğu...

Tahir ise ona bakarken içinde binlerce kelebeğin aynı anda kanat çırp-tığını hissetti. Beyaz ellerine, incecik bileklerine, topuzundan kurtulmaya çalışan kıvrıkcık tutamlarına utangaç gözlerle baktı.

Sonra o iki saniye bile sürmeyen bakış yüzünden mahcup olarak hızla başını eğdi.

Ama çoktan anlamıştı.

Bu kız... Başka bir şeydi.

Başka bir hikâyenin giriş cümlesiydi.

Parlayan ela gözleri, zihnine kazınmak ister gibi gülümseyip geçmişti karşısına.

Ve Tahir, derhal unutması gerektiğini bildiği halde hayatında hatırla-mak istediği başka hiçbir şey kalmadığını fark etmişti.

Sabahın körüydü. Köy sisin beyaz yorganına sarılmış, uykusundan uyanmak istemiyordu. Kuşlar bile *bugünlük ötmek istemiyorum* diyerek greve gitmişti sanki. Ama ben? Ben yine tüm gece gözümü bile kırpma-mıştım. Üstelik sebebi yine oydu...

Ama bu kez öfkeden değil, düşünmekten uyuyamamıştım. Gözümün önünde sürekli Tahir'in göğsündeki o zincir dövmesi vardı... Ama aklımı meşgul eden soru bambaşkaydı. Çünkü o dövmenin yanında küçük bir melek kanadı olmalıydı. Görememiştım ve deli gibi hâlâ orada olup olma-dığını merak ediyordum.

Çoktan unuttuğumu sanırken gördüğüm an yıllar öncesine sivrulmuş-tum. Sadece dövmeyi ilk yaptırdığı günü hatırlamak değildi bu; sanki o an hâlâ gözümün önünde duruyordu. Nasıl da hevesle yanıma gelmişti. Gömleğinin düğmesini utana sıkıla aralamış ve *bak*, demişti utana sıkıla. *Evrenin en anlamlı dövmesini yaptırdım.*

Dövmeyi ilk kez o gün görmüştüm. Zincir halkalarından biri diğeri-nin içinden geçiyordu, birbirine sıkıca kenetlenmişti, yanına da küçük bir melek kanadı iliştmişti. Ama o zaman anlamamıştım. Öylesine bir dövme sanıp öylesine bir tepki vermiştim.

Sonrasını... Sonrasını o gittikten sonra öğrenmiştim. Göğsündeki döv-meyi aslında benim için yaptırdığını tesadüf eseri bir kâğıt parçası söyle-mişt bana.

Birbirine hapsolmuş zincirler gibiyiz;

Yalnızca birbirini çeken iki mıknatıs...

Zaman geçer, yollar ayrılır.

Ama ne kadar uzağa gidersen git,

Yine bulurum,

Yine çeker alırım seni.

Ne eksik ne fazla... Bütünüyle bu dizelerden ibaretti.

B-12 seviyem yerlerde olduğundan bazen doğum tarihimi bile unuta-bilecek duruma geliyordum ama o kâğıtta yazanlar yıllardır zihnimde kira vermeden yaşıyordu.

Göğüs demişken... Yani göğüs deyip geçmemek lazımdı. Günahtı bir kere. Öyle bir göğüstü ki sanki iki omzu arasında bir dağ sırası uzanıyordu. Böyle uçtan uca yürümeye kalksan ayaklarına karasular inerdi, mola verip termosla çay içmen gerekirdi. Adamın göğsü resmen *yaklaşanı yakarım* ta-belası çakılmış uçsuz bucaksız bir arazi gibiydi.

Bakışlarım o arazide kamp kurmuşken onun tek derdi kamuflaj parka-sıyla eteğimin yırtılan kısmını kapatmaktı. Bacağımın tek bir noktası gö-rünse... Sanki sınır ihlali! Hemen müdahale, hemen örtbas! Adam parkayı belime öyle sıkı dolamıştı ki bir an üzerime *VATAN TOPRAĞI! İHLAL EDENİ YAKARIM(!)* yazacak sanmıştım.

Hayır, gören de sanır eteğin yırtık kısmından içeri düşman askeri sız-a-cak, öylesi bir ciddiyet...

Allah rızası için mi yapmıştı yoksa *bu salak yırtık eteğe takılıp düşer, kafasını taşa vurup mevta olur da üzerime kalır* diye mi düşünmüştü, hâlâ çözememişim.

Aynı saniyelerde destek aracı da gelmişti. Tahir beni kendi elleriyle ara-ca bindirerek evime kadar bırakılmamı sağlamıştı. Ardından da ikinci bir emre kadar kapımda nöbet tutulması talimatını vermişti. Ve sonra... Ti-miyle birlikte ışıık hızıyla dağlara karışmıştı.

Arkasında ise sarsıcı rüzgâr, ağzı bir karış açık bir ben ve hâlâ belimde duran parkası kalmıştı.

Geri dönüş yolunda araç her sallandığında parkasının kokusu burnuma ulaşmıştı. Dağ havası mıydı yoksa sadece onun kokusu muydu bilmiyordum ama ciğerime işlemişti. Resmen solunum yoluyla yüzbaşı olup çıkmıştım.

Yatağımda kedi gibi kıvrılmışken içimde bir yer o caaanım eteğimin dramatik vedasını ağıtlar yakarak yaşıyordu. O an dövmeye takılıp kaldığım için anlayamamıştım ama... İç çamaşıırıma kadar frikik verdiğim için müthiş bir utanç duyuyordum. Adamı her gördüğümde sistematik olarak rezil oluyordum. Toprağı tırnaklarımla kazıp içine giresim vardı, o derece... Cidden, istatistiği yapılsa yüzde yüz başarıyla kendimi batırıyordum. Of... Kayaya takılma felaketinden sonra göz göze gelme ihtimalimiz bile bacak kaslarımı strese sokuyordu. Şükür ki dizkapağım hâlâ yerindeydi ama ya kalbim...

Londra'dan dünya kadar sterlin bayılarak aldığım incili eteğimin yırtıldığına mı yanayım yoksa pembeş donumun yüzbaşıyla tanışmasına mı?

Offff! Neden Allah'ım, neden?

Düşündükçe yatağımda küçüldükçe küçüldüm. İç sesim sürekli *Me-lo-şum, hazırlan da DÜNYANIN EN REZİL İNSANI ÖDÜLÜMÜZÜ AL-MAYA GİDELİM*, diyordu. Sonra da *ama Tahir dövmeyi hâlâ taşıyordu kalbinde, gördün mü* diye alttan alttan beni iğneliyordu. Tabii ben ağlamaklı çemkirerek, "Muhtemelen melek kanadını sildirmiştir. Hatta kazıttırmış bile olabilir..." diye sızlanarak battaniyeye gömülmeyi seçiyordum. Bir de dizlerimi karnıma çekmiş, zamanın geri akmasını diliyordum.

Yani eteğin yırtılmasından iki saniye öncesine dönsem yeterdi. O kadar. Gerisi lüks olurdu.

Bir de dün eve girer girmez Sıla, "Ay o eteği ben Serhan'la ilk buluşmamızda giymek için gözüme kestirmiştin!" demesin mi?

Canım ben o etekle rezillik trenine binip yerin dibine doğru ekspres yolculuk yaptım diyemediğim için, "Olmadı dikeriz, cicişim," dedim.

Neyse... Ben rezillik denizinde boğulurken çantamdan gelen zil sesiyle irkilerek doğruldum. Bulunduğum odada telefonun çekmesi mümkün değil derken... Çalan telefonun benimki olamayacağı aklıma geldi. Çünkü telefonum şu an Şerif Ali'de olmalıydı. Onun telefonu da bendeydi. Doğal olarak arayan kişi beni değil, Şerif Ali'yi arıyordu.

Hemen yataktan çıkıp telefonu aldım. Ekranda *Karahan Çavuş* yazıyordu ama muhtemelen açınca Şerif Ali ile konuşacaktım. Bu yüzden boğazımı temizleyerek sesime çekidüzen verdim ve telefonu açıp en şaşkın tonla konuştum.

“Alo, Karahan Çavuş! Şerif Ali yanınızda mı acaba? Telefonlarımız karışmış da...”

“Merhabalar, Melek Öğretmen'im. Ben Şerif Ali,” dedi karşıdaki ses, tam da tahmin ettiğim gibi... “Görevden döndüğümüzde fark ettim karışıklığı ama saat geç olduğu için rahatsız etmek istemedim. Uygunsanız şimdi gelip alabilir miyim?”

Ciddi konuşmasından yalnız olmadığını anlayarak, “Tabii,” dedim. “Müsaitim, bekliyorum.”

Odamdan çıktığımda Sıla'nın hazırlanmış ve dışarı çıkmak üzere olduğunu gördüm. Söylediğine göre köylü kadınlarından biri doğum yapmıştı. Diğer kadınlar da kahvaltıda buluşmak üzere bebek görmeye gidiyordu. Güldane teyze geçerken seni de alayım demişti ama şöyle bir detay vardı; bebekli kadın, Güldane teyze gibi meydanda oturuyordu. Yani Güldane teyzenin bizim evin önünden geçme ihtimali, bulunduğumuz dağ köyünden metro hattı geçme ihtimali kadardı.

Sıla'nın gerçekten bebeği görmek için gitmek istediği belliydi, bahaneye ihtiyacı yoktu. Ve... Kahvaltuya gidiyor olmasına rağmen mutfaka uğrayıp benim için kahvaltı hazırlamıştı. O an gecedен kalma duygularla sarsılmış halimle, kollarımı boynuna dolayıp başladım ağlamaya.

“Ühüü... Sen bana kahvaltı mı hazırladın Sılaaa?”

Önce ne olduğunu anlamadı. Sonra usulca sırtımı sıvazlayıp, “Çocuk gibi kadınsın, Melek,” dedi. “Ya gülüyorsun ya ağlıyorsun. Asla arası yok.”

Bir şey diyemedim çünkü haklıydı. Ben hep böyleydim. Hislerimi saklayamazdım, filtreyle yaşayamayanlardandım. Gülerken fazla güler, ağlar-ken fazladan gözyaşı ürettirdim. Nötr olmayı beceremezdim bir kere... Ya kahkahayla gülüp çevreye rezil olurdum ya da gözlerimdeki çeşmeleri açar, *ne oldu sana durduk yere yaa* sorusuna maruz kalırdım.

Zaten çocukken de böyleydim. Ailem beni sanki pamuktan yapılma bir hediye paketi gibi büyüttmüştü. Bir şey olmasın diye üstüme cam fanus kapatmadıkları kalmıştı. Eh, şimdi duygularım böyle çat diye kırılınca kimse şaşırmamalıydı.

“Bu arada sana gel diyemiyorum,” dedi Sıla, cebinden çıkardığı buruşuk peçeteyle gözlerimi kurularken. “Şey... Şu senin ilk adını köydeki kadınlar da duymuş.”

Gözlerim kısılıp alnım kırıştı, kötü bir şeyin geldiğini hissetmiştim.

“Getir de azıcık gülelim, dediler,” diye devam etti.

Yutkundum.

“Kötü niyetlerinden değil ama... Yani... Sırf isim Şehriye diye garip garip espriler uydurmuşlar.”

Dudaklarımı dişledim. “Şehriye pilavı mı olmuşum yoksa çorbanın üstüne limon sıkılmış halim mi dönüyor ortada?”

“Bilemedim,” dedi Sıla gülmek için dudağını ısırarak. “Ama biri Şehriye deyince öbürü *salçalı mı yoksa yoğurtlu mu* diye sordu...”

Yumruklarımı sıktım ama nafiye. Meğer köy, beni sofraya meze yapmış bile...

Ulan Tahir! Hep senin yüzünden! Bak durduk yere yine bilendim... Görürsün oğlum sen!

Peçeteyi elinden kapıp hırsla sümkürürken kapının yanındaki kutu dikkatimi çekti. İçinde yenidoğan bir bebeğe hediye edilecek malzemeler vardı. Biberon, emzik, zıbın... Gözlerim boş boş o eşyaların üzerinde dolaştığı sırada aklıma şeytani bir fikrin gelmesiyle iç sesim yana yakıla feryat etti.

Yapma annem, yanarız!

Gözlerimdeki yaş kurumadan gülmeye başlayınca Sıla delirdiğimi düşündü doğal olarak. Bense kapının yanına kadar yürüyüp kutuyu elime aldığımda planım aklımda hızla şekillendi.

Demek adımı anons ettirmen şakaydı... Ben sana asıl şakayı göstereceğim.

“Sıloş,” dedim başımı omzuma yatırıp. “Bu hediyelerin hepsi bir bebek için çok fazla, aşkitom. İçlerinden birkaç tanesini ben alabilir miyim?”

“Sen mi?” dedi şaşkınca. “Neden ki?” Bakışlarının karnıma kaymasıyla dudakları O şeklini aldı. “Yoksaaa!”

“Ay, nawn nawn! Hamile falan değilim. Olmayı da düşünmüyorum!”

“E o zaman ne yapacaksın ki bebek eşyalarını?”

Elimi kutuya daldırıp gözüme kestirdiklerimi alırken, “Bir ara anlatırım, aşkılattellam,” diye geçiştirdim. “Hadi sen git, geç kalma. O bebişi de öp yerime. Daha dünyaya geldiği ilk hafta, bana verdiği bu fikirle kırk yıllık sevap kazandı kerata.”

Sıla'yı kafasından onlarca soruyla uğurladıktan sonra saate baktım. Erken kalktığım için... Daha doğrusu hiç uyuyamadığım için daha çok erkendi. İlk dersime neredeyse bir buçuk saat vardı. Bu, Şerif Ali ile güzel bir kahvaltı yapıp onu muhteşem planımın aracısı olmak için ikna etmeye yeter de artardı bile.

Su yeşili kumaş pantolonumun üzerine, aynı renk *blazer* ceketimi geçirip saçlarımı fönlediğimde hazırdım. Bolca pembe allık, pembe rujum ve üçüncü kat rimelim... Ay şu makyaj malzemelerini bulan şahıs her kimse sadece benim dualarımla bile sonsuza dek cenneti garantilemişti vallahi. Yoksa özellikle benim gibi soluk tenli sarışınların hali dumandı. Bir kere makyaj yapmadığımızda mutlaka *canım geçmiş olsun, hasta mısın* sorusu gelirdi. Hele gerçekten hasta olunca... Allah muhafaza! Yani morgda beşinci günümdeki halimle şimdikini yan yana koy, oradaki halim daha canlı kalırdı. Ama makyaj da en çok bizde patlardı! Aynadaki aksime *kızım sen harikasın* minvalinde bir bakışla kaşımı da kaldırmıştım ki... Kapı çaldı.

Ve Şerif Ali, namı diğer Şeftali olanca ciddiyetiyle, çatısı kırmızı kiremitli sarı evimizin önündeydi. Kapıyı açtığım gibi asker selamını verip, "Günaydın, Melek Öğretmen," dedi ciddiyetine eşlik eden çatık kaşlarıyla. "Emanetinizi getirdim," deyip telefonumu elime tutuşturdu ve kendi telefonunu vermemi bekledi. Sivil halini bildiğimden bu hali bana oldukça eğreti geliyordu ama bir asker olarak böyle davranmaya mecbur olduğunu bildiğimden gülümsememi kendime sakladım.

"Kahvaltı yaptın mı?" diye sordum fısıltıya. "Yapmadıysan masa hazır. Kahve de yaparım üstüne."

Gözleri parladı. Canım Şeftali! Benim gibi... Kahveye asla hayır diemiyordu.

Ellerini beline götürüp aynı ciddiyetle etrafı süzdü. Yakınlarda buraya geldiği askeri araç dışında yabancı başka bir şey yoktu. "Geleyim madem," dedi sesini alçaltarak. Geri çekilip geçmesi için yol verdim ama kapıyı arkasından kapattığında o koca cüssesi ve göbüşüyle bana bir döndü ki neye uğradığımı şaşırdım.

Evet... Şimdi karşımda asker Şerif Ali yoktu.

Gözlerini kısmış, çenesini büzmüş, bana suçlayarak bakan Şerif Ali vardı.

Hatta ve hatta bel boşluğuna koyduğu eliyle birazdan benimle mahalle kavgasına girecekmiş gibi duran Şerif Ali vardı.

“Seni fecttan seni...” dedi başını sallaya sallaya. “Seni kedi gözlü cadı... Bile bile aldın değil mi telefonumu?” Parmağını kaldırıp sallamaya, sonra da üstüme üstüme yürümeye başladı. Ben ne yaptım? Tabii ki koridor boyunca götün götün geri kaçmaya başladım. Neticede adam iriyarı, bir tokatla beni duvara sakız gibi yapıştırır vallahi. Cıks... Gerek yok canım, sabah sabah streç film gibi duvara yapışacak havamda değildim.

“Ay yok artık! Ne alacağım be senin telefonunu!”

Ama dur... Niye inkâr ediyorum ki ben bunu? Sonuçta... O telefondan öğrendiklerim sayesinde patron bendim!

Durakladım. O da durdu. Karşılıklı durmuştuk ve koridorda birbirimize bakıyorduk. Ben elimi belime koyup gözlerime tehditvari bakışlar yükledim. Onun çenesi titredi resmen. Zavallı Şeftali, anlamıştı elimdeki kozu...

“Dün gece hiç uyumadım, Berke Can,” dedim kaşımı kaldırıp bakışlarımı üzerine kilitlerken. “Berke Can mı diyeyim yoksa gerçek adını sen mi açıklamak istersin, Şerif Ali?”

Kaşları fırladı, gözbebekleri büyüdü, altdudağı kaçacak yer aradı. Ay bildiğin tırstı! Koskoca adam korktu benden!

“Korkma, muhteşem sırrını saklamak için senden küçücük bir iyilik isteyeceğim sadece. Hepsi o kadar.”

Öyle bir göz devirdi ki gözleri yuvalarında ters döndü vallahi. Daracık koridorda daha fazla dikilmeyeyim diye içeri geçtim. Canım Siloş’um gitmeden sobayı da yaktığı için içerisi sıcacıktı. Çay sobanın üzerinde demlenmişti.

“Çay hazırmış, ben çay doldurayım önce. Kahvaltıdan sonra da kahve içeriz, olur mu bebişim?”

Ses etmeyip masanın başındaki iki sandalyeden birine oturdu. Ben çayları doldururken neredeyse benimkiyle aynı tonda olan ela gözleri üzerimdeydi. “Telefonum nerede?”

Gülümseyip kirpiklerimi kırıştırdım. “Önce planımızı konuşacağız.”

O da sarı kirpiklerini kırıştırdı. “Planımız mı?”

“Hı hı... Bizim planımız, Senin ve benim. Görürsün bak, en az benim kadar eğleneceksin,” deyince bakışlarına merak da eklendi.

Çayları koyup sobanın fırınından pişen patatesleri çıkardım ama benim narin ellerim sığağa dayanıklı olmadığı için soyması için Şerif Ali’nin önüne bıraktım. Ben de patatesleri içinde ezmek için derin bir kaba tereyağı

ve tuz ekleyip karşısına oturdum. Bunu Sıla'dan öğrenmiştim. O kadar lezzetli oluyordu ki resmen kilo kilo patates yiyordum.

"Ne kadarını gördün?" diye sordu sordu ters bakışlarla patatesleri soyarken. "Mesajları okudun mu?"

"Sadece Egeli Afet ile olanları..." deyince altdudağını dişledi. "Yani aslında okumak niyetinde değildim ama... Üst üste mesaj gelince önemli bir şeydir diye öyle bir bakayım dedim."

"Kesin öyledir! Bu yaptığının suç olduğunun farkındasındır umarım. Şikâyet etsem siber suçlardan burnun boktan kurtulmaz."

Daha fazla gülümsedim. "Ama etmezsin ki... Ayrıca benim telefonum da sendeydi. İtiraf et, şifrem olmasaydı sen de girip bakardın." Bakışlarını kaçırdı ama cevabı ikimiz de biliyorduk. Onda bu merak varken telefonumu öyle kurcalardı ki Instagram'da ilk attığım gönderiye kadar inerdi. "Merak etme, galerine hiç girmedim. Hatta TikTok hariç başka uygulamaya bakmadım sayılır... Zaten TikTok fazlasıyla yetti." Çayına beş şeker atıp karıştırırken bakışlarımı yüzünden ayırmadım. "Arttı bile..."

"Oha! Şekere çay attın resmen!" deyince karıştırmayı bırakıp büyük bir yudum aldım.

"Bilirsin ki glikoz ve karbonhidrat mutluluk sebebidir, aşkom. Benim de ait olmadığım bu yerde..." Hüzünlü gözlerle etrafıma baktım. "Mutluluğa fazlasıyla ihtiyacım var."

Soyduğu patatesleri kabın içine koyunca hemen eziverdim. O da çayını yudumladı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Sorusunu sorduğu gibi cevabı beklemeden sofraya daldı. Ay maşallah, adam sanki üç gün aç kalmış gibi saldırıya geçmişti. Bir yandan ekmek bandırıyor, öbür yandan zeytini çatala almadan ağzına atıyordu. Patates ve peynir arası gidip gelirken takip etmesi mümkün değildi! Resmen kahvaltıyla dans ediyordu. Ama yedikçe yüzüne yayılan o keyifli ifade yok muydu? İşte o ifade planımı açıklamam için doğru zaman olduğunu söylüyordu.

İyi ki Sıla'nın kayısı reçelini çıkarıp sofraya koymuşum. Canım kendim!

Sessizce masanın altına eğildim, küçük kadife kutuyu elime aldım ve masanın üzerine koydum. Gözucuyla bir bana bir kutuya bakarken yavaşça kapağını açtım.

Ve işte o anda...

Ağızına attığı domates boğazında kalmasın mı? Vallahi kaldı! Gözbebekleri büyüdü, yüzü bembeyaz kesildi. Öksürdü de öksürdü. Sandalyeyi geriye fırlatıp ayağa kalktığı anda salonun içinde panikle dolaşmaya başladı. E ben de kırk katı fazla panikle peşinden...

“Şerif Ali! Nefes al, panik yapma! Sakın ölmeye kalkma, daha kahveyi bile yapmadım!”

Ay Meloş, adam gidiyor! Bırak kahveyi, bir şey yap!

Arkasından yaklaşıp sırtına birkaç kez vurdum. Ama ne fayda! Benim tokatlarım, sinek kanadı gibi kaldı. Adam iriyarı, ben narin narin dokunuyordum. *Heimlich mi yapsam*, dedim... Ama aramızdaki boy farkı Everest kadar ayol... Koltuk! Koltuğun üzerine çıkabilirdim. Ama... Koltuğun üzerine çıksam bile arkasından uzattığım ellerim mümkün değil göğsünde birleşmezdi.

“Ne vardı yani bu kadar yiyecek? Bu kadar kaslanacak? Bence hepsi o yüzbaşınızın suçu... Kendi ızbandut gibi olmuş yetmemiş! Erlerini de ızbandut yavrusu yapmış!

Şerif Ali eli boğazında evi yıkılırcasına öksürmeye devam ederken ben de jeton düştü. Kendi kendime konuşmaya başladım. “Ay bu adam şimdi burada giderse, olay yeri inceleme gelir, masada kutu, sofrada reçel, etrafta bebek kıyafetleri...” Aklımda hemen hikâye canlandı tabii... Gazetelerin üçüncü sayfasında, *KADIN BEBEĞİNİ İSTEMEYEN ADAMI DOMATESLE BOĞARAK ÖLDÜRDÜ(!)* başlığı... Sağ alt köşede benim eller kelepçeli fotoğrafım; rimelim akmış, saçım başım darmadağın... Ay bir de yemeyeyim mi oradan temizinden bir yirmi sene?

“Hiiii, kız suç üzerime kalmasın mı!”

Bu düşünceyle birlikte içimdeki ninja Melek bir fikir fısıldadı. Evet! Koltuk minderi!

Kadınım sen bir yastıkla destan yazarsın!

Refleksle koltuğun üstünden minderi kapıştığım gibi gerildim, gerildim ve tüm gücümle Şerif Ali'nin sırtına bir yapıştırdım! Darbe o kadar şiddetliydi ki adam bir sağa bir sola sendeledi. Sonra bir *hııııı* sesiyle birlikte koltuğa yüzüstü devrildi.

Hooooop! Güm!

Bir an sessizlik oldu. Adam koltuğun üzerinde kıpırdamadan dururken elim ayağıma karıştı tabii. Korkuyla yaklaşıp parmağımın ucuyla omuzundan dürttüm. “Ay öldün mü yoksa şefstali?”

Cümlemi yeni bitirmiştım ki boğazındaki domates fırt diye fırladı ağızından. Öksüre öksüre doğrulmaya çalıştı. Başını çevirip kıpkırmızı olmuş gözleriyle bana baktığında suratında hem şaşkınlık hem de hafiften bir öfke vardı. Ama en çok da çaresizlik...

“Sen kesin askeri istihbarat için yetiştirilmişsin,” dedi hırıltılı sesiyle. “Kimse normal bir yastıkla bu kadar etkili olamaz.”

Uzanıp ona vurduğum yastığı aldığı anda rövanşı alacak sanıp kolumu kendime siper ettim. Hatta gözlerimi de kapattım ama baktım bir şey olmuyor, gözlerimden birini açıp ona baktım, bakıştık. Ve sonra... İkimiz birden gülmeye başladık. O gülüyordu, ben gülüyordum, soba üstündeki çaydanlık bile fokurdayarak kahkahalarımıza katılıyordu.

“Şeftali senin kaynanadır,” dedi parmağını sallayarak. “Allah’ın Arpa Şehriyesi seni...”

Hiç alınmadım vallahi. Hatta göz kırptım. “Kaynışımı henüz tanımıyorum ama dediğin gibi olsun, aşkom. Hadi gel, sana muhteşem planımı açıklayayım.”

Geçip yerine oturdu, kutunun içindeki bebek malzemelerine doğru eğildi. Sonra bir eline bebek patiğini, diğerine biberonu aldı ama gözü hâlâ kutunun ortasında kabak gibi duran yazıdaydı.

Baba oluyorsun, yakışıklı! Çok yakında junior Tahir ile tanışmaya hazır ol!*

“Ulen...” dedi hayretler içinde. “Sen bu köye yeni gelmedin mi? Ne ara mercimek olup fırını ziyaret ettiniz de bu sabi sübyanı dünyaya paketlediniz?” Gözlerini de karnıma dikti. “Gerçi hiç karnın da çıkmamış ama... Anladıysam arap olayım.”

“Ay saçmalama!” Kalçamı sandalyeye bıraktım. “Hamile değilim tabii ki. Sadece yüzbaşıınıza ufak bir şaka yapmak istiyorum.”

“Şaka mı?” *Altımda patlama var, ekip yönlendirin!* yazılı zıbını kutudan alıp kaldırdığında gözleri yuvasından çıkacak gibiydi. “Böyle şaka mı olur? Sen adamı kalpten mi götüreceksin? Hem de benim aracılığımla?”

Bir bacağımla diğerinin üstüne atıp, “Neden olmasınmış?” diye sordum. “Bal gibi de olur. Hem adamın ifadesini canlı canlı göreceksin. Yani bu şakadan en kârlı sen çıkacaksın.”

* (İng.) Küçük.

"Karlı mı? Tahir Komutan'ım benim yaptığımı öğrenirse tüfekte götümden kırk ayrı delik açar, her delikten de düdük çalarak geçer. Sen buna şans mı diyorsun?"

Anında bakışlarımı kaçırdım. "Dur şimdi orasını karıştırma. Ayrıca bu şakayı bir sen bir de ben bileceğiz. İkimiz de ağzımızı açmazsak kimsenin haberi olmaz."

Gözlerime baktı. Ta içine... "Yapmazsam Egelime her şeyi anlatır mısın?"

Başımı omzuma yatırdım. Üzgün gözlerle bakarken başımı salladım.

Anladı kaçamayacağını... Açtı ellerini Yaradan'a yalvarmaya başladı. "Allah'ım! Allah'ım... Yapsam komutanım içimden geçecek. Yapmasam bu sarı çıyan Egelimden edecek. Ne yapsın bu Şerif Ali kulun?"

Haline ben de acıyorum ama üzgünüm Şeftali'm, o şakanın intikamını almazsam gözüm açık giderim!

"Bu işin sonu nanay..." Eğilip başını ellerinin arasına aldı. "Ne gül olup dadandım ne çük olup sallandım."

Garipseyen bakışlarımla birlikte bir kaşımı kaldırdım. "Pardoon?"

"En sevdiğim sosyal medya atasözü bu," diye açıkladı. "Yeri geldiğinde söylerim. Yeri de geldi."

"Hee... Güzelmiş. Arada ben de kullanırım." Koca bir kaşık patatesi ağzıma attuktan sonra, "Artık keyif kahvelerimizi içebiliriz," dedim ama o anda Şerif Ali'nin telsizi cızırdadı. Hemen karakola geçmesi isteniyordu. Ayaklandı. Giderken az kalsın kutuyu unutuyordu ama ben unutmadım. Telefonunu cebine koyarken kutuyu da koltuğunun altına sıkıştırıp yüzbaşının odasına bırakmasını tembih ettim.

Dudağını büze büze gitti koca adam...

Arkasından ellerimi sıvazladım ve Tahir'in kutuyu açtığında yüzüne oturacak o ifadeyi hayal etmeye çalıştım. Delirecekti! Hemen eski sevgililerini arayıp kutuyu gönderen kişiyi bulmaya çalışması muhtemeldi ama onu da eski sevgilileri düşünsün artık...

Ay Meloş, ister misin bu bahaneyle eski sevgililerinden biriyle barışsın adam?

"Yok artık! Daha neler!" der demez dilimi ısırđım. *Bana ne! Kiminle barışırsa barışsın sığır!*

Bir saat bile dayanamadım. Okula geçmeden önce kutuyu verip vermediğini öğrenmek için sandalyeyi pencerenin yanına sürüp üzerine çıktım

ve telefonumda nadiren gördüğüm o çekim çizgisini gördüğüm anda Şerif Ali'yi aradım. Aramaz olsaydım. Pek bir sevecen açtı telefonu...

"Allah'ın cezası! Sarı yılan seni, sinsirella!" diye bağırdı. Gerçi şu an karakolun bir köşesine çökmüş, battaniyeye sarılmış, mandalina soyarken ağlıyor da olabilirdi. "Bana bunu yaptırdığına inanamıyorum. Allah'ım! Komutanıma bunu ben yaptım! Ben!"

Yapmış! Yes beybi, yes!

Şimdi şuracıkta iki tur oryantal oynayabilirdim, öyle keyiflenmiştim.

Yeni sürdüğüm ojelerimin kuruması için tırnaklarıma nazlı nazlı üflerken, "Üff!" diye söyledim. "Amma söylendin be Şeftali. Gören de sanır karakola darbe girişiminde bulunduk!"

"Bulunmadık mı?" diye sordu hayretler içinde. "Komutanımı biraz tanıyorsam bu olayı çözene kadar damla uyku uyumayacak. Çözdüğünde de... Ayy!" dedi korkuyla. "Bizi önce parçalarımıza ayıracak. Sonra üzerimize limon sıkıp ateşte beş tur çevirecek. Yok! Ben dayanamıyorum. Gidip her şeyi itiraf edeceğim galiba."

"Sakın!" diye bağırırken üzerinde ayakta dikildiğim sandalyeden takla atmak suretiyle düşüyordum neredeyse. "Bak, sana laf anlatacağım diye yarım saattir sandalyenin üzerinde bir amuda kalkmadığım kaldı. Eğer Tahir'e tek laf edersen Egeli Afet de senin baklavalı Berke Can değil, şekerpareli şeftali olduğunu öğrenir!"

Başladı hüüngür hüüngür ağlamaya... Hem de böyle içini çeke çeke... Ama onun aksine, benim keyfim gıcır. Ojelerim taşmamış, simli pembe şahane duruyor, güneş de camdan içeri pırıl pırıl vuruyor...

"Neyse aşko, ben kapatıyorum. Sen de gözyaşlarını sil ve ilk müsaitlikte bana kahveye gel. Birlikte okkalı dedikodu patlatırız, hı?"

"Ay taze dedikodu mu var, aşko?" diye bir canlandı, az önce ağlayan kendisi değildi sanki. "Kim kiminle nerede ne yapmış? Hemen dedikodunun fragmanını ver bana."

"Gelince öğrenirsin."

"Ay çatlayayım mı zilli? Öleyim mi meraktan? Yazık değil mi bana? Hem... Daha Tahir Yüzbaşı'mla aranızda ne geçtiğini de anlatmadın. Neden ona böyle bir oyun oynuyoruz, bilmek hakkım değil mi, sorarım?"

Aslında anlatmak istemesem de içimdeki sır patlamaya hazır bir konserve kutusu gibiydi. Sanırım yakında bu bombayı Şeftali'ye patlatacaktım.

"Kahveye gelince bakarız. Hadi öptüm aşkoom!" Telefonu kapatıp sandalyeden inerken elimin çarpmasıyla çantam masadan aşağı devrildi. İçindekilerin bir kısmı da sağa sola fırladı. Söylene söylene eğilip toplarken çşyalarımın arasında bana ait olmayan bir kart dikkatimi çekti.

Kartı alıp gözümün önüne kaldırdığımda üzerindeki *Tahir Bora Tunalı* yazısı neon harflerle yazılmış gibi göz kırptı.

Sıla'yı hastaneye götürdüğümüz gün vermişti bana kredi kartını. Sonrasında geri vermeyi unutmuştum. O da istememişti zaten.

Meloş? Evren bize bir mesaj vermek istiyor, hayatım...

"Kesinlikle! Bu çok hoş bir mesaj..."

Sonuçta ona kurduğum şahane oyun yaptığı diğer hayvanlıklar içindi! Daha öğretmenliğime laf etmenin cezasını çekmemiştii. Onu da şu son çıkan ruju alarak ödeyebilirdi.

Evet, bir rujla kalbimi alma hakkını ona tanımalıydım. Henüz haberi yoktu ama... Olsundu.

Heyecanla, "Ayyyyy!" diyerek tekrar sandalyenin üstüne çıktım ve kolumu uzatarak şıp diye alışveriş sitesine daldım. Gözlerim ışıldadı vallahi! İşte o harika, benim dudaklarımla adeta bir bütünmüş gibi duracak renk; bebek poposu pembesi!

Üstelik son bir tane kalmıştı!

Elim değmişken pamuklu ped, orman meyveli duş jeli, vişneli sabun ve yüzüme sürdüğümde maruz kaldığım tüm ayılıkları unutturacak kadar etkili olduğu iddia edilen yüz temizleme jelini de şıp diye şıtladım sepete.

Sonuçta bu kartı ihtiyaçlarımı karşılamak için vermemiş miydi?

Eee... Doksan çeşit rujumun içinde bebek poposu pembesi yoktu.

Zaruri bir ihtiyaçtı yani...

Ve en acilinden karşılanmıştı.

"Umarım yaptığım otuz dokuz bin doksan dokuz kuruşluk alışveriş seni çok üzmez, Tahirciğim."

Okuldaki en keyifli günümün hangisi olduğunu sorsalar hiç düşünmeden *bugün* diye cevap verirdim. Çünkü bugün, Tahir denen o kasıntı yüzbaşından adımla yedi düvele ilan ettirmesinin intikamını almıştım, üstelik cebimden kuruş çıkmadan o istediğim ruju alırken minik bir intikam da araya sıkıştırmıştım. *Oh mis...*

Bugünün şerefine itiraf ediyorum ki dersleri de biraz kırpımtım. Geçerli bir sebebim vardı nitekim. Çocuklarla bol bol oynamıştım; seksek, cemelece, voleybol... Ama tüm bunları yaparken içimde gizli bir burukluk vardı. Fark etmişim ki en son çocukluğumda bu kadar coşkulu eğlenmişim. Bir gün aniden büyümenin ne demek olduğunu anlamıştım; oyuncak bebeklerimin yerini makyaj malzemeleri almış, parklar yerini kafelerde geçirilen zamanlara bırakmıştı.

Biraz düşündüm de keşke biraz daha oynayabilseymişim. Keşke dizlerimi biraz daha çok yaralayabilseymişim, özgürce koşup düşebilseymişim. Büyümenin telaşında, çocukluğun o masum neşesini biraz erken bırakmışım.

Anneme kızmıyordum ama keşke beni karşısına alıp, "Daha büyüme biraz var, acele etme," diyebilseymiş. İçimdeki büyüme telaşını biraz yavaşlatabilseymiş. Çocukluğumun kıymetini anlatabilseymiş bana...

İşte bu yüzden bugün çocuklara yapamadıklarımı öğütlerken uzun uzun çocuk kalmanın güzelliklerinden, masumiyetinden, oyunların içindeki saf mutluluktan bahsetmişim.

Hayat bazen o kadar hızlı akıyordu ki bir çocuğun dünyasında sonsuz gibi görünen zaman, bizim büyürken ne kadar çabuk kayıp gidebileceğimizi hatırlatmıştı bana...

Çocuk olmak güzeldi ama günün sonunda beden bir yere kadar çocuktı. Asıl önemli olan kalplerdeki çocuğun hep canlı kalmasıydı. Eh... Benim kalbimdeki çocuk hâlâ oradaydı; hem de en yaramaz, en inatçı haliyle, içimin bir köşesinde sıcacık parılıyordu.

Günün mutluluğu, bir önceki gecenin uykusuzluğuyla birleştğinde kesintisiz bir uyku çekmek kaçınılmaz olmuştu. Öyle derin, öyle huzurlu uyumuştum ki kendi odamdaki kuştüyü yatak bile hiç bu kadar rahat gelmemişti bana. Köy evinin tahta penceresinden içeri süzülen kış güneşi odanın bir köşesini hafifçe aydınlatmıştı, asla tam anlamıyla kapanmayan eski pencereden süzülen sabah havası perdeyi nazlı nazlı dalgalandırıyordu. İçimi serin ama tertemiz bir hava doldurdu. Derin bir nefes aldım... Mis gibi toprak ve çam kokusu...

Pembe gecelik elbisemin içindeki uyku mahmuru bedenimi usul usul kıpırdatırken dışarıdan gelen o tanıdık köy seslerini dinledim. Uzakta bir horoz ötmüş, ardından öküzün böğürtüsü duyulmuş, bir yerlerde keçiler meleşmiş... Bahçede tavuklar birbirine çatıyor sanki, arada bir de çan sesi çalıyor; muhtemelen sürüye karışan bir ineğin boynundan. Gözlerimi

kapatıp o sesleri biraz daha dinledim. O kadar da rahatsız etmiyordu artık... Hatra... İnsanın içini bile ısıtıyordu. Her biri sabahın nağmesi gibi...

Köy sabahları şehirdeki hiçbir sabaha benzemiyordu. Burada her şey daha yavaş, daha huzurluydu. Uyandığımda ilk düşündüğüm şey telefonum ya da günün karmaşık planı değildi mesela. Yetişmem gereken yerler yoktu. Ya da... Yapacak hiçbir şey olmadığı zamanlarda bile durduk yere gelen hiçbir şeye yetişemiyormuş hissi...

İyiyiz galiba, Meloş...

Evet, iyiydim. Yine de... Geniş giyinme odamı, raflara dizi dizi dizilmiş ayakkabılarımı, kılımı bile kıpırdatmadan çekilen fönümü, profesyonel makyaj artistlerinin yüzümü tablo gibi boyamasını; canım sıkılınca haritadan rasgele seçtiğim ülkeye bir bilet alıp aynı günün akşamında o ülkenin en havalı restoranında yemek yemeyi ve tabii elimden düşmeyen *matcha latte*'mi özlemiyorum desem... yalan olur. Hem de kuyruklu, rimelli, *highlighter*'lı yalan!

İşin komiği, burada *latte* yerine ayran içiyordum ama o da maşallah öyle bir uyku yapıyordu ki gölgeliklerde yatan inek kardeşlerin yanına kıvrılışım geliyordu. Şehirli yanım ağlarken köylü yanım *oh be* diyordu. Hangisi kazanır bilinmez ama sabah kahvesi bulamadığım günlerde sobanın başında hönkürerek ağlamama ve sonra hiçbir şey olmamış gibi kalkıp meydandan eve su taşımama rağmen hâlâ hayattayım, onu da buraya not düşeyim.

Bir de kapıya mı baksan, Meloş? Kapının önü meyve tarlasına döndü de...

Kapı mı? Ha kapı... Düşünürken dış dünyaya kapılarımı kapadığımdan gerçek dünyada çalan kapıyı duymamıştım. Hemen yataktan çıkıp sabahlığımı üstüme geçirdim. Odamdan çıktığımda da önce Sıla'yı kontrol ettim. Neyse ki uyanmamıştı. Sessizce gidip kapıyı açtım ama karşımda kimseyi bulamadım. Sağa baktım... Sola baktım... Kimsecikler yoktu.

"Çocuklar mı çalıp kaçtı acaba?" diye söylenerek kapıyı kapatacakken... O da nesi? Ayaklarımın dibinde bir demet pembe gül... Ama nasıl güzeller... Eğilip alırken dudaklarımda sevinçli bir gülümseme vardı. Muhtemelen bana gelmemiştii ama yine de mutlu olmuştum.

Çünkü ben en çok pembe gülleri severdim.

Demeti kucaklayıp mis gibi kokusunu içime çekerken güllerin arasında küçük bir kart dikkatimi çekti. Kart mı?

Yoksa... Yoksa Serhan bizim kıza çiçek mi yollamıştı? O not da bir randevu daveti miydi?

Ay hadi inşallah, diyerek kartı aldım ama...

Ya değilse? Sonuçta bende bu evde yaşıyordum. İyi de... Bana kim çiçek alacak ki?

Memiş? Yok artık daha neler!

Beni bayır aşağı kovalayan meczup en sevdiğim çiçeği tahmin edip kapımın önüne bırakacak değildi ya...

Bakmadan anlayamazsın Meloş'um, hadi aç da bakalım...

"Ama Sıla'ya geldiyse benim bakmam ayıp olur," dedi başkasının telefonunu aşırıp içinden aldığı bilgilerle sahibine şantaj yapan Meloş...

"Ay sen bir susar mısın!" diye cırlıyordum ki Sıla'nın uyuduğunu düşünerek sesimi kısıtım. İç ses bir konuda haklıydı, bakmadan anlayamazdım. Azıcık ucundan bakabilirdim. Evet... Şöyle üstten üstten bakmamın kimseye bir zararı olmazdı.

Pembe güllere umarım benimsinizdir bakışı attıktan sonra zarfı açtım. İçindeki minik beyaz kartı çıkardığımda elyazısı gözlerimin önüne döküldü. İnce, güzel ve sanki cetvelle yazılmış gibi düzgün bir yazıydı bu...

Ders vermeyi sadece sınıfta sanıyordum.

Yanılmışım.

Sadece çocuklara öğretmekle kalmadın,

Bu koca adama da pişman olmayı öğrettin.

Sürçülisan ettiysem affola.

Memleketime hoş geldin.

T.B.T.

TAHİR BORA'DAN...

Dağların zirvesinde, sisli ve soğuk bir gece...

Ayın silik ışığı mağaranın girişini zar zor aydınlatıyor. Yerden yükselen nem adamın ciğerine kadar işliyor ama alışkınım bu havaya. Her operasyonda ayrı bir dağ, ayrı bir gece... Ama burası başka. Burası benim memleketim. Buranın taşı, toprağı, pususu bile tanıdık.

Kaşı'nın izini sürerek tırmandığımız dar kayalık patika bizi mağara-ya kadar getirdi. Saatler öncesinden emrimle Yıkım Timi mağarayı dört koldan çevrelemiş durumda. Hedef izole. Yanımda yalnızca ikinci komutanım Üsteğmen Serhan Demir Akıncı var. Kritik anların adamı; soğukkanlı, dakik ve sessiz.

Timin kalan erleri planlanan mevzilere sessizce dağılmış durumda. Her biri görev tanımına uygun pozisyonunda.

Mağara girişi dikenli çalılıklar ve keskin kaya formasyonlarıyla çevrili. Görüş alanı net. Mesafe yaklaşık iki buçuk kilometrelik menzilde, bir kaya kütesinin ardına konumlanmış durumdayız. Sol dizimin üzerinde sabit bir şekilde duruyorum. Toprak buz gibi, hareket sıfır. Nefes alışım minimumda. Uzaklardan gelen bir çakal sesi, geceyi yırtarcasına beynimde yankılanıyor.

Serhan'ın telsizi aktif, gözleri sürekli bende. Şu an sessizlik esas. Gerek-siz temas yok.

Yıkım-1: Serhan Demir Akıncı. İkinci komutan. Takımın sol omzu.

Yıkım-2: Yaver Kıratlı. Haberleşme ve istihbarat. İletişim merkezi.

Yıkım-3: Pekmez Yedi. Keskin nişancı. Bir mermi, bir sonuç.

Yıkım-4: Karahan Bayındır. Patlayıcı uzmanı. Kod adı: Sihirbaz.

Yıkım-5: Şerif Ali Yılmaz. Yakın dövüş ve müdahale uzmanı. Tek hamle-de üç kişiyi saf dışı etme geçmişi var.

Takım sıkı. Disiplinli, eğitilmiş, görev bilincinde. Her biri kendi alanında usta.

Sol kolumdaki taktik saat titredi. Beklenen sinyal. Göz göze geldik Serhan'la.

İşaret almadan harekete geçmeyeceğiz.

...

00.17

Zaman geldi. Gecenin tam ortası. Kafamdaki ses *bu iş sabaha kadar sürecektir*, diyor. Ama sabaha biz sağ çıkacağız. Onlar değil.

Telsizi ağzıma çekip fısıldadım. *"Yıkım 2, Yıkım 2. Mağaranın girişi sabit. İçeride en az beş hedef. Yıkım 3 ve 4, kuzeybatı ve güneydoğu yükseltilerinde kalın. Yıkım 5, doğu yamacındaki sarkıtta siz. Sessiz ilerle. Durum bildir."*

Yıkım 2: "Anlaşıldı. Doğu yamacına ulaşmak üzereyim."

Yıkım 3: "Kuzeybatı noktası emniyette. Hedef görseli yok."

Yıkım 4: "Güneydoğu sırtı temiz. Gözlemdeyim."

Yıkım 5 fısıltıyla geri döndü: "Sarkıttayım. Girişe yirmi beş metre. Sessizim."

Gözlerim dürbünde, karşıdan gelecek hareketliliği kollarken, "Yıkım 4," kodunu fısıldadım. "Sağ kanadı devral, patlayıcı ekipmanların hazır mı?"

On saniye içinde yanıt geldi. "Hazırım Fırtına, C4 ve fünye elimde. Giriş ve çıkış noktalarını tuzaklayacağım."

...

01.47

"İlk hedef hareket halinde," diye bildirdi Pekmez. "Mağara girişinde bir kişi var, saat üç yönünde."

"Anlaşıldı." Dürbünden kontrol ettim. "İlk hedef dış nöbetçi, gözlendi. Hedef 1, ateş Fırtına'da."

Silahımın tetiği parmağымda bekliyor. Dürbünden net... Dış nöbetçi, sigara yakmaya çalışıyor. Dudağымda yarım bir gülüş. "Hatalı zaman, hatalı yer."

Nişan alıp tetiğe bastım.

Adam düştü.

Serhan başını dürbünden kaldırdı. "Tertemiz."

Telsizden bildirdim. "Hedef 1, devre dışı."

Çok geçmeden ikinci hedef için Pekmez onay istedi.

"Yıkım 3, atış serbest," komutunu verdikten bir dakika sonra telsiz yeniden cızırdadı.

"Hedef 2, devre dışı."

...

03.14

Serhan yüzüne düşen miğferi baş hareketiyle geri itti. "Üçüncü bende, ha yüzbaşı?"

Başımı dürbünden kaldırıp, "Önden buyur," dedim.

Sol kolundaki nişan kayışını gerdi. Omzunun üstünden tüfeğini çevirdi. Bir süre sessizlik oldu. Sonra hafif bir tıkırtı... Susturuculu MPT-76'dan çıkan tek bir kurşun, hedefin sonu oldu.

Komutu verdim. "Hedef 3, devre dışı."

Sessizlik.

Sanki biri geceyi dondurmuş da elime vermiş. Elim üşümüyor ama içimde bir köşe sebepsiz yere titriyor.

Saat sabaha karşı. Üç hedef etkisiz. Kaldı ikisi. Barutun kokusu genzimde çok taze. Tetiği bir an olsun bırakmıyorum. Serhan bir şey demiyor. Sessizlik anıtımız gibi. Hep omuz omuza, hep sessiz. Bu suskunluk, bizim için zafer sayılır. Gürültü olduğunda kayıp vardır. Sessizlikse... canlı çıktığımızın işaretidir.

Omzumu yasladığım kaya soğuk, iliklerime işliyor. Ama bu soğuk tanıdık. Ben bu dağlarda büyüdüm. Küçükken dedemle keçi otlatırken aynı rüzgâr tenime değdi.

Burası sadece temizlenecek bir sınır değil. Burası benim evim. Ve ben evimde hain barındıramam.

Kaç operasyon geçirdim, saymadım. Teröristleri dağdan temizledikçe içimde bir taş yerinden oynuyor. Ama her operasyonda bir parçam daha susuyor. Her ateş ettiğimde... bir anlığına kendi geçmişimi vuruyorum. Çünkü bu dağlar bana çocukluğumu hatırlatıyor. Ve her patlayan EYP, o çocukluğu biraz daha siliyor.

Dizimin altındaki taş sivri. Rahatsız etmiyor. Aksine, iyi geliyor. Hâlâ hissedebildiğimi gösteriyor.

İnsan bu kadar çok ölümün ortasında yaşadığını nasıl anlar? Bir tek şey: Geri döndüğünde anlatacak bir şeyin kaldığında.

Barut, kan, nem ve geçmiş. Hepsi karışmış. Hepsi tanıdık.

...

04.23

“Sert bir kahve fena olmazdı, ha yüzbaşı?”

Serhan konuştuğuna göre uykusu geldi.

“Yanında bir sigara...”

“Keser mi bir?” diye sordu. “Görev elverse üst üste on tane yakmazsan kafama sıkarım.”

Güldük. Gözler hâlâ dürbünlerde. Omuzlar kaskatı. Ayaz da kendini iyice hissettirdi.

“Parkan yok,” dedi Serhan. “Benimkini al, omuzlarından geçerse.”

Yarım bir baş salladım. “Eyvallah, iyi böyle.”

“Şu öğretmene mi verdin? Melek’e...”

Hasiktir... Oldu mu şimdi, Serhan? Görevin ortasında ne halt yemeye hatırlatıyorsun, aslanım?

"Evet," dedim kısaca.

Kafamda dördüncü hedefin hayalini kuruyorum. Gelse de üstegmen sussa.

Hedef dört gelmedi. Serhan da susmadı.

"Komutanım," dedi tereddütle. "Şu Melek Öğretmen... Biraz kırık galiba."

Sus da Serhan, ne fuşki yemeye açtın konuyu?

Dudağımın kenarında hesapta olmayan bir gülümseme belirdi. "Nereden çıkardın?"

Başını çevirdi. Söyleyip söylememek arasından kararsız kaldı ama Serhan başladığı işi yarım bırakmaz. "Geçen kontrole gittim Sıla'ya. Melek Öğretmen de oradaydı. Bir konuşmaya başladı, nefessiz on iki dakika falan. Sonra garip bir espri yaptı, kendi güldü. Bir de nefesini dört dakika tutabiliyormuş, yarış yapmak istedi."

Dudağımı daha beter işgal etmeye çalışan bir gülümseme... Başka biri için söyleseydi *deli* der geçerim. Ama konu o. Deli derim de... Geçme kısmı Allah kerim.

"Dilinin süzgeci yoktur. Düşündüğünü söyler. Daha neşeli başka bir kadın da göremezsin."

Kısa bir an başını çevirip güldü. Hafiften manidar bir gülüştü. "Tanıdığını biliyordum."

İnkâr etmeyi düşünmedim. Sağlam adam Serhan.

"İyi. Dikkat et başkası bilmesin."

"Tek bir şey soracağım." Tüfeğini kavrayıp başını yeniden dürbüne eğdi. "O mu?"

Baktım. Kafam susma taraftarı ama dil başka bir telden çalışıyor. Verilecek tek cevap var. Aksi yalan olur.

"O."

Hedef dört görünmedi ama Serhan sustu.

Kafamın içi susmadı. Onu arabaya bindirip gönderdiğimden beri içimde başka bir karmaşa hâkim. Onca yıl sonra gelip yine düştü hayatımın içine. Geldiği yer de burası, Karadeniz. Hatun şu an köyümde dolaşıyor. Üstelik pembe topuklu ayakkabılarıyla. O da yetmezmiş gibi *gıloss* mu *gılass* mı... Adı ne meretse, dudağında o parlayan şey. Tezeğin üzerinde kırmızı

halıda yürür gibi yürüyor. Susmak da bilmiyor, ne zaman bildi ki? Ula... Bir de creği yırtılmasın mı? Operasyondan önce olacak iş değil.

Sil Tahir, sil oğlum o görüntüyü kafandan.

Dövmeyi gördü mü lan? Bacağını örtmenin derdine düşüp o detayı da kaçırdık.

Arslan'a da henüz ulaşamadım. Son aradığımda görevden dönmediğini söylediler. Ben üstüme düşeni yapıp kardeşini korumak için elimden geleni yapıyorum ama kız bela mıknatısı gibi köye ayak bastığı gibi belayı da peşinden sürüklemiş.

Canına yandığım...

Bir gün arayıp *sinemaya götürsene beni*, dedi. Evden izin vermemişler. *Tamam*, dedim ama ne bileyim minicik etekle çıkıp gelecek... Vazgeçsem kendi kendine gidecek, öyle de inatçı. O halde gecenin bir vakti bırakmak da benim Karadenizli damarıma ters. Aldım koluma, yola çıktık. Yürürken üç zibidi laf attı. O güne kadar bir kişiye tokat atmışlığım yok. Kalkıp çocuklara, "Bir daha konuş da dişini toplayayım elinle!" diye diklendim.

Diklendim de... Üçü birden daldı. Allah ne verdiyse... Tekme, tokat, yumruk...

Yedik dayığı, hem de ne! Dinlene dinlene dövdü gaybanalar.

Mosmor gözlerle kafamda kuşlar tur bindirirken son darbeyi de o indirdi.

Hiç beklemediğim anda dudaklarını yanağımda hissettim. Acı falan kalmadı.

"Tahir abi," dedi kirpiklerini kırıştıtırıp. "Abime söylemesen olur mu?"

O gün dedim kendi kendime, bu kız bir gün beni ya mezara koyacak ya nikâh masasına.

Mezara koydu.

...

05.01

"Yıkım 2'den Fırtına'ya! Mağaranın gizli çıkışından üç hainin kaçtığını tespit ettik! Müdahale için emir bekliyoruz."

Serhan ile göz göze geldik. Ne yapacağımı biliyor.

"Tüm timin dikkatine! Yıkım 1 ile hedefe yaklaşıyoruz. Giriş olası. Olduğunuz yerden çevre güvenliğini sağlayın. Tekrar ediyorum, bulunduğunuz mevkiden bizi koruyun."

“Anlaşıldı,” karşılığı geldiğinde yeni bir komut geçtim. “Fırtına’dan Yıkım 5’e! Şerif Ali, mağaraya doğru hareket alacağız. Yakın korumaya geç.”

Şerif Ali’nin sesi netti. “Anlaşıldı, Fırtına. Sağ çizgideyim, görüşteyim. Gerekirse müdahale yaparım.”

Yerden kalkmadan patikaya sürüklendik. Çalılıkların arasından hızla ilerleyip mağara girişine ulaştığımızda yüzümü mağaranın kayalık girişine çevirdim. Serhan çoktan diz çökmüş, tetikte. Giriş yüksek, kolay bir noktada değil. Tırmanmak için ayaklarımıza değil, irademize güvenmemiz gerekiyor.

“Haydi bismillah!” İlk taşı kavradım. Parmaklarımla arasından zift gibi nem süzüldü. Seri bir şekilde belime tırmanış kemerini taktım. Çantadan sağlam bir ip çıkardım, gözüm yukarıdaki çıkıntıya takıldı. Mağaranın yan duvarı taş gibi sert ama ipi sabitlemek için yeterince sağlam.

“Serhan, ipi uzat. Gergin tut, boşluk verme.”

Serhan’dan karabinayı aldım, ipi kayanın sağlam bir noktasına kilitledim. Ardından ipin ucunu kemerime taktım, yükü olduğu gibi taşaya verdim. İlk adım... Ayağımı küçük bir çıkıntıya bastım, ellerimle yukarıya uzandım. İpi her yükselişimde biraz daha çektim. Serhan da alttan ipi gergin tutarak destek verdi. Kaya soğuk. Parmaklarımda hissizlik başlasa da tutuşumu gevşetmedim. Yukarı çıktıkça ip sıkıştı, geri kaymamı engelledi. Göğsüm mağaranın kenarına dayandığında bir hamleyle kendimi yukarı çektim.

Tepeye vardığımda ipi sabitledim. “Temiz. Serhan, sıra sende,” dedim sessizce.

Dar geçitten sürünerek girdik içeri. İçerisi loş ama gözüm çoktan alışkın bu karanlığa. Sakin ve sessiz ilerliyoruz. Yıllar içinde öğrendiğim önemli bir bilgi: Sessizlik, kurşundan daha öldürücüdür.

Sonunda bir çatlak... Serhan kaya dibine çöküp dürbünü hazırlarken ben de diğer taraftan mevzi aldım. Gözlerimi kısmadan dürbünden baktım. Üç hedef. Sayıları tahminimizden fazla. Arkaları dönük, mağaranın tepesinden sarkan ipe tırmanmaya çalışıyorlar. Ay ışığında gölgeleri net seçiliyor. Omzumu bir taşaya yasladım. Tüfeğimi sabitledim ama öttürmek için içlerinden birini sağ ele geçirmemiz fena olmaz. “Kal olduğun yerde,” ihtarını çekip ipi bıraktığım an çil yavrusu gibi dağılmaya başladılar.

Birini hedef alıp tetiğe dokundum. Anında yere kapaklandı. “Koşma ula... Nerede koşuyorsun, olimpiyat mı burası?”

Diğeri mağaranın uzağında durduğunda, “Yat lan aşağı!” diye bağırdım ama dinlemedi.

Sonra vay ben neden öldüm...

Serhan, “İzninle,” dediğinde başımla onay verdim. Güzel nişancıydı bizim oğlan. Tetiğe dokunmadan önce gözucuyla bana baktı. “Yarışıyor muyuz?” dedi fısıltıyla.

“Yarışmak için bunlar çerez.”

Tak.

İkinci hain de toprağa kavuştu.

Üçüncü kaçmaya başladı, sağa doğru manevra yaptı. “Lan bu hızlıymış!” dedi Serhan, dürbününü kaydırırken.

“Koşsun, bizden hızlı olanı Azrail alır.”

Kaya dibinden fırladım, sağ çaprazdan koşarak dar açığa giriş yaptım. Serhan sol kanattan çevirdi. Terörist geriye baktı. Bizimkini görünce neye uğradığını şaşırды, tek an sendeledi. O anı affetmem. Dizimi yere koydum, tüfeği sabitledim. Tak. Kayanın dibine yığıldı. Ölmedi, dizi parçalandı.

İçlerinden birini sağ alacağımı söylemiştim.

Serhan yanıma geldi. Verdik sırtları mağaranın küflü duvarına. Yorgun nefeslerimizin beyaz dumanı Karadeniz’in havasına karışırken sustuk bir süre.

“Fırtına fena esti,” dedi.

“Fırtına toprağında,” dedim. “İyi vurdun, az kalsın benden önce indirecektin.”

Güldü. “Yaz oğlum bunu biyografime. *Tahir Komutan’la aynı anda çatıştı, alınının akıyla çıktı*, diye.”

“O değil de, hak ettik bir cigarayı,” dediğimde parkasının cebinden bir dal çıkarıp bana verdi. Birini de kendi dudaklarının arasına yerleştirdi. Aynı anda verdik dumanı.

“Telsizden herkese,” diye anons geçtim. “Operasyon tamamlandı. Yıkım Timi görevi başarıyla sonuçlandırdı. Var olun aslan parçaları, iyi iş çıkardınız.”

Başka tek kelime edilmedi. Çünkü çatışma bitmişti. Ve bir hain bile memleketimin dağından özgür çıkamamıştı. Sessizce ayağa kalktık. Biz bu dağlarda ne zaman sessizce yürüyorsak... Birileri çoktan susturulmuştur.

Serhan bana baktı, önce asker selamı verdi. Arkamızda üç ceset, önümüzde mağaranın karanlığı...

"Bu sefer de ölmedik." Elini kaldırıp avucunu açtı, görev dönüşü çakılan o tok sesi bekledi.

"Bu sefer de ölmedik." Avucumu açıp avucuna vurdum.

Sessizce uzaklaştık. Sessizlik ağır, biz alıştık. Çünkü biz, sessizlikte konuşan adamlarız.

Gözümü açtığımda saati kontrol ettim. Uyku yaklaşık dört saatimi almış. Kâfi. Yataktan çıktım. Soğuk bir düşün ardından dolaptan yeni bir üniforma çıkardım. Anam sağ olsun, yıkayıp jilet gibi ütölemiş yine. Yatağı asker düzeninde topladıktan sonra kapıya yürüdüm. Gözüme takılan ayrıntı adımlarımı duraksattı.

Uyumadan önce o kutu masamda değildi.

Kısa bir göz kontrolünden sonra iki parmağımla kapağını kaldırdım.

Biberon. Emzik. Patik. Zıbın.

Bir de yazı var.

Baba oluyorsun, yakışıklı! Çok yakında junior Tahir ile tanışmaya hazır ol!

Ağzımın içinden patentli küfürlerimden birkaçını saldı. Sahipleri belli. "Sizin yapacağınız şakayı sikeyim." Operasyonun aslanları, mevzu geyiğe gelince fare olur. Kutuyu alıp odadan çıktım. Beklediğim gibi kamelyada toplanılmış, kahvaltı üzerine çay sigara faslı...

Kutuyu masanın ortasına bıraktığımda suratıma bakakaldılar. Baktım hiçbirinden tık yok. Önce Pekmez'e odaklandım. Alık alık kirpiklerini kırıştırdı. Bir halıttan haberi yok. Böyle bir şaka Serhan ve Yaver'in kalemi değil. Karahan? Garip herif, sağı solu belli olmaz. Şerif Ali, *bakın götümlle gitar çalabiliyorum*, der gibi bakıyor yine.

"Hanginiz yaptınız lan bunu?"

Kutuya baktılar. Sonra yüzüme. Kutuya, yüzüme. Baktım bu boktan döngü devam edecek, "Kim yaptı ula!" diye yükseldiğimde hepsi birden ayağa dikildi.

"Valla ben yapmadım, komutanım!" diye girdi Karahan. "Ben yaptysam Allah belanı versin, komutanım!"

"Komutanım!" Pekmez'in sesi her heyecanlandığında olduğu gibi çatladı. Adam dağda hain öttürüyor, karşımda kendi bülbül. "İstesem de ben

yapamam, komutanım. Benim cinsiyetim belli, komutanım. ZATEN BEN NASIL DOĞURACAĞIM KI, KOMUTANIM?"

"Lan Pekmez!" demeye kalmadı adam kıpkırmızı kesildi.

"ALLAH ANALI BABALI BÜYÜTSÜN, KOMUTANIM!"

Onun ardından Şerif Ali abartılı bir sevinçle koştu geldi. "Amca mı oluyoruz, komutanım? Ooooo! Baklavalara benden!"

Konuşurken dudağının bir tarafı titredi. Ses rengi her zamankinden farklı. Şüphe uyandırdı ama bu kadarına cesaret edeceğini sanmam. Nitekim Şerif Ali, kahramanlığı kadar yalakalığıyla da bilinen bir arkadaşımız.

Pekmez olaya yeni uyanmış gibi atak yapmaya hazırlandı. "Komutanım, aşkolsun ama siz de yapacağınızı yapmışsınız. Şimdi bizden hesap soruyorsunuz. Bize bu saatten sonra ancak çeyrek altın almak düşer."

"O değil de," dedi Karahan gülererek. "Biz buraya pusu kurmaya geldik, bu gidişle puset kuracağız."

Şerif Ali, "*Beybi şavır* yapar mıyız, komutanım?" diye sorduğunda avuçlarını ufaktan kaşınmaya başladı.

Başımı kaldırmamla dut yemiş bülbüle döndüler.

"Yarım altın köpeğiniz olsun, komutanım."

"Pusu da kurarız, puset de kurarız, komutanım."

"Beybi şavır da eksik kalsın, komutanım!"

Başımı göğse kaldırdım. *Ha kurban olduğum Rabbim, bunları bana özel olarak mı gönderdin? Değilse kabahatimi söyle, tövbe edeyim da.*

Baktım Yaver arkadan sinsi sinsi gülüyor, kaşla göz arasında bir bakış attım. Anladı.

"Yaver?" dedim. "Senin kulağın deliktir."

"Bilgim yok, komutanım. Ama isterseniz araştırayım."

Serhan ufaktan yaklaşıp, "Bir de sen mi araştırırsan?" dedi alçak sesle. "Doğru olmasın?"

"Serhan," dedim uyarıcı bir ses tonuyla. Ciddileşti ama durur mu? Açık yakalamış bir kere.

"Ben sizi düşündüğümünden söylüyorum, komutanım. Eğer durum ciddiye, bence önce kız tarafına bir çay içmeye gidilmesi lazım."

Yaver araya girdi. "Komutanım, Allah kısmet ederse siz evlenin, biz askeri tören düzenleriz. Kına gecesi için de davul organizasyonu kurarım."

Şerif Ali gözlerini ufka dikip hüznünlendi. “O değil de ben çok duygulandım, komutanım. Ben kendi çocukluğumu yaşayamadım. Bari sizin çocuğunuzla yaşayayım...”

Sustum. Üç saniye. Beş saniye.

“Lan var ya...” dedim. “Ben teröristle mücadele ediyorum, siz benim psikolojimle.”

“Aşkolsun, komutanım,” dedi Karahan alınmış gibi. “Ben de tam doğum fotoğrafcınız olmayı düşünüyordum.”

Elimi kaldırıp, “Ula!” diyerek bir adım atmama kalmadı geri kaçtı herif.

“Neden kıızıyorsunuz ki, komutanım? Belki bu bir işaret...”

“Ne işareti lan?” dedim ters ters.

Serhan araya girdi bu defa. “Komutanım, Karahan arkadaşımız demek istiyor ki; hayat sadece terörle mücadele değil. Belki de artık bebek beziyle mücadele zamanıdır.”

“Serhan,” dedim dişlerimin arasından. “Siktir git.”

Diğerlerine döndüm. “Bana bakın, ben bu işi çözeceğim ama o zamana kadar biriniz bile içinde bebek geçen bir cümle kurarsa onu Şemdinli’ye, izole eğitim kampa yollarım.”

Başını indirip kaldırdı. “Emredersiniz, komutanım!” dedi imayla. Bir de göz kırptı şerefsiz.

Yemekhaneye gitmek üzere arkamı döndüm. “Tokken de çekilmiyorsunuz ama açken hiç gideriniz yok.”

Uzaklaştım, timden tek espri daha çıkmadı.

Yürürken Yaver hızlı adımlarla yetişti. “Güldane anne haber göndermiş, komutanım. Akşam köylülerden Hacı amcanın oğlunun asker eğlencesi varmış. Bizi de görmek istiyorlar.”

Başımı salladım. “Gideriz. Ufak bir ekip ayarla, uzaktan kalabalığı korusunlar.”

“Gerekecek. Kalabalık yalnızca Çamlıyayla halkından oluşmayacak.” Sesini alçaltıp açıkladı. “Askere gidecek çocuğun annesi yıllar önce boşanıp Mizgali’ye yerleşmiş. Kadının oradan yalnız gelmeyeceğini tahmin ediyoruz. Ortalık karışabilir.”

“Anlaşıldı. Gerekli önlemleri alma görevini sana veriyorum, Yaver. Köylüyü ürkütmeden hallet.”

“Anlaşıldı, komutanım.”

Yemekhanceye girdiğimizde dünden beri içimi kemiren o malum konu yine ense kökümden yakaladı. Kurtuluşum yok. Kabul etmem gerek, kızın öğretmenliğine laf ederek kalbini kırdım. Bazen dilimin ayarı yok. Hay dilimi si... Halletmeden geçmeyecek bu vicdan sancısı ama nasıl halledeceğim konusunda zerre fikrim yok. Yaver'e baktım. Timin içinde ağzı en sıkı, olgun adam kendisi. Ufaktan danışmak farz oldu.

"Yaver." Konteynerin cam kenarındaki masalarından birine geçip başımla ona da oturmasını işaret ettim. Ben kelimeleri toplarken nöbetçi er tabldot tepsisine iki kahvaltı tabağı, iki de çay bıraktı. Benim çay tam kıvamında, safi dem, bir yudum alıp kendime geldim. "Şimdi... Bir arkadaş var."

Yaver kaşını kaldırdı. "Arkadaş mı?"

"He, arkadaş işte... Bir kızın kalbini kırmış. Epey bir kötü etmiş yani... Şimdi de pişman olmuş ama nasıl gönlünü alacağını bilemiyor."

Yaver, çayını karıştırırken başını hafifçe yana eğdi. "Tahir... Yani şey... Komutanım... Bu arkadaş çok mu yakın?"

Yutkundum. "Yani... Birlikte büyümüş gibiyiz."

"Ohooo! Yani bayağı içli dışlısınız."

Kaşımı çatıp baktım. "Yaver, mevzuya odaklansana birader."

"Peki, komutanım," dedi ciddiyle. "Kadınlar karmaşıktır, komutanım. Yani kızarmış tavuk gibi düşünün; dışı çıtır, içi yumuşak. Her lafı kaldırmazlar ama doğru lafı da beklerler. Bir de... Çiçek severler."

"Çiçek yani?"

"Çiçek." Başını salladı. "Tabii. Ama öyle sıradan çiçekler değil. Bir anlamı olacak. Mesela kadının en sevdiği çiçek olacak. Çünkü kadınlar çiçekleri değil, hangi çiçeği sevdiğini bilen erkekleri sever."

İç çekip kafamı önüme eğdim. "Yani çiçek diyorsun..."

"Çiçek. Ama yanma küçük bir not da iliştiir, komutanım. Yani... Arkadaşınıza söyleyin iliştiiriversin."

"Peki sence... Sadece çiçek yeter mi?"

Yaver eğildi, gözümün içine baktı. "Seven kadın için her şey yeter, komutanım. Seven kadın affetmeyi de sever."

"Yaver... Sen baya duygusal çıktın be oğlum."

"Ben mi?" dedi yarım bir gülümsemeyle. "Ben sadece arkadaşlara yardım etmeyi severim, komutanım. Sizin gibi..."

Konuyu orada kapattım. Bizim mizah dergisinden fırlamış çavuşlarla takıla takıla Teğmen Yaver de makaracılıktan nasibini almış. Neyse... En azından artık ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Ve hangi çiçeğin *eşiklik ettim* demenin sessiz hali olduğunu.

Akşam olunca ekipçe meydana intikal ettik. Mevsim kış ama Karadeniz'in soğuğu başka bir mesele. Avluların yanan ışıkları geceyi aydınlatıyor. Kalabalığın gürültüsü ile dolup taşan meydanda köylü davul zurna eşliğinde eğleniyor. Nurcan yengem aralarında. Zaten ritmi buldu mu kaçırılmaz, kapı gıcirtısına oynar. Anam da kenardan kınayan gözlerle bakıyor. Kadın iyi hoş da Allah için fena kaynana... Civarı kollayan sivil askere gizli bir baş selamı verdim. Timin olduğu masaya ulaşmak için kalabalığın arasından ilerlediğim sırada telefonum titredi. İçcebime uzandım, ekrana düşen ismi gördüğümde yüzümde sağlam bir gülümseme belirdi.

“Devrem!”

Kulağımda telefon ilerlemeye devam ederken kalabalıkta bir şey... Pembe, parlayan bir şey adımlarımı olduğu noktaya çaktı.

Elbisesinden ayakkabısına kadar baştan aşağı pembe yine. Horon tepenlerin kenarında durmuş, iki eliyle ritme eşlik ediyor. Ne oynuyor ne çekiliyor... Ama orada. Varlığıyla meydana ayrı bir boyut.

Bakışlarım yukarı kaydığında yutkunmamak elde değil.

Saçları... Kıvırcık.

Ve o saçları, güneş görmüş buğday başakları gibi omuzlarından aşağıya dökülüyor. Dalga dalga... Kabına sığmayan bir bahar sanki, kışın ortasında inadına yeşermiş.

Kalabalığın arasından gözleri bana değdiğinde dudaklarını yaramaz bir kız çocuğu edasıyla birbirine bastırdı. Ardından bir tebessüm...

Daha başka güldü.

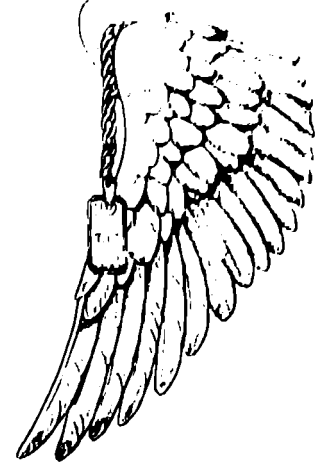
Sonra arkasını dönüp saçlarını rüzgâra savurdu. Ama aramızdaki metrelerce mesafeye rağmen o iri dalgalara sinen pudra kokusu burnumda.

Bir şey olmadıysa bile... Bir şey kesin oldu.

“Barbie Karadeniz’de, devrem,” dedim telefonun bir ucundaki kardeşime. “Barbie, Karadeniz’de.”

1. BÖLÜM

“KÜÇÜK BİR ÖZÜK MESELESİ”

“Hata limonsa, üstüne şeker atmakla limonata olmaz,” derdi babaannem.

Üstüne de eklerdi. “Hatalar insanlar içindir. Önemli olan insanın hatasından ders çıkarmasıdır. Hatayı görüp kaçan değil, üzerine karabasan gibi çöküp tamir etmeye çalışan değerlidir, evladım.”

Sonra yine eklerdi. “Evladım, hata yaparsın, öğrenirsin... Ama aynı hatayı ikinci kez yaparsan *Allah akıl fikir versin*, derim. Üçüncüye geçtiysen seni umutsuz vaka bellerim. *Yüce Rabbim beyin dağıtırken bu zavallı şemsiyeyle gezmiş*, derim.”

Babaannem durmuyordu. “Yavrum kusura kalma ama sendeki bu sistemsel bozukluk fabrikadan kaynaklı. Yani anandan. Sen umutsuz vakasın, yavrum. Rabbim yolu yanına düşeceklerin yar ve yardımcısı olsun.”

Ay babaanne bir dur! Neyse... Tahir ona yaptığım muhteşem şakayı öğrendiğinde tam olarak bu veciz sözlerle kendimi savunabilirdim. Tabii son iki kısmı çıkarırsam benim için daha iyi olurdu. O da olmadı, Orhan Baba’dan *Hatasız Kul Olmaz* şarkısı açar, evinin önünde serenat yapardım.

Olmaz, Meloş. O şarkının devamında, “Hatamla sev beni,” diyor. Sonra anası yanlış anlayıp Çamlıyayla’nın etrafında beş tur kovalayabilir bizi.

Of... Allah’ım, hikmetinden sual olunmaz ama soruyorum; bana neden düşünme yetisi vermeden gönderiverdin dünyaya?

Neden ben de diğer insanlar gibi bir şey yapmadan ya da konuşmadan önce sonuçlarını düşünmüyorum, hı?

Azıcık mantık, bir cimcik ihtiyat... Hani şu DUR BİR DÜŞÜN refleksi...

Belki o zaman sabahın köründe kukumav kuşu gibi çiçekli divana oturmuş, bomboş gözlerle pencerenin ötesindeki Karadeniz’in çatık kaşlı dağlarını izliyor olmazdım. Üstelik önümde bir demet gül, elimde Tahir’in inci gibi elyazısıyla yazılmış bir not ve pişmanlıklar denizinde bir batıp bir çıkan kalbimle birlikte...

Düşünme kısmını da geçtim, birazcık sabrımı olsaydı bari... Çok değil, sadece bir güncük bekleyebilmiş olsaydım kapımın önüne bırakılan gülleri görüp o IQ'suz şakayı yapmaktan vazgeçecektim. *Ama yok! Malzemeyi görmeyivereyim... Elim kaşınır, şaka damarım şaha kalkar. Mantık... What is that? Asla dayanamam!*

O değil de... Güller de güzel be. Epey güzel hem de. Mis gibi kokuyor, tomurcukları bile var. Ama esas hoşuma giden, güllerin kendisinden ziyade pembe gülleri sevdiğimi unutmamış olmasıydı.

Saklayamam, notu okuyunca içim bir hoş olmuştu. Öküzdü falan ama gönül almayı biliyordu. Yazdıkları da şiir gibiydi zaten... İlk bakışta göğsüne vura vura, hunga-munga naralarıyla mağarasından yeni fırlamış gibi dursa da... Edebiyat fakültesi mezunu olduğunu unutmamıştı beyefendi.

Ama işte... O rezil şakayı benim yaptığımı öğrendiğinde demeti oluşturan her bir gülü artık ağzıma mı tıkar yoksa saplarını mızrak gibi kullanmak suretiyle... *Öhöm... Neyse, o kısmı düşünmeyelim şimdi. Beynim hâlâ hayatta kalma modunda çok şükür!*

Peki ya... İnanmış mıydı? Yok be, Tahir bu. Akıllı adam. Tartar, düşünür, ölçer, biçer; hiç olmadı yoklar geçerdi. Derin sular onun işi.

Ama ya inandıysa? Şu an BİM'in aktüel katalogunda bebek bezi kampanyasına bakıyorsa?

Toplu alımda indirimli sonuçta...

İndirim demişken... Kartını da mahvettim adamın. Bir alışveriş manyağı olarak gözüm döndü! Resmen kart limitinin son kuruşuna kadar hiç ettim.

Ay Allah'ım, al canışimi! Al canımı da yitip gideyim burnuma kadar boka battığım bu utanç dolu dünyadan!

Ama... Hakkımı da yememek lazım... Yani kart limiti de pek düşükmüş. Gerçekten... Bu devirde o kadarcık limit mi olur be canımın içi?

Adam operasyona gidiyor Meloş, Zara'nın yeni sezonuna değil... Kart limiti değil, mermi kapasitesi önemli adama! Ne yapsın? Karşısında düşmanı görünce, "Durun bir dakika, bu botla bu pantolon uymadı," deyip dağ, taş, mağaza mı arasın?

"Ay sen bir susar mısın?" diye kendi iç sesimi köreltmeye çalıştım ama ne mümkün... İç ses değil sanki, radyo programı!

* (İng.) O da ne?

Kara kara düşünmeye devam ettim. Kart limiti yüksek değildi ama umarım sabır limiti yüksektir. Gerçi benim gibi bir manyağa o limit de üç günde çatır çatır dolar ama... Mantıklı düşünecek olursam; adam kaç yıllık askerdi sonuçta, kredi kartı düşük olabilir ama illa ki birikimi vardır. Ayrıca o alışverişi yaparken de biliyordum ki evime geri döndüğümde son kuruşuna kadar geri ödeyecektim. Ben sadece... O ekstreyi görünce bir tık kalbinin durup, gözbebeklerinin hafif büyüyüp, "Lan bu ne?" demesini istemiştik. O kadarcık.

Güller ve nottaki elyazısı olduğu yerden *hak ettiysem eyvallah* der gibi bakarken şimdi onu da istemiyordum. Of... Siparişi de iptal edemem çünkü çoktan kargoya verildi.

Ama bir dakika! Köye kargo çıkmıyordu ki... İlçedeki şubeye sipariş vermiştim. Gidip almadığım takdirde iade dönecekti ve ücret de kartına geri yatacaktı.

Oh, harika düşündüm!

Bozuk saat bile günde iki kez doğruyu gösteriyorsa demek ki, Meloş...

Ayağa fırlayıp, "Senin ağzını yırtarım!" diye cırladığımda yeni uyanan Sıla gözlerini ovuşturarak salonun kapısında belirdi.

Üzerinde kedi desenli pijamayla rüya ve gerçek arasında mekik dokuyarak, "Kiminle kavga ediyorsun sen?" diye sordu.

Saçma sapan gülümsememle birlikte, "Hiiiç," derken gözü divana bıraktığım çiçeklere takıldı. Neyse ki not elimdeydi de hemen geceliğimin müsait bir yerine sıkıştırdım.

"Ay ne güzel çiçekler, Meloş... Kim göndermiş?"

Söylesem bir dert, söylemesem başka bir dert... Konu döner dolaşır da zamanında Tahir'e yaptığım şeye değer diye çekiniyordum hâlâ. Bu yüzden mecburen yalan söyleyecektim.

"Bilmem ki... Öyle kapıya bırakılmış."

Birden bir aydınlanma yaşadı. Gözleri parladı. O uykulu halinden eser falan kalmadı. Koşup yavuklusuna sarılır gibi çiçeklere sarıldığında, "Yoksa..." dedi gözleri ıslıl ıslıl. "Yoksa Serhan'dan mı?" Cevap bile beklemedi, suratında güller açtığına adeta çiçek buketini kuskandırdı. "Zaten geçen geldiğinde de hali tavrı bir garipti. Ya Meloş... Olabilir mi?"

Ne diyeyim ki şimdi sana, Sıloşum? Normalde seni yağlayıp ballayıp Serhan'ın üzerine salmam lazım ama işin içinde bizzat benim uydurduğum yalan varken nasıl diyeyim? Puff...

Kapıdan gelen tıkırtılara insanüstü bir sevinçle tepki vererek, "Kapı!" diye bağırdım. "Sen de duydun dimi!?"

Sıla bir kaşını kaldırıp değneğini zar zor tuttuğu eliyle işaret etti. "Ever de... Bu doğal sanki. Yani... Kapı bu. Arada çalabilir."

"Öyle deme!" dedim. "Kiminin kapısı hiç çalmaz, Siloş. Biz sevilen insanlar ki bizim kapımız çalıyor, sen ona bak! Hadi, açalım şu bereketli kapımızı!"

Koridoru uçarak geçerek evin mavi demir kapısını açtım ki... Karşımda köy muhtarı Hacı Yahya amca. Yanında da minnoş öğrencim Fadime.

Yahya amca kasketini düzelterip boğazını temizlerken, "Selamünaleyküm, Muallime Hanum," dedi. "Kusura kalmayasun, bu erken vakitte rahatsız ettum."

"Ne kusuru Yahya amcacığım," dedim bir yandan da Fadime'nin düzenli olarak her gün ördüğüm saçlarını okşayarak. Başını kaldırıp kaldırıp eksik dişleriyle bana gülümsüyordu. *Tatlım benim, muah!* "Buyurun içeri geçin, birazdan okul için hazırlanacağım ama kahve ikram edebilirim."

Tesbih tutan elini göğsüne vurup, "Ziyade olsun," dedi. "Ha uzatmadan geliş sebepimi söyleyeyim saa. Sabah hanımın kargosunu almak için ilçeye gitmişim. Baktım oraya senin da adın varidur. Dedim kızcağzı buralara kadar yorulmasun..." Bir elindeki poşete baktım, bir muhtar amcanın böbürlenen suratına...

Allah'ım ne olur düşündüğüm olmasın! Ne olur, ne olur bak elim ayağım titriyor, sen bana bunu yapma...

Muhtar muazzam bir coşkuyla, "Kargocu uşak da bizim köylüdür," demesin mi? "Adına imza atıp kargonu teslim aldum. Nasıl düşünmüşüm amma?"

Harika.

Fadime, babasının elindeki poşeti alıp bana uzattığında gülümsemek istedim. Gülümseyemedim. Dudu Peri'nin* dondurduğu diğer insancıklar gibi donup kaldım. "Ya... Çok teşekkür ederim," dedim mecburen. "Neden zahmet ettiniz ki?"

Keşke etmeseydin. Hayır, etmeni isteyen oldu mu be amcacığım? Resmen yapılan iyiliklerin bile bir iyiliği dokunmuyor bana. Uğursuzluk çanına dönüp çıkmışım. Gelen çalıyor, giden çalıyor...

* Dudu Peri, 2003-2012 yılları arasında yayımlanan *Sihirli Annem* dizisindeki bir karakterdir. (e.n.)

Neyse, artık tıptış tıptış o yolu gidip iadeye vereceğim diye düşünürken muhtar başka bir bomba patlatmasın mı? Vallahi patlattı.

“Haçan yolda gelirken Fadime merak edip kargoları kurcalamış. Arabada arkamı bir döndüm ki poşetten bir ruj çıkarmış dudağına sürüy. Uyy, dedum! Ne ettun Fadime? O ananın değil, Muallime Hanım’un kargosudur!”

Yemin ederim ki yüzümdeki tüm kan çekildi. Fadime otuz iki diş sırtarak yüzüme bakmaya devam ederken ben de içimde aynısını dedum. *Ne ettun Fadime... Ağzuma sıçtun...*

“Hemen tıpasını kapatıp aldum elinden oni. Merakta kalamayasun, hiç hasar yoktur. Bu arada gelmişken sorayum,” dedi Fadime’nin yanağından makas alarak. “Bizim kızın durumu nasıl?”

Sizin kızın durumu iyi. Fenalarda olan benim. Ben!

Benim iade hayalleri hüzünlü bir müzik eşliğinde valizini toplamış, minibüsün arka koltuğuna oturmuş, arka camdan bana el sallıyordu. Başımı omzuma düşürdüm. Boğazımda bir yumru... Ben de ona el salladım.

“İ-iyi...” Tüm zarafetimi toplayıp, “Teşekkür ederim,” dedim. Ağlamamak için sesimi o kadar sıktım ki resmen içimden düdüklü tencere sesi çıktı. “Çok... Maklube geçti.”

“Ne demek!” dedi muhtar. “Ha gelmişken dört bidon da su getirdum,” dedi gerine gerine. “Bir sonraki banyonuz bendendur, Muallime Hanum. Hehehhe!”

Muhtar, içindeki Karadenizli Cem Yılmaz’ı serbest bırakarak şen kahkahalarla uzaklaştı.

Ben bir süre bomboş gözlerle ardından baktım. Sonra da... Poşeti göğsüme bastırmış, boynumu bükmüş, hayattan üç buçuk puan kırmış vaziyette kapıyı kapattım.

İçeri geçtiğimde kahvaltıyı hazırlayan Sıla benim sirkeye batırılmış suratımı görünce telaşlandı tabii. “Ay ne oldu?”

Geyik desenli duvar halısının altına oturup elimdeki kargo poşetine bakarak kederli bir iç geçirdim. “Muhtar... Benim yerime kargomu almış.”

Sıla’nın yüzü aydınlandı. “Aaa ne güzel, ilçeye kadar yorulmadığın için sevindim. Yapar bizim muhtar arada böyle incelikler.”

İçimden *Allah müstehakını versin Yahya amca*, dedim ama dışımdan...

“Ya... Allah razı olsun.”

Sonra oturduğum yerde yavru kaplumbağa gibi küçülüp, “Ya bu arada,” dedim. “Otuz dokuz bin doksan dokuz kuruşun varsa bana borç verebilir misin?”

“Ha?” dedi haklı olarak. “Anlamadım.”

Kız öğretmendi. Maddi durumunu bilmiyordum ama marka bir şey giydiğini görmemiştim. Ha deyince çıkarıp o parayı vermesi mümkün olmayabilirdi. “Yok bir şey,” demek zorunda kaldım. Aynı anda pencerenin yanına bıraktığım telefonum çalmaya başladı.

Arayan, annem...

Geldiğimden beri konuşmamıştık. Sadece birkaç mesajına dönmüş, telefonun çekmediğini söyleyip geçiştirmiştim. İstersem çıkıp evin çatısından bile arardım. Ama istememiştim. İçimden gelmemişti. Bazen insan sırf annesinin sesini duyarsa gözleri dolacakmış gibi hisseder ya... İşte o bazende ydim. Ama şimdi mecburen isteyecektim. Çünkü paraya ihtiyacım vardı ve elimde kalan parayla ihtiyacım olanın üçte birini bile karşılayamazdım. *Abartısız; üçte bir bile değil. Belki çeyrek. Belki çeyreğin çeyreği.*

Nevra desen geçen hafta, “*Birkaç hafta yurtdışındayım, ararsan zor ulaşsın balımsuuuu,*” diye süslü bir mesaj atmıştı. Zaten burada olsaydı da ne fark ederdi ki... Hesabıma para gönderemezdi. Çünkü babam Çamlıyayla’ya gelmeden önce cebime kuş kadar para sıkıştırırken gayet net bir şekilde hesabımı kontrol ettireceğini söylemişti.

Ve ben o cümleyi unutmadım. Hatta beynimde *post-it* gibi yapıştırdım.

Hıyar Can? Asla. Asla olmazdı. Versin tamam ama... O para bana değil, üzerimde kurmak istediği egemenliğe ait olurdu. Ve Hıyar Can o gücü kullanmak için en kötü zamanımı beklerdi. Ona asla koz veremezdim!

Mine’ye gelince... Mine zaten en baştan elenmişti. Kocasıyla aşırı mıç mıç bir ilişkisi vardı. Bir kere kocası babamla çalışıyordu. Biri öksürse öteki duyardı. Yani kocasıyla senkron osuruyor bile olabilirlerdi. Ağzı gevşekti, çenesine güven olmazdı. Ben daha cümlemi bitirmeden babamın telefonuna, “Melek para istiyor, babış!” yazan bir not düşerdi muhtemelen. Mine’yi de pas geçtik.

Arslan abim... O hemen gönderirdi. Hem de fazla fazla gönderirdi. Kimseye de söylemezdi ama... Ölsem de ondan istemezdim.

Velhasıl dostlar... Dar zamanımda sırtımı yaslayabileceğim kimsem yokmuş, onu anladım. Eskiden olsa birini arar bulurdum ama şimdi dönüp baktığımda çevremdeki herkes ya başka birinin yanında ya da benden

çok uzakta durmuştu. Etrafımdaki insanlar için isteyeceğim meblağ çerez gibiydi ama yarın bir gün ailemden birini gördüklerinde sırf böbürlenmek için söylemeyeceklerinin garantisi yoktu.

Çünkü babam iş dünyasında tanınmış, güçlü bir liderdi ve dile getirmesem de bilirdim ki bana gülen yüzlerin esas sebebiydi.

Gerçekten garip... İnsan ihtiyaç duyduğunda fark ediyordu yalnızlığını. Sessizce oturup içinden *yahu ben bu hale ne zaman düştüm* diye sormak istiyor ama o da nafile... Çünkü cevabı yoktu.

Neyse... Annemi aramalıyım. Muhtemelen *brunch*'tan' konkenden" ancak vakit bulup aramıştı ve yine muhtemelen üzerime tezek kokusu sinmiştir diye telefonu bir an önce kapatmak isteyecekti ama... Olsundu. Hiç değilse biri hâlâ beni arıyordu. Yaşıyor muyum diye kontrol etmek için bile olsa...

İç ses, ay hatırlat da ben bir ara ağlayayım ya...

Büz dudağını, Meloş...

Sıla çayı demlerken sandalyeye çıkıp telefonu açtım. "Alo," dememle annemin feryat figan bağırması bir oldu.

"Ay Meloş'ummmmm! Annemmm! Nerelerdesin yavrum sen? Neden telefonlarımıza çıkmıyorsun? Yoksa başına bir şey mi geldi? Yoksa seni kaçırıp şantaj yapıyorlar da bize mi söylemiyorsun? O mesajları da atan sen değildin, değil mii? Ama ben Mahmut'a söyledim. Bizim kız buradan markete zor gidiyor, gel göndermeyelim onu dağlara, dedim! Dinlemedi beniiii!"

Annem öyle bağıırıyordu ki telefonun sesi kısık olmasına rağmen hoparlörü aşır Sıla'ya kadar gitmişti. Siloş'a sahte bir şekilde gülümseyerek, "Anneciğim," dedim. "Sakin olur musun? İyiyim ben."

"İyi misin? Sen nasıl iyi olabilirsin ki o dağın başında? Yok... Bu benim kızım olamaz. Benim kızım iki gün sonra beni arayıp *anne ben tezek zehirlenmesinden hastaneye kaldırıldım, gelin beni alın*, diye ağlaması lazımdı. Hiiiiii! Yoksa sen kızımın sesini taklit eden bir robot musun? Mahmuuuuut! Kızımızı robotlar kaçırmış, Mahmut!"

Annem nefes almadan konuşurken acı bir gerçek şaaak(!) diye suratıma vurdu da geçti. Resmen telefonda kendimin bazı zamanlardaki haliyle konuşuyordum.

* (İng.) Kahvaltı ile öğle yemeği birleştirilen öğün.

** Konken, seri ve per yaparak el bitirmeye dayalı bir iskambil oyunudur.

“Anne! İyiyim ben. Lütfen bir sakın ol artık. Kimse kaçırmadı beni. Tazekten zehirlenmedim. Dünyayı robotlar da basmadı.” Derin bir nefes alıp, “Anniş...” dedim. “Bir şey söyleyeceğim ama yalnız olman la-” dememe kalmadı arkadan babamın sesi geldi.

“Nezaket Hanım, ne oldu? *Gelin beni alın* diye ağlıyor mu küçük hanım? Daha çooooook ağlar. Dayanamadı tabii. Zaten bugüne kadar dayanmasına şaşmalı. Şoföre haber ver de hazırlasınlar arabayı.”

Bir şey oldu. İçimde bir tel koptu. Sigortam attı. Ve ben delicesine hırslandığımı hissettim. Değil para istemek, zehirlensem ve şu an panzehirin ellerinde olduğunu bilsem onu bile istemezdim!

“Hayır, anne.” İçimdeki kasırgaya rağmen sesim gayet sakindi. “Ben gayet iyiyim. Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Hatta burada bir hafta fazla kalacağım, onu haber vermek istedim. Çocuklar çok sevdi beni, tabii ben de onları. Ancak vedalaşacağız.”

Ne? Bir hafta fazladan mı?

*Serum getirsin biri. İki koluma da damar yolu açılsın. Yetmez, yetmez!!!!!!
Bacaklarıma da açılsın.*

Allah'ını seven beni acile kaldırsın!

Burada gün erken başlıyordu ama erken bitmiyordu. Akşamları yapacak bir şey olmadığından Sıla'yla sohbet ettikten sonra erkenden uyuyordum, daha doğrusu sıkıntıdan sızıyordum. Dolayısıyla sabahları da okul saatinden çok önce uyanıyordum. Uyku düzenim resmen ilkokul çocuklarıyla senkronize olmuştu.

Telefon çekse Netflix'ten dizilerimi izler, Instagram'da *reels* sörfü yapar, hatırı sayılır sayıdaki takipçilerime ruj tanıtım videosu çeker atardım ama cık! Benim odamdan kati suretle çekmiyordu. Zorla sosyal medya detoksuna çıkmıştım. Gerçi Şerif Ali'nin telefonu benim odamdayken çalmıştı. Bir ara operatörünü sorup ona geçebilirdim. Sonuçta fazladan bir hafta daha buradaydım...

Okula gittiğimde kız neşemden bir parça eksikti ama neyse ki çocuklar *powerbank* gibiydi! Küçük sıpa neşeleriyle bana öyle bir takviye yapmışlardı ki üçüncü dersin teneffüsünde ortada sıçan oynarken, “Vurulmadım bir kere, top saçıma çarptı!” diye karşı takımınla kavga edecek kadar kendime gelmiştim.

Yani okula ayaklarımı sürüye sürüye giden ben, dönerken hoplaya zıplaya, "Çay elinden öteye gidelum yalı yalı!" söylemiştim.

Eve döndüğümde ise Sıla beni kapıda karşılayıp hemen hazırlanmamı istemişti. Söylediğine göre köyden birinin oğlunun asker eğlencesi mi ne varmış. Buralarda bu tür eğlenceler, düğünler yemekli oluyormuş. Yani ev sahibinin avlusunda kazan kazan yemek pişecekti ve biz de erkenden gidip köyün diğer kadınları gibi hazırlıklara yardım edecektik. Benim orada tam olarak hangi görevde bulunacağım kısmı kafamı kurcaladı ama... Sonuçta üç günlük makarna yapamama serüvenime Sıla bizzat şahit olmuştu.

Nedenini ben hazırlanırken söyledi. Meğer kızcağız yemek yapamamış, aç kalmayayım diye de yanında gideyim istemiş.

Sıla, çifte kavrulmuş fıstıklı helvam, cidden çok düşüncelisin, seni hak etmiyorum...

Evden eşofmanlarla çıktık. Onlar yemek yaparken, ben de muhtemelen numaracıktan yardım edermiş gibi görünürken nasılsa üzerimiz batacaktı. Eğlence başlamadan önce eve gelip hazırlanacaktık nasılsa.

Meydana ulaştığımızda bizi doğal bir şölen karşıladı. Plastik sandalyeler, domino taşları gibi sırayla diziliyordu. Ampuller bir uçtan diğer uca asılmış, rüzgârda hafifçe salınıyordu. Ve çocuklar, eğlencelerin olmazsa olmaz kaos timleri... Kimi dizilen sandalyelerin üstüne çıkmış birinden diğerine atlıyor, kimi avludan yemek çaldığı için anne terliğiyle kovalanıyor ve tam o esnada şu sesi duyuyoruz: "Ha gel buraya bok yiyenin uşağı!" Kimi de bir köşede tek başına amuda kalkmıştı ama muhtemelen nedenini kimse bilmiyordu.

Büyük avlulu evlerden birine girdiğimizde Sıla'nın söylediği gibi bir köşede kazan kazan yemek piştiğini gördüm; kuzu kavurma, tereyağlı pilav, laz böreği, karalahana sarması... Hele bol yağda kızaran hamsi kuşları yok mu? Of! Avluya yayılan mis gibi kokusu resmen midemdeki mehter marşını coşturmuştu. Başka bir köşede hamur açıp ekmek pişiriliyordu. Kadınlar eve giriyor, çıkıyor; her biri bir şeyleri yetiştirmenin telaşına düşmüştü.

Ortalıkta tatlı bir telaş vardı ve o telaşı yöneten ise sahneye alkışlarla giren Güldane teyze! Başında yazması, sıvanmış kollarında bol bilezikleri; elinde unlu merdanesiyle tam bir Karadeniz kadını edasıyla avlunun ortasında geziyordu.

* Şevval Sam & Onay Şahin, *Çay Elinden Öteye*, Karadeniz, 2008.

Tam gülümseyecekken şak diye bir ayrıntı gelip mideme kramp soktu.

Sıla adımı köylünün de öğrendiğini söylemişti. O halde Güldane teyze kim olduğumu artık biliyordu. Üstelik tam da şu an elinde unlu bir merdane vardı. Ve o merdaneyle üzerimde bin bir türlü fantezisini gerçekleştirebilirdi.

Çünkü sanmıyorum bu dünya üzerinde adı Şehriye olan başka bir sarışın olsun...

Göz göze geldiğimizde korkudan bir adım geri gittim. Koluma girmiş Sıla şaşırdı tabii bu hareketime ama bir bilse düştüğüm cendereyi...

Derken Güldane teyze gözlerini parlatarak gülmesin mi? Hayır, kadının yeşil gözleri öyle parlıyor ki resmen gecenin karanlığında aniden ortaya çıkan kamyon farı gibi...

"Oooo," dedi neşeyle. "Muallime Hanumlar da teşrif etmiş. Açılın da otursunlar, karılar."

Güldane teyze hemen aldı Sıla'yı kollarının arasına. Sonra Sıla duvar dibindeki kilimin üzerine çöktü. Ben kaldım ortada derken Güldane teyze'ye baktım. O da bana... Tamam, kızgın görünmüyordu ama başka bir anlam vardı gözlerinde. Kollarını uzattığında ne yapacağımı kestiremedim. "E ne dikildin orada kızum? Gel da sarılayum," deyip beni de kollarının arasına aldı ve öyle sıkı sarıldı ki bir an için nefesim kesildi.

"Pek de zayıfsun. Kemiklerin battı valla."

Samimi tavrına karşılık içim rahatlamış şekilde gidip Sıla'nın yanına çöktüğümde merdivenlerden bir ses, "Geldun mi orospı?" diye sordu.

Acaba kime dedi?

Avlunun terasa çıkan merdiveninin en alt basamağında oturan yaşlı kadına zoraki gülümsedim ama kadının paçalarından aksilik akıyordu resmen. Gözlerini kısıp bakışlarını keskin bir nişancı gibi yüzümde gezdirdikten sonra, "Hıh," dedi. "Bugün de boyacının bir günlük boyasını yüzüne sürmüş de gelmiş."

Yahu Nazife nenem, gelmişsin doksan küsur yaşına, ahirete merdiven dayamışsın, neden geldiğin günden beri bana laf sokar durursun?

"Ama Sıla kızuma bak, Nazife nene," dedi Güldane teyze, iç geçirerek Sıla'yı süzerken. "Yüzünde ruj bilem yok, ay gibi parlay..."

Sıla'ya yanaştım. "Yok... Kadın kafaya koymuş, Siloş'um. Seni Tahir'e alamazsa kocayı boşayıp kendi evlenecek. Bu yürümenin başka bir açıklaması olmaz."

Sıla gülmemek için dudaklarını bastırırken koluyla beni dürttü.

“Karılar,” dedi Güldane teyze kazanların başındaki iki kadına. “Muallime Hanumlara bir tepsi hazırlayın. Melek kızum okuldan geldi, açtır,” deyince ben bir şaşır, bir kal öyle... Kadın resmen beni düşünmüştü.

Kazanların başındaki kadınlar komutu duyar duymaz hareketlendi. Bizim için bir tepsi hazırladılar ki önce kaşık kaşık pilav doldurulmaya başlandı. Yanına koca bir kepçe karalahana sarması, kavurma ve hamsikuşu yan yana dizildi. Yılın tabağı resmen! Bir an için kendimi Padişah On Dokuzuncu Abdülhamit değil, direkt yirminci yüzyılın Karadeniz Kraliçesi falan sandım. Öyle bir ihtişam! Tabii benim de iştahım açıldı. *Zaten başka nerede bulacağım bu menüyü?* Tepsiyeye gömülüp kaşığı çatalı konuşturuyordum, ta ki...

“Afiyet olsun Muallime Hanım, kusura kalmayasın çorba yapamaduk.”

Olsun canım ne olacak demeye kalmadı, “Şehriyeniz mi bitti, Saniye?” diye espriyi yaptırdı başka bir kadın.

“Yok kız,” dedi Saniye. “Arpa mi sever tel mi, oni bilemeduk.”

Yemin ederim hamsikuşu boğazımda takıldı kaldı. Yutkundum, yine de gitmedi. Zorladım kendimi ki gülümseyeyim ama yok... Gülüş değil, acı çekişti o. “Zıyanı yok... Pek çorba sevmem zaten.”

Sonra sininin başındaki kadınlar sanki ben burada yokmuşum gibi kendi aralarında konuşmaya başladı.

“Ha bu kariya da içim acıdı. İnsan, evladına *Şehriye* diye ad verir mi hiç?”

“Şehriye mi dedun? O nasıl isim kız?”

“Bacısınun adını da Fasulye koysalardı barım, uyumlu olurdu!”

Herkes gülünce koca bir Laz böreğini ağzıma tıkıp yutmadan konuştum. “İçeriği zengin, karbonhidrat oranı yüksek bir kadını.”

Kadınlardan biri kahkahayı bastı, sonra dirseğiyle yanındakini dürttü. “Bak bak! Espirili da. Ay ben bunu gelin yaparım kendime.”

“Senin torun daha süt içey, Ayşe,” dedi Güldane teyze. “Ayrıca Muallime Hanım buralarda bugün vaaaar. Yarın yok. Değil mi kızum?”

“Ya,” dedim mecburen. “Öyle, Güldane teyzeciğim.”

Yeni bir lokmayı ağzıma götürürken Nazife neneyle göz göze geldik. *Ay lokmalarımı mı sayıyor bu kadın?*

“Dünyalari yedi hâlâ bir gram memesi yok.”

“O değil de Mizgali’de bir öğretmen varımış,” dedi öğrencilerimden birinin annesi. “Duyduğuma göre memesi başumdan büyükmüş, Nazife nene.”

“Ha ben o kariyi ilçede gördüm. Adı Fulya mıymış neymiş? Onun da saçları ha bizimkinin gibi sapsarı,” dedi Nazife nene beni göstererek. “Memesi büyük amma baa sorarsanız şehirli kari, taktırmıştır silikon. Bizim muallime en azından doğaldur.”

Ay teveccühünüz, diyerekten saçlarımı savuracakken Güldane teyze müdahale etti. “Karilaaar, kariialar. Ağzınız değil, eliniz çalışsun. Akşam herifler taş mı yiyecek?”

Vallahi kadının babam gibi otoritesi vardı. Bir bakışıyla ses mes bırakmadı ortalıkta. Sıla’yla sessiz sessiz aç karnımızı doyururken, biraz sonra evin kapısı bir şiddetle açılıverdi. Avlunun içine bir anda un bulutu yayıldı. *Ne oluyor ayol* demeye kalmadı o bulutun içinden bir siluet belirince hepimiz kafamızı çevirdik; eteği belinde Nurcan.

Güldane teyzenin meşhur gelini Nurcan’ın yüzü gözü un içindeydi. Saçlar alnına yapışmış, kaşının bir yanı da mayayla kutsanmış gibiydi. *Yeter ula* diyen bir iç çekişle oklavayı kaptığı gibi boş bir sininin başına oturdu. Başladı hamuru açmaya... Ama ne açmak? Sanki hamuru değil, kaynana-sını inceltiyordu!

“Çekilin kenara da iki yüz elli beşinci bezemi açayım,” dedi yerleşirken. “Ha birilerinin sayesinde daha yüzümü yıkamadan işe başladım,” diye de ekledi Güldane teyzeye bakarak. “Millet beni bacadan düşen un cini sanacak, az kaldı!”

Güldane teyze hemen burun kıvırdı. “Gören de sanır iki dirhem bir çekirdek, abiyeylen geziyor haspam. Şahtın şahbaz oldin, fena mi?”

Nurcan oklavayı çevirmesiyle hamur masaya güm diye yapıştı. “Allah razı olsun kaynana, iltifatlarını duymadan güne başlayamayrum zaten. Senin sesinle açayrum mübarek sabah şeriflerini.”

Sol yanımdaki Fadime, “Yine başladılar, dur şimdi un savaşı çıkacak,” diye uyardı beni. “Sakın karışma, arada kaynarsun.”

Güldane teyze dev kepçeyi kazana saplayıp elini de beline koydu. “Senin o hamur, ha senin gibi dursa pişmez Nurcan. Siniirin hamura da geçey, az sevecen ol. Ah... Ah... Gençliğimde hamur beni görünce kendiliğinden açılırdı!”

Nurcan başını omzuna yatırdı; yüzüm unlu, saçım dağılmış demedi, düşman çatlatırcasına güldü. "Benim sevencenliğimi uşağına sorabilirsin, Güldane Hanım. Kocam boşun gül yüzlüm demey," dedi muhteşem, hava atan bir sesle.

Güldane teyze hoşnutsuzlukla iç çekti. "Benim oğlumda akıl olaydı..."

Merakla atışmalarını izlerken eşofmanımı hafifçe çekiştiren minik bir el hissettim. Başımı çevirdiğimde Bekir'in tıpkı babaannesininkilere benzeyen yeşil gözleriyle yanımda durduğunu gördüm. "Hoş geldiniz, öğretmenim," dedi o çapkınlıkla parlayan bakışlarını yüzümde gezdirip. "Geleceğinizi duyunca yollarınıza güller dökeyim dedum ama Makbuz amca bahçesinden sopayla kovalayınca ha sadece bunu koparabildum." Arkasından pembe bir gül çıkarıp bana uzattığında ağzım kulaklarıma vardı. "Size layık değil amma..."

"Ya Bekir..." dedim ağzım kulaklarımda gülü alırken. "Ne tatlısın."

Gözleri kocaman oldu. "Cidden beni tatlı mı buldunuz, öğretmenim?"

Başımı salladım. "Tabii buluyorum. Benim bütün öğrencilerim çok ama çok tatlı."

Anında sarı kaşları çatıldı. "Öbürlerini karıştırmamak şimdi. Burada baş başayuz. Hem bence artık..." dedi oldukça ciddi bir ifadeyle. "Şu sizli bizli konuşmayı bırakalım. Bana *sen* diyebilirsiniz."

Sıla gülümsemesini bastıramaya çalışarak, "Bekirciğim," dedi. "Melek Öğretmen'in sana zaten *sen* diyor."

Bekir, "Ha..." dedi aydınlanma yaşamış gibi. Sonra hemen sırtıttı. "O zaman ben kaldırayım. Ne dersun, güzelim?"

Oha! Hayatımda ilk defa bir erkek bana *güzelim* demişti. Ve o da yalnızca ve yalnızca sekiz yaşındaydı...

Galiba Memiş de beni kovalarken güzel olduğuma dair bir şeyler söylemişti ama kalbim boğazımda attığı için o anları çok hatırlayamıyordum.

Evet Meloşum, an itibariyle bizim koca adayları: Camdan memişlerimizi dikizleyen köyün delisi Memiş ve sekiz yaşındaki Yakişikli Bekir...

Öleceğim kahrımdan.

"Sen bana güzelim mi dedin?" diye sordum içli içli.

Gözlerini yere indirip mırıldandı. "He... Dedum. Çünkü sen Karadeniz'in en güzel öğretmenisin. Hatta sadece öğretmen değil... Biraz da peri gibisin. Evlenek mi?"

Sıla ile birlikte bir kahkaha patlattık ki tüm gözler üzerimize çevrildi. Başta da Nurcan'ınki.

"Oğluuum!" dedi uzun uzadıya. "Sen daha sekiz yaşındasun, paşam. Nereden bileceksin aşkı ula?"

Bekir bilmiş bilmiş, "Bilirim," dedi. "Hem hissedeyrum. Öğretmenum da bana karşı boş değildir."

"Hı..." Sıla ciddiyetini bozmamak için elimden geleni yaptı. "Nereden çıkardığını öğrebilir miyim?"

"Bir kere bana silgi verdi. Ha bu ne demek? Geçmişini sil, geleceği benimlen yaz demek."

"Yaa... Başka?"

"Başka da var elbet. Mesela iki gün önce bana *teneffüste koşma*, dedi. Bu ne demek?"

Hep bir ağızdan sorduk. "Ne demek?"

"Beni bırakup başka sevdaya gitme, demek!"

Nurcan oklavayı kaldırıp, "Oğlum ne deysun sen ya?" diye bağırdı kızmakla gülmek arasında. "Daha geçen hafta top oynarken kendini kale direğine sıkıştırdun, aşk nereden çıktı!"

Bekir hiç istifini bozmadı. "Sen beni anlamazsun, anne. Benim gönlüm büyüdü. Öğretmenimi görünce kalbim fırın küreyi gibi yanay."

Kadınlar kahkahayı basınca Nurcan oklavayı fırlattı ama Bekir bu, kedi gibi anından kaçtı. Eh... Bizim yemek faslı da böylece bitti. Artık yardım etme zamanıydı. Sıla'nın ayağı malum, ancak oturduğu yerden lahana sarmasına yardım etti. Ben de yapabileceğimin en iyisini yaparak pişen ekmekleri tencerelere yerleştirip gerekli malzemelerin getir götürü için avluya ev arası mekik dokumaya başladım. O ara Güldane teyze yemekten sonra tatlı iyi gider diyerek elime bir tabak baklava tutuşturunca neredeyse gözlerim dolacaktı.

Bu da demek oluyordu ki Tahir boşuna kuruntu yapmıştı. Güldane teyze bana gayet de iyi davranıyordu. Hatta benim bir zamanların Şehriye'si olduğumu öğrenmesine rağmen daha samimi bile yaklaşmıştı.

O Şehriye'nin ben olduğuma ihtimal vermemiş olabilirdi ama... Tahir adımı duyar duymaz beni tanıyacağını düşündüğüne göre biliyor olmalıydı.

Beni nasıl ve ne şekilde öğrendiğini bilmiyorum ama çoktan unutmuştu belli ki... *Gönlü geniş kadınmış, helal olsun*, diyerek mutfağı ararken

koridordan gelen fısıldamalar ile duraksadım. Epey de hararetiydi. Bu yüzden yanlış olduğunu bile bile... Sırf meraktan uyuyamam diye sol koridora ilerleyip fısıltılardan birinin Güldane teyze olduğunu anlayacak kadar yaklaştım.

“Eee... Madem o olduğuna eminsin, neden yakın davrandun kıza, Güldane?” diye sordu diğer kadın. Bir yandan da memnuniyetsizlikle homurdandı. “Vallahi garip kadınsun.”

“Neye garip olacaktım?” dedi Güldane teyze cevabı çıkmadan önce bir hıhlayarak. “Akıl derler buna, akıl. Hem ne demişler? Dostunu yakın tut, düşmanını daha yakın...”

Ay kim bu düşman? Ben mi? Yok canım... Kadın şeker gibi davrandı bana. Hemen alınganlık etmeyeyim.

Ay kimden bahsediyor bunlar? Böyle kapı ardı dinlemeyi kendime yakıştıramıyorum ama ne yapayım? İşin ucundan bu gece meraktan uyuyamamak var ayol.

“E ya senin uşağa salça olursa? Senin Sıla gelin hayallerin suya düşer, ha? Hiç olmaz dema. Allah’ı var güzel kız.”

Güldane teyze dilini damağına sertçe vurmasın mı? İki adımcık geri attım. “Geri kalsun onun güzelliği! Benim oğluşum ona yan gözle bilem bakmaz bundan sonra. Amma ben da eşeğimi sağlam kazığa bağlayacağım tabii... Zamanında Serhan’ın Sıla’ya ilgisini fark ettim de ne ettim? Oğlanı köşeye çekip, ‘Uzak dur. Ben oğluma alacağım oni!’ dedim da oyundan çıkardım! Gerisi vız geluuur, tırıs gider!”

Ay ben şok! Sıla ile Serhan’ın hiç başlamayan aşkının kökünü kazıyan kişi Güldane teyze miymiş yani?

Ben kader nasip etmedi sanırken meğer Güldane veto etmiş! Kadın resmen gönül imha timi gibi geziyor köyde.

Serhan da Sıla’dan hoşlanıyormuş meğer... Ama değil itiraf etmek, Sıla itiraf ettiğinde bile Güldane teyze yüzünden reddetmiş kızcağızı... Kim bilir kadın Serhan’a başka neler söyledi? Sonuçta komutanının annesi, nasıl kulak ardı etsin ki...

İşte şimdi bu işe el koyma zamanı! Bu köyden gitmeden önce Sıla ve Serhan’ı nikâh masasına oturmazsak bize de Meloş demesinler!

Yani... Hiç olmadı söz falan takardık. Umutla olduğum yerden ayrılacakken sonraki cümle gülümsememi yüzümden söküp aldı, mideme balyoz misali çarptı.

"Sen yine de dikkat et, Güldane. Tahir ha bu kız yüzünden kendini dağlara vurmadı mı? Hamsi kavağa çıktı da oğlan buralara gelmez oldu. Yıllarca yüzünü doya doya göremedun uşağının. Ha bir de... Daha askerliğinin ilk yılında vurulup üç ay komada kaldı. Unutma bunları..."

İçimde sanki koca bir taş yuvarlanıp yerine oturdu. Nefes aldım ama verirken kırık dökük döküldü dudaklarımdan. Tahir... Benden hemen sonra mı vurulmuştu? Üstelik üç ay boyunca komada mı kalmıştı?

Bu cümleyi duyduğum an içimde öyle bir ağırlık oluştu ki boğazıma yumruk gibi oturdu. Saatlerce konuşmasam, kimse bir şey sormasa, gözümü bile kırpmadan öylece oturabilirdim. O kadar dokunmuştu.

Eğer o zamana dönebilseydim... Bilmek isterdim. Bilmek ve... Onun yanında olmak. Belki o zamanlar duygularına karşılık veremezdim. Kalbim hâlâ neyin doğru neyin yanlış olduğunu anlayacak kadar ayık değildi belki. Ama bir şeyden emindim; yanında olurdum. Sessizce. Köşede. Elini tutamasam da elini tutarmış gibi dua ederdim başucunda.

Bunları düşünürken içimdeki neşe küser gibi oldu. Sıla'ya akşamki eğlenceye gelmeyeceğimi söylemek üzereydim ki Şerif Ali'den gelen mesaj tüm kararımı yerle bir etti.

"Bu akşam eğlenceye Tahir Komutan'ım da gelecek, şam şeytanı. Al bu bilgiyi ne yapıyorsan yap."

Telefon elimde donakaldım ve geri dönüşü olmayan bir karar verdim.

Bu gece o eksik bırakılmış özür nihayet dilenecekti. Belki geçti, belki artık onun için bir anlamı yoktu ama... yine de bu gece ne olursa olsun gözlerinin içine bakıp ona ne kadar pişman olduğumu söyleyecektim.

Hazırlanmaya geçerken istemsizce gülümsedim. İçimdeki o keder, yerini buruk bir heyecana, çocukça bir beklentiye bıraktı. Çünkü çocuk ruhlu olmak böyle bir şeydi. Kırgınlığına burnunu çeke çeke ağlarken bir anda çikolatayı görüp kahlkahaya boğulmak gibi, gözyaşının hemen ardından gülmek gibi, kırıлып ardından umut ekmek gibi... Tam benlikti bu.

Belki bu akşam her şey eskisi gibi olmayacaktı. Ama bir şeyler kesinlikle olması gerektiği gibi olacaktı. Ve ben hazırdım. Bu sefer gerçekten hazırdım.

Fazlasıyla da heyecanlıydım. Hatta aynaya bakarken iki kaşımın ortasında çıkan minik sivilce bile bana *az sakın ol* der gibi bakıyordu. Ama dinleyemezdim. Ayrıca... Bu sivilce nereden çıkmıştı ya! Gerçi nereden çıktığını pekâlâ biliyordum. Ergenliğimden beri ne zaman bir şeye üzülsem

benim ipek gibi cildimin bir yerinde sivilce çıkar, günlerce de geçmezdi. Eh... Bu sivilcenin de sebebi belliydi.

Neysc aşkom, bu akşam hem o özrü dileyeceğiz hem de çılgınlar gibi eğleneceğiz. Modumuzu düşürmek yok.

Pembe simli balerin elbisemi yatağın üstüne sermiştım. Balerin dediysem hani şu tütülü, dönünce çatır çatır naylon sesi çıkaranlardan. Üstü pullu, altı kabarık, ortalıkta pervane gibi dönmesem bile herkesin gözünü alacağı cinsten! İnce askıları vardı ve her iki omuz başına da küçük fiyonk detayları eklenmişti. Aynı fiyonklar pembe topuklularımın bilek bağcıklarında da oldukça iri bir şekilde yer alıyordu. Öyle bir şeydi ki beni oynarken gören *bu ne ya değil, bu neee yaa* diyecekti. *Tonlama önemliydi.*

Önce elbisemi giydim. Sonra da makyaja geçtim. İlk olarak fondötenle yüzümü pürüzsüzleştirdim ama Mizgali'den aldığım fondöten çillerimi kapatma konusunda yetenekli sayılmazdı. Gerçi... Arslan abim onları saklamamı hiç istemezdi. *Onlar senin imzan*, derdi. Bu yüzden o gittikten sonra hep saklamıştım.

Morali bozmak yok demiştik sanki, Meloş?

Ever! Kesinlikle moralimi bozmak istemiyordum. Çünkü iyi bir özür, iyi bir motivasyon isterdi, değil mi ama?

Makyajıma en sevdiğim dokunuş olan rimelle devam ettim. Kirpiklerim ne kadar açık renk olsa da upuzundu. Bu yüzden rimeli sürdüğüm an gökyüzüne selam çıkıyordu. Sürdüğüm an dediysem... Çok abartmadan, üç kat falan. Kaşlarımı da şeffaf jel ile yukarı tarayıp sabitledim. Rengi açık kahveydi ama hiç aldırmamıştım, çünkü böyle kalın ve kavisli olmalarını seviyordum. Fırçayı her sürdüğümde belirginleşen ela gözlerim aynadan bana cilveli cilveli bakmaya başladı.

Hey yavrum, hey! Şu bakışla bizi affetmeyecek adam daha anasının karnından doğmadı!

Sonra dudaklara geçtim. Dudaklarım etliydi. Gerçi bunda geçen sene yaptırdığım yarım milimlik dolgunun da etkisi vardı ama çok değil, birazcık... Zaten geri döndüğüm ilk an soluğu güzellik merkezinin kapısında alacaktım. Hatta üç gün yatılı kalsam ancak kendime gelirdim. Öncelikle kalemle dudak çerçevemi şöyle bir belirginleştirdim. Pembe *gloss*'umu da dudaklarıma pıt pıt yaptım ki aman Allah'ım! Sanki Melek değil, Karadeniz'in *Jennifer Lopez*'i olup çıkmıştım.

Ay inşallah kaderim de gloss'um gibi parlak olur. Amiiiiin!

Geldik burun kısmına. Ah, burnum... Üzgünüm ama sıradan bir burun diyerek geçemezdim. Özenle benim yüzüm için dizayn edilmişti sanki! Düz, minnoş, dimdik! Havama hava katıyordu vallahi. Gözler rimelli, yanaklar allıklı, dudaklar cilalı... Ve burnum tam ortada kraliçe gibi duruyordu. Var mı başka eksik?

En son havaya bir fıs parfüm sıktım ve tam havalı havalı etrafımda dönerken ayağım takıldı. Yere düşmeden elimi duvara atmaya çalıştım ama refleksim rezalet olduğu için tütü elbisemle armut gibi yatağa devrilince bir kahkaha koptu benden.

“Neyse, en azından günlük rezil olma kotamı evde doldurdum da kimse şahit olmadı.” Aynaya son bir kez bakıp kendime öpücük atmayı da unutmadım tabii. “Hazırsın, Meloş. Tütü senin, gece senin, burnun zaten hep senindi.”

Ama bir dakika! Saçlar kaldı. Hemen fön makinesini elime aldım. “Bu gece sizi dümdüz yapacağım, bebişlerim,” dedim ama sonra... Omuzlarımdan kalçama kadar uzanan buklelerde yavaşça dolaştı bakışlarım. Buklelerim kulağımın hemen üstünden hafif dalgalar olarak başlarken aşağı indikçe daha fazla kıvrılıyordu. Bu elbiseyle fena durmuyordu. Hatta... Güzeldi.

Saçların... Kıvrır kıvırdı. Öyle doğal, öyle umursamazca dökülüyordu omuzlarından beline.

Böyle söylemişti. Tahir, saçlarımdan doğal ve kıvrıcık halini güzel buluyordu. Fön makinesini usulca yerine bırakırken utangaç bir şekilde kıkırdadım.

“Bu gece senin istediğim gibi olsun, yüzbaşı.”

Bu elbiseyi alırken *giydiğin gün Tofaş'a bineceksin, bir de üstüne sen kullanacaksın* deselerdi... Asla inanmazdım.

Ben bu elbiseyi Paris sokaklarında yürüyüş yaparken hayal etmiştim ayol, Tofaş'ta sinyal verirken değil. Arabanın içi buğulanmış, bas bas bağırttığım motor, *abla kurbanın olam sal beni artık* diye yalvarıyordu. Yine de fren-vites-ayna üçlüsünde ahenkli bir denge kurmuştum.

Hayat bu... Bazen Gucci takarsın, bazen Tofaş'ta camı kolu çevirerek açarsın.

Aman ne olur ne olmaz, gazla freni birbirine karıştırırım da kalabalığa Tofaş'la dalıp eğlenceyi rezil ederim diye -yapmadığım şey değil- arabayı meydana yakın uygun bir yere bıraktım. Sonra da fuşya, tek omuz elbisesinin içinde prenses gibi görünen Sıla'nın koluna girdim. Kendisi halinden çok da memnun değildi. Çünkü ona kalsa nenem zamanından kalma, düğün değil cenaze kıvamında siyah, uzun bir elbise giyecekti ama tabii ki bu işe el koyarak ona Mizgali'den aldığım tatlı mı tatlı elbiselerden birini vermiştim. Alçısını bile elbisesiyle aynı renk bir kumaşla sarmıştım ki bu muhteşem bir fikirdi. Tüm bunlarla da kalmayarak saçına dalgalı fön çekip makyajına da el atmıştım. Zaten çok güzel bir kadındı, dokunuşlarımla bir başka parlamıştı.

Eh, gerisini Serhan düşünsün artık...

Güldane teyzenin büyük planını henüz anlatmamıştım. Bu gece dengeleri bozmak istemiyordum ama yarın ilk fırsatta anlatıp bu işi yoluna koymanın bir yolunu bulacaktım.

Davul ve zurna sesleri yerden göğe yükselirken ıslıl ıslıl meydana ağır bir yürüyüşe geçtik. Ayakkabılar topuklu, zemin tırtıklı toprak olunca her adımda ayrı bir dua ettim tabii. Şükür ki yağmur yağmamıştı da çamur yoktu. Köy meydanına indiğimiz an coşkulu ve bir o kadar da sıcak bir ambiyans yüzümüze vurdu. Hem de hava donduracak kadar soğukken! Herkes gibi kaban giymem gereken yerde üzerime peluş bir şal atarsam dişlerim böyle zangır zangır birbirine vururdu tabii.

Neyse Meloş, oynayıp ısınırız aşkom. Önemli olan ne kadar üşüdüğümüz değil, önemli olan ne kadar ısıldığımız!

Meydanın tam ortasına plastik masa ve sandalyelerle devasa bir halka yapılmıştı. Sandalyelerin kimisi hafif yamuk, kimisi güneşte sararmıştı ama hepsi görevinin başındaydı maşallah.

Küçükken köye gittiğimizde ne zaman bir şeye eski diye burun kıvrısam babam şöyle derdi: *Burası köy güzel kızım, burada eşyanın kusuruna değil, hatırasına bakılır.*

Hatırlayarak gülümserken bir yandan etrafa göz attım. Kalabalığın üstünde ipe dizilmiş bir sürü ampul vardı. Bir uçtan diğer uca sarkan, sarı ışıklı, neşeli insanları aydınlatan ampuller... Davul zurna coşmuştu zaten. Böyle bir ritim ancak böyle bir köyde tutulurdu. Davulcu ara sıra kendini kaybedip yere diz çöküyor, zurnacı da eğilip ona tempo tutuyordu. Adamlar sadece çalmıyor, yaşıyıp yaşıyorlardı!

Gençler tarafından masalara elden ele servis yapılıyordu. Ama öyle kişiye özel değil, tek tepside her yemekten bir tabak olsa da bir sürü kaşık vardı. Aynı masada oturanlar tek tabaktan kaşıklayıp yiyordu.

Öte yandan Karadeniz havaları kıpır kıpırdı! Oyun alanına dizilmiş gençlerin omuzlarına kırmızı tülbent atılmış, asker yolcusu çocuğu aralarına almışlardı. Yüzlerinde ise askere gidecek arkadaşlarını el üstünde taşımanın gururu... Davul vurdukça her birinin ayağı yerden kesiliyor, zurna öttükçe horonun içinden sevda, hasret, veda fışkırıyordu. Bizim için oyun alanının hemen dibinde bir masa ayrılmıştı. Bir köşesine de tükenmezkaletle eğri büğrü yazılmış bir karton parçası bırakılmıştı.

Muallime Hanumların masası. Oturani fururum ha!

Yani cümle kurallarına göre yerlerde ama köy raconuna göre efsaneydi!

Bu yazı an itibarıyla bizi VIP ilan etmişti. Çamlıyayla'da öğretmene verilen değer öyle lafla ölçülmüyordu. İliklerime kadar hissetmişim bu kıymeti.

Gerçi şu an benimsenen kıyafet tarzına oldukça uzaktım. Hele pembe tütü elbisemle meydana adımımı attığımda bazı bakışlar vardı ki sanki köy meydanına değil de uzay üssüne inmişim gibi karşıladı beni. Biri özellikle dikkatimi çekti ki o da Güldane teyzeden başkası değildi. Girişte gelenleri karşılarken uzaktan bize başıyla hafifçe selam vermişti. Ama o bakış... Önce elbisemin eteğine takıldı, sonra topuklu ayakkabımda durdu derken gözlerini kısıtı, başını hafifçe eğdi ve yanındaki kadına bir şeyler söylemeye başladı.

Duyamadım ama resmen ifadesinin alt metni vardı ve o da şöyle diyordu: *Sanırsın eğlenceye değil de çıplaklar kampına gelmiş, edepsuz kari...*

Hiç oralı olmadım. Plastik sandalyeme kurulurken bir yandan elbisemin tütülerini düzgünce yerleştiriyor, bir yandan da etrafı kolaçan ediyordum. Ama öyle böyle masa yoktu meydana. Köy nüfusundan fazla masa ve sandalye vardı!

"Bunlar nereden çıktı böyle ayol, geldim geleli doğum oranında patlama mı yaşandı?"

Cevap hemen yan sandalyemden geldi. Sıla kulağıma eğilip kısık sesle ama sinsi bir heyecanla anlattı. "Askere gidecek çocuğun annesiyle babası yıllar önce ayrılmış... Kadın Mizgali'ye yerleşip oralı bir adamla evlenmiş. Ee, haliyle eğlenceye Mizgalililer de davet edilmiş."

Şöyle bir başımı çevirdim... Vallahi doğru. Mizgalililer bir yanda, bizim köy bir yanda. Araya da sınır çizer gibi boşluk bırakmasınlar mı? Valla bırakmışlar.

Sıla devam etti. "İki taraf da birbirinden zerre hazzetmiyor. Bu eğlencenin hangi köyde yapılacağı bile kavga konusu olmuştu. En son muhtarlar bir araya geldi... Yazı tura atıldılar."

"Nasıl yani?" dedim şaşkınlıkla. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi. "Tura gelince bizim köy kazandı."

"Bravo!" dedim. *Bazen çok düşünmemek lazım, pratik çözümler hayat kurtarır. Eh... Yazı tura da candır. Muhtarlar beyin fırtınası yapacağına para atmış, daha ne olsun?*

Masamıza yemek tepsisi bırakıldığında daha birkaç saat önce iki tabak hamsikuşu gömmemişim gibi ağzımın suları aktı. Karalahana sarmaları tabakta zarifçe dizilmiş, üzerine da yoğurdu hırka niyetine örtünmüştü. Laz böreği köşesinden küskün küskün bakıyordu, *beni yemezsen ağlarım* dercesine... Ee, yapılacak belli ama bir yandan davul zurna da patlarken yerimde duramıyordum ki...

Tam ayaklanacakken bir anda bitişik masamızın sandalyeleri aynı anda gürültüyle çekildi.

Beş dev cüsseli adamın birer kaya parçası gibi o sandalyelere oturmasıyla sandalye ayakları resmen hayatta kalma savaşı verdi. Başımı bir kaldırdım ki Yıkım Timi sivil haliyle yanımda... Hepsi koyu renk giymişti ama o koyuluk öyle kasvetli falan değildi. *Meteorlar geldi, bundan sonra bu köyde bir kişinin burnu kanamaz*, diyordu tavırları. Ve şıklar, vallahi çok şıklar. Hepsi tek tek bizi selamladı ama Serhan... Serhan, Sıla'ya kilitlenmiş kalmıştı. *Ağzından salyalar akıyordu çocukcağızın.*

Sıla mı? O da maşallah... Resmen ciğerci kedisi gibi kesiyordu üstegmeni. Kızın ayağı alçıda olsa da bakışları füze sistemi gibi çalışıyordu.

Ay Meloş, utanmasalar mart ayı kedisi gibi karşılıklı mıralayacak bunlar!

"Selamünaleyküm, Melek Öğretmen'im," dedi Karahan, tatlı bir Anadolu aksanıyla. "Ne güzel, masalarımız da yan yana denk düşmüş, değil mi?"

Hafiften Serhan'a kaykılarak ima dolu bir gülümsemeyle, "Yaa... Çok güzel denk gelmiş," dedim. "Özellikle göz göze gelmelik açı açısından harika."

Ama tabii Serhan hâlâ Sıla'ya kilitliydi. Aramızda değildi. Hatta dünyada mı ondan da emin değildim.

O sırada Teğmen Yaver, çatık kaşlarıyla masaya göz attı. Yüzünde ekşi bir ifade vardı, öyle ki limon görse kıskanırdı. "Pekmez," dedi çenesiyle masayı işaret ederek. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Pekmez hiç lafı uzatmadan cebinden küçük bir dezenfektan çıkardı, ardından mendil. Masaya öyle bir sıktı ki bir an hızını alamayıp bize de sıkacak sandım. Sonra da başladı silmeye... Üst üste, yan yana, çaprazlama... "Cillop gibi oldu, komutanım," dedi alnındaki teri silerken. "Bal döküp yalayabilirsiniz." Yaver öyle bir bakış attı ki Pekmez anında toparladı. "İsterseniz ben de yalayabilirim, komutanım."

"O değil de," diye araya girdi Karahan. "Tahir Komutan'ım nerede? O da gelecekti sanki."

"Evet, gelecekti," diye onayladı Yaver. "Serhan'a saati söylemiştir." Başını hâlâ ağzı açık bir şekilde Sıla'ya bakan Serhan'a çevirince ağzının içinde homurdandı. "Serhan Komutan'ım, dönseniz mi artık aramıza?"

Serhan şoktan çıkmış gibi başını Yaver'e çevirip, "Ha?" dedi. "Ne dediniz, komutanım?"

"Tahir Komutan'ım," diye yineledi Yaver. "Geleceği saati bildirdi mi?"

"Ufak bir işi varmış. *Siz geçin geliyorum*, dedi. Saat bildirmedi." Masaya yemek tepsisi bırakılmak üzereyken, "Sonra," dedi Serhan. "Komutanımız geldiğinde getirirsin koçum."

Geldiğinden beri hiç sesi çıkmayan Şerif Ali'ye baktım. İki dirhem bir çekirdek giyinmişti ama yüzü mahşer yeri gibiydi. Çaktırmadan sokulup omzuna hafifçe dokundum. "Şeftali," dedim. "Ne oldu? Ege güzelinden mi ayrıldın yoksa?"

Gözlerini bana çevirince... Amanın! Az kalsın ağlayacaktı çocuk. O poğaçaya yanaklarını sıkkn bir nefesle daha fazla şişirip, "Daha fena," dedi. "Çok, çok fena."

Ay, iyiden iyiye meraklanmıştım. "Anlatsana, belki yardımım dokunur."

Anından kaşları çatıldı. "Ne yardımı be! Senin yüzünden geldi zaten başıma ne geldiyse!"

"Ben ne yaptım?" dedim hem şaşkın hem de azıcık suçsuz bakışlarımı kuşanarak.

"Daha ne yapacaksın? Komutanıma yaptığımız şaka askeriyeden taşı. Tüm köy öğrenmek üzere..."

"Nereden biliyorsun?"

"Biri dayanamayıp köylü kadınlardan Fadime'ye söylemiş. Fadime de bir dedikoducudur ki... O öğrendiyse Mizgali bile öğrendi demektir."

Şaşırdım. "Allah Allah, kim söyledi ki ya? Karakolda ağzı gevşek biri var mı?" diye sorarken bir baktım dudak büzüş, göz kaçırmaca... Şüpheli alarımı içimde öttü. "Yoksa..." dedim şüpheyle gözlerimi aralayarak. Dudakları ağlamaklı gerilince tüm yapboz parçaları yerine oturdu. "Yuh yani Şerif Ali! Bir insan kendi yaptığı şakayı nasıl gerçekmiş gibi dedikodu malzemesi haline getirir ya? Pes!"

Bana iyice sokulup etrafı keserek çemkirdi. "Ne var be? Dedikodu yapmadan duramıyorum, anlasana! İçim kabarıyo', dilim kaşıyo'!"

Tam da o an içli bir zurna araya girmesin mi? Zurnacı o kadar içli üfle-di ki diğer masadaki yaşlı teyze mendil çıkardı, oyun havasında ağlamaya başladı. Şerif Ali'nin durumu da farklı değildi hani. Elini bağrına vurup başını göğe kaldırdı. "Ay Meloş, fermuar dik ağzıma. Japonla yapıştır. Sen yapmasan Tahir Komutan'ım ağzımla birlikte götümü de dikecek!"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ama haline üzülünce sırtını sıvazladım. "Tamam, bulacağım bir yolunu. Olmadı benim yaptığımı itiraf ederim."

Nasıl olsa dileyeceğim bir özür var, iki olur. Fazla özür göz çıkarmaz, değil mi?

"Ne kaynattınız bakalum?" diye sordu kumral bir adamın kolunda yaklaşan Nurcan.

Üzerinde mavi, uzun bir elbise vardı. Ne de yakışmıştı... Topuzu, kolundaki bilezikleri ve abartılı makyajı ruhuyla büsbütündü. "Selamünaleyküm," dedi timle oturduğumuz iki masanın arasında durunca.

"Aleykümselam, Nurcan ablam." Şerif Ali ayağa kalkıp Nurcan ile kucaklaştı ama yanındaki adamı sadece başıyla selamladı. Azıcık çekiniyordu sanırım. "Ne olsun... Dert, tasa..."

"Ne dert tasası oğlum? Bugün eğlenme zamanı. Oynayacağız!" Kollarını bana uzattığında kalkıp ben de sarıldım. Geri çekilip kıyafetimi inceleyince güzel gözleri güldü. "Ne güzel olmuşsun kız sen, maşallah saa." Yaklaşır sır verir gibi konuştu. "Ha buralardaki karılar içimi karartmıştı. Seninlen açıldı vallahi."

Kıkırdadım. “Teşekkür ederim. Sen de çok güzel olmuşsun, Nurcan. Bu arada yaşıtızdır diye adınla hitap ediyorum ama Şerif Ali *abla* diyor, galiba benden büyüksün.”

“Uyy...” dedi mutluluğu yüzünden okunarak. “Demek bizi yaşıt sandun. İyi iyi, öyle sanmaya devam et,” dedi ama yanındaki adam kaşlarını çatıp araya girdi. Zaten sert bir ifadesi vardı.

“Ne yaşıtı, Nurcan? Geldun otiz iki yaşına,” dedi kıskançlıkla. Sonra bana bakıp, “Bacum,” dedi. “Abla demen uygun düşer.”

Nurcan kocasına ters bir bakış attı. “Konuşti öküz!”

“Derim tabii. Ama bu yaşıt göründüğümüz gerçeğini değiştirmez,” diyerek bundan sonra *abla* diyeceğim kadına göz kıptım.

“Bu arada tanıştırayum,” deyip kocasının koluna girdi. “Bu benim öküzüm.” Kocası daha fazla kaşlarını çatınca tatlı tatlı gülümsedi Nurcan abla. “Yani biricik kocacığum, Dağhan Tunalı.”

Demek Tahir’in abisi oydu. Doğrusu benziyordu da... Dağhan abi de kardeşi gibi iriyarıydı. Gerçi biraz göbeği vardı ama... O da karizmatik havasına yakışmıştı. Kumral saçları hafifçe kırlaşmıştı ve gözleri tıpkı annesinden alıp oğluna verdiği gibi yeşildi. Bir detay Tahir’inki ile tıpatıp aynıydı; o sert, sarsılmaz ifade...

“Köyümüze hoş geldin, Öğretmen Hanım,” dedi tok bir sesle. “Tanışamadık. Benim işler biraz yoğun, çok buralarda olamayrum.”

“Merak etme, kocacığum,” dedi Nurcan abla cilveli bir sesle. “Sen tanışmadun ama oğlunun fazlasıyla tanıştı kendisiyle.”

Dağhan abi yarım bir şekilde gülerken bakışları Yaver’i buldu. “Ooo!” dedi tesbihini avucunun içine doğru kaydırarak. “Yaver’im, sen de mi burayadun?”

Dağhan abi, tim ile ayaküstü sohbete geçince Nurcan ablanın bir noktaya kilitlenip kaldığını fark ettim. Baktığı noktaya başımı çevirdiğimde ise Poyraz Alacahan’ı gördüm. Onu ilk gördüğümdeki gibi üzerinde ciddi bir takım elbise vardı. Kolunda da sarışın, hoş bir kadın. Mizgalili davetliler kendilerini karşılarırken bir anda mavî gözleri beni buldu ve gülümsedi. Başını hafifçe sallayarak beni selamladığında aynı karşılığı vermiştim ki Nurcan ablanın yöresel tepkisi kulağıma ulaştı.

“Uyy! E kız sen sen Poyraz’ı mı selamladun?”

“Evet. Ne oldu ki?”

“Aman aman... Uzak dur ondan. Tahir’in geçenki kükreyişini unuttun galiba...”

Unutmak ne mümkün...

“Ay Nurcan abla! Vallahi sormazsam çatlayacağım artık!” dedim kendimi tutamayarak. Kimse duymasın diye de bir fısıltı mesafesine geçtiğimi Şerif Ali kaçırmadı tabii. O da sokuldu. Dışarıdan bakan biri için sahnede üçlü şer ittifakı kurulmuştu. “Bu Poyraz ile Tahir’in arasında ne var allen-sen?”

Nurcan abla önce bir tereddüt etti. Anladım ki konuşmaması gereken bir mevzu ama... O da bizdendi. Yani biz dedikodu yapmadan günü kapatamayanlardan...

Ellerini kaldırıp çalan Karadeniz havasına eşlik ederek oynamaya başlayınca, “Oynayun,” dedi bize de. “Çaktırmadan anlatacağım ama buradan çıkarsa yakarum çıkarızi.”

Hiç bekler miyiz? Başladık Şerif Ali’yle birlikte oynamaya. Oynarken de masadan azıcık uzaklaştık. Gerekli gizliliği sağladığımızda Nurcan abla doğrudan söze girdi. “Mercan, benim küçük görümce olur kendileri. Şimdi üniversite okumak için ilçede ama yıllar önce liseye giderken ha bu Poyraz’a yanıktı.”

Şerif Ali ile büyüyen gözlerimizi anında birbirine çevirdik ve her ikimizin şaşkın ifadesi de aynı tepkiyi verdi. *O-HA!*

Tahir’in kız kardeşi Mercan, Poyraz’a âşıkmuş...

“Ay Nurcan ablam! Dedikodu yapan ağzın bal yesin!” dedi Şerif Ali gerdan kırarak. Andan aldığı zevk gözlerinde parlıyordu vallahi. “Ne olur hızlı anlat şunu. Valla orta yerimden çatlayacağım.”

Ritim hızlanınca mecburen biz de hızlandık. Dedikodu da en heyecanlı yerinde kalmıştı zaten.

“Sonra bunlar herkesten gizli buluşmaya başlamışlar. Mercan o zamanlar on sekiz yaşma ancak basacak... Ama genç irisi. Pek de güzel kız. Aynı Dağhan’ım gibi yemyeşil gözleri var. Ecnebi artistlerine benzey... Neysem... Poyraz, abisi yaşında ama pis herif okul çıkışı bizim kızı alıp alıp götürmüş. Bir gün Tahir’in kulağına geldi.” Avucuna elinin tersiyle bir eyvah çaktı. Yüzündeki ifade resmen felaket haberi başlığıydı. “Poyraz ile Mercan’ı bir yakalamış. Tabii gözü dönmüş uşağın... Poyraz’a Allah ne ver-diye bir dalmış... Herif iki hafta hastaneden çıkamadi diye duydum...”

Yemin ederim bir şoktan diğerinin kollarına koşuyorduk. Üstelik şıkıdım şıkıdım oynayarak...

"Tahmin edebiliyorum, boşuna *Fırtına* demiyorlar adama..." Şerif Ali oynarken etrafında şöyle bir dönüp omuz kırdırdı. "Dayağı bile fırtına gibi atıyor," deyince kendi yaptığı aklına geldi muhtemelen. Ellerini kaldırıp parmaklarını şıklatırken, "Allah gazabından korusun," dedi ağlamaklı bir sesle.

"Sonra?" dedim bu defa ben. "Sonra ne oldu? Poyraz şikâyetçi oldu mu? Tahir'e bir şey oldu mu?" Yutkunup, "Yani Yüzbaşı Tahir'e," diye düzelttim.

"Yok. Olmadı... Olmadı amma Mercan toparlayamadı. Uzun süre unutamadı Poyraz'ı. Kız yemekten içmekten kesildi. Bir süre sonra gözyaşı bilem kurudu. Hastaneye mi götürmedik, hocaya, üfürükçüye mi götürmedik... Yok anam, hiçbir çare olmadı. Sonra Tahir geldi, kıssadan bir tatile çıktılar abi kardeş. Ondan sonra da Mercan'ı ilçedeki üniversiteye yazdırdı. Lakin..." dedi kaşlarını kaldırıp. "Aralarında ne oldu, ne bitti. Hâlâ tam olarak kimse bilmey..."

Ah zavallı Mercan... Belli ki yüreğini fena kaptırmıştı Poyraz'a. O yaşta, o duygularla... İnsan kalbine söz geçirebilir mi ki zaten? Elbette Poyraz Alacahan yakışıklıydı, karizmatik bir adamdı ama kendisinden yaşça küçük bir kızla, hele ki böylesine toy bir yaşta görüşmesi ne kadar rıza olursa olsun doğru değildi. Üstelik onca zaman geçmişti üzerinden... Ve anladığım kadarıyla hâlâ bir barışa yol açacak bir özür de dilenmemişti. Demek ki gerçek bir sevgi yoktu bu hikâyede. Belki biraz hoşlanma... Biraz heves... Daha kötüsünü düşünmek bile istemiyordum.

Ama yine de ne yaşandı, ne hissedildi... Nurcan ablanın da dediği gibi; gerçeği onlar dışında kim bilebilirdi ki?

"Neyse canumlar, benim kemgözlü kaynana yine beni çağırırdı. Gideyim da gazini alayum," diyerek bize havadan öpücükler yollayıp uzaklaştı Nurcan abla. Ama gitmeden önce kulağıma fısıldadığı şey içime kurt düşürdü. "Seninlen de ayrıca konuşacağız, şekerum."

Ne konuşacağız ki? Bir şeyi mi fark etti? Yoksa bir planı mı var? Yok... İçimden bir ses *Şehriye'yi o da tanıyor*, dedi.

Şerif Ali'nin elimden tutup etrafımda döndürmesiyle düştüğüm düşünce denizinden hızla çıktım. "Oyna kız oyn, buranın eğlenceleri senin o gördüklerine benzemez!"

Beklediğim gaz tam da buydu! *Hayde gidelum hayde, hayde gidelum hayde, hayde gidelum hayde* eşliğinde omuzlarımızı birbirine çarptıra çarptıra oynadık. Komutanlar ara ara Şerif Ali'yi masaya çağırdı ama şu an sivil oldukları için Şerif Ali duymazlıktan gelmeyi tercih etti.

Umarım yarın olduğunda bu kararından pişman olmazdı.

Orta alan oynayanlarla dolup taşıkça içimdeki coşku dalga dalga büyüyordu. Bildiğim bilmediğim ne kadar türkü, ne kadar şarkı varsa hepsi-ne kendimce eşlik ediyor, ritmin kollarında savruluyordum.

Ama bir an... Kalabalığın kıpır kıpır devindiği bir köşede hareketsiz duran birini fark ettim. Sadece birkaç metre ötemdeydi. Oynayanların arasında öylece durmuş... Bana bakıyordu. Gözlerini bir an olsun bile ayırmıyordu. Baştan aşağı siyahlar içindeydi. Üzerindeki gömlek geniş omuzlarında tok ve kaliteli görünüyordu. Manşetleri dirseğine kadar katlanmıştı, damarlı kolları tüm hatlarıyla ortadaydı. Telefonu kulağındaydı ama... Dudakları kıpırdamıyordu. Bakışları saçlarıma kaydığında dudaklarına gizli bir gülümseme uğradı. Hoşuna gitmişti. Bunu görmekten çok hissettim. Tutmadım kendimi, ben de güldüm. Aynı anda öğrencilerimden birinin seslenmesiyle başımı çevirip cevap verdim ama aklım baktığım son yerde kalmıştı. Bir süre sonra tekrar başımı çevirdim ama... Artık orada değildi.

Gece ilerledi, havalar değişti ama onu tekrar görmedim. Bu arada bir dakika bile yerime oturmam tabii.

Çalan son türkü bir anda kesilince koca bir, "Aaa!" çekiverdim ama benim dışımda kimse şaşırmadı. Aksine, herkes sanki olacakları önceden biliyormuş gibi geri çekilip meydanı boşalttı. Dudaklarımı istemsizce bük-tüm. Ne güzel eğleniyorduk ya... derken, meydanın ortasına baştan sona yöresel kıyafetli gençlerden oluşan bir halay sırası diziliverdi. Köşeden bir adam çıktı. Yöresel giysileriyle tam bir Karadeniz kartalıydı. Üstünde gümüş işlemeli, sımsıkı oturan siyah bir cepken, içinde bembeyaz bir gömlek vardı. Belindeki kuşağa iliştirilmiş kama sallanırken dizden aşağı iyice dalan zıpka, mestlerin üstünde sıkıca duruyordu.

Başında siyah poşusu, omzunda kemençesiyle, "HOOO!" diye bağırdı.

Gençler bir ağızdan karşılık verdi. "HOO!"

Ay noluyo' noluyooooo'!

* Kâzım Koyuncu, *Hayde*, 2004.

Dayının yaya vurmasıyla birlikte gençler sanki aynı nefesi almışlar gibi el ele tutuşup ayaklarını yere vurmaya başladılar. Ritme öyle bir girdiler ki her kemençe sesi içimde titredi. Sonra bir mikrofon uzattılar dayının ağzına. Hem çaldı hem söyledi. Kemençenin sesi, akşamın serinliğine karıştı uzun uzun...

Herkes yerine oturmuş horonu izlerken alkış tutuyordu ama eğer ritim varsa, benim popişimin herhangi bir zemine değme ihtimali yoktu. Pembe, simli elbisemle masasında ayağa kalkmış oynayan tek kişi olarak dönen bir disko topu gibi görünüyor olabilirdim ama ne yapayım? Ritim damar yoluma girmişti bir kere! Duramıyordum. Hem yalnız da değildim ki. Nurcan abla da avlunun dibinde, kocasının yanında kıvrıp duruyordu. Gerçi Dağhan abi, annesi söylendikçe karısını oturtmaya çalışıyordu ama Nurcan abla hiç dinler mi? Oynarken bir yandan adamcağıza cilve yapıyor, göz süzüyor, gerdan kırıyordu. Kadın bildiğin horonla flörtleşiyordu. Ne kadar sert görünürse görünsün, kocasının da hoşuna gitmiyor değildi. Bıyık altından karısını süzüp duruyordu.

Horon o kadar eğlenceli görünüyor ki ilk kez bir oyunu bilip katılmayı istedim ama ancak kenardan zıplamakla yetiniyordum. Tabii bir yandan da Sıla'nın ağzıma tıktığı sarmaları götürüyordum. Derken kemençeci dayı göz göze geldi benimle. Sanırım yerimde duramayan halimi fark etti. Çünkü yaya vururken bir anda bana doğru gelmeye başladı. Ben de durur muyum? Horon müziğinde gece kulübündeymişim gibi kıpır kıpır, döne döne, omuz silke silke, adım adım ona yaklaştım. Geldik omuz omuza. O söyledi, ben de kendi çapımda oynamaya devam ettim...

*İner dereye kızlar su doldurur kovaya, sade güzellik değil akıl olsun kafaya,
Sade güzellik değil akıl olsun kafaya, indim dere kıyına dere batacak akay-
yı...*

O nasıl sözler dayı ya? Oynamaya devam ettim etmesine ama umarım gerçek sözleri böyledir de dayı alttan alttan bana laf sokmuyordur. Gerçi bakışı o kadar samimiydi ki insanın içini ısıtıyordu. Bir yandan kemençeyi çalıyor, bir yandan omuzlarını öyle ustaca oynatıyordu ki ne yapıyorsa aynıısını yapmaya başladım, ağzım kulaklarımdaydı...

Çamlıyaylalı ve Mizgalili bakışları üzerimde hissediyordum ama kendimde en sevdiğim özelliğim şudur ki, halimden memnuysam insanların ne düşündüğü zerre umurumda olmazdı. Buydum, buradaydım,

* Cimili İbo, *Atma Türkü (Horon)*, 2005.

mutluydum. Onlara neydi ayol? Cicişko elbisemle neşeyle oynadım. *Oh... Sefam olsun.*

“Birileri horon tepmek istiyor gibi...” diyen sese döndürdüm başımı. Poyraz Alacahan gülerik dibime kadar girmişti. Ay keşke girmeseydi. İçimdeki ritim sekteye uğradı. “Öğretmemi ister misin?” diye sordu ama cevabı beklemeden horonun sonundaki çocuğun elini tuttu, diğerini de bana uzattı.

Eline baktım, sonra şaşkın bakışlarımı yüzüne çıkardım. Gülücüklerim falan valizini toplayıp gitmişti tabii... Aslında öğrenmek istiyordum ama içimden o eli tutmak gelmiyordu. Hele de Poyraz ve Mercan arasında geçenleri öğrendikten sonra... Ama horon akıyordu ve benim düşünmek için hiç vaktim yoktu. Ayrıca Poyraz Alacahan, Mizgali’de bana fazlasıyla yardımcı olmuştu. Yine yardımcı olmak istiyordu. Reddetmenin kabalık olacağını düşünerek kaldırdığım elimi avucuna uzattım ama... Elim avucuna düşmedi.

Daha doğrusu elim Poyraz’ın avucuna düşmedi.

Başka bir avuca düştü. *Kocaman, sıcacık, tanıdık bir avuca...* Nereden çıktığını bilmediğim Tahir’in avucuna.

O kocaman cüssesiyle aramıza girdiğinde kirpiklerimi kırıştıtırıp yüzüne baktım ama onun tüm ilgisi Poyraz’ın üzerindeydi. Gerginlik bekliyordum, öfke... Belki bir yumruk ama yok... Neşeliydi.

Elimi avucunun içinde kaybederken, “Hop, hemşerum! Yanlış horona girdun,” dedi ve Poyraz’a tek bir adım daha atma şansı tanımadan başını bana çevirip göz kırptı. Yemin ederim kalbimden yüz kurşun yediğimi hissettim. “Sözüm var. O kizin Karadeniz’de horon edeceği tek adam benim!”

Hı? Ne dedun?

Sorgulamaya bile vaktim olmadı. Çekti aldı beni. Beceriksiz adımlarım onun usta adımlarının peşinden akıp gitti. Tahir ayaklarını yere vurdu. Bir sekti, bir yayıldı. Kollarını iki yana açtığında omuzlarından çıkan güçle adeta rüzgâr estirdi. Ayaklarının altındaki yer değil, Karadeniz’in kalbiydi. Kafasını bir öne bir yana savuruyor, her sekişiyle meydanı titretiyordu.

Kalp atışlarım çok hızlı hareket ettiğimiz için mi bu kadar hızlıydı?

Dizlerim neden titriyordu?

Avucum neden avucunun içinde terlemişti?

Tahir böyle horon tepmeyi nereden öğrenmişti?

Allah Allah! O, horon tepiyordu. Onu izlerken horon da beni...

Bir yandan anın şokunu yaşayıp bir yandan da ayaklarıma laf anlatmaya çalıştım. Ama dinleyen kim! Ayaklarım kendi kafasına göre sekerken, “Tövbeler olsun, bu ne hız ya?” diyerek ritme ayak uydurmaya çalıştım.

Yok anacığım, mümkün değildi benim bu hıza ayak uydurmam! Adımlarım birbirine karışıp duruyordu bir kere. Yere yapışmam an meselesiydi...

“Kasma kendini, rahatla,” dedi eğlenen sesi. Mümkün müydü bu şartlarda? Belki de mümkündü. Belki başka şeyler düşünürsem rahatlayabilirdim. Eh, başka şeyler düşünmek için de önümde yeterince malzeme vardı. Yani yanımda... Bakışlarımı hemen üzerine çevirdim...

Maksat rahatlamak, yanlış anlaşılmasın.

Ayaklarını yere her vuruşunda toprak titriyordu sanki. O kaslı bacakları yay gibi gerilerek yere bir iniyordu ki... Yerin altında mini depremler yaratıyor olabiliirdi. Her hareketinde gömleğinin önü açılmıyor mu bir de! Of be... O dağa taş benzeyen göğüs görüş açımı bir giriyor, bir çıkıyordu.

Yok... Güldane teyze cidden güzel doğurmuştu. Yani hiçbir şey için değilse bile sadece bunun için ödül verilebilirdi. Ve siyah gömleği... Ay kurban olduğum gömlek! Vücuduna öyle oturmuştu ki her kıpırdayıpta sırt kasları belli oluyordu.

Sek. Erkek. Mübarek.

Omuzlarıyla bir sarsıldı, sonra bir döndü. Rüzgâr gibi sürüklüyordu beni peşinden. “İki yandan kır, sağ ile başla, üçte yukarı sek, ha şimdi!”

“Ha?”

Bir anda kolumdan çekti. “Takip et beni,” dedi. “Adımlarımı izle. Sadece adımlarımı.”

Yani şimdi Tahirciğim, ben bakışlarımı nasıl gövdenden alıp ayaklarına indireyim? Nasıl terk edeyim o manzarayı, hı?

Derken kadının biri gelip diğer yanıma geçmesin mi? Hayatının hatasını yaptı çünkü girdiği gibi ayaklarını çiğnemeye başladım. Hayır. Öyle bir sürükleniyordum ki Tahir’in peşinden, o horon teperken ben resmen koşuyordum. Ayağımın bir sonraki sefer nereye basacağı konusunda zerre fikrim yoktu! O ise dizlerini kırarken bile dimdikti. Omzunu silkelerken bile ölçülüydü. Ve en kötüsü... Her adımında daha da yakışıklı oluyordu. Sinir bozucuydu. İnsan bu kadar mı karizmatik horon teperdi be!

Dayı kemeçeyi birden susturup bağırdı. “Dalga dalga Karadeniz! Hırçın, deli, sevdalı... Oyna gardaş, durma! Horon bizim davalı!”

Yavaş ve içli bir ritim tutturup Tahir'e gözücuyla baktığında yüzbaşı hafifçe gülümseyerek ona karşılık verdi. "Oy gidi Trabzon'um... Namın sardı her yanı! Edeceğim bi' horon... Dayı, hele çek yayı!"

Kemençe yeniden başladığında Tahir aniden beni kendine çekip dudaklarını kulağıma doğru eğdi. "Horonun sırrı dengede değil," dedi sıcak ve tok fısıltısıyla. "Ritmi hissetmekte. Trabzon gibi olacaksın. İçin hırçın, dışın serin..."

Yutkundum. Ağzımdan sadece bir, "Hımm..." çıkabildi.

Ses tonu beynimden başlayıp omuriliğimden aşağıya elektrik gibi aktı. Yine de denedim. Ayaklarımı onunkiyle aynı hizaya getirdim. Dizlerimi kırdım. Omuzlarımı gevşettim. *Tamam, galiba oluyor* derken içimden, yanımdaki kadın acıyla inledi. Yine ayağına basmıştım.

"Yok Tahir, ben yapamıyorum," dedim mızımız bir şekilde.

"Sen benimle oynuyorsun," dedi kendinden emin bir sesle. Ve... Gülerken gözleri parladı. "Yapamaman imkânsız."

O nasıl söz be insafsız, ölek mi?

"Ritmi gözlerinle değil, ayaklarınla duyacaksın. Dinle müziği. Zurna tizleşince sekeceksin."

Ciddi ciddi öğretiyordu. Adımlarına baktım ve dediklerini aynı şekilde yapmaya çalıştım.

"Şimdi sağa... Hop! Bravo. Aynen öyle. Ama dizini biraz daha kır. Horon hoplamak değildir, Öğretmen Hanım. Hissedeceksin. Bilekten..."

"Bilekten mi?"

"Tam olarak." Oynamaya devam ederken bakışları pembe topuklu ayakkabılarımın yerdeki hareketlerindeydi. Başını kaldırıp kemençeci dayıya baktı. Sadece bakış... Dayı ne anladiysa hemen ritmi yavaşlattı. "Şimdi duraklıyoruz. Hop sağ, hop sol. Aynı anda kolu da savur. İşte böyle Öğretmen Hanım, işte böyle!" Dediklerinin tamamını yapınca yüzünde de hoş bir memnuniyet belirdi... "Dengeni bozma, ben buradayım."

Gerçekten buradaydı. Dengesiz her adımında dirseğini uzatıyor, düşecek gibi olduğumda koca bedeniyle siper oluyordu. Ses tonu komut gibi ama sıcaktı, an içinde hem öğretmenim hem koruyucumdu.

Tahir'in yönlendirmeleriyle önce sağ topuğumu sağlamca yere vurdum. Sonra sol... Sonra yine sağ... Her vuruşumda bileğimdeki kurdele de havalanıyordu. Derken ritim akıp gitti. Omuzlarımı Tahir gibi oynatamam da ayaklarım artık ona ayak uyduruyordu. Gerçekten oynuyordum!

“Oley be!” diye bağırdım sevinçle. Tahir başını arkaya atıp kahkaha atığında içimde bir şey... Kemençenin yayı gibi gerildi.

Ritim yeniden hızlandığında göz göze geldik. Kısa... Çok kısa... Ama o kısacık anda aynı ritimde, aynı horonda, aynı gururda adımlarımızı savuruyorduk. Ben öğrendiğim için mutluydum... Fakat onun gözlerinde de sessiz ama derin mutluluk vardı.

Yan yana... El ele... Omuz omuza horon teperken dudaklarımda da neşeyle karışık, incecik bir gülümseme dans etti.

Bir an sonra durup elimi hemen Tahir'in elinden çektim. Hayır, bitmemişti; kemençe çalmaya, insanlar oynamaya devam ediyordu. Ama... Güldane teyze tam karşımızda durmuş, beni adeta gözleriyle lime lime ediyordu. Ve buna kızamazdım. Çünkü bugün gizlice dinlediğim yalnızca onun suçları değildi. Aynı zamanda kendi suçumu da öğrenmiştim. Tahir... Benim yüzümden kendini dağa vurmuştu. Bu gerçeği kabullenmek, nefes almak kadar zordu. Ama kaçamazdım. Vurulmasında payım büyüktü. Belki de sandığımdan daha büyük... Bir anne, oğluna bunu yapanı kucaklayabilir miydi? Ona hak vermemek, benim gibi biri için bile mümkün değildi. Bu yüzden başımı çevirdim. Ve... Tahir'in yüzüne bir kez daha bakamadım.

Sessizce döndüm. Bir şey demeden gözlerimi yere indirip masaya, Sıla'nın yanına oturdum.

Bir şey değişmemişti: Sıla ve Serhan hâlâ uzaktan uzağa bakışıyordu. Eh, hiç değilse konuşabilsinler diye bir konu açmaya karar verdim. Kendime hayrım yoktu, bari başkasına olsun. *Ortak bir şey, ortak bir şey...* derken jeton düştü. İki hemşeriydi!

Askerler masalarında rakılarını yudumlarken hafifçe onlara döndüm. “Açıkçası bir şeyi merak ediyorum,” dedim gülümsemeye çalışarak. *Hadi Meloş, yakala neşeni kızım.* “Yıkım Timi askerleri nereli?”

Memleket deyince çavuşlardan Karahan direkt topa girdi. “Uzman Çavuş Karahan Bayındır. Sivaslı'ya sormuşlar; Sivaslı olmasan ne olurdun? Sivaslı cevap vermiş. MAHCUP OLURDUM.”

Şerif Ali göğsünü kabartarak takip etti. “Uzman Çavuş Şerif Ali Yılmaz. ADANALIYIK, ALLAH'IN ADAMIYIK!”

Pekmez biraz isteksiz girdi ama gözleri gülümsüyordu. “Uzman Çavuş Pekmez Yedi. Bir şehir ol, mesela Ankara. De ki, NABIYON LA!”

Teğmen Yaver bekleme yapmadı. “Teğmen Yaver Kıratlı. ANA GİBİ YÂR, İSTANBUL GİBİ DİYAR, GÜLENİ ŞÖYLE DURSUN, AĞLA-YANI BAHTİYAR.” Söz bitince kadehini dudaklarına götürdü. Adeta boğazdan vapurla geçti.

Nihayet Serhan, önündeki rakı kadehini yavaşça kaldırıp mütevazı bir gülümsemeye dudaklarında yer verdi. “Üsteğmen Serhan Demir Akıncı. Taş duvarları güneşte sararan, gecede aşka boyanan şehir, MARDİN.”

Tamam, hepsi bu kadardı diye düşünüyordum ki... Boş olan tek sandalye ağır ağır çekildi. Ağır bedeni sandalyenin bacaklarını titretirken Tahir masadaki kadehlerden birini aldı, tek dikişte yarısını boşalttı. “Trabzon’daki *i* gibisun. Varsın ama ispat edemeyrum.”

Masaya kahkahalar yükselirken Şerif Ali konuya dalarcasına girdi. “Komutanım ben sizdeki şu söze de bayılıyorum,” dedi. Sonra kaşları düşürüp moda girdi. “Bir Trabzonlu atasözü der ki, muhatap olmayrum ya gebe-riy...”

Topluca güldük tabii. Hatta o da güldü. Hem de öyle güzel güldü ki çenesinde karakterli bir gamze belirdi.

“Yalnız hepinizin içinden bir Instagram özlü söz uzmanı çıkmasına kaç puan?” diye sordu Sıla. “O cevapları vermek için sanki tüm ömrünüz boyunca Melek’in bu soruyu sormasını beklemiş gibisiniz.”

“Aynen öyle, Sıla Öğretmen’im,” diye onayladı Pekmez. “Bizim ikinci evimiz Instigram.” Yaver’in bakışlarından gerekli uyarıyı alarak, “Yani askeriyeden sonra,” diye düzeltti. “Üçüncüsü de analarımızın evi ama kulaklarına gitmesin tabii, gönül koyarlar.”

Hadi Meloş, sıra bizde. Başladığımız işi bitirelim.

“Teğmen, biliyor musun Sıla da Mardinli?” Sıla’ya bakıp mesajı alması için gülümsedim. “Değil mi Sıla?”

“Öyle mi?” dedi Serhan bilmiyormuş gibi. Kalıbımı basardım ki biliyordu. “Neresinden, Sıla Hanım?”

Hanım mı? Ah Güldane teyze... Artık nasıl konuştuysa, topluluk içinde Sıla’ya adıyla bile hitap edemiyordu.

“Midyat,” dedi Sıla. “Senin?”

Serhan gülümsedi. “Midyat.”

Baktım sustular, konuşmanın gerisi gelecek gibi değil hemen tekrardan el attım. “Aaa, tesadüfe bakın! Biraz daha konuşsanız akraba bile çıkabilirsiniz.”

Ay salak mısın Meloş? Niye akraba çıksınlar? Biz karı koca yapmaya çalışıyoruz burada!

Doğru. “Yani tanıdık çıkabilirsiniz demek istedim. Hangi mahallelerde büyüdünüz bu arada?”

Sıla, “Bağlarbaşı,” dediğinde Serhan hemen yakaladı.

“Benim dedem orada oturuyor. Küçükken her hafta ziyaretine giderdik.”

Ve aralarındaki konuşma bu noktadan itibaren akıp gitti.

Harikasın Meloş! Harikasın kızım!

İzdivaç programı mı sunsam, ne yapsam? Meloş’la Dünya Evinin Kapılarını Arala!

Ay yok... Kendine hayrı dokunmayan aşk sunucusu mu olurdu hiç? Ben olurum! Hem de bal gibi olurum! Çünkü şu hayatta, “Bu defa olacak!” diyerek başına oturduğum her ilişkiden ışık hızıyla uzaklaşmışım Puf!

Tam hevesle, “Hissediyorum! Bu defa kaderim...” diye başlıyordum, beş dakika sonra beynim arka fonda Windows hata sesi veriyordu. *Tıdım!*

Bazen evet, mantıklı sebeplerim vardı ama dürüst olmam gerekirse çoğu zaman o sıkıntıyı bizzat ben yaratıyordum. Ellerimle, emeğimle, büyük bir özenle...

Tipini beğensem adam elimi tuttuğu an içimden biri bağıırıyordu: **YOK! BU OLMAZ! TEN UYUMU YOOOOK!**

Konuşmasını beğensem bu sefer gülüşü mideme kramp sokuyordu. *Ne öyle ha ha haa diye gülmek! Adam mısın, palyaço musun?*

Bazen de vallahi kaşının üstünde gözü var diye bile soğuyordum. *Gözünü niye oraya koymuşlar? Biraz aşağıda olamaz mıydı? Estetik sıkıntı.*

Ama bitmedi! Bitse iyi...

Kulak memesinin fazla simetrik oluşu, burnunun ucunun gereğinden bir tık mutlu duruyor olması, ayağındaki çorabın lastiğinin bilek kemiğine fazla yakın olması, parmaklarının fazla uzun oluşu ya da fazla kısa veya fazla orta boy olması... Restoranda sipariş verirken garsona *usta* demesi... *Ne ustası? Marangoza mı geldik?* Dondurmanın külahını değil, sadece üst kısmını yemesi. *O külah sana ne yaptı?*

Bu liste böyle uzayıp gidiyordu işte... Bir süre sonra da birilerini sevmeye çalışmaktan yorulmuştum. Belki de kabullenmişim. Sanırım bu

kadar mükemmel, bu kadar harikulade ve kusursuz yaratıldığım için kim-seleri beğenmiyordum. Eh... Ben de haksız sayılmazdım.

“O herif hangi cüretle seninle oynamaya kalktı?”

Düşüncelerimi zank diye bölen Tahir’e çevirdim başımı. Yine o sert bakışları yüzündeydi.

“Anlamadım?” dedim. “Benimle oynaması için Poyraz’a nasıl bir cüret gerekiyor?”

“Anma adını,” dedi ters ters... “Cüretten ziyade bir yerlerinin yemesi gerekiyor. O da ben varken zor.”

“Hah!” dedim gözlerimi aç aça. “Ayı Tahir de geldi. Hoş geldin!”

“Vidi vidi etme da,” dedi masanın üzerinde duran elini kaldırıp. “Az önce Arslan’la konuştum. Görevdeydi, senin burada olduğundan ancak haberi oldu adamın.” Açtığı koca kollarını masaya koydu ökü. “Kardeşini koruma görevini kime verdiğini tahmin edersin.”

Sinirlendiğimi ve o sinirin seri bir şekilde kanıma karıştığını hissettim. “Ona neymiş benim güvenliğimden!” diye bir çemkirdim ki masadaki tüm gözlerim üzerimize çevirdi.

Tabii yürüyen protein tozunun bir bakışıyla o bakışlar aynen yerine iadeydi.

Aramızda sadece Şerif Ali kalmıştı. O da sözde masaya eğilmiş gibi duruyordu ama biliyordum; can kulağıyla, hatta tüm duyu organlarını seferber etmiş bir şekilde bizi dinliyordu. Davul zurna sesi ne kadar yüksek olursa olsun Şerif Ali’nin kulağı bizim frekanstaydı. Öyle ki her cümlede gözleri başka parlıyor, dudağı başka kıvrılıyordu.

“Ben Arslan’ın dediğini bilirim. Bir ricası daha oldu,” dedi tane tane. “Dönüşte seni evine bizzat götüreceğim.”

“Bok götürürsün!”

Şerif Ali’nin masaya eğilmiş gözleri bir açıldı. Boğazından yükselen korku dolu bir nida eşliğinde...

“Maşallah,” dedi Tahir, yüzünde ukala bir gülümsemeyle sandalyesine yaslanırken. “Ağzından bal damlıyor.”

“Beni sen zorladın!” Hayır, nazıkçe *Melekciğim*, *seni kendi ellerimle götürmek istiyorum. O zarif ayakların havaalanına kadar yorulmasın*; dese kabul etmeyecektim sanki. “O abime söyle...” dedim hırsla, işaretparmağımı kaldırıp sallamayı da ihmal etmedim. “Melek kendini koruyacak kadar büyümüş, kimseye ihtiyacı yok, de. Hele bana... Asla ihtiyacı yok!”

Telefonunu çıkarıp masaya koydu. “Kendin söylemeye ne dersin, küçük hanım?”

Küçük hanım...

Bu hitabı beni yıllar öncesine götürdü. Ne zaman bir şeyi yanlış yaptığımı düşünse, geçmişteki o çekingen haliyle uyarmaya kalksa ve karşılığında benim çirkefliklerimle karşılaşsa *peki* derdi. *Sen bilirsin, küçük hanım...*

Bakışları telefonla aramda gidip gelirken kaşları bir şeyleri anlamış gibi gerildi. “Şerif Ali,” dedi gözünü benden ayırmadan. “Yerime gel, aslanım.”

Şerif Ali ile yer değiştirmek istiyordu.

Ay bize daha yakın olmak istiyor, duydun mu Meloş?

Yok ama! Abim deyince sinir etti beni. Ondan sebep Şerif Ali tam yerinden kalacakken, “Otur, Şerif Ali,” dedim. “Kalkma.”

Şerif Ali oturdu.

“Kalk, Şerif Ali,” dedi ökü. İlla kendi dediği olacaktı.

Şerif Ali doğruldu.

Gözlerimi sinirle kısıtım. “Otur, Şerif Ali!” dedim. Elimi masaya dayadım ama bakışlarım Tahir’deydi. Asıl savaş onunlaydı.

Şerif Ali oturdu.

“Ula *kalk* dedim sana!”

Şerif Ali doğruldu.

“Ben de *otur* dedim!”

Şerif Ali dudağını büzdü, tam oturacakken Tahir çocuğu ensesinden bir tuttu, bir çekti. Onu kendi yerine, kendini de onun yerine oturttu. *Ayı... A-YI!*

O değil de... Geldik mi dip dibe? Hadi Meloş, sıkıyorsa şimdi de kafa tut.

“Ay sen sus be!” diye iç sesime çemkirince bana tuhaf tuhaf baktı.

“Daha ağzımı açmadım kız.”

“Hıh!” Kollarımı birbirine bağlayıp saçlarımı savurarak omuz çevirdim. “Bakışların yetiyor.”

Uzanan kolunu oturduğum masaya koyunca kolu ile masa arasında sıkışıp kaldım ve... Nefesi nereden alacağımı karıştırdım. *Ofyani! Düşman askerinin abluka planını askeri haritada çizseler bu pozisyon çıkar! Öyle köşeye kısıtırmıştı beni. Hayır... Annesi de etraftaydı, hiç çekinmiyor muydu?*

“Nasıl bakıyormuşum, de bakalım.”

Ürktüğümü belli etmemek için gözlerimi onun yüzüne çevirmiştim ki... Yükselen uğultu ortalığı bir anda sardı. Başımı hızla arkaya çevirdiğimde olanları anlamam ancak birkaç saniyemi aldı. Çamlıyayla ve Mizgali halkı... Karşı karşıya, birbirlerinin üzerine yürüyorlardı. Omuzlar kalkmış, çeneler gerilmiş, burunlardan solunuyordu...

Gerilim o kadar yüksekti ki sanki havanın içinde bile çatırdayan bir elektrik dolaşıyordu.

Sonra... Biri belinden silahını çekti, diğerinin elleri hızla sandalyeye uzandı. Ve köy bir anda yangın yerine döndü. İnsanlar sağa sola kaçışıyor, kadınların çığlıkları yankılanıyor, çocuklar ağlayarak annelerinin eteklerine yapışıyor.

Sandalyeler mi? Kafamın içinde çalan klasik müzik eşliğinde havada uçuşuyordu.

Donmuş halde olanları izlerken ne yapacağımı, nereye kaçacağımı bilemedim ama ne yapacağını iyi bilen biri vardı! Serhan... Sıla'yı öyle hızlı kucakladı ki saniye bile geçmeden en yakın avlunun içine daldılar. Tam o sırada bir adam havaya ateş etti.

O sesle birlikte bedenim sandalyenin üzerinden kayıp gitti. Nefesim kesildi. Göğsümün üzerine görünmez bir taş oturdu, kalkamadım. Benim için her şey kararırken bir çift devasa kol etrafımda tam tur döndü. Başım resmen duvara tosladı.

Hayır, bu duvar değildi. Bu... Tahir'in göğsüydü.

Bizi masanın altına çekmekle kalmamıştı. Başımı da avucuna sığdırıp göğsüne bastırmıştı. Ciğerlerime sığmayan nefesim dudaklarımdan kesik kesik dökülürken benimle olan yalnızca kalp atışlarıydı. Sanki... Savaş meydanının tam ortasında sadece onun kalbinin ritmi vardı. "Yaver! Emir komuta sende!" diye gürledi. Sesi meydanı dolduran kaosun önüne geçti. "Silahlı olanları toplayın! Temizle burayı!"

Çok yakımızdan bir silah daha ateşlendiğinde yerimden sıçrayacaktım ama sıçrayamadım. Çünkü Tahir'in kolları bedenime olabilecek en sıkı şekilde sarılmıştı. Kıpırdayacak milim boşluk bile bırakmamıştı. Tamamıyla bana siper olmuş, beton duvar gibi etrafımı kapatmıştı.

Önce bir yutkundum. Sonra içten bir besmele çektim. Nefesim onun göğsünde kaybolmuştu. Ciddi anlamda... Kafam, kalbinin tam üstüne denk gelmişti. Ve her atışta sanki beni de titretiyordu. Ve bu titreyişin sebebi sadece kalp atışları değildi. Kokusu da vardı işin içinde.

Nasıl temiz bir koku! Ne yapıyorsun? Kırk gün kırk gece banyoda mı kalıyorsun, paşam?

Dağ rüzgârı, tıraş losyonu, yeni yıkanmış pamuklu nevresim kokusu... Ama işte yetmez ki tarif etmeye! O kokuya biraz da hafif ama belirgin bir sigara kokusu karışmıştı. Aslında... Başkasında olsa yüzümü buruştururdum. Ama onda... Nasıl desem? *Ayıp olmasa nefes diye onu çekeceğim.*

Ve tabii o sakalsız yüz! Mis gibi asker tıraşı; tertemiz, pürüzsüz... Ama sert. Sanki mermer. Ama sıcak mermer. Dışarıda kavgalı, gürültülü, sandalye fırlatmalı köy dizisi çekimleri devam ederken kafamı göğsünden kaldırmaya çalıştım ama mümkün değildi. Beni resmen kendine kelepçelemişti.

Ay burada adamı keserken nefes almayı unuttum ya ben... Ay ciğerlerim sıkıştı. Hıgh diye gideceğim. Vallahi gideceğim bak! Sadece sıkışmamıştım. Sıvı hale gelmiştim!

“Bırak, boğuluyorum...” dedim mırıldanarak. Nefessizlikten ölüp gidecektim resmen!

Gerçi böylesi kasların arasında sıkışmak eminim ki birçok kızın hayalidir ama ıh ıh... O iş öyle dışarıdan görüldüğü gibi değildi. Patlamak üzereydim!

Tahir diyecektim ama çıkmadı. “Tihiiiiir!” diye boğuk, garip bir inilti çıktı.

Ay bıraksana oğlum beni! Yani bırak derken... Öyle çok da bırakma. Ne bileyim? Nefes alacağım kadar kollarını gevşet yeter.

Başımı hafif yukarı çevirdim, tam olarak gıdı hizası. *Neyse. Gıdı hizasından da kesmedim demem.*

Bir anda nefesi kulağıma vurdu. “Rahat dur,” dedi.

Gel de sen dur! Geberiyorum burada nefessizlikten!

Kollarımı beline sarıp sıkmaya çalıştım ama adamın her yeri kas! Avucumun içine bile dolmadı mübarek! Ay yoksa bu bir plan mı? Aslında bu eğlenceyi de kavgayı da benden intikam almak için planlamıştı da beni burada, kollarının arasında boğarak mı tahtalı köye gönderecekti? Ay olmaz, olmamalı!

“Az aç kolunu,” diyebildim nihayet. “Kaburga sayıyorum burada...”

Başını eğdi. “Kıpırdama da,” dedi yine o tonla. “Dışarıda mermi uçuşuyor.”

Hadi bakalım, Meloş... Kısmetse mezarımız burası, aşkom. Mezar taşımıza, "Tahir'in muhteşem kaslarının arasında son nefesini verdi... Ama mutluydu" yazılsın.

"Tahir," dedim birkaç dakikanın sonunda. Silah sesleri daha uzaktan geliyordu ama kavgı sesleri yakınlarda hâlâ çok tazeydi.

Başını eğdi. Gözleri yanmış kestane kabuğuna benziyordu. Kıvrık kırpiklerinin arasından süzülüp bana vurdu bakışları. "Buyur."

Buyurayım mı gerçekten?

"Şey, horonda sözüm var, dedin. Neden öyle söyledin?"

Güldü, bakışları uzaklara gitti. "E bir düşün bakalım."

Düşündüm... Düşündüm... Ama aklım şu ana değil, çok çok eskilere kaydı.

On altı yaşındaydım... Bir akşamüstüydü. Evin koridorunda elimde Ian Somerhalder posteriyle amaçsızca yürüyordum. Koridora asmak istiyordum ama annem kızar diye mecbur odama asmaya karar vermiştim. Bir yandan da acaba Kiralık Aşk'ın yeni bölümü hangi gündü ya diye düşünüyordum. Olmadı, Game Of Thrones izlerim diye ek seçenek sunmayı da ihmal etmemiştim. Tam Arslan abimin odasının önünden geçerken içeriden incecik ama deli dolu bir kemençe sesi duymuştum. Adımlarım kendiliğinden dururken merakıma yenik düşüp usulca başımı uzatmıştım. Ve gözlerimle gördüğüm manzara... Bana neşeli bir kahkaha attırmıştı. Tahir! Kocaman, uzun boylu, o zamanki haliyle de heybetli... Hele de işin içine fazla kilosunu katarsak... Hemen yanında Arslan abim, el ele tutuşmuşlar, ritme ayak uydurarak ona horon tepiyorlardı. Daha doğrusu Tahir tepiyor, abim tepmeye çalışıyordu.

Omuzlar, dizler, eller... Bir ritim, bir ahenk... "Hop sağ, hop sol..." diye komut veriyordu Tahir. Ben? Ben kapının ucunda kocaman gözlerle, hayran hayran izliyordum. Kalbim sanki kemençenin yayı; geriliyor, gevşiyor... Geriliyor, gevşiyor... O ritmik hareketler nasıl eğlenceli gelmişti. Arslan abim beni fark edince, "KIZ!" demişti tatlı sert. "Bizi mi dikizliyorsun sen!" Suçüstü yakalanmış gibi ellerimi kaldırmıştım.

"Ne yapayım? Çok eğlenceli görünüyor. Ben de katılayım mı?" demiştim.

"Olmaz," demişti Arslan abim. "Yarın önemli sınavımız var, Meloşcan. Başka zaman öğretirim ben sana. Hem daha ben öğrenmedim."

Omuz silkmişim. "Hıh! Öğretmen varken öğrenciden neden öğrenecekmişim kiiii?" Özgüvenli bakışlarımı Tahir'e çevirmiştim. "Tahir abi... Bir gün öğretir misin bana? Lütfecen..." demiştim dudak büzerek.

The people of this country being so poor and
 many of them being so poor that they
 have been forced to go to the

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

8. BÖLÜM

“CAFERCİĞİM, ŞEY... BİR BAKAR MISIN?”

Yüzbaşı Tahir karakolun kantinine doğru yürürken sırtındaki yeşil-siyah desenli kamuflajın güneşte parlayan tokası her adımında ses çıkarıyordu. Omuzlarındaki apoletler dimdik duruyor, botlarının cilası parlıyordu. Ciddi bir adamdı ancak o kamuflajı giyindiği an tıpkı cesareti gibi ciddiyeti de sınır tanımıyordu. Disiplinin, düzenin, kuralların cisimleşmiş haliydi adeta. Onu gören askerler derhal nizamla geçerci.

Tahir yakınlardan geçiyorsa ortalıkta yanlış olamazdı.

Adımlarının kantine gitmesinin sebebi canının demli bir çay içmek istemesiydi. Çay vazgeçilmeziydi. Mutluyken çay içer, stresliyken çay içer ve sinirliyken yine çay içerdi. Operasyona çıkmadan önce ve operasyondan döndükten sonra çayı mutlaka hazırda beklerdi. Yorgunken, gerginken ve beklerken ama en fazla düşünceliyken çayı en yakın dostu olurdu.

Kantinden içeri girdiğinde ayağa kalkmak isteyen askerlere bir baş hareketiyle yerlerinde kalmasını işaret ederek servis bölümüne doğru yürüdü. Kantin düzenli ve temizdi. Çay kazanının fokurtusu, tahta sandalyelerin gıcırdaması, televizyonun cızırtılı sesi ve askerlerin kendi aralarındaki kısık kahkahaları kantinin demirbaşı olmuştu.

Pencere kenarındaki demir masalardan birine oturdu. Sırtı duvara dayalı, gözleri herkesin göreceği ama kimsenin rahatça göz göze gelemeyeceği bir noktadaydı. Önüne ince belli bir bardakta dumanı tüten çay kondu. Söylemesine gerek yoktu, yüzbaşı o sandalyeye oturduğu an demli çayı önünde biterdi.

Bir yudum aldı. Sessizdi. Her zamanki gibi.

Ama hemen yan masada oturan genç bir erin kısık sesle tuşlu telefon-
dan konuştuğunu fark etti. “Yetmiyor mu gerçekten? Bir daha denesene,”
diyordu konuştuğu kişiye. Yüzünde buruk bir ifade... “Bakiye yetersiz...
Olmaz tabii. Neyse, sonraki maaşa artık.”

Küçücük bir cümleydi ama Tahir'in kulağı kaçırmazdı. Gözleri çocuğa kaydı. Bir süre sadece izledi. Bir anlığına yüzünde yumuşak bir ifade belirdi.

Asker tekrar mırıldandı. "Annem görseydi çok severdi ama... Neyse..."

Asker telefonu sıkkın bir şekilde kapattığında Tahir çayından bir yudum daha aldı. Sonra tok ve buyurgan bir tonda seslendi. "Asker, gel buraya."

Asker başını hızla kaldırdı. Gözleri büyüdü. Eliyle kendisini mi işaret ettiğini anlamaya çalıştı. Etrafına baktı ama Tahir'in gözleri doğrudan onun üzerindeydi.

"Gel, dedim."

Asker önce sandalyesinde kıpırdandı. Masanın diğer ucundaki arkadaşına baktı. Gitmek istemediği o kadar belliydi ki... Utanç, mahcubiyet ve korku bir anda yüzüne yayılmıştı. Ama... Tahir'e karşı gelmek, güneşe kafa tutmak gibi bir şeydi. Ağır adımlarla yaklaştı. Gözleri yerdeydi.

Tahir, bardağını masaya bıraktı. Eliyle yanındaki sandalyeyi gösterdi. "Otur."

Asker bir an başını kaldırdı, "Komutanım ben ayakta..." diyecek oldu ama Tahir'in kaşları öyle bir kalktı ki, cümle anında boğazında düğümlendi. Sandalyeye oturdu.

"Ne alıyorsun?"

"Annem için. Eee... Şey... Doğum günü... Bir eşarp, yanında da şey... Pırlantalı gibi ama bijuteri olan yüzüklerden..."

Tahir başını salladı. Hatta ne zamandır annesine bir şey almadığını fark etti. Gerçi Güldane Hanım bu ara bir garipti. Her zaman evlenmesini istediğini söylerdi ama özellikle son zamanlarda bu açık bir baskıya dönmüştü. Yine de annesinin kalbini kırmadan tüm o ısrarlarını bertaraf etmeyi başarıyordu.

"Bununla al." İçcebinden bir kredi kartı çıkardı. Genelde nakit ya da maaş kartını kullanırdı, kredi kartı kullanmak alışkanlıklarının arasında yoktu ama cüzdanını yıkanmak üzere annesine teslim ettiği diğer üniformasının cebinde unutmuştu.

"Ko-komutanım, kabul edemem," dedi asker ama bu şaşkınlık değil, mahcubiyetti. Çünkü dağlarda Fırtına Tahir acımasızlığıyla bilinse de karakolun içinde askerine kol kanat geren gerçek bir komutandı.

Çayını yudumlarken gözlerini kantinin penceresinden dışarı uzattı. “Bu bir emirdir, asker.”

Asker itirazını tekrarlamadı. İşe yaramayacağını biliyordu. Kartı aldı, tekrar kız kardeşinin arayıp kart bilgilerini verdi ve beklemeye başladı. Ancak o beklemenin sonunda aldığı cevabı komutanına nasıl söyleyeceğini bilemedi. “Komutanım, bir maruzatım olacaktı.”

“Söyle.”

“Kardeşim dedi ki, kart bilgilerini girdiğinde ekranda bir uyarı penceresi belirmiş.”

“Ne uyarısı?”

“Bakiye yetersiz. İşlem gerçekleştirilemiyor.”

Kantin bir saniyeliğine tamamen sessizleşti. Yalnızca çayın fokurtusu devam ediyordu.

“Kart bilgileri yanlış girilmiştir. Tekrar ver,” diye emretti Tahir. Çünkü emindi, o kartı hiç kullanmamıştı. Geçen ay arayıp limiti yükseltme teklifinde bulunan müşteri temsilcisine hayır dediğinde temsilcinin yaptığı ısrara karşı sinirlenip, “Ula kardeşim anlamay musun? Kullanmayrum, kal-sun böyle,” diyerek reddetmişti.

Asker, komutanının dediğini yaparak kart bilgilerini tekrar etti ancak birkaç dakikanın sonunda sonuç değişmedi. Dudakları titreyerek fısıldadı. “Komutanım... Şey... Hâlâ bakiye yetersiz diyormuş...”

Tahir’in kafasında kartın hata vermesi değil, kartı bu zamana kadar hiç kullanmamış olması dönüp duruyordu. İç sesi istemsizce mırıldandı. *Ula... Ne oldu bu karta? Hiç kullanmadum da. Askere de rezil olduk, hay o bankaya giden yolu sikeyim!*

Bir yandan çevresine göz gezdirdi. İki masa ötedeki erler sessizce izliyordu. Asker dediğin saygılıydı ama insan kısmı da merakına yenik düşerdi. Hele ki konu komutanları Tahir ise... Onun kartının geçmemesi bile haber değeri taşırdı.

Tahir telefonu çıkarıp hızlıca Yaver’i aradı. Konuşurken sesi her zamanki gibi sert ve kesindi. “Yaver, sen bu işlerden anlarsın koçum. Benim mobil bankacılığa girip mobil fiş miş ne zımbırtıysa, onu çıkarsana. Evet, bilgileri şimdi gönderiyorum sana. Şerif Ali mi? Başkası yok mu? Tamam, çıktığı ver getirsin ama detay verme. Çenesi... Malum.”

Bir yanlışlık olduğundan emin olarak telefonu kapattığında beklemeye başladılar. Öğle yemeği saatinin gelmesiyle kantin yavaş yavaş dolmaya

başlamıştı. Askerler sıraya girip tabldotlarını alırken çatal kaşık sesleriyle beraber ortamda uğultular yayılıyordu.

Şerif Ali kantinin kapısından elinde birkaç kâğıtla telaş içinde koşarak girdi. Üzerindeki kamufajın cebinden bir peçete sarkarken tek postalinin bağı telaştan çözülmüştü. Aç bir kedi gibi elindeki ikiye katlanmış kâğıtlara bakarak komutanının yanına yaklaştığında nefes nefese selam verdi.

“Komutanım! Yaver Komutan’ım size bunları gönderdi.”

“Tamam,” dedi Tahir. “Masaya bırakabilirsin.”

“Komutanım,” dedi Şerif Ali yeniden. “Okumayacak mısınız?”

“Şerif Ali.” Hafif gülümsedi ama o gülümseme yalnızca sus ve uza sinyali veriyordu. “Sana ne?”

Masaya bırakırken gözücuyla baktı Şerif Ali. Aslında getirirken de yanlışlıkla(!), yani yanlışlıkla gibi... Doğrusu... Bir parça yanlışlıkla ne olduğunu görmüştü. Operasyonel gizli bir bilgi değildi, düpedüz mobil fiş çıkıyordu, içinde komutanının o ay yaptığı alışveriş vardı. Kredi kartı mı? Yüzbaşının mı? Beyninde alarm çaldı. *Tahir Komutan kart mı kullanır la? Neyin ekstresi bu? Ne almış ki?*

Merak, Şerif Ali’nin beyninde çığ gibi büyüdü. Elleri kaşındı, ruhu dürtüldü, midesi gıcıklandı.

Ne almıştı ki? Daha doğrusu fişini isteyeceği ne almıştı? Komutanının kredi kartı kullanmadığını biliyordu. Komutanından korkuyordu. Çok korkuyordu hem de! Ama... Merak duygusu da onu bir türlü rahat bırakmıyordu. Hop, diye kâğıtları geri kaptı. “Komutanım siz yorulmayın,” dedi abartı bir hevesle. “Ben okurum. Hem çavuşlar neden var? Komutanı bir şey okuyup da gözlerini yormasın diye var!”

Tahir arkasına yaslandı. “Şerif Ali, masaya bırak,” dedi tane tane. Bu asker kesinlikle sabrını bir bıçak gibi biliyordu.

“Yok komutanım, hiç zahmet olmaz,” dedi gevrek gevrek gülümseyerek. “Ne zahmeti?” Şerif Ali’nin beyni artık komut almıyordu. Gözleri kâğıda kaydı, dudakları kırırdamaya başladı. “Yazının tipi biraz zor okunuyor ama... Gerekirse kör olurum sizin için, komutanım!”

“Lan oğlum!” dedi Tahir dişlerinin arasından. “Öyle bir şey mi dedim ben? Bırak masaya, sonra bakacağım.”

Tam o sırada timin geri kalanı tabldotları ile masaya yerleşti. Tahir’in odağı kendisini selamlayan Yıkım Timi askerlerine kaydığında Şerif Ali için fırsat bu fırsattı! Hızla kâğıtları açtı. Amacı içinden okumaktı ama...

Gözleri gördükleriyle öyle büyüdü ki ses telleri de ona ayak uydurunca kantin tarihinin en net, en tok sesiyle cümle ağzından fırladı gitti.

“Komutanım... Öncelikle ultra parlak likit ruj almışsınız! Rengi de pembe...”

Kantindeki zaman durdu. Çatal kaşık sesleri bıçak gibi kesildi. Nefes alan... Yok. Göz kırpan... Yok. Bir köşede yürüyen bir böcek varsa o bile durdu. Herkes dondu.

Şerif Ali de kalakaldı. *Az önce ne okudum ben la*, dedi kendi kendine. Dile getirdiği cümlelerin ne anlama geldiğini beyni sonradan idrak etmişti. Zaten hayatı boyunca çoğunlukla böyle olmuştu.

Nefes kesici bir sessizliğin ardından Tahir yavaşça başını yavaşça kaldırdı. “Ne dedin sen?”

Şerif Ali’nin içini soğuk bir dalga yokladı ama yapacak bir şey yoktu. Annesinin yıllardır söylediği şey geldi aklına: *Oğlum Şerif... Senin bu merakın burnunu boka, bedenini nezarete sokar...*

Tahir Komutan’ı burnundan fitil fitil getirecekti. Bu kesindi. Ama madem öleceğim, bari merakımı tamamen giderip öyle mevta olayım diye düşünerek gözlerini fişe dikti ve sıradaki maddeyi okudu.

“*Hello Kitty* desenli buharlı yüz maskesi...”

Karahan’ın ağzındaki çorbayı püskürtesi geldi ama son anda kendine engel olunca çorba boğazına kaçıp onu öksürük krizine soktu. Pekmez, eliyle yüzünü kapatmıştı ve dışarıdan dua eder gibi görünüyordu. Serhan başka bir yöne bakarken, “Ben burada değilim, şu an bunlar olmuyor, gülme Serhan, gülersen yanarsın,” diye kısık sesle kendine telkin veriyordu.

Şerif Ali başını kaldırdı, dudağını büzdü. Biliyordu; az önce sadece fişi okumamış, mezarını tırnaklarıyla kazmıştı. “Ko-komutanım.”

Tahir gözlerini kapadı. İki parmağıyla burun kemerini kavradı. “Sıradakini söyle,” dedi. Sesi donuk, buz gibiydi.

“Komutanım, kurban olayım susayım komutanım.”

Cevap gelmedi ve bu bir cevaptı.

Şerif Ali içli içli yutkundu. İçinden kelimeişehadet getirirken bugüne kadar yaptığı ve yapmayı hayal ettiği tüm dedikodular gözünün önünden film şeridi gibi geçip gitti. “Çilek aromalı dudak nemlendiricisi de almışsınız, komutanım.”

“Sıradaki?”

Şerif Ali’nin altdudağı titredi. “*Unicorn* desenli defter.”

“Sıradaki?”

“Simli kalem.”

“Sıradaki?”

“Hijyenik gece pedi...”

Sessizlik.

Ama gürültülü bir sessizlik.

Ve herkesin kafasında aynı ses: *Gülersen ölürsün. GÜLERSEN ÖLÜRSÜN.*

Tahir gözlerini yumdu. İnce belli çay bardağı parmaklarının arasında kırıldı kırılacaktı. Şakaklarında kıpkırmızı bir damar zonklarken düşünüyordu.

Benim paramla kim *Hello Kitty*li maske ve hijyenik gece pedi aldı lan?

Şerif Ali başını ekstreden kaldırmadan sesini iyice inceltti. “Komutanım... Son bir tane daha var ama...”

“Söyle,” dedi. Gözlerini kapattı, sesi mezar taşı gibiydi; soğuk, sert, umutsuz. “Söyle, bitsin bu kâbus.”

Şerif Ali neredeyse fısıldadı. Çünkü sesi içine kaçmıştı. “Pembe... Tüylü... Terlik...”

Kantinde kayış koptu.

Herkes yumruğunu ağzına sokup içine içine gülerken Karahan daha fazla dayanamadı. “Ne gülüyorsunuz lan? Siz pembe tüylü terlikleriniz olmadan mı operasyona çıkıyorsunuz?”

Pekmez de daha fazla kendini tutamayıp, “Komutanım... Bir şey diyeceğim,” dedi. “Eğer tüylü terliklerin kırk iki numarası varsa bana da linkini atar mısınız?”

Karahan’ın ağzı açılınca Serhan bakışlarıyla uyarmaya çalıştı. *YAPMA... YAPMA...* Ama nafileydi.

“Komutanım... Pedi ikili aldıysanız bir tanesini bana ödünç verir misiniz? Söz, gelecek ay öderim.”

“Komutanım, ben de ruju denemek isterim. Gerçi ben mat tercih ediyorum ama modaya da uymak lazım.”

“Yalnız ben pedin gece pedi olmasını anlayamadım. Gece operasyonu var da gizli bir mesaj mı verilmeye çalışılıyor?”

“Komutanım, timin adını *Yıkım* yerine *Hello Kitty Timi* olarak mı değiştirmek acep? Gerçi *Yunikorn* da kulağa havalı geliyor. Kararsız kaldım.”

Gaza gelen Şerif Ali bir anlığına başına gelecekleri unutarak masadaki tuzluğu kaptı ve telsiz gibi ağzına tuttu. “Alfa 3! Tüylü terliklerimizle pusuya geçtik. Maskeler yapıldı, dudaklar parlak... Beklemedeyiz...”

Bir asker sandalyesinden kaydı. Diğeri kaşığıyla birlikte düştü. Masanın altına kapanan... Yumruğunu ağzına dayayıp boğuk boğuk gülen... Omzunu ısıran...

Ama Tahir Yüzbaşı... Çarpanı un ufak edecek dümdüz bir duvardı. Alnındaki damar öyle bir attı ki kantindeki herkes onun göz kapağının seğirdiğini bile gördü. Yumruğunu masaya vurmasıyla tüm sesler kesilirken sıradaki cümle ağzından fısıltı gibi ama mayın etkisinde çıktı.

“Ulan hepinizin Allah belasını versin be! ŞERİF ALİ! SENİNKİNİ BEN VERECEĞİM. HEM DE İKİ KERE!”

Tahir rüzgâr gibi yerinden kalktı. Çıkışa yürüdüğünde dişleri sıkıktan kırılmak üzereydi. Hâlâ derin derin nefesler alarak hayatı sorgularken ağzının içinden fısıldadı.

“Ulan Barbie, yine yaptın yapacağını...”

Kapının menteşesi inatla direndi ama sonunda bir iniltiyle açıldı. Tahir Yüzbaşı, adımını konteynerin soğuk beton zeminine attı. Üzerindeki kamuflaj terle tozun kuruyup birbirine yapıştığı lekelerle kaplıydı. *On yedi saat...*

Aralıksız süren keşif, pusular ve iz sürme... Hepsi sonuçsuz. Ellerinden kaçırdıkları o teröristin gölgesi bile hâlâ gözlerinin önündeydi.

Kaskını bir hareketle çıkarıp kapının yanındaki çiviye astı. Omzunda asılı tüfeğin kayışını gevşetti. Silahı odanın yan duvarındaki metal rafın üzerine bırakırken namlu, paslı çeliğe tok bir sesle çarptı. Ardından hızlı bir hareketle kamuflaj parkasının fermuarını çektiğinde plastik dişler, sert ve tiz bir sesle birbirinden ayrıldı.

Omuzlarından sıyrıp ve kirli bölmesine ayırdı. İçinde siyah, termal bir içlik vardı. Göğsü hızlı ama derinden inip kalkan nefeslerle doluydu. Sadece yorgunluk değildi bu... Daha fazlasıydı. *Bastırılmış öfke, hayal kırıklığı...*

Kaşı denen o iti hâlâ yakalayamamıştı.

Kimlik analizinden gelen sonuçlara göre son operasyondaki leşlerin içinden Kaşı çıkmamıştı. Bunun üzerine hemen yeni bir keşif operasyonu

düzenlemiş, yaklaşık on yedi saat önce de operasyona start vermişti. Ancak buldukları tek şey o itlerin inleriydi. İnlerini bir güzel dağıtmış, bulabildikleri tüm mühimmatı imha etmişti ancak yetmezdi.

Kaşı denen o hain elebaşının kanını avuçlarına sürmeden Tahir Yüzbaşı'ya rahat nefes yoktu.

Ama önce karnını doyurması gerekiyordu. Belki sonra sağlam bir uyku hiç fena olmazdı.

Dışarıda sabah olmaya başlamıştı. Nöbetçiler değişiyor, uzaktan köpeklerin havlama sesi geliyordu.

Ama bu konteynerin içinde sadece bir adam vardı. Yorgun, aç, sinirli ve henüz bitmemiş bir savaşın tam ortasında olan bir adam.

Odası dardı ancak onun düzen anlayışının yansıması gibiydi. Harita masası kenarlarına, kalemler ve işaretleyiciler simetrik olarak dizilmişti. Telsiz masanın tam ortasında, kolay erişilir ve güvenli bir yerde duruyordu. Duvarlardaki askeri planlar, pinlerle keskin bir düzen içinde sabitlenmişti. Arka köşede demir bir ranza konumlandırılmıştı. Üzerinde zeytin yeşili bir NATO battaniyesi, bir de annesinin ördüğü yün battaniye seriliydi. Temizlik yapmayı sevmezdi ama düzenliydi. Onun sınırları içinde hiçbir eşya rasgele bırakılamazdı.

Üzerindekileri çıkardı. Yarısı içilmiş su şişesi, çamur lekeli bir dürbün ve bir çift eldivenin hepsini tek tek temizledi ve pencere dibindeki beyaz, çelik bir dolaba ilerledi. Üzerinde beyaz tebeşirle *Mühimmat-Girilmez* yazıyordu. Teçhizatın tümünü içerisine özenle yerleştirdi.

Rahatlamak için başını geriye yasladı. Boynundaki kaslar öyle gerilmişti ki, gevşetmek için başını iki yana esnettiğinde çene kemiğiyle ense kökünden tok bir çıtırtı duyuldu.

Ranzanın başucunun köşesinde portatif bir duşakabin vardı. Tahir ağır adımlarla oraya yöneldi. Ilık suyun altında terini, tozunu, yorgunluğunu yıkadı. Duşun sesi konteynerin metal duvarlarında yankılanırken toprağın kokusu hâlâ burnundaydı. Duştan çıkıp beline sardığı havluyla aynanın buharında yüzüne baktığında bir günlük kirli, kumral sakalları gözüne ilişti. Tıraşı bir sonraki görev saatine erteleyerek konteynerin ortasına döndüğünde masanın üzerinde çalan telefonunu gördü. Ekranında *Devrem* yazıyordu. Yüzünde hafif bir tebessüm belirdi, yorgunluğunun arasında bir dost sesi duymak iyi gelecekti.

“Devrem...” diye açtı telefonu.

“Devrem...” dedi Arslan’ın kısık, olgun ve tok sesi. “Oğlum... Hani senin operasyonlar sınır ötesiydi lan? Hangi ara Karadeniz’i işin içine kattın?”

Tahir dudaklarına hafif bir gülümseme kondurdu ama ses tonu ciddiyetini bozmadı. “Sınır ötesiydi. Ama sınırın bu yakası da yangın yeriymiş... Haberiniz yokmuş belli ki.”

Arslan boğuk bir kahkaha attı. “Haberimiz yokmuş da şimdi oldu. Bir şey soracağım sana...” Bir anda duraksadı. Nefesini içine çektiğinde cümlesi boğazına düğümlendi. Arslan’ın dilinin ucunda ne olduğunu ikisi de biliyordu. “Bizim Barbie, gerçekten orada mı?”

Tahir’in gözleri konteynerin metal tavanında bir noktaya kilitlendi. “Evet. Gerçekten burada.”

Birkaç gün önce, iki aylık sınır ötesi operasyonundan döndüğünde öğrenmişti Arslan. O sırada Tahir sesli bir ortamda olduğundan konuşma başladığı gibi son bulmuştu. Arslan sonrasında kız kardeşini aramak istemişti ama... Belki de bininci kez vazgeçmişti.

“Başını belaya sokuyor mu?”

Tahir gülümsedi. “Kimin? Benimkini mi, kendininkini mi?”

“Lan ciddi soruyorum! Düzgün duruyor mu, etliye sütlüye karışmadan?”

Tahir havluyu omzundan alıp ranzaya bıraktı, telefonu kulağına biraz daha bastırdı. “Sence? Geldiği gibi köyü karıştırdı. İlk hafta ortalığı inletmiş valizimi çaldınız diye, sonra sınıfı hainlerin saldırısına uğramış ama merak etme, duyduğum gibi uçtum yanına. Vardığımda kendi çözmüştü meseleyi de... Sonraki günlerde ördüğü çoraplar doğrudan benim başıma geçti, orası ayrı dava.”

“Hah! Bildiğim Şehriye işte! Ulan var ya... Kız tek başına bir bölükle aynı etkiyi yaratır, diyordum. Haklı çıktım mı?”

Tahir’in alnındaki kaslar biraz gevşedi ama ciddiyetini bozmadı. “Valla benim bölük daha kolay yönetiliyor, haberin olsun.”

Arslan, “Kardeşim,” dedi içtenlikle. “Belki bunu senden istemeye hakkım yok ama... Ne olursa olsun canımdır, gözün üstünde olsun.”

Tahir bir an bile düşünmedi. “Duymamış olayım. Başım gözüm üstüne.” Kısa bir sessizliğin ardından, “Şimdi ben de sana bir şey soracağım,” dedi.

Tahir’in dilinin ucunda ne olduğunu ikisi de biliyordu.

“Sormasan?”

“Kaçışın yok.”

“Gardımı aldım, gönder gelsin.”

Tahir ıssız bir soluk verirken, “Sence de çok uzamadı mı bu küslük?” diye sordu. “Bunca zaman geçti. Köprünün altından yığınla su aktı, kardeşim.”

“Biliyorum.” Arslan’ın sesi değişti. Sanki boğazmda yumru, ciğerinde diken vardı. “Ama bilmek yetmiyor. Ona döndüğüm sırtım benim de içimde taş gibi duruyor. Sana yaptığını bin zorlukla da olsa hazmettim. Ya sonrası, devrem? Sancısı her geçen gün büyüyor.”

Tahir gözlerini sıkıca kapatıp başını iki yana salladı. Sanki Arslan karşısındaydı, gözünün içine bakıyordu. Anlıyordu... Çok iyi anlıyordu. Rakı masasının dibinde, o gece tek seferliğine açılan ama bir daha açılmayan o kara defteri ikisi de unutamamıştı.

“Sormadım farz et,” dedi Tahir.

“Farz edildi.” Arslan’ın sesine yarım yamalak bir tebessüm gizlendi. “Barbie’yle baş etmek, mayına basmaktan zor. Gerçi sen o mayına...” İç çekip duraksadı. “Allah’ım sana kolaylık versin.”

Tahir başını öne eğdi, gözleri yine bir noktaya sabitlendi. “Eyvallah, devrem. Eyvallah.”

Telefonun kapanmasıyla odanın içine yeniden sessizlik çöktü. Telefonu masaya bırakıp ayağa kalktı. Duvara yaslanmış çift kapılı giyinme dolabına yöneldi. Beyaz gömleğini aldı, hızlı ama muntazam şekilde düğmelemeye başladı. Ardından koyu renk pantolonunu çekti, kemerini ayarlarken dolabın rafında gördüğü bir detay ellerinin hareketini durdurdu.

Pembe bir detay.

O gün arabada Melek’in topuklu ayakkabısından kopup düşen, fiyonk şeklinde bir ayakkabı bandıydı. Gözleri o bandın üzerinde kısılrken elini uzattı, avucuna aldı.

Bant tüy gibi hafif ama bıraktığı his ağırdı.

Ula, dedi içinden. Ayakkabısının süsü bile pembedur.

Ama sonra... Zihninin karanlık köşesinden başka bir ses sızdı. *Daha edepsiz. Daha arsız.*

Bir anda arabanın içi gözünün önüne geldi. O kovalamaca, Melek’in hiç susmadan konuşan sesi ve eteğinin kayaya takılıp yırtıldığı o terleten an... Gözüne taş gibi çarpan o pembe iç çamaşırı... Sadece bir an ama fazlasıyla net.

Gözünün önüne düşen o görüntü göğsüne bir ateş topu bıraktığında dudaklarından bu kez boğuk bir, “Ula...” çıktı. İnce bacaklarının aksine kalçalarının fazlasıyla yuvarlak olduğunu düşününce göğsüne yayılan o sıcak basınçla istemsizce dişlerini sıktı.

“Bacakları da bembeyazdı hatunun.”

Dudakları serseri bir tebessümle kıvrılmak üzereyken az önce yaptığı konuşma kafasına balyoz gibi indi. Arslan sanki karşısındaymış gibi hemen duruşunu düzeltti. Bakışlarını kaçırdı.

“Senin hayalini sikeyim, Tahir!” diye söylendi sertçe. “Adam kardeşini sana emanet etti, iş! Sen kızın bacaklarını mı düşünüyorsun?”

Pembe detayı unutmayalım.

“Hay o pembe detayı...” demişti ki gerisini getiremedi. Derhal bandı bırakıp banyodan yeni çıkmış olmasına rağmen geri döndü ve yüzüne soğuk su çarptı. Konteynerden çıktığında ise Tahir’i başka bir sınav kapının önünde bekliyordu.

Sınavın adı Güldane’ydi.

“Ana?” dedi şaşkınlıkla. Beklemiyordu. “Ne araysun burda?”

Güldane Hanım asılmaya pek meyilli olan suratını düşürdü. Yalnız da değildi. Yanında oğlu Dağhan ve çok sevdiği(!) gelini Nurcan vardı. “Geri gideyim istersen,” dedi alınmış sesiyle.

“Öyle mi dedim, ana?” Tahir yaklaşıp annesinin elini öptü. Abisi ve yengesiyle selamlaştı. “Beklemiyordum sadece. Alunma hemen, Güldane Sultan!” dedi şiveyi iyice vurgulayarak. Güldane Hanım bunu pek severdi.

“Eh, alunmayayım madem,” dedi oğlunun kolunun altına girerken. “Seni özledim geldum. Korkayrum haber alamayınca.”

“Ah anacığım, haber gönderdum ya size. Operasyonda olacağum. Neye telaş yaptun sen? De hadi baa.”

Nurcan yazmasını tutarak, “Anani bilmey misun, Tahir?” diye söylendi. “Tutturdi uşağımı göreceğum dey. Ha bizi de takti peşine...”

“Gelmeseydun!” dedi Gülhane Hanım ters ters. “Ben mi gel dedum saa? Dağhan’ımla birlikte gelirduk biz.”

Nurcan bunu bekliyormuş gibi kocasının koluna girip, “Bizim kocacığım la planımız vardı,” dedi. “İzin verseydun tabii...”

Dağhan ile Tahir göz göze geldi. Nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduklarını ikisi de biliyordu. Geçenki fiş olayından sonra karakolun ortasında

bir de bu olayla anılmayı istemezdi Tahir. Dağhan ise bir gelin kaynana kavgası daha ayıramayacak kadar bıkmış hissediyordu.

Tahir, "Abi," dedi.

Dağhan, "Kardeşim," karşılığını verdi.

Aynı anda başlarını bir kez indirip kaldırdıktan sonra Tahir annesinin, Dağhan da karısının koluna girdi. Girişe yakın olan kamelyalara doğru önlü arkalı yürümeye başladılar.

"Sen zayıfladun mu Tahir'im?" diye sordu Güldane Hanım. "Sankim bir süzölmüşsin. Eee... Bekâr hayatı zordur tabii. Ne yediğün belli ne içtiğün..."

Tahir başına geleceği bir kez daha hissederek, "Anacığım," dedi. "Gelma oralara da. İyiyim ben. Yemekler de gayet güzel. Bak..." Annesinin koluna dolanmış elini okşadı. "Burnunun dibine kadar geldum, Gülhane Hanım. Çamaşır işini de bedavaya getirdi akilli uşağün."

Güldane Hanım kamelya bankına otururken önce kahkaha attı. Sonra kaşlarını kaldırarak ciddiyetini gösterdi. "Beni böyle tavlayamazsun, Tahir! Ben gelin isterim. Gelin olarak kimi istediğimi da sen gaaayet iyi bileysun."

Tahir, abisine baktı. Abisi kaşlarıyla birlikte ellerini de kaldırıp, "Ben karışmam," dedi. "Anam kudurdi Tahir, getir da artık bir gelin. Ha dayadun otuza merdiveni. Ben de yeğen isteyrum."

Tahir son kalesinin da yıkıldığını hissettiğinde, "Kapa konuyi abi," dedi. "Kapat yoksa benim devreler kısa devre yapacak."

"Yapsun!" dedi Güldane Hanım isyan edercesine. "Ben gelin isteyrum. Gelin olarak da Sila kızumu isteyrum. Bak, kıza evlenme teklifi ederken takacağın tek taş kadar kendim aldum, gel yarın bitirelum bu işi."

Tahir ağzının içinden küfürlü bir homurtu yuvarladı ama karşısındaki annesiydi, dışa vurmadı. "Ana, kaç kere söyleyeceğüm. Bak... Baa geliyler ha. Sila benim bacumdur bacum!"

"Tövbe de! Fıskı yiyeenin evladi! Sila'dan iyisini mi bulacaksun? Dua et eğlencede o kedi gözlü kariyla horon etmeni yanlış anlamamış olsun." İşaretparmağını kaldırıp gözlerini de kısarak oğluna salladı. "Ha o sari kariyla bir daha yan yana gel, onun o saçlarını elime dolayıp tüm meydanda sürüklemesem baa da Güldane demesinler."

"Hiii!" dedi Nurcan telaşla. "Ne deysun ana! Yazuk değil mi kıza? Çık-mış gelmiş buralara gönüllü. Elin nasıl varacak?"

“Benim uşağuma yazuk değil mi? Açtırmayın ağzımı, söyletmeyin kötüyi. Dua edin şimdiye kadar kapi dışarı etmedum! Utanmadan çıkmış buralara kadar gelmiş...” diye söylendi başını sallayarak. “Edepsiz kari...”

Tahir göğsünün yandığını hissetti. Ama bu defa başka bir yanmaydı. Annesinin yanında durmak istemeyeceği kadar sinirlenmişti. Nurcan anladı, ayağa kalkıp kayınvalidesinin koluna girdi.

“Hadi anacığum, gel evimize gidelum. Şekerli bir kahve yapayım da o acı ağzın az tatlansun.”

“Ben diyeceğimi dedum.” Güldane ayaklanıp Tahir’in göğsüne elini koydu. “Ben gelin isteyrum. Torun isteyrum çiftler çiftler!”

Tahir içten içten sabır dilenirken, “Tamam, anacığum,” dedi. “Gelini mi bulduğum gibi elini öpmeye getireceğum.”

“De haydi düşün önüme da!” dedi Dağhan sinirlenerek. “Uşağın işi gücü var, getirdiniz bizi buraya kadar.” Nurcan’a dönüp gizlice göz kırptıktan sonra yeniden kaşlarını çatı. “Karnım da acıkti. Eve gidelum da yapın baa bir kuymak.”

Nurcan kocasının koluna giriyordu ki Güldane Hanım önce davrandı. “Yaparum tabii, uşağum. Yapmaz mıyum hiç? Hem de öyle bir kuymak yaparum ki...” Nurcan’a doğru yüzünü buruşturdu. “O kuymak diye yediklerin yanında hiç kalur.”

Anne oğul önden ilerlerken Nurcan elleri iki yana açıp, “Ula Tahir,” dedi. “Dikkat et de getirdiğin gelin sabır taşı olsun. Aksi halde *kaynanasını boğdı* diye gazetelerin üçüncü sayfalarına kapak olur, ben saa deyim.” Gitmeden önce de yandan yandan gülüp son sözlerini imayla söyledi. “Gerçi pek de sabırlı durmay ama... Neysem.”

Gün yavaş yavaş öğlenin kollarına doğru eğiliyordu. Okuldan çıkıp eve doğru yürürken köyün bu saatlerindeki sessizliğine her zamanki gibi hayran kalmışım. Gündüz horozun tavuğa bağırdığı, çocukların birbirine çamur fırlattığı, teyzelerin pencere önlerinden güncel dedikodu yayını yaptığı o curcuna... İşte tam da bu saatlerde yerini uslu bir sükûnete bırakıyordu.

Okul yolunun iki yanı yeşilin bin bir tonuna bürünmüş dağlarla çevriliydi. Upuzun çam ağaçları gökyüzüne doğru dimdik uzanmış, rüzgârla birlikte mırıl mırıl sesler çıkarıyordu. Dağların sırtı, güneşin olgun

ışıklarıyla altın sarısına boyanmış; bulutlar da dağın eteklerine cilvelenerek yaslanmıştı.

Yürürken burnuma ıslak toprakla karışık reçine kokusu doluyordu. Kuş sesleri, rüzgârın ağaç yapraklarında yarattığı hışırtıyla karışıp bana yol arkadaşlığı ediyordu.

Arada bir karşı yamaçtan bir keçi meleşmesi geliyor ya da ihtiyar bir köy köpeği gelişine anlam veremediği traktöre havlıyordu.

Uzaktan, bacalardan ince ince dumanlar yükselirken o duman, sobanın üstünde kaynayan süt mısırın kokusunu, fırından yeni çıkmış ekmeğinin dumanını, közde demlenen çayın isini alıp burnuma kadar getiriyordu.

Vallahi şuursuzca komşunun balkonuna tırmansam, “Kız aç misun? Gel hele!” diyecek insanlar yaşıyordu bu köyde.

Omuzlarımda tatlı bir yorgunluk ama yüzümde gün boyu miniklerin şebekliklerinden kalan minicik bir tebessüm vardı. Tabii bu sessizliği sevmemin bir diğer sebebi de gün boyu kafamda çınlayan o uğultunun sonunda biraz sönmesiydi. Çünkü sınıfta kırk beş dakikalık ders, fiilen kırk beş dakika bağırtı demekti. Çarpım tablosu, mendil kapmaca, *öğretmenim bak ne çizdim* nidaları... Hepsi beynimde ritim tutuyordu. İşte bu saatlerdeki sessizlik kulaklarım için derin bir nefesti. Herkes akşam yemeği hazırlığına giriştiğinden köy daha bir uysal oluyordu.

Akşam yemeği demişken... Benim evimde akşam yemeği namına çorba bile yoktu. Çünkü canım ciğerim, biricik ev arkadaşım Sıla yoktu. Olaylı eğlence akşamı eve dönerken teyzesi arayıp Trabzon’a geleceğini söylemişti. Gelme sebebi ise nişanınin olmasıydı, buraya kadar sorun yoktu ama derinlemesine dinleyince Sıla ile şok olmuştuk. Çünkü Sıla’nın kendisinden yalnızca iki yaş büyük olan teyzesi nişanlanacağı adamı ilk kez burada göreceğini de söylemişti.

Anlattığına göre TikTok’tan tanışıp kısa bir süre kadar konuşmuş, sonra iki zekâ küpü(!) baş başa verip nişanlamaya karar vermişti. Sıla ne kadar dil döktüyse de ikna edememişti teyzesini. Zaten kadın da sabahın altısında Mardin’den kalkıp Trabzon’da soluğu almıştı.

Canım Siloş’um teyzesini ikna edeceğim diye sabahın köründe muhtarın Tofaş’ına atlayıp ilçeye gitmişti ama sonra ne oldu? Aynı günün akşamı beni arayıp teyzesi için nişan alışverişine çıkacaklarını, bir hafta kadar damadın ailesinin evinde kalacaklarını, nişan günü mutlaka beni de aralarında görmek istediklerini söylemişti.

İşte bugün de gidişinin ikinci günüydü. Dün kahvaltıda peynir ekmek yemiştım, akşam yemeğinde de peynir ekmek yemiştım. Bu sabah da peynir ekmek yemiştım ama tüm bunlardan daha acıklısı, bu akşam peynir ekmek yiyemeyecektim.

Çünkü peynir de ekmek de bitmişti...

Karnım açlıkla guruldaya guruldaya eve girdim. Hemen ayıcıklı pijamalarımı giyip üstüne de beyaz, pofuduk bir hırka geçirdim. Malum, Sıla yokken kimse benden soba yakmamı bekleyemezdi! Hava da iki gündür öyle soğuktu ki, ellerim ve ayaklarım buz tutmuştu. Yine de o odunluğa yaklaşmayı bir an bile düşünmemiştim. Asla. Asla! *Ne odunluğu ayol?* Ben alışveriş poşetini eşikten içeri taşıırken bile yoruldum diye iki saat sızlandım! Odun mu taşıyacaktım?

Ah ah... Babamın evinde sıcacık peteğin yanına sindiğimde bile ayaklarım ısınmazdı ki benim... Yine de o peteği özlemiyor değildim. Kombinlerimden taviz vermeyeceğim diye burada o kadar üşümüştüm ki eve döndüğümde önce peteğe sarılacaktım. Saçlarımı tepemde gelişi güzel bir ev topuzu yaptıktan sonra soğuktan kızaran ellerime üfledim. Rujumla birlikte gelen *Hello Kitty*li maskemden çok memnun kalmıştım bu arada! En azından cildime hak ettiği mutluluğu vermiştim. Kendimi ödüllendirmek için hemen bir maske daha çıkardım kutusundan. Maskenin açıkta bıraktığı gözlerim ve ağzım dışında tüm yüzümü *Hello Kitty*ler kaplamıştı. Gece yatarken bile sürece kadar âşık olduğum, bebek poposu pembesi rujumu da sürmeyi ihmal etmedim.

Gerçi maskeyle rujumun uyumu tartışılırdı ama... O kısım çok da önemli değildi. Evde yalnız da olsam bakımlı olmak bir duruş, bir prensip meselesiydi benim için. Bu yüzden bu soğukta ayaklarımda yalnızca tüyden görünmeyen pembe terliklerim vardı. Ve o kadar şirindi ki! *İyi ki almışım*, diyordum her baktığımda! Ayrıca beklediğim bir kargom da olmadığından muhtar da gelmeyeceğine göre kapım çalmayacaktı.

En azından mutfığa doğru yürürken öyle sanıyordum. Çünkü daha mutfığa adımımı bile atamadan kapı çaldı.

Ay Meloş... İster misin köylü kadınlardan biri mis gibi ekmek yapmış olsun, üzerine tereyağını eritmiş, yanına sarma sarıp bir de hamsilerile-

"Hemen susmazsan duvarları kemirmeye başlayacağım!" İç sesime ayar vererek tak diye kapıyı açtığımda şaşkınlıktan şak diye kalakaldım.

Çünkü gelen Tahir'di.

Rahatlıkla iki kişinin yaşayabileceği genişlikteki gövdesi beyaz gömlekle, uzun ve yapılı bacakları jilet gibi ütülenmiş koyu renk pantolonuyla sarılmış bir Tahir'di.

Biscolata reklamı çekiminden çıkmış da geçerken benim mütevazı eve uğramış gibi görünen bir Tahir'di.

"Tahir..." Ben aval aval ona bakarken o bana başka türlü baktı. Başka türlü derken... Karşısına aniden ayıcıklı pijama, çizgi film karakterli maske ve parlak rujla çıkan birine nasıl bakılırsa öyle...

Ruj mu? Maske mi? Hani bizzat onun kartıyla aldığım ruj ve maske mi?

Gerçeğin kafama dank etmesiyle yutkundum. Öğrenmiş miydi? Ay yoksa o yüzden mi buradaydı?

Tahir, ciddiyetin kitabını yazmış ve kapağına da kendi fotoğrafını koymuş gibi karşımda dimdik duruyordu. Bakışları yüzümdeki maskeye uğradı, sonra dudaklarımdaki parlak ruja ve yine maskeye... Başını eğip pembe tüylerin sarıp sarmaladığı terliğin içindeki pembe ojeli ayak parmaklarıma da baktığında suratı ifadesizdi ama... Yemin ederim ki ben o suratın alt yazısını okuyordum. Kartından harcanan otuz dokuz bin dokuz yüz doksan dokuz lirayı biliyordu. Biliyordu ve hesap sormaya gelmişti.

Ama sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki şu gömleğinin dikişleri kaslarının şiddetiyle can çekişmiyormuş gibi, sanki benim suratıma *Hello Kitty*ler baskın yapmamış gibi; sanki kartını patlatmamışım gibi gayet ciddi. Gayet sakın bir sesle, "Merhaba," dedi.

Ne yapalım, Meloşum? Önce maskeyi mi çıkaralım, rujumu mu silelim... Yoksa direkt eve kaçıp sobanın içine mi saklanalım? N'apalım?

"Melek..." Sesi... Nasıl desem? Sanki aynı anda hem hâkim hem savcı hem icra memuru! "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Allah'ım yer yarılıysaydı da Hello Kittyli maskemle, parlak pembe rujumla, tüylü terliklerimle beraber içine girseydim...

"Şey..." dedim en cicişko sırtışımla otuz iki dişimi birden göstererek. "Ne gibi mesela?"

Başını çevirdi, dudağının bir yanında hafif ima vardı ama eğleniyor muydu yoksa içten içe bir sinir harbi yaşıyordu da kendini mi frenliyordu anlamamıştım.

"Kırk bin şu an nerede, Melek?"

Yutkundum. Ama dilim damağıma yapıştı. ÖĞRENMİŞTİ. Vallahi de billahi de öğrenmişti.

Gül, Meloş! Bizi gülmek kurtarır, aşkom!

Başımı omzuma yatırıp dudaklarımda yapış yapış parlayan rujumla birlikte gülümsedim. “Şey... Kendileri şu an dudaklarımda, Tahirciğim.” Minnoş bir kedi yavrusu edasıyla kirpiklerimi kırpıştırdım. “Ayrıca kırk değil, otuz dokuz bin dokuz yüz doksan dokuz lira,” dedim işaretparmağımla havaya onay işareti çizerken.

“Anlıyorum.” Başı değil ama bakışları bana döndü. Hâlâ tepki yoktu. Hayır, kızmasını beklemek kızmasından daha korkunçtu! Çünkü adam bildiğin soğuk savaş diplomasisi yapıyordu. “Bir şeyi merak ediyorum. Seni otuz dokuz bin dokuz yüz doksan dokuzda durduran ne oldu?” diye sordu. Kelimeleri öyle tek tek, öyle tartarak sordu ki... Ahirette hesap verirken daha az gerilirdim.

“Ya o mu? AHAHAHHA,” diye beyin hücrelerim tatile çıkmış gibi gülerken elimi de şöyle bir savurdum. “Ne olacak canım, kart limitinin bitmesi...”

“Anlıyorum,” dedi bir kez daha, aynı sakinlikle.

Mübarek asker değil, psikolog destek hattı. Anlıyorum da anlıyorum. AMA BEN ANLAMİYORUM!

Film boyunca kendi halinde takılıp filmin sonunda herkesi kıştır kıştır doğrayan seri katiller gibisin şu an! Öldürecekse öldür de kurtul...

“Hatam varsa düzelt,” diye devam etti. “Ben sanki o kartı sana... Acil bir ihtiyacın olursa diye verdiğimi hatırlıyorum.”

“Doğru hatırlıyorsun.”

“Ama ruj aldın?”

“Bebek poposu pembesi.”

Düzeltti. “Bebek poposu pembesi ruj aldın.”

“Sadece ruj değil.” İşaretparmağımyı Seda Sayan gibi yüzüme çevirdim. “Maske de aldım gördüğün gibi. Yani... Şey... Cilt bakımı önemli,” dedim, sesim kuş cıvıltısı kıvamındaydı. “Neme lazım... Kış ayları... Cildim kurak topraklar gibi çatlayıp çöle mi döneydi?”

Tahir ellerini cebine soktu. Bilek damarları belli... Öyle bir görüntü ki fotoğrafını çek, yakınlaştı, sonra biraz daha yakınlaştı... Yavaşça başını yana eğip gözlerini şüpheyle kısarak sordu. “Sadece bu kadar mı?”

Yutkundum. Gözlerimle acil çıkış tabelası aradım. Ama yok. Evren de pek bana çalışmıyordu hani...

Ellerimle topuzumu düzelttim. Burnumu hafif çektim. “Aslında önce sadece ruj alacaktım. Ama şunun altını çizmek isterim ki stokta yalnız bir tane kalmıştı. Derken... Maske gözüme ilişti.” Başımı ayaklarıma eğip tüylü terliklerimi yerde salladım. “Baktım bu tatlılar kenardan melül melül bakıyor, kıramadım...”

“Tatlılar?” Terliklerime bakarken suratını mı ekşitti o?

Başımı salladım. “Hı hı.”

Bir adım attığımda bir adım geri kaçtım ama onun adımı benimkinin yaklaşık üç katı olduğundan daha fazla yaklaştık. “Başka?” dedi. “Devam et.”

Nasıl söyleyeyim hijyenik ped aldığımı? Tamam, en büyük ihtiyaç oydu ve bundan utanacak bir kadın değildim ama şu anki konumumuzdan dolayı benim yerimde kim olsa utanırdı. Biraz düşündükten sonra, “Bir şey,” diye harika, mantıklı bir cevap verdim.

Kaşlarını kaldırdı. “Nasıl bir şey?”

“İııı. Kanatlı bir şey?”

“Uçuyor mu?”

“Uçmuyor ama uçuruyor.”

Başını eğip kırk beş numarayı gölgede bırakacak ayaklarını şöyle bir açtı. Eller hâlâ cepte... Adam nefes alırken göğüs kafesi o gömlekle birlikte ileri geri gidiyordu. Düğmeler desen dua ediyor: *Ya Rab, kopmayayım ne olursun!*

Ve ben? Ben karşısında ayıcıklı pijamamla, suratımda *Hello Kitty* maskesi, dudağımda parlak bebek pembesi rujla ve hayatımın en yanlış zamanlamasıyla kapının önünde öylece duruyorum.

“Son bir soru,” dedi. “Üç parça zımbırtıya o parayı verirken ne düşündün?”

Derin bir nefes alıp gururla cevap verdim. “Bana ne kadar yakışacaklarını...” Dudaklarımı büzüp gözlerimi kapattıktan sonra da özgüven patlamasıyla sordum. “Ama... Çok yakışmamış mı?”

Tahir’in bakışları refleks olarak dudaklarıma değdiğinde derhal geri çekip gözlerini kapattı. Ağzının içinden bir şeyler homurdandı. Tam çözemedim ama *la havle* ile başlıyordu galiba.

Başını sağa sola sallarken dudağının kenarında küçücük bir gülümseme yakaladım ama burnundan öyle bir nefes verdi ki sanırsın bacası tıkanmış soba...

“Var ya kızım, Allah beni seninle imtihan ediyor. Kesin bilgi.”

Buyurun cenaze namazına... Yine başladık. Yine başına bela olduğumu ima etti. Ben de geri duracak değildim. Derhal kollarımı dirseğimden kırarak gövde mi biraz geriye atıp, “AMAN BEEE!” diye öyle bir çirkefleştim ki, sesim karşıdaki dağlarda üç kez yankılandı. Kartal yuvasındaki kartallar bile kanadını çırpı. “Yedik sanki kartını! Ben o parayı sana ödeyecektim bir kere! Hâlâ da ödeyeceğim! Bir döneyim, takır takır ödeyeceğim! Hatta faiziyle!”

Bana dönen yüzünde nihayet bir ifade vardı. Zira şakakları gerilmiş, kaşları da yerinde durmayarak onlara eşlik etmişti. “Ne dedun? Senden para mı istedum ula?” diye Karadeniz ağzına bir bağladı ki önce donakaldım. “Ayrıca söylemeden geçmeyeyim, sen kocanın ocağına incir ağacı dikersen. Kırk binlik ruj mi olur!”

Burnumu havaya diktim. “Bırak da onu kocam düşürsün!”

“BAŞLATMA ULA KOCANA!” diye bir kükredi ki öküz.

Korkudan birkaç adım geri gitmek zorunda kaldım. Resmen şu an evin içinden konuşuyordum. Bu beni durdurmadı tabii. Kollarımı birbirine bağlayıp, “Senden daha kalıplı bir koca bulayım da seni bir güzel dövsün!” diye çıktım.

Bir an durdu. Yavaşça yönünü tamamen bana çevirdi. Önce başını eğdi, altındaki o dağlar kadar geniş gövdesine baktı, sonra yine bana. Kaşının birini kaldırarak, “Benden daha kalıplı deysun ha?” diye sordu.

“Aynen öyle deyrum!” dedim ama içimden geçen de tam olarak şöyleydi: *Yani... Belki... Olabilir mi? Ama yok. Onun daha büyüğü fantastik filmlerde genetiğiyle oynanmış mutant gorillerdir herhalde.*

Bir an sessizlik oldu. Sonra gözlerini daha başka kısararak, “Bok bulursun!” diye yapıştırdı cevabını.

“Ayyy dambıl yutmuş kas yığını!” diye viyakladım. Ama bu sefer içten, gönülden... Sonra da dilimi çıkardım. *Oh! Dünya varmış!*

Kaşlarını düşürüp baktı. Vallahi az önce bahsettiğim gorillere bakar gibi baktı hem de. Parmak uçlarıyla kendi gövdesini işaret ederek, “Sen baa dil mi çıkardun?” diye sordu.

Ellerimi bel boşluğuma dayadım. Mahalledeki şirret, kavgacı kadın moduna balıklama geçiş yapmıştım ki bu huyumu da tamamen annemden almıştım. Normal zamanlarda ne kadar süzüm süzüm süzülse de kavgacı

esnasında babama kök söktürürdü. Eh, bir yerde ben de annemin kızıldım. “Aynen öyle, asker!” dedim. “Saa dil çıkardum!”

“Yapma taklidimi ula!” Anından yükseldi ayı.

“Ula senin anandır!”

“Kariştirma anamı!”

“Sen de bağırma bana!”

“BAĞIRMAYRUM SAA!”

“BAĞIRIYORSUN BANA!”

“BAĞIRMAYRUM!” Bir adım attı ama adımının eşiğe denk gelmesiyle sınırı aşmış gibi geri çekildi.

“BA-ĞI-RI-YOR-SUN!”

“HAYIR!”

“HAYIRSA NİYE TAVANDAKİ SİNEK KORKUDAN ÖLÜP AYAKLARIMIN DİBİNE DÜŞTÜ AZ ÖNCE!”

Kolunu kapı pervazına yaslariken gömleğinin yakasını gevşetti. “Eceli gelmiş, ne yapalım?”

Ben de elimle sineğin düşen hayali cenazesine işaret ettim. “Ha, tabii... Sen bağırınca tüm mahlukat Hakk’a yürür zaten, değil mi?!”

“Ula seni...” diyerek gerisini ağzının içinden homurdanarak getirdi. “Sana ne diyeyim onu da bilmeyrum şimdi!”

Avuçlarımı iki yana açtım. “Heee... Bak görüyor musun? Düşünme kapasiten de benimle sınırlı.”

Başıyla nefret ettiği birini gösterirmiş gibi, “Git şikâyet et bulacağın kocaya,” dedi. Omuzlarını kabarttığı anda avuçlarını birbirine sürtmesi dikatimi çekti. “Bul da göreyim...”

“Vardır illa...” diye nazlı nazlı omuz silktim.

Gözbebekleri hızlıca büyüdü. Başını yana eğdi. Bakışları deliciydi ama dudaklarına hızla belli belirsiz bir gülümseme yayılıyordu. “Varsa getir hele, bakalum...”

“Getiririm,” dedim ayaklarımı yere vurup başımı dikleştirerek. “Ne sandın?”

“Beklerum. Bakalım boyu kaç, kilosunu kaç, yürek ölçüsü ne...” diye saymaya başladığında boynundaki damarlardan birkaçı şişip şişip indi.

"Hepsi de gayet yerinde olur, merak etme," dedim ters ters. Aşka olan inancımı çoktan kaybettiğimi onunla tam da şu an paylaşacak değildim. "Özellikle de pazuları..."

"Pazuları ha?"

"Evet, pazuları."

"Kapılardan geçemey?"

"Aynen öyle."

Çenesini parmaklarının arasında okşarken yine homurdandı ama bu defa onu duydum. "Getir bakalum o mu kapılardan geçey yoksa kapılar mı ona geçey..."

Sonra bana döndü, kapı girişindeki varlığıma tepeden tırnağa bakıp, "Ula..." dedi. "Sen beni var ya... Ya deli edecen... Ya da..." dedi, cümleyi bitiremeden avucuyla ense kökünü sıktı. Sonra da tek kelime etmeden kurşun izlerinin uğramadığı yeri kalmamış üstü açık arazi arabasına binip gitti.

"Domates yok, peynir yok... Reçel kavanozunu da açamadım. Kırsam? Yok, o zaman hepsi ziyan olur. Ayrıca içine cam kaçarsa yine yiyemem. Zaten açım, bir de üstüne hastanelik olmaya hiç niyetim yok."

Of! Sıla bir haftalığına evden gitmişti ve daha ikinci günde midem operaya dönmüş, açlıktan bağıra bağıra bağıra dramatik şarkılar söylüyordu.

Keşke Siloş'um, "Eve de alışveriş yapamadık, istersen muhtardan biraz erzak rica edelim, dönüşte pazara çıkarız," dediğinde ağzımı yaya yaya, "Ben başımın çaresine bakarım, merak etme yiaa," demeseydim.

Ekmek bile yoktu! Ki ben karbonhidrat âşığı bir insan evladıydım. Ekmeksiz sofradan kalkmam mümkün değildi. Doymazdım bir kere... Yoğurtlu makarnayı bile yoğurduna ekmek bana bana yerdim. Hele akşamdan kahvaltıya kalmış soslu soğuk kızartma... Sırf fazla ekmek yediğim için annemden azar işittiğim, fazladan iki saat spor yaptığım günler olurdu. Şimdi ise okuldan geleli saatler olmuş, neredeyse yatma vaktim gelmesine rağmen ağzıma lokma koymamışım.

Derken dolabın gözündeki yumurtalar bana göz kırptı. Dolaptaki tek şeydi o iki yumurta.

Sakın, Meloş! Biz de onları pişirecek yetenek yok... Sakın!

Omuz silktim. "Hiç de bile!"

Yani... Tamam, ben de mutfakta başarılı olduğumu düşünmüyordum ama böyle bir durumda da iki yumurta kırıp başımın çaresine bakabilirdim herhalde?

Derin bir nefes aldım. Tavayı çıkardım. Tüpü yakıp yağ koydum. Ay bu arada iyi ki tüpü yakarken Sıla'yı izlemiştim yoksa daha bu aşamada elenecektim ve, "*Zavallı köy öğretmeni, yumurta kırıp aç karnını doyurmaya çalışırken kendini havaya uçurdu!*" haberlerinin başrolü olacaktım.

"Hepinize buradan selamlar. Bugün sizler için dibi yanmış, üstü çiğ kalmış, halk arasında felaket diye bilinen özel bir tarif hazırlıyorum," diye mırıldandım kendi kendime. Sonra başımı omzuma devirdim, dudaklarımı uzattım ve sanki karşımda kamera varmış gibi poz verdim. Bence herkes yalnızken böyle şeyler yapardı.

Yumurtaları dolaptan alırken muhteşem bir sonuç beklemiyordum kendimden ama en azından aç karnımı doyurabileceğimi umuyordum.

Yumurtayı iki parmağımla tuttum. Mutlu mesut, özgüven tavan... Şöyle nazikçe dokundurdum tezgâha. Çat! Eee, ne oldu şimdi? Kabuğu zerre kırılmadı! Yumurta resmen yüzüme gülüp, "Kırılmadım ki, n'abeeer?" diye alay etti benimle.

"Sana nazik davrananda kabahat! Kıracağım ulan seni!"

Bir daha vurdum... Yok! Sanki tavuk bunu yumurtlamamış, resmen beton dökmüş!

Son çare tezgâhı bıraktım, kâseye vurmaya karar verdim. Sonuçta kâse de çırpmayı planlıyordum, direkt içine vurarak kırmam çok mantıklıydı. Yumurtayı avucuma hapsedip, "Hadi bu defa inşallah," diyerek kâseye bir yapıştırdım...

Ne mi oldu?

Beyazı kâseye, sarısı elime, kabuğu da... Saçlarıma yapıştı!

Çiğ yumurta kokusundan oldum olası nefret ederdim ve şu an saçlarımdan çiğ yumurta damlıyordu. *Ayyy, kusacağım galiba öğ öğğ! Iyyyy!*

"Ay n'olur kusmayayım. Zaten midemde çıkaracağım bir şey yok!"

Sinirden burnumu çekip gözlerim dolmuş halde homurdanmaya başladım ama pes etmek yok! İkinci yumurtaya geçtim. Bu sefer ne çok kaba ne de nazik; tam kararında davranacaktım. Sonuçta *eyeliner'*ını tek hamlede taşırmadan çeken kadındım ben. Bir yumurta mı kıramayacaktım? *Heh heyt!*

Daha derin bir nefes eşliğinde gözlerimi kısıtım, nişan aldım ve... Allah'ım kırıldı! şükürler olsun. Gerçi kabuğunun parçaları içine düşmüşü ama olsun, uzun tırnaklarım sayesinde onları da ayıklayıverdim. Benden başka kimse yemeyeceği için sorun olmazdı sonuçta.

Yumurtayı güzelce çatalla ırttım. Tavaya dökeyim dedim ama kız mış yağ *cosss* diye bağırınca yanmamak için geri çekilip kolumu sonuna kadar uzattım. E haliyle yumurtanın yarısı tavaya, diğer yarısı da yere döküldü ama... Ona da neyse.

“Yes be! İşte bu kızım!”

Başarmanın sevinciyle saçlarımı öyle savurdum ki şu havam Danilo şef'te bile yoktu. “Hadi bakalım, piş şimdi uslu uslu.”

Gözlerimi yumurtaya dikip pişmesi için psikolojik baskı yaparken karıştırmanın iyi bir fikir olacağını düşünerek tahta kaşığa uzanayım demiştim ki ayağım yerle bir kavgaya girişti. *Ayol bildiğin kayıyorum ben!*

Yere sıçrayan yumurtanın üzerinde resmen paten yaparken tezgâha tutunmaya çalıştım. Düşmeyeyim diye savurduğum elimin tavaya çarpma-sıyla tava tüpün üzerinden bir uçu, havada süzüldü ve tava bir yana... İçindeki yumurta başka bir yana savruldu.

Başka bir yana derken, bir çift postalın üstüne. Hı?

Dizlerimin üzerine düştüğüm yerden bakışlarımı yavaşça yukarı çıkardım. Postal... Üzerinde kamuflajlı iki uzun bacak sonrası... Analar neler doğuruyor temalı bir gövde ve... Tahir! Mutfağın kapısında durmuş bana bakıyordu.

O postallar ki bir zamanlar karnımı doyuracağımı sandığım, şimdi ise hayallerimden cenazesinin kaldırıldığı kutsal yumurtayı ağırlıyordu!

Tahir'in surat ifadesi ise tamamen donuktu ama gözleri... *Cidden mi* der gibi bakıyordu. Üstelik kaşlarından biri de hafif yukarıda...

Ben ona baktım, o bana...

“Açlıktan öleydim de şu manzarayı görmeyeydim...” diye fısıldarken elindeki şeffaf poşet dikkatimi çekti. İçinden bazlama, tarhana ve birkaç şey daha görünüyordu.

Tarhana mı? Bazlama da kocamandı. Açlıktan gözüm dönmüşken evren bana resmen kocaman beyaz bir ışık yakmıştı.

Ama Tahir bana doğru eğilip kaşlarını çatınca o ışık bir anda söndü tabii. “Ne yapıyorsun sen yerde?”

“Horon ediyorum!” diye çemkirdim başıma gelenlerin suçlusu oymuş gibi. “Düştüm işte, görmüyor musun? Hem sen eve nasıl girdin? Kapıyı çaldığını duymadım?”

“Duyamazsın çünkü ardına kadar açık unutmuşsun. Şimdi neden yerde olduğunu söyleyecek misin?”

Başımı küskün küskün çevirdim. “Hiç... Yumurtayı kırmaya çalışıyordum...” dedim sinirle. Sonra da çiğ yumurtayı gösterdim. *Bir kez daha ıyyy!* “Ama... O beni kırdı.”

Başını hafifçe çevirerek güldü. “Maşallah, elinden de hiçbir iş gelmiyor.”

Tam oldukça yüksek bir sesle *komik mi* diye soracakken elini uzattı. “Gel bakalım, önce kaldıralım seni.”

Çatuk kaşlarımla birlikte başımı sallarken dudaklarımı büzülmemesi için zor tutuyordum. “Tamam, hadi kaldıralım beni.”

Ayaklarımın üzerine kadar doğrulduğumda elimi bıraktı ama ayağımın altı yağ gibi kayıyordu hâlâ... Yine yere yapışacağım diye beklerken koltuk altımdan kavradı. Üst raftan kitap alıyormuş gibi bedenimi kaldırıp mutfağın temiz bir köşesine bıraktıktan sonra, “Aç mısın?” diye sordu.

Aç mıyım? AÇ MIYIM?

Şu an midemin gurultusunu Van’dan duyarlar, yüzbaşıcığım.

Ama benim gurur maşallah Himalaya Dağları... “Yoo... Yani... Azıcık...”

Tam da o an haysiyetsiz midem gurul gurul guruldamasın mı?

Yüzbaşına rezil olmak bizde alışkanlık yaptı, Meloşum...

Öfkeyle topuğumu yere vururken yumruklarımı sıktım. “Ya sen benim aç olduğumu nereden anlıyorsun her defasında? Mideme dedektör mü taktırdın be adam?”

Bu defa gözlerimin içine baka baka güldü, ayı. Sonra tek kelime etmeden, ağır adımlarla geldi ve elindeki poşeti tezgâha koydu. Üzerindeki askeri parkasını yavaşça çıkardı, yarım kollu haki tişörtü ortaya çıktı. Üniformasının sol kolunda jandarma arması, sağ kolunda ise yıpranmış bir tim flaması vardı. Sol omzunun hemen üstünde kan grubu, altına küçük harflerle yazılmış *JÖH* harfleri duruyordu.

Telsizini belinden çıkarıp tezgâha bıraktı, silahı hâlâ palaskasına asılıydı. Lavabonun başına geçtiğinde tezgâhı kısa sürede bal dök yala yaptıktan sonra yıkadığı tavayı aldı. Ocağı açtı. Tüm bunları yaparken ağzım açık izledim tabii... O koca cüssesiyle mutfağın tamamını doldurmuştu. Saatler

önce sivilken kökleri belli olan sakalları artık yoktu, tamamen sinek kaydı tıraşla giymişti sabun kokulu üniformasını.

Poşetten tarhana kavanozunu çıkarıp ağzını açtığı anda, “Tarhana mı yapacaksın?” diye sordum. “Ağır kokuyor o sanki ya... Hiç de içmedim.”

Dönüp kısa bir an için bana baktığında gözlerinden ne olduğunu bilmediğim kısa bir anlam geçti. “He, tarhana yapacağım,” dedi sertçe. “Yoksa ha bu evi yakacaksun, bizim karakol da nasibini alacak.”

Yine Karadeniz ağzıyla konuştu. Ama sinirli de değildi ki... Sinirli miydi?

Duyguları ne bilmiyorum ama bir şey itiraf etmeliydim ki Karadeniz ağzıyla konuşurken başka bir havası oluyordu. O güçlü, sert görüntüsüne tatlı bir aura ekliyordu ve benim sadece durup izleyişim geliyordu.

Ama bir dakika... Galiba kötü bir şey söylemişti. *Ay... Bu adam!*

“Senden bana yemek yapmanı isteyen mi oldu?” Kollarımı bağlayıp üzerime yapışan o baş hareketiyle saçımı geriye savurdum.

“Sadece senin için mi yapacağım? Ben de açım da, on yedi saatlik operasyondan döndüm. Bir de üstüne cadinin biri geldi baa çatti, iştah mıştah bırakmadı.”

“Ben miyim o cadı?”

“Acaba kimdur?” diye söylenerek yağı koydu. Biraz salçayla kavurarak tarhana ekledi. Onu da kavurdu. Üzerine göz kararı su eklerken tüfek kullanıyor kadar usta görünüyordu.

Ayrıca... Bir insan, tarhana yaparken nasıl bu kadar karizmatik olabilir?

Tarhanayı kaynamaya bırakıp tahtayı ve bıçağı aldı. Poşetten iki pembe domates çıkarıp yıkadı. Kendisinin doğrayacağını düşünürken bıçağı tezgâhın üzerine koydu. “Sen de yardım edeceksun,” dedi askerine emir veriyormuş gibi. “Domatesler ellerinden öper, Öğretmen Hanım.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Ben mi?”

“Evet, sen?”

Bıçağa baktım. *Ne olur bana dokunma* der gibi bakıyordu keskin ve tırıklı ucu.

“Ben... Şey... Belki de... Yani... Kendin doğrasan?” diye kekeliyordum ki ansızın kolumdan tutup beni tahtanın başına çekti ve bıçağı elime tutuşturdu. Avucunun içi, avucumun üzerine kapandığında şaşkınlıktan dudaklarını aralandı. Tahir tam arkamdaydı. Beklemiyordum. Hiç beklemiyordum.

Sırtım usulca ama kaçamayacak kadar kesin bir şekilde hatlı ve geniş göğsüne yaslandı. Kolları iki yanımdan omuzlarımı sarar gibi uzandı. Omuzları ise benim üst gövdeyi büyük ölçüde çevrelemişti. Aramızda yarım adımdan fazlası yoktu, bedenlerimiz değilse bile kamuflajı ile pijamam temas halindeydi.

Öncelikle bismillahirrahmanirrahim.

Avuçlarının içiyle ellerimi öyle geniş sarmıştı ki bıçağın soğukluğu avuçlarımda onun sıcaklığıyla karışıyordu. Parmak köklerindeki nasırları elimin ince derisinde tüm ayrıntılarıyla hissediyordum. Yönlendirmesi ile bıçağı domatesin üzerine yerleştirdiğimiz an nabzımın ritmi hızlandı. Bizzat bana öğretmeye niyetliydi. Ve galiba, kalbimin göğüs kafesine daha sert vurmasının sebebi de buydu.

“Bak,” dedi. Sesi daha kısık. Daha içeriden. Daha... Dokunur gibi. Nefesi kulağımın kenarında dolaşır sanki orada kalmak istercesine gezinirken sesinin titreşimi boynumun en savunmasız yerine kazındı. “Elini bıçağa yakın tutarsan kesersin, yazık olur o zarif parmaklara.”

Bıçağı daha sıkı kavramam için avucunun içiyle elime bastırdı. O baskıyla birlikte kollarının arasında kilitlenmiş gibiydim. Kaçamıyordum. Kaçmak ister miydim? Cevabı kesin bir hayırdı. Başlattığı yakınlığımızın hoşuma gitmediğini söyleyemezdim. İçimdeki sıcaklık bir yana, tarifsiz şekilde güvende hissediyordum. Bakışlarımı tahtaya sabitlemeye çalışırken... Üniformasının sert kumaşı tenimde kıpırdadı. Her deviniminde bedeninden yayılan sert rüzgârı daha net hissediyordum. Arada bir de başımı çevirip tişörtünün aralığından, zincir dövmesinin yanındaki ufak melek kanadının hâlâ orada olup olmadığını görmeye çalışıyordum.

O gün gördüğüm sadece zincir dövmesiydi. Ya melek kanadı? Onu görememiştim. Hâlâ orada mıydı? Hâlâ adımı göğsünde taşıyor muydu? O günden beri zihnimin arka odalarında sürekli bunu düşünüp duruyordum.

“Bak... Şöyle tutacaksın.” Nefesim vücudumda dolaşmayı unuttu sanki. Sanki ciğerlerim onun sesine alan açmak için tamamen boşaldı. “Parmakların böyle... İçeri doğru...” Bir dilim kestik birlikte, sonra bir dilim daha. “Anladın mı?”

Bana mı diyor, bıçağa mı? Yok canım, bıçağa anladın mı diye sormaz herhalde. Galiba bana diyor.

"Hı hı," dedim, sesim cılız, neredeyse fısıltı kadar... Sonra sadece bir şey söylemiş olmak için, "Sen hep böyle... Üniformayla mutfağa mı girersin?" diye sordum.

Başını hafif yana eğip gülümsediğinde onu daha yakında hissettim ama başımı çevirip yüzüne bakamadım. "Sen de boyle yumurtayı hep yere mi kurarsun?"

Bozuldum. Çekilmek istedim ama elimi bırakmadı. Kollarının arasına bir çiviyle çakılmış gibiydim. Oysa kaçarak bu duruma bir son verebilirdim. Sadece bırakmasını söylemek için başımı ona çevirdiğimde burun buruna geldik. Ve bu yakınlık birlikte dudaklarındaki oyunbaz gülümseme buharlaşıp uçtu.

Gözbebeklerinde parlayan yıldızlar belirdiğinde o kızıl kahve gözleri gözlerimden sekip dudaklarıma kaydı. Bu defa refleks olarak değil, bilinçliydi. Âdemelması boğazında sertçe hareket etti. Yetmedi. Tekrar yutkundu. "Aldığın ruj bu midur?" diye sordu boğazından gelen, derin bir sesle. Dudaklarının kenarı neredeyse görünmeyecek kadar minik ama deli gibi vurucu bir kıvrımla yukarı kalktı. Ve gözleri, hâlâ dudaklarımdaydı. "Yakışmış."

Gözleri o kadar ağır, derin ve düşünceli bakıyordu ki dudaklarımın karıncalanmaya başladığını hissettim.

Ayyy Meloş, gelir mi bir otuz dokuz bin dokuz yüz doksan dokuz liralık öpücük?

O dudaklarıma bakar da ben durur muyum? Ben de baktım.

Üstdudağı tam erkek adam havasında; sert, düzgün ve kibarca kavisli. Ama asıl felaket altdudağıydı... Aman Allah'ım! Dolgun ama abartısız. Nasırlı avuçlarının aksine dudakları pürüzsüz, yumuşacık görünüyordu. Böyle sanki biri dudak balımını icat etmeden önce Tahir'in dudağını referans almıştı. Konuşurken ağzından söz değil, baklava dökülüyormuş gibi duran dudaklardan... Allah'ın bir lütfu resmen.

Ve ben... Büyük ihtimalle biraz fazla iç geçirdim. "Güzelmış dudakları..."

Bakışlarımız aynı anda yukarı kalktı. Göz göze geldik. Bir saniyelik sessizlik... Ve sonra...

Bir dakika. Ben bunu dışımdan mı söylemiştim?

AY NAYN!

Sessiz düşünce ayarlarım bozulmuş olmalıydı. Bu yüzden az önce ballandıra ballandıra baktığım dudakları şimdi çarpık bir sırıtmayla yukarı kıvrılmıştı. *Ne ukala bir kıvrılma...*

“Ben bayılacağım ama... AÇLIKTAN!” deyip bir ceylan çevikliğiyle eğilerek çıktım etki alanından. Ceylan değil gerçi, daha çok panikleyen sincap gibi kaçtım ama neyse...

Şükürler olsun ki o da bu defa insafa geldi, peşimden laf falan atmadı. Hemen toparlandık. Ben hızlıca temizlenip sofrayı hazırladım, o da sobayı yaktı. Kısa sürede içerisi sıcacık oldu. Sobanın çıtırtısı, çıra ve üstüne bir de tarhananın o ekşimsi kokusu... İki kişiden fazlasını istemeyen ufak masa, beyaz örtü üstündeki kâselerde sıcacık tarhana, yanında parlak domatesler, üzerlerinde kırmızı pul biber ile zeytinyağının ısıltısı ve taze mısır ekmeği duruyordu.

Sobayı yakmasaydı bile içerisi sıcacık olurdu.

Masaya oturduk. Aslında başta yemeğe birlikte başlamıştık ama öyle iştahlı yedim ki ilk üç dakika hiç nefes almamış olabilirdim. Başta burun kıvrdığım tarhana... Yok böyle bir lezzet! Hele içine bazlama doğrayınca... Of! En son yarım mısır ekmeğini ağzıma tıkmaya çalışırken başımı kaldırdım. Tahir tam karşımda oturuyordu. Gayet medeni bir şekilde, normal insan evladı gibi ağzındaki lokmayı çiğniyordu. Buraya kadar sorun yoktu. Sorun olan, aynı anda beni izliyor olmasıydı. Ben utanarak elimin tersiyle ağzımı silerken gözlerini üzerimden çekmeden sakince suyunu yudumladı. O kadar sakindi ki, sanki her gün bir kadın onun dudaklarına iç geçirip sonra da panikleyerek yarım ekmek yutmuş gibi davranıyordu.

Dayanamadım. “Ne bakıyorsun?” dedim ağzımdaki ekmekle birlikte. Tabii bu cümle olması gerekenden biraz bozuk çıktı çünkü ağzımda karbonhidratla dolu bir dünya vardı. Yani daha çok, “Nbkaaokuyoon?” gibi bir şey oldu.

Tahir kaşığı yavaşça tabağa bıraktı. Başını yana eğdi. Gözlerinde bir parça parıltı geldi ve orada kaldı. “Bir tabak daha ister misin?”

“Hı?” Başıyla önümdeki boş çorba kâsesini işaret ettiğinde, “İsterim,” dedim. Tahir kâsemi alıp mutfığa gittiğinde düşündüm: Neden bu yaşına kadar bir kişi bile tarhana, zeytinyağlı domates ve mısır ekmeğinin birbirine bu kadar yakıştığını söylememişti?

Önüme bıraktığı çorbadan ikinci kaşığı alırken, “Merak ettiğin kadar var mıymış?” sorusuyla başımı kaldırdım. “Anlamadım,” dedim.

Ayağa kalktı. Pencerenin yanına gidip camı yarım şekilde açtı. Cebinden bir sigara dalı çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirip yaktıktan sonra dumanı yavaşça içine çekti. "Tarhanayı merak ettiğini söylemiştin."

Önce anlamadım ama sonra... Yıllar önce ondan aldığım başka bir sözdü bu. Bana tarhana içirmesini istemiştin. Ve hiç haberim olmadan yine sözünü tutmuştu. Parmaklarımın arasındaki kaşığı çorbanın içinde gezdirirken, "Güzelmış," dedim. "İçtiğim en güzel çorba."

Bakışları dışarıdaydı. Sigarasını içerken karanlığın ortasında, yamaçlardaki karla parlayan dağları izliyordu. Dilemeye çalıştığım iki özü de görmezden gelmişti ama buradaydı. Yanımdaydı. Benim için çorba pişirmişti, sobayı yakmıştı. Beni doyurmuş ve ısıtmıştı. "Tahir, ben..."

"Şimdi değil."

"Ama konuş-"

"Melek," dedi biten sigarasının ardından bir tane daha yakarken. Sesi sabırlıydı. "Şimdi değil da kızım."

Şimdi değil. Ya ne zaman? O gün, eğlencede masanın örtüsü bir asker tarafından açıldığında beni o askere teslim etmişti. Tek bir saniye daha görmemiştin. O masanın altında konuştuğumuz ne varsa orada kalmıştı. Eskiye konuşmak istemiyordu. Artık bunu anlamıştım. Onu zorlayamazdım ama içimdeki bu kırgınlık... Beni bir türlü rahat bırakmıyordu. Çorbadan bir kaşık daha almadan sandalyede dönüp yönümü tamamen ona çevirdim.

"Madem bizi konuşamıyoruz, o zaman başkalarını konuşalım."

Sigarası dudaklarının arasındayken dağları izleyen kahve gözleri yavaşça üzerime çevrildi. "Seni dinliyorum."

"Sıla'nın Serhan'a âşık olduğunu biliyor musun?"

Şaşırmadı. Biliyordu.

"Ya Serhan'ın da Sıla'ya âşık olduğunu söylesem?" dediğimde kaşları çatıldı. İşte bunu bilmiyordu.

"Kaynağın sağlam mı?"

Başımı salladım. Söylemesi zordu ama söylemek zorundaydım. Bu konuda bana yardım edecek en doğru kişi Tahir'di. "Kaynağım... Güldane teyze."

Sigarası dudaklarının arasında donup kaldı. Beklemiyordu. "Anam mı?"

"Evet," dedim çekinerek. "Ağzından duydum. Serhan'ın Sıla'ya ilgisini ilk o fark etmiş. Hemen Serhan'ı köşeye çekip *ben Sıla'yı oğluma...*"

Gerisini söylememe müsaade etmeden gözlerini öfke gerilmesiyle kapattı. “Ana...” dedi hırıltıyla. “AH ANA!”

Yavaşça ayağa kalktım. Kötü hissetmiştim. Bir yerde ona annesini kötülüyor gibi görünebilirdim ama bilmeliydi. Çünkü benim de içimi kemiren bir soru vardı. “Tahir...” Yürüyüp arkasında durdum. “Sen ve Sıla-”

“Yok öyle bir şey,” dedi kestirip atan bir sesle. “O kıza hiç o gözle bakmadım. Annem kendi kendine gelin güvey oldu. Bin kere de söyledim olmaz diye ama...” Bana döndüğünde dişleri sıkılı haldeydi. “Yani aralarına giren anammış, öyle mi?”

Bakışlarımı eğdim, başımı salladım. “Üzgünüm...”

Çenemde hissettiğim parmakları bedenimdeki tüm hücreleri titrettiğinde parmaklarını yukarı itmesiyle başımı kaldırdı, göz göze geldik. O ihtiyatlı bakışlarıyla yüzümü izlerken, “Sıkma canını,” dedi. “Senlik bir durum yok. Sıla ve Serhan dua etsin ki sen çözdün oyunu.” Başını omzuna yatırıp güldü. “Merakın bir işi yaradı, ha Barbie?”

Barbie... Tahir ve Arslan abimin bir zamanlar bana taktığı lakaptı bu. Duymayalı uzun zaman olmuştu.

“Sıkmayayım madem...” dedim dudaklarımı birbirine bastırıp gülümseyerek. “Ama bu işin Serhan kısmı sende!” Nihayet o ikisinin birbirine açılacağını ve belki de sevgili olacaklarını düşününce içimde çiçekler açtı. Heyecanla sigarayı tutan eline yapıştım. “Sıla’yı ben hallederim. Çözelim bu işi olur mu? Âşıklar daha fazla ayrı kalmasın, kavuşsunlar!”

Bakışları tuttuğum eline düştüğünde dudakları aralandı. Kahvelerine yayılan ince kıvılcımlar bir an için kaybolurken tekrar yutkundü. Yutkunma tiki falan mı vardı acaba? “Kalmasun,” dedi Karadeniz ağzına yatay geçiş yaparak.

“E şimdi ne yaptım seni kızdıracak?”

“Kızdığımı nereden çıkardun kızum?” diye sorunca kıkırdadım. “Karadeniz ağzı mutlu olunca da gelur yamacıma.”

“Şimdi neden mutlu oldun ki?”

Sessizlik. Zor bir soru mu sormuştum? Başını çevirip boğazını temizledikten sonra, “Serhan için,” dedi. “Kardeşim sayılır bir yerde.”

“Doğru,” diyerek ona hak verdim. “Ben de Sıla adına mutlu oldum. Umarım çok yakında aşklarını dolu dolu yaşamaya başlar-” Parmağımda hissettiğim acıyla sıçrayarak çılgılık attım. “Ay! Elim! Elim yandı!”

Konuşurken unuttuğumuz sigarası sinsice kendi işini bitirmiş, parmağımı acımadan yakmıştı. Saniyelik bir panikle banyoya yöneldim. Elimi soğuk suyun altına tutacak, acıyı bir nebze dindirecektim. Ama tam o sırada Tahir kolumu tuttu. “Dur,” dedi. Sade, kısa ve net. Gözlerinde sükûnet, sesinde otorite...

Hiç düşünmeden, hiçbir tereddüt göstermeden parmağımı avuçladı ve... Dudaklarının arasına aldı.

Bir şeyler oldu. Ama ne oldu bilmiyorum. Kalbim mideme mi indi, midem ciğerime mi dolandı yoksa ruhum başka bir boyuta mı geçti? Bir anda hiçbir şeye odaklanamadım. Tek hissettiğim onun dudaklarının, sonra da dilinin tenime değdiğiydi. Canımı acıtan o yanık noktasına diliyle dokunduğunda içimde bastırılmış, derine gömülmüş, adı konmamış her ne varsa yüzeye fıskırdı. Nefesim tutuldu. Tenimdeki acı yerini derin bir ürperişe bıraktı. Bir titreme, bir sarsılma ve sonra... Bir yanma daha. Ama bu başka türüydü. Bu yanma iliklerime kadar uzanan, beynimi susturan ama aynı anda kalbimi konuşturarak cinstendi.

Parmağımı usulca geri çekti. Dudaklarımdan bir ses çıktı mı bilmiyordum ama içim çığlık çığlığaydı. Soğuk bir sakinlik taşıyordu bakışları ama içindeki azgın dalgaları görmemek imkânsızdı. Gözlerini kaçırmadan başını eğdi ve diliyle ıslatığı yere bu defa usulca üfledi.

Sıcakla soğuğun dansı gibiydi.

Ama nefesi orada serinletici etkisini göstermeden önce midemde çoktan bir kelebek istilası başlamıştı. Kalbim ritmini şaşırmıştı. Bedenimin geri kalanı mı? Sanki bir süreliğine tamamen sustu. Ne kollarımı ne ayaklarımı hissediyordum. Tek merkezim parmağım ve etrafında dönen, gözle görülmeyen ama içimi kavuran fırtınaydı.

Tahir’in fırtınasıydı.

Artık ne bir kelimeye ne bir açıklamaya ihtiyacım vardı. Çünkü vücudumun her hücresi, zaten her şeyi fazlasıyla anlamıştı.

“İyi misin?” dedi sonunda. Kısık, hafif çatallı bir sesle.

Bu defa ben yutkundum. Boğazımdaki düğüm çözülmemişti hâlâ. “Yanık iyileşir de...” diyebildim. “Sen biraz derine üfledin galiba.”

Açıkça gülümsedi. Hâlâ avucunda parmağım, parmağımda hâlâ onun bıraktığı ıslaklık, kalbim hâlâ maraton koşusunda. *Oy ben nere gidem...*

“Bana söylemek istediğin bir şey var mı?” diye sordu ama cevabı zaten biliyor gibiydi.

“Na-nasıl bir şey?”

Başını omzuna yatırıp, “Belki tatsız bir şakadan bahsetmek istersin,” deyince kalakaldım. Biliyordu. Hatta bakışları en başından beri bildiğini söylüyordu. Yine de bana soruyordu. İtiraf etmemi bekliyordu. Peki ya... Kızmamış mıydı? “Hayır,” dedi sakince. “Şerif Ali’nin son dangalıklığına senin oyununa alet olmasını da ekleyerek onu öyle bir eğitim kampına sokacağım ki geri döndüğünde götüne pusula takıp her sabah kendi gölgesinden teknil alacak.”

Hı? Ay o nasıl bir ceza yöntemi öyle ya...

Tahir’i bilmem ama Yüzbaşı Tahir fena acımasızdı. *Allah askerlerin yardımcı olsun.* Ama Şerif Ali de benim yüzümden bu duruma düşmüştü. Bir an içim sızladı.

“Ama yazık değil mi Şerif Ali’ye? O bir garip Şeftali... Ayrıca sadece küçücük, minnacık bir şaka yapmak istemiştik. İtiraf et, bence sen de eğlendin. Sayemde hayatına renk geldi.”

“Ya... Kesinlikle,” dedi ama nasıl inandırıcı değil, anlatamam.

“Ne var yani bebek eşyalarıyla dolu bir kutu gönderip yanma da *baba oluyorsun yakışıklı* yazısı iliştiirdiysem!” demiştim ki pencerenin camı kıpırdadı.

Tahir ile başımızı aynı anda çevirdiğimizde Bekir’in çatık kaşlarıyla burun buruna geldik. Ağır çekimde önce bana, sonra da amcasına bakarken elindeki matematik kitabı kayıp düştü.

“Bunu baa nasıl yaparsunuz?” diye sordu içli içli.

Bir anda öyle bir duruma düştüm ki göğsüme tabanca dayamış vaziyette Tahir’e, *beni beni, Bihter’ini,* derken Adnan Ziyagil bizi basmıştı sanki. Belki bir Bihter Ziyagil gibi basılmış değildim ama kurduğum son cümlelerin üzerine parmağım Tahir’in elinde ve dudaklarının yakınındaydı. Ve Bekir o cümleyi duymuştu... Duymakla kalmamış, üstüne hayal gücünü yirmi dördüncü vitesle takmış, senaryosunu yazmış, film müziğini bile içinden mırıldamıştı.

Açıklamaya fırsat bırakmadan, “Birinui emicem, biriniz sevdiceğim...” diye feryat edip koşmaya başlamasını mı?

* *Aşk-ı Memnu* adlı Türk televizyon dizisinin çok bilinen bir repliğidir. (e.n.)

Koşmak dediysem öyle çocuksu bir koşturmaca değil, bildiğin acı dolu bir kaçış. Sanki fonda *DAYANABİLİRSEN DAYAN BEKİR CABBAR* çalıyordu.

Tahir ile göz göze geldik ve olacaklar aynı anda ikimizin de gözlerinin önünden akıp giderken, “KOŞ TAHİR, KOŞ!” diye bağırdım ama daha sözümü bitirmeden pencereden atlayarak Bekir’in peşine takıldı.

E benim durmam olmazdı tabii. Tahir o koca cüssesini pencereden geçirirken camı çerçeveyi indirdiği için kapıya koştum ve gecenin keskin soğuğu suratıma vururken koşabildiğim kadar hızla koşmaya başladım.

Meydana doğru; Bekir önde, Tahir arkasında, ben onların arkasında üç kademeli bir koşu zinciri oluşturmuştuk. Yokuş aşağı koşuyorduk.

“Aldattular beni! Sırtımdan vurdular!”

Ya dur! Kim kime ne yapmış? Ben ne zaman Bekir’i aldatmışım? Hangi ara Bekir’in emicesiyle aşk yaşamışım? Dahası ben neden tüylü terliklerimle yokuş aşağı koşuyorum? Neden bu yokuşu bir türlü insan gibi sakın sakın inemiyorum! Neden bu lanet yokuş beni her defasında rezil ediyor? Bu yokuşun benimle alıp veremediği ne var?

“Gel ula buraya!” diye bağırdı Tahir yeğeninin arkasından koşarken. Mesafeyi epey kapatmıştı ama Bekir pire gibi! Ele avuca gelmiyor ki. Saniye süt yerine Redbull’la büyütülmüş! “Ula seni bir yakalarsam çükünü keseceğim çükünü!”

Oha yanii! Burada topun ağzındayız. Az sonra Güldane ikimizi de öttürecek, adamın tehditleri hâlâ tam randımanlı!

“Ay Tahir!” diye bağırdım sırtına doğru. Nefes nefese kalmıştım. “Şeker ver, çikolata vaat et! Oyuncak falan söyle! Çocuk bu, çocuk!”

Ama yok. Tahir anlar mı hiç? Asker adam! Her sorunu ya tekmeyle ya da tüfekte halledecek!

O değil de koştuktan ciğerim çıktı. Bu nasıl bir yokuş böyle? Çin Seddi bile bundan daha kısadır yeminle. “Be-kiiiiir...” dedim nefes nefese. “Yannnn-luuşşşş ann-laa-duuuuu.”

Cümlem yolda öldü.

“Bekir,” dedim. “Sana her şeyi anlatacağım. Ama önce bana bir sandalye verin, ciğerim ağzıma geldi.”

Tam o sırada ayağımın kediye takılmasıyla kedi tiz bir, *miyavvv* eşliğinde zıplarken korkudan terliğimin teki ayağımdan fırlayıp gitti tabii ama

* Emir Can İğrek’in *Ali Cabbar* adlı şarkısına gönderme yapılmıştır. (e.n.)

yere düşmedi. İçinde bulunduğumuz trajikomik sahneye yeni giriş yapan oyuncunun eline düştü.

Elinde sapı kopuk tencere kapağı, boynunda sesi bir alçalıp bir yükselen bozuk bir radyo, gecenin bir yarısı olmasına rağmen başında güneş gözlüğü, ayağında da Allah ne verdiyse olan Memiş'in eline...

Elindeki terliğe hazine bulmuş gibi bakarken, "Baa bu terlikle randevu mu verdun, sarı çiçeğim?" diyerek terliği göğsüne bastırıp peşime takılma-sın mı?

Allah kahretsin ki takıldı.

Benim kalbim boğazıma çıkmış, nefesim havası kaçmış balon gibi duvarlara çarparken ve gözüm kararmış halde koşarken Memiş'in boynunda-ki radyodan rahmetli Cem Karaca girdi.

Bindik bi' alamete, gedeyoz kıyamete. Amanieyyinn!

Tam o sırada meydanın girişindeki evlerden birinin penceresi açıldı. Nazife nene başını dışarı çıkardı. Ne? Nazife nene mi! "Ula gecenun bu saati ne çığırır durursunuz?" diye bağırdı. "Hanginizin düğünü bozuldi, hanginizin sevdiği başkasına kaçtı!" Uzak gözlüklerini taktığı anda beni gözüne kestirdi. "Anuuu! Bizum orospı koşarak bu yana geliy!"

Ayyy dur Nazife nene, zaten ortalık karışık!

Memiş arkadan bağırdı. "Karima orospı diyenin alnını karışlarum!" Aynı anda radyonun sesi yükselip yükselip alçaldı.

Yol dediğin yol gibi, ulaşmalı bir yere,

Biz dön baba dönelim, geliyo'z aynı yere,

Amanieyyinn!

Ay Allah'ım... Bu bir rüya olmalı; tertemiz, dertsiz, uyuklu bir rüya...

Yani... Gecenin bir yarısı Tahir Bekir'i, ben Tahir'i, Memiş de beni kovalıyor olamazdı, değil mi?

İh ihh... İmkânsız. Bu sadece beynimin ürettiği, yoğun stresli bir rüya.

Gözlerimi sımsıkı kapattım. İçimden hızlıca, "Üç, iki, bir... Uyan, Meloş!" dedim. Yavaşça açtım. Omzumun arkasından bir baktım. Memiş hâlâ orada... Kolları açmış, terliğimi havaya kaldırıp benimle göz göze gelince, "Aşkuuum," dedi. "Sen bu terliği şimdi al, nikâhta verirsun!"

Tahir koşarken bir anda dönüp geri geri koşmaya başladı. Adam olmuş kıpkırmızı! Damarlar bağılıyor patlayacağız diye! "Ula baa bak, Memiş! Kime aşkum dedun sen?"

* Cem Karaca, *Bindik Bir Alamete Gideyoz Kıyamete*, 1999.

Memiş cevabı şak diye yapıştırdı. “Müstakbel karima, sarı çiçeğime dedim, komutanum!”

Derken... şükürler olsun ki yokuşun sonuna geldik. Ama meğer yokuş bitmişti de kâbus yeni başlıyordu. Çünkü tam o anda beyaz geceliğiyle, sessiz sedasız bir hayalet gibi evinden süzülen Güldane Hanım gözüme ilişmişti.

Yüzü soluk, sesi yankılı... “Ne oliy ula gecenin bu saatinde? Hangi kot kafali af kuray!”

Evet, tablo tamamlandı. Bir yanda aşk acısı çeken sekiz yaşındaki Bekir... Bir yanda yeğenini çükünden tavana asıp hizaya getirmeye çalışan Tahir... Bir yanda elinde terlik, gözünde sevda, koşan Memiş...

Ve ben... Sol ayağı çıplak, nefesini popışinden alan, akli ayak topuğuna inmiş haldeki Meloş.

“Neneee!” diye bağırdı. Bekir ve kendini Güldane’nin kucağına attı. Sonra döndü, gözleri hâlâ dolu doluydu, kolunu amcasıyla bana doğru uzattı. “Ha bunlar var ya...” dedi. *Hayır Bekir, yapma Bekir, gözünün yağında otuz beş yumurta kırayım ama yapma Bekir...* “Öğretmenim... Emicemden hamileymiş!”

Nazife teyze camdan, “Uyyyyyy!” diyerek yeri göğü inletti. “Kızın suçu yok! Ben dedum size bu Güldane’nin oğlu zamparadur diye! Bu kizu alup namusumuzu temizleyecesun, Tahir Efendi!”

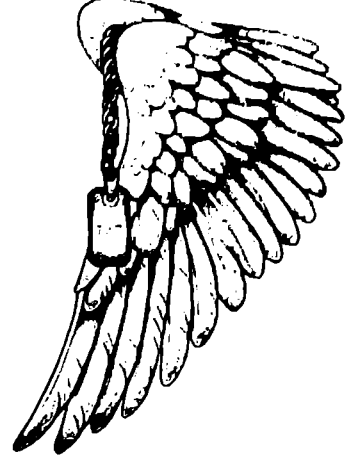
Güldane bir an taş kesildi. Önce gözleri kaydı. Sonra belediye tarafından ruhsatsız olduğu için yıkılan apartman gibi devirdi kendini avluya. “Uyyyyyy... Baa bir şeyler oliy komşulaaaar!”

*Çete çeteye çatmış, çete çete içinde,
Battık buruna kadar, CAFER GETİR PEÇETE...
Amanieyyın!*

9. BÖLÜM

“BAZI ŞAKALAR... HIÇ YAPILMAMALILAR”

Tahir, o gece masasına dağ gibi yığılmış kitapların başında adeta can çekişiyordu. Final haftasıydı. Her biri ayrı bir ölüm fermanı gibi duran defterler, notlar, fotokopiler masaya üst üste yığılmıştı. Az evvel mutfaktan getirdiği çayı bile koyacak yer bulamamış, bardağı not yığınlarının üstüne zar zor sıkıştırmıştı.

Gözlüğünün camı buğulanmıştı, göğsünde sanki yorgun bir soba tütüyordu. Gözleri paragrafların içinde salınan ama hiçbirini gerçekten anlayamayan bir balık gibi deviniyor, kalemi elinde dönüp duruyordu ama ne yazdığını kendi bile kestiremiyordu.

Günlerdir zaruri ihtiyaçlar dışında odasından çıkmamıştı. Ne arkadaşıyla konuşmuştu ne de dış dünyadan bir ses duymuştu. Göz altları morarmış, omuzları çöküp kamburlaşmıştı. Artık bedeninin hata verdiğinin kendisi de farkındaydı ama, “Biraz daha dayan,” deyip duruyordu.

Tam o sırada masasının ucunda duran o eski model tuşlu telefonu titredi. Onu dünyaya döndürdü. Ekranda bir isim belirdi.

Şehriye Melek.

Aslında esas ismi Şehriye’ydi. Herkes ona bu şekilde hitap ediyordu ama onu rehberine kaydederken bir gün tesadüfen öğrendiği ikinci adını da eklemişti. Çünkü biliyordu ki o kız ilk adından kesinlikle hazzetmiyordu. Bir şeyi daha biliyordu; on sekizine bastığında ilk iş olarak o ismi nüfus kâğıdından sildirecekti.

Telefon hâlâ çalarken içinde bir şey kıpırdadı. Heyecanlandı. Kalemi elinden bıraktı. Şehriye’den gelen her şey gibi, bu arama da kesinlikle planlarını altüst edecekti. Yine de açtı. Sadece, “Alo,” dedi. Tok ama çekingen bir sesle. Gözlüğünü hafif yukarı itti, sanki ses daha net gelecekmış gibi.

“Selam, Tahiiirr abi!” O neşeli, uzatmalı tonlamayla genç kızın sesi, kulağından girip kalbine çarptı. “Ders mi çalışıyorsun?”

Tahir başını notlardan kaldırmadan cevapladı. "Ee... evet. Yarın finaller başlıyor da..."

"Çalışma."

"Efendim?"

"Çalışma, diyorum. Zaten sen zekisin. Azıcık bakınca anlıyorsun. Ben sana bir şey diyeceğim."

Tahir gözlüğünü çıkarıp burnunun üstünde biriken teri sildi. "Hayırdır?"

Genç kız lafı hiç dolandırmadı. O zaten hiçbir zaman laf dolandırmazdı. "Sinemaya götürsene beni."

Tahir'in elindeki kalem bir anda yere düştü. Yerden eğilip almaya çalışırken bu defa başını masanın kenarına çarparak, "Ahh!" diye inledi.

"Ay ne oldu?" diye sordu Şehriye, sesinde bir panik vardı. "İyi misin Tahir abi?"

Tahir alnını ovalarken boğuk bir sesle, "Şu an mı?" dedi.

"Ne şu an mı?"

"Yani sinema... dedin ya... Şu an mı gitmek istiyorsun?"

"Evet. Senden Önce Ben' diye bir film çıkmış. Herkes çok beğenmiş. Bütün sınıf konuşuyor. Ben de gitmek istiyorum ama Arslan abim hasta. Babam da o olmadan akşam dışarı çıkmama izin vermiyor ama sen izin alırsan kesinlikle verir. Olur mu?" Tahir'in içinden evet diye bağırmak geçse de suskun kaldı. Şehriye ise boşluğu doldurmakta ustaydı. "Lütfen, lütfen, lütfeeeeennn! Çok istiyorum. Söz, sorun çıkarmayacağım. Hatta istersen konuşmam bile, hı?"

Tahir'in gözleri büyüdü. "Hazır mısın?" dedi, kitap kapağını çoktan kapatmıştı bile.

Genç kız kahkahayla güldü. "Dur ya! O kadar da acelemiz yok. Dokuz seansı uygun sadece. Ben şimdi internetten biletlerimizi alacağım."

"Hayır," dedi Tahir. "Sen almıyorsun." Bilgisayarının kapağını kaldırdı. Her zamanki gibi homurdanarak açılıyordu. Yaklaşık beş altı yıl önce aldığı, eski kasalı bir masaüstü bilgisayardı. Fanı traktör gibi çalışıyordu. Ama bu iş ondaydı artık. "Ben alacağım."

Aslında daha önce hiç internetten sinema bileti almamıştı. Hatta sinemaya da gitmemişti. Ama fark etmezdi. Kütüphaneler onun mabe-di-ydi. Oyun kafelerine bile Arslan'ın zoruyla giderdi. Oyunlarla hiç arası

*Senden Önce Ben, Jojo Moyes'un aynı adlı romanından uyarlanan, 2016 yapımı romantik-dram filmidir.

olmamıştı. Ama halı sahada futbol oynamayı severdi. Şimdi ise hayatında ilk kez bir sinema bileti alacaktı. Üstelik ilk kez âşık olduğu kızla...

“Ay tamam o zaman! Ya çoooook teşekkür ederim, iyi ki varsın. Ben şimdi hazırlanıyorum. Sekiz gibi bizde ol. Öptüm!”

Öptüm mü? Gerçekten öpmüş müydü yani? Hani şu dudakların yanağa dokunması sonucu ortaya çıkan eylemden mi bahsetmişti?

Tahir bir anda olduğu yere mihlanmış gibi kalakaldı. Yüzüne utangaç bir gülümseme yerleşti. Sadece bir hayaldi belki ama... Güzel bir hayaldi.

Yol boyunca Mahmut Bey'den izin almak için yapacağı konuşmayı düşünüp durmuştu. Evlerinin önüne ise birkaç dakika önce gelmişti. Kapıyı çalmadan önce ceketinin içine bir kez daha baktı, gömleği düzgündü. Nefesini kontrol etti. Parmaklarını sıktı ve gevşetti. Önce derin bir nefes aldı, sonra kafasında kırk defa çevirdiği konuşmayı bir daha mırıldandı.

“Mahmut amca merhaba, rahatsız etmiyorum ya? Benim canım sıkıldı da bir sinemaya gideyim, dedim. Yok, öyle değil. Arslan hasta da o yüzden ben... Yani Şehriye ile...”

Durdu. Olmadı. Bu fazla endişeli duruyordu. Hemen başka bir versiyon denedi.

“Mahmut amca, şöyle bir plan yaptık aslında... Film kültürelmiş. Hatta bazı yerlerde eğitimsel olduğu bile yazıyor. Eğitimle ilgili her şeye önem verirsiniz siz. Evet. Ben de veririm. O yüzden bir katkı gibi düşünebilirsiniz.”

Yok, bu da saçmaydı. Yeni bir versiyon denerken biraz daha samimi olmaya karar verdi.

“Mahmut amcacığım... Efendim, size bir teklifte bulunmak istiyorum. Yani teklif değil de rica diyelim. Aslında rica da demeyelim, çünkü ricalar biraz fazla... Neyse, konu şu... Şehriye'yle sinemaya gitmeyi planlıyoruz. Plan dediysem de öyle kararlaştırılmış, kati değil yani... Ben KIZINIZI GÖTÜRECEĞİM. Yani kızınızı götürmeye karar verdim. YOK EFENDİM! Haşa! ÖYLE GÖTÜRMEK DEĞİL. Sinemaya götüreceğim. Birlikte gitmek anlamında.”

Cümleyi bitirdiğinde kendi kendini azarlıyordu.

“Mahmut amca, şimdi şöyle bir şey... Film var. Güzel. Şehriye çok istiyor. Ben de götürürüm dedim. Yani siz de müsaade ederseniz. Yoksa şey değil, zaten kalbini kıramam ama sizinkini de kıramam. İkinizi birden kırmadan halletmek istiyorum... En iyisi üçümüz sinemaya gidelim.”

Olmadı!

“Mahmut amca... Şehriye ile biraz hava almaya çıksak? Tabii kalabalık bir yer. Kalabalıktan kasıt... Sinema mesela. Yan yana oturup film izleyeceğiz. Yan yana derken... İsterseniz aramızda başka birinin oturduğu koltuklar da seçebilirim. Hatta birinin değil, bir çiftin, hatta bir grubun!”

“Saat dokuz seansı. On birde film biter. On ikide evdeyiz. Hatta on bir buçukta. Hatta yok yok... On bir çeyrek. Koşarız biz. On birde evdeyiz.”

“Şimdi Şehriye zaten çok akıllı, çok dikkatli bir kız. Mesela geçen gün kaldırımdan geçerken bile çukurun kenarından yürüdü. Çukura düşebilirdi de ama kenarından yürümeyi tercih etti. Bakın yani sorumluluk bilinci var.”

Son bir kez daha denedi.

“Mahmut amca siz ve ben birlikte sinemaya gidelim mi?”

Durdu. Edebiyat öğrencisi olduğunu düşününce kendisini alıp bir çöp kovasına atma isteğiyle dolup taşı. Becerebilse kendine küfredirdi.

Tam da o an kapı birden açıldı ve Şehriye görüldü. Omuzlarına dökülen saçlarını yine fönlemişti, gözlerinde bir parıltı vardı. Alnını süsleyen kısa kâküllerinin altından gülümsüyordu. “Babam içeride,” dedi usulca. “Ben montumu alayım, sen konuş.” Sonra ayaklarının ucuna basarak hızla uzaklaştı.

Tahir yutkundu. İçeri adım attığında, Mahmut Bey salonun köşesindeki baba koltuğunda oturuyordu. Elinde gazetesi, gözünde okuma gözlüğü... Gözlüğünün üzerinden baktı Tahir’e.

“Tahir, hoş geldin oğlum. Arslan odasında.”

“Hoş buldum, efendim,” dedi Tahir sesini sağlam tutmaya çalışarak. “Ben aslında sizinle konuşmak için gelmişim.”

Mahmut Bey göbeğinin üzerine konumlandığı gazetesini dörde katlayıp yanındaki sehpa bırakıp ve karşısındaki genç adama odaklandı. “O halde buyur şöyle.”

Tahir, gösterilen koltuğun ucuna oturmadan önce boğazını temizledi. “Kusura bakmayın akşam akşam rahatsız ettim.”

“Esağfurullah evladım, seni dinliyorum.”

“Şey... Aslında ben...”

Daha cümlesini tamamlayamadan merdivenlerden Arslan’ın sesi duyuldu. Elinde az önce çalıştığı dersten kalan kalemi, diğerinde de yardımcıları Emine’nin hazırladığı nane limon vardı. “Kardeşim, geç kaldın,”

dediğinde Tahir ayağa kalktı. Şaşırmamıştı. Zaten yolda gelirken Arslan'ı aramış, Şehriye'nin isteğini oldukça yumuşatarak anlatmış, hatta kendisi istiyormuş gibi göstermişti. Ama Arslan'ın bu şekilde olaya müdahil olacağını tahmin etmiyordu. "Film başlamak üzere. Böyle giderse geç kalacaksınız." Sonra kendisine anlam veremeyen gözlerle bakan Tahir'e göz kırıp babasına döndü. "Peder Bey..."

Mahmut Bey anında kaşlarını çatı. "Başlatma pederine arkadaşının yanında."

Mahmut Bey'in sesi, tıpkı ifadesi gibi tok ve kararlıydı. Her zaman öyleydi. Muğla'nın kıyıya uzak, dağlara yakın bir köyünde doğmuştu. Küçük yaşta tütün tarlasına, incir harmanına bulaşmıştı. Okumak için her sabah saatlerce yürüyüp dere geçerek köy okuluna gitmişti. Eli iş tuttuğu vakit ise İzmir'e gelip gece gündüz çalışarak iş dünyasında tırnaklarıyla kazıya kazıya yükselmişti. Bugün sahip olduğu şirketleri, serveti, saygınlığı sıfırdan kurmuştu ama ne köyünü ne orada öğrendiği mertlik denen olguyu unutmuştu.

Karısı Nezaket'in, "Köy kokusu üstünden hâlâ çıkmamış," diye söylenmesi umurunda değildi. O köyün toprağını yüreğinde taşıyordu. Lüks evinin salonuna koyduğu eski bir bakır ibrik, çocukken annesinin çamaşır yıkarken kullandığı ibriğin hatırasıydı. Belki Nezaket Hanım misafir geldiğinde onları dolaba tıkıştırıyordu ama o her fırsatta çıkarıp başköşeye koyuyordu.

Arslan hiç bozuntuya vermedi. "Babacığım," diye düzeltti. "Geçenlerde Şehriye'yle sinemaya bilet almıştık ama ben şifayı kaptım. Kız da çok hevesli, tüm arkadaşları gitmiş. Ben de Tahir'den rica ettim götürmesi için." Tahir'in yanına gidip elini omzuna attı ve ona minnettar gözlerle baktı. "Sağ olsun, o da beni kırmadı."

Mahmut Bey, gözlüğünü çıkarıp masanın üzerine bıraktı. Tahir'in gözlerinin içine baktı. "Film kaçta başlıyor?"

"Dokuz seansı."

"Kaçta bitiyor?"

"On bir gibi biter. En geç on bir buçukta burada oluruz."

"Neyle gideceksiniz?"

"Taksiyle gidip geleceğiz, efendim."

Mahmut Bey başını salladı, sonra yerinden kalktı. Yanına yaklaştı. "Bak Tahir... Ben kızımı kolay kolay kimseyle dışarı göndermem. Hele

gece vakti, hiç. Ama sen başka bir çocuksun. Eh, epey vakittir de tanışıyoruz. Akıllısın, dürüstsün. En önemlisi, gözüm arkada kalmıyor.” Tahir’in kalbi biraz hızlandı. Teşekkür edecek gibi oldu ama Mahmut Bey devam etti. “Yalnız... Saat on bir buçuğu geçer de burada olmazsan...” diyerek büyük, etli elini Tahir’in omzuna koydu. “Bu sefer seninle biz sabaha kadar film çekeriz. Dövüş temalı.”

Tahir başını eğdi, gülümsedi. “Merak etmeyin, efendim.”

O sırada Şehriye kapıdan göründü. Dizlerine kadar inen şeker pembesi kabanın önü açıktı; abisi doğum günü için Fransa’dan almıştı o kabanı. Altında kar beyazı, pileli bir etek vardı. Üzerine omuzlarını açıkta bırakan fırfırlı beyaz bir bluz giymişti. Ayaklarındaki açık pembe, kaba botlarından beyaz çorapları görünüyordu. Ama asıl vurucu olan saçlarıydı. Kaşlarının hemen üstünde biten parlak kâkülleri vardı. Kalanı iki yandan özenle örülmüş, uçlarına da minicik beyaz kurdeleler takılmıştı. Masumluğun asi hali gibiydi. Hem prenses gibi hem yaramaz bir çocuk; hem gül hem diken... Ama öyle ya da böyle, can yakacak kadar güzeldi.

Gözleri ıslıl ıslıl sordu. “İzin çıktı mı?”

Mahmut Bey ikaz eden bakışlarını kızına dikti. “Çıktı küçük hanım, çıktı.”

Evden çıktılarında, “YAAŞAAA!” diye bağırdı Şehriye. Birlikte taksiye yürürlerken adımlarıyla dans ediyordu. “Harika bir iş çıkardın, Tahir abi! Sen kocaman bir ponçiksin!”

Tahir anında göbeğini içeri çekerken, “Ponçik mi?” diye sordu.

“Evet, ponçik. Bu arada aşk filmi sever misin? Gideceğimiz film aşk filmi.”

“Severim,” dedi Tahir. Bu doğruydı. Boş zamanlarını kitap okumak kadar film izlemekle de değerlendirirdi. Özellikle eski filmler tam onun kalemiydi.

“O zaman gidelim!” dedi ve heyecanla Tahir’in koluna yapıştı. Birlikte taksiye yürümeye başladıklarında aralarındaki boy farkı daha da göze çarpıyordu. Tahir başını genç kıza çevirdiğinde irili ufaklı çillerin gülümseyen yanaklarda dans ettiğini gördü. Kızın parlak ela gözleri, çocukken ezberlediği bir manzarayı yıllar sonra yeniden görmek gibiydi; tanıdık, sıcak, biraz da yarım kalmış gibi.

Tahir Bora Tunalı... Kırpıştırılan sarı kirpiklere baktığında belki bir an durdu zaman. Belki kalbi eski bir şarkının nakaratında asılı kaldı. Belki de sadece... Biraz büyüdü orada.

Sinemaya vardılar. Dördüncü sıranın orta kısmında yan yana oturdular. Salon karanlıktı. Film başlamıştı. Romantik... Ama ekranın ışığı genç kızın yüzüne vurdukça Tahir için o akşamın en romantik yanı sinema değil, yan koltuktu. Şehriye ara ara gülümsüyordu ama çoğunlukla hüzünleniyordu. Bunu yaparken de dudakları istemsizce büzülüyordu. Yana yatıp Tahir'in koluna dirseğiyle dokunuyor, bazı sahneler hakkında bazı şeyler fısıldıyordu ama... Tahir daha çok kendi kalbinin sesini duyuyordu.

Film bitti. Dışarı çıkarken Tahir donmuş bir vaziyette hayatı sorgularken Şehriye elindeki peçeteye ağlıyor, bir yandan da isyan ediyordu.

"Bir insan hem bu kadar âşık hem bu kadar çaresiz olabilir mi ya... Neydi o mektup öyle? Kalbimi salonda bırakıp çıktım."

"Niye öldü beee! O nasıl sonduuu, ben bununla nasıl yaşayayım şimdi?"

"Ben mutlu son diye geldim, travmayla çıktım! Resmen hayatımı hasarlı teslim ettiler."

"Beni sinemaya değil, yıkıma gelmiişim meğeeerr!"

"Eve götür beni, Tahir abiii. Yorganımın altına girip üç gün ağlayayım."

Gece biraz serinlemişti. Dışarı çıktıklarında kızın gözyaşları da dinmiş, en azından filmin komik sahnelerini düşünüp eski enerjisini yakalayabilmişti. Duygu geçişi konusunda bebekliğinden beri çok hızlıydı. Bir dakika arayla hem hüngür hüngür ağlayıp hem de şen kahkahalar atabilirdi.

"... Ama adamın ensesindeki etiket rahatsız edince kızın o etiketi ağzıyla koparması, sonra da, 'Neyse ki pantolonunun etiketi değildi,' esprisini yapması komikti bence..."

Birlikte gülüyorlardı. Genç kızın sesi sokakta yankılanıyor, Tahir'in dudakları sürekli kıvrılmak istiyordu. Tam o sırada sokağın ucundan bir ses yükseldi.

"Yavaş yürü be fıstık, kalbim seni sollamaya çalışıyor da beceremiyor."

Duvara yaslanmış üç zibidi genç bakışlarını Şehriye'ye dikmişti. Üstleri başları marka, kafaları dumandı, saygının ise zerresi yoktu. Gözleri Şehriye'nin mini eteğinde geziniyor, dillerinden laubalilik damlıyordu. "Bize de gül be güzelim!"

Tahir durdu. Hayatında bir kişiye bile el kaldırmamıştı. Çocukken karıncayı ezmek için yol değiştirirdi. Ama o akşam... Şehriye yanındaydı.

Ve Karadenizli bir adam, dayak yiyeceğini bilse dahi yanındaki kadına yapılan saygısızlığı görmezden gelemezdi.

“Bir daha konuş da dişini vereyim elinle!” dedi gözlüğünü çıkarıp usulca cebine koyarak. Bu cümle kendisinden beklenmeyecek kadar büyüktü.

Ama karşılığı daha büyük oldu; üçü birden daldı. Aynı anda.

İlki omzuna çarptı, ikincisi karın boşluğuna, üçüncüsü direkt elmacıklığına... Tahir’in gözleri döndü ama düşmedi. Şehriye, “Yapmayın!” diye araya girmeye çalıştığında Tahir yalnız o zaman konuştu. “Sakin sen karışma!”

Uzun süre dövuştüler. Sonunda Tahir yere çöktü. Kuşlar değil, leylekler geçiyordu kafasından... Gözlüğü cebinde, alnında ter, ruhu bulanık bir şekilde nefes almaya çalışırken genç kız bir bezle kanayan yerleri silmeye çalışıyordu.

Sonra yanağında bir sıcaklık hissetti. Öyle hafifti ki dayaktan mı yoksa hayalden mi emin olamadı. Ama o bir öpücüktü. Şehriye’nin dudakları yanağına konmuştu sanki. Tıpkı masal diyarından süzülerek gelen pembe bir kelebek misali...

“Tahir abi,” dedi usulca, kirpiklerini kırıştıtararak. “Abime söylemesen olur mu?”

Ve bu, Tahir’in Arslan’dan sakladığı ilk sır oldu.

Ağzı burnu dağılmış halde, alnı kan, yüreği yangın... Ama gülümseyerek başını salladı.

“Olur.”

Yemin ederim ki istediğim tek şey sadece bir tabak daha tarhana çorbası içebilmektir.

Sadece uslu uslu oturup üçüncü tabağı zıkkımlanacak, belki içine mısır ekmeği doğrayacak, belki de tencerenin dibini bazlamayla sıyıracaktım. Tahir pencerenin önünde olanca heybetiyle dururken kaşığı ağzıma götürüyormuş gibi yapıp tişörtünden belli olan baklavalarını kesecektim. Yemekten sonra tatlı niyetine yani... Eh, karın kadar gözü doyurmak da vahimdi. Hele ki karın gurul gurulken, gözün pencere önüne kayması kaçınılmazdı. Nitekim hem mideye hem kalbe çalışan bir gün olacaktı.

Ama kader ne yaptı?

Bazlamam tencerenin dibine, gözlerim ise baklavalara varamadan beni yine bir kargaşanın ortasına fırlatıverdi. Hatta fırlatmakla kalmayıp yaptığım bir şakayı da tutup kafama geçirdi.

Ve şimdi... İşte buradayım. Tam evrenin olay mahallinde. Öbek noktasında da bir bakalım kim var? Tabii kii ben...

Üstüme toprak atın, dostlar! Toprak atın üstüme, komşular!

Kulağımda, "Uyy, ula, ha, vay, anasını..." gibi nefis Karadeniz nidaları eşliğinde sağım dedikodu, solum kalp krizi, önüm sinir harbi, arkam aşk patlamasından geçilmiyordu.

Fısıldaşmalar almış başını giderken Nurcan abla ayağına kadar uzanan bebek mavisini gecelik elbisesi ve başında aynı renk bandanasıyla çıktı evinden. Elinde de bir şişe kolonya... Bayılırken Tahir'in son anda yakaladığı Güldane teyzenin yanma koştu ama yüzünden gram endişe yoktu. Aksine... Dudaklarında bastırılmak için neredeyse tehdit edilmiş bir kahkahayla vardı. "Uyyy anacığım, ne oldi saa?" Yere çöktü. Güldane teyzenin bileklerine kolonya sürdüğü esnada gözü meydanın bir köşesinde duran beni buldu. "Ha bu kulaklar az önce ne duydu? Gerçek midur yoksam şaka midur?"

Tahir bir süre bir şeyler homurdandıktan sonra birden sesini yükseltti. "Yenge!" Sesiyle birlikte meydandaki kuşlar pılnı pırtını toparlayıp kaçıştı. "Ne doğru olacak? Tut hele anamı." Güldane teyzeyi gelininin kollarına verip ayağa kalktı. Elini havaya kaldırdığında kalabalığa doğru cenaze konuşması yapıyor gibi görünüyordu.

Yalan da sayılmazdı. Buyurun cenaze namazına, sözündeki cenaze namazı tam olarak burasıydı. Mevta da ben...

"Bakın böyle bir şey yoktur! Bu hamilelik..." Çenesi kasılırken, "Tövbe tövbe..." dedi ağzının içinden. "Tamamen asılsızdır! Ha bu yeğenim olacak yangazın başının altından çıktı..." Az ötedeki Bekir'i gösterdi. "Şaka yaptı, şaka."

Bekir hüngür hüngür ağlama modundayken elinin tersiyle gözlerini silerek, "Kulaklarımla duydum!" diye bağırdı. "Öğretmenim emiceme kutu göndermiş, yazay üstünde baba olacaksınız!"

"Uyyy!" dedi Nurcan hayretler içinde. Yıldırım gibi dönüp eve doğru bağırdı. "Mercaaan. Anamın dilaltı hapını getir. Lazum olacak..."

Tahir, "Ula sus!" diye sabırsız bir adım atınca Bekir bir adım geri çekildi. "Hem yanlış anladın hem tüm köyde yaygara kopardun!"

Tam da o an artık yaşadığım şok halinden çıkıp Tahir'e destek olmam gerektiğini düşündüm. Sonuçta bu şaka bizzat benim başımın altından çıkmıştı.

Ayy... Başımız kopaydı da çıkmayaydı be Meloş.

"Tahir haklı!" dedim birden, sesim ciyak ciyak çıktı ama kendimden emin gibi de başımı salladım. Tabii suratım allak bullak... "Tahir beni hamile falan bırakmadı. Yanlış mıyım Tahir? Söyle hadi. Bıraktın mı beni hamile?"

Tahir omuz silkti, "Burakmadum," dedi düz bir tonla ama belli ki damarlarında kan tersten akıyordu.

"Bakın, gördünüz mü? Bırakmamış. Siz koskoca yüzbaşıya inanmıyor musunuz?"

"He da!" dedi beni onaylayarak. "Siz baa inanmay musunuz?"

"Hamile değilim diyorsam değilimdir."

"Değilum dediyse değildir."

"Yanlış anlaşılma var bu işte."

"Haklı, varidur."

"Biz rasgele aranızdan birini seçip sen hamilesin diyor muyuz?"

"Demeyruz. Niye diyelum? Kot kafali miyiz?"

"Kolay mı öyle suçlamak? Ayıp bir kere!"

"Ayıptır. Hiç olmadı."

"Bence de olmadı! Hayır, adam bırakmadım diyorsa bırakmamıştır. Hem kimi hamile bırakıp kimi bırakmadığını bilmez mi canım? Tabii bilir!" Bir baktım Tahir beni desteklemek için başını sallıyor, doğru yolda olduğumu anlayarak aldığı gazla coştum. "Yani bu ne demek? Hamileysem bile beni Tahir hamile bırakmamıştır demek!"

Bir sessizlik oldu. Hani rüzgâr bile durdu, esmedi. Tahir'in başı aynı anda sallanmaktan çıktı. Sabitlenip yavaşça bana döndü. Göz kapakları gerildi ama her zamankinden birazcık farklı... "Ne dedun ula sen?" Sesi şimdi az öncekinden daha mı korkutucuydu sanki?

Ben yutkundum. Nurcan bile yutkundu. Hatta Bekir'in burnu bile bir an sümük çekmeyi unuttu.

"Ayy," dedim öfkeden Allah'a kavuşmak üzere olan Tahir'e bakıp. "Yanlış bir şey mi söyledim ben ya?"

Gözünü kapattı, baktım elleri yumruk ama daha çok birer külçeye benziyordu. “Melek, dedi boğuk sesiyle. “Kurban olayum sus da.”

Miyavladım. “Peki madem...”

O sırada camlardan biri açıldı ve yaşlı bir teyzenin sesi yankılandı meydana. “Ben demiştüm, bu kız Güldane’nin uşağa göz süzey diye...”

Daha o cümle tam bitmemişti ki karşı camdan başka bir kadın atladı söze. “E kız öğretmen, çocuklara tatlı tatlı bakar tabii. Amma ben horon ederken gördüm. Tahir’e bakışı bir başkaydı ha!”

Işık hızıyla gerçekleşti her şey... Meydandaki evlerin ışıkları birer birer, peş peşe yandı. Sanki biri uzaktan kumandayla köyü ışık moduna aldı. Kadınların başları, devrilen domino taşları gibi sırayla camlara uzandığında her biri ayrı bir perdeden ama aynı yüz ifadesiyle dışarı sarkıyordu. Kimisi aceleden başörtüsünü tersten bağlamıştı ama ağızlar çalışıyordu maşallah, dil kasları olimpiyat seviyesinde!

Anladım ki ben aşağıda kalp kriziyle utanç arasında mekik dokurken yukarıda resmen çaprazlama dedikodu ateşi başlamıştı. Konu benim hamilelik şakamdan çıkmış, önce olmayan ilişkimizin tarihine, sonra bebeğin doğum ayına, en son da cinsiyet tahminine kadar gitmişti.

Hatta bir tanesi hızını alamayıp WhatsApp’tan başka bir kadını görüntülü aradı. Gözümlle gördüm! Kamerayı meydandaki kalabalığa çevirip, “Kıııız Necmiyeee! Uyan uyan! Bizim muallime kari var ya... Hani geçenki eğlencede horon ederken yüzbaşıya göz süzey diye konuşmuştuk, hah işte o, bizim Güldane’nin uşağından gebe kalmış! İlişkileri de daha buraya gelmeden başlamış dediler, valla bak.”

Gözünün yağını yiyeyim, teyzem! Kim dedi? Niye dedi? Ne zaman dedi?

“Anlaşılan tek horoni eğlencede etmemişler,” diye söyledi başka bir teyze.

Oha ama artık...

“Bunlar geçen ay düğün salonu bakaydı gizli gizli. İlçede uzaktan görmüştüm, şimdi hatırladum.”

“Ha ben da rüyamda görmüştüm. Bu sari kari Güldane’yi evinden kapi dışarı edip, ‘Bu evin hanımı ben olacağum!’ diye kendi yerleşmişti. Malum olmuş meğersem baa.”

“Bence bunlar çoktan evlendi karılar. Bebek de var altı aylık. Kari çiroz olduğundan göstermey...”

Kanım dondu. Bu nasıl dedikodu zinciri? Bu nasıl hayal gücü?

Tam ağızımı açıp, ciğerimi dışarı çıkarırcasına, “Siz beni duymuyor musunuz, ayolll? Hamile değilim! DEĞİLİM HAMİLE!” diye haykıracaktı... Deli Memiş bodoslama girdi.

“BEN SENİ KARNINDAKİ BEBENLE DE KABUL EDERUM, SARI ÇİÇEĞÜM!”

Tahir, Memiş’e kırmızı görmüş boğa gibi baktı. “Ula senin *sarı çiçeğim* diyen ağızını...”

Ay ortalık elli altı...

Ortama öksürük krizine girmiş gibi dalarken kıvranan bakışlarım Tahir’in mükemmel şekilde ateş fışkıran gözleriyle buluştu. Muhtemelen dostunun kız kardeşi olduğum için beni her şeyden korumaya çalışıyordu ama... Deli Memiş de tehlike değildi yani. Kendi halinde garibanın biriydi. Memiş’i korkutmaması için *ölümü kemir ki yapma* bakışlarımı attım.

Sustu ama durmadı. O koca cüssesini getirip Memiş ile arama koydu. Adam resmen gövdesiyle set çekti. Huh!

Güldane Hanım kendine gelir gibi oldu. “Uyan anacığım, uyan,” dedi Nurcan keyifli keyifli. “Ha sen bu sabah *torun isterum* diye tutturmuştun, değil mi?” Bana dönüp göz kıptı. “Evren dileğini almış, evirip çevirmiş, aynı günün gecesi de saa paket yapıp teslim etmiş. Hızlı kargo!”

Tahir, “Yenge bari sen yapma da!” diye söylenirken avlularından iki kişi daha çıktı. Biri babam yaşlarında, göbekli, kır saçlı, heybetli mi heybetli bir adamdı. Diğerinin kim olduğunu ise görür görmez anladım. Yeşil gözleri uyku mahmuru bakan, açık kumral saçları dalga dalga omuzlarından akan güzel kız Mercan’dan başkası değildi.

“Gecenin bu vakti hayırdır?” dedi adam. Sakin bir havası vardı. Sanki bir skandala değil de damda tavuk yumurtladı mı ona bakmaya kalkmıştı.

“Gel Hasan Veli babacuğum, gel,” dedi Nurcan. “Senin hanim azıcuk nallari dikti.”

Hasan Veli Tunalı. Tahir’in babasıydı. İlk kez gördüğüm adam yine sakin adımlarla yaklaşarak doğrulmaya çalışan karısına yardımcı olurken, “Dilinizi mi yuttunuz, uşaklar?” dedi. “Ne oldu gece vakti burada?”

Nazife nene yine en can alıcı noktada sesini duyurdu. “Ne olacak? Torin oldu Hasan Veli Bey, toriin!”

Camdaki Nazife neneye baktığımda bir şok daha yaşadım. Kadın resmen çiğdemini almış, film izler gibi bizi izliyordu. Gerektiğinde de yorum yapıyordu. Sağ olsun.

"Ne torunı?" dedi Hasan Veli amca bakışlarını doğrudan Tahir'e çevirip. "Nazife nene ne deyi, uşağum?"

Tahir tam cevap verecekti ki Bekir atladı. "Emicem benim gelinimi kaptı dede! Evleneceğim kıza göz koydu! Beni sırtımda bıçakladı. Şimdi da inkâr edey!"

Adam muhtemelen içinden gerçekten uyanıp uyanmadığını sorguladı. Hatta bence kendine bir tokat atıp atmamak arasında kaldı. Tam o sırada kocası ve gelininin kollarında olan Güldane teyze zonk diye bir doğrulup o ateş fışkıran bakışlarını bana uzatmasın mı?

"Ula ben bu kariyi yolarım! Utanmay musun benim oğlumu ayartmaya! Yosma!"

"Ana!" dedi Tahir. "Bir dur da!"

Güldane Hanım durur mu hiç? Kadının vitesi bozuk, freni arızalı, hey maşallah! "Ula sen daha dün gelmedin mi uşağum? Ne çabuk ha bu fişki yedun?" diye haykırdı Güldane teyze. "Oy benim mezarımı kazın, komşular... Kazın benim mezarımı... Ha bu kariyi gelin diye alacağıma öldürün beni, atun kör kuyulara..."

"Yav dur hanum," dedi Hasan Veli amca. "Bir olayın astını astarını dinleyelum."

"Astarı alan mercimeği fırında kaç tur pişirdi, Hasan Veli Bey? Size de çiçeği çikolatayı alup ha bu kızı istemeye gitmek kaldı." Nazife nene son çitlediği çiğdemin kabuğunu tükürerek fırlattıktan sonra bana döndü. "Kızum senin ataların nereyedur?"

"İzmir."

"Hemen gelebilirler mi?"

"Abisi gelir." Cevabı veren Tahir'di.

"Çeyizin var midur?"

Birkaç yüz tane topuklu ayakkabım, bir oda dolusu kıyafet ve raf raf makyaj malzemelerim var ama... Sayılır mıydı acaba? "Olmadı taksitle hallederiz. Zaten Tahir'in kredi kartı hâlâ bende."

AYYY NOLUYO NOLUYO! Kadın soru sorarken hipnotize olmuş gibi beynimizi kullanmadan cevap veriyorduk resmen!

"Ula bir durun, kim gebedur?" diye araya girdi Hasan Veli amca.

Nazife nene beni gösterdi. "Ha o sari kari."

"Kim hamile bırakmıştır?"

Bu defa da Tahir'i gösterdi. "Senin uşağun."

Adam bir oğluna bir bana bakarken yerin dibine girdim resmen. İlk tanışmamız böyle olmamalıydı. “Emin misiniz?”

“Hee...” dedi Nazife nene son derece emin bir şekilde. “Senin torun Bekir, iş üstünde yakalamış onları.”

Ölüm gibi bir sessizlik gelip meydana kurulurken Güldane teyze elini alnına koyup yeniden devrildi. “Oyyy baaa yine bir şeyler oliiyy!”

“Ay hayır!” diye girdim heyecanla. “Yine yanlış anladınız. İş üstünde falan değildik. Kimse de kimsenin üzerinde değildi. Biz manyak mıyız birbirimizin üzerine çıkalım ayol! Allah aşkına şuna baksanıza!” İki kolumu apartman anteni gibi uzatıp Tahir’i gösterdim. “Bu benim üzerimde olsaydı eğer, ben şu an karşınızda dimdik duruyor olmazdım. En iyi ihtimalle beni bir yerlerden ıspatulaıyla kazıyor olurdunuz. Ayrıca ben de onun üzerinde değildim. Ne münasebo bir kere! Söylesene, Tahir! Üzerinde miydim ben senin?”

Tahir bana baktı... Ama nasıl baktı? Artık *sus* bile demeye tenezzül etmiyordu. Alnına *MELEK SEN UMUTSUZ VAKASIN* yazıp assa bu kadar anlaşılır olamaz. Burnundan da soluyordu zaten. Sanki oksijen değil, öfke çekiyordu ciğerlere. Kırıldım. Ama çok az. Yani minik... Böyle hani, bardağın kenarındaki çatlak kadar.

Bir kişi daha ağzını açmadan önce Hasan Veli amca olaya el koyarak elini kaldırdı. Kaşları da çatılmıştı ama sesi hâlâ babacandı. “Hanumlar, belli ki bir yanlış anlaşılma olmuş. Daha fazla uzatmanın lüzumu yoktur. Girin hanelerinize. Olaysız dağılalım.” Kollarındaki baygın karısına baktı. “Gerçi esas olay buradadır amma...” diye fısıldadıktan sonra sesi yükseldi. “Tahir, gel de anani eve taşıyalım.”

Tahir babasını başıyla onayladı ama yerinden kıpırdamadı. Hatta... Başını bana çevirdi. Önce bedenime baktı. Üzerimde sadece bir pijamayla duruyordum. Gerçi onun üzerinde de sadece tişörtü vardı ama benim aksime yaprak gibi titremiyordu. “Baba, müsaadenle önce Öğretmen Hanım’ı evine bırakayım.”

“Kizum.”

Başımı Hasan Veli amcaya çevirdim. Bana mı demişti? “Gel hadi, biraz ısın, kuş gibi titreysun.” Cevap vermemi beklemeden kızına döndü. “Mercaaaan... Abinle Muallime Hanım’a birer tas çorba kaynat bakalım. Hani şu kemikli etli olan var ya, ondan olsun. Et yesin uşaklar.” Beyaz,

gür tellerden oluşan kaşlarının altından imalı imalı oğluna baktı. “Ancak kendilerine gelurler.”

Tam işin içinden sıyrılıyorz derken arkadan hoplayan Deli Memiş sevinç çılgınlıklarıyla zıpladı. “Baa daaa! Ben de çorba isterum! Ben da içerum!”

Hasan Veli amca başıyla onu işaret etti. “Bir tas da bizim Memiş’e...”

Ortalık yavaş yavaş dağıldı. Kadınlar camlardan çekildi, çiğdem kabukları rüzgâra karıştı. Ben ise olduğum yerde donup kalmıştım. Tahir babasının yanına ulaşmadan önce adımlarını yanıma uğrattı. Yüzünde o gıcık ama içimi eriten gülümseme vardı. “Yemin et, bir daha şaka maka yapmayacaksun baa.”

Gülmemek için dudaklarımı ısırdım, başımı salladım. “Etlı kemikli çorba hakkının ikincisini bana verirsen.”

Daha dikkatli baktım da... Hiç sinirlenmemiş gibi gülümsüyordu. “Etlı kemik bende, o IQ fukarası şakalar sende kalacak.”

Bütün köyden, bütün gürültüden, bütün yanlış anlaşılmalardan sıyrılmış halde, meydanda yan yana durduk. Üstümüzde gece, üstümüzde yıldızlar... Aramızda hâlâ dumanı üstünde tüten bir çorba ihtimali vardı.

Köy yine gecenin sessizliğine ayak uydurarak kendi ritmine dönmüştü ama emindim; ertesi sabah dedikodunun en saf hali kahvaltıda, mihlamanın yanında yeniden servis edilecekti.

Tahir ise annesini tek başına kucakladı ve avluya girerken keyifle seslendi. “Mercan, çorba ederken Memiş’inkine acıdan bolca kat da. Bir daha ortalıkta abuk subuk zırvalamasun.”

“Evet çocuklaaaaar! Dün-bugün-yarın konusunu öğreneceğiz! Hazırmısınız?”

Elimde tebeşir tahta başında dikilirken enerjik görünmeye çalışıyordum ama ne rezene ne sabah kahvesi içmiştim. Uykumu bile doğru düzgün alamamıştım. Gözüm açık ama ruhum yorganın altında hâlâ... Gece vakti Tunalı ailesinin geniş mutfağında iki tas çorba içtikten sonra üzerime ağırlık çökmüştü, oracıkta sızacaktım ama Güldane teyzenin gece devriyesi korkusundan gözüm sürekli ayakkabıma gitmişti. Gerçi ne ayakkabısı ya... terlik. Üstelik tek terlik. Allah’ın delisi çorbasını içtikten sonra terligimi de sanki tapulu malıymış gibi alıp da gitmişti. Geç olunca Hasan Veli amca, “Kizum, burada kal, gece gece nereye?” dedi.

“Yok, kalmam,” demeye niyetlendim ama... Adam, babamın Karadeniz şubesi. Kaş çatılınca itiraz hakkı sistemden siliniyordu. Ben orada kalacağım diye de oğlunu görevli olmadığı halde karakola postalamayı ihmal etmemişti tabii. Tahir’in söylenerek kendi evinden kovuluşu aklıma geldikçe gülüyordum.

Geceyi Mercan’ın odasında geçirmiştim. Açıkçası konuşkan bir kız sayılmazdı. Hatta gerekmedikçe hiç konuşmuyordu ama bakışlarında bir fenalık sezmemiştim. Aksine kendi halinde ve biraz da hüzünlüydü. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte horozlar bile gözlerini ovuşturmadan evden çıkmıştı. Özellikle de Güldane teyze uyanmadan, evden firar edercesine tek terlikle, seke seke... Zaten uyanacak da beni av tüfeğiyle kurşuna dizecek diye sabaha kadar gözümü kırpmamıştım.

Şimdi ise gülümseyerek, benim aksime bana cin gibi gözlerle bakan sevgi pıtırıcıklarına öğrenmesi gerekenleri öğreniyordum. “Ödevler yapıldı mı? Günlük yaşantımızdan örnekler vererek defterlerimize yazacaktık. Okumaya başlayalım. Dün ne oldu, bugün ne yapıyoruz, yarın ne olacak... Hadi bakalım.”

İlk bombayı ikinci Temel patlattı. “Öğretmenim, ben yazdım. Başlayabilir miyim?”

“Başla Temelciğim.”

“Dün damdan düştüm, bugün belim yamuldi. Yarın anam hacamat yapacak.”

İdrak etmem zaman aldı. Bu yüzden bir süre saftirik bakışlarımı öğrencilerimin üzerinde gezdirdikten sonra, “Aferin Temel!” dedim. “Harikaydı. Başka kim okumak ister?”

Dursun parmak kaldırdı. “Öğretmenim, ben dünü hiç sevmeyrum.”

“Aaa neden?”

“Çünkü dün ödev vardı. Bugün de vereceksiniz. Yarına zaten Allah’ın emri... Bu ne biçim gelecek planlamasıdır da?”

Gülmemeliyim... “Ödevler kaderimiz, pıtırıcığım.”

“Öğretmenim!” diye ortalığı yırtarak dördüncü Temel lafa girdi. Tabii parmak falan kaldırmak onun tarzı değildi, o direkt mikrofon kaparı gibi konuşurdu. “Babam *dünü karıştıрма, bugünü kaçıрма, yarın da Allah kerim*, dedi.”

He deyip geçiyordum ki aradan Rukiye sızdı. “Benim babam da *delikanlı adam dünü unuttur, geleceğe odaklanır*, dedi öğretmenim. Ondan sebep ödevimi yapamadum.”

Başımı anlayışla salladım. Söyleyebileceğim tek şey vardı. “Anlıyorum, Rukiyeciğim...”

Gözlerimi sınıfta gezdirirken Elif’in melül melül etrafa baktığını fark ettim. “Elif balım, sen de okumak ister misin?”

“Şey...” dedi işaretparmağını dudaklarının arasına sıkıştırarak. “Bilemedim ki, öğretmenim.”

Bu kadar kötü ne olabilirdi ki? Hem defteri doluydu, tahtadan görebiliyordum. “Ben şahane olduğuna eminim. Oku hadi.”

Omuz silkti. “Siz bilirsiniz, öğretmenim.” Başını deftere eğdi ve içinden ölüm ilanı çıkartırcasına okumaya başladı. “Dün anam babama ceket aldı. Bugün ceketi yıkadı. Yarın babama mezar bakacağız.”

Bu sınıfta durduk yere, *what dedin gülüm* tepkisi vermek kaçınılmazdı. “Nasıl yani, canımcım?”

Elif başını omzuna düşürüp dudağını da büzdü. “Babamın cebinden cicik takkesi çıktı da öğretmenim. Anam *sakin belli etme, o şerefsiz hamsiyi bu takkeylen boğacağım*, dedi.”

Tüm sınıf kahkahaya boğulurken ben anlamayan gözlerle Elif’e bakmaya devam ettim. Ayol bir saf ben miydim burada? Mecbur soracağız... “Cicik takkesi derken?”

Elif utançla gözlerini memişlerime düşürdüğünde sopa yutmuş gibi kalakaldım.

Ayy! Adamın cebinden sutyen mi çıkmış! Yok artık...

Konuyu değiştirmek için hemen bakışlarımı pencere kenarına çevirdim. Orada Bekir vardı. Okula geldim geleli yüzüme bakmayan bir Bekir, içli Bekir. “Bekir,” dedim ilk adımı atarak. “Okumak ister misin?”

Pencereden dumanı tüten karşı dağları izlerken deftere bakma gereği bile duymadı. “Dün kirginim, bugün kederli, yarınimdan umudum yoktur.” Küskün bakışlarını bir an için yüzüme çevirdi. “Sebep olanlar utansun.”

Ama Bekirciğim... Oldu mu şimdi böyle?

“Öğretmenim, bir örnek de siz vermek ister misiniz?” dedi sınıfın en uslu, en çalışkan öğrencisi Eren.

Hım... Gülümsedim ama... Ne diyecektim ki?

* (İng.) Ne

Bu köye geldiğimden beri ne bugünüm belliydi ne de yarınım... Dünüm mü? O zaten Allah'a emanet; birinin kucağından diğerine atladığım mükemmel rezilliklerle doluydu. Anıp anıp yorgan altında ağlıyordum.

Son haftalara şöyle dönüp baktığımda *şu üç gün tertemiz geçti* diyebileceğim tek bir dönem yoktu. Şaka gibi ama gerçek! En basitinden ödevi olması gerektiği gibi cevaplayacak olursam ortaya tam olarak şöyle bir sonuç çıkıyordu.

Dün yine yokuş aşağı uçtum.

Bugün tüm köy beni yüzbaşından hamile sanıyor.

Yarın tüylü terliğimi bulursam şükredeceğim.

Son ders saatimde Nurcan abla ve Mercan'ı okul bahçesinde buldum. Üstelik ellerinde piknik sepeti ve çay termosuyla birlikte... Nurcan ablanın koyu kahve gözleri hâlâ dün geceki gibi gülerken, "Selamünaleyküm, Öğretmen Hanım," dedi işveli sesiyle. "Sila gelene kadar köyü yakma deyî saa yemek getirdük."

"Aşkolsun yani Nurcan abla," dedim alınmış bir şekilde. "Hem sen nereden biliyorsun ki benim yumurta bile kıramadığımı? Yoksa Tahir denen o camış mı söyledi? Tabii ya... İyi ki evime gelip bir tarhana pişirdi. Hemen lafını yapsın!"

"Uyyy!" dedi yazmasının ucuyla ağzını kapatarak. "Tahir dün gece senin evinde miydi kız?" Gözleri anında karnıma indi. "Ha sen emin misun gebe olmadığını?"

Harika... Kendi kendimin topuğuna sıkılmışım. Yine. "Sandığınız gibi değil. Aramızda kalsın."

Mercan'a bakıp, "Eh..." dedi kararsızca. "Piknik ederken düşünüyoruz buni."

"Piknik mi? Kış günü mü?"

"Hee... Mevsim beğendiremedük haspama. Bak bakalım şu manzaraya..." dedi etrafımızı saran dumanlı dağları, ormanları göstererek. "Ha bu manzarada insanın boku buz tutsa bilem o pikniği yapar. Hem..." dedi böbürlenerek. "Şimdi seni öyle bir yere getüreceküm ki dibin düşecek."

Kendimi tutmayıp güldüm. "İlahi Nurcan abla... Tamam, yapalım madem. Kabanım üstümde zaten."

Evi geçip Mizgali yolunun başından döndük. Çok geçmeden insanın içine ferahlık salan harika bir dağ yamacına ulaştık. Nurcan abla bu köyde doğup büyümüştü; her taşını, her ağacını, hangi derenin nereye aktığını

bile ezbere biliyordu. O yüzden bizi kartpostalları kışkandıracak güzellikte, yeşilliklerin içinden köpüre köpüre akan bir şelaleye götürdü.

Şelalenin suyu yukarıdan öyle bir iniyordu ki sanki gökyüzü ile toprak arasında gizli bir buluşma varmış da bir sırmış gibi... Yanına vardığımızda su sesi sohbetimizi bastırıyor, suyun buz gibi serinliği yüzümüze yüzümüze vuruyordu.

“İşte burası,” dedi Nurcan abla, ellerini beliyle sırtı arasında sıkıştırdığı yere dayayarak. Üzerinde çiçekli, pamuklu kumaştan dikilmiş, paçaları lastikli bir şalvar vardı; üzerinde de renk renk menekşeler... Üstüne giydiği kalın örgü beyaz kazak, kollarından yer yer sarkmış ipliklerle emektarlığını belli ediyordu. Başındaki yazmayı, Karadenizli kadınlara özgü o kendine has ustalıkla bağlamıştı; yazmanın uçlarını sıkıca başının tepesinde düğümlemiş, kalan kısımları göğsünden geçirip önüne sarkıtmıştı. Uçları rüzgârda hafifçe dalgalanıyordu. Ayağında bir çift lastik mest vardı; o da çiçek desenli.

Gözlerini ise onu her gördüğümde olduğu gibi sürmelemişti. İri, güzel bakışları vardı ama bence ona en yakışan detay gülümsemesiydi. “Ben kızken buralarda çok çamaşır yıkardım. Şimdi da Güldane Hanım’ın dilinden kurtulmak için geleyrum işte... Hayat gariptur.”

Mercan, elinde piknik sepetiyle dikilirken söylendi. “Keşke o kadar taşlı olmasa, ayaklarımın altı mozaik gibi döşendi.”

Şelalenin taşlık kenarına battaniyemizi serdiğimizde güneş, dağın sivri tepelerinden eğilip başımızı okşadı sanki. Yamaç boyunca dizilmiş çam ağaçları, usul usul esen rüzgârla dans ediyor; bir yanda şelalenin şırıltısı, diğer yanda horon ezgileri gibi kuş sesleri kulağımıza doluyordu.

Battaniyenin bir köşesinde kuymak, diğer köşesinde Laz böreği, mısır haşlaması, kızılıcak şerbeti... Cennet bu olsa gerek, dedim içimden. Ta ki Nurcan abla ağzını açana kadar.

“Her şeyden bolcana yaptım getirdum. Malum...” dedi gözleri direkt karnıma inip orada çadır kurarken. “Canının ne çekeceği hiç belli olmaz.”

Mercan içine içine gülerken ağzımdaki börek neredeyse burnumdan çıkacaktı. Çayı bardaktan değil, ciğerimden dökecektim neredeyse. Yavaşça bardağımı yere bıraktım.

“Öncelikle... Ben hamile değilim. İkincisi... Bu sadece bir dedikodu. Üçüncüsü... Bunu siz de gayet iyi biliyorsunuz!”

Nurcan abla çenesini hacıyatmaz gibi yana yatırdı. “Şimdilik bir dedikodu ama az önce ne dedum ben?”

“Ne dedin?”

“Hayat gariptur, dedum. İllaki bir zaman gerçek olur.”

Bir parça böreği ağzına atıp keyifle çiğnedi. Yanakları tombik tombik oynuyordu. “Fena mi olur şöyle sari mari, hafif çatlak, anasına çekmiş bir kız uşak?”

Gözlerimi devirdim. Gerçekten. Şu an bir belgeselin içindeydim: *Karadenizli Kadınlar ve Diline Düşenler Belgeseli*. Ben de o dile düşenler kısmındaydım. Düşen değil, takla ata ata yuvarlanan kısımda!

Neyse ki oluşan sessizliği Mercan bozdu. Hafif utangaç bir gülümsemeyle dudağını bükerken bakışı üstümdeydi. “Yalnız... Abimle ettiğiniz horon benim kulağıma kadar geldi, Melek abla. Tahir abim öyle sabırlı bir adam değildir ama duydum ki sabırla öğretmiş sana.”

Aynı devrilen bakışlarımı bu kez Mercan’a yönelttim. “Ağzını bıçak açmıyor ama konu bana takılmak olunca maşallah döktürüyorsun, Mercancığım,” dedim. “Yani şimdi... Tahir bana horon öğretti diye siz beni çocuk yapmış saydınız ha?”

“Yok kız,” dedi Nurcan. “Biz mi dedik? Bekir’im dedi. Duymayan, konuşmayan yok vallahi. Tüm köy sari kari, yüzbaşidan çocuk etmiş deyi çalkalanıy. Bu hadise uzunca bir zaman köylünün hafızasından silinmez. Senin Trabzon sınırlarında başka bir kısmet bulman imkânsız artık, şekerum. Fırtına Tahir ile adı çıkan bir kariyi kimse oğluna almak istemez, çekinir da. Köylü sorun değil, ancak vidi vidi ederler ama Güldane Hanım sabah sinirden evde dört döneydi. İkna edeceğim diye karnim çatladı. Sen yine de bir süre gözüne görünme.”

Güldane teyzenin gözüne görünmek mi? Asla öyle bir niyetim yoktu zaten. Trabzon sınırları içinden bulacağım kısmet de eksik kalabilirdi. Ama ne yalan söyleyeyim, dedikodu başkasının arkasından yapılıncı efsane bir şeydi. Ama başrol sensen? Ih ih... Kaburgasının arasına sıkışıp kalıyordu insanın siniri!

Ekmeği havaya kaldırıp kaşlarımı çattım. “Ben sadece şaka yapmak istemiştım.”

Nurcan gözlerini kıstı. “Ne hikmetse gebelik şakası. Şeytanın aklına gelmez,” dedi, sonra duraksadı. “Yani... Güldane Hanım’ın aklına gelmez diyecektım.”

Nihayet üçümüzün birden kakhaha atabileceği bir espri gelmişti. Dakikalarca güldük. Bir ara Mercan böreği boğazına kaçırıp öksürük krizine girdiyse de kızılıcak şerbetiyle onu aramıza geri döndürdük. Nurcan abla kaynanası hakkında rahat konuşuyordu çünkü Mercan ile aralarından su sızılmıyordu. Sonuçta konuştuğu kişi Mercan’ın özbeöz annesiydi. Yine de

kızcağız değil bir şey demek, Nurcan ablanın yaptığı tüm esprilere gülüyordu.

"Ee Mercan, sen neler yapıyorsun? Üniversite okuduğunu duydum."

Elindeki ekmeği küçük parçalara bölüp şelalenin kenarından su içen kuşlara atarken hafif şehla gözleriyle bana baktı. "Son senem, Melek abla. Allah'ın izniyle öğretmen çıkacağım ben de."

"Meslektaşız yani?" Başıyla onayladığında, "Her tatilde gelir misin köye?" diye sordum.

Nurcan'la bakiştılar. Mercan'ın sesi biraz titrekti. "Arada bir geliyorum... Daha çok abim olduğunda."

"Malum şahısla karşılaşırılar deyi pek köye gelmesini istemeyler," diye açıkladı Nurcan abla. "Eh, haksız da sayılmazlar. Herifçioğlu gelip yine bizim kızın dibinde bitebilir."

Malum şahıs dedikleri Poyraz Alacahan'dan başkası değildi.

"Nurcan yenge, o işin öyle olmadığını söyledim!" Mercan'ın ilk kez kaşlarını çatıldığını gördüm ama bakışlarını beni bulduğunda devamını getirmekten çekindi.

"Konuş konuş," dedi Nurcan abla. "Bir Güldanezede olarak Melek de anlar seni."

Nurcan abla bana bakıp göz kırptı. Bu konuyu merak ettiğimi biliyordu. Düğünde biraz anlatmıştı ama birinci kaynaktan dinlemek gibi olmaz tabii. İyice meraklandım. Huyum kurusun. Mercan'ı sıkıştırmamak için dillendirmedim ama eminim ki şu an gözlerimdeki fanlar olabildiğince açıktı.

"O dönem Poyraz'la görüştüğümü annem biliyordu aslında. Hatta Poyraz da annemin haberi olduğunu bildiği için geliyordu beni görmeye. Yani o kadar da gizli saklı değildi. Ama işte... Tahir abimin kulağına gidince her şey birbirine girdi." Poyraz'ın ismini bile bir başka fısıldıyordu Mercan. Pişman olduğu bazı şeyler vardı, gözlerinden okunuyordu. "Biliyosun yenge, o sakinliğiyle bildiğimiz babam o kadar öfkeleni ki... Abimin kulağına da gidince annem *sakın ha beni karıştırma*, dedi. Bu yüzden annemin haberi olduğunu söyleyemedim Tahir abime. Poyraz ile birbirlerine girdiler. Ama Poyraz kötü bir insan değildi. Gerçekten değildi. Eğer kötü biri olsaydı Tahir abimden dayak yerken ilk diyeceği şey *annesini de biliyordu* olmaz mıydı? Demedi. Hiçbir şey söylemedi. Sessizce gitti." Derin bir iç geçirip başını önüne eğdi. Bakışlarında hiç gitmeyen bir kırılganlık vardı. Kaç yıl geçmişti aradan? Hâlâ orada duruyordu. Anlatmadığı daha başka

şeyler de vardı, bunu da görebiliyordum ama... Sadece içini çekmekle yetindi. "Sonra beni de görmek istemedi. Yalan oldu hikâyemiz."

Yalan oldu hikâyemiz.

Kırık bir cümleydi bu; neresinden tutsanız elinizde kalırdı. Mercan için üzüldüğümü hissettim. Keşke Sıla gibi onun da bir şansı olabilseydi ama... Tahir, Poyraz'a karşı fazlasıyla katıydı. Adını duymaya bile tahammülü yoktu. Konusunu açtırmazdı bile. Yine de... Acaba Mercan için yapabileceğim bir şey olabilir miydi?

"Biz en iyisi kapatalım bu konuyu, görümceciğim," dedi Nurcan abla sefkatli bir uyarıyla. "Konuştukça senin Poyraz damarın kabarıyor, aman Tahir duymasun. Tersi ters, bildin mi? Ayrıca Hasan Veli babacığum sinirlendiyse vardır bir nedeni. Yoksam pamuk gibi adam! Her şeyden evvel Poyraz, Mizgali'nin o gaddar muhtarı Fazıl Alacahan'ın oğlu. Babamız o herifi ezelden beridir sevmez."

"O da ayrı konu," dedi Mercan bıkmış gibi. "Bu kadarı çok fazla. Poyraz ile beni duyduğu an bir an bile şans tanımayı düşünmedi. Esti güreldi! Sence babamın Fazıl Alacahan'dan nefret etme sebebi sadece gaddar olması mı? Bence altında çok daha fazlası var. Sadece biz bilmiyoruz."

Nurcan abla bir şey söylemedi. Anlaşılan derin mevzulardı.

Ortamdaki kasveti dağıtmak için, "Bu arada," dedim o enerjik sesimle. "Cidden Güldanezedeymişiz. Dün bıraksaydınız beni o meydana gömüp üzerime de *oğluşuma yaklaşanının sonu ha böyle olur* yazacaktı."

Tam güldük güleceğiz, azıcık neşemizi bulduk derken Nurcan abla sağ olsun, yine muhteşem bir giriş yaptı.

"Ee... Herkes eteğindeki taşları döktüğüne göre de bakalım Melek Hanım, bizim Fırtına'yla aranda ne geçti? Öğrendik, bir zamanların Şehriye'si senmişsin. Ne oldu da bizim dağ gibi oğlanı devirdun?"

Baş eğme sırası bendeydi. Zira hâlâ anlatacak gücü bulamıyordum kendimde. Esasen hâlâ utanıyordum. "Nurcan abla," dedim cılız bir sesle. "Sonra anlatsam olur mu?"

"Misal?"

"Mesela... Bir gün meyhaneye gideriz?"

"Meyhane mi?" dedi şaşkınlıkla. "E kız oraya herifler gitmez mi?"

"Yok canım. Kadınlar da gider."

"Deysun?"

Kaşımı kaldırdım. "Deyrum. Bak şimdi... Sana bir sır vereyim. Ben içkiye karşı aşırı zayıf bir insanım. İçkiyi görünce arızalı bir versiyonum

ortama giriş yapıyor. Ne var ne yok anlatırım. Çocukluk travması mı istersin? İlk öpücük mü? İlk tokat mı? Menü zengin ama... Üçüncü dubleyi içirme, işte o zaman hayatı yanımdakine zehrederim. Tasdikli, onaylı.”

Şen bir kahkahayla şelalenin sesini bastırırken, “Deli kız!” dedi. “Eh... Peki madem. Dediğin gibi olsun. Ben bir ara benim öküzümün arpasını verir, erkenden uyutur çıkarım. Yaparız bir meyhane. Hem bizim heriflerden ne eksikimiz varmış?”

Tam tatlıya bağladık derken birkaç dakika sonra elindeki hamsili ekmeğin bir parçasını bana uzattı. “Bak buni ye. Balık bebeğe iyi gelir, zekâ yapar!”

“NURCAN ABLA!”

Gözlerimi belerttiğimde ağzının hayali fermuarını çekti. Ama kıkırdarak. “Tamam tamam, sustum.”

“Bir zahmet...” İçimden güldüm. Dışında ise dramatik bir oyunculuğa soyundum. “Bu arada... Elimde olmadan uygulanıyorum. Bu kadar insanın beni anne yapacak kadar güvenmesi, büyük onur gerçekten.”

“İnsanlar derken?” dedi Nurcan abla, lafı gediğine çarpan bir tonla tabii. “O insanlara Tahir de dahil mi şekerim?”

“Nurcan abla!” diye cırladım yine. Sesim nasıl tiz çıktı! Kendi kulaklarımı çırmaladım resmen. “Başlatma Tahir’inden!”

Derken Nurcan ablanın gözleri yüzümden sekti, arkamda bir yere odaklandı. *Ve işte kader o saniyeyi bekliyormuş...*

Arkamdan bir ses, epey de tanıdık bir ses, “Başlamışken beni de çağıraydınız, eksik kalmayaydım,” dediğinde tereddütle arkamı döndüm. *Tövbeler olsun ki Tahir...*

Üniformasıyla, görkemiyle, kaşların arasındaki karakteristik çatıklıkla bize doğru yürüyordu.

Ona bakarken beynim komple sıfırlandı. Ağzımda yarım çiğnenmiş hamsili ekmek, gözlerim fal taşı gibi yüzbaşının yüzünde kalakaldı. “Senin ne işin var burada?” diye sorduğumda çoktan koca gövdeli bir ağacı gibi repemizde dikilmişti.

“Senin dilin beni böyle anarken ben nasıl uzakta durayım be Öğretmen Hanım?” dedi ukala bir gülüşle. UKALA!

Saçımı omzumun gerisine atıp, “Öylesine anmıştım,” dedim. “Her sözümü üzerine alınma.”

Nurcan ablanın boğazını temizlediğini duydum. Mercan’la göz göze geldiler ve saniyesinde bir anlaşmaya vardılar. Her nasıl olduysa çaktırmadan

piknik örtüsünü halı dürer gibi dürdüler. Mercan termosu kaptı. Nurcan tabakları üst üste tık tık tık dizdi. Ve koordine bir hızla toparlandılar. Beş saniye içinde ortalıkta hiçbir şey kalmamıştı.

“Biz de tam kalkalım da heriflere yemek yapalım demiştik,” dedi Nurcan abla daha üç saniye önce höpürdeterek çay içmiyormuş gibi.

Hayretler içerisinde baktım. “Öyle mi demiştik?”

Mercan gülmemek için yanaklarını içe çekmişti ama yürürken ayağı sepete takıldı. “Evet evet, ben de babamla tarlaya gidecektim.”

“Eh, hazır buraya kadar gelmişken seni de eve Tahirciğim bırakır...” dedi Nurcan abla. Sonra da Tahir’e bakıp kirpiklerini kırpıştırdı. “Değil mi yengesinin güli?”

Tahir dönen dümenin farkındaydı ama müdahale etmedi. “O iş bende, yenge.”

Mercan, abisinin yanma gidince parmak uçlarında yükselip onu yanı-ğından öptü. “Evde görüşürüz, abi.”

Hiçbir şey söyleyemedim. Gelin görünce ağzımı açıkta bırakarak uzaklaştılar. Tahir’in bakışlarını üzerimde hissederken benimkiler hâlâ yerde, çimlerin üstündeydi... Bir yandan o koca lokmayı yutmaya çalışıyorum, bir yandan da gözlerimle *beni buradan biri alsın* diye yalvarıyorum. Çünkü neden burada olduğunu biliyordum. Şu hamilelik şakası üzerinden benimle yeterince dalga geçememişti, beni yeterince yerin dibine sokamamıştı tabii... İyice tadını çıkarması lazımdı!

Tahir bir adım attı. Yüzümdeki rüzgârı hissettim. Çöktü yanıma, oturdu. *Tozlu postallarını benim pembe topuklu ayakkabılarımın yanına uzattı.* Bakışları ayaklarımızın dibindeki şelaleyi izlemeye başladığında kaşlarındaki çatıklık da ifadesindeki yorgunluk da dağıldı. Gözleri şalede dinlenirken, temiz havayı ciğerlerine çekti. Burayı gerçekten seviyordu.

Ona baktıkça daha fazla bakasım geliyordu. Hatta böyle öküzün treni izlediği gibi...

Tövbe tövbe! Kendine gelsene kızım! Ama nasıl geleyim? Ortam yeşil, adam ortamdan daha yeşil, gövdesiyle ağaçlara hükmediyor mübarek. NASIL BAKMAYAYIM A DOSTLAR! Bu da can.

“Sıla’yla konuştun mu?” diye sordu lafı dolandırmadan. Nasıl yani? Meşhur hamilelik şakamla dalga geçmek için gelmemiş miydi?

“Hayır ama...”

“Ara.”

“Anlamadım.”

“Ara,” dedi tekrar. Bakışları aramızda uğıldayan şelaleci ve şelalenin etrafını mesken tutmuş kayalıklarda cıvıdayarak uçuşan kuşları izliyordu. “Neden burada olduğumu öğrenmek istiyorsan önce Sıla’yı araman gerekiyor.”

Vakit kaybetmedim. Anında çantama uzanıp telefonumu çıkardım, Sıla’yı aradım ama yok. Çekmiyordu. Daha dudağıımı bile büzemeden Tahir parkasının cebinden bir kart çıkarıp dizlerimin üstüne bıraktı.

“Bu... ne?” Kartı elime alıp şaşkınlıkla baktım, sonra farkında olmadan gülümsedim.

“Sim karta benziyor.” Ciddi olmaya çalışırken sesi hafifçe dalgalandı. “Ama sen yine de seçenekleri değerlendir.”

“Bana mı aldın?” diye sordum ama sorar sormaz iç sesim devreye girdi.

Yok Meloş’um, şu köşedeki ağaç kardeşe almış olmalı...

Başını eğip parmaklarımin arasındaki karta kısa bir bakış attı. “Şu an ellerinde olduğuna göre senin olmalı.”

Gülümsedim. Çünkü bunu ben de düşünmüştüm. Hatta haftalardır Şerif Ali’ye çeken hattından bana da almasını rica edeceğim diye dolanıyordum ama bir türlü fırsat bulamamıştım. O fırsatı benim yerime onun bulmuş olması içimde bir yerlere dokundu ve oraya sıcacık bir duygu bırakıp yavaşça yerleşti.

“Ama senden böyle bir şey istememiştim.”

“İstemedin,” diye onayladı. “Ben düşündüm,” dedi, gözücuyla bana bakarken. “Arayan olur, ulaşamayıp deliren olur. Elinde bulunsun.”

Kahkaha attım. “Sağ ol. Ulaşamayıp delirenler duacın olacak.”

Bakışları bu defa karşı dağlara kaydı. Yok, çakıldı desem daha doğru olurdu. Bir şey mi dedim, yanlış mı geldi? Rüzgâr da ona ayak uydurarak bir daha serinledi.

“Hat üç gün sonra açılır. Döndüğünde de kırıp atarsın.”

Ardından dizlerime bu kez kendi telefonunu bıraktı. “Buradan dene.”

Telefonu alırken gözlerine baktım. “Sağ ol,” dedim.

Başını bir kez sallayarak karşılık verdi. Sıla da üçüncü çalışta açtı. Arkadan davul zurna eşliğinde halay müziği geliyordu. Cevap verirken neredeyse müziği bastırmaya çalıştı.

“ALOO! Tahir acil bir şey yoksa seni sonra arayayım mı?”

“Benim,” dedim çabucak. “Melek. Müsait bir yere geçer misin? Önemli.”

Muhtemelen halaydan uzaklaşmış olacak ki müzik biraz azaldı. “Ay şükürler olsun!” dedi derin bir iç çekerek. “Damat tarafı resmen hayal sever

bir aile çıktı. Üç gündür gece gündüz halay çekiyoruz Meloş! İnanabiliyor musun? Tuvalet ve yemek molaları dışında aralıksız olarak halay çekiyoruz! Hatta salondan tuvalete kadar halayla ulaşıyorum.”

“Yok artık!” dedim. Ama bir yandan da o müzik içimde kıpır kıpır bir şeyler uyandırdı. Omuzlarım yerinde durmazken vücudum her daim kıvırmaya hazırды çünkü. Dayanamadım. “Müjdem var, Siloş’um!” dedim. “Şak diye söyleyeceğim, hiç kusura bakma!”

Ve iki saniye sonra söyledim. “SERHAN DA SENDEN HOŞLANIYORMUŞ!”

Karşılık gelmedi. Halay sesi dışında tek bir ses yoktu. Bir an bağlantı koptu sandım. Ama sonra halayın sesi giderek yaklaştı. Biri kalabalığın içinden, “AHEEY AHEEY!” diye bağırdı.

O biri, Sıla’ydı.

Ses dışarı taşınca Tahir de tuhaf tuhaf baktı. Telefonun hoparlörünü elimle kapatıp, “Şok oldu kızcağız tabii...” diye açıkladıktan sonra yaklaşık bir dakika Sıla’nın sevinç çığlıklarını dinledim. Halaya da son derece uyumluydu üstelik...

“Sıla, detayları gelince anlatacağım. Şimdilik sadece bu kadarını bilsen yeterli.” Ona Güldane teyze detayını telefonda söyleyemezdim. Kaldırabileceğini düşünmüyordum. Dahası... Çok üzülecekti. En azından teselli etmek için yanımda olmalıydı. “Şimdi bana bir cevap vermen gerekiyor,” dediğimde başımı kaldırıp Tahir’in yüzüne baktım. Omzunun üzerinden sakinlikle beni izliyordu. “Onu hâlâ seviyor musun?”

Sıla hiç düşünmedi. Bir an bile, tek bir an bile düşünmedi. “Onu her gün daha çok sevdim.”

Tahir’in dudakları yavaşça kıvrıldı. Bu bir gülümseme değildi, daha yoğun başka bir şeydi.

Ve Sıla’nın verdiği cevap da benim için fazlasıyla yeterliydi. Telefonu kapatıp sahibine geri verirken, “Şimdi ne olacak?” diye sordum.

“Ben de Serhan’la konuşacağım.”

“Tamam,” dedim hevesle. “Konuş hadi.”

Telefonu cebine koydu. Ayaklarından birini geri çekip yere bastığında gövdesi de hafifçe benden yana dönmüştü. “Yalnız konuşacağım.”

“İyi...” dedim isteksizce omuz silkerek. Konuşmaya şahit olmak isterdim ama neticede bu özel bir konuşmaydı. “Ben gideyim o zaman...”

Yerden kalkmak için hamle yaptığımda parmaklarını kolumda hissettim. Kalkmama izin vermedi ve sadece kolumdaki tutuşunu sabit tutması

yetti. Bunu neden yaptığını anlamak için yüzüne baktığımda, “Üzerine alınmayınca cümleler küsüyormuş,” dedi. Önce anlamadım ama sonra... Biraz önce ona söylediğim *üzerine alınma* cümlesi geldi. “Duymadın mı?”

Yüzüm hafiften düşecek gibi olduysa da çaktırmadım. “Derin konuşmalar burada yasakmış,” dedim bacaklarımı kalçalarımın altına iterken, şimdi dizlerimiz birine dokunuyordu.

“Öyle miymiş?”

Başımı salladım. “Öyleymiş.”

“İyi. Bir daha yanına gelirken beynimi arabada bırakırım o zaman.”

Kaşlarımı çattım, tırnaklarımı hazırladım. “Nedenmiş o Tahir Bey?”

Başını eğdiğinde göz hizasıdaydım. Bakışlarımıza oturacak her ifade yakalanmaya mahkûmdu çünkü o kadar yakındık. Benim aksime onun yüzünde telaş ya da kızgınlık yoktu. Sadece bana bakıyordu; şelaleye bakar gibi... “Kelimeler düşüncelere yetişemeyince beyin lüzumsuz kalıyor çünkü.”

Yutkundum. Tansiyonum bir yerlere fırladı ama nereye gitti, bilemedim. İçimde bir yer sessizce alarm veriyordu. Yutkunmak, bakışlarımı kaçırmak istiyordum. Boğazımdaki bu kuruluğu litrelerce su içip dindirmek istiyordum ama hiçbirini yapamıyordum. Üzerimde azımsanamayacak, garip bir etkisi vardı. O etkiyle sınanmak hem çok zorlayıcı hem de... *güzeldi.*

“O zaman ne yapacaksın?”

Eli hâlâ oradaydı, kolumda. “Kelimeleri de düşünceleri de özgür bırakacağım,” dedi yeni alınmış bir karara imza atmış gibi.

“Kolay olacak mı?”

Gülümsedi. “Olmazlarsa kolay olmaya mecbur bırakırım.”

Gülümsememi dudaklarıma yedirdim. “Zorbasın galiba.” İşaret ve başparmağımı birbirine yaklaştırdım. “Azıcık...”

“Belki,” dedi gülümsemeye devam ederken. “Azıcık.”

Tahir gözlerime biraz fazla uzun bakınca duraksadım. Gözleri yanaklarımdan burnumun etrafına usulca geziniyordu. O bakışların altını doldurma ihtimali olan anlam, içimde sıcaklık bir utanmayı tetikliyordu. Yanaklarıma yayılan sıcaklık kalbime kadar uzanırken Tahir’in dudaklarında baktığı yerde bir şeyleri bulmuş olmanın zafer kıvrımı vardı.

“Ne bakıyorsun be?”

Omuz silkti. “Hiç, çil sayayrum.”

“Çil mi?”

“He, çil.” Parmak ucuyla bir tutam saçıma dokundu ve usulca kulağımın gerisine sürüklemeye başladı. Teması çok hafifti ama içimde şimşek gibi bir yankı oluşturdu. Bana ait o sarı tutam dokunuşunu hiç yadırgamadan parmağına dolandığında yavaşça kulağımın arkasına yerleştirdi. “Şu burnunun etrafına serpiştirilmiş küçük çiçekler.”

Çiçek mi?

Hayatım boyunca bir kez bile sevmemediğim, özellikle lise yıllarımda yüzümden neredeyse kazıyarak çıkarmak istediğim çillerime ÇİÇEK mi demişti o?

Ay beni bir yangınlar aldı yine...

Yanaklarımdaki yanma hissini bastırmak için birden ayağa kalktım. Fırladım desem daha doğru olurdu. “Ben biraz şelalenin etrafında dolaşayım da sen de konuşmanı yap.”

Uzaklaşırken Tahir arkamdan gülererek seslendi. “Dikkat et da ayağın takılıp seni şelaleye itmesun. Üniformam daha yeni yıkandı, Öğretmen Hanum.”

Cevap verme kızım. Hatta bakma. Tamam, ultra yakışıklı, hayvan gibi kaslı, etkileyici, komik; Karadeniz ağzıyla konuşunca daha çekici ve daha komik olabilir. Gülünce gözleri parlıyor da olabilir, o gözler kısılınca evine ateşler düşmüş gibi hissediyor da olabilirsin. Tüm bunlar bir yana koruyucu, sahiplenici, ERKEK kavramının hası... Yetmedi, ay yıldızlı rozetle birlikte ekstra karizmatik de olabilir ama bu... bu ona ağzı açık ayran budalası gibi bakmana sebep olmamalı! Hem baksana, şelale ne güzel de çağlıyor. Mübarek, su değil sanki gökten huzur iniyor. Çam ağaçları desen dört bir yanı sarmış; dallarında kuşlar şarkı söylüyor. Mis gibi orman kokusu doluyor ciğerlerine. Hava mis. AMA TAHİR DAHA MİS. E yuh ama! Karıştırma Tahir'i, şelaleye odaklan şelaleye...

Ay acaba Instagram kullanıyor mu?

Bu merakla şelalenin kenarına çöktüm. Doğanın sesi bir yandan, içimin sesi öte yandan ama... asıl ses? *Tahir'in profiline gir* diye kafamın içini tırmalayan o meraklı cadı ses! Telefonu çıkarırken, “Hadi be aşkitom, yap bir iyilik de tam da şu an çek,” dememe kalmadı şak diye Instagram’a girdim. Ay vallahi de çekti billahi de çekti.

Tüm dilek hakkımı şu an kullanmış olabilirim! O halde hemen değerlendirilim...

Yazdım: Tahir Bora Tunalı. Ve karşıma çıkan ilk profille ufak çaplı bir yok geçirdim. Yok artık(!) DOKSAN BİN takipçi mi! O kadar *influencer*'ım diye takılan benim o kadar takipçim yoktu ayol! Ne bu adam, 2025 Türkiye erkek güzeli seçildi de ben mi kaçırdım final gecesini? Yoksa *Yılın En Seksi Jandarması* ödülünü mü aldı da sahnede slip mayoyla poz mu ketti? Yirmi kişiyi takip ediyormuş bir de... Anlaşılan gerisini beğenmemişti beyefendi!

Seçilmiş yirmi beş kişiyi incelemek lazım bir ara, Meloş...

Neyse... Girdim profilin içine. Üç fotoğraf. Sadece üç ama üçü de erime garantili, sinir katsayısı yükseltmeli, delirtmeye yeminli gibi...

Birinci fotoğraf... Bir düğün gibi; horon havasında, bir eğlencenin ortasında duruyordu. Sanki kameraya denk gelmiş gibi ama yok, bildiğin poz vermişti. ARTİST! Kolları iki yanda, beyaz gömleğin manşetleri sıyrılmıştı. Gülüş hafif, şimdikinden biraz daha uzun olan saçlarını rüzgâr bir miktar dağıtmıştı. Yanında başka adamlar da vardı ama zavallıcıklar Tahir Bey'in ışığından silinip gitmişlerdi. Yorumlara baktım; anında pişman oldum ama elim de gitmişti bir kere...

"Yüzbaşım o kolların arasında horon tepesim var!☹"

"Gömleğin olayım giy beni, komutanınnnn! 🇹🇷"

Çüş! Kuduruk kadınlar... Neyse, hemen diğer fotoğrafa geçelim, vakit kısrılı.

İkinci fotoğraf bir meyhanede çekilmişti. Masada dört adam. Ama yine aynı şey! Hepsi gölgede kalmıştı. Tahir Bey hazretleri güneşin ta kendisiydi çünkü. Oturmuş, gömleği beyazdı ve kaslar yine içerden selam çakıyordu.

Demek ki neymiş? İçini göstermeyen gömlek yoktur, yeterince kaslı adam vardır! O hesap...

Bakayım şöyle fotoğraf detaylarına, ne var elinde? Hım...

Fotoğraftı yakınlaştırdım. Elinde rakı kadehi vardı. Ama öyle bir kavramıştı ki insan bakınca *ulan ben de bir kadeh olaydım* demeden edemiyordu. Ben burada böyleyken yorumlarda yine kadınlar çıldırmıştı tabii...

"Seninle rakı içmeden ölmeyeceğim dedim, hâlâ yaşıyorum yazıklar olsun bana!🇹🇷"

"Bir kadeh yeter, bakışınla çarpılırım 💔"

"Arabada beş, meyhanede on beş ♥🇹🇷"

"Sofranda rakı olayım, mezeyle karışık yavaş yavaş tüket beni be komutanım. 🇹🇷"

“*Rakıyı sek, seni tek...*”

Yu-hu-nuz! Yanaklarımı bir alev basarken Tahir’e göz attım, ağacın altında dolanırken hâlâ telefonla konuşuyordu. O zaman hemen üçüncü fotoğraf açılsın.

Üniforma. Ama... ama arkadan! Sırtını anlatmama gerek var mı? Dağ, taş, ova! Ve yorumlar gittikçe edepsizleşiyordu.

“*Seninle askere gidesim geldi be komutan! Aynı ranzayı paylaşıyor muyuz ;)*”

“*Seninle askere gitmek değil, sana asker olmak istiyorum. Emret, aşkım-mm.*”

Vay arkadaş... Tahir’e yürürken bilmiyorlar ki yanında Güldane teyze gibi bir promosyon vardı. Kadının karanlıkta sinsilik parlayan gözlerini görseler, gözleri Tahir’i ve kaslarını görür mü, o da muamma ama şunları toplayıp bir Güldane teyzenin eline veresim gelmedi desem... Yalan olurdu. Telefonu kapattığını fark ettiğim anda panikle Instagram’dan çıkıp telefonu çantama attım. Onu *stalk*larken yakalanıp zaten arşa kurulmuş egomanyasını daha da şişirmeye niyetim yoktu. Zaten şimdi asıl mesele Sıla ve Serhan’dı.

Adımlarımı sıklaştırarak yanına doğru yürürken beynimde ihtimaller konvoy kurmuş, resmen tur bindiriyorlardı. Bin tane sorum vardı ve hepsinin cevabını aynı anda almak istiyordum.

“Konuştun mu Serhan’la? Ne dedi? Nasıl karşıladı? Ayyyy... Sevindi mi? Şaşırdı mı? Yoksa hem sevinip hem şaşırdı mı? Hiiii! Yoksa *ben Sıla’yı bacım olarak kabul ettim, bundan gayrı yârim diyemem* mi dedi? Öyle söyle-diye saklama bak! Yiaa... Sıla’m, asfalt gözlüm duyunca nasıl üzülecek kim bilir? Belki yemekten içmekten bile kesilir. Benim bunu ona yavaş yavaş, böyle... şok etkisi yaratmadan, tane tane, alıştırma alıştırma anlatmam lazım! Ay... NE BÜYÜK ACILAR BUNLAR...”

İfadesiz gözlerle beni izlerken neden hayvanat bahçesini ziyaret etmiş de kalın bir camın ardından ilk kez gördüğü bir hayvanın garip hareketlerini izliyormuş gibi görünüyordu, hiç bilmiyordum.

“Melek,” dedi sakince. “Bitti mi?”

Başımı omzuma yatırıp salladım. “Hı hı.”

“İstediğim sorudan başlayabilir miyim?”

“Hangi sorular?”

“Az önce nefes almadan sorduğun elli yedi sorudan bahsediyorum.”

“Hu... Başla tabii.”

Başını ihtiyarla salladı. “Serhan ile konuştum.” Durdu ve ekledi. “Ama duygularını ve özel detayları senin paylaşmam doğru olmaz.” Ketum herif! Ne olacak... O bana sormuş olsaydı Sıla'nın sevinçten kaç kez zıpladığını bile anlatırdım oysa... Bir, “Ama,” daha dediğinde gözlerim ardında kadar açıldı. “Ama?”

“Sıla ile konuşmak istiyor.”

“E biz de onu diyoruz ya. Konuşsunlar işte. Bak, biz seninle ne güzel konuşuyoruz. Gerçi arada birbirimizin yedi ceddine sövmüyor değiliz ama... konuşuyoruz da. Hem ne demişler? Hayvanlar koklaşa koklaşa, insanlar çifleşe çifleşe!” Bir durdum. Bir düşündüm. “Bir dakika ya... O söz öyle değil miydi?”

Seni Allah bildiği gibi yapsın Meloş, utanıyorum senden...

Dudağının tek köşesini yukarı kaldırdı. “Gözünü seveyim bir daha ata-sözü ya da deyim kullanma.” Gözlerini hafif kısıp düşünürken başparmağını çenesine dayadı. “En azından başkasının yanında.”

Bakışlarımı kaçırıp omuz silktim. “Serhan’a söyle, Sıla’ya mesaj atsin. Güzel bir yemeğe götürsün kızı. Cimrilik yapmasın ama! Güzel, romantik bir mekân olsun.”

Tahir başını arkaya atıp kısa ve erkeksi bir kahkaha attı. “Kartının limitini kokoşun biri sömürmediyse götürür.”

Yer yarılrsa da içine girsem...

“Ahahahahaha, değil mi? E ne zaman çıkacaklar yemeğe?”

“En yakın zamanda. Ama...” Gözucuyla baktı. “İlk seferde baş başa değil. Yanlarında olmamızı rica etti Serhan.”

“Hı? Yanında olmamızı mı istedi?” Parmağım onu gösterdi. “Senin...” Parmağım kendi göğsüme dayandı. “Ve benim mi?”

Yüzüme bakarken gözleriyle tebessüm ediyordu. “Evet küçük hanım, senin ve benim.”

Ay bu kalbim niye olur olmaz hızlanıyor ya...

“Kırmayalım madem...”

O da başını omzuna eğdi. “Madem kırmayalım.”

“İuu... O zaman ben Sıla ile konuşayım. Saati haberleşiriz.”

Arkamı dönüp derin bir nefes aldığım sırada, “Melek,” dediğini duydum.

Omzumun üzerinden baktım. “Efendim?”

Bakışları yüzümde dolaşırken aklımdan geçenleri bilmek istedim. Hem de deli gibi. Ama neden bu kadar merak ettiğimi kendime bile açıklayamadım.

“Dumanla mı haberleşeceğiz?”

“Hı?”

Cebimden sarkan telefonumu işaret etti. “Telefon numaranı vermeyecek misin?”

“Telefon numaramı mı istiyorsun?”

Bir kez daha Seda Sayan misali numaramı, “Sıfır beş yüz...” diye şakıyıp rezil olmak yerine emin olmak istediğin için kendimi tebrik ediyorum.

Kendinden emin bir şekilde kaşını kaldırdığında alnında yatay ve karakteristik bir çizgi belirdi. “Telefon numaranı istiyorum.”

Yanına yürürken ay bende nasıl bir eda, nasıl bir naz, nasıl bir yandan yandan göz süzüş... “Vereyim madem.”

Telefonunu uzattı. Şifresini de açmıştı. Ve gözleri tamamen üzerimdeydi. Klavyesine numaramı yazarken beşinci haneye bastığımda numaramın tamamı gözlerimin önüne döküldü. Zaten kayıtlıydım.

Barbie diye.

Gözlerimi şaşkınlıkla telefonda yüzüne kaydırdım. “Ama zaten kayıtlıymışım ki.”

Başını yavaşça salladı. “Zaten kayıtlıymışsın.”

Bu ilk numaram değildi. Son on yıl içinde defalarca numara değiştirmiştim. Eski sevgililerimden biri beni takıntı haline getirmişti. Kurtulmak kolay olmamıştı. “Abimden mi aldın?”

“Asker adamım Melek. İstedğim numaraya istediğim anda ulaşmam tahmin edersin ki zor olmaz. Köye ayak bastığın an numaran telefonumdaydı.”

“O zaman... Neden istedin ki?”

“Âdettendir.” Kahve gözleri, akşam güneşine çarpan kestane kabuğu gibi kızardı. “Karadenizliyim ben kızım. Kadının müsaadesi olmadan aramak bizim kitabımızda yazmaz.”

SEK ERKEK diye boşuna demiyoruz...

Yerden selam Meloş, burası çok güzel. Sen de gelmek ister misin?

Kurduğu aşırı karizma cümleye karşı, dünyanın en öküz tepkisiyle, “Haaaa...” dedikten sonra yine arkamı döndüm ama yine gidemedim.

Elim çantamdaki kartına gittiğinde çıkarıp ona uzattım. “Bende kalmış. Birazcık patlattım, zaten biliyorsun ama... Geri döndüğümde söz ödeyeceğim.”

Ona uzattığım karta şöyle bir baktı. Gözleri o küçücük plastiğin üzerinden bana kayarken bir şey söylemedi. Sadece aldı. Ama cebine koymak yerine bir adım attı. Bizim aradaki mesafe? Yine yerle bir...

“Ödemeni istemiyorum,” dedi net bir sesle. “O kartı harcaman için verdim, sen de harcadın. Hâlâ senin.” Eğildi, o tıraş losyonu, sigara ve toprak kokusu ciğerlerime organize bir suikast düzenlerken kartı, beklemediğim bir şekilde kolumun altındaki çantama bıraktı. “Limitini yükselttim ama sen yine de bir ruja kırk bin vermeden önce iki kez düşün.”

Neden utandım ben ya? Kendimi rezil edecek bir şey de yapmadım halbuki.

“Şey...” Normalde bu kartı geri çevirmem gerekiyordu tabii ama...
FAVORİMDEKİ O TÜKENEN ÜRÜN STOĞA GİRMİŞTİ.

Gurur: 0

Stoğa giren ürün: 1

“Hımm... Alayım madem.” Başımı omzuma eğdim bir yavru kedi gibi; Tahir de başımı okşayıp bana süt veren o mükemmel insandı. “Ama abime söylemek yok.” İşaretparmağımı kaldırıp uyarıyla salladım. “Bak Tahir, eğer abime gidip *Melek’in açlıktan nefesi kokuyordu, acıdım kartımı verdim* dersin senin ağzını cart diye yırtarım!”

Sesli güldü. “Saçmalama Melek, neden öyle bir şey söyleyeyim?”

“Bilmiyorum artık. Öyle ayıplar yaparsan fena olur bak!”

Yalnız benim yürek yemişlik? Adam kuvvetli bir üf yapsa ahirete tek yön biletimi de almış olurdu.

“Yapmam,” dedi. “Merak etme.”

“Hatta benim hakkımda hiçbir şey söyleme ona. Meraktan çatlasın kazma!”

Kaşlarından biri kalktı. “O kadar da değil.”

“Tahir!”

“Değil dedik da kızım. Adam düzenli seni soruyor, koruyacağıma söz verdim.”

Hangisine daha fazla takılmalıydım? Arslan abimin düzenli olarak beni sorduğuna mı yoksa Tahir’in beni koruyacağına dair verdiği söze mi? Çenemi yukarı ittim, kelimeleri çiğneyip çiğneyip ağzından fırlatan özgüvenli

kız olarak dikildim karşısında. “Onun beni merak etmesine, senin beni sadece söz verdiğin için korumana ihtiyacım yok, asker!” Başımı salladım kararlı kararlı. “Barbie büyüdü!”

Başını biraz çevirdi ama bakışları hâlâ bendeydi. Parmakları ensesini kaşırken, “Barbie istediği kadar büyüsün...” deyip sustu. Gerisini getirmedi.

“Ayrıca...” Çantamdaki kartı işaret ettim. “Borcumu ödeyeceğim, o şekilde kabul ederim. Bir de... Bu kart benimse ve limiti yükselttiysen neden ruja o kadar para verirken iki kez düşün dedin?”

Sırtını arkasındaki ağaca yasladı ve postallarından birini diğerinin önüne attığında dudaklarının kıyısında serseri bir gülümseme belirdi. “Kocana acıdum. Yazık ula adama. Ondan sebep... Alışma diye.”

Son kez arkamı dönerken omzumun üzerinden ona dönen suratım masum masum gülümsemiş, kirpiklerim de kırılmayı ihmal etmemişti. Eh dudaklar da hafifçe büzülmesin miydi yani? “Kocama böyle bakarsam bence bana yüz bine bile ruj alır.”

Parlayan bakışları dudaklarımda ve kirpiklerimde dolaştı yavaşça. “Alur valla.” Göğsünü şişirirken ağır ağır yutkundu. “Allah’un kerizi.”

Kıkırdadım uzaklaşırken... “Ayrıca kırk değil, otuz dokuz bin dokuz yüz doksan dokuz lira. Bu detayı atlamayalım lütfen, önemli.”

Evin yolunu tıngır mıngır yürürken dilimde nedense şu şarkı vardı.

Jandarmanın alayları koğuştur koğuştur,

Koğuştur koğuştur,

Benim yârim jandarmada çavuştur çavuştur,

Çavuştur çavuştur...

Ayaza durmuş sabah dağ sırtlarını selamlıyordu. Kar altından henüz uyanmış toprağın kokusu ağır, keskin ve uyarıcıydı. Tetikte olmayanı uyandırır, uyanık olanı şüpheye düşürürdü. Beş kişi; ağır ağır tırmanıyordu yamacı... Önde iki hain; kelepçeleri ellerinde, yürüyüşleri yavaş, güçlkle.

Arkalarında Yüzbaşı Tahir; ifadesiz, rüzgârı hiçe sayan dik duruşuyla. Sağında Serhan Üsteğmen, solunda Yaver Teğmen. Üç asker de sessizdi.

Sadece dağın nefesi duyuluyordu; ara ara kayan taş parçaları, hırçınca esen rüzgârın uğultusu, uzaklardan gelen yabani hayvanların sesi...

* Mahmut Tuncer, *Jandarma*, 2001.

Tahir aniden durdu. “Güneş kuzeydoğudan vuruyor. Giriş şu cepheden olmalı.” Gözleri eğim boyunca aşağıyı taradı. “Serhan, haritayı güncelledin mi?”

“Evet, komutanım. Uydu verileriyle eşleştirdim. *Drone*’un geçtiği güzergâhla uyumlu. Son tespit edilen mağara girişi iki yüz metre ileride.”

Tahir başını salladı. “Yaver, önceliği değiştirelim. Keçi patikasına giriyoruz.”

Yaver, gözünü genç hainden ayırmadan temkinle yaşlı olana döndü. “Sen öne geç. Dönüp kaçmaya kalkarsan, seni bu karın altına öyle bir gömerim ki yazın bile kokun çıkmaz.”

Genç hain gülümsedi. Dışlerinde sapsarı bir sıra vardı. “Kaşık kadar gediği olan bir mağaraya niye giriyoruz ki komutan?”

Tahir’in ona bakışı bir anlığına durdu. Öyle bir bakıştı ki sözden kesilmek değil, insanın içine beton saplanmış gibi susmak zorunda kalırdı.

“İleriyi görmek için.”

On dakika kadar sonra dar bir geçide ulaştılar. Yosun tutmuş taşların arasında neredeyse görünmez bir girişti bu. Tam bir dağ sığınağı... Sanki mağara bile içeride olacıklardan habersiz, kendi sessizliğinde dinleniyordu. Tahir öne geçti. İçeri ilk girendi. Gölgelere takip etti. El fenerini yakmadı. Bir süre durdu. Mağaranın içini gözleriyle değil, kokusuyla, rutubetiyle, yankısıyla inceledi. Dönüp Serhan’a başıyla işaret etti.

“Girin.”

İçeri girdiklerinde mağara ilk bakışta sıradandı. Ama Tahir’in durduğu nokta stratejikti. Işık almayan, tek girişli, dar ve derin... Dışarıdan görünmeyen bir kör delik gibiydi.

“Yaver, diğeriyle dışarıda kal,” dedi Tahir. “Bu içeride dursun. Serhan, ışığı sabitle. Taş yansıtıyor.”

Yaver, diğer haini çekerek dışarı çıktı. Genç hain mağaranın iç kısmına, köşeye ilişti. Tedirginlik yoktu. Hâlâ sıradan bir keşif olduğunu sanıyordu. Belki de biraz umutluydu. “Komutan, mağaranın arkası tıkalı. Ama eskiden geçit varmış. Duyduğuma göre içeride tünel...”

Tahir onun sözünü kesmeden diz çöktü. Botunun bağcığını düzeltiyormuş gibi yaptı. Ama cebinden küçük bir çakı çıkardı. Serhan duvarın kenarında dikiliyordu. El fenerini sabitlemişti, ışık tam hainin üstüne vuruyordu.

Tahir, sakince çakıyı açtı. “Kaşı’yi tanıyor musun?”

Hainin yüzü birden buz kesti. “Ben... Ben sadece emir aldım. Söyledim, tanımam.”

Yaklaştı. Tahir sakın görünüyordu ama hainin nefesi sıklaşmıştı. Çünkü Tahir ile ilk kez tanışsa da Fırtına lakabını çok önce duymuştu. “Yalan-cılar dağda uzun yaşamaz.”

Çakıyı sol dizkapağına bastırdı. Derin değildi ama sinirleri buldu. Hainin çığlığı mağara duvarlarında yankılanırken alnından ter boşaldı.

“Sana bunu üçüncü kez sormayacağım.”

“Yemin ederim tanımıyorum,” dedi acı içinde. “Sadece duydum. Kod adı geçiyordu... Arap mıydı neydi...”

Tahir gözlerini onun gözlerine sabitledi. Cebinden çivili bakır bir tel çıkardı. Çakıdan daha korkunçtu o tel. Ufaktı ama kemiğe kadar işleyendi.

“Seni burada sorgulamıyorum. Seni burada tanımaya çalışıyorum.”

Bu defa çıkardığı bir teldi. Telin ucunu hainin parmağına bastırduğunda adam açamadı. Taş duvara yaslanmıştı. Tırnağın altına telin girdiği an bu kez çığlık değil, içten bir inilti duyuldu. Öyle kan çıktı ki Tahir’in elini bile boydan boya boyadı. Serhan kıpırdamadı. Tahir devam etti. İkinci parmağına geçti. Her bastığımda konuşmadan, gözlerini bile kırpmadan tekrar ediyordu. İnsan değildi o an için, bir makineydi. Acı ve kan saçan soğuk bir makine...

“Kod adı neydi dedin?”

Adam acıdan titredi, tırnakları tek tek kopup ayaklarının dibine dökülürken. “Arap... Arap Komutan...” Dayanacak gücü kalmamıştı. Tahir işkencesinin dozunu öyle ayarlamıştı ki acıdan bayılamıyordu da.

“Kaşı’nın kod adı mı Arap Komutan?”

“Evet! Evet! Kuzeydoğudan geldi. Çakal kod adlı bir saha sorumlusuyla çalışıyorlar.”

Tahir küçük bir ihtimal memnun olmuş gibi başını salladı. “Serhan. Dışarıdaki gelsin.”

Serhan dışarı çıktı. Bu arada Tahir haini mağaranın zeminine yüzüstü yatırdı. Yüzünü taşlara bastırdı. Gözleri hâlâ soğuk, nefesi sakindi...

Yaver diğer haini içeri itti. “Sıra sende.”

İkinci hain, arkadaşının kanlar içindeki halini görünce duraksadı. Tahir’in buz gibi yüzüyle göz göze geldi. “Kaşı nerededir?”

“Söylerim... Ne olur yapma!” Son operasyonda sağ yakalanan hainlerden biriydi. O günden beri ağızlarını bıçak açmamıştı. Ta ki Tahir Yüzbaşı

keşif için onları da alıp dağa çıkana kadar... Başta gerçek bir keşif gibiydi ama kanlarının mağara duvarlarına sürüleceği en başından yüzbaşı ve teğmenler tarafından planlanmıştı. Üstelik kendi aralarında bile tek kelime edilmeden...

"Ardıç Vadisi'nde bir çobanla bağlantılı. Gizli geçişte görüştüklerini duydum."

Tahir bir şey söylemedi. Sadece baltayı yerden aldı. Sürükleyerek mağaranın köşesine götürdü. Hain titremeye başlamıştı. Yaver gözlerini kaçırmadı. Serhan'ın dudakları sıkıydı.

Tahir baltayı yere bıraktı. Kolunu sıvadı. "Kiminle nerede görüşecek?" Tüm sorular ağzından silahtan çıkan birer kurşun gibi tane tane ve öldürücü şekilde döküldü.

Hain yutkunamadı. Tahir sadece dinledi. Gözlerini bile kırpmadı. En sonunda başını çevirdi. "Serhan. Notlarını güncelle. Ardıç Vadisi'nde çoban. Kaşı'nın kod adı Arap Komutan. Çakal kod adlı saha sorumlusuyla bağlantılı."

Tahir baltayı kaldırdı ve soğuk bakışlarını hainle son kez buluşturdu. Sadece bakışlarla ruhunu oyuyordu. "Bilmem gereken başka bir şey?" Kaşını kaldırıp devam etti. "Mutlaka vardır."

Adamın henüz kılına dokunmamıştı ama yerde acıyla inleyen arkadaşı kadar titriyordu. Dudaklarından, "Melek Öğretmen," döküldüğünde Tahir'in yüzündeki sarsılmaz ifade dağıldı.

Tek saniyede onu boynundan kavrayıp ayaklarını yerden kestiğinde sırtını mağara duvarına yaslayarak bağırdı. "Ne olmuş öğretmene?"

Adam nefes alamıyordu. Kıpırmıyordu. "Siz-sizden hamile olduğunu bi-biliyorlar. Dediler ki..." Sesi giderek yokluğa karıştı. "Fırtına Tahir canımızı yakmaya devam ederse... Biz de canını yakmaya doğmamış evladından başlarız."

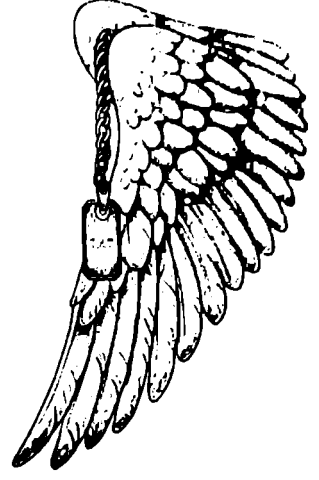
Bir uğultu çöktü. Mağaranın içinde rüzgâr yoktu ama Tahir'in bakışlarında kasırga vardı.

Adam hâlâ boynundan duvara bastırılmışken Tahir'in kasılan çenesi, irileşen göğsü ve çakmak gibi yanan gözleri ölüm sessizliğine gömüldü. Sanki bir şey kırıldı içinde. Yavaşça adamı bıraktı. Göğsü inip kalkarken dudakları neredeyse görünmez bir kıpırtıyla oynadı.

"Senin yapacağın şakanın çizgisinden kayan yolu sikeyim be kızım!"

GEÇMİŞE DAİR...

"GEÇMEYEN GEÇMİŞ"

Parti, yaz akşamının o cıvıl cıvıl, rengârenk havasında keyifle devam ediyordu. Güneşin son ışıkları bahçeye altın bir parıltı serpiştirirken yaz böcekleri bile fondaki müziğe kendini kaptırmışçasına ritim tutuyor olabilirdi.

Havuzda yansıyan ışıklar suyu dans ettirirken havuz başına toplanan Şehriye ve arkadaşları üniversitedeki ilk yıllarını bitirmenin coşkusunu doyasıya yaşıyordu.

Bahçenin biraz ilerisindeki kamelyanın etrafında Arslan, üniversiteden arkadaşlarıyla toplanmıştı. Onlar da mezuniyetlerini kutluyorlardı ama aralarında en az eğlenen kişi, okulu birincilikle bitiren Tahir'di. O, nereye koyacağını bilemediği bakışları etrafta gezinirken sessizce kıpırdayan dudakları bir şeyleri ezberliyor gibiydi.

Evin kış bahçesinde ise Mahmut Sancaktar, takım elbiseli ortaklarıyla bir araya gelmişti. Partinin eğlenceli atmosferine teğet geçen fazlasıyla ciddi bir havaları vardı. Elleriindeki kadehler sadece birer dekor gibiydi; asıl amaçları belli ki iş konuşmaktı. Konuşmalar düşük tonda ama ciddiyetle sürüyordu.

Öte yanda, camları bahçeye bakan geniş misafir salonunda Nezaket Hanım, ortakların eşlerini ve öncüsü olduğu vakfın kadın üyelerini ağırlıyordu. Dantel örtülü sehpalara meyve tabakları, kanepeler ve geçen ay İtalya'dan getirttiği pahalı kadehleri dizilmişti. İçerideki sohbet daha nazik ve daha yumuşaktı ama kahkahaların -belki biraz da dedikodunun- dozu onlarda da az değildi. Kadınlar, gecenin şıklığına yakışan zarif elbiseleriyle hem misafirliğin hem de sohbetin hakkını veriyordu doğrusu...

Şehriye Melek Sancaktar... Reşit olmak onun için sadece yetişkin olmayı ifade etmiyordu, aynı zamanda kendi hayatında bir devrin bitişiydi. Şehriye devri... Nihayet bitiyordu!

Neredeyse birkaç ay sonra reşit olacaktı. Aslında arkadaşları çoktan reşit olmuştu ama genç kız, okula doğrudan ikinci sınıftan başladığı için onlardan bir yaş daha küçüktü. Artık çocukluktan gençliğe adım atıyordu ve bu geçiş, onun için her şeyden çok bir kimlik meselesiydi. Arkadaşları ehliyet hayalleriyle, bar girişleriyle, özgürce tatile çıkma fikriyle meşgulken o tek bir şey istiyordu. Geceleri yıldızlara bu dilekle bakıyor ve ilk ismini kimliğinden sildireceği anı hayal ediyordu.

On sekiz yaşı geldiğinde yıllardır taşıdığı o ismi notere teslim edecek ve Melek olarak yeni hayatına adım atacaktı. Artık kimse onunla *arpa* ya da *tel şehriye* diye dalga geçemeyecekti. Tüm o saçma espriler eskide kalacaktı. Üniversite hayatının devamı onun için yepyeni bir sayfa olacaktı. Ve bu yeni sayfada hâlâ *Şehriye* diye ısrar edenlere karşı elinde kürekle savaşacak kadar kararlıydı. Hatta kimliğinde sadece Melek kaldığında eski adını ağzından kaçırana dahi önce rehberinden, ardından da Instagram'dan engellemekte tereddüt etmeyecekti.

Ve bu gece... Bu gece onun için bir nevi gizli isim değiştirme partisiydi. Babası henüz bundan habersizdi elbette. Ama Şehriye Melek, bahçenin ortasına hayalinde astığı *GOODBYE ŞEHİRİYE, WELCOME MELEK* afişini açıkça görebiliyordu.

Masaların arasında süzülürken arkadaşlarını tek tek selamladı. Neşeli gülümsemelerini dağıtıyor ve bir yandan da içinden bağıırıyordu: *Şehriye öldü, yaşasın Meloş!*

Bahçedeki ışıklar birer yıldız gibi parıldarken gözleri biraz ilerideki Mithat'a takıldı. Duraksadı. Cidden gelmişti. Çağırırken geleceğini düşünmemişti. Parti sadece sınıf arkadaşlarından oluşmuyordu, okuldan başka isimler de vardı. Abisi Arslan ile aynı üniversitenin farklı fakültelerinde okuyorlardı ve Arslan'ın da okul arkadaşları oradaydı ama Mithat'la hiçbir zaman doğru dürüst arkadaş olmamışlardı. O, okulun popüler çocuğuydu. Etrafında kendisi gibi popüler çocuklar olur ve burnundan kıl aldırmazdı. O haliyle genç kızın ilgisini çekmişti. Uzun zamandır Mithat'tan hoşlanıyordu.

Ve şimdi burada, bu gece her zamankinden farklı görünüyordu. Şehriye, selam verme bahanesiyle onların masasına yöneldi. Konuşmaya başladıklarında davranışlarında bir farklılık sezmişti; sanki daha yakın, daha ilgiliydi. Yoksa ilk kez giydiği o siyah elbise uğur mu getirmişti? Yanlış mı anlıyordu, gerçekten bir şeyler mi değişiyordu?

* (İng.) Güle güle Şehriye, hoş geldin Melek.

Bu soruların cevabını bulmak için etrafta en yakın arkadaşı Nevra'yı aradı ama o yoktu. İçinden kısık sesle söylendi. "Of Nevoş... Hayatımın aşkıyla ilişkiye başlamak üzereyim belki de! Neredesin sen?"

Kokteyl masalarının olduğu köşeye geçtiğinde çok geçmeden Mithat yanına geldi. Sanki aralarında yazılmamış bir anlaşma vardı. Herkes kendi eğlencesindeydi, dünya dönüyordu ama Şehriye'nin evreni an içinde sadece Mithat'ın etrafında dönmeye başlamıştı.

"Şehriye, biraz yürüylim mi?" diye sordu çocuk.

Bu beklenmedik teklifle Şehriye'nin yüzünde güller açtı. Kısa bir, "Olur," ile eşlik etti ona.

Evden biraz uzaklaştılar. Sitenin ormanlık alanındaki patikaya doğru yürüdüler. Burası sabahları koşu yapan insanlarla dolu olurdu ama gecenin bir vakti ikisinden başka kimse yoktu. Işıkların bittiği yerde sessizce yürümeye başladılar. Sözlerin değil, beklentilerin konuştuğu bir an uçuşuyordu havada. Genç kızın dilinin ucuna bin tane kelime geliyordu ama tam söylemek üzereyken vazgeçiyordu. Mithat da bir şeyler için zaman kolluyor gibiydi. Derken Mithat durdu. Şehriye de onun yanında durdu.

Mithat, siyah elbisesiyle karşısında duran genç kıızı tepeden tırnağa, açıkça inceledikten sonra, "Bu gece... çok güzelsin," dedi. "Bu elbise giydiğin o çocuksu şeylerden daha fazla yakışmış."

Şehriye utandı, gözlerini kaçırdı. Kalbi hâlâ o gençlik utangaçlığında atıyordu. Diğer kıyafetlerine çocuksu, dendiği için belki biraz kırılmıştı ama şimdi güzel bulunduğu için mutluydu. "Teşekkür ederim. Bu gece için farklı bir tarz denemek istemiştin. Demek ki doğru yoldayım."

"Kesinlikle öylesin. Eğer daha önce denemiş olsaydın..." Ellerini ceplerine koyup yüzünde kibirli bir gülümsemeye yer verdi. "Çok daha önce ilgimi çekmeyi başarırdın."

Genç kızın gülümsemesi yüzünde donarken, "Nasıl yani?" diye sordu.

Mithat cevap vermek yerine sadece gülümsedi. Sonra aniden yüzünü Şehriye'ye yaklaştırdı. Aralanan dudakları istediğine ulaşmaya niyetliydi. Genç kız bu anı daha önce hayal etmişti. Her birinde çok heyecanlanacağını düşünmüştü ama şimdi... Heyecan denen duygu adımlarca uzakta duruyordu. Hayır, utanmıyordu. Ağaçların arasında yalnız olduklarını biliyordu ama yine de bunu yapmak istemiyordu.

Hızla geri çekildi. Refleks değil, bir içgüdüydü bu. Kalbi hopladı fakat sevinçten değildi. Tuhaf bir his vardı içinde. Beklediği şey bu değildi. Bu kadar kolay, bu kadar sahipsiz ve bu kadar plansız olmamalıydı.

“Hayır, hayır... Ben böyle bir şey istemedim,” dedi sesi titreyerek.

Mithat’ın beklemediği tepki karşısında kaşları çatıldı. “Bu ne şimdi?”

“Ben sadece... Sadece konuşmak istemiştım. Bu kadar ani... Bu doğru gelmiyor.”

Mithat gözlerini devirdi. “Saçmalıyorsun şu an. Ne sanıyorsun? Tüm dönem boyunca bana yiyecek gibi bakarken, sürekli dibimde dolaşırken bunun olmasını istemiyor muydun? Bizi bu noktaya kadar sen getirdin, şimdi de geri mi çekiliyorsun?”

“Çekiliyorum,” dedi kız bu kez daha net bir sesle. “Ben seninle dans edebilirim, konuşabilirim. Ama bu başka bir şey. Ayrıca şu an söylediklerin saygısızlık.”

“Kaç yaşındasın sen? On üç mü? Sevgililer tam olarak bunu yapar,” derken sesinin oktavı yükselmiş, ağaçların arasında dalgalanmıştı.

Ama genç kıızı ürküten bu değildi. Mithat üzerine doğru bir adım attığında Şehriye geri çekilmek istedi. Ama arkasında yükselen çam ağacına sırtını dayayınca kaçacak bir yer bulamadı. Zihninin uyarı verdiği kesindi ama vücudu kıpırdıyamadı.

“Gel de sana sevgililerin neler yaptığını göstereyim.”

Söyledikleri kulağa basit bir şaka gibi gelebilirdi ama sesinde tek bir espri kırıntısı dahi yoktu. Gözlerindeyse en ufak bir tereddüt, pişmanlık veya yumuşaklık yoktu. Sadece karanlık bir kararlılık ve istek... Genç kızın gözleri büyüdü. Vücudu alarına geçti ama sesi boğazına sıkışmıştı. Mithat’ın eli oldukça ani bir hareketle beline dolandığında birden panikledi. Boğazını saran panik hali öyle sıkıydı ki kelimeler kaçacak yer bulamıyordu.

“Mithat, hayır!” dedi onu itmeye çalışarak ama gücü yetemedi. “İstemiyorum, bırak beni!” dedi daha yüksek bir sesle. Sitenin arkasındaki o dar patika şimdi ona bir tuzağın içindeymiş gibi hissettiriyordu.

Ağaçların arasından gelen müzik sesi giderek uzaklaşıyor, partinin eğlencesi onun çırpınılarından habersiz devam ediyordu. Kimse duymuyordu. Kimse görmüyordu.

Genç kız ilk kez gerçekten yalnız olduğunu hissetti. Ve bu yalnızlık, gecedен çok daha karanlıktı.

“Ya bırak diyorum sana!” diye haykırdı, bu kez sesi çatladı, çığlıkla karıştı. Geri çekilmeye çalıştı ama arkasında onu tutan bir ağaç, önünde onu zorlayan bir beden vardı. Kalbi göğsüne sığmıyor, atışları kulaklarında yankılanıyordu. Fakat boğazını sıkan yalnızca korku değildi; Mithat’ın dudakları da artık boynundaydı. “Lanet olsun sana! Bırak beni, bırak!”

Ama Mithat dinlemiyordu. Boynuna yayılan nefes kelimenin tam anlamıyla nefesini kesti. Öylece kaldı. Hareket edemedi. Zihninde sadece tek bir düşünce vardı: *Bu olamaz... Bu benim başıma geliyor olamaz...*

Genç kız, ciğerlerine ulaşamayan nefesinin çaresizliğinde dizlerinin titrediğini hissetti.

Mithat’ın elleri sırt dekoltesinden içeri süzüldüğünde vücudu istemsizce irkildi. Dizleri titredi. Midesinde bir şey döndü. Safra gibi acı acı gibi iğrenç bir tat yükseldi dilinin ucuna kadar... Nefesi kesikti, ağzı kurumuştur. İçinde çığlıklar kopuyordu ama dışarıya çıkamıyordu. Gözleri yaşlarla doluyor ama ağlayamıyordu. O yaşlar çaresizliğin içinde keskince asılı kalmıştı.

Boynuna bırakılan öpücükle gözleri karardı. Bu... Bu bir kâbustu. Gerçek olamayacak kadar kötü, iğrenç ve korkunç bir kâbus... Mithat’ın nefesinden süzülen o sigara kokusu tenine bulaşmıştı. Oysa okulda yanından geçerken aldığı parfüm kokusunu içine çeker, kalbinde pembe düşler kurardı. Şimdi o aynı koku midesini bulandırıyor.

O an anladı... Mithat, hayalindeki o çocuk değildi. Hiç olmamıştı. Ve o farkı artık tüm hücreleriyle hissediyordu.

Sert ve çekincesiz dokunuşları sırtında gezinirken genç kız dizlerine bir tekme atmak istedi ama bedeni donmuştu. Bir türlü istemediği temastan kurtulamıyordu. İçinden çığlıklar atıyor ama dudakları kıpırdamıyordu artık. Hayatı boyunca hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Ve en acı olanı... Bunu en saf haliyle sevdiğini düşündüğü birinin ona yapmasıydı.

Hayalindeki Mithat elini tutar, yanağına doğru gülümserdi. Şimdiyse zorla dokunuyor, *hayır* deyişlerini duymazlıktan geliyordu. Daha kötüsü, onu istemediğini açık açık söylemesine rağmen durmuyordu. Şehriye artık sadece korkmuyordu; aşağılanıyordu, değersizleştiriliyordu.

Mithat’ın öpücüğü kulağının altına yaklaştığında kızın gözleri aniden karardı. Midesindeki safra tadı artık ağzındaydı. Nefes alırsa kusacaktı. Her şeyi kusacaktı; bu geceyi, bu hissi, bu çocuğu... Kendini.

Daha fazla dayanamadı. Öfke, korkunun yerini almaya başladığında elleri yumruk halini aldı. Dişlerini sıkarak kendini toparladı. Son bir cesaret kırıntısıyla Mithat'ı göğsünden sertçe itti. O an içindeki kırımın sesi dışarıda bir tokat olarak yankılandı. Mithat'ın yanağında patlayan tokat, sadece o geceyi değil, genç kızın bugüne dek biriktirdiği bütün saflığı da ikiye böldü.

Mithat, şaşkınlıkla yanağını tutarken çenesi sıkıldı. Gözlerinde öfke parladı. "Seni aptal! Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı.

Şehriye, titreyen vücuduna rağmen hâlâ dimdik ayakta duruyordu ama dili tutulmuştu. Gözleri dolmuştu fakat ağlamamak için kendini zor tuttu. Mithat'ın yüzündeki öfke bir anda yerini alaycı bir gülümsemeye bıraktı. Kırmak istiyordu. Can acıtmak istiyordu. Ve kelimelerini tam da bu amaçla seçti.

"İyi o zaman. Ne sandıysam... Daha doğrusu adı Şehriye olan birinden ne bekliyorsam? Romantik, ergen, kafasında kendi dizisini çeviren küçük kız... Biliyor musun? Seni ciddiye aldığım için kendime sinirlendim."

Genç kızın yüzü taş kesildi. Sadece incinmemişti; aşağılanmıştı da. Gözyaşlarını zorla geri çekmeye devam ederken yutkundtu. "Neden böyle konuşuyorsun?" diye sordu, sesi neredeyse fısıltıydı.

Mithat gülmeye devam etti. Kalbini kırarken hiç tereddüt etmeyen biri gibi konuştu.

"Çünkü gerçeği gör artık. Benim gibi birinin bir daha sana bakacağını mı sanıyorsun? Hâlâ hayal peşindesin. Sürekli pembe giyen bir kız çocuğusun! Aptal espriler yapıp sürekli gülüyorsun. Bir bez bebekten farkın yok!"

Kızın sesi titriyordu ama sözcükleri netti. "Git buradan."

Mithat geri çekilmedi. Daha da yaklaştı, son sözünü zehirli bir ok gibi bırakmak istercesine eğildi. "Ne var biliyor musun?" dedi, sesi bu kez buz gibiydi. "Sana ancak Tahir gibi ezikler bakar."

Ve o an... Şehriye'nin içinde bir şey gerçekten kırıldı. Geri dönüşü olmayan bir kırılmaydı bu. Sadece duyguları değil, onuru da paramparça olmuştu. Bir anda adım attı, göğsünden itti onu bir kez daha. "Yeter! Sakın Tahir abinin adını ağzına alma. O senden bin kat daha insan, bin kat daha... değerli!"

Mithat kakhaha attı. Umursamaz ve küçümseyen bir tavırla, gülüşü daha da can acıtıcı hale geldi. "Demek koruma içgüdüğü gelişti. Şu abim dediğin ezik için mi böyle hırçınlaştın yoksa? Sen farkında değilsin ama o

seni yıllardır izliyor. Âşık sana, Şehriye. Â-ŞİK! Ve sen de küçücük aklınla ancak onun gibilerle oynarsın. Tıpkı köpeğe ödül atar gibi.”

Gözyaşlarını daha fazla tutmadı. Ama gözyaşları sadece hazmedemediğinden değildi; taşmak üzerine yapışıp kalan öfke, kırgınlık ve utancından kaynaklıydı. Mithat'ın bir konuda haklı olduğunu düşündü. Tüm sene boyunca peşinden ayrılmamıştı, bakışlarını üzerinden hiç çekmemişti. Ona bu cesareti veren kişinin bizzat kendisi olduğunu düşününce tek isteği kaçmaktı. O bakışlardan, o laflardan, bu geceden... Her şeyden.

“Sen... sen düşündüğüm gibi biri değilmişsin,” dedi kısık bir sesle. Ama sesi kararlıydı. “Ve bu yalan. Kocaman bir yalan. Tahir abi bana âşık falan değil. DEĞİL!”

Arkasını döndü. Gözyaşlarıyla birlikte karanlık patikadan kalabalığa, ışıklara, müziğe doğru koştu. Koştukça ağladı. Ağladıkça daha hızlı koştu. Kalbi paramparçaydı ama içindeki o güçlü kız hâlâ oradaydı. Herkesin neşeli, şımarık, dediği o genç kız... Bu yaşadığı kırılmayı hiçbir zaman tamamen unutamayacaktı.

Biliyordu, toparlardı. Onun gibi biri neşesini kolay kolay kaybetmezdi. Kaybetmeyecekti de. Her zaman gülümseyen bir genç kızdan, her zaman gülümseyen güzel bir kadına evrilecekti ama... Bir daha hiçbir adama güvenemeyecek, hiçbirine gerçekten kalbini açamayacaktı.

Her temasta yaşadığı bu an aklına gelecek, hiçbir adamla bir adım daha öteye gidemeyecekti.

Ama zamanla... Kendi acısına rağmen gülümseyen bir kadına dönüşecekti. Yıkılmış ama yeniden inşa edilmiş bir kalbin sahibi olacaktı. Kendisiyle gurur duyacak ve bunu kimse bilmeyecekti.

Eve döndüğünde yüzünden süzülen yaşları usulca sildi. Gözleri hâlâ kırmızıydı, burnu hafif tıkalıydı. Hayal kırıklığı kalbinde derin ve kederli bir iz bırakmıştı belki ama Şehriye, o izlerin üzerine ısıltı serpmeyi bilen biriydi.

Giyerken hiç içine sinmeyen siyah elbiseyi üzerinden sıyrıp attı. Gözyaşlarının ıslattığı o kumaşı bir kenara bıraktıktan sonra dolabına döndü ve yepyeni, tam da kendi tarzı olan bir başka elbise seçti. Rengi tabii ki pembeydi. Sahip olduğu en simli, en gösterişli elbisesiydi bu. Aynanın karşısına geçti, makyajını özenle tazeledi. Rimelini silip tekrar sürdü. Dudaklarına en canlı rujunu sürdü.

Elinde bir kadeh dolusu renkli, hafif alkollü kokteyli ile odayı dolduran müziğe eşlik ederek dans etmeye başladı. Aşağıdan gelen tempoya odasında eşlik etti. Parmak uçlarında, ritme uyum sağlayan adımlarla aynanın önünde dönüp durdu. Işık saçan elbisesiyle gölgeleri peşine taktı. Omuzlarını oynattı, saçlarını savurdu, kalbindeki kırgınlığı her dönüşünde biraz daha yere serdi.

Sonra kadehini masaya bıraktı, nefesini düzene soktu ve bir kez daha aynaya baktı. Gülümsedi. Her zaman yüzünde olan gülümsemesine benzemiyordu ama gülümsemeydi işte...

Merdivenlerden inerken müzikle birlikte adımladı hayatı. Her basmakta biraz daha kendine döndü, biraz daha güçlendi. Kalabalığın arasında Nevra'yı bulduğunda bir kadeh daha içti. Bu kez içkisi gecenin ruhuyla harmanlanmıştı. Hüznün değil isyan, korku değil cesaret vardı her yudumda... Daha yüksek sesle güldü, daha fazla dans etti. Omuzlarındaki ağırlığı müziğe yükleyip kalçalarını ritme emanet etti. Kollarını havaya kaldırdı, ellerini gökyüzüne uzattı sanki.

Partinin ilerleyen saatlerine doğru dans etmekten ayakları şişmiş, topukları sızlamaya başlamıştı. Ama o durmadı. Çünkü bazı gecelerde, acıdan kaçmak için değil; bizzat onunla inatlaşmak için dans edilirdi. Şehriye de tam olarak bunu yapıyordu. Alkol zihnini bir parça bulandırmıştı ama o haliyle daha mutlu hissediyordu.

Etrafında dönerken eteğinin simli kıvrımları, geceye serpilmiş pırıltılar gibi dalgalanıyordu. Parti tam anlamıyla coşmuştu. Bahçeye kurulan ışıklar göz kamaştırıyor, kadehler birbirine çarpıyor, neşeyle yükselen kahkahalar fondaki müzikle iç içe geçiyordu. Havuz başında dans edenlerin adımları, ışıkla yıkanmış çimlerin üzerinde can buluyordu.

Müzik yavaşladığında özellikle sınıf arkadaşlarının bulunduğu taraftan bir anda, "Aaaa!" diye yükselen itirazlar duyuldu. Kokteyl masalarının olduğu bölüme kısa bir bakış attı ama görevliler ortalarda yoktu. Abisi bahçenin en uzak köşesinde, kendi arkadaşlarıyla takılıyordu ve anlaşılan sohbet koyuydu. Ev sahibi olmanın getirdiği görev bilinciyle işi kendi halletmeye karar verdi. Karavana doğru yöneldi. Müzik sisteminin kurulu olduğu yer orasıydı. Sürgülü kapıyı açıp içeri girdiğinde dışarıdaki curcunanın aksine sessizlik karşıladı onu. Ekranı eğilip birkaç tuşa bastı. Ritmi yükselten bir listeye geçtiği anda içindeki müzik tutkusunun yeniden kıpırtısını hissetti.

Tam o sırada kapı yeniden açıldığında hiç beklemediği birini buldu karşısında.

Tahir Boray'ı...

Arslan'ın en yakın arkadaşıydı. Genç kız onu dolu dolu üç yıldır tanıyordu ve *abi* diye hitap ediyordu. Ama... İçinde bulundukları anda onun karavanın içinde ne aradığını bilmiyordu.

Tahir içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Şehriye döndü, Tahir tam karşısındaydı. Göz göze geldiklerinde alışık olduğu o utangaç, kaçamak bakışlarının yerini bu kez başka bir şeyin aldığını fark etti genç kız. Tahir'in gözbebeklerinde kararlı ama titrek bir endişe vardı. Uzun zamandır içinde tuttuğu ne varsa artık taşamıyordu belli ki...

Bakışları Şehriye'nin gözlerine kilitlendi, dudakları harekete geçmeden önce boğazında düğüm olmuş cümleleri hissediliyordu.

"Merhaba," dedi Tahir. Sesi hafifçe titriyordu ama her hecesinde uzun süredir içini kemiren bir kararlılığın emareleri vardı. Bu defa lafı dolandırmayacaktı. Daha önce çok kez kıyısından dolanmış, kelimeleri yutmuş, sonunda da suskunluğa yenilmişti. Ama bu akşam farklıydı. Bu kez kendine verdiği sözü tutacaktı. "Bunu ne kadar zamandır içimde tutuyorum, bilemezsin. Ben..." Başını kaldırdığında gözlerinde kırılacak kadar narin ama yine de ısrarla tutunan bir umut parlıyordu. Hafifçe gülümsedi. "Sana âşığım."

Dümdüz, filtresiz, bir nefeste... İçinde tuttuğu o kelime zinciri en sonunda özgür kalmıştı.

Ama bu özgürlük genç kıza ferahlık değil, düpedüz öfke getirmişti. İçindeki sahte sevinç, pılını pırtını toplayıp onu terk ettiğinde karşısında konuşan Tahir değil, Mithat'tı sanki.

Tahir sana âşık, demişti. Â-ŞIK.

Sana ancak onun gibi ezik biri bakar...

Kalbi hızla atmaya başladı. Ancak bu atışlar aşka dair değildi. Öfkeydi bu. Aniden içini kaplayan bir hayal kırıklığı, bir sınır ihlali hissi... İlk kez tanıştığı yakıcı bir his; yakıcı ve yakıp yıkmak isteyen...

Bir adım geri çekildi. Tahir'in gözlerine bakmaya dayanamadı. Kaşları çatıldı, dudakları inceldi. "Bu ne cüret?" dedi, sesi yükselmışti. "Ne hakla karşıma geçip bana âşık olduğunu söylersin?" Durmadı. Kelimeleri, içinde taşıdığı tepkiyle biriktiği yerden coşarak dökülüyordu artık. Tahir'in yüzüne bakarken içinden *bunu bana nasıl yaparsın* diyen çılgınlıklar yükseliyordu. *Bunu bana tam da bugün nasıl yaparsın?* "Bu dünyada, seninle bir araya gelebileceğim tek bir kara parçası yok, anlıyor musun? Evrende başka hiç

insan kalmasa, yine de sen olmazdın. Hatta... dönüp yüzüne baksam, yüzüme tükürsünler!”

Zaman bir yerinden en acı şekilde kırıldı.

Tahir bir şey söylemedi. Söyleyemezdi. Sadece sustu. O sustukça karavanın içinde yankılanan tek şey genç kızın sert cümleleri ve ardından gelen ağır bir sessizlikti.

Tahir Bora, o sessizliğin altında zerresi kalmayınca dek ezilmişti.

Şehriye, derin bir nefes alıp dışarı çıktığında artık bir partinin ortasında değildi. Kahkahalar değil, fısıltılar sarmıştı dört bir yanı... Müzik kesilmişti.

Önce anlayamadı. Sonra gözleri hoparlöre takıldı. Müzik sisteminin yanındaki kırmızı ışık yanıyordu. Karavandaki ses dışarıya verilmişti. Ve herkes... Herkes duymuştu.

Dudaklarını ısırды. Çünkü bunu yapan kendisiydi. Belki istemedен olmuştu, yalnızca bir refleks sonucu eli çarpmıştı ama bir şekilde bu utanç tablosunun mimarıydı. Farkındaydı ve daha o anda kimseye bırakmadan içten içe kendisini yargılamaya başlamıştı.

Ve arkasından Tahir göründü.

Düştüğü durumu anlaması uzun sürmedi genç adamın... Kalbinin üzerinde zaten devasa bir ağırlık sallanırken bakışlar da birer birer üstüne kilitlendi. Kalabalığın ortasında yapayalnız kaldı. Her biri bir yargı taşıyan bakışlar... Hem âşık olduğu kızın hem de kendi arkadaşlarının bakışları... Yetişkinler de artık kış bahçesinde değil, oradaydı. Kiminin bakışları kınıyordu, kimi alay ediyordu, kimi yalnızca ne olacağını merak ediyordu.

Ama bir kişinin bakışları dolu doluydu. Arslan'ın...

Kalabalığın ortasında öylece kalakalmıştı. Eli kadeh tutuyormuş gibi duruyordu ama kadehi çoktan ayaklarının dibine düşüp parçalara ayrılmıştı.

Tahir'in yüzüye kelimelere ihtiyaç duymayan derin bir çöküşle solmuştu. Gözleri yerde geziniyor, bakışları boşluğa çarpıp acımasızca geri dönüyordu. Dudaklarının kıyısında yarım kalmış cümlelerin tiz gölgesi vardı. Omuzları taşıyamadığı duyguların ağırlığıyla ezilmiş gibiydi. Kalabalığın ortasında değil de sanki dünyanın dışında bir yerde, ölümcül bir sessizliğin tam merkezindeydi.

Gözleri sadece bir anlığına, omzunun üzerinden kendisine bakan Şehriye'nin gözleriyle buluştu.

Ve o tek an Tahir'in bakışlarının derinliği genç kızın içini kederli bir sessizlikle kapladı. Sanki aralarında söylenmemiş ne varsa bir daha asla söylenmeyecek gibiydi. Yarıda kalmış cümleler ve artık geri dönmeyecek bir inancın yorgun izleri vardı Tahir'in yüreğinde... Sadece incinmek değildi; incinmek hissettiklerinin yanında çok basit kalırdı.

Adım adım uzaklaşırken, genç adamın gözleri bir yangının küllerini taşıyordu.

İçinde ise her gün özenle suladığı pembe çiçeklerin cenazesi kalkıyordu.

Misafirlerin son adımları kapıdan sessizce çekilirken evin içinde ağır bir sessizlik çökmüştü. Saatler geçmiş, dışarıdaki kahkahalar, sohbetler yavaş yavaş uzaklaşmıştı ancak evin içi, Şehriye'nin içinde kopan fırtınalarla sarsılıyordu.

Önce annesi tarafından sert bir şekilde azarlanmıştı. Sesindeki hayal kırıklığı ve üzüntü, genç kızın kalbinde açtığı yaraların yankısı gibiydi. Annesi, yaptığı davranışın ona hiç yakışmadığını, bu kadar kırıncı olmasının yanlış olduğunu, hem kendisini hem de ailesini zor durumda bıraktığını söyleyip durmuştu. Hem Tahir'in duygularını incittiği için hem de dikkatsizce davranarak aile itibarını zedelediği için yüklenmişti kızına...

Ardından babası devreye girmişti. O da nasihatlerini uzun uzadıya sıralamıştı; yılların tecrübesiyle kızının içinde bulunduğu durumun ne kadar ciddi olduğunu, karşısındaki insanlara ve özellikle de Tahir'e karşı daha dikkatli olması gerektiğini söylemişti. Onun gözlerinde hem kaygı hem de koruma arzusu vardı.

Ablası Mine ise alaycı bir tavırla işin içine girmişti. "Ben o çocuğun senden hoşlandığını zaten anlamıştım," diyerek bilgelik taslamaya çalışmıştı. Genç kızın içindeki yangına tuz basan bu cümle suskunluğunu daha da derinleştirmişti.

Tüm aile fertleri durmaksızın konuşurken o sadece gözlerini yere indirilmiş ve hiçbir şey söylememişti. Kalbindeki sancıyı kimseye açmaya cesaret edemiyordu. Gülümseyebilse ayağa kalkmanın bir yolunu bulurdu ama gülümseyemiyordu. İçinden gelmiyordu. Üzerindeki simli elbisesiyle, salonun ortasında tekli koltukta oturuyordu içeri girdiğinden beri. Gözleri kapıya kilitlemiş, her an abisinin dönmesini bekliyordu. O anın gelmesini, Arslan'ın adımlarını duymayı arzuluyordu. İçten içe yanında Tahir'in

de olmasını diliyordu. Çünkü yaptığı eşeklik için özür dilemek, tüm kırgınlıkların ve yanlış anlamaların ortadan kalkması için bir adım atmak istiyordu.

Affet, bir derdim vardı demek istiyordu aslında. İçindeki o derin, açıklanması güç yükü paylaştığında belki biraz olsun rahatlayacaktı. Biliyordu, Tahir onu anlardı. Anlar ve sırrını saklardı. Kanındaki alkol etkisini yitiriyordu, zihni yavaş yavaş netleşiyordu ama bu netlik huzur değil, ağır bir yüzleşme getiriyordu beraberinde. Omuzlarına yüklenen pişmanlık bedenini bir çuval gibi ağırlaştırıyordu. Çünkü o sözleri gerçekten kendi ağzından çıkmış olduğunu hatırladıkça utanıyordu. Tahir'in incinen yüzü gözlerinin önünden gitmiyordu.

Dudaklarını ısırdı. *Keşke zamanı geri alabilsem* diye geçirdi içinden...

Herkes odasına çekildiğinde ve koca salonda yapayalnız kaldıktan bir süre sonra kapı gıcırdayarak açıldı. Arslan içeri girdi. Ama yanında Tahir yoktu. Abisini ise hiç bu kadar öfkeli ve kırgın görmemişti. Arslan'ın yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Ağır adımlarla içeri girdiğinde kız kardeşini görmesiyle hızlandı. Salona inen birkaç basamağı tek adımda arkasına bırakıp kızın karşısına dikildiğinde göğsü hararetle nefeslerle inip kalkıyordu.

Genç kız, yavaşça yerinden kalktı ve mahcup bakışlarını abisinin yüzüne dikti. Gecenin ikisiydi. Arslan ve Şehriye yorgun bedenleriyle salonun ortasında karşı karşıya dururken her ikisinin ruhunda yaşanan savaş sadece kelimeler değil, suskunluklar da besliyordu. Genç kızın gözlerinde gizlenen çılgınlık, Arslan'ın kısık ve sert bakışlarında patlamaya hazır volkanlar gibiydi.

"Bulamadım," dedi Arslan ağzını açtığı ilk anda. "Tahir'i hiçbir yerde bulamadım. Yer yarıldı, içine girdi sanki!" Zihninde tekrar tekrar yaşanan an kız kardeşinin gözleriyle buluşunca kelimelerini daha keskinleştirdi. "Gerçi sen bunu zaten yapmıştın, değil mi?" dedi yavaşça. "Herkesin içinde... Herkesin önünde... Onu yerle bir ettin, değil mi? Ne hissettiğini, nasıl bir cesaretle sana yaklaştığını umursamadan bastın geçtin!"

Genç kızın boğazındaki yumru büyürken, "Abi," diyebilirdi. Ama Arslan onu anlayabilecek durumda değildi. Kesinlikle aynı frekansta değillerdi. Öfkeliydi, dostuna bir şey olmasından korkuyordu. "Hoparlörün açık olduğunun farkında bile değildim."

"Sen neyin farkındasın ki!" diye bağırdı Arslan ama kızın ırkıldığını görünce bundan pişmanlık duyarak bir adım geri çekilip yemek masasına doğru yürüdü. Eliyle sandalyenin sırtını sıktı, sonra bırakıp yüzünü

ovuşturdu. Burnundan nefesler alırken kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. "Reddettmene elbette kızmıyorum. Bu senin hakkın, senin hayatın ama bu şekilde..." Başını kız kardeşine çevirip derin bir hayal kırıklığıyla baktı. "Bu şekilde olmamalıydı, Şehriye. Böyle pervasızca, böyle hoyratça davranmamalıydın. O çocuk... Senin önünde diz çökmemişti belki ama ruhunu sana açmıştı. Hak etmiyordu böyle bir karşılığı. Sadece görüntüsü yüzünden onu etrafında istemeyen o sahte insanlar gibi davrandın Tahir'e. Kendisi gibi havalı görünmeyi ezmeye alışkın o bencil arkadaşların gibi..."

Arslan'ın kelimeleri genç kızın ruhunda kırık camlar gibi batıyordu. "Bunu nasıl yapabildin, Şehriye? Hiç mi düşünmedin onu? Hiç mi vicdanın sızlamadı? Sen gerçekten bu musun? Böyle biri misin?"

Sözlerinin ardından oluşan sessizlik sert bir yumruk gibiydi. Genç kız, içine bastırıldığı ateşin yavaş yavaş dışarı taşmaya başladığını hissetti. Saatler önce, senelerce içinde büyüttüğü Mithat da buna benzer şeyler söylemişti. Onu bir bez bebeğe benzetmişti. Şimdi de kendi abisi, en güvendiği insan... An içinde hayal kırıklığından çok öfke duydu. Çünkü Arslan ona tek bir kelime bile sormadan hükmünü vermişti. Savunma şansı bile tanımamıştı.

"Arkadaşlarıma bencil diyemezsin!" dedi, sesi çatallıydı ama güçlüydü. "Bana da bağırma! Ben senin kuklan değilim, Arslan abi! Bireyim. Seçimlerim, tepkilerim bana ait. Senin arkadaşın yanlış zamanda, yanlış yerdedi. Bunu anlamıyorsan, sorun bende değil, sende!"

Arslan, kız kardeşinin sözleriyle sersemleşti. Kaşları çatıldı, dudakları aralandı.

Kardeşinin son sözleri boğazına saplanan bir kıymık gibiydi.

Ona göre kardeşi hâlâ sorumluluğu üzerinden atıyor, yaptığı yanlış bir kulp bulmaya çalışıyordu. Hayata dair sert kıstasları bulunan Arslan için bazı şeyler netti; onur incitildi mi açıklama için geç kalınmış sayılırdı. Tahir'in onuru ise o gece herkesin önünde ayaklar altına alınmıştı.

Bir adım attı, salondaki taşlı avizenin altına geçince gözleri kız kardeşinin ela gözleriyle yeniden buluştu. "Yanlış zamanda, yanlış yerde mi?" diye tekrarlardı alaycı bir gülümseme eşliğinde. "Kızım, bu ne demek biliyor musun sen? Bir insan duygularını açıklamaya cesaret etmiş, senin gözlerinin içine baka baka *seni seviyorum* demiş! Ve sen ne yaptın? *Yüzüne baksam yüzüme tükürsünler*, dedin! Hem de herkesin içinde! Şehriye, sen ne yaptığının farkında bile değilsin."

“Ben ne yaptığımın fazlasıyla farkındayım!” diye bağırdı. “Sadece sen bilmiyorsun! Beni anlamaya çalışmıyorsun bile! Çünkü senin için her şey siyah ya da beyaz. Kardeşin mi haklı? Hayır! Arslan için sadece Tahir haklı!”

“Çünkü kayda değer hiçbir halt anlatmıyorsun!” Arslan öfkeyle duvarda asılı olan çerçeveyi bir hışımla aldı. İçinde sadece ikisinin olduğu, birbirlerine sımsıkı sarıldıkları o eski fotoğraf... Niyeti o fotoğrafı kardeşine göstermekti ama elleri titriyordu, çerçevenin elinden kaymasıyla camı halının üzerinde parçalanırken sesi duvarlarda yankılandı.

Şehriye gözlerini yumdu, ellerini başına koydu. “Yeter!” diye bağırdı. “Sana ne anlatabilirim Arslan abi? Ne anlatırsam inanacaksın? Ne desem beni dinleyeceksin?” İçindeki öfke bir türlü dinmedi. Salonun köşesindeki komidinin üzerindeki vazoyu aldı ve tüm gücüyle duvara fırlattı. Seramik, duvara çarpıp paramparça olurken sesi tıpkı kalbi gibi dağıldı. “Varsa yoksa arkadaşın! Tek derdin Tahir! Ya ben? Ben kimim?”

“Bağırma!” diye daha yüksek sesle bağırdı Arslan. Yumrukları sıkılmış, gözleri kararmıştı. “O seni gerçekten kırmış olsaydı, ben onun karşısında da dururdum! Gözünün yaşına bakmazdım. Ama burada hatalı olan sensin be sen!”

“Benim, öyle mi?” diye haykırdı Şehriye, gözlerinden yaşlar süzülürken bir başka vazoya uzanıp onu da duvara fırlattı. “Madem öyle, yok say beni o zaman! Görme artık beni! Ben yokum! Senin kardeşin falan değilim! Madem her şeyin suçlusu benim, madem gözünde bencilin tekiyim, o zaman bir daha sakın kardeşim deme bana!”

Sözleri bıçak gibi salona saplandı. Cam kırıklarının arasında nefes ke-sildi. Sadece yankı vardı. Soğuk, keskin bir sessizlik...

Üst kattaki gürültüye uyanan aile fertleri panikle merdivenden aşağı indi ama genç kız onları görmedi bile. Arslan da bir adım geri çekildi. Gözlerini kız kardeşinden kaçırdı. Elini yumruğa çevirdi ama bilerek hiçbir şey kırmadı. Çünkü kırsa, sadece eşyalar değil, kardeşinin zaten çatlamış kalbi tamamen dağılacaktı.

Ve Arslan susmayı seçti. Konuşsaydı daha da fazla kıracaktı. *Sustu, kıyamadı.*

O akşam Sancaktar ailesinin yemek masasından yalnızca çatal bıçak sesleri yükseliyordu. Herkes tabağındaki yemekle ilgileniyormuş gibi görünse de kaçamak bakışlar sıklıkla birbiriyle çarpışyordu.

Mahmut Sancaktar'ın çocuklarına ilk kez o denli sesini yükselttiği parti gecesinden beri ne bakışlar eskisi gibiydi ne de sofradaki huzur... Yine de o akşamki sessizlik bir başkaydı. Çünkü haftalar sonra iki kardeş ilk kez babalarının zoruyla aynı masada buluşmuştu. Bu yüzden yemek masasında konuşmalar azalmış, yerini soğuk rüzgârlara bırakmıştı.

Şehriye, çatalını amaçsızca tabağında gezdirip duruyordu. Gözleri dalgın, omuzları düşük, varlığı sadece bir gölge gibiydi.

Arslan onun tam karşısında oturuyordu ama kesinlikle kardeşine bakmıyordu. Aklının büyük bir kısmını merak eden soru haftalardır aynıydı: Dostu... Hâlâ ondan bir iz yoktu. Okulu bitirdiklerine şükrediyordu. Aksi halde gözünün okulu bile görmeyeceğini biliyordu.

Yemeğin ortasında Mahmut Sancaktar çatalını sessizce tabağın kenarına bıraktı ve sandalyesine yaslanarak derin bir nefes aldı. Salonda hâkim olan sessizliğin kökünü kazımak ister gibi ölçülü bir tonda konuştu. "Bu akşam ailece karar vermemiz gereken önemli bir konu var."

Masanın etrafındaki tüm gözler bir anda ona çevrildi. Mahmut Bey gün boyu bu meseleyi kafasında evirip çevirmişti. Toplantılar arasında, gazetesini okurken, seyahat halindeyken... Düşünmekten başka bir şey yapamamıştı neredeyse. "Sabah annenizle konuştum," dedi. Daha ilk cümlede Nezaket Hanım'ın yüzü düştü. Kaşığını elinde unutmuş, sadece kocasına bakıyordu. "Hayri amcayı hatırlarsanız... Bizim köyde sözü geçen ağalardandır."

Arslan başını yavaşça salladı. Hatırlıyordu. Hem Hayri Ağa'yı... *Hem de büyük kızı Nilüfer'i.*

Küçükken her yaz köye gittiklerinde birlikte nehir kenarında koşturdukları, çamura bata çıka oynadıkları o güzel gözlü kızı... Aradan yıllar geçmişti ama Arslan farkında olmadan o gözleri zihninde tutmuştu. En son birkaç yıl önce görmüştü Nilüfer'i. O zaman genç bir kız olmuştu; şimdi Şehriye ile yaşıt olmalıydı.

"Ne oldu Hayri Ağa'ya, baba?"

"Maalesef, oğlum... Hayri Ağa vefat etmiş. Zaten karısı da yıllar önce hastalıktan ölmüştü. Üç kız çocuğu ortada kaldı anlayacağınız. Mal mülk çok ama... Reşit bile değiller. En büyüğü on yedisindeymiş. Akrabaları

akbaba gibi etraflarında dönmeye başlamış bile. Babaannenizle konuştuk, eğer devlet korumasına girerlerse kardeşler ayrılabilirmiş. Orada kalsalar sahipsiz, akrabalar rahat huzur vermeyecek. Yazık olur yavrucaklara. Anam rica etti. En azından büyük kızı..." derken duraksadı. "Ne demişti adını? Necla mı? Nermin mi?"

"Nilüfer," dedi Arslan. "Nilüfer'di."

"Hah! Nilüfer..." diye devam etti Mahmut Bey. "Nilüfer kız reşit olana kadar onu ve kardeşlerini yanımıza almamızı istedi."

Nezaket Hanımın içmekte olduğu su o anda boğazında kaldı. Öksürmeye başladı. Mine annesinin sırtına vururken yüzünde donmuş bir ifadeyle duruyordu.

"Ne diyorsun sen Mahmut?" dedi Nezaket Hanım sonunda. "Olacak iş mi bu? Bizim zaten dört çocuğumuz var! Ayrıca akrabaları ne güne duruyor? Neden bizden rica ediyor sevgili anneciğin?"

Mahmut Bey usulca suyunu yudumladı. Sonra karısının gözlerinin içine baktı. "Bu kararı tek başıma verecek değilim, Nezaket. Fikrinizi alacağım. Hepi topu bir yıl misafirimiz olacaklar lakin dediğim gibi; kararı hep birlikte vereceğiz."

Mine, kaşlarını kaldırarak abartılı bir şaşkınlıkla sordu. "Ne demek birlikte karar baba? Doruk Can da mı oy verecek?"

Gözler iştahla yemek yemeye devam eden küçük çocuğa kaydı. Masa-daki tek keyifli kişiydi.

"Onun yaşı buna müsait değil," dedi Mahmut Bey, bakışlarını masa-daki diğer yüzlerde gezdirerek. "Ama beş kişiden çıkan karar da adil olur."

Hiç zaman kaybetmeden elini kaldırdı. "Ben bu kızlara bir yıl bakmak isterim. Sevaptır."

Nezaket Hanım önce kocasına, sonra etrafındakilere şaşkın gözlerle baktı. Kendine geldiği anda sesi yükseldi. "Hayır! Tabii ki hayır!"

Sıra Arslan'a geldiğinde genç adam bir an bile tereddüt etmeden elini kaldırdı. "Evet," dedi.

Nezaket Hanım gözlerini kısmış, kızlarına çevirmişti bakışlarını. Mine'den emindi. Onu tanıyordu, kendi kararının dışına çıkmazdı. Nitekim öyle de oldu. Mine, annesi gibi düşündü. Elini kaldırıp, "Hayır," dedi.

Şimdi bütün gözler Şehriye'ye çevrilmişti. Evin en beklenmeyen se-siydi. Tam anlamıyla bir sürpriz yumurtaydı. Şimdi ise onun oyu son sözü söyleyecekti. Genç kız düşündü. İnsanlara yardım etmeyi bilmesi de

gölmeyi olduğu kadar güldürmeyi severdi ama son yaşananları düşününce içinde başka bir his uyanmıştı. O gece yaşananların acısı hafiflemişti ama Arslan abisinin kendisini dinlemeyişini, yükselen sesini ve bakışlarını unutamıyordu.

“Baba, akrabaların hepsi mi kötü?”

“Bilmem ki,” dedi Mahmut Bey düşünceli bir ifadeyle. “Köyde olanlardan iyi bahsetmediler ama... Şehir dışında olanlar da varmış. Belki onlar iyidir.”

Genç kız başını salladı. Nilüfer ve kardeşleri çaresiz değildi. Ama Arslan onun canını yakmıştı.

Genç kız da yakmak istedi ve sadece bu yüzden elini kaldırdı. Arslan'ın gözlerinin içine baka baka, “HAYIR,” dedi.

Arslan, kız kardeşine bir kez daha hayal kırıklığıyla baktıktan sonra ayağa kalktı, sessizce masayı terk etti.

Bir müddet sonra Tahir'in tecilini bozdurup sessiz sedasız askere gittiğini öğrendiğinde Arslan da düşünmeden aynı kararı verdi. Belki uzaklaşmak iyi gelirdi. Belki zaman, kelimelerin başaramadığını başarırdı. Derken küçük yaşta kanına sızan askerlik duygusu, üniformayı bedenine giydiği anda tüm benliğine işlemişti; bir kez tattığında bir daha vazgeçemedi.

Bir zaman sonra kardeşini aramak istediğinde Tahir'in yaralandığını öğrendi. Üç ay komada yanında bekledi. Bekledikçe acısı körüklendi.

Arslan, kardeşini arayamadı.

Sonra bir gün yolu Nilüfer'in köyüne düştüğünde yüreğine de bir ateş düştü. Nilüfer hâlâ oradaydı, hâlâ aynı bakıyordu ama... Yanında büyüdüğü aile onu zorla karşı köyün ağasıyla vermişti. Bu yüzden Nilüfer, birlikte oyunlar oynadığı nehrin kenarından geçerken başını eğmiş, Arslan'a bir selam dahi verememişti.

Arslan, o güne dek hiçbir şey öğrenmediyse bile o gün bir şeyi kesinlikle öğrenmişti; kader dedikleri şey bazen yalnızca bir cümlede gizliydi. Bazen bir suskunlukta. Bazen de... Yanlış zamanda söylenen bir *hayır* kelimesinde...

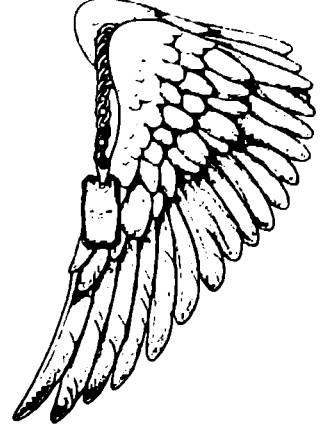
Canından çok sevdiği kardeşi, masum bir kızın kaderini işte böyle değiştirmişti.

Arslan o gün geri dönülmeyen bir yolun tam ortasında, yüreğinde Nilüfer'in sessizliğiyle yeniden asker olmuştu.

Ve Arslan, yine kardeşini arayamamıştı.

10. BÖLÜM

“HAYİHO”

Hefis bir cumartesi gününe uyandığımda gözümü açar açmaz pencerenin yanına süzüldüm. Camı açmamla birlikte içeri dolan serin dağ havası ve çam kokusu yüzümü şefkatle okşuyordu ki doğa, “Kalk kız Meloş, hayat seni bugün de mahvetmeye hazır!” diye huysuz bir kaynana gibi araya girmişti. Karşı yamaçta da keçiler yine birbirine girmişti. Biri böğüre böğüre meleyip ötekine kafa atıyor, başka biri de sanki kahvehanede köşebaşını tutmuş emekli amcalar gibi dikiliyordu.

“Yine kim kimi aldattı da bu yayla Aşk-ı Memnu setine döndü sabah sabah?” diye söylendim. “Bir de sakince uyanın be keçi kızlar, vallahi şekerim düşüyor sizin bu entrikalarla!”

Biz bir de kendimize mi baksak acaba, Meloş? Hı?

Doğru... İç sesim yine iş başındaydı. Gıcıktı, evet. Ama haklıydı da. Ben de her sabah kalkar kalkmaz kendi felaket bültenimi sunuyordum.

Keyifli haftalar, efendimmm! Meloş’la Allah Cezanı Verecek programına hoş geldiniz! Bakalım bugün başıma nasıl çoraplar öreceğim? Güldane Hanım ile aramdaki gerilim hangi boyuta varacak? Nazıfe nene beni kiminle baş göz edecek? Milletin ağzına hangi konuda sakız olup başıma nasıl felaketler getireceğim? Hepsi ve daha fazlası az sonra! Takipte kalınız...

Ama hakkımı yemeyeyim, ilk geldiğim günlere göre bayağı iyiydim. O zamanlar gitmek gün sayıyordum. “Şuradan bir kaçayım da ne olursa olsun,” diyordum. Şimdi ise zaman öyle hızlı akıyordu ki gitmek için ne kadar vaktim kaldığını bile kestiremiyordum. Ah... Ah... O zamanlar soba bile yakamazdım. Yemek mi? Sadece yiyeni tanırdım. Şimdi mi?

Bir dakika ya... E ben hâlâ soba yakamıyordum. Yemek mi? Sıla sağ olsun, o olmasa geri kalan yaşamımı ot yiyerek yaşamaya geçecektim. Evlerden ırak.

Neyse, detaylara takılmanın lüzumu yok, aşkom.

Öyle ya da böyle alışmıştım. Peki ya özleyecek miydim? Dürüst olayım. İlk geldiğimde bu köyden çıkınca konfetili kutlama yapacağımı düşünüyordum. Ama şimdi... Şimdi düşününce öğrencilerimin süt kokularını bile burnumda hissediyordum. Bir de ponçiklerimin garip ama tatlısı soralı vardı...

Öğretmenum, İzmir'de uçan arabalar varmış, doğru midur?

Öğretmenum, şehirde kurutma makinesi varmış, anam dediydi. Banyodan sonra içine girip kurumak için güzel fikir gibime geldi.

Öğretmenum, şehirde horoz olmadığı için çocuklar okula geç mi kalay?

Öğretmenum, şehirde çocuklar düşünce arkadaşı yarasına işemeymiş. Doğru midur?

Hatırlayınca bile gülümsedim. Yani... Evet. Bu cevabı verdiğime hâlâ inanamıyordum ama özleyecektim be.

Güne duygusal bir giriş yaptıktan sonra sabahlığımı giyip odamdan çıktığımda nefis bir sürprizle karşılaştım. Benim canım, aşkoların aşkosu, biricik ev arkadaşım, yemek kaynağım Siloş'um gelmişti! Üstelik envaiçeşit dedikoduyu da beraberinde getirmişti. Ağzını açtığı anda karnımdan önce midemi doyuracağını anlamıştım vallahi!

Gelirken aldığı taze gevreklerle hızlı bir kahvaltı hazırlamıştık. Daha doğrusu Sila hazırlamıştı, ben de narin bedenimle kırmadan salona taşımıştım. Masaya oturduğumuz gibi de ısrarlarıma dayanamayıp başlamıştı anlatmaya... O anlattıkça o kadar dumura uğramıştım ki yaklaşık on dakika boyunca ağzım açık kalmış, kurak mevsim gibi dilim damağıma yapışmıştı.

Sila'nın neredeyse kendisiyle yaşıt olan teyzesi Destegül, bizim Şerif Ali'nin Egesi Afet'i çıkmasın mı? **ŞOK! ŞOK! ŞOK!**

Sila karşısında Şerif Ali'yi görünce kalakalmıştı tabii... Şerif Ali de karşısında Sila'nın teyzesi, Egesi Afet kullanıcı adlı müstakbel nişanlısı Destegül'ü...

Sila'nın anlattığına göre Destegül, tombiş, sevimli, çilli milli bir kızmış... Profilindeki bronz ten, dolgun dudak, dalgalı saçlı kadınla alakası da yokmuş. Midyat'tan geldiğini de düşünürsek ne Egeliymiş ne de afetmiş yani...

Hoş, Destegül'ün yaşadığı şok da az buz değildi. Sonuçta esmer, kaslı, adonisli Berke Can diye bildiği adam halis muhlis şeftali çıkmıştı. Herkes şokun dibine dibine vurmuştu sonuç olarak...

Şerif Ali'nin telefonundan okuduğum yazışmalar aklıma geldi Sıla anlatırken. Yüz yüze gelene kadar kesinlikle birbirlerine fotoğraf bile göndermeyeceklerini söylemişlerdi. Her ikisi de sürpriz olsun istemişti. Nitekim olmuştu da...

Ama Şerif Ali'nin yalanları bununla da sınırlı kalmamış. Telefonla konuşurken Destegül, *sen benimle gönül eğlendiriyorsun* diye postayı koyunca *gel nişanlanalım* demiş bizim akıllı çavuşumuz! Kız da *tamam* deyince bizimki kalakalmış. Yalanın ucu da kaçmış bir kere... Hemen süper zekâsıyla hızlı bir plan yaparak *Trabzonluyum* diyerek kızı buraya çağırmış ve en can alıcı kısmı ise... Burada kendine sahte aile bulmuş!

Olayın bombası ise şöyle patlamış; Şerif Ali sahte evinde, sahte odasında üstünü değiştirirken Destegül'ün annesi Miryam teyze odaya pat diye dalmış. Klasik anne refleksi işte, pijama bırakacakmış. Ve tam o anda kadının gözü Şerif Ali'nin beline takılmış. Çocuk eğilmiş tişörtünü değiştiriyor ya, kuyruksokumuna kadar görünüyormuş ve tam orada kocaman bir dövme varmış. Büyük, gotik harflerle tam olarak şu yazıyormuş:

Adanalılık, raconun ustasıyık 2006

Kadın o an donup kalmış. Gözleri dövmeye kilitlenmiş, sanki düşman bayrağını görmüş gibi, "Ne bu?" deyip bağırmaya başlamış... "Sen ne zaman Adanalı oldun ha? Hamsi, kebaba mı döndü de bizim mi haberimiz olmadı?"

Şerif Ali paniklemiş, tişörtü ters giyip dövmeyi kapatmaya çalışmış ama iş işten geçmiş tabii. Kadın öyle bağırmış ki tüm ev toplanmış başlarına, Şerif Ali *açıklayabilirim* deyip durmuş ama... Ama nasıl açıklasın?

Yani beline dövme yaptıracak kadar Adana ruhuna işlemişsin, kalkmış, "Ben Trabzonluyum!" demişsin.

Tüm hikâyeyi dinlerken bir şoktan diğerinin kucağına zıpladım, gülmekten üç kez zeytinle boğulma tehlikesi geçirmem de çabası... En sonunda kendimi bir yudum çayla dizginleyebildiğimde, "Ama Siloş," dedim. "Seni aradığımda bir şeyden bahsetmedin bana. Damadın *ailesinde kalacağız, nişan yapacağız*, dedin. Hatta beni bile davet ettin."

Başını salladı. "Şerif Ali yemin ettirdi bana kimseye söylememem için. Kendi söylemek istiyordu sana da. Zaten birbirlerine görüntüleriyle alakalı söyledikleri yalan çok uzatılmadı. Yüz yüze gelince ikisi de birbirinden hoşlandı anlayacağın... Hatta ben hariç kimseye söylemeden aralarında kapattılar o meseleyi. Zaten Şerif Ali nadiren yanımızdaydı, görevi icabı sık

sık karakola dönüyordu. Biz de aileyle nişan hazırlığı yapıyorduk ama... Meğer aile de memleket de sahteymiş. Yalnız ailede bir gariplik olduğunu fark etmiştim ben. Sürekli halay çekiyorlardı. Miryam anneannem bir şey mi istedi, hop halay! Bir soru mu sorduk, hop halay!”

“Yalanlarını halayla kamufle ediyorlarmış yani,” dedim gülümseyerek. “Orada olmak isterdim.”

“Hiç tavsiye etmem. Çok ısrarcıydı. Bana şu kırık ayağımla halay çek-tirip durdular. Gerçi Şerif Ali’nin Trabzonlu değil de başka bir memleketli olduğunu hatırlıyordum ama ortalık zaten karışıktı, bir de ben karışmaya-yım diye sustum. İşte... Patlak verdi bir yerden. Destegül’ü görmem lazımdı, nasıl ağladı kızcağız... Şerif Ali de kötü oldu.”

İşte bunu duyunca üzölmüş-tüm. İçimden Şerif Ali’ye uzun bir ah çek-tikten sonra, “Eeee?” dedim. “Sonra ne oldu? Sen sadece akşamki yemek planımız için dönmedin anladığım kadarıyla.”

Dilini damağına vurdu. “Cık. Destegöl’ün annesi, yani Miryam anne-annem, Destegöl’ü kaptığı gibi çıktık evden. Midyat’a dönmek için aynı gün uçak bileti de bulamadılar maalesef. Bana *gelin* dedim ama buranın küçük olduğunu biliyorlar. Hem sen de buradasın. Anneannemin Mizgali’de bir tanıdığı varmış, Destegöl ile birlikte geri dönene kadar orada kalacaklar.”

Gözlerim büyüdü Müzgali’yi duyunca. Yani şu kısacık zamanda yukarı köy benim bile travmam olup çıkmıştı. “Mizgali mi?”

“Maalesef. Anneannem çok inat kadındır. Ne kadar gitme dediysem de dinletemedim.”

Baktım, düşüncelere dalacak gibi... İzin vermedim asla! Hemen ayağı fırlayıp onu da elinden tuttuğum gibi koridora çıkardım. “Gün düşünme günü değil, Siloş’um! Gün hayatının aşkıyla çıkacağın ilk *date*’e hazırlanma günü!”

Odasına girdiğimiz gibi dolabını açtım ama... Açmamayı tercih ederdim. “Bu ne ayol? Alabildiğine simsiyah. Her alışverişe çıktığında cenaze kombini mi yaptın allasen?”

Ne var ki bakışı atarak dolabını süzerken işin başa düştüğünü düşünerek Sila’yı bu defa benim odaya götürdüm. Mizgali’den aldığım elbiselerin arasından su yeşili ve pudra renginden oluşan, kalın askılı elbiseyi üzerine tttum. “Bu sana çok yakışacak!”

Sıla doğrudan etek boyuna baktı. “Çok kısa değil mi?”

“Benim giymeyi düşündüğüm elbiseden iki karış daha uzun...”

“O kadar diyorsun?”

Kararlılıkla başımı salladım. “Kesinlikle! Eğlencede Serhan’ın sana nasıl baktığını hatırla. Seni bu elbisenin içinde gördüğünde dibinden ayrılmayacak!”

Hemen bakışlarını kaçırdı, *utangaç kelebeğim*. “Bu defa sen de bir değişiklik yapıp siyah bir elbise giymek istersen dolabım emrine amade...”

Teklifi yüzümdeki gülümsemeyi duraksatırken göğsümde bir yanma hissettim. “Yok,” dedim boğazıma bir anda çöreklenen yumruyla başa çıkmaya çalışırken. Elim boynuma götürüp sıvazladım. “Ben siyah sevmem.”

“Neden? Beyaz tenlisin, siyah sana yakışır.”

Parmaklarım boynumun ince derisine sıkıntılı bir baskı uyguladı, bu benim elimde değildi. Dikkatimi dağıtmak için bakışlarımı bez dolabım-daki çoğunluğu pembe ve tonları olan elbiselere çevirdim. “Ben yakıştığını düşünmüyorum. Hem... Şuradaki boyundan bağlamalı, dantelli elbise var ya... Ben onu giyeceğim. Fiyonkları çok güzel değil mi? Zaten fiyonklu pabuçlarım da var. Bence o elbiseye inci takılar çok yakışır. Evet. Kesinlikle inci takacağım. Bu arada... Makyajını yine benim yapmamı ister misin?”

Parmağı kendi odasını gösterdiğinde elini tutup, “Gel,” dedim. “Önce banyo yapalım. Senin suyunu hazırlarım. Sonra da ben yaparım. Biliyor musun, artık çok sıcak suyla banyo yapmıyorum. Hem soğuk su saçlara daha iyi geliyormuş.” Banyoya ulaştığımızda sırtıtmaya çalıştım. Her zamankinden daha yüksek çıktı sesim. “Haberin olsun saçlarını benimki gibi dalgalı fönleyeceğim. Hep pırasa gibi düz... Serhan Bey’e biraz farklı görünelim. Bak, öyle çok hevesli görünmek yok. Bunu detaylıca konuşuruz zaten ama ben uyarımı yapayım. Ağırdan alacağız, unutma...”

Akşamın ilk saatlerinde pembe dantel elbiseyi giydiğimde kendimi bir peri masalının düğününe hazırlanıyor gibi hissettim. Kumaşı tenime dokunduğunda dantel işlemeleri göğüs hizasından belime kadar nazikçe sarılıp sonra kalçamdan itibaren usulca açılıyordu. Sırtı hafif açıktı. Belime oturması, ince bir korsenin tenime göz kırpması gibiydi. Göğsümün arasından aşağı inen, alt alta dizili kurdele detayları vardı bir de... Boyundan bağlanan kalın askıları omuzlarımı da sırtım gibi çıplak bırakıyordu.

Beyaz tenim pembe ile buluşunca ayak uydurmak istermiş gibi pembeleşirdi. Aslında çoğunluk sarışınlar kadar beyaz sayılmazdım. Tamam... Bacaklarım süt beyazdı ama daha yukarısı, özellikle de yüzüm hafif

buğdaya çalışıyordu. Yazın güneşlendiğimde o buğdayı biraz da olsa koyulaştırabiliyordum ve böylelikle ela gözlerim daha fazla ortaya çıkıyordu.

Ayaklarıma geçirdiğim pudra tonlu saten topuklular ise tam bir görsel şölendi. Topuklar zarif ama kesinlikle masum değildi. Arkasında kocaman fiyonklar vardı, o fiyonklar da tıpkı sahibi gibi sevimli duruyordu.

Giyinmekle işim bittiğinde yüzümü aynaya yaklaştırdım. Uzun dalgalı saçlarımı her zamanki gibi fönledim ama bunu yaparken Tahir aklıma geldi. Açıkça itiraf etmeliyim ki... Onu beğeniyordum. Hatta ondan daha yakışıklı bir erkek görmemiştim. Ufak bir not: Daha öküzünü de. Onun da kıvrıcık saçlarımı beğendiğini biliyordum ve nedense Tahir tarafından beğenilme düşüncesi fena halde hoşuma gidiyordu. Yine de bunu ona göstermek istemiyordum. Yeterince ukalaydı. Üzerine bir kat da benim çıkmama hiç gerek yoktu.

Hem fönleyince saçlarım çok daha uzun görünüyordu. Fırçayla kıvrıdığım uçlarına pembe, süslü şişesindeki parfümümden sıkıştım, her adımında kokum da ardımdan gelecekti. Saçımın yandan bir kısmını özenle toplayıp inci sarkan pembe kurdeleyi taktım.

Kurdeleler, inciler, simler kesinlikle karakterimin değiştirilemez birer parçasıydı.

Makyaj çantamı açarken yan odadan Sıla'nın sesi geldi. "Me-leeeeeek! Elbiseyi giydim ama ne konuşacağım ben Serhan'la? Ne diyeceğim yani? *Merhaba, beni reddettin ama gel bi' duble içelim* mi diyeyim?"

Eyeliner'ı çekerken ben de seslendim. "Öyle deme tatlım, en azından reddedilmeli de olsa havalı bir hikâyeye sahip oldun. Bak bana, terk edilemiyorum bile. Aşk hayatım o derece boş, ıssız, kimsesiz. Ayrıca ne dublesi ayol? Bizi meyhaneye götürecek halleri yok ya..."

Sonuçta Tahir'i o kadar uyarmıştım, Serhan ve Sıla'nın ilk buluşması için güzel ve elit bir mekân seçmelerini bekliyordum.

"Ya seçtilerse?" diye kıkırdadı Sıla. "Adam Mardin'li. Tahir Yüzbaşı desen... Erkekler arasında ağır abilik diye bir kulüp falan varsa kesin başkanı odur."

Söylediğine karşı ben de bir kıkırdadım. "Saçmalama, Siloş... O kadar ayı olduklarını düşünmüyorum. Bu müthiş kombinlerimizle meyhaneye mi gidelim ayol?"

Aynaya bir daha baktım. Simli açık pembe farım her gözümü kırpuğında parlıyordu. Tam istediğim gibi! Maskaramı sürdüm, kirpiklerimin

uzun ve kıvrık olmasını seviyordum. Allık mı? Nasılsa uçar diyerek her zaman Allah ne verdiyse sürüyordum. Sonuç mu? Uçmuyordu ama ben yine de hep bolca sürüyordum.

Makyajımın son dokunuşu olarak bebek poposu pembesi rujumu sürerken Sıla yeniden seslendi. “Meloş, ben konuşamam gibi geliyor. Ya laf ağzımda büyürse? Ya Serhan yüzüme bile bakmazsa?”

“Sen konuşma zaten, bırak gözlerin konuşsun,” dedikten sonra rujumu yedirdim. “Süzüm süzüm süzül yeter hayatım, gerisini bana bırak.”

Takı kısmına geçtiğimde inci detaylı kalpli kolyeyi taktım. Bileğime sallantılı bilekliği geçirdim. Her adımında tıngırdıyacaktım. Küpede de sade inci tercih etmiştim. Sol kulağımda dokuz yüz otuz altı adet delik olduğu için orası mini bir takı fuarı gibi zaten... Sağda tek bir inci küpe, hem asil hem iddialı. Zaten bu kombinle yıldız olmaya değil, galaksi kurmaya gidiyordum ayol.

Odamdan çıkarken tekrar parfümümü sıktım. Pembe şişenin içinden fırlayan koku, yıllardır kullandığım, tenimle bütünleşmiş imza kokumdu: *Bombshell*! Sıkıtuğm ilk an şımarık bir yaz meyvesi gibi ferah kokuyordum; sonra tenime mis gibi, tertemiz pudra yayılıyordu. Masum gibi görünen flörtöz, cilveli bir kokuydu. Tam beni anlatıyordu yani...

Haberleşme görevini Sıla'ya vermiştim. Sonuçta bu ilk *date*'den önce Serhan'la bir temas iyi olurdu. Sonuç mu?

Sıla: “Saat kaçta gelirsiniz?”

Serhan: “Sekiz.”

Bu kadar. Sadece bu kadar ama. Sanırsın kelimelerin köküne kıran girmiş... Umarım bu konuşma yeteneğiyle biz olmadan da sevgili olmayı başarabilirlerdi.

Hazır ve nazır bir şekilde Sıla ile kapının önünde buluştuğumuzda ben onun için çapkın bir ıslık öttürdüm. O da beni beğeni dolu bakışlarla süzdü. Serhan söylediği gibi tam sekizde kapımızın önündeydi. Altında Tahir'in arabası vardı ama Tahir yoktu. Söylediğine göre onun işi henüz bitmediği için doğrudan mekâna gelecekti.

Ee... Bir yüzbaşı olmak kolay değildi.

Sıla'yı kaş göz işaretiyle ön koltuğa, Serhan'ın yanına oturtttuktan sonra ben de arkaya geçtim. Serhan da maşallah üzerindeki takım elbisyle grand tuvalet olmuştu. Belli ki biz kadar özenmişti.

Ayyyyy... Kim bilir nasıl klas bir yere gidecektik!

İssiz dağlarda yol uzadıkça içimdeki minik panik lambası yanıp sönmeye başladı. Tam olarak nereye gidiyorduk biz? Yani ilçeye ineriz, hasret kaldığım birkaç dükkân, ışıltılı mekânları görürüz falan diye bekliyordum ama yok... İlerledikçe daha fazla insanlıktan uzaklaşıyorduk sanki. Hani iki renkli dükkân görürüz, hasret kaldığım yüksek apartmanlara selam veririz ama... Yok yok! Biz resmen bir dağdan diğer dağa tırmanıyorduk! Dağdan dağa zıplıyorduk. Harbi dağa ama...

Öyle ki *Dağ 2* filmine konuk gibi hissediyorum. Sıla'yla göz göze geldik, o da şaşkındı ama belli etmiyordu.

Serhan da mübarek dağ yamaçlarında direksiyonu çeviriyor da çeviriyor... Az sonra Allah'ımıza kavuşmamız an meselesi!

Sonunda... Tek başına da olsa bir yapıya ulaştık. Çam ağaçlarının arasına gizlenmiş ahşap bir kulübeye benziyordu ilk bakışta... Ceviz kabuğu rengine çalan ahşap duvarları yılların yorgunluğunu taşısa da pencere kenarındaki sarkan ışıltılı fenerler, içeriden taşan neşeli müzik sesiyle nostaljik bir uyum barındırıyordu.

Girişin hemen yanma iliştirilmiş kırmızı saksılardaki fesleğenlerin arasına konumlandırılmış eski ama ihtişamlı meyhane tabelası vardı bir de... **KIRIK KADEH MEYHANESİ.**

Ve altına küçük harflerle kazınmış: "*Gelenin hikâyesi, gidenin gölgesi kalır.*"

Yemin ediyordum ki okuduğum anda içeriden süzülen arabesk kokusu burnuma kadar geldi. Sıla'ya baktım tekrardan, bir umut kaybolmuşuzdur, yanlış yere gelmişizdir falan diye...

O ihtimal de Serhan'ın, "Buyurun hanımlar, içeri geçelim," demesi ile son buldu. Mecbur ıslıl ıslıl elbiselerimizle gıcırdayan ahşap basamakları çıktık.

İçeri adım attığımızda önce ortada gürül gürül yanan odun sobasının keskin kokusu burnumuza çarptı. İçerisi sıcacıktı. Çıra ve anason kokusu etrafta dans ederken sanki meyhaneye değil de Karadenizde, nenemizin dağ evine çıkmışız da üst katta biri bir türkü açmış gibi...

Masalar cevizden, duvarın sol ve sol kenarına ardı sıra yerleştirilmişti. Sarı ışık altında her şey yumuşak görünüyordu; dantelli perdeler, çiçekli masa örtüleri, duvardaki eski fotoğraflar... Hepsinde bir zaman birikmişti.

Kimi masalarda sessizce rakı içen adamlar vardı, kiminde dertlerini rakı kadehlerine fısıldayan kadınlar vardı, bazılarında ise karışık gruplar alçak sesle muhabbet ediyordu. Herkes kendi halindeydi.

Ve biz, özellikle de ben... Bu salaş mekânın ortasında disko topu gibi parlıyordum.

Ve daha, "Acaba başka bir yere mi geçsek yiaaa..." bile diyemeden kapıdan biri girdi.

Pardon, düzeltiyorum; kapıdan, kapı ebatlarında biri girdi.

Hayır, girdi demek de az kalırdı. Süzüldü. Süzölmek ne?

Bizim yüzbaşı rüzgârıyla girdi yahu!

Beyaz gömlek. Üstünde ne ceket var ne bir aksesuar. Sadece gömlek. Ama o gömlek... Yani bir kumaş bu kadar mı şanslı olur? O gömleği diken de ilikleyene de ayrı teşekkür etmek istedim. Kollar biraz sıvanmış, bilekler meydanda, damarlı kaslı kollar...

Operasyon sırasında hafiften kış güneşinden yanmıştı sanırım; beyaz gömleğin içinde daha bir kumral duruyordu. Saçlar? Aynı şekilde koyu kumral saçları asker disipliniyle şekle girmişti. Göz göze geldiğimizde içimden kollarımı uzatıp *tutukla beni kurban olduğum* demek geldi ama tabii ki tripli bakışımı takındım.

O boş durmadı yalnız. Bakışlarını son süratle üzerimde dolaştırdı. Elbisesimde, ayakkabılarımda, saçlarımda ve makyajımda... Kısa ama etkiliydi bakışları. Sonra başını diğer müşterilere çevirdi, kafasının içinde bir şeyleri kesti, biçti, notunu verdi.

Cool ol, Meloş. Zaten suratımızda allık var, hayran kalmış gibi görünmeyelim.

Tahir'in yanımıza gelmesiyle bir garson da onunla birlikte geldi. Hem jet hızıyla, "Yüzbaşım, hoş geldiniz!" komutuyla çıkageldi. Öyle el pençe divan duruyordu ki Tahir'in boş zamanlarında meyhane işlettiğini falan düşündüm. Patron gibi saygı görüyordu çünkü.

Tahir, elini genç garsonun omzuna koyup, "Hoş bulduk," dedi. Kısaca halini hatırlarını da sordu. Ve hop, bizi cam kenarındaki masaya yönlendirdiler. Masadan görünen manzara tek kelimeyle enfesti. Dağ, orman, çokça gökyüzü; mehtap tam kadrajımızda...

Şöyle bir manzarayı şehirde en pahalı restoranda dahi görmek mümkün değildi.

Serhan duvar dibindeki sandalyeyi çekince Sıla oraya yerleşti. Serhan da gerginliği gözlerinden okunur vaziyette yanına oturdu. Tahir garsonla muhabbeti bitirip yanımıza geldi gelmesine ama yalı kazığı gibi ayakta kalınca bakışlarımla sandalyemi işaret ettim.

Af buyur abla der gibi baktı.

Gülümsemeye çalışarak, “Tahirciğim,” dedim. “Sandalyemi çeksene.”

“Neden?” diye sordu ciddi bir merakla. “Sandalye ağır mı?”

Yani... Cidden mi Tahir? Hayatında hiç mi bir kadının sandalyesini çekmedin? Filmlerde bile görmedin?

“Komutanım,” dedi Serhan bir yandan da suyunu yudumlayarak. Gerisini getirmede ama...

Neyse ki Tahir bu kısa ama anlamlı bakışla ne anlatıldığını gayet iyi anladı. Sıla ve Serhan gelen garsona sipariş verirken Tahir de benim sandalyemi çekti. Sonra da geçip yanıma oturduğunda gömleğinin kollarını biraz daha sıvadı.

Anlaşıldı, ben bu gece dağ manzarası değil damarlı kaslı kol manzarası izleyeceğim.

“Pencere kenarı soğuktur. Üşürsen yer değiştirebiliriz.”

Hımm... Sandalyemizi çekmeyi akıl edemedi ama üşüyebileceğimizi düşünüyor aşklatellam.

“Yok,” dedim kibarca. “Böyle iyiyim.”

Bakışları yeniden etrafta gezinirken kaşları da biraz çatıldı. Reis bakışlarıyla etrafa yargı dağıtıyordu resmen. “Sen iyisin de bakalım ben olabilecek miyim?”

“Nasıl yani? Anlamadım.”

Başını eğdiğinde oturunca daha da kısalan eteğime baktı, yine kısacık. “Diyorum ki yine entarinin yarısını evde bırakmışsın.”

“Entari ne ayol?”

Sorum havada asılı kalırken garsonun, “Siz ne alırsınız?” sorusuyla dikkatimizi masa başına çevirdik. “Ne önerirsiniz?” diye sordum. Hayli acıkmıştım.

“Et, tavuk, mevsim balığı... Ne istersen abla,” dedi garson samimiyetle.

Balık. Kesinlikle balığa bayılırdım. Hatta kaza bela bir adaya düşecek olursam sadece bu yüzden sevinebilirdim. *Denizden babam çıksa yerim derler ya...* Bende işler tam olarak böyle yürüyordu. Gerçi Mahmut Sancaktar balık olsaydı çok büyük ihtimalle boğazımda kalırdı ama...

“Kalkan bu mevsimde yağlı olur,” dedi Serhan. Gözucuyla Sıla’ya bakıp gülümsedi. “Biz kalkan yiyeceğiz, öneririm.”

“Size eşlik edeyim madem,” deyince garson bana da bir kalkan yazdı ama Tahir’e ne yiyeceğini sormadan bu defa, “Rakı hangisinden olsun?” diye sordu.

Yüzümü ekşittim. Rakı hiç içmemiştim ama çoğunlukla akşam yemeklerinde babama eşlik eden o içkinin kokusunu biliyor ve hiç de hoşlanmıyordum.

“Yoksa rakı sevmiyor musunuz?” diye sordu Serhan. “İsterseniz şarap söyleyelim. Ya da alkolsüz bir şeyler...”

“Ama burası meyhane,” diye araya girdi Sıla. “Yani meyhanede rakı içilmez mi? Rakı sevmiyor musun, Melek?”

Tam ben sevmem ama sevene saygım sonsuz diyecekken...

“*Barbieler* rakı içmez.” Tahir arkasına yaslandığında omuzları sandalyesinden taşı. “Şu renkli kokteyllerden belki.”

Sıla bir şey hatırlamış gibi gülümsedi. “*Sex on the beach*’ mi?”

“Güzel kokteyl, sadece biraz tatlı,” deyince Serhan, Sıla gülümseyerek ona döndü. “Nerede içmiştin?”

“Ege’deydim o zamanlar, arkadaşlarla bir akşam... Sen nerede içtin?”

O ikisinin arasında kokteyl muhabbeti dönerken ben Tahir’in söylediğini düşünüyordum. Daha doğrusu alınıyordum. *Barbieler* rakı içmez, ha?

O zaman bu Barbie bu akşam seni ters köşe yapsın, tatlım.

Başımı dik tuttum, garsona döndüm. Gülümsedim. “Ben de rakı içeceğim, arkadaşlar hangisinden istiyorsa... Eşlik ederim.”

Tahir’in şaşırın bakışları gözlerime ulaştı. “Emin misin?”

Kollarımı göğsümde bağladım ve eminlikle başımı salladım. “Kesinlikle.”

Çok geçmeden mezeler servis edildi. Ben fesleğenli ahtapot salatası hayal ederken önüme acılı ezme gelmişti ama... Olsundu.

Kocaman rakı şişesi masaya kondu. Direkt Tahir’in yanına. O da aldı, ölçülü biçimde iki kadeh doldurdu. Serhan üstlerini buz ve suyla tamamladı. Kendilerine ise buzsuz, sek... Babam usulü...

“O zaman,” Tahir rakısını kaldırdı. “Hoş geldiniz.”

Kadehlerimizi tokuşturduk. “Hoş bulduk.”

* Sex on the Beach, votka ve meyve sularıyla yapılan popüler bir kokteylin adıdır.

Kadchimi usulca dudaklarıma götürdüm. Kokusu o kadar keskindi ki dilim dokunmak dahi istemedi. Ama laf ağızdan çıkmıştı, mecbur içecek-rik. Bardağı dudaklarıma dokundurduğumda Tahir'in gövdesini benden yana eğildi. "Nefesini tut, Öğretmen Hanım," dedi alçak sesle. "Birkaç saniye ağzında beklet."

Başımı salladım ve dediğini yaptım. İlk yudumda burnumun direği sızladı. Tadı o kadar acı ve keskindi ki neredeyse gözlerim dolacaktı. Ama ağzımda bekletmem sayesinde dilim anason tadına kolay uyum sağladı, ikinci yudumda o kadar da zorlanmadım.

Az sonra meyhanenin köşesinden kemençenin teli gıyladı. Sonra bir tulum ezgisi girdi arkasına; derinden, iç titretircesine... Herkes de bunu bekliyormuş gibi başını o yana çevirdi.

Mekânın bir köşesine kurulmuş üç kişilik minik bir orkestra vardı. Bir kemençeci, bir tulumcu, bir de mikrofonu tutan solist adam. Adam, ince belli çay bardağı gibi; küçücüktü ama mikrofonta, "Ses bir, iki..." dediğinde o sesiyle meyhaneyi sallayacağını anlamıştım. Parlak, bordo gömleği, güler yüzü ve belirgin burnuyla tam bir Karadeniz uşağıydı.

Eğilip izleyenleri selamladığında meyhaneye gülerek seslendi. "Varduk gene kürkçü dükkânına da!" dedi neşeli sesiyle. "Keyifler nasıldur, iyidur inşallah! Şimdi dertlere bi dur diyek, az coşalım ha bu Mete gardaşunızlan. Arada sizi dağlara dertli dertli vurmada da bırakmayacağum tabii, o iş bendedur! Yazın peçetelere gönderin bakalum, kim ne istey?" Kendini gösterip kocaman gülümsedi. "Ama ilk parça Mete'nin gönlünden kopar gelir da," diyerek yanındaki adama döndü. "Çek kemençeyi, Asım!" Gözleri bizim masayı bulunca başıyla selam verdi. "Bekleyeni çoktur bu gece!"

Alkışlarla ilk şarkısına giriş yaptığında ortam resmen şenlendi. Dertleşenler bile ara verip Mete'nin şarkısına eşlik etmeye başladı. Biz uzak masalardan birindeydik ama ritim, içimdeki o oynak kadına dokunmuştu tabii. Hafif hafif sallanarak eşlik ediyordum.

"Ay ne tatlı adam! Buralı galiba..."

Tahir başını şarkının ritmiyle hafifçe sallarken cevap verdi. "Çocukluğumdan beri burada. Bakma göstermiyor ama yaşı epey var."

Şaşkınca gülümsedim Tahir'e bakarken. "Çocukluğundan beri meyhaneye mi geliyorsun sen?"

"Biraz ileride bizim yayla var, oraya geçerken uğrardık. Kırık Kadeh'in sahibi babamın yakın arkadaşıdır."

“Yayla mı?” dedim merakla. “Hani şu *reels*’lerde gördüğümüz İsviçre cennetine benzeyen yerler mi?”

Kafasını gerip atıp rakısını yudumladı. “İsviçre kim memleketimin yanında? Has Karadeniz köşesi.”

Ay, memleketine de asla laf söyletmezmiş...

“Komutanım haklı. O yaylayı görmeniz lazım, Melek Öğretmen. Cennetten bir köşe gibi. Ortada küçük bir yayla evi bile var. Bir gece operasyon dönüşü kalmıştık, o divanın üzerinde uyuduğum uykuyu hiçbir yerde uyumadım.”

“Ay çok merak ettim.” Heyecanla Tahir’e dönüp dirseğimle koluna hafifçe dokundum. “Beni götürür müsün yayla evine? Ben de uyusam ya o divanda?”

Dudağına götürdüğü rakısı bulunduğu noktada duraksadığında ne dediğimi fark ettim. Zira Sila ve Serhan da bir bana bir de Tahir’e bakıyordu.

“Yani... Hep birlikte gidelim bir gün. Böyle dördümüz. Divanı da ondan şey ettim, hep birlikte uyuruz, dördümüz yani.” Baktım devamını getiremiyorum, koca bir çatal acılı ezmeyi ağzıma tıkıp bardağın dibinde kalan rakıyı da başıma diktim.

Ayyy! Ağzım yandı be!

Tahir ikinci kadehimi doldururken, “Daha yavaş git,” diye uyardı. Sanki kendileri çoktan üçe geçmemiş gibi...

Sila da maşallah onlara ayak uyduruyordu ama benim daha şimdiden ufak ufak başım dönmeye, ağzım gevšemeye başlamıştı. Tahir haklıydı. Daha yavaş gitmeliydim. Neyse ki sınırimi da biliyordum. Kaçınıcı kadehten sonra devrelerimin yandığını zamanında bizzat tecrübe etmişim.

Sila alkış tutarak şarkıya eşlik ederken Serhan arada kulağına bir şeyler söylüyordu. Gülümsüyorlardı sık sık... En azından korktuğum olmamıştı, mesajlaşmayı beceremeseler de yan yana konuşmayı beceriyorlardı. Tahir’in ağzını bıçak açmıyordu ama... Rakısını yudumlayıp Mete’yi izliyordu yalnızca...

Bana da bakmıyordu. Son görüşmemiz o kadar da kötü geçmemişti halbuki... Yani çok daha kötü günlerimiz olmuştu,

Mezeler yarılандığında ana yemekler bakır tepsilerde servis edilmeye başlandı. Üçümüze sipariş ettiğimiz gibi kalkan geldi ama Tahir’e büyük bir parça et servis edilmişti. Eee... Adam o kasları ancak doyururdu.

İştahla balığı ayıklamak üzere çatalımı elime aldım ama... Balığı ne kadar seviyorsam ayıklamaktan da o kadar nefret ediyordum. Hatta sırf bu işi yapmamak için balık yemekten vazgeçtiğim zamanlar olurdu. Zamanında bu işi benim yerime Arslan abim yapardı ama... O uzun zamandır yoktu. Ve ben belki de en çok bu yüzden balık ayıklamaktan nefret ediyordum.

Baktım, Sıla ve Serhan çoktan yarılamıştı balık temizleme işini... Ben hâlâ hangi kısımdan başlasam diye oyalanırken tabağım önümden çekildi.

Başımı kaldırdım. Tahir, sessizce kendi tabağını kenara itip benimkini önüne aldı. Sonra elleriyle ayıklamaya başladı. Parmakları balığın üzerinde ustalıkla çalışırken sessizce onu izledim. Dikkatle, tek bir kılçık tanesi kalmayınca dek ayıkladı, tertemiz lokmalar haline getirdi. Sonra bir peçete yardımıyla ellerini silip tabağımı önüme koydu.

Kendi yemeğine bile dokunmadan benim tabağımı hazırlamıştı. Sonra arkasına yaslandı. Sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi kadehini aldı, rakısından bir yudum daha içti.

Hatırlıyordu. Çünkü bin kez değilse bile benim için daha önce bir kez daha yapmıştı.

Yıllar önceydi... Liseden mezun olduğum yazdı, küçüktüm. O zaman da böyle bir balık sofrasındaydık. Ben, Arslan abim ve Tahir. Egenin serin bir akşamında, tahta masalı, gaz lambalı bir lokantadaydık. Beni öyle bir yere götürdükleri için söylenip duruyordum. Abimin bir eli sargıdaydı, ne olmuştu hatırlamıyorum; düşmüş müydü, bir yerini mi burkmuştu, o kısım hafızamda yoktu ama tek eliyle balığı ayıklamakta zorlanıyordu. O yüzden tabii, benimkine hiç dokunamamıştı. Ben de mızızlanıyordum işte... Her zamanki gibi kılçıkla uğraşmaya tahammülüm yoktu. Arslan abim bir şey diyememişti ama bakışını Tahir'e yöneltmişti. Çok gençlerdi ama aralarındaki sessiz dil o zaman bile bambaşkaydı.

Tahir masanın öbür ucundan uzanmış, sessizce tabağımı önüne çekmişti. Çatal bile kullanmadan, elleriyle, tek tek kılçıkları ayıklayıp önüme geri koymuştu. Gözüm büyüyerek, dudaklarım iştahla yalanarak izlemiştim onu. O zaman bile çok ciddiydi. Balık ayıklarken ciddi olur muydu insan? O ciddiydi işte. Hatta ciddiyeti karşısında abim bile gülümsemişti. Tahir ise hiçbir şey söylememişti.

Unutmamıştı. Belki küçük bir detaydı bu ama... Tahir balığı sevdiğimi ama ayıklamaktan nefret ettiğimi unutmamıştı.

Ne diyeceğimi bilemedim. Sıla ve Serhan kendi aralarında balıkla uğraşıyordu. Serhan daha iyi temizlediğini düşündüğü balığını Sıla'nın balığıyla değiştirmişti ama Tahir'in yaptığı bambaşka bir şeydi. Onlar fark etmedi. Ama ben ettim. İçimde bir şey kıpırdadı. Böyle kocaman, sıcak bir şey... Adını koyamadım ama hissettim.

"Tahir..." dedim kısık bir sesle. Gerisini nasıl getireceğimi bilemedim. Şaşkın ve biraz mahcup baktım.

Bana bakmadı bile. Yalnızca kaşlarını kaldırdı. "Soğutma," dedi sadece.

İçime sıcak bir tebessüm yayıldı. "Sen kendi yemeğine dokunmadın ama..."

Gülümsedi sanki. "Öncelik meselesi."

Sözlerinin ardındaki ince düşünceyi anladığımda... Bir şey oldu. Sadece sessiz bir minnet. Sessiz ama deli gibi güçlü bir his. Ona dokunmak istedim. Böyle sokulmak, omzuna başımı koyup en derinden teşekkür etmek istedim.

Ama düşüncelerimin ortasına Sıla'nın sesi araya girdi. "Ayy Serhan, sen bu balığı benden daha iyi temizlediğine emin misin? Boğazıma bir şey batıyor."

Serhan mahcup bir bakışla başını kaldırdı. "Olmamış mı?"

"Yok," dedi Sıla takılarak. "Sanki daha iyi temizlediğimi gördüğün için benim balığımı aldın."

Serhan da güldü. "Alışık değilim ki... Bizim evde balık olmazdı pek."

Sıla ağzındaki lokmayı hızla yutunca gözlerinde beliren o şeytan tüyüyle Tahir'e, sonra doğrudan bana odaklandı. "Bu arada... Ben yokken neler olmuş öyle? Tüm köy çalkalanıyor Melek şey... diye."

Ah Sıla'm. Canım Sıla'm. Açılacak konu mu şimdi? Dost musun düşman mısın be Sıla'm?

Tahir nihayet kendi etini kesmeye başlarken gözlerinde de inekler horon tepmeye başladı. Manda... Keyiflendi tabii. "Ney diye?" diye gevşek gevşek sordu.

"Aaaa ne güzel şarkı çalıyor, dinleyin bakiiiiim!" Sahte bir neşeyle alkış yaparak konuyu dağıtmaya çalıştım. "Bayılıyorum Karadeniz şarkılarına. Vallahi burada en sevdiğim şey bir balık, iki şar-"

"Sıla, tam olarak ne sormuştun?" diye böldü Tahir. Bulmuş beni yerin dibine sokma fırsatını... Kaçırır mı hiç? "Hatırladım. Şakanın konusunu sormuştun."

Sıla bana baktı. Hüzünlü bakışlarımı görünce konuyu açtığına pişman olduğunu anladım ama geçti. “Evet... Galiba sana bir şaka yapmış,” dedi sesi içine kaçmış bir şekilde. “Hamileyim diye...”

“Teessüf ederim!” Gözüme rimel kaçmış gibi acı dolu bir tepki verdim. “Yok artık! Hamileyim demedim asla! Sadece küçük bir bebek kutusu gönderdim. Anne kısmı muamma. Baba kısmı belliydi benim yaptığım şaka da. Cık cık cık... Kulaktan kulağa yayıla yayıla nasıl evriliyor, görüyorsunuz değil mi? Dedikodu böyle bir canavar işte. Alıyor, çeviriyor, başkaymış gibi önümüze getiriyor.”

Üçü birden bana baktı. Ama nasıl baktı? Gözleriyle önce *gerçekten mi* diye sordular. Sonra da *bunu sen mi söylüyorsun* der gibi yargıladılar. *Yazıklar olsun.*

“Aslında benim bir tespitim var ama...” dedi Sıla yine çekinerek.

Hay Allah'ım ya Rabbim... Madem tespitin seni geriyor, ne diye dillendiriyorsun be çiçeğim?

“Nasıl bir tespit?” diye sordu Serhan. Ama Sıla daha konuşmadan anlamış gibi başını Tahir’e çevirdi. “Komutanım-”

“Sorun yok,” dedi Tahir. “Ve rütbeyi sal Serhan, üzerimizde üniformalarımızı görüyor musun?”

Başıma bir şey geleceğini hissederken bile sırtımama engel olamadım. Yok, rakı epey etkili bir içkiymiş. “Benim de öğretmen rütbesini salarsan artık...” Serhan anlamayan gözlerle yüzüme baktığında, “Melek Öğretmen,” dedim onun taklidini yaparak. “Buna gerek yok. Madem böyle samimi bir ortama geldik, bana adıyla hitap edebilirsin.”

Mis gibi ayıklanmış balığımdan bir lokma aldım. Gerçekten Trabzon’un balığı bir başkaydı.

Serhan dudaklarını birbirine bastırıp, “Hangisiyle acaba?” diye sorunca gülümsemem çatladı, dağıldı. “İlk isminizle mi yoksa ikinciyle mi?”

Balık.

Boğazımda.

Kaldı.

Öksürmeye başladım. Tahir dönüp o koca eliyle sırtıma bir tane geçince masaya yapışarak, “ÇÜŞ!” dedim. Adam resmen bana orantısız güç uygulamıştı. Kafam neredeyse haydarinin içine gömülüydü. Cır cır cırladım tabii! “Boğulup öleydim daha acı çekerdim!”

Havada asılı kalan elini geri çekti. “İyi misin?”

"Ayı saldırısına uğramadan önce daha iyiydim!"

Başını iki yana salladı ama güldü de.

O sırada Serhan, "Sıla, sen balığın koyu kısmını sevmezsin ki. Ver bana," deyip tabağına uzandı, onun koyu etini aldı, kendi tabağındaki beyaz eti ona verdi.

Sıla da hafif gülerek, "Hatırlıyorsun hâlâ..." dedi.

Ben burada önce boğulup ardından da ayı saldırısına uğrayarak hayatımı kaybetmek üzereyken onlar orada cilveleşiyordu resmen!

Rakımdan büyük bir yudum aldım. Boğazımı öyle bir temizledim ki adeta ses tellerim dezenfekte oldu. Sonra kaldırdığım parmağımı Tahir'e salladım. "Bunlar var ya... Hep senin yüzünden! Adımla dalga geçmeyen bir ahırdaki inekler kaldı be!"

Ağır çekimde bir parça eti güzelce kesti, attı ağzına çiğnemeye başladı. ADAM RESMEN BENİ TAKMADI!

Sıla kıkırdadı keyifle. Benim kadar olmasa da anlaşılan o da sandığım kadar dayanıklı değildi, rakı yaramaya başlamıştı. "Bu arada ben tespiti söyledim mi?" dedi, sanki az önce gıyabımda istihbarat çalışması yapmış gibi. Sonra bakışlarını yüzümde gezdirip işte şimdi gol geliyor cicişim ifadesini ekledi. "Bence Melek böyle bir şaka yapabildiğine göre... Siz kesin daha önceden tanışıyorsunuz!"

Haaaaah... Bir bu eksikti.

Sıla daha önce de ima etmişti ama her seferinde sağa çekip dörtlüleri yakıp kaçmıştım. Ama bu gece... Bu sofrada... Bu rakının ve balığın şahitliğinde kaçamayacaktım anlaşılan...

Tam da o sırada solist Mete en sevdiğim Karadeniz şarkılarından biri olan *Koçari*'ye girdi. Of... Koçari girer de ben durur muyum? Beynimde çanlar çalmaya, omuzlarım yerinde durmamaya başladı.

Yaylanın çimenine, oh nenni koçari,

Keçi vurur çanini, haydi haydi koçari...

Bir yandan şarkıya eşlik ediyor, bir yandan da durumu en diplomatik biçimde lehime çevirmeyi düşünüyordum. Ben de onu gıcık edecek bir detay bulmalıydım. Hızlıca düşündüm, beynimi en sinsi haliyle çalıştırdım ve sonunda onu nasıl sinir edeceğimi buldum.

"Biliyor musunuz?" diye sordum muzır bir gülümsemeyle. "Evet, tanışıyoruz ve o zamanlar ben Tahir'e *abi* diye hitap ederdim!"

* Kâzım Koyuncu, *Koçari*, 2001.

Tahir'in başı bir anda benden yana çevrildiğinde son lokmasını yutamadı, sert sert öksürdü. Ben de keyiflenerek bir bacağıma diğerimin üstüne attım. Yüzüne bakarken bir yandan bacağıma salladım bir yandan da rakımı yudumladım. Kaşları nasıl çatılmıştı? Hiii... Sopa yutmuş gibi kalmıştı rcsmen! *Eee, yemek hep benim boğazımda mı kalsın yani?*

Alkolün kanıma karıştığını, keyifli yanıma orantısız bir haz vermeye başladığını hissediyordum. Dudaklarımın asla birbirine temas etmediği, durmaksızın konuşmak istediğim o evreye kafa atmıştım a dostlar...

Çoğu masanın da benden aşağı kalır yanı yoktu hani. Bazı masalar oturduğu yerden alkış tutuyor, kimi hanımlar ayağa kalkmış, kol kola girmiş, bir sağa bir sola eğilerek Koçari'ye eşlik ediyordu. Ben ise hem içten içe gülüyor hem de *abi* bombasının etkilerini izliyordum. Tahir'in suratında ise ters bir ifade vardı. *Bu şarkı daha mı güzelleşmiş ne?*

...

Oh bir sarayım seni, oh nenni koçari,

Geçsun yürek yangini, haydi haydi koçari...

"Nasssıl yani?" dedi Sıla müthiş bir şokla. "Yok artık. Ciddi misin?"

Emin olmak için yanımdaki beye baktı. "Tahir? Yoksa bu da mı şaka?"

"Yok," dediğini duydum, öyle dümdüz bir sesle. "O hayatın baa şaka-sidur."

Sıla, Serhan'ın tepki vermediğini fark ettiğinde, "Yoksa sen biliyor muydun?" diye sordu. Serhan'ın sessiz kalmasından anladı. "Bir ben mi bilmiyormuşum? Aşkolsun, Meloş..."

"Alınma Siloş'um, bir gün söyleyecektim." Kadehimi kaldırıp salladım. "Anlatmam için bir büyüğün yardımına ihtiyacım varmış bak." Masaya eğildim, başımı Tahir'in baktığı noktaya zorla sokuşturduktan sonra otuz iki diş sıırttım. O ise suratını zımpara gibi yapılmış oturuyordu. "Sana yeniden abi dersem iyi eder miyim?"

Rakısını aldı, başına dikti. "He," dedi. "İyi halt edersun."

Kıkırdayıp ağzıma bir lokma balık attım. Sonra bileklerimi kıvıra kıvıra eşlik etmeye devam ettim. *"Oh nenni koçari, koçari kimin yariiii!"*

Biraz sonra aklıma gelen detayla durup bedenimin tamamını Tahir'e çevirdim. Birini diğerinin üstüne attığım çıplak bacaklarım aramızda kabak gibi dururken, "Gördün müüü?!" diye yükseldim. İnsanlar coşmuştu. Sıla ve Serhan da aralarında koyu bir sohbete dalmıştı; muhtemelen bizim hakkımızdaydı ama bizi konuşurken bile cilveleşmeyi elden bırakmıyorlardı.

Yani bu gürültüde Tahir beni ancak duyardı. Bu yüzden kulağına eğildim. “Barbieler de rakı içer. Şunu unutma, yüzbaşı.” Gülümseyerek fısıldadım. “Hem Barbie’yiz hem harbi!”

Dudakları bir bütündü ama yine de güldü. Gülerken de masadan sarkan çiçekli masa örtüsü bacaklarımın üzerine kapattı. “Kapa onları, adamın devrelerini attırma.”

Gülerken omuzlarım sarsıldı be defa. “Şive mi yaptın sen bakim?”

Güldü. Valla güldü. Fırsat bu fırsat koluna yapıştım. Ortam loş ama Tahir nasıl yakışıklı. Ay... Alkollü kafayla daha da yakışıklı gelmiyor mu bir de? Düşmekten dizlerim parça pinçik.

“Tahir be!” dedim. “Bir daha şive yapsana.”

“Sebep?” diye sordu. MAÇO.

Ama yakışıklı bir maço. O yüzden affı var, Meloş.

“Neden mi?” Pembe tırnaklarım kolunu istekle sıkı. “Şu dev cüssene rağmen şive yapınca aşırı tatlı oluyosunun çünküüüüü!”

Bana gözücuyla baktığında başımı yana yatırıp kirpiklerimi kırptırdım. “Öyle ha deyince olmaz o?”

“Ne deyince olur?”

“Kızdırman lazım. O konuda da maşallah epey başarılısın.”

“Başka?”

“Keyfim olması lazım.”

“Şimdi keyfin yok mu?”

Etrafına bakınca bizim masaya bakan ne göz varsa önüne döndü. “Yanımda bir karış etekle oturuyorsun. Etrafta var üç tane gaybana, kafa göz dalmamak için yerimde zor duruyorum. Benim keyfim nasıl olsun kızım?”

Ay üşenmemiş tek tek saymış bir de... “Çok geri kafalısın Tahir! Bak-sana, herkes kendi halinde. Hem bence şu kankanın kız kardeşini koruma işini fazla abartıyorsun sen. Bu zamana kadar kendimi gayet de iyi korudum.”

Yüzünde el değmemiş bir ciddiyetle, “Gözümün önünde değildin,” dedi. “Şimdi öylesin.”

Bir sigara yakıp dudaklarının arasına yerleştirdiğinde önüme dönüp, “Serhan!” dedim. “Biliyor musunuz? Ben okula birinci sınıftan başladım.”

Sıloş günün ikinci şokunu yaşadı. “Bu akşam nasıl yani diye sormaktan birap düştüm.”

“O zaman bir nasıl yani de benden gelsin,” dedi Serhan. “Birinci sınıfı okumadınız mı gerçekten?” diye sormuştu ki bakışlarımdaki uyarıyı algılayarak, “Okumadın mı?” diye düzeltti.

“Başladım aslında,” dedim rakımı yudumlayıp sandalyeye yayılırken. “Daha ilk gün öğretmenim okuma yazmayı, dört işlemi bildiğimi fark edince beni müdire hanıma götürdü. Ailem çağrıldı, konuştular, tarttılar... Sonra hop diye beni ikinci sınıfa geçirdiler. Böylece bir yıl kazandım. Üniversiteye başladığım yıl daha on yedimdeydim, düşünün. Üniversite demişken, geçen Mercan’la tanıştım, ne tatlı kızdı o öyle. Hiç abisine çekmemiş...”

Gözücüyla ona baktım, o da aynı şekilde bana baktı. Dudağının bir yanı kıvrık ama *hadi oradan* der gibi...

İlk gençliğindeki o çekingenliğinden eser yoktu. Aynaya bakmaktan değil, başkalarının bakışlarından kendini ezbere bilen adamlardandı. Nasıl görüldüğünü çok iyi biliyordu. Her adımına, her mimik kıpırdanışına, o hafif dağınık kısa saçlarına, gömleğinin düğmesini hangi noktaya kadar açması gerektiğine; hepsine hâkimdi. *Evet, yakışıklıyım ve bunu senin yüzüne karşı inkâr etmene bile izin veriyorum* diyordu sanki. Ukala. Gıcık. Ama... Tehlikeli biçimde karizmatik.

“Öyledir Mercan,” dedi Sıla. “Nerede tanıştınız ki?”

“İlmi...” diye utangaç bir giriş yaptım. *Karanlık bir gecenin ortasında ayağымda tek terlikle koşarken ve Memiş tarafından kovalanırken yaptığım şakanın da elimde patladığı bir gecede* demedim, diyemedim. “O kısım çok da önemli değil. Mizgali’ye giden yolun gerisinde bir şelale vardı, orada piknik yaptık Nurcan abla ve Mercan’la. Hatta sonrasında bu buluşmayı tam da orada ayarladık.”

“Pikniğı Mercan’la yaptığını söylememiş miydin?” diye sordu Sıla.

“Evet, Tahir gelince onlar gitti.”

Serhan ve Sıla birbirlerine kısa ama imalı bir bakış attı. “Yani siz...” dedi Sıla yavaş yavaş gülümsemeye başlayarak. “Şelalede birlikte mi oturdunuz?”

“Evet, ne var ki?”

“Hiç...” dedi Serhan, rakısını hafifçe karıştırarak yudumladı. “Adının Âşıklar Şelalesi olması ve çoğunlukla ailelerinden gizli görüşen aşıkların buluşma noktası olması dışında bir şey yok.”

Tahir başını kaldırıp Serhan’a ters bir bakış attı. “Serhan, rakı yaradı galiba koçum,” dedi, sesinde buz gibi bir tonla. “Devam etme istersen, dokunmasın.”

Serhan sanki karakoldaymış gibi hemen sandalyedeki oturuşunu düzeltti. Izbandut... Nasıl korkutuyorsa artık emrindeki askerlerin gözünü. Ay... İyi ki onun askeri değildim. Neler yapardı kim bilir bana?

Belki o bizim askermiz olur, Meloş... Biz ona neler yaparız, orası meçhul ama kesin emre itaat şartı kalkar.

“Ay sadece ben değil, iç sesim de kafayı buldu iyi mi?” diye yine dıştan bir tepki verdim ama neyse ki Mete sahnede coşmuştu da beni kimse duymamıştı.

Mete bir Karadeniz türküsünden diğerine geçti. Şarkılar değişti, rakular boşalıp doldu, sohbet aktı. Ama Tahir? Yine gerekmedikçe tek kelime etmedi. Gözleri masanın üzerinde duran telefonumdaydı ara ara. Bir mesaj bekliyor gibiydi ama neden kendininki yerine benimkine bakıyordu ki?

Sigarayı ardı ardına yaktı, yaktı, yaktı... Kadeh mi? Sayamadım bile. Zaten sayılarla arama hiç iyi değildi.

Bir ara masamıza mekânın sahibi Halil amca geldi. Tonton, kısa boylu, bembeyaz saçlı, yüzünden huzur damlayan bir ihtiyardı. Bize *hoş geldiniz* dedikten sonra Tahir’e özel olarak teşekkür etti. Nedenini anlamadım ama gözlerindeki minnet geçerli bir sebep olduğunu söylüyordu.

O gittikten sonra Sıla ve Serhan’a heyecanla sordum. “Ben size çok akıllı olduğum için okula direkt ikinci sınıftan başladığımı anlatmış mıydım?”

“Evet, Melek,” dedi Serhan. “Yaklaşık dört kez.”

“Meloş’um,” dedi Sıloş’um. “Bir kez daha anlatırsan beş olacak.”

“Öyle miüü?..” Başımı arkaya atarak koca bir kahkaha attım. Elim de alışkanlık olarak kadehime gitti. Bir dakika... O da ne? Rakım bitmiş!

“Benim rakım bitmiş yiaa...” dedim istemsizce ağzımı yaya yaya. Ay bir gevşemiştım ben... Sarhoş muyum? Yoo... Ama ağzım, beynimden bağımsız çalışıyor, o kesin. Bir hıçkırık kaçtı ağzımdan. Hah! Beynim uyarı gönderiyordu işte. *İki kadeh içtin kızım! Üçüncüde fişin çekilir, elektrikler gider... Kal orada. YANARSIN, MELOŞ.*

Ben de biliyordum, iki kadeh benim sınıırımdı ama 'Tahir'e inat olsun diye içtiğim rakıyı çok sevmiştim. Bir kadeh daha içsem ne olurdu ki yani... En fazla masaya çıkıp Mevlana gibi döne döne şarkı çıkırırdım.

İşaretparmağımı kadehe sokacak gibi sallayarak yanımdaki 'Tahir'e döndüm. "Rakım bitmiş!" dedim ciddi bir ulusal meseleymiş gibi. O ise kaçınıcı kadehteydi, Allah bilir. Adam sünger gibi içiyordu ama sarhoşluk emaresi? Ih.. Ih... Sıfır.

"Rakım bitmiş!" diye bu defa cırladım. Belki sesim yankı yapar da biri gelir doldurur diye...

Tahir arkasına yaslandı. Rakısından bir yudum daha aldı, sonra gayet sakin bir tonla, "Görüyorum," dedi.

"GÖRÜYORSAN DOLDURSANA, ÇAM YARMASI!"

Sesim öyle bir çıktı ki birkaç masa öteden biri refleksle başını çevirdi. Ama kimse müdahale edecek kadar ayık değildi. Zaten burası meyhane, biraz bağırış çağırışın lafı mı olur yani?

Serhan'ın o an içmekte olduğu yudum tam boğazına denk geldi. Ne ileri ne geri. Adam resmen dondu. Kaşları çatılmış halde bana baktı. Komutanına hitabıma ya da cesaretime şaşırmış olmalıydı. Belki de ikisi birden.

Ben geçmişte de canım sıkıldığında ağzıma geleni söyledim. Ne Tahir iriyarı diye susardım ne abim benim iki katım diye çekinirdim. Ağaç yaşken eğilmişti yani. Geçmişimizi Serhan da Sıla da bilmiyordu. Bilselerdi böyle şaşkın bakmazlardı.

Serhan en sonunda toparlandı, bana dönüp alçak sesle, "Sen böyle misin hep?" diye sordu.

Alaycı ama yorgun bir gülümsemeyle başımı hafif yana eğdim. "Yok ya," dedim. "Bugün kibar günümdü."

Serhan tabii... Anlamadı beni. Hayır, insanlar ayıkken bile zor anlıyordu, onca rakıdan sonra nasıl anlasın?

Tahir önce Serhan'a *sorun yok* der gibi baktı ama gözleri üzerime çevrildiğinde bana yandan öyle sert bir bakış attı ki anında geri vites... Sevimli sevimli gülümsedim bu defa. "Görüyorsan durdursana o zaman, Yüzbaşı Beyciğim? Yazılı mı iletmem lazım isteğimi, dilekçe mi yazayım, hı?"

"Olmaz," diyerek kestirip attı. AYI.

"Niye olmazmış?" diye çatınca kaşlarımı bana gözücuyla baktı. "Sen doldurmazsan ben doldururum!"

O sigarasına uzanınca fırsat bu fırsat deyip onun tarafındaki şişeye doğru ulaşmaya çalıştım ama sadece çalıştım. Adam o devasa cüssesiyle resmen şişeyle aramda duvar örmüştü. Betonarme gibi! Benim zavallı çabalarım bir *hamster*'ın dağa tırmanma girişimi gibi kaldı. "Çekilsene be!"

Serhan çok da karışmak istemeyerek hafifçe eğilip, "Tahir," dedi sessizce, rütbeyi saatler önce bırakmıştı. "Ayıptır sorması neden vermiyorsun? Bence bir kadeh daha içebilir Melek Öğretmen."

Sevinçle alkış yaparken sandalyemde zıpladım. "Bence de bir kadeh daha içebilir MELEK ÖĞRETMEN!"

Tahir kadehindeki son yudumu aldıktan sonra şişeye uzandı. Şişeyi kavrayışıyla birlikte gözlerim kalpli baloncuklar çıkmaya başladı. Beyaz gömleğinin içinde, bilekleri kaslı bir reklam panosu gibiydi adeta... Yaklaşık bir saat on dakikadır iç sesim, *keşke bizi de kavrassa Meloş* diye sapık sapık düşüncelerle meşguldü zaten.

Neyse kadehini doldurmaya başlayınca ben bir heveslendim ama önce kendi kadehini doldurdu. Sonra Serhan'inkini. Ardından Sıla, son kalan bir yudumu alıp kadehi uzattı. Onunkini de doldurdu. Sonra? Kapağı kapattı. Şişeyi yerine koydu.

Ama ben? Ya ben? Yazık değil mi bana? Ühü ühü...

"Serhan," dedi az önceki soruyu gecikmeli olarak yanıtlamak üzere. "Onu görüyor musunuz?" Gözü doğrudan büzülmüş dudaklarıma kayınca anında Serhan'a döndü. "İki kadehte bu hale geldi. Ona üçüncü kadehi verirse ne olur, biliyor musunuz?"

Sıla ve Serhan aynı anda ve aynı ciddiyetle sordu. "Ne olur?"

Tahir dirseklerini masaya yasladı, yaklaştı ve, "Burada üçümüzün de ağzına sıçar," dedi, öyle dümdüz. "Bize öyle bir gece yaşatır ki hayatımız boyunca unutamayız." Serhan'a yaklaşıp sesini alçalttığı anda Sıla uzakta kalıyordu ama ben duydum. "Kadeh bana girseydi de o son kadehi vermeseydim diye dua edersin."

Serhan hem fiziksel hem de ruhsal olarak geri çekilirken, "Anlıyorum," dedi. "Çok haklısın." Hemen suyu kapıp bana bana uzattı. "Su içer misin, Melek? Su çok faydalıdır."

Gözlerimi kısıp adeta rakı dolusu kini gözbebeklerime sızdırarak Tahir'e döndüm. Döndüm de... Ne diyecektim ben ya? Neye kızgındım ki az önce? Derken Nazife neneyle sabahki konuşmamız aklıma geldi. Aynı

anda da mesanemde doluluk hissederek ayağa kalktım. “Ay çişim geldi benim yiaa...”

Tahir de ayağa kalktı. “Götürürüm seni.”

Sırıttım. “Götür beni...”

Yüzüne bakmak için başımı kaldırıncı aramızdaki mesafeyi ölçmek için elimi kaldırıp omzuna koydum. “Ya Tahir...” dedim, gözümün önünde Nazife nene... “Sence benim ciciklerim çok mu küçü-?”

“Ops!” Daha cümlemi tamamlayamadan olan oldu. Dokunduğum kolunu kalçama şöyle bir kaydırıldı, ben hâlâ lafın sonunu getirmeye çalışırken kendimi havada buldum. Ayaklarım yerden kesildi. Bir kucaklama, bir dönüş... Öylece masada kadehimi alıyormuş gibi aldı beni tek koluyula. Serhan öksürük, Sıla da gülme krizine girerken biz yüzbaşıyla kucak kucağa... Hatta burun buruna geldik. “Melek,” dedi dişlerinin arasından yutkunarak. “Allah hakkı için sus da kızım.”

“Ama... ama... ama ne dedim ki ben?” diye sordum gözlerimi koca koca açarak.

Başını eğdi burnundan sert sert nefeslenirken, “Biraz daha konuşursan günaha gireceğim,” diye fısıldadı kulağıma.

“Ayyy!” diye bağırdım kollarından sarkan ayağımı sallayarak. “Siz de duydunuz mu seni öldürürüm dedi az önce! Balkondan atarım seni, yayladan yuvarlarım, dedi! DAĞA KALDIRACAKMIŞ HATTA BENİ!”

Ay ben burada can çekişirken onlar niye eğleniyor yahu!

Tahir, “Halil emice,” diye seslendi ileri doğru ama Halil emice ortada yoktu ki. Kızdı mı yoksa keyifli mi onu da anlayamadım. Üff, kafam bir dünya zaten... “Koli bandı var midur buraya?”

“Hiiiiii! Şimdi de koli bandıyla beni tavana asacak. Hem de saçlarımdan!” Omuz silkip kollarında tepindim. “İndir beniiii!”

“Çişim geldi demedin mi?”

Bir daha omuz silktim. “O kadar öküzün ki o bile korkup geri gitti.”

Yüzüme baktı, gözlerimin içine... Loştu ama gözbebeklerinden parlayarak geçen kara lekeleri görüyordum. “Tam bir baş belasısın.” Gülerek yerime bıraktı beni.

Israrla bana üçüncü kadehi doldurmuyordu ama... Onlar içiyordu, ben içmiyordum. Yazık değil miydi bana? Ama ben de adama *camış*, demiştim. *Öküz*, demiştim. Büyükbaş bütün hayvanları demiştim işte. Tabii

doldurmazdı. Bir de güzellikle istemeyi denesem? Ne kaybederdim ki? *Eh, alkolden aldığım yetkiye dayanarak deneyeyim bari...*

Kadehimi önüne bırakırken kirpiklerimi kırıştıtarak güzel güzel konuştu. “Doldursana aslanım.”

Başı yavaşça bana döndüğünde kaşlarını kaldırdı. “Aslan derken?” dedi şaşkınca. “Arslan abini mi özledin yoksa?”

“Yok be, ne özleyeceğim onu.”

“Bana mı dedin?” diye sordu çok da inanmayacak.

“Hı hı, sana dedim.”

Eliyle kendini gösterdi bu defa. “Baa dedun oni?”

Karadeniz ağzına geçişine güldüm. “Saa dedum oni!”

“Oy,” diye fısıldadığını duydum, gömleğinin yakasını aralayarak. Hemen şişeye baktı, boş. “Usta!” dedi o erkeksi sesini ortama dağıtarak. “Oradan bir büyük daha gönder baa.”

Alkış tutarak kıkırdadım. Valla işe yaradı. *Tatlı dil sadece yılanı değil, öküzü de yuvasından çıkarıyormuş.*

Yeni şişe gelene kadar kadehimi aldım, ters çevirip dibindeki son damlayı dilime denk getirmeye çalışırken Sıla’nın, “Melooooş...” dediğini duydum. Benim kadar olmasa da onun da konuşması yavaşlamıştı, daha bayık bakıyordu. “Bir şey merak ediyorum.”

“Sor, aşkom,” dedim dilime damlayan son damlayı emip kadehimi yerine bıraktıktan sonra. “Neyi merak ediyorsun?”

Elini kaldırdı. Parmaklarını bizim aramızda yavaşça götürüp getirirken, “Siz...” dedi, “siz eskiden tanışıyormuşsunuz ya... Tahir kaçınıcı kadehten sonra sarhoş olacağına kadar biliyor üstelik... Merak ediyorum, yollarınız neden ayrıldı?”

Bir anda... Masa, sandalye, meze, müzik, hatta Mete’nin o gür sesi bile geri çekildi. Dünyada kalan tek şey, o soru oldu. Derin bir sessizlik çöktü. Derin ve içli bir sessizlik. Ne ben cevap verebildim... Ne de Tahir.

Gözlerimiz bile değmedi birbirine. Öyle uzak, öyle kaçarcasına. Gülümsemelerimizi eski bir güç gelip çekip aldı sanki, parmak uçlarımızdan tutup acı acı sökerek. İçimizdeki kelimeler birbirine dolandı, sonra boğazımızda takılıp kaldı. Tahir’in dudakları kıpırdadı ama ses çıkmadı. Yutkunuşunun sesini duydum ama sanki binlerce kilometre uzakta olsaydı, yine duyardım ben o yutkunuşun sesini. Benim de gözlerim uzak bir yere kaydı, masada değilmişim gibi... Başka bir zamana, başka bir güne

düşmüşrüm gibi. Sessizlik konuştu yerimize. O cevabı zaten içeriden bilen ama duyduğunda daha da acıtacak türden bir sessizlikti.

Sıla dudaklarını birbirine bastırarak geriye yaslandı. Serhan bir, "Tüh be..." diye mırıldanır gibi oldu ama sonra kadehini alıp sustu.

Ve biz... Tahir ve ben yani. Hiç konuşmadan belki de en şeffaf cevabı verdik. Çünkü bazı yollar kelimelerle değil, yarım kalan bakışlarla ayrılıyordu.

Biz de öyle ayrılmıştık işte; kırık dökük, vedasız... Benim yüzümden.

Sonra sahneden Mete'nin sesini duyduk. "Bugün burada uzun zamandır görmediğim bir gardaşum varidur." Bizim masayı gösterdiğinde elini göğsüne koydu, baş selamı verdi Tahir. "Sıradaki şarki onındur. Ne zaman buraya gelse *patlat bi Nayino be Mete*, der. Bu defa o istemeden söyleyeceğim." Bir an durdu, sonra parmağını havaya kaldırdı. Kemençeci başıyla onay verdi. "Tahir Yüzbaşı'ya gelsun... Nayino."

Gece gökte yıldızlarda, dinleyun dertlerumi,

Yarde iman kalmadı hoy nayino, bilmeyi hallarumi...

Kemençenin sesi önce kulaklarıma değil, içime çarptı. Sanki biri kalbimi açıp içine yayı çekmişti. Şakının hüznünlü ezgileri akıp giderken Sıla'nın son sorduğu sorunun cevabı ruhuma düştü.

Ve Tahir... Sol ayağını sağ dizinin üzerine bıraktı. Bir sigara daha yaktı ve öyle gürültülü sustu ki... İçimde bir yerin sızladığını hissettim.

Mete ilk nakaratı bitirdiğinde yutkundum. Ağzımda hâlâ rakının burukluğu vardı ama boğazıma düğümlenen şey ondan değildi. Sonra kendimi şarkıya fısıldayarak eşlik ederken buldum. Şarkıyı biliyordum. Abim Karadeniz şarkılarını çok severdi, odasından taşardı şarkıların sesi. Kimi kimi ben de eşlik ederdim. Ama hiçbirinde bu kadar buruk değildim.

Mete şarkıyı söylemeye devam ederken sahneden indi yavaşça. Adım adım masamıza yaklaştı. Bakışları beni bulduğunda bakışlarıyla gülümse-di. Kalbim boğazıma çıkmıştı. Arkamdan eğildiğinde ve mikrofonu uzattığında bir an durdum. Ama sadece bir an. Çünkü o şarkı benden taşmak istiyordu zaten. Ona eşlik ettim, ben eşlik ettikçe o sesini alçalttı, sadece benim sesim kaldı.

* Karmate, *Nayino*, 2010.

Şarkı söylemeyi severdim, beni dinleyenler sesimin güzel olduğunu söylerdi ama şimdi bu şarkıyı nasıl söylediğim umurunda değildi. Sadece... söylüyordum.

Tüm gözler masamıza çevrilmişti. Sahne nefes almadan devam ederken kimseden çıt çıkmıyordu. Sadece kemençenin iç burkan tınları, sonra da sesim... Kendi sesim. Kalbimden çıkıp dudağıma vuran, gönlümün kenarından titreyen bir şeyler eşliğinde söyledim o dizeleri.

Duygusal bir sessizlik sardı meyhaneyi; içkiler yarıda bırakıldı, çatal bıçak sesleri sustu. Herkes, kimin sesi olduğunu bile anlamadan dinliyordu.

Tahir ise gözlerini benden hiç ayırmıyordu. Ne masadaki kadehine ne de beni hafif bir gülümsemeyle izleyen arkadaşlarımıza... Sadece bana bakıyordu. Bakışında sarsıcı bir şey vardı. Şaşırmıştı. Ama asıl gözbebeklerine sorgusuz sualsiz yerleşen hayranlık... Onu iliklerine kadar ele geçirmişti. Gözbebekleri büyümüştü, sanki yakından görmek ister gibi azıcık eğilmişti bile. Kaşlarının arası hafif çatık, gözleri kısık yine... Öylece, dikkat kesilmiş bir halde beni dinliyordu. Dudakları aralık kalmıştı, neredeyse farkında olmadan nefesini tutmuş gibiydi. Sanki o şarkının her kelimesi yıllardır onun içinde çürüyordu da ben dile getirince tekrar filizlenmişti. Parmaklarının arasındaki sigara küllendi, düştü. Fark etmedi.

Son dizeyi söylerken sesim titredi.

Bitti. Meyhane sessizliğini bir alkış kırdı önce. Sonra bir diğeri... Sonra koca salon kopup gitti. Ama ben duymadım.

Ben hâlâ nefesimi toplamaya çalışırken Mete, Tahir ile aramızda eğildi. Mikrofonu elimden aldı ama hemen çekmedi. İkimizin arasında şöyle bir bakış gezdirdikten sonra gülümseyerek fısıltıya yakın bir sesle konuştu. "Ee dostlar..." Başını hafifçe bana çevirdi. "Ne yalan diyeyim bu şarkıyı hiç bu kadar içli söylememiştim." Sonra Tahir'e baktı. "Bu kadar içli dinleyenim de olmadı hiç."

Geri çekilirken gülümsüyordu. Mikrofonu dudaklarına götürdü. "Bir gün hepinizun Nayino'sunu bulmasını dilerum..."

Mete sahneye döndüğünde ben hâlâ Tahir'e bakıyordum. O da bana. Sonra önüne döndü, dudaklarında gizli bir gülümseme...

Ağır bir şarkı yeniden meyhaneyi doldurduğunda Serhan kadehindeki rakının son damlasını başına dikti. Hafifçe soluklandı, sonra yanındaki Sila'ya döndü. Gözleriyle sordu sorusunu, Sila ise sadece gülümsedi. O ince, zarif gülümseme Serhan'ın beklediği tek cevaptı zaten.

Sessizce yerinden kalktı Sila. Yavaş adımlarla, acele etmeden Serhan'a yaklaştı. Kollarını onun boynuna doladı, Serhan da ellerini nazikçe beline yerleştirdi... Ve meyhanenin tam ortasında, kendi küçük pistlerini yaratıp dans etmeye başladılar.

Aralarındaki boy farkı bizimki kadar belirgin değildi ama yine de açıktı. Serhan, Sila'nın üzerine hafifçe eğilmişti, her şeyiyle onu sarıp sarmalamak ister gibi görünüyordu. Ve her hareketleri zaten birbirine alışık gibiydi. Adımları ölçülüydü, zamanla yarışmıyorlardı. Aksine, kendilerini zamanın sakin kollarına bırakmışlardı.

İkisi de esmerdi; tenleri aynı tonda, gözleri birbirine benzer koyuluk-taydı ama onları yakıştıran sadece bu değildi. Beden dillerinde de bir uyum vardı. Gözlerinin içinde güven, adımlarında geçmiş... Gülümsemelerinde hiç geçmeyecekmiş gibi duran bir ilgi, bir sevecenlik, bir sevgi izi... Meyhanenin uğultusu onlardan bir adım geri durmuştu sanki.

Onları izlerken, telefonumun ışığı yandı.

Bir mesaj. Abimden gelen bir mesaj.

Melek, yarın konuşalım mı güzelim?

İçimde bir acı hissettim. Böyle derin, buruk... Büzülmesin diye dudaklarımı birbirine bastırırken sanki beni duyabilecekmiş gibi omuz silktim. "Konuşmayalım! Hayvan! Ne konuşacağım seninle be. Yüzünü bile bakmayacağım."

Tahir'e baktığımda çoktan bana bakıyordu. Yüzünde o tanıdık sessizlik... Ama bu defa içinde başka bir şey vardı. Mesajı görmüştü, belliydi. Bakışlarıyla verdiğim tepkiyi izliyordu. Ne düşüneceğimi, ne söyleyeceğimi ölçüp biçiyordu gözleriyle.

Telefonu yavaşça masaya bıraktım. Elim titrememişti ama içim titriyordu. "Yeni hattı daha az önce taktım," dedim. "Numaram onda yoktu." Gözlerimi gözlerinden kaçırmadan sordum. "Sen mi verdin?"

Cevap vermesini bile beklemedim. Gözlerinden zaten duymuş gibiydim cevabı. Yanıt gözbebeklerinde, alnındaki kırıskta, bana doğru hafifçe eğilen vücudundaydı.

Tüm bedenimi öfkeyle ona çevirdim. "Niye veriyorsun! Bana sordun mu da veriyorsun?"

Elimi bir an bile tereddüt etmeden sertçe masaya bıraktım. Çıkan ses müziğe kapılıp gitti. Sarhoşken tepkilerimiz küçük bir karıncadan dev bir

karıncaya evrilirdi ve ne yazık ki engel olmak mümkün değildi. Yüzümü yıkayıp kendime gelmek için ayağa kalktığımda o da benimle birlikte kalktı. Yine. Sanki refleksi benim gibi...

“Melek,” dedi yavaş ve tok bir sesle. “O senin abin.”

İçim cız etti. Bunu onun hatırlatması hiç iyi gelmemişti. Gözlerim dolmadan önce yüzümü kaçırmak istedim ama geç kalmıştım. Başımı iki yana salladım, hem kendime hem ona inanmadığım için. “Şimdi mi aklına geldi abim olduğun?” dedim sessiz ama keskin bir öfkeyle. “Yerin dibine girsin onun yapacağı abilik!”

Sırtımı döndüm. Adımlarım irademe küsmüş gibiydi; kontrolsüz, hızlı. Sandalyemden uzaklaşırken arkamdan bir adım attı.

“Nereye?”

“TUVALETE!” diye bağırdım.

Ama sesim kalabalığın uğultusunda bir taş gibi düştü. Müzik hâlâ akıyordu, Sıla ve Serhan hâlâ dans ediyordu. Masalarda kahkahalar, bardak tokuşturmalar, rakının yancısı çaya limon sıkımlar... Benimse sesim sadece Tahir’e değmişti. Arkamdan hâlâ bana bakıyor olduğunu hissettim. Sinirle döndüm. Dudaklarım titredi. Yüzümü alaycı bir gülümsemeyle buruşturdum.

“İstersen gel sen de! Korursun beni orada da. Tuvalet kapısında nöbet tut mesela. Başıma bir şey gelirse... Abime hesap veremezsin, değil mi?” Tüm bunları söylerken sesimde bir alay vardı ama içimdeki hüznün... O tokat gibi bir şeydi.

Mekânın kuytu köşede kalan tuvalet koridoruna girdiğimde burasının daha karanlık olmasından dolayı önümü görmekte zorlandım. Adımlarım da birbirine karışıp duruyordu. Kendimi zorlukla kadınlar tuvaletine attığımda aynada gördüğüm ifadem beni hayal kırıklığına uğrattı. Ağlamak üzereydim ve ben ağlamaktan nefret ederdim. Ağladığım zaman başım ağrır, gözlerim ve dudaklarım şişer, başımın arkası zonklardı. Berbat hissedirdim kendimi. Bu yüzde burnumun direği sızladığı an hemen gülümserdim.

Gülücüklerimle gözyaşlarımı gönderirdim.

Ama bu defa... Sıla’nın sorduğu soru, sonra o şarkı ve onca zaman sonra Arslan abimden gelen mesaj... Üst üste yığılı bir tuğla gibi devrilmişti üzerime. Altında ezilmiştim. Dudaklarım kıvrılamıyordu. Her zorladığımda titreyip olduğu yerde kalıyordu. Sarhoş zihnim de izin vermiyordu

zaten. Kaçamayacağımı anlayınca avuçlarımı lavabonun merdivenine yaslayıp başımı eğdim. Gözlerimi kapattığımda sanki bunu bekliyormuş gibi aceleyle yanaklarıma süzülen birkaç damla yaş tenimi yaktı ama beni asıl yakan bu değildi.

Arkamdaki güçlü nefesti.

Gözlerimi açmadan içimi çektim. “Şimdi değil,” dedim tıpkı onun yaptığı gibi. Her özür dilemeye çalıştığımda böyle dememiş miydi? *Şimdi değil.* “Şimdi değil, Tahir. Gider misin?”

Açmadım gözlerimi, çünkü görmesini istemedim. Gitmesini bekledim ama... Gitmedi. Önce parmaklarını hissettim omuzlarımda, beni yavaşça kendine çevirirken karşı koymaya çalıştım ama ona nasıl engel olabilirdim?

Bedenim tamamen ona döndüğünde bana gözlerimi açmaktan başka şans tanımadı. Islak kirpiklerimi yavaşça araladığımda göğsü önümdeydi. “Bak,” dedim sesimi güçlü tutmaya çalışarak. “Beni böyle görmeni istemiyorum. Bana biraz izin verirsen toparlanıp geleceğim. Sadece beş dakik-

Lafımı tamamlatmayan etrafımı çepeçevre saran kollarıydı. Saniyeler içinde onun tarafından kuşatıldığımda başım kollarının arasından kayboldu. Tahir derin bir nefes gibi alıp beni göğsüne hapsedmişti.

Bana sarılmıştı.

Havada asılı kalan ellerim, gözyaşlarımın sağanak gibi boşalmasıyla sırtına yapıştı. Daha fazla tutmadım kendimi. Ağladım. Hem de hıçkırarak hıçkırarak ağladım. Tahir ise sadece duruyordu, bir dağ gibi yamaçlarında koruyordu beni. Ellerinden biri çıplak sırtımda açılmıştı. Biri başımın arkasındaydı. Omuzlarıma sarsılması için bile izni bile vermiyordu ama dök-tüğüm her damla gözyaşını gömleğinin yumuşak kumaşına hapsediyordu.

“Konuşmayacağım onunla...” dedim incelen, ağlayan sesimle. “Küsüm ben. O nasıl küstüyse şimdi de ben küsüm.” İçimi daha fazla çekip, “Aptal köpek!” dedim. “Nefret ediyorum ondan. Boyu deve gibi ama küçük bir çocuk gibi küsmeyi biliyor. Şimdi de ben küsüm. Küsüm işte, barışmayacağım.”

Başını eğdiğini saçlarımdan arasındaki sıcak nefesinden anladım. “Tamam,” dedi. “Nasıl istiyorsan öyle olsun.”

“Hayvanın teki!” dedim salya sümük içinde. Böyleydin işte ben! Ağladığım sayılıydı ama gözlerimin çeşmeleri bir açtığımda susmak nedir bilmezdim. “Ona de ki, *Melek senden nefret ediyormuş, de. Sen alçak, vefasızın tekisin, de!*”

"Tamam," dedi yine, itirazsız. "Döveyim mi bir de?"

"Döv!" dedim gaza gelerek. "Burnunu kır onun! Kafasına kafasına vur. Belki akli başına gelir ama nerede... İçi boş ki o kafanın vursan ne fayda!" Başımı kaldırdığımda başımın arkasındaki eli bollaştı ama kesinlikle yerinden oynamadı. "Sen yine de döv!"

Yaşlı gözlerimi gözlerine dikişimde yakınlığı... Gözlerindeki o şefkatli ifade nefesimi kesti. Kaşlarını düşürmüş, gözlerinin kahvesine kızıl bir acı yüklemiş bakıyordu bana. "Tahir," dedim. "Döv, tamam mı?"

Başını salladı yavaşça, dudakları hafifçe gülümsedi ama gözlerinde aynı kırık ifade vardı... "Sen istersen döverim. Sonra onun da beni dövmesine izin vermem gerekir ama... Döverim yine de."

Sırtındaki elimden birini göğsüne çekip oraya küçük bir yumruk attım. "Salak... Hep benim yüzümden dayak yiyorsun zaten."

"Olsun," dedi. "Alışmış kudurmuştan beterdur, bilmey misun?"

Güldüm. Islak dudaklarımı ısıra ısıra güldüm. Ama sonra aklıma gelen şeyle yine göğsüne yumruğumu geçirdim. Bu defa daha güçlü... "Ama sen onun dostusun. Dosttan da ötesiniz. Dövmezsin ki. Kızmazsın bile. Hatta şimdi bile... O istedi diye buradasın. O istedi diye beni koruyorsun."

Bu cümlelerin verdiği ağırlıkla kollarının arasından çıkmaya çalıştım. İzin vermedi. Ama uzaklaşmaya kararlıyım. Bu yüzden yapabileceğim en iyi şeyi yaptım ve kırıdığım dizimi kasıklarına geçirdim. Anlık inlemesiyle harmanlanan boşluktan yararlanarak başımı kolunun altından geçirdim, kaçmaya meylettim ama saniyesinde beni kolumdan yakaladı. Tek koluyla belimden kavrayıp ayaklarımı yerden kestiğinde kendimi mermerin üzerinde, onu da bacaklarımın arasında buldum.

Şimdi ellerim omuzlarından tutunuyordu ve hızlanan kalp atışlarım ikiye katlanan yakınlığımızı hazmetmeye çalışıyordu.

Bulanmaya başlayan mideme dönen başım eşlik ederken bile içimden onu kovmak geliyordu ve tam da bu sebeple araladığımda dudaklarımı, "Kal orada," diye susturdu. "Yarın hatırlar mısın hatırlamaz mısın, bilmem. Ama aç kulaklarını beni dinle, Öğretmen Hanım," dedi. Beklemiyordum, afallamıştım. Başımı kaldırmadan kirpiklerimin altından ona baktım. Kaya kadar sert bakışları yüzüme yuvarlamıştı ve orada bir yerde takılıp kalmıştı. "Seni Arslan istediği için korumuyorum. Ne dedim, alışmış kudurmuştan beter." Başını eğdiğinde nefesi kulağıma uğradı. Oradan da boynuma. Bu kez toprak kokusu aldım teninden buram buram. Sigara

kokusunu da tıraş losyonunu da gölgede bırakacak kadar baskındı üstelik. "Arslan için değil, kimse için değil. Seni korumak boynumun borcu. Bu dün de böyleydi, bugün de böyle."

Aramızdaki bağ sarsılmazdı ama... Hasarlıydı işte.

"Ya neden koruyorsun? Bir özür dilemesine bile izin vermediğin kadını neden koruyorsun, Tahir?" diye sordum içim titreye titreye.

Gözlerindeki ifade gözlerimi delip geçti. Bir adım daha yaklaştı. Bu sondu. Yaklaşabileceği fazladan bir santim bile kalmamıştı. Eteğim iyice yukarı sıyrılmıştı ve neredeyse tüm bacaklarım açıktaydı ama o başını eğmiyordu. Gözleri gözlerimden tek bir saniye bile ayrılmıyordu. "Sen beni itiyorsun ya," dedi usulca. "Ben o zaman bile gitmek istemiyorum. Gitmem gerektiğini it gibi biliyorum ama kalırsam bu saatten sonra iyi gelir miyim... İşte onu bilmiyorum."

"Sen bana hep iyi geldin," dedim içimden geleni olduğu gibi önüne dökerek. "Sen hep yanımdaydın. Ben elimi ne zaman boşluğa savursam tutardın, ne zaman of desem yüzümü güldürmenin bir yolunu bulurdun."

Çok yakışıklıydı. Çok iyi, çok güçlü görünüyordu ama bana böyle bakarken bir an karşımda o eski Tahir'i gördüm. O bana bakmaya çeken ama yine de bir saniye fazladan bakmak için kendisiyle savaşıyor genç adamı gördüm. Ve yine de... O Tahir'e içim gitti.

Şimdi kalp atışlarımı daha fazla hızlandıran da oydu.

Kollarımı boynuna doladığım, kendimi yukarı çekip sıkıca sarıldığım adam o genç Tahir'di. "Özür dilemek istiyorum!" dedim istekle. "Lütfen, özür dilemek istiyorum." Kollarım ona sıkıca sarılırken başımı geri çektim ve alkolden aldığım cesarete dayanarak dudaklarımı dudağının kıyısına bastırdım.

Kolları bedenimde kilitlenip kaldığında ve kalp atışlarımız hırçınlaşıp birbiriyle yarışmaya başladığında dudaklarımı yeni çıkmış sakallarından geri çektim.

Dünya dönüyor, lavabonun mozaik tavanı dönüyor, etrafımızdaki aynalar dönüyor, Tahir bile dönüyor ama her şey hiç olmadığı kadar güzel!

Yutkunmaya çalıştığını anladım ama yapamadı. "Ula kızum," dedi göğsünü şişirip. "Ne yaptın sen?"

"Hiiiç..." Omuz silktim. Fark ettim ki şivesi hep, hangi anda olursak olalım yüzümü güldürüyordu. "Özür dilemek için izin istedim."

"Sen izinleri böyle mi istersun hep?"

Sakıncası mı var?”

“Varidur.”

“Neymiş, söyle de öğrenelim. Varsa başka bir yöntem, öğrenmeye açığımı.”

“Varidur elbet.” Kaşlarını çattı ama kızgın olduğunu asla söyleyemedim. “Ama önce şu özür yöntemini değiştirelum. Olmaz böyle.”

“Ya nasıl olur?”

“Dudak çevresunden uzak duracasun.”

“Ama...” dedim, biraz düşünür gibi yapıp parmağımı çenesine koyarak. “Ya samimi bir özür dilemek istiyorsam?”

“Samimi ha? Yani yarın biriyle daha küs olsan... her seferinde böyle mi barışırsun?”

“Hak ediyorsa neden olmasın?” dedim kaşlarımı kaldırıp göz kırparak. “Ama sakın sen küsme, bu hak her zaman herkese tanınmaz.”

Bir kahkaha attı. “Sen tam bi’ delisun.”

“E günaydın. Bilmiyor muydun?”

“Bilmez miyum?” deyip gerisini ağzının içinden yuvarladı. Sanırım şöyleydi.

Bile bile düştük o çukura.

“Ya Tahiiiiir. Hâlâ söylemedin. Ne zaman özür dileme izni vereceksin bana?”

Gülümseyen gözleriyle göz kırptı. “O izni zamani geldiğinde vereceğim saa.”

Bakışları saçlarım kaydı. Sonra yüzüme düşen bir tutamı aldı, parmağına doladı usulca. Fönlediğim tutam anında kıvrıldı kaldı özgür bıraktığında. Memnun olup gülümsedi. “Şu kıvrıcıklara dokunmadığın bir gün mesela.”

“Üfff... Taktın fönüme.” Elimin tersiyle yüzümün ıslaklığını silip huy-suzlandım. “Makyajım da bozuldu zaten. Bok vardı ağlayacak. Neden ağ-ladıysam? Hepsi eşek abim yüzünden.” Başım iyice dönerken kelimeler de ağzımdan bozularak çıkmaya başladı. “Böyle güzel değil mi saçlarım, hı?”

Başını yavaşça omzuma eğdi. Uzun uzun baktı saçlarıma, hiç acele etmeden. Bakmak yetmiyormuş gibi hayalindeki başka bir şekli gözlerinin içine yansıdı. Gerilen kaşları, gözlerinde biriken duygu yoğunluğu... Başka bir şey hayal ettiğini ele veriyordu. “Böyle de güzel,” dedi kısık bir sesle. “Ama öyle bir başka.” Elinin tersi saçlarıma dokundu bu kez. Usulca,

öyle nazıkçe ki içimden sıcacık bir şey aktı. Saçlarımda değil, ruhumda dolaştı o dokunuş. “Kulağının hemen üstünden başlar kıvrılmaya, önce hafif bir dalgayla...” Parmakları saçlarımda ağır ağır ilerledi. Omuz hizamda durdu. “Aşağılara indikçe kıvrımlar daha cesurlaşır. İlk başta suya atılmış bir taşın etrafında oluşan nazlı halkalar gibi. Sonra bir bakmışsın, uçlara doğru bir kıvrırcık şenliği başlamış ki sorma.”

Kendi benzetmesine gülümsedi. Ama bilmiyordu ki... Asıl şenlik, onun dudaklarındaki o gülümsemeydi.

“Her kıvrım,” diye devam etti. “Omuzlarının ardından yavaşça süzülüp beline kadar uzanır. Sonra da kalçana doğru zarif bir yol gibi iner. Düzensiz, tam bir yaramaz uşak.” İç çekti. Dili altdudağını ıslattı, gözlerini saçlarımdan ayırmadan. “Rüzgâr bile esmez. O bile kıyamaz dokunmaya.”

“OHAAAA!” dedim gözlerimi açık tutmaya zorlayarak. “Şiir mi okudun len sen az önce? Ama benim bunu unutmamam lazım! UNUTSAM KALBİM KURUSUN, TAHİR!” Telaşla etrafıma baktığımda kendimden geçtiğimi hissettim. “Kâğıt lalem yok mu, lalem... Bi’ bi’ bi’ şey yazmam lazım da... Kalbime dövme yaptıracağım bu cümleyi ben... Unutmamam lazım...” diyerek başımı daha fazla tutamadım ve taş gibi düşürdüm göğsüne.

“Hiç şansın yok” dedi gülümseyen emin bir sesle. “Unutacaksın, Barbie.”

“Ya üffff, ayııı!”

Yarı açık gözümün önünde beyaz gömleği, asker künyesi ve gömleğinden bir bölümü görünen zincir dövmesi vardı. Gülümsedim, göz kapaklarım son savaşlarını verirken, “Tahir,” dedim, nazlı nazlı ve söylediğim o şarkının sözcükleri sarhoş zihnimde dolaşmaya başlamıştı. “Nayino ne demek?”

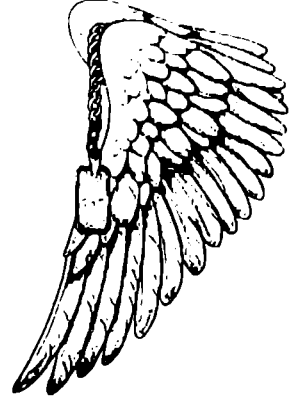
Yüzünü başımın yanına getirdi usulca, “Sevdiğim,” diye fısıldadı. “Nayinom, sevdiceğim, demek.”

Zihnim sarhoştı ama iligimle kemigimle hissediyordum.

Ben Tahir’e sırlıklam âşık olmuştum...

11. BÖLÜM

“SERHANAT BİZDEN SORULUR, AŞKOM!”

Sabahın taze saatleriydi. Dağın yamaçlarına serilmiş çam ormanları hâlâ uykudaymış gibi huzurlu görünüyordu. Hava, keskin bir soğukla ciğere dolarken güneş usulca tepenin ardından yüzünü gösteriyor, karakolun taş duvarlarına altın sarısı bir parıltı serpiştiriyordu.

Dağların koynuna saklanmış karakoldan bir grup asker çıktığında askerler burun deliklerinden çıkan buharla birlikte karakolun arkasındaki taşlık araziye doğru ilerlediler.

En önden ilerleyen Yüzbaşı Tahir'di.

Elleri cebinde yol alırken arazinin ortasında yere gömülü eski püskü kümesin yanında durdu. Ardında hâlâ uykusunu tam alamamış gibi gözlerini ovuştura ovuştura gelen Çavuş Şerif Ali vardı. Sabah mahmurluğu göz kapaklarındaydı ama burnu tüm verimliliğiyle çalışıyordu. Etrafta yemek kokusu arıyormuş gibi sağa sola bakınıyordu.

Tahir daha geriden gelen teğmenlerden Serhan ve Yaver'e gizli bir bakış attıktan sonra Pekmez ve Karahan'a geri çekilmeleri için işaret verdi. Hemen ardından Şerif Ali'ye odaklandı. İfadesinde o alışlagelmiş ciddiyeti olsa da dudağının bir yanında yaramaz bir çocuk çadır kurmuştu.

Şerif Ali komutanıyla göz göze geldiğinde anlamsızca baktı. Neden karakoldan çıktıklarını bilmiyordu. Komutanı talimat vermemişti. Rutin fiziki eğitimi de karakolun içinde tamamladıkları için şu an orada olmalarının bir anlamı yoktu ama sormaya da cesaret edemedi. Zaten son zamanlarda merakı yüzünden komutanını epey sinirlendirmişti.

Neyse ki yüzbaşı çok beklemeden gergin bekleyişi sonlandırdı. “Şerif Ali,” dedi intikam kokan bir sesle. “Kızarmış tavuk sever misin?”

Şerif Ali bir an durdu, gözleri ardına kadar açılınca uyku mahmurluğu da kalmadı. “Sevmez miyim komutanım?” diye sordu dudaklarını

valayarak. Yüzbaşı Tahir'in böyle bir soru sorması tuhaftı ama kızarmış tavuk da kırmızı çizgisiydi. "Hele but kısmı yok mu but kısmı... Ömrümü veririm."

Tahir, kümesin üstüne elini koyduğunda Şerif Ali de tam olarak oraya baktı. Karakol konuşlandırıldığından beri kümes oradaydı. Şerif Ali acıktığında içini birkaç kez yoklamıştı hatta... Ama hep boştu.

"İçinde besili bir tavuk var," dedi Tahir. "Tam ağzına layık."

Şerif Ali'nin gözleri daha da büyüdü. "Valla mı komutanım?"

"Valla," dedi komutanı. Teğmenler gülümsemelerini ağzının içinde bastırıyordu. Çavuşlar henüz bir şey anlamamıştı. "Yakalarsan pişirip önüne koyacağız."

Şerif Ali şöyle bir gerildikten sonra kaslarının ortasında küçük bir top gibi duran göbeğini ovaladı. "Ne olacak komutanım? Koşar yakalarım. Sonra da kazığa çakar, mis gibi pişiririz."

"Yakalarsan..." Elini kilide ittiğinde kümesin kapağı gıcırdayarak açıldı. "Afiyetle yersin tabii, Şerif'im. Sen hele bir yakala da..."

Kümesin kapağı açıldığında içeriden söylendiği gibi besili bir tavuk fırladı.

Ama... O da nesi! Peşinden bir de horoz çıkmıştı. HOROZ MU?

"Ko-komutanım..." diye yutkundu Şerif Ali. "Horozu belirtmemişti-niz ama..."

Yüzbaşı sigara paketinden bir dal sigara çekti. Daha keyifli görünüyordu. "Küçük sürprizler yapmayı severim, bilirsin."

Şerif Ali horoza bakarken bir kez daha yutkundu. Bu horoz başka bir şeydi. Boynundaki kırmızı ibik savaşçı kaskı gibi sarkıyordu. Gözlerinde düşman seçer gibi bir bakış vardı. Tüm vücudu kaslıydı, gagasında intikam yeminleri gizliydi sanki. "Bilmez miyiz komutanım..." dedi çaresizce.

"Yalnız, horoz diye hitap edilmesinden pek hoşlanmıyor kendisi," diye belirtti yüzbaşı, sigarasını dudaklarının arasına alırken. "Adı Afitap, sevdiğim bir arkadaşımın emaneti. Duydum ki epey sıkılmış kümeste. Sen tavuğu kovalarken o da seni kovalasın diye düşündüm. Nasıl, iyi düşünmüş müyüm?"

Şerif Ali ağlamaklı bir şekilde güldü. "Harika düşünmüşsünüz, komutanım," dedi içli içli. Bir süre horozu izledi, kırmızı görmüş boğa gibi dola-nıyordu etrafta. Hiç tekini bir horoza benzemiyordu. Şerif Ali sarı kirpikle-rini kırptıştırırken içinde bulunduğu anı tam olarak idrak etti.

Kantinin ortasında yüzbaşının afili ekstresi okumanın elbette ki bir bedeli olacaktı ve o bedel şimdi karşısında kırmızı gagası ve delici bakışlarıyla duruyordu.

“Komutanım, düşündüm de ben kızarmış tavuğu o kadar da sevmiyormuşum,” dedi işe yaramayacağını bildiği, derin bir çaresizlikle. “Zaten ben VECETERYEN olmaya karar verdim, komutanım. KURAN ÇARPSIN ARTIK SADECE ZEYTİNYAĞLI YİYECEĞİM, KOMUTANIM.”

Tahir cevap vermedi. Sadece sigarasından ağır ağır duman çekti. Şerif Ali’ye kalan tek şey kollarını sıvamak oldu. Zira horoz da birazdan olacıklara hazırlanmış gibi pati çekiyordu.

“Komutanım izniniz olursa ben de minik bir detay eklemek isterim,” diye araya girdi Yaver.

“İzin senin, teğmen.”

Teğmen Yaver ciddiyetiyle bilinirdi ama şu an o kadar da ciddi görünmüyordu. “Şerif Ali, seni severim bilirsin. O yüzden uyarmak isterim. Sevgili Afitap’ın popoya karşı ufak bir zaafı var. Umarım bu bilgi işine yarar.”

Şerif Ali’nin ela gözlerinde belirgin bir korku hali uyanırken eli istemsizce kalçasına doğru gitti. “Allah razı olsun komutanım, çok işime yarayacak.”

Afitap’ın kanatlarını açıp gür bir, “ÜÜÜ ÜÜÜÜÜ!” eşliğinde yerden sekmesiyle Şerif Ali de olduğu yerden sekti ve koşmaya başladı. O tavuğun arkasından, Afitap da onun arkasından...

Tavuk sola kaçtı, Şerif Ali sağa döndü. Tavuk sağa kıvrıldı, Şerif Ali tam karşısına geçti. Ayakları çamura saplandı, arada bir kaydı, dizleri üstünde sürüklendi. Tavuğun peşinde hoplaya zıplamaya devam ederken beklenen oldu. Afitap bir anda Şerif Ali’nin arkasında belirdi. Gagasıyla hedefini belirledi ve gaaak(!) sesi eşliğinde Şerif Ali’nin poposuna ilk saldırısını gerçekleştirdi.

“LAN KOMUTANIM, BU NE LAN!” diye inledi Şerif Ali poposunu ovalayarak. “Kümes girseydi daha az acırdı, şerefsizim!”

Henüz toparlanamadan Afitap, çavuşun poposuna ikinci saldırıyı da gerçekleştirdi. Bu sefer bağırarak yerine olduğu yere çömeldi. “Laynnn! Bu ne şiddet, bu celal! Gıran gırdı!” Kalçasını acıyla sıvazlarken şivesini tutamadı. “Yanıyur, gomutanım!”

Yıkım Timi kenarda gülmekten kırılırken Pekmez, “Devrem!” diye seslendi. “Ayıptır söylemesi senin alan geniş ya horozcağız bayram etti.”

Şerif Ali poposunu tutarak ayağa kalkmaya çalışırken, “Lan Pekmez! Görümü kışkandığını biliyordum!” diye inledi. “Ee tabii... Seninki soğuk mermer gibi, benimki çifte kavrulmuş lokum!”

Doğruldu, gözünde azimle yeniden tavuğun peşine düştü. Ama bu defa başka bir motivasyonla... Bu yaşadığı kış merkezli eziyetin tek çıkışı o tavuğu yakalamaktı. Ama tavuğun üzerine her atladığında Afıtap da onun üzerine atlıyor, çamurda hem fiziki hem ruhani bir boğuşma yaşanıyordu.

“Ayrıca bu horozun adı neden Afıtap? Horozlar erkek olmaz mı?” Koşarken peşindeki horoza neredeyse ağlayarak döndü. “Bak horoz kardeş... Gel oturup düzgünce konuşalım. Sana şöyle karizmatik bir erkek ismi koyalım. Hem biz erkek adamız lan! Tavuğun götü dururken neden benim götümü gagalıyorsun?”

İçli içli nefeslenip, “Depeme çıkmama hiç gerek yok zaar,” diye konuştu Adanalı aksanıyla. “Zıttığı tuttu hayvanın, iyi mi!”

Afıtap, onun bu acıklı çağrısına kulak asmadan zıpladı ve beşinci gagayı çavuşun arka bölgesine kilitledi. Çavuş ağzını aça aça, “YAN-DİM ANAMM!” diye bağırarak dizlerinin üzerine düştü. Çamurun içinde debelenirken, “Haydar nasıl?” diye sordu bir umut. “Cemil? Cemil olabilir mi? Suat? Yusuf? Orhan?”

Tahir duvar kenarındaki askere, “Bizi bir çayla, aslanım,” emrini verdi. Eğlenirken de çay içmeyi severdi. Güne zift gibi demli bir çayla başlamak rutini olsa da şimdi daha bir keyifle içecekti. Kollarını bağlamış sessizce gülümserken, “Gösteri keyifli,” dedi. “Belli ki baya da sürecek.”

Şerif Ali yedinci kez çamuru kucaklarken, “Teessüf ederim ama komutanım!” diye bağırdı. “Benim burada kışımnda horozlar bağırırken yaşadığım drama gösteri demeniz hiç hoş değil.”

“Tamam işte,” dedi Tahir, kendisi için getirilen sandalyeye kurularak. “Gösterinin konusunu belirtmedim.” Başını omzuna yatırdı, gözlerini kısarak gülümsedi. “Drammış.”

Yavaşça ayağa kalktı Şerif Ali. Yüzü gözü çamur içinde ama gözleri savaşçı gibi kararlıydı. “Komutanlarım, lütfen sessiz gülünüz. Operasyon yapıyorum.” Başını çevirdi, çavuşlara döndü. “Siz de gülmeyin lan! Tavuğu yakalayınca suratınız benim götümünden daha kırmızı olacak.” Telaşla tekrar Tahir’e baktı. “Yanlış anlamayın, komutanım. Çavuşlara dedimdi.”

Olduğu yerde sabit duran tavuğa dönüp, “Lan ne olur dur be!” diye yalvardı bu defa. “Gel şöyle yanıma yamacıma, bitsin bu ıstırap butunu

yediğim...” Yeni bir atağa hazırlanırken fark etti ki atağa hazırlanan yalnızca kendisi değildi. “Lan!” Sessizce yaklaşan Afitap’a korkuyla baktı. “Ben tavuğa pusu kuruyorum, bu kümesini siktiğim de bana!”

Şerif Ali adım attı. Horoz da adım attı. Göz göze geldiler. Aynı anda zıpladılar ama biri daha hızlıydı. Afitap neredeyse bir komandoya yakışır bir hamleyle Şerif Ali’nin poposuna yeni bir gaga bıraktığında Şerif Ali haykırdı. “Lan senin gaganı çift tur bantlamazsam tüm köy ağzıma işesin!”

Kenarda izleyen timin başları, tenis maçı izler gibi bir sağa bir sola dönüyordu. Elllerinde çay, yüzlerinde kahkaha...

Çayından ilk yudumu alan Karahan merakla Serhan’a dönerek, “Komutanım,” dedi. “Normal bir insanım götü iki loptan oluşuyordu, değil mi?”

“Normal olarak,” dedi Serhan kaşlarını kaldırarak. “Bu nasıl soru lan?”

Karahan sırtıttı. “Komutanım, acaba Şeftali’nin malum bölgesine özel koruma zırhı mı versek? Bir sonraki saldırıda adamın göt lobu bölünerek üçe çıkacak.”

“Ben böyle taktik bilen horoz görmedim,” dedi Pekmez. “Tam çatışma psikolojisi. Önce yere düşürüyor, sonra yokluyor. Acaba time mi alsak?”

“Adamın orası dünya haritasına döndü.” Yaver, önündeki kovalamacaya bakışlarıyla yetismeye çalışıyordu. “Bu saatten sonra operasyon bölgesini Şeftali’nin mabadından seçebiliriz.”

Pekmez ciddiyetini korumaya çalışarak elini Karahan’ın omzuna vurdu. “Biri şu horoza terhis kâğıdı versin oğlum. Şeftali’nin götünü emekli etti.”

Şerif Ali, kan ter içinde çamura kendini sırtüstü bırakıp bitik bir şekilde gökyüzüne izlemeye başladığında Tahir yavaşça yerinden kalktı. Yapacak bir ton işi vardı. Bu kadar gösteri yeterdi. Çavuşlara Şerif Ali’yi kaldırmalarını işaret ettikten sonra büyük adımları karakola doğru yol aldı. Son konuşan ise Serhan’dı.

“Şerif Ali’nin bir sonraki kredi kartı ekstresini merak edenler için açıklıyorum. Beş kutu göt kremi...”

Günaydın ama ne biçim bir gün? Sorarım!

Son yarım saattir utanmaktan yorganı çiğnemiştım. Kıvrılmaktan bir hal olmuşum resmen. Terden sıırıslıklam olmuş yastığımla göz göze

geldiğimde artık yataktan çıkmam gerektiğine karar vererek, çift kanatlı pencerenin iki kanadını da artist gibi aynı anda açtım. Belki yüzüme soğuk hava çarpınca utanmam uçar gider diye düşündüm ama ıh ıh, nerede?

Utanç tam tersine bana bir sarıldı ki... Dört elle! Resmen kucakladı beni. Gözümün içine bakıp *günaydın rezillik meleğim*, diye de fısıldadı.

Üstelik başım da zonk zonk. ZONK ZONK. Sanki kafamın içinde biri darbuka çalıyordu da İbrahim Tatlıses halaya kaldıracaktı birazdan. Ağzım şiş, gözüm şiş, hafızam mı? O zaten ayrı departman! Puslu puslu dolaşan kareler vardı orta yerde; sahne geçişleri bulanık, replikler tüyler ürpertici. Çoğunluğu bana ait olan o replikler...

Yani ben mi bugüne girdim, gün mü bana girdi, belli değil.

"Ne bitmez çilem varmış," diye sızlandım pencere pervazına kafayı yaslarken. "Hayır yani... Nasıl bir rezil olma kotam varmış da dolmak bilmiyor! Kardeşim bir insanın kaç cigabaytlık utanma hafızası olur yahu? Alan doldu, yeni utanç için eski hatıralar silinecek bile denmiyor. Gömüyor, üstüne çimentoyu da döküyor!"

Allah'ım, sen beni bu dünyaya rezil olayım diye mi gönderdin kurban olduğum? Ben dur diyemiyorum ama sen desen Allah'ım? Vallahi kendi rezilliklerime yetişemiyorum.

Melek ne yapsın? Melek, hangi bir rezaleti temizlesin? Ohooo...

"Neyse... Şu mis gibi tatil günümde kendime acımayı bırakıp yeniden durum değerlendirmesi yapayım. Evet, evet... Belki de sandığım kadar rezil olmamışımdır. Yani... Sonuçta üçüncü kadehi içmemiştim. Durum o kadar da vahim değildi." Başımı havaya kaldırıp kaşlarımı çattım. "Ayrıca sevgili iç sesim, tam olarak neredesin? Tüm sıçığım anlarda kulağımın dibinde vik vik konuşmayı biliyorsun! Gel de kendimi temize çekmeme yardım et."

Dünyanın tüm iç sesleri bir araya gelsek yine bizi temize çekemeyiz, Meloş. Keşke o üçüncü kadehi içseydik. En azından olanları hatırlamazdık...

Yüzümde ağlamaya meyilli bir ifadeyle, "Haklısın be..." dedim. Yine kazandı iç sesim. Yine haklı. Hep haklı. Keşke o lanet üçüncü kadehi içseydim.

En azından... Tahir'e *çişim geldi* dediğimi hatırlamazdım. Ahtapot gibi sarılıp gömleğini salya sümük sırlıslıkla bıraktığımı da hatırlamazdım. *Ciciklerim sence küçük mü*, diye sorduğumu hiç hatırlamazdım. Bir detay

vardı tabii. Olmasın mı? Detaylarda boğuluyordum burada ama bu en fena ikinci rezilliğim olmaya adaydı.

Allah kahretmesin ki... Onu öpmüş olabilirdim!

Bu kısmı da net hatırlamıyordum, rüyamda görmüş de olabilirdim ama onu öpmek istediğimi hatırlıyordum. Sadece bunu eyleme döküp dökmediğimden emin değildim. Yani gerçek de olabilirdi.

Lanetler olsun!

Sabah yanında uyansaydım daha az utanırdım! Ama hayır, asıl sorun bu bile değildi. Hayatımı şok dalgaları eşliğinde felç eden, en fena birinci rezilliğim olabilecek şey... İtirafımdı. İçimde fırtınalar estiren, kalbimin hâlâ tam anlamıyla kaldıramadığı, birçok detayı unuttuğum halde aklıma mih gibi kazınmış o itiraf... Yalnızca bende kalmış mıydı yoksa Tahir de biliyor muydu? Ağzımdan kaçırmış olabilir miydim?

Offf... Yeminle sıcak bastı! SOLDAN SOLDAN GELİYORLAR VE EPEY KALABALIKLAR.

Düşündükçe hönküre hönküre ağlayasım geliyordu. İçimde de bir sancıcı vardı, regl sancısı gibi... Sevimsiz, nereden geldiği belli değil, niye geldiği de belli değil ama tam oradaydı işte.

Yirmi beş yaşında anlıyordum ki bir insanı belirsizlik öldürebilirdi. Bir de üstüne kocaman, platonik bir aşk eklersen... Yandı gülüm keten helva. Ne olurdu tüm içki şişelerinin üzerinde *çocuklardan ve Meloşlardan uzak tutunuz* yazsaydı? Ne olurdu yani?

Pencereden karşıkı dağları izlerken Sıla'nın sabah yürüyüşüne çıkan keçisini gördüm. Evet, Sıla ayağından dolayı pek yürüyemiyordu ama keçisi Yaren her sabah aynı saatte köyde tur atıp geri dönüyordu. Hatta beni ilk kez bu eve kadar getiren de kendisiydi. Köyün dört ayaklı sporcusuydu. Göz göze geldiğimizde elimi kaldırıp selam verdim. "Günaydın keçi kardeş. Vallahi keyif senin keyfin be. Hayatın dümdüz, ne rezil olma derdin var ne pişmanlıklarla uyanıyorsun. Utanç duygunun olduğunu da sanmıyorum ya... Ama ben? Ben utanç havuzunda uzun metrajlı belgesel çekiyorum. Şey, birkaç günlüğüne yer değişsek olur mu?"

Yaren Keçi bana baktı. Ben ona baktım. Derin bir sessizlik oldu. Acaba bu keçi bir reenkarasyon olabilir miydi? Mesela benim eski gururum falan? Bir an kafasını göğe kaldırdı ve öyle bir, "Meeeeeeh..." diye çığırdı ki yeminle ne dediğini anladım.

Git de şu akan makyajın yüziünden maymuna dönen suratını temizle...

“Ayıp ama Yaren!” dedim dudağımı büzerек. Tamam, hafta sonları dışında pek karşılaşamıyoruz ama biraz saygı yanii... Öyle pat diye bir insana da maymuna benzemişsin denir mi!”

Küskün bir şekilde camı kapatıp banyoya gittim. Kovanın içinden soğuk suyu kaptığım gibi yüzüme boca ettim. Suyla beraber geceden kalan fondötenim, rimelim ve biraz da onurum lavaboya süzüldü ama o akmış makyaj kalıntılarının altından gördüğüm sıfat pek hoş değildi. Yani keçi Yaren haklıydı.

Göz kapaklarım ve dudaklarım şişmiş, tenim daha beyaz görüldüğü için çillerim de belirginleşmişti. Saç baş desen... Fön mü? Sanırım sabaha karşı beni terk etmişti. Kafam adeta elektrik çarpmış çalı süpürgesi gibiydi! Hüzünlü bakışlarım banyonun dış köşesine uğradığında bir kez daha içim sızladı; tüylü terliğimin teki orada boynu bükük, gariban gariban bana bakıyordu.

Çünkü eşi hâlâ Memiş'teydi...

Dertler derya olmuşss. Ben de bir sandalll...

“Günaydın Meloş'um!”

Mutsuz suratımı banyo kapısına çevirdiğimde Sıla'nın yaz güneşi gibi gülümseyen yüzüyle karşılaştım. Ama nasıl gülümsemek? Kız sadece uyanmamış, resmen doğmuştu. Hayır, dün akşam benimle birlikte içen, hatta bir miktar da kendinden geçen o değil miydi?

“Günaydın mı?” diye sordum sitemle. Sonra da elimle sıfatımı gösterdim. “Şu tipime baksana sen! Oradan bakınca bana gün aymış gibi mi duruyor?”

Gülmek üzereydi ama kendini durdurmaya başardı. “Ne yalan söyleyeyim, iki kadehle yamulmanı ben de beklemiyordum. Meğer sarhoş olunca çenenin bağı çözülüyormuş Meloş, öyle konuştun ki... Hatta hiç susmadın desem yeridir.”

Fazlası var, eksiği yoktu sözlerinin. Zaten çok konuşurdum, yani öyle ki çenem için vergi verseydim şaşırırmazdım ama içince... Yanımda olanın Allah yardımcısı olsundu. Şükür ki masada ne konuştuğumu hatırlıyordum. Ağzımdan çıkan ve ne yazık ki çıkmasına engel olamadığım cümlelerim aklımdaydı ama tuvalete gidişimden sonrası ne yazık ki pusluydu. Hatta ve hatta o tuvaletten nasıl çıktığımı, eve nasıl geldiğimi hiç mi hiç bilmiyordum.

* İbrahim Tatlıses, *Yıkılmışım Ben*, 1986.

“Sıloş,” dedim kurbanlık kuzu gibi, resmen meleyerek. “Ben tuvaletten nasıl döndüm? Dahası eve nasıl geldim? Lütfen bana sızdığımı söyle. Kurban olayım, sızdın, de. Tek kelime daha etmedin, de. Seni eve kadar taşıdık, kütük gibi uyudun ama tek kelime daha etmedin, de...”

“Aslında...” dedi havaya kayan bakışlarıyla düşünürken. “Kısmen doğru. Tuvalete yürüyerek gittin ama Tahir’in kucağında döndün ve sızmıştın. Seni arabaya, hatta eve kadar da Tahir taşıdı.”

Nihayet yüzüm güldüm. O kafada edilmemiş her cümle lehimeydi. “Allah’ım bismillah!” dedim sevinçle. “Yani sızdım öyle mi? Hiç uyanmadım? Hı?”

Hayır dercesine kaldırdı kaşlarını. “Arada bir uyandın, üzgünüm.”

“Konuştum mu?”

“Maalesef.”

Kaşlarımı indirdim. “Çok mu kötü?”

“Tahmin ettiğinden daha kötü. Yani... Tahir ile zamanında ne yaşadığınızı merak ediyorum. Şunu bir ara uzun uzun anlat lütfen.”

“Sıla! Onu bunu bırak da ne söyledim ben?” Yanına gidip kollarından tuttum ve gözlerinin içine baktım. Rimel mi sürmüş o? Yanaklar da pespembe. Minyon bir kızdı ama belirgin yüz hatları vardı, hele de böyle boyayınca daha da ortaya çıkmıştı. “Makyaj mı yaptın sen?”

Güldü. “Evet. Şey... Serhan uğrayacaktı da. Gizli göreve gidecekmiş. Birkaç gün buralarda olmayabilirmiş. Gitmeden beni de görmek istedi.”

Suratımı astım. “İyi, git gör de gel.”

“Sen de geliyorsun,” deyince en saftirik bakışlarımla yüzüne baktım.

“Sebep?”

Omuz silkti. “Bilmem ki. Gidince öğreneceğiz. Bizimle konuşmaları gereken bir şey varmış.”

“Konuşmalar derken? Kaç kişi konuşacaklar bizimle?”

“Serhan ve Tahir işte, ikisi birlikte geldiler.”

Derin bir nefes alıp sordum. “Sıla, şimdi Serhan ve Tahir kapının önünde, ikimizi görmek istiyorlar ve sen bunu bana yeni söylüyorsun. Doğru mu anlıyorum, aşkom?” diye sorunca beni şaşırtmayarak başını salladı.

Yemin ediyorum bir gün kaza bela gözümü köpekbalığının midesinde açsam Sıla'nın uzaklardan sesi gelir, o denizde köpekbalığı var sakın girme diye. Öyle gecikmeli bir kişilik.

“Şu huyuna sövme işini sonraya bırakacağım Sıloş’um. Şimdi gidip onlara Melek uyuyormuş, de. Utançtan ölmüş de diyebilirsin, sana kalmış. Ama ben gelmiyorum.”

Dönüp aynaya baktım, konu sadece şiş yüzüm değil ki saçım başım da fenaydı. Şimdi toplamaya kalksam akşama ancak işim biterdi. Bu durumda Tahir’in karşısına çıkmam söz konusu değildi.

“Ama önemliymiş...” dedi Sıla. “Mutlaka ikimizi birden görmeleri gerekiyormuş. Evin etrafındaki askerler de çoğalmış, galiba onunla ilgili.”

“N-nasıl yani?”

“Bak bu kez erken söylüyorum, güvenliğimizle alakalı bir durum olabilir.”

Son sözlerini duyunca bir tutuştum. Okulda yaşadığım o korkunç gün aklıma geldi. *Hey gidi hey... Korkunun gözünü seveyim.*

Hemen pembe gecelik elbisemin sabahlığını almak için odama doğru yürüdüm. “Sen geç, ben de geliyorum. Ay inşallah kötü bir şey söylemezler.”

Sıla ayakları poposuna vura vura dışarı çıktı. Ben de odama geçip sabahlığımı aldım ama kuşağını bir türlü bulamadım. Saçlarımı atkuyruğu yapayım dedim ama elim ayağıma karıştığı için yamuk oldu. O kadar yamuktu ki sol kulağımın üzerindeydi ve kıvrır kıvrır omuzlarıma inmişti.

Dışarı çıktım. Kollarımı sabahlığımın önünde kavuşturup bedenime sarıldım; hem soğuktan hem de içimdeki tuhaf tedirginlikten. Hava her zamanki gibi keskin ve soğuktu, dağlardan inen sis usulca vadinin omzuna konmuş, köyün üzerine gri bir çarşaf örtmüş gibiydi. Yamaçta hayvanlarını otlatmaya çıkan çobandan başka kimseler yoktu. Bahçe kapısının önünde askeri araç sessizce duruyordu. Serhan inmiş, Sıla’yla bir şeyler konuşuyordu. Araçtan inmemiş olan Tahir’di. Hâlâ direksiyon başında, sessizce sigarasını içiyordu. Yaklaşmaya karar verdim ama onun tarafına geçmeden durduğumda beni fark etti ama açıkça bakmadı. Zaman zaman ortaya çıkan o alaycı sesiyle Sıla’ya seslendi.

“Nerede bizim ayyaş? Uyanamadı mı daha?”

Pardon? Ayyaş mı? Bana mı dedi o?

Gıcık herif! Ağırılığımı bir ayağıma verip yerde ritim tutmaya başladım. “Günoş!” dedim, sesimi yükselterek. “Uyandım ben.”

Sol elini camdan sarkıtmış, parmaklarının arasındaki sigarayı tutarken başını hafifçe eğip yanındaki yolcu koltuğunun camından bana baktı. Diğer eli hâlâ direksiyondaydı. Güldane Hanım’ın biricik oğlu bir gün önce

kütük gibi içmemiş ve sanki sabahın körü değilmiş gibi olanca yakışıklılığıyla kapımda duruyordu.

Güneş yüzüne vurdukça keskin askeri tıraşı, düzgün alın çizgisi ve üniformasının gömlek yakasından görünen çene hattı tokat gibi yüzüme vuruyordu. Asker yeşili üniforması yanık kumral teniyle öyle bütünleşmişti ki yeşili giymemiş, doğa ana tarafından kucaklanmıştı sanki. Büyülenmiş bakışlarımı derhal üzerinden ayırdım. Kendine gelip suratımı buruşturdum hatta.

Aman ne var yani... Yeşil herkese yakışıyor bir kere!

“Gözlerin mi şişmiş senin?” diye sorunca istemsizce bir adım geri çekildim. Aramızda mesafe de vardı halbuki ama maşallah, gözleri şahin gibi...

“Sen sabah sabah komedyenlik yapmaya mı karar verdin, hayırdır?” dedim başımı sinirle ters istikamete çevirerek. “Biz de canımızı askere emanet ediyoruz. Hey yavrum hey, asker gelsin burada bizimle dalga geçsin.”

Sıla ve Serhan konuşmayı bırakıp aramızdaki muhabbete döndüklerinde Tahir’in onlara göz kırptığını gördüm. “E asker burayadır. Merak etma, asker her yerde.” Karşılık verecekken bakışları gözlerim gibi şişen dudaklarıma kaydı bir anlık, tek bir anlık. “Ayrıca... yaramaysa içmeyecesun.”

Gözlerimi kısarak baktım. Keyiflendi ya bağlar tabii Karadeniz ağzına... Ay Karadeniz ağzı demişken, dün akşam yapınca ne kadar tatlı olduğunu da söylemişim değil mi? Puff... Tabii o, itirafımın yanında devede kulak kalıyordu. Ama bir dakika... İtirafımı duymuş gibi bakmıyordu sanki.

Ay duysa nasıl bakacağını biliyorum sanki! Of! Nasıl öğreneceğim? Tabii konuşarak. Ama utanıyorum... Ama bu merakla da yaşayamam ki.

Yapmacık bir gülümseme eşliğinde Serhan’a, “Günaydın, üsteğmen,” diyerek arabanın önünden dolaştım ve pıpı pıtı Tahir’in olduğu tarafa geçtim. İnmesini diye de kapısına iyice yaklaştım.

Yaklaşınca kalp ritmimiz bozuluyor, Meloş. Ne kadar uzak o kadar iyi...

“Tahir,” dedim gülümseyerek. “Misminik bir bilgiye ihtiyacım var.”

“Misminik?”

“Hı hı. Şey, ben dün... Bir şey söyledim mi?”

İfadesizlikle bana bakarken soruyla birlikte dudaklarının kenarında net bir kıvrım belirdi. Düşünüyor mu yoksa alay etmek üzere mi, anlamak mümkün değildi. Ama bakıyordu işte. Ve ben incecik sabahlığımın içinde buz gibi havada, içim yanarak ayakta duruyordum.

"Bir şey söylemedin." Sigarasından bir nefes çekti, ağır ağır, keyifli keyifli. Hayvan. "Birçok şey söyledin."

Gülümsedim yine de. Tatlı dilin işe yaradığını dün tecrübe etmiştim neticede. Bu kısmı net hatırlıyordum. "Ne gibi bir şey, Tahirciğim?"

"Tahirciğim?" diye tekrar etti zerre inandırıcı olmayan bir şaşkınlıkla. "Dün *abi* demeyi teklif etmiştin."

"Ahahhahah. Şaka yapmışımdır. Koskoca insanlarız sonuçta. Ne abisi canım, değil mi ama?" Onun gibi deneyimli bir askerin önünde yalan söylemek zordu ama şansımı denemekten başka şansım yoktu. Hem belki... Belki bende de onun dikkatini dağıtan bir şeyler hâlâ vardır. "Bilirsin, al-kole çok dayanıklı değilim," dedim takriben on altı yaşında yanında içip yediğim nanelere dayanarak.

Söylenerek bakışlarını ön cama çevirdim. "Bilmez miyim?"

Keşke hoş giyimli ve makyajlı olsaydım. En azından özgüvenim yerinde olurdu. Şimdi dünden kalma halimle, sabahlığımı bedenime çarşaf gibi sarmış karşısında dikiliyordum. O mu...

O kısma hiç girmeyelim Meloş, zararlı çıkıyoruz.

"Şaka yani," dedim üzerine basa basa. "Alınma sakın."

Hem şu saatten sonra sana abi dersem Allah beni çarpar be, Tahir.

"Şaka deysun?"

"He, şaka deyrum." Taklidi yaptıktan sonra açık camının kenarına ellerimi koydum. Önce ellerime baktı, sonra başımı kaldırıp yüzüme. "Hadi söyle, ne dedim sana?"

Direksiyondaki elini çenesine götürdü. Düşündü ama kesinlikle sahteydi. "En son..." dedi sesini alçaltarak. "Tankın olayum falan dey-"

"Sus!" İşaretparmağını kaldırıp hiddetle savurdum. "Vallahi ağzına yapıştırırım Tahir! Ümüğünü sıkarım senin! O tanka biner, üzerinden geçerim!"

Güldü ayı. Ama hemen sonra bakışlarına bir ciddiyet yayıldı. Hatta yüzümde bir şeyler aradı. "De bakalım, neyi merak ediyorsun?" diye sordu Karadeniz ağzından keskin bir çıkıp yaparak.

Bir omuz silkme, köşe bucak kaçan bakışlar... "Hiç, ne olacak ki? Öylesine sordum. Tuvalete gittiğim andan sonrasını hatırlamıyorum da..."

İşte böyle! Süpersin kızım. Yani... yalan da sayılmaz ki! Tuvaletten nasıl çıktığımı gerçekten hatırlamıyorum. Tahir girdiğim kısmı da hatırlamadığımı

düşünmeli ki eğer onu şak diye öptüysem bunu tamamen bilinçsizce yaptığımı sanmalı! Ancak böyle yırtarım bu işten...

Kaşlarını kaldırıp, "Hatırlamıyor musun?" diye sordu.

"Hatırlamıyorum dedim ya!" Kirpiklerini kırıştıtırıp, "Hatırlatsana," dedim korkuyla.

Başı olduğu yerde kaldı, bana dönen sadece bakışlarıydı bu kez. Sonra beklemediğim bir şey yaptı. Sigarasını tutan elini cama tutunan elimin yanına bıraktı. *Çok yakınına. Çok çok yakınına... Allah! Kalpten giden var... AMBULANS! Ambulans lütfen...*

"Öncelik beni ne kadar yakışıklı bulduğunu anlattın. Uzun uzun. Bir bakışla için mi eriyormuş ne, öyle bir şeyler geveledin."

Allah da beni kahretsin.

Ben utançtan konuşamazken o durur mu? Devam etti. "Elbisenin küçük bir cebi vardı, onu gösterip *sen artık burada yaşa, dedin. Sanırım bu da dönüş yolunda gerçekleşti.*"

"Yalan."

"Gerçek."

"Başka..."

"*Yastığın olayım, başını koy bana, sabaha kadar kıyılamam, dedin.*"

"Uyduruyorsun."

"Yaşandı."

Sıla kahkahayı bastığında Serhan eliyle ağzının kenarını kaşır gibi yaparak kapatmaya çalıştı ama alttan alttan o da gülüyordu.

"Yanlış hatırlıyor olmayasın!" diye bağırdım bir umut. "Yok yok! Kesin yanlış hatırlıyorsun."

"Şahit ister misin?" Direksiyona vurup, "Araba şahit," dedi. "Camları titreten aşk sözcükleri savruldu bu arabada dün gece."

"Ay ama tansiyonum düştü benim..."

Başını geriye yasladı. Gözümün içine bakarken sigarasından son nefesi çekti. "Eğer evlenirsek düğünümüzü karakolda yapalım, fazla masraf olmasın, dedin." Başını yana eğdi, gözlerini kısmış bana bakıyordu. "Bak o kısımda ben bile ufaktan duygulandım, kabul ediyorum."

Pürdikkat bana bakan Sıla'yla göz göze geldim. "Sıloş, az kenara çekilsene," dedim ağlamaklı bir sesle. Elimle, "Şöyle sola doğru," diyerek gösterdim.

“Neden?” diye sordu Sıla anlamayarak.

Omuz silktim. “Cibiliyetime tüküreceğim de sana gelmesin.”

Baktım Tahir’in dudağının bir kenarı titredi, güldü gülecek... Hemen uyandım duruma. Öküz! Resmen kafa bulmuştu benimle! Kaldırıp salladığım parmağımla birlikte, “O düğün salonu sana ahır olsun, Tahir!” diye bağırdım dayanamayıp. Sinirden adımlarım bile olduğu yerde kalamadı. “Allah’ın dağ ayısı! Dalga geçiyorsun benimle öyle mi?”

Kaşlarından biri kalktı. Ciddiyetle, “Evet,” demesiyle bu kez Serhan da kahkaha attı.

Yani rahatlayayım mı öfke mi kusayım bilemedim. Tahir bakışlarını Serhan’a çevirmesiyle o sessiz emir komuta zinciri devreye girdi ve Serhan derhal başını çevirip Sıla’nın da ilgisini üzerimizden aldı.

Sonra... “Gelsen az şöyle,” dedi başıyla yamacını işaret ederek.

Ama nasıl söyledi? Yani gitmekten başka şansım yok, öyle bir söyleyiş...

Ellerim yanıma düştüğünde birkaç adım attım, yaklaştım cama. Hafifçe eğilince göz göze geldik. “Ne var?”

Yavaşça eğilip dudaklarını yanağıma yaklaştırdı, sesi kulağımın hemen dibindeyken, “Şaka olmayan bir şey var,” dedi sessizce.

Yutkundum. “Ne var? Ne dedim?” *Daha doğrusu... Ne bok yedim?*

Sırıttı. “*Seni öpmek istiyorum ama devlet memurusun, ceza yersin, dedin.*”

Daha çok yutkundum. “Sahi mi be?”

Normalde kızmam lazımdı ama bu söylediği onu öpmediğim anlamına geliyordu. Sadece saçmalamıştım. Öpmemiştim. Yuppi!

Tabii bu duruma sevinecek hale geldiğim için kendime de ayrıca teessüf edecektim. “Öpmedim mi yani?”

Gözlerime baktı. “Merak etme,” dedi güven veren sesiyle. “Öpmedin.”

“Saçmalamışım yani sadece.”

Başını salladı. “Her zamanki gibi.”

“Yaa dimi...” dedim iltifat almış gibi. “Ben işte, ahahahah.”

Allah’ım şükürler olsun ya Rabbim. Üstümden yığınla yük kalktı. Ne öpmüştüm ne de ilanıaşk etmiştim!

Zaten etseydim kasıntı herif arabanın arkasına afiş yaptırıp öyle gezerdi. Derin bir nefes aldım. Neyse... En azından bu konuyu kapatmıştık. Artık ikinci en önemli meseleye geçebilirdik.

"Tahir be..." dedim, sesimi iyice yumuşatıp pamuk gibi ettikten sonra. Sonuçta bir şey isteyecektim. Melek Sancaktar bir şey isteyecekse derhal içindeki minnoş kediye uyandırır ve ona nefis cilveler öğretirdi.

"Ne isteyeceksin?" diye sordu gözünü bile kırpmadan. Adam, sanki kafamın içinde devriye geziyordu.

Gülümsedim. O baktı. Ben kirpik kırıştırdım. O yine baktı. "Tahir-ciğim," dedim, sesime ballı ekmek sürüp. Hâlâ bakıyordu. Ama bu sefer gözleri kısılmıştı, tehlike anını kollar gibi...

"Terliğimin teki hâlâ kayıp," dedim en saf halimle. "Bana onu bir bulsana... Çok pahalıydı biliyor musun?"

Ağzının içinde, dişlerinin arasından homurdanarak, "Bilmez miyim?" diye geçirdi. Tabii bilir. Her ne kadar sepete atan ben olsam da ödemesi bizzat o yapmıştı.

"Bulacak mısın?" dedim iyice üsteleyerek. "Sonuçta sen askersin. Ben de vatandaşım. Hem de eşyasını kaybeden bir vatandaşım. Yardım etsen ne olur, hı?"

Gerçi en büyük kaybım valizimdi ama ondan çoktan umudu kesmiştim. *Ah zavallı valizim...*

Başını arkalığa yasladı, öyle baktı ki tüm hücrelerimle kendimi keçi Yaren gibi hissettim. "Melek," dedi, sabırla sınanan bir dağ komandosunun tonuyla. "Bunca yıl eğitim alıp mayınlı araziden sağ çıkmayı, yirmi altı saat boyunca kar üstünde sızmadan beklemeyi, helikopterden anasının nikâhı metreden halatla inmeyi, kurşun yarasını kendi başıma sarıp harekata devam etmeyi, düşman hattında üç gün susuz kalmayı, eksi kırk derecede mevzi tutup kırk kiloluk sırt çantasıyla dağ tırmanmayı... Sırf bir kokoşun tüylü terliğini bulmak için tecrübe etmiş olabilir miyim?"

Oha. Yaptı mı bunların hepsini cidden? Yapmamış gibi durmuyor vallahi. Ama ne kadar dibimiz düşse de burnumuzda kıl aldırma yok, Meloş.

Hemen işaretparmağını kaldırıp salladım. "Vatandaşın sorunlarını küçümseme, asker!"

"Vatandaş?"

"Tam karşında duruyor. Ayrıca... Ne var canım onları yapmakta? Bulamam demiyorsun da... Neyse."

"Ne mi var?" diye sordu alnını kırıştırarak. "Beni eksi yirmi derecede helikopterden indirdiler, gözüm donmasın diye kirpiklerime vazelin sürdüler. Hâlâ gece rüyamda kar yiyorum. Termal kamerayla çakal sürüsünü

ayırt edebiliyorum ama senin o tek eşli, tüylü, pembe terliğini bulamıyorum öyle mi?”

“Aynen öyle,” dedim ama ih ih... Gazla çalışacak gibi değildi. Gazla çalışan tek yaratık biricik kardeşim Hiyyar Can’dı. Ben de ne yapayım işte? Hemen cilve modumu açtım, gözücuyla şöyle bir süzüp masumca mırıldandım. “Bulsaydın çok mutlu olurdum ama!... Yani, sence de bana çok yakışmamış mıydı?”

Sorumla birlikte alnındaki tüm kırışıklıklar birer birer düzeldi. Yüzündeki o soğuk hava yerini ılıman bir iklime bıraktı sanki. Vallahi işe yaradı!

“İyi,” dedi duruşunu düzeltip. “Bakarım bir ara.”

“Ne kadar bir ara mesela?”

Kısa bir an düşündü. Sonra ciddiyetle cebinden telsizini çıkardı. Ben hâlâ şaka mı yapıyor, ciddi mi anlamaya çalışırken adam muntazam bir ciddiyetle konuşmaya başladı.

“Alfa 3, burası Fırtına. Acil kodla yeni bir görev tanımı veriyorum. Operasyonun adı, Terlik Pençesi.” Bir saniye durdu, bana gözücuyla baktı. Gözümdeki parıltıyı gördü mü bilmem ama devam etti. “Hedef, tüylü ve pembe. Teki mevcut. Son olarak Deli Memiş adlı şahısta görüldü. Temas kurulamadı. Tahmini yönü, Memiş’in kulübesi.”

Ben ellerimi ağzıma götürüp kıkırdarken o tüm ciddiyetiyle devam etti.

“Tekrar ediyorum, hedef çok pahalı. Maddi kayıp kadar duygusal yığım da büyük.” Kısa bir sessizlik oldu. Sonra kaşlarını kaldırıp giderek artan kıkırdamamı izlerken telsize son bir emir verdi, “Operasyona özel kod veriyorum: Kokoş Alfa. Tüm birimler teyakkuza geçsin. Terliği bulmadan dönmeyin.”

Telsizi usulca yerine koyarken yaşaran gözlerimin ardından gülerek konuştum. “Şapşalsın.”

Hafifçe güldü. “Bulamazsam yerine lastik ayakkabı edeceğim,” dedi göz kırparak. “Pembesinden.”

Al işte, yine düştük Meloş...

Biz öyle gülümseyerek bakışırken Sıla’nın, “Ay gerçekten mi?!” diyen endişeli sesi aramıza düştü. O tepkiyle birlikte neden burada oldukları aklıma geldi. Gözümü civarda nöbet tutan askerlere dikip, “Bir şey mi oldu?” diye sordum. “Yanlış. Sabahın köründe buradasınız. Sıla ikimizle birlikte konuşmak istediğini söyledi.”

Eli yeniden direksiyona uzandığında yüzündeki ifade sertleşti. “Kaşı iz dışında,” dedi doğrudan, gözünü yoldan ayırmadan. Sözleriyle birlikte kalp atışları hızlandı; o da fark etmiş olacak ki ardına ekledi. “Bölgedeki güvenlik önlemlerini artırdım. Size ya da okula yaklaşması şu an için mümkün değil. Bölge gözetim altında. Telsiz hattı sürekli açık, çevrede devriye geziyorlar. Hepsi sağlam, tecrübeli adamlar.” Ses tonu kararlıydı, endişe taşıyacak bir boşluk bırakmıyordu. “Sizden istediğim bir müddet adımlarınızı temkinli atın. Burada güvendesiniz ama ilçeye inmeniz gerekirse haber vermeden çıkmayın. Araç ve personel desteği sağlanır. Dediğim gibi, bu bir tedbir. Panik yapacak bir durum yok.”

Sıla ile birbirimize baktık, Tahir ne kadar güven verse de ikimiz de tedirgin olmuştuk. “Ama... Neden doğrudan bizim üzerimizdeki güvenliği artırdınız ki? O adamların bizimle ne derdi olur? Bilmeden bir şey mi yaptık? Ya da... Yaptım?”

Tahir’in dudakları araladığında bir şey söylemek üzere olduğunu anladım ama her ne söyleyecekse bundan vazgeçti. “Yeni bir şey olmadı.” Bakışları gözlerime uğradığında, “Bir şey yapmadın,” dedi. “Sadece sözümü dinle. Benden habersiz köyden çıkmak yok, anlaşıldı mı?”

Zaten yakın zamanda köyden çıkma gibi bir planım yoktu. Çıkmak istediğimde de Tahir’e haber vermekte bir sakınca görmüyordum. Bizi ve bu köyü koruma işini onun göreviydi ve bu görevi önemsiyordu. Bu konuda ona zorluk çıkaracak değildim.

“Anlaşuk, yüzbaşı,” dedim gülümseyip elimi uzatarak. Ama onun bakışları tutmayı bıraktığım için önü açılan geceliğime kaydı. Ve sanki orada gizli bir düşman konuşlanmış gibi aniden gözlerini etrafa kaydırdı. Gergin bir boğaz temizleme sesiyle birlikte elimi tutup beni kendine çektiğinde, “Kapa o önini,” dedi fısıltıyla. “Az dikkat et, Öğretmen Hanım, sabah sabah kırdırma birilerinin kafasını baa.”

Kıkırdadım yine. Hem şaşkın hem eğlenmiş bir haldeydi sesim. Bu adamın benim etek boylarımla, dekoltelerimle ne alıp veremediği vardı gerçekten? Eskiden beri bakışlarıyla düğmemi kapatır, eteğime gözucuyla bakar, omzum açıldı mı hemen kaşlarını çatardı.

Eskiden beri... Bu küçük detay aklıma bir ihtimal getirdi. Ve geldiği gibi kalbimi tekletti.

Tahir... Yok artık. Ama ya evetse? Sahiden! Tahir beni kıskanıyor olabilir miydi?

İçimde bir şey titreşti. O koruma refleksi, o durduk yere yüzüne yerleşen sertlik, çevreyi kolağan edişi, insanlara mesafe koyması... Yani bu adam sırf mesleği gereği mi böyleydi? Yoksa... Birinin bana bakmasından, bana yaklaşmasından gerçekten hoşlanmıyor muydu?

Göğüs kafesimin altından geçen bir sıcaklıkla yutkundum. Eğer öyleyse... Vay halime.

“Sıla, biz de anlaştık mı güzelim?” dedi Serhan.

O sondaki hitap karışan düşüncelerimin bir an için durulmasını sağladı ve yüzüme arkadaşım adına mutlu olduğumu belli eden bir gülümseme bıraktı.

Başardık Sıla, başardık aşkom!

“Anlaştık,” dedi Sıla utanarak. “Senden habersiz adım atmak yok.”

Sıla’ya bakıp çenemi buruşturdum, *vay be* dercesine... *Bizim ağırdan alma tüyosu ilk günden yalan olmuş, maşallah...*

Serhan memnun bir gülümseme bırakarak beni de selamladı ve komutanının yanına bindi. Kapı kapandı, motor sesi yükseldi. Tam araç harekete geçecekken... Tahir’in gözleri önündeki yoldan sekti. Camdan dışarı doğru döndü. O kızıl kahve gözlerini saçlarımda bir saniyeliğine gezdirdi; rastladığı şeyden memnun olarak dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı.

Sonra gözlerini kaçırmadan ani ve net bir hareketle başını eğdi ve bana asker selamı verdi. Tam da olması gerektiği gibi; disiplinli, düzgün, ölçülü. Ama o kadar Tahir ki...

Refleksle doğruldum, nereden çıkmıştı bu utanma duygusu? Son birkaç dakikadır kendimi rezil edecek bir şey de yapmamıştım ama utanıyordum işte. Ne kadar doğru yaptım bilmiyorum ama ben de karşılık verdim.

Ve böylece kalp ritmimizle fena halde oynayan o iki asker gayet profesyonel ve fazlasıyla havalı bir şekilde yanıımızdan uzaklaştı. Arabaları tozlu yolda yavaşça kaybolurken ve hâlâ olduğum yerde dikilirken yüzümde anlamsız bir gülümseme vardı.

Bir de geceliğimin önünü sabahlığımla sıkıca kapatan ellerim...

Akşama doğru Sıla mantı açtı. O kıymaları yerleştirdikçe ben de hamuru kapattım ve garip ama başardım. Gerçi benim kapattığım mantılar biraz eciş bücüş olmuştu; bazıları köşesine sinmiş gibiydi, bazıları da *hak ettiysem*

çivallah dercesine kıymayla bütünleşmişti ama olsundu. Nihayet benim de bir yemekte katkım olmuştu.

Sıla mantıları büyük bir sabırla pişirirken, “Sen de yoğurdu hazırla bari,” dedi. *Bari* kısmı gururumu incitti ama çaktırmadım. Yoğurdu aldım, derin bir kâseye koydum. Sonra çırpmaya başladım. İlk başta gayet masum bir şekilde başladı her şey... Ama sonra o tel çırpıcıyla aramızda garip bir bağ oluştu.

Çünkü telefonum çaldı ve arayan Arslan abimdi.

Açmadım, açamadım. Telefon abimin adıyla yanıp sönerken sanki yoğurdu değil de aramızdaki yılların kırgınlığını dövüyordum. Yer yer üzül-düm, incindim; yer yer de fena kızdım. Kızdıkça telin sapını daha sıkı tuttum, daha hırsla karıştırdım. Eh... Yoğurt da bu kadar ıstıraba dayanamadı tabii. Kabin dışına sıçradı; bileğime, masaya, hatta nedense mutfağın en uzak köşesindeki duvara kadar sıçradı. Anladım ki zaten uzak durmam gereken mutfaktan, duygudan duyguya koşarken kapısının önünden bile geçmemeliydim. Aksi halde mutfak, mutfak olmaktan çıkıyordu. Neyse ki Sila o sırada mutfakta yoktu da şahit olmadı yoğurda karşı sergilediğim boks performansına.

Ama sonuç? Sonuç harikaydı. Yoğurt pürüzsüz, köpük köpüktü. O kadar güzel çırpmıştım ki bir an üstüne çiçek koyup Sila’ya şov yapmak istedim ama yapamadım tabii... Çünkü telefon hâlâ titriyordu ve yoğurt bile bana abim denen o hıyarı hatırlatıyordu. Çocukken de fenaydı. İnsan büyüyünce travmalarını gülerek anlatabiliyor ya; aklıma gelen anımız da tam olarak onlardan biriydi. Gerçi ben birilerine anlatırken gülüyordum ama içimdeki küçük Meloş hâlâ bir köşede pofuduk terlikleriyle ağlıyor olabilirdi.

Yaz tatiliydi; babaannemin köydeki evde tıkilıp kalmıştık. Sıcaktan bütün sokak ağır çekimde nefes alıyordu sanki. Ben Barbielerimle evcilik oynuyordum. Dünya barış içinde, pembe bir huzur ortamı almış başını gitmişti. Derken abim çıkageldi. Elinde de babaannemin yoğurt kabı vardı. “Gel bak, sana sihirli su yapacağım,” dedi. Ben de salak gibi, “Aa ne ki o?” diye peşine takıldım.

Gittik banyoya. Kaba su doldurdu, sonra içine diş macununu sıktı, kolonyadan damlattı, babaannemin gül suyu şişesinden biraz ekledi, yetmedi dedemin tıraş losyonunu da koydu. Karıştırdı karıştırdı, sonra bana döndü dedi ki, “İç bunu, görünmez olacaksın.”

Ben de ne yapayım, görünmez olmak istiyordum. Barbiem'in evine gizlice gircim, o pembe mini koltuğa Ken'i oturtmadan önce bir yayılayım falan...

Bir yudum aldım. Bir yudum.

Aman Allah'im! Ağzımda bir yangın, isot kıvamında bahar esintisi, ardından mentollü bir ölüm! Gözümden yaş geldi, burnumdan hava değil, ateş çıktı. "Yandım babaanneğğ!" diye bağırdım. Ama babaannem evde yok, inek sağmaya dama çıkmıştı. Dedem de köy kahvesinde bilmem kaçınıcı okeyine dönüyordu. Eh, Arslan abim de bunu hesaplamıştı zaten.

Ellerini beline koyup ben evde dört dönerken o yuvarlana yuvarlana güldü. "Görünmez oldun mu bari, Arpa Şehriye!"

Elimi ağzımın önünde yelpaze gibi salladım ama yok... Cayır cayır yanıyor, durmuyordu asla! "Pisliiiikkkkk! İnsan evladı mısın sen be! İnsan kardeşine bunu yapar mı! Evde silah ürettin resmen! Bu ne beee! İçimde orangutanlar tepişiyor dedee!"

Ağzım yana yana ağlarken utanmaz hâlâ gülüyordu. Üzerine atladım o acıyla. En son Barbiem'in kafasını ağzına sokarken avazım çıktığı kadar bağıríyorum.

"Ya ben senin abi gibi ağzına sıçayım ŞEYEPSİZ!"

Arslan abim o gün beni görünmez yapamamıştı belki ama o sihirli sıvının tadını benim için yirmi beş yaşında bile unutulmaz yapmıştı.

Derin bir iç çektim. O gün de birçok anımız gibi hâlâ hafızamda tazeydi. Kardeşlerimden en fazla Hıyar Can'la kavga ederdim. Küserdik, daha barışmadan bir kavga daha eder babamdan bir güzel azar işitirdik. Annem *sosyeteyim, çocuk gelişiminden anlarım* diye geçinirdi ama bu kavgalarımız yüzünden az oklavayla kovalamamıştı bizi. İki yaş büyüğüm Mine'yle kavgalarımız da az sayılmazdı ama en azından haftada bir barışır, Barbierimizi iki saatliğine ortak kullanırdık. Ama Arslan abimle öyle değildi. Kavga etsek bile hiç küs kalamazdık. Buna rağmen belli bir yaşa kadar bana en çok o zorbalık etmişti. Hem de öyle böyle değil; duygusal darbelerle bezenmiş, özellikle adımla dalga geçilmiş full paket zorbalık!

Dünyanın en iyi insanı mıydı? Belki. Ama ne olursa olsun, sonuçta kardeşti. Yani doğuştan lisanslı bir baş belasıydı! Üstelik beni kıskanması yok mu? Hem de öyle böyle değildi. Resmen yanımda erkek sinek bile uçurtmazdı. *Sen safsın, erkekler hayvandır, uzak dur, deyip dururdu. Sanki kendi masumlar evreninden gelmiş kanatsız melek!* Bir keresinde kargocuya bile diklenmişti. Sebep, bana kargo getirmesi...

Ama ne yalan söyleyeyim... Bu kadar gözü gibi sakınması, içten içe hoşuma giderdi. Tabii bunu yüzüne asla söyleyemezdim.

Hiç unutmam, ben ortaokuldayken... Daha doğrusu ben ergenliğe yeni adım atmış, kırılgan kalpli, alnında tek bir sivilce çıkınca hayatı kararan bir kızken bir çocuktan hoşlanıyordum. Adı Mert'ti. Sevimli çocuktu. Kalemini ödünç verir, sıra taşırken yardım eder, tostunu benimle paylaşırdı. İşte o yaşlarda birine âşık olmak için bu kadarı yetiyordu zaten.

Bu Mert meselesini de her sırrımı olduğu gibi en önce abim öğrendi. Ama bu defa ben anlatmadım. Daha doğrusu utandığım için erteledim. O kendi yöntemiyle öğrendi. Nasıl mı? Ben günlüğüme yazmıştım, Mert bana güldü acaba evlenir miyiz diye... Günlüğümü, arasına sakladığım yolunmuş papatya yapraklarıyla birlikte bulmuştu, sanki FBI ajanı mübarek!

Neyse, bir gün okula gitmek için hazırlanıyordum. Formamın eteğini yamuk yumuk kıvrırmıştım, saçlarımı iki yandan örüp burnumun üstündeki iki koca sivilceye rağmen kendimi tatlı sanıyordum falan... Abim geldi, suratında diplomatik bir ifadeyle, "Bak Şehriye," dedi. "Bu iş böyle gizli saklı olmaz. Madem hoşlandığın çocuk var, getir tanışalım. Medeni insanlar gibi konuşuruz. Çocuğun niyeti ciddi değilse gözünden anlarım ben."

Mis gibi yemledi beni. Ben de demiyorum ki, abi çocuk daha on üç yaşında, ne ciddiyetinden bahsediyorsun Allah aşkına diye...

Onun yerine ne yaptım? Sıfıkta doktora tezine konu olacak bir ruh haliyle gittim, Mert'e, "Abim seninle tanışmak istiyor. Çay falan içeceğiz. Çok medeni," dedim.

Mert de zavallım, tamam, dedi. Üstüne bir de saçını jöleledi, gömlek giydi! Çocuk resmen aileyle tanışmaya geldi. Kapıyı abim açtı. Suratında öyle bir tebessüm var ki... O gülüş ya piyangoyu vurmuş bir garibanın ya da bıçağını bileyen bir psikopatın gülüşü olabilirdi. Şansımıza ikincisiymiş.

"Hoş geldin, aslanım," dedi abim, Mert'in omzuna bir şaplak atarak. Samimi gibi görünen omurilik hedefli bir şaplak! Mert'in gözleri anından bana döndü, ben orada ilk sinyali aldım. Kaç Mert! Kaç, demek istedim ama sesim çıkmadı.

Biz daha salona girer girmez abim kaşları çatıp Mert'in karşısına dikilmesin mi? Yemin ederim çocuk ne çay gördü ne sehpa... "Sen!" dedi. "Benim kardeşime göz mü diktin lan pamuk şekeri!"

Mert şok içinde, "Yok abi, ben sadece kalem..." diye geveledi.

"Kalem mi?! Sen benim bacıma kalem uzatıyorsun ha!"

Bacımı mı? Şok! Şaşırdım kaldım çünkü abimin ağzından hiç duymadığım bir kelime... Konu ben olunca resmen aşiret varisi çıkmıştı içinden. Ben şaşkınlık içinde, Mert minnoşum da altına kaçırıyor kaçırarak...

Çocuk cevap veremeden abim yakasına bir yapıştı! Orada Mert'i koltuğa doğru yatırdı, üstüne de koca bedenini serdi. Bildiği tüm dövüş figürlerini Mert üzerinde deneyecek, belliydi. Ben çılgık çılgığa, "Abi yapma," diye bağıırıyordum. "Aşkolsun ya, hani medeni bir çay içecektik biz! MERT SEN KAÇ!"

Araya girmeye çalıştım ama beni bir kenara itti. "Sen karışma Şehriye, arkadaş sana göz koymakla kaşınmış, ufak bir kaşıyacağım sadece."

"Ne göz koyması ya... Göz kapağı seğirmiş olabilir!" diye mantıklı açıklamalar sunuyordum ama kimse dinlemiyordu.

Mert bir yandan, "Abi ben sadece kalem verdim," diye yalvarıyor, öbür yandan çorapla kaygan zeminde kaçmaya çalışıyordu. Ben Mert'in kolunu tutarken abim Mert'in yakasını bırakmıyordu. İki yandan birbirimize bağıırıp duruyorduk

"BIRAK ABİİİ!"

"BIRAKMIYORUM LAN! BİR DAHA KARDEŞİME KALEM VERECEK MİSİN?"

"KALEM GÖTÜME GİRSİN Kİ VERMEYECEĞİM ABİ!"

O günden sonra Mert'le değil göz göze gelmek, aynı oksijeni soluduğumuz anda bile ikimizden biri kafasını pencereye çeviriyordu. Çocuk teneffüslerde bile beni gördüğü yerde yön değiştiriyordu. En son mezun olurken yıllıkta, herkese bir şeyler yazdı. "Canım Tarkan, kantin sıramızı hiç unutmayacağım! Merve, dersleri kaynatırdık, ne güzel günlerdi. Hocam sizi çok seviyoruz!"

Benim sayfama gelince? Boş. Yani kâğıt bembeyazdı ama hissediliyordu. Sanki görünmez mürekkeple, "Beni o ruh hastası abime götürdüğün o günü asla affetmeyeceğim!" yazmıştı.

Ve bu, yaptıklarının binde biri bile değildi. Yastığımın altına iki günlük çorabını koyması, ilk kez makyaj yaptığım gün suratıma un fırlatması, annelerin evde olmadığı bir gece şalteri indirip çılgık maskesiyle beni evde dört döndürmesi, hastayken termometreyi sobaya tutup ateşimi kırk yedi gösterip beni on dakika sonra öleceğime inandırması, sabah uyanmadan pijamama su döküp uyandığımda altına işemişsin diye dalga geçmesi, internetten şehriye çorbası çıktısı alıp doğum günümde sırtıma yapıştırması, ağlarken salya sümüklü fotoğrafımı çekip aile grubuna atması, en nadide çocukluk anılarımız arasındaydı.

Ben de tüm bunların karşılığında boş durmamıştım tabii ama ne yapı-yorduk? Detaylara takılmıyorduk.

İçeri geçip mantımı kaşıklamaya başlamıştım ki telefonum yeniden tit-remeye başladı. "Of be abi, sen de görmeyeli amma ısrarcı olmuşsun," diye söylenirken bir baktım, mesaj abimden gelmemişti.

Tahir'den gelmişti.

Sanki beni izliyormuş gibi hemen kaşığımı mantının içine bıraktım. Ağzımın yoğurdunu silip WhatsApp mesajını açtım. Ve açtığım gibi de sinirlerimi bozan o kısa, o sinir bozucu soru cümlesi ile karşılaştım.

Tahir. *Abinle konuştun mu?*

Yemin ederim mesajı gördüğümde gözüm seyirdi. Ne selam ne bir şey, dümdüz sormuştu camış. Günün ortasında; tam toparlıyorum, mantı yi-yip motivasyonumu kazanacağım derken... Derin bir iç çektim. Parmak-larımı ekran üzerinde gezdirdim, cevap yazıp yazmama arasında kararsız kaldım. Sonra yazdım. Ama tatlı tatlı yazmadım.

Sence?

Yarım saniye sonra yazıyor baloncukları belirdi. Yıllardır onunla mesaj-laşmamıştım. Parmaklarımın ekrana değdiği bu an sanki geçmişin kapısını tıkladıyordu. Tuhaf gelmişti. Tuhaf ve heyecan verici... Yaşattığı bu heye-can gözümü korkutmuyor değildi ama hoşuma da gidiyordu.

O koca bir okyanustu. Derin, karanlık yerleri vardı; bilmediğim akın-tıları, sürükleyici gelgitleri... Ve ben? Onun kumsalında ayak bilekleri-me kadar sokulmuş, suyunda titreye titreye yürüyordum. İçine atlayacak cesaretim yoksa bile... Kenarında dolanmak istiyordum. Ayağım ıslansın, kalbim üşüsün, ama orada bir yerde olayım istiyordum.

Tahir. *Sadece sordum*

İçimden *soracağı zamanı buldu*, dedim ama telefon elimdeydi işte. Ve sırf bu yüzden kalbim abime karşı bile azıcık yumuşamıştı, evet. Ama o iş kadar kolay değil, sayın yüzbaşım.

O havamda değilim, şu an konuşmayacağım

Tahir: *Ne havası?*

Tahir: *Dışarıdakini mi dedun?*

Tahir: *Cayır cayır yanay namussuz*

Okurken dudaklarımın kıvrılmasına engel olamadım. Beni bir duygudan diğerinin kollarına savurması onun için hiç de zor değildi. Bir kaşık mantıyı ağzıma tepip çiğnerken yazdım.

Tahir

Hava eksi iki derece

Tahir: *Ben de oni dedum. Bi Barbi'nin abisiyle barişması için uygun havadur*

Gözlerimi devirmeli güldüm bu defa.

Bir askerin bir Barbi'nin tüyiü terliğini bulması için çok uygun bence hava

Tahir: *He*

Tahir: *Askerin işi gücü yoktur tüylü terlik arasun*

Tahir: *Neysa*

Tahir: *Allah sevdiği kullarını Barbi'yle ve tüylü terliğiyle sınarmış*

Sınanıyorsun yani benimle?

Tahir: *Sınanmay miyim? Sen söyle*

Tahir: *Öğretmen Hanım*

Dudaklarımdan taşan kahkahayı çekip alan sebep elimdeki telefonun yine ve yeniden abimin aramasıyla titremesiydi. Kaşlarımı çatıp, "Açmaya-
cağım işte!" diye söylenerek meşgule attım. Sonra... Ona sormak istedim. Belki sormam gereken en son kişiydi ama yine de istedim.

Sen olsan konuşur muydun?

Bunca zaman, bunca küslükten sonra?

Bir süre yazmadı. Sessizlik sinir bozucuydu ama zaten Tahir'le olanlar hep böyle başladılar. Önce bir susar, sonra bir şey söylerdi ki... Dilinin altında bazen diken, bazen çiçek olurdu.

Tahir. Kaldırıp atamıyorsan

Tahir. Mecbur bağınna basacaksın.

Susturuculu silahla ateş edilmiş bir cümleydi bu. İşin kötüsü tam kalbine nişan almıştı. Ben de sustum biraz. Ne yazsam bilemedim ama içimde bir yer, bunu sadece abimle aramdaki küslük için söylememiş olmasını diliyordu. Küçük de olsa böyle bir ihtimal var mıydı?

Düşünce demzinde bara çıka yüzerken kapı çaldı. Sıla mutfaktaydı ama bastonuyla kapıya gitmesi zaman alırdı. Onu yormamak için kapıyı ben açtım ama karşımdaki manzarayı görmeyi kesinlikle beklemiyordum.

Nurcan abla ve Şerif Ali... İkisi de bir garip bakıyordu ve ikisi de nefes nefeseydi. Kapıdan önce Nurcan abla girdi. Yüzünde fırtına öncesi sessizlik vardı. Selam sabah vermeden koridoru jet hızıyla geçip giderken hemen ardından Şerif Ali girdi. Onun durumu da pek parlak görünmüyordu. Üstelik Nurcan ablanın aksine onun gözlerinde sadece sinir değil, hüznü de vardı. Bana ters ters bakarak ama boynunu bükük şekilde yanımdan geçip giderken mutfaktan çıkan Sıla'yla baktık. Bakışlarımızla ne olduğunu sordum, bakışlarıyla bilmediğini söyledi.

Yürüyüşü de bir garipti Şeftali'nin. Sanki poposundan falakaya yatırılmış gibi yan yan gidiyordu. Peşlerinden salona gittiğimde Nurcan ablanın pencere kenarındaki divana oturduğunu gördüm. Kollarını da göğsünde sıkıca bağlamıştı. Şerif Ali ise hemen yanında ayakta dikiliyordu ve ikisinin de ağzını bıçak açmıyordu.

"Hoş geldiniz," dedim gülümseyerek "Mantı yapmıştık, koyayım mı?"

Nurcan abla yanlış bir şey söylemişim gibi o sürmeli, kahve bakışlarını üzerime çevirdi. "Mantı mı dedun?"

Başımı salladım. "Hı hı mantı."

Başladı gülmeye, sinirden amal. Ona anlam veremezken, Şerif Ali de ağlamaya başlamasın mı? Hem de hüngür hüngür.

AY NOLUYO YİNE!

"Ben yerim mantı," dedi Şerif Ali, hıçkırıklarının arasından. "Gerçi çıkarması zor olacak ama yine de yerim."

"A-anlayamadım."

Sıla elinde tepsiyle içeri girince tepsiyi elinden aldım. İçindeki mantı tabaklarını misafirlerimizin eline tutuşturdum. Nurcan abla mantıya düşmanıymış gibi bakarken Şerif Ali ağlayarak ama iştahla yemeye başladı. Sıla ile masaya oturduk, sessizce mantılarımızı yemeye devam ettik ama yok... İkimiz de meraktan yiyemiyorduk.

“Şerif Ali otursana şuraya, neden ayakta yiyorsun?” diye sordu Sıla.

“Yok.” Bana pis pis bakarken omuz silkti. “İyiyim böyle.”

“Ay ekmek arası döner mi bu, mantı yani. Neden ayakta yiyorsun ayol?”

Gözleri kaçırdı. Sarı saçlarının dipleri de hafiften terlemişti. Bir iş vardı bu işte.

Şerif Ali tam itiraz edecekken Nurcan abla bir sinirle ona döndü. “Şerif Ali! Ha otur şuraya tüm sinirimi senden çıkarırım valla!”

Şerif Ali'nin rengi değişti. Sakladığı sır ortaya çıkacakmış gibi bir iç çekti. Garip bir şekilde başını çevirip poposuna baktı, baktıkça dudağı büzüldü. “Şey...” dedi bir parça utançla. “Ben birkaç gün önce Afitap'la ufak bir münakaşaya girdim de.”

“Afitap mı?” diye sordu Sıla. “O kim ki?”

Görüntüsü gözünün önüne gelmiş gibi derin bir iç çekti. “Horoz.”

Hı? “Horoz mu?”

Bakışları yüzümle buluşunca sinirle gözlerini kısıtı. “Evet, horoz. Ama bildiğin horozlardan değil, başka bir horoz. Bambaşka bir horoz. Gözü dönmüş, ruh hastası, göt manyağı bir horoz!”

“Ee? Ne olmuş o horoza?” diye sordum.

“Ne olacak... Tahir Komutan'ım üzerime saldı. Koştum. Ama nereye kadar? Hayvana göt dedektörü takılmış sanki, bulduğu yerde gagasını yapıştırdı. Tek sorumlusu da sensin sarı cadı!”

“Ben mi?” Daha ne olduğunu anlamamıştım bile.

“Evet sen! Sinsi, yılan gözlü! Senin şakan yüzünden götüm delik deşik oldu! Oysa ben inanmıştım sana. Hani başım yanmayacaktı?”

“Tamam işte başın yanmamış ki,” diye araya girdim Nurcan abla gülmeye devam ederken. “Olan götine olmuş, ablam.”

Gülmemek için kendimi frenleyerek, “Abartma Şerif Ali!” dedim. “Sadece şaka yüzünden bunu yapmış olamaz Tahir...”

“Ne abartması kız? Senin şakana ortak oldum diye geldi bunlar benim başıma. Yüzbaşı horozu kümeden bir saldı... Hayvanın o andan itibaren bu dünya üzerindeki tek hedefi benim götüm oldu! Ben kaç gündür

oturamıyorum, haberin var mı senin? Götüm göt olalı böyle zulüm görmedi!”

Bu noktada kendini arkası dönük bir şekilde hafifçe eğdi. İstemedi baktım. Pantolonun belinden yara bandı uçları sarkıyordu.

“On beş yara bandı var. On beş! Götüm eczane reyonuna döndü!”

Kendimi tutmaya çalıştım ama olmadı. Neyse ki yalnız değildim. Sıla da kahkahayı patlatınca biz üç yandan dakikalarca güldük. Gerçi Nurcan abla çoğunlukla sinirden gülüyordu ama... Şerif Ali, o ciddiydi.

“Gülme! Gülme Meloş, senin saçını başını yolarım! Cımbızla yolarım hem de tek tek!” deyip üzerime atılacaktı ki Nurcan abla Süpermen gibi araya girip beni kurtardı. Ama Şerif Ali durmadı tabii, ela gözlerinden ateş çıkıyordu.

“Ula sakın ol, almayayım ayağımın altuna!” diye cırladı Nurcan abla. “Göt dediğin iyileşir, ya ben ne edeyim? Köyün karılarının önünde itibar kaybı yaşadım...” Sesi titredi. Siniri çözüldü. Bir anda duygusallaştı.

“Ay Nurcan ablam... Kıyamam sana,” diyerek kollarını açtı Şerif Ali. Bunlar bir sarıldı, başladı ikisi de zarıl zarıl ağlamaya. “Üzülme ablacığım, götü güzel olanın derdi çok olurmuş.”

Nurcan abla birden kafasını kaldırıp Şerif Ali’nin yüzüne baktı. “Haklısun amma sen yine de bunu Dağhan ayısının yanında dema, götünde tüfekte bir kırk delik de o açmasun ablam.”

Biraz sakinleştiklerinde yerlerine geçtiler. Daha doğrusu Nurcan abla geçti. Şerif Ali pencerenin kenarında dikilirken sadece ikinci tabak mantısına geçti.

“Sana ne oldu Nurcan?” diye sordu Sıla. “Yüzün limonla yıkanmış gibi.”

Tam gülecektim ki Şerif Ali bana dönüp yoğurtlu ağzıyla *sen gülme* bakışı attı, anında sustum.

Nurcan abla ellerini dizine vurup ağzına koca bir kaşık mantıyı tıktı. “Anlatayım da içim soğusun barım!” Derin bir nefes alıp başladı hararetili hararetili anlatmaya... “Öğlen kaynanamgildeydik. Aksi gibi meydanda oturan komşuları da ordaydı. Manti etmişler. Ha buraya kadar sorun yok ama tam yerken o yılan dili durur mu? Başladı *mantıyı her kari edemez, en güzel ben ederim* diye konuşmaya. Akli sıra bana laf edey. Ben da durur muyum? Dedim; *Güldane Hanum, güzel olmasına güzel amma biraz kalın mı olmuş sankim...*” Elini ağzına götürüp kendiyle gurur duyarak güldü.

"Ağzıma sağlık. Ama altta kalmadı tabii. Önce bir sustu. Ha o yeşil gözleri çakmak çakmak büyüdü. Sonra ne dedi dersiniz?" diye sorunca üç yandan sorduk.

"Ne dedi?"

"Gördük seninkini de Nurcaan. Lastik gibi insanın ağzında uzay," diye Güldane Hanım'm taklidini yaptı. "Biz başladık didişmeye, yok seninki güzel, yok benimki güzel... Uzadı gitti."

"Ay sonra?" dedim bir filmin en heyecanlı yerinde kalmış gibi. "Sonra ne oldu?"

"Kime sorulum, kime sorulum derken gözümüz gitti Dağhan'ın üzerinde durdu. Yani benim hamsi kafa tam araya kaldı. Zaten görmeniz lazım, odun yutmuşa döndü adam daha sormadan. En sonunda sorduk tabii, hangisi daha güzel deydi..."

Üç ağızdan atıldık yine. "Ne dedi? Ne dedi?"

Ay... Vallahi Dağhan abiye de acıdım. Bir yanda anası, bir yanda karısı!

"Önce cevap vermek istemedi," dedi Nurcan o anı hayal edip giderek daha fazla bilenirken. "Sonra gözleriyle duvarı süzüp dedi ki, *ikisi de güzeldur!*" Yumruklarını sıkıp, "Ula!" dedi sanki kocası karşısındaymış gibi. "Ben orada çorba tenceresinin kapağı gibi çınladım sinirden. Ne demek ikisi de? Karınım ula senin ben! Ha oraya kaynanamla mantı savaşıma girmişim, ha komşular izley meraklan, bana destek olmayacaksan niye var-sun, davar!"

Şerif Ali ağzı dolu dolu, "Erkolar kapatılsın!" diye araya girdi.

"Kapatılsın soyu kuruyasıcılar!" diye coştı Nurcan abla. "Ama o görecekt! Akşam eve gelsin, ona yemek niyetine o cevabını yedireceğim!"

"Ama Nurcan bir tarafta sen, diğer tarafta annesi..." diye düşüncelerini okudu resmen Sıla. "O da arada kalmıştır. Yazık adama..."

"Kalmayacak, efendum!" diye kükredi Nurcan abla. "Anası normal anamidur? Şeytan, Güldane Hanım'ı görse şapka çıkartur. Yalan mı?"

Valla orası da öyleydi... Hani kaza bela şeytan, Güldane teyzeyle tanışsa *üstadım* deyip önünde eğilirdi.

"O zaman kaynanalar da kapatılsın!" dedi Şerif Ali. "Kusura bakma Sıla ama en başta da senin anneannen Miryam kapatılsın. Destegül'ümü aldı da gittii!" diye ağlamaya başladı yeniden. "Zaten bu haldeyim diye akşamki operasyona da götürmediler beni. Öleyim en iyisi ben..."

Sıla kaşlarını üzgünce indirerek, “Gitmediler bir yere,” dedi yumuşak sesiyle. “Hâlâ buradalar, Mizgali’de.”

“Burada olsa kaç yazar? Annesi görüşmemize izin vermez bu saatten sonra...” Parmaklarını alnına kapatıp dertlendi. “Zaten Destegül’üm de küs, o da konuşmuyor benimle.”

“Konuşmayı denedin mi?” diye sordum çekinerek. “Belki gönlünü almanı bekliyordur.”

Başını kaldırıp, “Nasıl alayım?” diye sordu. “Bin kere özür dilerdim. Bir daha yalan yok diye kırk ayrı söz verdim.”

“Anlıyorum ama... Bazen sözler yetmez. Biz kadınlar sürpriz bekleriz.”

Gözleri boşluğa dalarken düşündü. “Nasıl yapacağım sürprizi, annesi yanında. Midyat’a dönene kadar yalnız tuvalete bile göndermez minik kuşumu.”

Sustum. Bir düşündüm. Sonra birden... ışığı gördüm! Şeftaliciğin popişi benim yüzümden zarar görmüştü, onu yalnız bırakamazdım. Sevgi lazımsa, biz verirdik! Konu romantizmse, Meloş erbabıydı! Destegül’le kavuşacaklardı! Buna bu saatten sonra Miryam teyze bile engel olamazdı!

“Yanına yaklaşamıyorsan... Sen de uzaktan sürpriz yaparsın!” diye nefis bir fikirle ayağa kalktım. “Destegül ile bir şarkınız var mı?”

“Neden sordun?”

“Söyle sen, birlikte dinlemekten hoşlandığınız bir şarkı...”

“Biraz düşündükten sonra Mahmut Tuncer, dedi. *Jandarma* şarkısı.”

“Hangisiydi o ya?”

“*Benim yarım jandarmada çavuştur çavuştur...*” diye kuple verince alkış yaptım.

“Ay severim ben o şarkıyı! Harika seçim... Şimdi ses sistemi iyi olan bir teyp buluyorsun, bir buket de gül toplayıp doğruca Destegül’ün kapısına gidiyorsun. Ona yapacağın serenat belki annesinin hoşuna gitmez ama...” Ellerimi sevinçle birleştirdim. “Destegül kesinlikle bayılacak!”

Fikrim Şerif Ali’yi de heyecanlandırmıştı. Umutla yaklaşırken, “Ama nasıl yapayım?” diye sordu. “Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Hem... götümün durumu da malum. Belki birileri bana destek olursa...” deyip bakışlarını üzerimizde dolaştırınca mesajı aldık ve ilk cevabı veren Sila oldu.

* Mahmut Tuncer, *Jandarma*, 2001.

"Ben Mizgali'ye gelemem. Serhan'a söz verdim. Hem ayağımın durumu malum hem de Miryam anneannem beni görürse fena olur. Senin gibi beni de Destegül'e yaklaştırmaz."

Şerif Ali, Nurcan ablaya baktığında, "Bilmem ki," diye mırıldandı. "Benim davar kocam da Mizgali'ye gitmemden hoşlanmay."

Bana baktı en sonunda, yağmurda ıslanmış minnoş kedi gibi; son umudu benmişim gibi, iç eritircesine... Ben de Migali'ye gitmemeliydim. Tahir ile bu konuda anlaşmıştık ama Şeftali'nin bakışları nasıl hüznü, nasıl çaresiz... Tıpkı popişi gibi...

"Sıla," dedim gözümü şeftaliden ayırmadan. "Destegül ve Miryam anneannenin kaldığı ev Mizgali'nin girişinde demiştin sanki, değil mi?"

"Evet," dedi Sıla. "Hemen girişte ama..."

"Yani gidip gelmemiz uzun sürmez."

"Yok, sürmez aslında."

Nurcan abla ani bir kararla ayağa dikildiğinde göz göze geldik ve ikimizin de aklından geçen aynı şeydi. "Âşıklar kavuşacak ula!" dedi elini masaya vurup. "Biz de buraya lahana turşusu yemeye gelmeduk! Nedir yani iki şarkı çalıp gül saçacaksak... Elimize mi yapışacak? Dağhan davarı da kusura kalmasun!"

Gaz bu gaz... Yemin ederim iliğimle, kemiğimle, aşka, umutla, ışıkla doldum! "Evet ya! Ben şarkı açarım sen gül saçarsın ablam!"

"Ya ben?" diye sordu Şerif Ali.

"E Mahmut abimiz söylerken sen de ağzını kıpırdatacaksın. Serenat böyle yapılır! Göreceksin Şeftali'm, Destegül'e seni affetmekten başka şans bırakmayacağız!"

Şerif Ali gözleri parıl parıl bana dönüp kollarını açtı. "Gerçekten mi kız, aşkom?"

Başımı salladım. "Gerçekten, aşkom!"

Sarıldık sıkı sıkı... Tam bir sevgi yumağı, en sevdiğim!

Oraya gitmem doğru olmayabilirdi ama sonuçta kendim için yapmıyordum. Aşk yolunda her şey mübahtı. Hem... Hemencecik gidip gelecektik.

Zaten Tahir'in de nereden haberi olacaktı ki?

Operasyon odasında sabah sessizliği hüküm sürüyordu. Harita masasına eğilmiş, elindeki kalemlerle işaretler bırakan Yüzbaşı Tahir'in kaşları çatıktı. Gözleri ise önünde duran uydu görüntülerine, araç rotalarına ve keşif haritalarına kilitlenmişti. Sirtında sabahın erken saatlerinden kalma yorgunluk vardı ama zihni hâlâ keskindi. Uzun süredir peşinde olduğu Kaşı kod adlı teröristin izine yaklaşıyordu. Özel yöntemleriyle konuşturduğu iki hainden Kaşı'nın asıl kod adının Arap Komutan olduğunu ve bölgede Çakal lakaplı saha sorumlusuyla çalıştığını ortaya çıkarmıştı. Ayrıca bölge sınırları içindeki Ardıç Vadisi'nin çobanını takip ettirerek güney yamacındaki bir gizli geçitte buluşma planlandığını doğrulamıştı.

Tahir Yüzbaşı, Ardıç Vadisi'ni haritada defalarca taramış, rüzgâr yönünden olası gözetleme noktalarına, gece görüşünü bozacak kaya yansımalarına kadar tüm detayları birer birer çıkarmıştı. Bir saate kadar yola çıkacaklardı.

Önce termal içliğini, ardından operasyon üniformasını giydi. Hareket kabiliyetini engellemeyen ama her darbeyi sönümleyecek şekilde tasarlanmış balistik yeleğini geçirdi üzerine. Bel kemerine tabancasını, çakı ve susturucu yedeğini yerleştirdi. Miğferini başına geçirdiğinde gece görüş dürbününü takmayı unutmadı. Yüzünü kamuflaj boyasıyla gölgeledi; alnı serin, bakışları netti. M4A1'ini sessizce omzuna astı, haritaya kilitlenip son kez planı kafasında tartarken gün kendini karanlığa bırakmak üzereydi.

Geriye yalnızca sağlam bir operasyon kalmıştı. Sağlam ve kanlı. O da bu gecenin kendini şafağa bıraktığı sularda gerçekleşecekti.

Ve Fırtına Tahir, etiyle, kemiğiyle hazırды.

Zira o hainlerden elde ettiği son istihbarat doğrudan Melek'le ilgiliydi. Başta masum bir şaka gibi görünen o olay, farkında olmadan Melek'i hedef haline getirmişti. Şakanın sahibi bunun farkında bile değildi ama Tahir, o günden beri tek bir geceyi bile huzurlu geçirememişti.

Tüm dikkati okula yapılan saldırının baş ismi Kaşı'nın ve onun sahada ki bağlantılarının en kısa sürede etkisiz hale getirilmesine yönelmişti. Arap Komutan olarak bilinen Kaşı'nın, Çakal kod adlı saha sorumlusuyla birlikte Ardıç Vadisi çevresinde hareket ettiğine dair sinyaller netlik kazandıkça, operasyonun kapsamı da genişlemişti.

Yüzbaşı, tüm fiziksel ve zihinsel kapasitesini bu kritik hedefe yöneltmişti. Aynı zamanda Melek'in görev yaptığı bölge çevresindeki kolluk ve istihbarat faaliyetlerini de olağanüstü seviyeye çıkarmış, köyün çevresinde pasif koruma çemberini genişletmişti.

Resmi kayıtlarda önleyici tedbir olarak geçen bu durum, Tahir için yalnızca soğuk bir prosedürden ibaret değildi. O, sadece kendi sorumluluğundaki bir sivili değil, Melek'i koruyordu. Bu yüzden her ikincil önceliği geri plana atıyor, tüm koordinasyonunu Kaşı'yi yakalamak ve Melek'in güvenliğini sağlamak için yeniden yapılandırıyordu. İnsanüstü bir tempoyla çalışıyor, uykusuzluk ve yorgunluk belirtisi göstermeden kararlarını uygulamaya sokuyordu.

Sessizliğin içinde yalnızca telsiz cızırtıları ve bilgisayarın düşük fan sesi duyulurken kapının tıklaması odadaki o yoğun konsantrasyonu yarıp geçti. Önce duymadı. Tıklama tekrar ettiğinde Tahir başını biraz kaldırdı ama gözlerini haritadan ayırmadı. Kapı hafifçe aralanmış, içeri bir erin başı uzanmıştı.

"Komutanım... Rahatsız ediyorum," dedi asker tereddütle.

Tahir başını kaldırmadan yanıt verdi. "Mühimse gel, Yakup."

Er içeri girdi, nizami bir şekilde durarak selam verdi. "Mizgali'den ihbar geldi, komutanım. Sivil kaynaklı."

Tahir'in kalemi havada duraksadığında Yakup isimli askere kısa bir an baktı. "Az önce ne dedim, asker?"

"Mühimse gel, dediniz komutanım."

Tahir başını yana eğip kısa bir nefes aldı. "Peki sence bu bana gelmesi gereken kadar önemli mi? Vatandaş rahatsızsa devriye bakar. Nöbetçi astsubay var. Niye buradasın sen?"

"Serhan Komutan'ım özellikle size bildirmemi istedi." Asker, hızlanan kalp atışlarını dizginlemeye çalıştı. Bir an önce olan biteni söylemek ve Tahir Komutan'ın öfkesinden nasibini almadan sorunsuzca odadan çıkmak istiyordu. "Lokasyon Mizgali girişi komutanım. Bir erkek ve iki kadın, bir evin önünde uygunsuz davranış sergiliyorlarmış. Taciz ve ahlak dışı müzik nedeniyle vatandaş huzursuz olmuş. Şikâyet var."

Tahir sonunda başını kaldırdı. Yüzüne o tanıdık ifade oturmuştu; gözler kısılmış, alt çene hafifçe öne itilmiş, sabır seviyesi ise hızla tükenmekte... "Tekrar et. Bir erkek, iki kadın mı dedin?"

"Evet, komutanım."

"Uygunsuz davranış? Şarkı mı açmışlar?"

"Evet, komutanım. Vatandaşlardan biri kapımın önünde şarkı çalıp garip figürlerle dans ediyorlar, demiş."

Tahir tamamen doğruldu. Kalemi masaya bırakırken aklında gelen ihtimali kati suretle kabul etmek istemiyordu. "Yakup," dedi artık tamamen askere odaklanırken. "Ne çalışırmış bunlar?"

Er boğazını temizledi, sesi düşürdü. "Komutanım, galiba şarkının adı şeymiş?"

"Neymiş?"

"Acayip hayvanlara benziyorsun gibi bir şey... Diğeri de-"

"Diğeri de mi varmış?"

"Maalesef varmış, komutanım."

"Sözleri?"

"Mahmut Tuncer'in remiksiymiş komutanım."

Tahir kaşlarını kaldırdı. Hayatının uzun yıllarını verdiği o üniformayla, günün birinde Mahmut Tuncer'in remiksi yüzünden göreve çıkacağı aklına gelmezdi. Ama kader... Özellikle Karadeniz'in köylerinde senaryoyu hep doğaçlama yazardı.

"Komutanım." Erin sesi bu kez daha temkinli çıktı. "Bir detay daha var. Bu şahıslardan kadın ve sarışın olanı köyün... Eee... Köyün delisini kovalamış. Şu herkesin Deli Memiş diye bildiği şahsı. Adam korkup bir evin çatısına çıkmış ama kadın bu defa çatının önünde bağırılmış. O evin sahipleri de şikâyetçi oldu."

Tahir'in kalp ritmi anlık bozuldu. Bir an nefesi kesildi. İçindeki şüphe ihtimaller dahilinde güçlenirken, "Ne diye bağırıyormuş... O sarışın kız?" diye sordu.

"*Terliğimi geri ver Allah'ın delisi* kısmını anlayabilmişler sadece, komutanım."

Tahir gözünü kapattı. Sanki zamandan bir parça düşmüş de alnına çarpıp uyanmasına sebep olmuştu. Yine de iyi bir ihtimal hâlâ vardı. Tahir o ihtimale tutunmak istiyordu. O kız Melek olmayabilirdi. Sonuçta köyde yaşayan sarışın ve... biraz da delidolu onlarca kız vardı.

"Kız hakkında ne biliyoruz?"

Er biraz kıvranarak cevap verdi. "Vatandaş detay vermedi ama bağıra bağıra deliyi kovalarken mesleğini de söylemiş. Pek ihtimal vermiyoruz ama kendisi öğretmen olduğunu söylemiş."

Tahir'in yüzü bir anda kireç gibi oldu. Elini masaya koydu, birkaç saniye hiç konuşmadı. Askerin sesi de kesilmişti. O kısacık sessizlikte Tahir'in içindeki dua yüksek sesle dökülmek için can atıyordu.

Kurban olduğum Allah'um... Sen duamı biliysun. O olmasun. Bak, yeminle midem kasıldı. O olmasın da kim olursa olsun...

Ama emindi. Tüylü terlik. Sarışın kız. Bağırın sarışın bir kız. Ve öğretmenim diyerek ortalığı karıştırmak... Bu lanet olası kombinasyon, bu yıkıcı enerji yalnızca bir kadına ait olabilirdi.

Melek'e.

Tahir yüzünü toparlayarak silahını aldı ve yuvasına yerleştirdi. "Devriye çıkmıyor," dedi net bir emirle. "Ben gideceğim."

Er şaşkınlıkla bakakaldı. Komutanı tam teçhizat operasyona gitmek için hazırlarken o vaziyette Mizgali'ye mi gidecekti? "Siz mi komutanım?"

"Serhan'a söyle iki dakika içinde araçta olsun. Olay yerine intikal edeceğiz. Mıntıka temizliği bizzat yapılacak."

Er hemen selam vererek geri çekildi. Tahir askeri parkasını aldı. Omuzları gergin, yürüyüşü hızlıydı. Adımları zemini tedirgin ederken içinden sadece ve tam olarak şunlar geçiyordu.

"Ula pok yiyenin kızı... Seni bu defa elimden sen bile alamayacaksun. Aklın varsa kaç."

Kapı kapanırken geride kalan iki er birbirlerine bakıp fısıltıyla konuştu.

"Devrem, bu kız şu komutandan hamile olduğunu söyleyen kız değil mi?"

Öteki kafasını salladı. "Yok be oğlum, o değildir. Bu muhtemelen komutanın kredi kartıyla tüylü terlik alan kız."

"İkisi aynı kişi olabilir mi?"

"Sanmam. Tüm bu vukuatlar tek bir kadından çıkıyor olamaz."

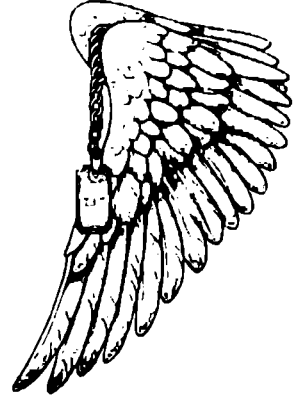
Diğeri hemen ona katıldı. "Çok haklısın."

İkisi de birkaç saniye sustu sonra aynı anda, "Allah komutanımıza sabır versin," diyerek kantine yöneldiler.

Bilmedikleri ise... Artık komutanlarına sadece sabrın kâfi gelmeyeceği idi.

12. BÖLÜM

“BU DA KALP BE ADAM!”

“Ay bu elbiseyle ayakkabının renkleri asla uymuyor! Renk paletinde yan yana durmaları bile yasak olmalı. Elbise diyor ki yaz tatiliyim, ayakkabı diyor kış lastiğiyim! Yok... Başka bakacağım ben.”

Nurcan abla, odanın kapısına yaslanmış değiştirdiğim beşinci kombini izlerken sıkıntıdan bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu.

“Melek,” dedi, sakın kalmaya çalışan bir tonla. “Sakıncası yoksa ne yaptığını de baa?”

Bez dolabımdan çıkardığım gri, göbeği açıkta bırakacak şekilde tasarlanan eşofman takımlarını üzerime tutarken, “Ne olacak? Kombin yapıyorum ablacığım,” dedim. Bu arada elimde tuttuğum örgü takımlar güzeldi. Severek almıştım ve pembe spor ayakkabılarım ile şahane uyuyordu ama bugün kesinlikle etek gitmek istiyordum. Sonuçta bir nevi amigoluk yapacaktım. Etek daha uygun olurdu. O yüzden takımı yerine bırakıp dolabımı biraz daha karıştırdım.

“Ne kombini peki, Öğretmen Hanımcığım?”

Öğretmen Hanım mı? Ay öyle demeydin iyiydi. Aklıma birileri geliyor da... Zaten arkasından iş çevirdiğim için böğrümde iri bir öküz koşuyor şu an. Ama ne yapayım?

Bir Melek Sancaktar kankitosunu asla ve kat'a yarı yolda bırakmaz!

“E kız ne uğraştın bu kadar? Giy bir pantol çıkalum da.”

“Aaa!” dedim şaşırarak. “Niye öyle diyorsun ablacığım? Başkaları için mi giyiniyoruz sanki? En başta kendimiz için giyiniyoruz. Hem... Şu ilk tanıştığımız gün üzerimde gördüğün elbiseyi çok beğenmiştin. Bak, burada. Gel de dene.”

Önce hayır diyecekti ama elbiseyi çıkarıp askısında sallayınca istemem yan cebime edasıyla yaklaştı. Aldı askıyı eline, şöyle bir göz gezdirdi. “Ha bu elbise baa olacak mı ki? Sen pek bir çirozsun.”

"Aşkolsun... Elli altı kiloyum ben bir kere. Hem niye sana olmasın ki? Fıstık gibi kadınsın. Benim aksime senin ciciklerin de var. Daha bile güzel durur!" deyince utanarak omzuma vurdu.

"Kız Allah seni ne etmesun. Çatlak." Elbiseyi yerine asıp, "Burada dur-sun, bir ara gelip deneyeceğim," dedi. "Kimselere verme ha."

"Vermem, merak etme." Tam o sırada gözüme krem rengi, pofuduk kazağım çarpınca heyecanlandım. Hemen aldım dolaptan. "Ay ben bunu giyeceğim!"

"Tamam," dedi gülerek. "Elini çabuk tut, ben de Şerif Ali'ylen komşu-nun bahçesindeki güllere dadanayım. Kapının önünde buluşuruk."

"Anlaştık, ablacığım!"

Nurcan abla çıkar çıkmaz hemen soyundum. Geçtim dolabın başına... Elimdeki yumuşacık kazağın üstünde inci gibi işlenmiş minik bir kurdele motifi vardı. Altına fırırlı ve tamamı tülden oluşan mini, gülkurusu eteği uydurdum. Kazağı üstüne çıkardım. Böyle kat kat, her adımda dans ediyor gibi görünecektim.

Ayakkabı olarak da beyaz, yüksek tabanlı spor ayakkabılarımı seçtim ve içine de dizime kadar çektiğim dantelli çoraplarımı giydim. Çünkü sadelik beni her daim rahatsız ederdi. Koluma kocaman, pembe şişme çantamı ta-kıp yanına da aynı tondaki termosumu aldım. Lisede amigoluk yaptığım-dan biliyordum, amigo kızların tezahürat yapmaktan ağzı çok kururdu. O yüzden bir termos su doğru seçimdi.

Makyajımı hafif tutmuştum; far, rimel, allık, kapatıcı, *highlighter*, *eye-liner*... Tamamdır.

Tabii dudaklarım güneş vurunca ta köy meydanından görünecek kadar parlamıştı favori *gloss*'um sayesinde!

Tüm hazırlıklarım bittiğinde telefonumun ön kamerasından kendime baktım. Bir şey eksikti. Bir şey ama ne... Hah! Saçlarım istediğim gibi değildi. Banyodan sonra fönleyecek vaktim olmamıştı. Bir nebze kamufle ederim diye pudra rengi bandanamı taktım. Önlerimden de iki ince parça çıkardım. Kıvırcık...

Woow! Yine köy yolunda podyuma çıkacakmış gibi görünüyordum!

Sırtıma kabanımı atıp tıngır mıngır evden çıkarken Şerif Ali'yle Nur-can abla ellerinde koca gül demetleriyle bana doğru geliyorlardı. Kırmızı ve pembe güller aralarına serpiştirilmiş beyazlarla muhteşem görünüyordu. Ama gözüm doğrudan pembelere kaymıştı. Çünkü pembe güller en

sevdiklerimdi. Tahir'in bana gönderdiği güller de hâlâ odamın bir köşesinde, vazosunun içinde duruyordu. Solmaya başlamışlardı, yaprakları hafifçe kıvrılmıştı ama hâlâ oradalar. Atmaya elim varmıyordu.

Zaten artık istesem de atamazdım. Onlar öyle sıradan bir çiçek değildi. Çünkü sıradan biri almamıştı.

"Nurcan abla, bana bir tane pembe gül veri-" diye hevesle atıldığım anda elimdeki telefon bir anda kayıp fırladı. Sanki kendi ayakları varmış da kaçmaya niyetlenmiş gibi şak diye bahçe kapısının önündeki su birikintisinin ortasına düştü. Ay hayır ama ya!

Hemen eğilip suyun içinden aldım. Üzerinden damlalar süzülürken içimden *bir şey olmaz yiaa en fazla tamir olur* diye kendimi teselli etmeye çalıştım ama iç sesim hemen devreye girdi.

Buradan kalkıp o tamirciye gitmek var ya Meloş, dünyanın en büyük işkencesi...

Çantamdan peçete çıkarıp hızlıca kurulamaya başladım. İlk kontrolümde bir sorun görünmüyordu. Ekran açıldı, dokunmatik tuşlar da çalışıyordu. *Oh*, dedim derin bir nefes alarak. Ama içten içe korkuyordum. Umarım sonradan bir aksilik çıkarmaz.

Nurcan abla ve Şerif Ali'yle bir araya geldiğimizde ellerinde yeni bir şey daha gördüm. Buralarda pek rastlanılmayacak bir şeydi bu... *Bluetooth* hoparlör. Normalde o aleti, gece gündüz bangır bangır şarkı dinleyip beni uyutmayan Hıyar Can yüzünden nefretle anardım ama bu kez işime yarayacaktı.

Nurcan ablam boş durmamış, bizi Mizgali'ye götürmesi için köyden Hasan amcaya rica etmişti. Hasan amca da traktörünü mis gibi yıkamış, parlatmış tam vaktinde bizi Mizgali'ye götürecek o ürkütücü orman yolunun başına gelmişti. Şerif Ali ise evin etrafındaki askerlere devriye görevi verip, "Yüzbaşının emri, buralar şimdilik bende," diyerek onları kısa bir süreliğine uzaklaştırmış, sonra da sanki yirmi yıllık asker gibi ortalıkta böbürlene böbürlene dolaşmıştı. Bu yaptığının yüzbaşının kulağına gittiği taktirde bu defa popişinin komple yerinden çıkacağını o da biliyordu, korkuyordu da ama aşk yolunda her şey mübahtı!

Velhasıl gün akşama çalarken traktörün tepesinde hoplaya zıplaya Mizgali'nin girişine kadar gitmiştik. Yolda hoparlörü telefonu bağlamış, deneme bahanesiyle envaiçeşit müzik açıp bol bol oynamıştık. Hatta o kadar oynamıştık ki bir ara Hasan amca da direksiyon başında gerdan gırmıştı.

Destegül'ün evi tam iki köyün sınırında sayılırdı. Mizgali'deki çoğu ev gibi iki katlıydı ve avlusu insanı adeta serenat yapmaya davet ediyordu. Şerif Ali avlunun ortasında durduğunda bir heyecanlandı ama elbirliğiyle sakinleştirdik.

"Bak şimdi, ben telefonumu hoparlöre bağlayacağım. Şarkıyı da tekrara alacağım ki sürekli Mahmut Tuncer'den *Jandarma* çalıp dursun. Sen sadece dans edip ağzını kıpırdat. Destegül aşağı indiğinde de *Kalbimin Tek Sahibine* şarkısını açacağım. Tam o anda gülleri başından aşağı serpeceksin. Tamam mı?" diye tembihledim.

"Baa bak Şerif Ali," dedi Nurcan abla, parmağını gözünün önünde sallayarak. "Gülü suratına atma kızın, sapıylan gözünü çıkarırsun Allah korusun. Başından serp, nazik nazik."

"Merak etme," dedi Şerif Ali otuz iki diş sırtarak. "O iş bende. Bugün buraya şeytan inse bu işi bozamaz. O kadar harika bir serenat yapacağım ki tüm Mizgali önümüzdeki beş yıl bunu konuşacak. Belki köyde benim için anıt bile dikerleri yılın en ormantik erkeği, diye!"

Nurcan abla, Şerif Ali'nin omzuna sağlam bir tane yapıştırdı. "Hadi bakalum! Gazan mübarek olsun."

Nurcan ablayla birbirimize bakıp sessizce gülerken Şerif Ali avlunun ortasındaki yerini aldı. Sağında güllerle bekleyen Nurcan abla, solda da seksi DJ bendeniz...

Spotify'da doğruca Mahmut Tuncer'in profiline girip parmağımı *Jandarma* şarkısına dokundurduğumda hoparlörden ses, sanki köyün minaresinden ezan okunuyormuş gibi yüksek ve baslı bir şekilde yayılmaya başladı.

Jandarmanın alayları koğuştur koğuştur,

Benim yârim jandarmada çavuştur çavuştur...

Şerif Ali'nin o iri bedeni bir anda müziğin ruhuna teslim oldu. Önce hafiften dizlerini kırdı, bir sağa, bir sola kıvırmaya başladı. Sonra kalçayı sallamaya başladı. Valla yürürken sendeliyordu ama oynarken gayet de rahatı. Üniformayla ve oynadıkça sallanan göbüşüyle o kadar komik görünüyordu ki ona eşlik ederken gülmemek için kendimizi zor tutuyorduk. Sonra elleri havaya kalktı, sanki şarkı onun bestesiymiş gibi dudaklarını kocaman kocaman oynatarak eşlik etmeye başladı. Vay canına! Bizim cavuş öyle kıvırıyordu ki kadın olduğumuz halde yanında çömez kalmıştık.

* İrem Derici, *Kalbimin Tek Sahibine*, 2015.

Hayır, Mahmut Tuncer görse, “Oğlim biraz sakın ol lo!” derdi.

Benim yarım jandarmada çavuştur çavuştur,

Kadir Mevla'm beni de yâre kavuştur kavuştur...

Müziğin sesi o kadar yüksekti ki yakınlarındaki evlerin camı bir bir açılmaya başladı. Ve çok geçmeden beklenen oldu; ikinci kattaki pencerenin perdesi de hafifçe aralandı. Orada... işte Destegül! Tombul yanakları pembeleşmiş, kumral saçları iki yandan örgüyle toplanmış, koca gözleriyle aşağıyı süzen, etine dolgun güleç bir kız... Çilleri benimkilerden daha yoğun ki aramızdaki mesafeye rağmen net bir şekilde görüyordum. Şerif Ali'yi görünce öyle heyecanlandı ki sevinçle zıplamaya başladı. Elini ağzına götürüp, “Ayyy!” tepkisiyle sevindi. *Ne tatlı kızdı ama!*

Şerif Ali de onu görünce coştı da coştı! Nurcan ablanın elinden bir gül kapıp dişlerinin arasına yerleştirdi. Attı bir ayağı öne; bedenini bir öne salladı bir arkaya... Bakışlar dişisiyle çiftleşmeye çalışan erkek tavşan gibi keskin... Hey yavrum hey!

O çoşar da biz durur muyuz? Şerif Ali önde biz arkada, etrafımızda döne döne, kıvıra kıvıra oynadık. Önce ufak ufak kıvırırken, Destegül'ün yüzündeki gülümsemeyi görünce vites yükselttik. Destegül ikinci kattan el çırpı, biz avludan popiş salladık.

Tam sahne iyice romantikleşmişti ki... Camın diğer kanadı da hızla açıldı. Ve Mardin'in bağrından kopmuş gelmiş, gözü kara annelerinden, çelik bakışlı Miryam teyze belirdi. Saçları başörtüsünün altından fırlamış, kollarını dirseğine kadar sıvamış, bakışları ise *şimdi sizin yedi ceddinizi beleceğim* diyordu.

Nitekim gümbür gümbür çalan şarkıdan duyamadım ama dudaklarından okudum. “Destegüül! Gözü çıkasica kız, içeri giresen!”

Ama Destegül gitmedi. Hatta başını hafif yana eğip Şerif Ali'ye gülümsemi. Şerif Ali bu gülümsemeyi görünce tek dizinin üzerinde çöküp bu kez yerden kıvırmaya başladı. Destegül de dayanamadı tabii. Koşup balkona çıktı. Miryam teyze de peşinden... Şimdi ikinci katın balkonundan Destegül eriyip biterek, annesi de şiddetle kınayarak bizi izliyordu.

Cenderme cender-

Şarkı bir anda kesildi. Mahmut amcam devam edemedi. Oluşan ani sessizlikte, Mizgali halkının camlardan yükselen şaşkın uğultuları duyulurken Şerif Ali sorgulayan, ne oluyor diye sitemlenen bakışlarını bana çevirdi.

Hemen telefonumu alıp şarkıyı yeniden başlatmaya çalıştım ama ıh ıh... Olmadı. Telefon donmuştu. Galiba... Duam kabul olmamış ve içine kaçan su, telefonumda birtakım hasarlara sebep olmuştu. “Hadi ama!” dedim. “Şimdi yapamazsın bunu, hadi!”

Şerif Ali’ye baktım, dudağını büzmüş beni bekliyordu. Başlaması için aralıksız olarak ekrana dokunurken telefon kendi kendine bir sonraki şarkıya geçti. Ve hoparlörden... Bu kez Mahmut Tuncer’in İngilizce konuşarak giriş yaptığı bir remiks yükseldi.

Hı? Mahmut Tuncer İngilizce konuşarak mı?

This is Mahmut Tuncer Remix... Are you ready?

“Ay Gördüm Allah diye bir şarkı açıldı Şerif Ali!” dedim telaşla. “Duramıyorum!”

Şerif Ali, Destegül’e baktı. Kızcağız olanları anlamaya çalışır gibi duruyordu ama Miryam teyze bizi kovdu kovacak...

“Olsun,” dedi Şerif Ali çaresizce. “O şarkıyı bilmiyorum ama Mahmut Tuncer’den bana yanlış yapmasını beklemiyorum.”

Eh, peki madem, diyerek plansız çalan şarkıya eşlik etmeye başladık.

Kalalıyam kalalı, bir yâr sevdim belalı,

Eriyip gitti canım le, sana âşık olalı...“

Şerif Ali bilmediği şarkıya dudaklarını rasgele kıpırdatarak eşlik ederken rahatlamıştı. Biz de öyle *iyi bari aşk şarkısıymış* diye sevinirken Mahmut amca öyle bir söz söyledi ki... Önce Şerif Ali, sonra Destegül ve Miryam teyze, en sonda camdaki Mizgali halkı donup kaldı.

KARİ GÖRDÜM KAYDIM, KAYMAZ OLAYDIM,

SANA BİR SÖZ VERMİŞTİM LE, BEN O SÖZDEN CAYDIM...

Mahmut amcam, kurban olayım, sen ne söyledin öyle? Neden söyledin, nasıl söyledin be amcam...

Zavallı Şeftali, şanssız, bahtsız Şeftali... Tüm gözler üzerindeyken, “Vallahi ben yapmadım,” dedi acıyla. “Mahmut Tuncer yaptı.”

Miryam teyzenin, “Vışşışı!” diyen sesi tüm şarkıyı bastırıp geçerken kadın resmen yöresel olarak tısladı. Evet, bu öyle bir tıslamaydı ki köyün tavukları bile irkilip kümese kaçmış olabilirdi. “İrz düşmanı var komşulaaaaaar! Koşun yetişinnnnn!”

* (İng.) Bu Mahmut Tuncer remiksidir. Hazır mısınız?

** Mahmut Tuncer, *Ay Gördüm Allah*, 2013.

Şerif Ali panikle, "Kapat şunuğğ!" diye bağırınca ben de panikle ekrana dokundum ama tık yok! Miryam teyze bağırdıkça zaten elim ayağıma karışıyordu. Dokundum... Dokundum. Yok! Lanet olası çalışmamakla kalmayıp çalışınca da kendi istediği yerlere giriyordu.

"Senin dilin ne der, zırtapoz!" diye yükseldi Miryam teyze çığlık çığlığa. Sanırsın kümesinden horozunu çaldık! "Kime kaydın lo sen?"

Kadın balkondan elini kolunu savurup duruyordu. Hayır, bir de yaşlı... Düşmeye falan kalksa yemin ederim bu üçlü müebbetle çarptırılır, bu köyde de bir Allah'ın kulu lehimize şahitlik etmezdi. Ayy! Yaratıcı beynim hemen görüntüleri servis etti.

Şerif Ali, Nurcan abla ve ben... Üzerinde suçlarımızın ve adlarımızın yazılı olduğu kartları tutarken suçlu kayıt fotoğrafı çektiriyoruz. Derdimizi anlatma çabalarını çoktan tüketmiş, pancar gibi suratlarımızla poz veriyoruz. Şerif Ali'nin yüzünde dramatik bir ifade var. Daha ne kadar dibe batabilirim, temalı. Nurcan abla da poz verirken arada dönüp bize tükürüyor, Allah sizi kahretsiz kot kâfaliler! Bunlar hep sizin yüzünüze geldi başuma(!) bakışını atıyor.

Ben... Ben mi? Orda bile dudaklarımı öne uzatıp güzel çıkmanın derdindeyim. "Bak aşkom o olmadı, bir kere ben o açıdan fotojenik çıkmıyorum, bir de şurdan denesek? Ayrıca siler misin o çektiğini? Ne demek silmiyorum? Seni şikâyet ederim!"

Sağdan soldan ve önden pozlar... Gazete başlıkları ise şaşırtmıyor. "Serenat yapmaya kalkan üç geri zekâlı, köylü kadının balkondan düşerek ölmesine sebep oldu!"

Ve orada bile Mahmut Tuncer durmuyor; yanık sesiyle şarkıyı coşturdukça coşturuyor, hâlâ gördüğü karı görüp ne yaptığını anlatıyor...

Camlardan yükselen seslerle hayal dünyamdan sıyrılıp etrafıma baktım. Söylentiler kartopu gibi giderek büyüyordu.

"Uyyy köyümüzü sapıklar bastı!"

"Bunlar kesin Çamlıyayla'dan gelmiş. O köyden hayirlisi çıkmaz zaten..."

"Ula bir de asker olacak!"

"Karıları da almış gelmiş, rezillik da!"

"Kime kaymış, kime kaymış, duyamadım ben Huriye?" diye bağırdı yaşlı bir ses.

"Galiba köye kaydırak yapacaklarmış Duriye," diye karşılık verdi başka bir ihtiyar ses.

"Hah iyi iyi benim torun çok sevinecek!"

Aralarda akıllı selim birileri, "Yav durun o şarkı o anlamda değil!" diye müdahale etmeye çalışıyordu ama insanlar kaos sever tabii. Herkes istediği şekilde anlıyordu.

Bir de ben şansımı deneyeyim, diyerekten, "Miryam teyzeciğim!" diye seslendim. "Vallahi o anlamda değil. Korkmayın, Şerif Ali kimseye kaymıyor. Zaten Destegül'e asla kaymaz! Niye kaysın ayol? Kaydırak mı bu?"

Miryam teyze beni dinlemedi bile, yani... İyi ki de dinlemedi zira böyle zamanlarda ağzımdan çıkanlardan beynimin haberi olmuyordu. Bir hışım-la içeri girdiğinde Mahmut amca bu kez İngilizce yeteneklerini sergilemeye başladı o meşhur telaffuzuyla. Yani bir de İngilizce olarak batırdı bizi...

This is Mahmut style... Put hands up!

Miryam teyze *yaş yetmiş amma iş bitmemiş* dercesine fişek gibi geri döndü. Döndü dönmesine de... Eli boş değildi. Bir koca kova su vardı. "Hâlâ kapatmıysan ele mi?!" diye veryansın etti sürmeli gözlerini aç aça. "Şimdi görürsen oğlim sen!" diyerekten bir kova suyu Şerif Ali'nin başından aşağı foşur foşur dökmeye başladı.

Zavallı şeftali yağmurda ıslanmış sıçan gibi kalakalıırken, Nurcan abla, "Vah... Vah..." çekerek elini avucuna vurdu. "Yara bantları ıslanıp yerunden sökülme barım!"

MAH-MAH-MAH- MAHMUT TUNCER!

KARI GÖRDÜM KAYDIM- DIM-DIM...

"Bak bu zibidi hâlâ kayıy ama ha! Sen kim köpeksan oğlim?"

Miryam teyze tekrardan içeri girdi ve başka bir sürprizle geri dönmesi kaçınılmazdı. Ay bu defa Şeftali'nin başına kızgın yağ bile dökebilirdi!

Son bir umutla telefonun ekranına dokundum. Sonunda şarkı tümüyle kesildiğinde jilet gibi keskin bir sessizlik oldu. "Başardım Şerif Ali, başardım!" diye bağırdım sevinçle. "Şimdi telafi edeceğim. Hiç merak etme sen! Hemen diğer şarkıyı açıyorum!"

Şerif Ali ellerini ağzının yanına yerleştirip başını Destegül'e doğru kaldırdı. "Ufak bir arıza oldu. Teknik bir hata." Destegül neye uğradığını şaşırılmıştı, öylece bakarken bizim çavuş otuz iki diş sıırttı. "Şimdi direkt sana

* (İng.) Bu Mahmut tarzı... Ellerini kaldır.

ithaf ettiğim asıl şarkıya geçiyoruz, minik kuşum. Çok seveceksin çok!" Elini gururla salladı. "Çal Meloş!"

Arama kısmına geldim, Şerif Ali'nin istediği romantik şarkının adını yazacakken telefon bir anda ve yine tamamen kendi hür iradesiyle Hüseyin Turan'ın profiline girdi. Onca şarkısının arasından o meşhur şarkısını seçtiğinde bu defa Hüseyin amcanın yanık sesi hoparlörden gümbür gümbür dökülmeye başladı.

Hem de öyle bir şarkıydı ki ne giriş müziği vardı ne başka bir şey... Sözler, öyle dindirekt bir silah gibi böğrümüze böğrümüze saplanmaya başladı. O sessizlik var ya o sessizlik... Fırtına öncesi sessizlikmiş meğer...

İncinsen de sözün düzünü diyciğem,

Acayip hayvanlara benziyorsen...

Zaman durdu. Hiçbir şey yapamadım, ekrana bakakaldım. Şerif Ali elinde gül, tek ayağı havada kalmış şekilde bana bakarken tek bir şey söyledi. Tek bir şey...

"ALLAH BELANİ VERSİN, MELOŞ..."

Destegül'ün gözleri açıldı. Önce anlamadı ama sonra şarkının meşhur nakaratı kısmı bir daha, bir daha tekrar edince yüzü buruştu. Dudaklarını büktü. "Üüüüüü!" diye ağlamaya başladı. Bizzat ona ithaf olan şarkı tarafından acayip hayvanlara benzetildikçe gözü seğirdi kızcağızın. Elini böğrüne götürüp, "Be-ben mi?" dedi hayal kırıklığıyla. "Bu mu bana direkt ithaf ettiğin şarkı, Şerif Ali!"

Allah'ım ne büyük acılar bunlar! Dev bir mahcubiyetle kendimi yırrarcasına bağırdım Destegül'e. Yukarı bakmaktan ense fitiği falan olmama ramak kalmıştı üstelik! "Değil o anlamda! Vallahi o anlamda değil! Şarkı yanlışlıkla açıldı, yanlışlıkla!"

Benim sesim duyuldu mu bilmem ama o ihtiyarların sesi yine çok netti...

"Ben yine duyamadım, Huriye. Hangi hayvana benziyormuş?"

"Dinozor dedi galiba Duriye."

Şerif Ali olduğu yerde kaskatı kesildi. Sırılsıklam vaziyette elindeki gülü yere düşürdü. Benimle göz göze geldiğinde dudakları aralandı, kelimeler titreyerek çıktı. "Seninle çıktığım yolun yordamını mikiyim ben Meloş."

Cinlere şeytanlara benziyorsen, cinlere şeytanlara benziyorsen...

* Hüseyin Turan, *Acayip Hayvanlara Benziyorsen*, 2007.

"Altı üstü şarkıdır da! Bu kadar büyütmenin ne anlamı var?" Nurcan abla farklı bir bakış açısıyla girdi olaya. Üstelik bileklerini kıvıra kıvıra oynatarak, gidip Şerif Ali'nin yanında durdu. "Gayet de mizahi bir şarkıdır. Bence kavga etmeyi bırakıp oynayalım. Destegül! Miryam teyze!" diye bağırdı yukarı doğru. "Gelin da. Bir taraf Karadeniz'den, diğer taraf doğudan, şarkı da maşallah gardaş ülke Azerbaycan'dan... Kültürler kucaklaşıyor, fena mi?"

Nurcan ablanın tüm iyi niyeti Miryam teyze elinde bir leğen domatesle ve yumurtayla dönene kadardı. "HA HOOO! Şimdi sizi benzetecem acayip hayvana! At hırhızı kılıklılar!" dediğinde aynı anda birbirimize bakıp aynı şeyi söyledik.

"KAÇIN!"

Üç yandan avlunun kapısına hücum ettik ama kapı birden şak diye yüzümüze kapanmasın mı? Bekir yaşlarda bir çocuk kıkırdayarak kapı tutacağına açılmaması için tahta sıkıştırırken, "Ula!" diye bağırdı Nurcan abla. Elini dışarı savurdu ama çocuk püre gibi! Hemen kaçtı. "Ula uşağım ne yapaysun! Aç şu kapıyı! Koparırım o bununi bak!"

Tutmuş kapıyı sallarken, "Ay Nurcan abla! Siz ailece çocuklara karşı bir kabasınız galiba. Onlarla nazikçe konuşmalısınız," derken Miryam teyze, "ALLAH ALLAH!" çekerek ilk domatesi aşağı salladı.

Ve domates Şerif Ali'nin alnının ortasında patladı. Sıcak, sulu, çekirdekli... Şerif Ali önce bir durdu, suların yüzünden akışını metanetle bekledi. Sonra ellerini Hakk'a kaldırdı. "Allah'ım!" dedi içli içli. "Al beni buradan Afitap'ın yanına bırak. Sesimi çıkarırsam namerdim!"

Suratından süzülen domates parçaları teniyle oldukça uyumluydu ama ona acıyacak vaktim olmadı. Zira kafamda hissettiğim acıyla yüzümden aşağı çiğ yumurta süzülmeye başladı.

Çiğ yumurta mığğ? Yine mi? Öğğ! Öğğğğ! Kusam şuralara bir yerlere...

Gözlerimden alev çıkarken kapıyı kapatan vелеde dönüp bağırdım. "Hemen şu kapıyı açmazsan seni çükünden tutar tavana asarım!" *Seni anlıyorum, Tahir...*

*Yüz kiloya yakın parazlaşmışsan,
Kartlaşmışsan çok yaramazlaşmışsan...*

“Şerif Ali!” diye bağırdı Destegül ağlayarak. “Yazıklar olsun sana! Ne yüzü? Doksan beş kiloyum ben! Ayrıca hani beni böyle seviyordun? Hani ben senin ekmek arası tombik dönerindim? Aney ben kart mıyım aney!”

“Şimdik şöyle ki Destegül’üm...” diye girdi Şerif Ali. Ama tam o an Miryam teyze ağlayan kızını teselli etmek yerine Şerif Ali’ye bir domates daha fırlattı. Ve o domates gidip Şerif Ali’nin açık ağzına yerleşti. Miryam teyze kollarını yukarı kaldırıp, “AHEY AHEY!” nidaları eşliğinde zaferini kutlarken Nurcan abla boğulmasın diye elini Şerif Ali’nin ağzına sokup domatesi çıkarmaya çalıştı.

“Ama senin ağzında mağara gibiymiş, Şeftali! Bir tam domatesi almak nedir!” Kollarımı başıma siper etmiş havada uçuşan domates ve yumurta festivalinden korunmaya çalışırken bir yandan da açılması için kapıyı sallıyordum.

“İyi yanından bak, Şerif Ali! Domates cilde çok faydalıymış!” dedi Nurcan abla o karmaşanın içinde şaşılacak bir şekilde alay edecek vakti bularak. Sonra bana döndü, dudakları gülmek ile büzülmek arasında trafik sıkışıklığı yaşamış gibi kararsız kıpırdadı. “Yumurta da saç parlatıyormuş. Araştırabilirsin, hayatım.”

O arada Miryam teyze yaşına başına bakmadı, saniyede iki domates, üç yumurta fırlatarak şeytan taşlar gibi taşladı bizi. Hepsisi de tam isabet! Kadın olimpiyatlara falan katılsa bu performansla birinciliği kimseye bırakmazdı. Survivor’a katılsa şu performanstan sonra rakipleri geri çekilirdi.

Kaçamadık bile, oracıkta sıırılsıklam olduk. Nurcan abla fena kadındı. Kendini kollamayı başardı tabii. Olan şeftaliyle bana oldu. Her yanımdan domatesler, yumurtalar süzülürken Nurcan abla katıla katıla gülüyordu.

“Bir şey diyeceğim. Size bir de biber katsak nefis menemen olursunuz da! Pek de severum.”

Elimin tersiyle yüzümdeki ıslaklığı silerken, “Çok komik, Nurcan abla!” diye cırladım. “Umarım bir tanesinin tadına sen de bakarsın da melemen olmanın nasıl hissettirdiğini anlarsın!”

Duam saniyesine kabul oldu. Vallahi oldu. Miryam teyzenin sapanla atar gibi fırlattığı domates Nurcan ablanın tam tepesinde *şlap* diye patladı.

Domatesin suları suratından akarken, “Hah!” dedim keyiflenerek. “Yalnız senin rengin kırmızıymış be ablam. Çok yakıştı vallahi!”

Muhtemelen beni duymadı. Avuçları domates sularını yüzünden sıyrırken gözünde şimşekler çaktı. “Ula...” dedi dişlerinin arasında, “Ha bu

domatesi şimdi saa monte etmez miyim ben koca kari... Güldane karısına olan tüm sinirimi senden çıkarmaz mıyım!" diyerek geri döndü ve evin kapısından içeri dalmak suretiyle girdiğinde Miryam teyze boğazı patlarca-sına bağırdı. "Haneye tecavüz var loo! Cendermeyi çağırın!"

"Ay bence de çağırın cendermeyi!" dedim isyan ederek. "Kevgire çevir-di bu kadın bizi! Şikâyetçi olaca-"

Bir dakika. CENDERME Mİ? Hani yüzbaşının Tahir'in komutanı ol-duğu cenderme mi?

Bir anda beynime buz tutmuşa döndü. Gözlerim sadece bir saniye için-de doldu. Şerif Ali'ye baktım, o çoktan ağlamaya başlamıştı bile. Hem de hönküre hönküre... "Yok," dedim içimi çekerek. "Cendermeye ne gerek var ki?" Sesim inceldi, titredi, bitti. Başıma gelecekleri düşününce ben de ağlamaya başladım. Yan yana durmuş, zırıl zırıl, sırsıklam vaziyette ağı-lorduk. "KURBAN OLAM ÇAĞIRMAYIN CENDERMEYİ. BİZ ZA-TEN GİDİYORUZ! BİZ ANİMASYON EKİBİYİZ ASLINDA. HEPSİ SİZ MUHTEREM KÖYLÜLERİ GÜLDÜRMEK İÇİNDİ. HATTA MAYMUNUZ BİZ! SİRKİTEN KAÇTIK! VALLA BAKIN!"

Mübarek Hüseyin amcam da sanki hoparlörden değil de avlunun orta-sından söylüyordu acayip hayvanlara bezediğimizi... Hoparlör? Tabii ya... Bu benim aklıma neden gelmedi ki? Hoparlörü kapatabilirdim. Hemen dizlerimin üzerine çöküp hoparlörü kucaklarken Hüseyin amcam son dar-beyi indiriyordu.

"Aney!" diye haykırdı Destegül. "Sahiden acayip hayvanlara mı benzi-yirem?"

Şerif Ali kulak memelerine kadar kızarmışken nasıl ve ne şekilde ol-duğunu bilemedim ama bakışlarım bir an pembe tüylü terliğimi gördü. Memiş... Avlu kapısının önünde durmuş gülerek beni izliyordu.

Ay Meloş, boynuna da bizim tüylü terliğimi asmış kolye niyetine!

Nurcan ablanın içinde uyanan canavar bana da uğradı bir anda. Dünya üzerindeki her şey silindi. Bir terliğim bir de ben kaldık... "Memiş!" de-dim gözlerimi gözlerine dikip. "Ver len terliğimi!"

Gülmesi yüzünde doldu. Terliğime sıkı sıkıya sarılıp, "Vermem!" dedi. "O sarı çiçeğimin terliğidir. Nikâhta vereceğim."

Beni tanımamış mıydı? Nasıl tanımasın ki... Derken isminin başındaki lakap aklıma geldi. Adam deliydi ayol, akı gidip geliyordu yani. Eh, o za-man beni kovalamazdı. Hatta... Terliği isteyince korkarak bakmıştı.

Fırsat bu fırsat, Meloş! Alalım terliğimizi, aşkom.

En az onunki gibi bir deli cesaretiyle kapıyı salladığımda tutacakta-ki tahta parçası çat(!) diye kırıldı ve kapı açıldı. Ben dışarı çıkar çıkmaz Memiş tabana kuvvet kaçmaya başladı. Karma resmen bu kez benim için gerçekleşti ve ilk defa o beni değil, ben onu kovalamaya başladım!

“Dursana be!” dedim koşarken. “Ver terliğimi Allah’ın delisi! Sonra nereye gidersen git.”

Koşarken başını çevirip bağırdı. “Sensun deli. Manyak kari! Bırak peşimi!”

“Ne delisi be!” dedim elimi kolumu savurarak. “Öğretmenim ben, öğretmen!”

“Uy...” Bir evin önünde ani bir frenle durdu. “Benim sevdiceğim de öğretmendir.”

Nefes nefese durup boynundaki terliğime baktım. Tertemiz, yepyeni, ilk günkü gibi duruyordu. Gözü gibi bakmıştı anlaşılan. Şimdi yapmam gereken ondan tatlı dille terliğimi istemektir ama tahammül sevim yerlerdeydi. Baştan ayağa domates ve yumurta içindeyken nasıl tatlı dilli olabilirdim ki!

“Hemen şimdi terliğimi vermezsen üzerine atlarım!” dedim turnaklarımı göstererek. “Yolarım vallahi seni! Ayrıca o sevdiceğim dediğin kızın da peşini bırak! Nereden sevdiceğin oluyormuş senin?”

Memiş’in gözleri açıldı. Yırtık pırtık şapkasından çıkan tiftik saçlarını tutup çekti ve bundan bir saniye sonra yanındaki ağaca atlayıp müthiş bir hızla tırmanmaya başladı ve sonunda bir evin çatısından bana nanik yapıyordu.

“Deli!” diye çığlık attım olduğum yerden. Ayaklarım yere vura vura tepindim. “Allah’ın delisi. Sen deliysen ben senden daha deliyim be! VER ŞU TERLİĞİMİ!”

Memiş ellerini iki kulağının yanında açmış hâlâ bana nanik yapmakla meşgulken karşımdaki evin camı açıldı ve göbekli, beyaz atletli, babam yaşlarda bir amca başını uzattı. Tüm bunlara ek olarak çok da sakın olduğunu söyleyemezdim. Daha da önemlisi kulağında telefon vardı.

“Ha!” dedi telefonun diğer ucundaki kişiye, sinirle. “Kari burayadur. Evimin önünde deli deli bağray. Gelip hemen alamazsanız kendi yöntemlerimle kovalayacağum!”

Korkmam gerekirdi ama korkmadım. Aksine... Daha da sinirlendim. "Bana mı dedin sen onu?" diye sordum gözlerimi kısıarak. "Beni kovalayacaksın öyle mi? Gel de kovala bakalım, nasıl yapacağmışsın!" diye cırladığımda adam bir bacağıını pencereden dışarı atmasıı mı?

Son duamı etmeye başlamıştım ki tanıdık bir ses, "Bahri amca," diye olaya giriş yaptı. "Gir içeri, kendisi misafirim olur."

Bahri amca bacağıını geri aldığıında sesin geldiğı yöne döndüm.

Ve Poyraz Alacahan karşımdaydı...

Yaklaşık on dakikadır Poyraz Alacahan'ın görkemli konağının avlusunda, ellerimizde peçetelerle temizlenmeye çalışıyorduk. Çıt çıkmıyordu. Etrafında oturduğumuz masanın ortası kirli peçetelerden minare gibi yükselmişti ama biz hâlâ berbat durumdaydık.

Poyraz ise avlunun bir köşesindeki reis koltuğuna oturmuş, muhtemelen köyünde kopardığımız yaygaranın izahını bekliyordu. Onu son gördüğümdeki gibi takım elbisenin içindeydi. Parmaklarının arasındaki viski kadehini on dakika içinde iki kez doldurtmuştu. Belki de sabrının kaynağı o viskiydi.

Ama asıl olay ortasında oturduğumuz avluydu. İçeri adım attığımız andan itibaren kendimi tarih kitabının sayfasına fırlamış gibi hissetmiştim. Sanki Fatih Sultan Mehmet burayı bir zamanlar sadece *bakın ne kadar zenginim* demek için yaptırmıştı da sonra fazla olduğunu düşünüp Poyraz'ın dedesine bırakmıştı. Taşlar bildiğimiz taş değildi bir kere, o kadar pahalı görünüyordu ki basarken iki kez düşünmüştüm şahsen. Her yerde çiçek saksıları vardı ama plastiklerden değil; altın ayaklı, iki metre boyunda dev saksılar... Yanında fotoğraf çektiysen düğün albümüne kapak olurdu yani.

Ortada kocaman bir havuz vardı, içinde de fiskiye... İşte yaklaşık on dakikadır o fiskiyeinin dönüşünü izliyorduk, amaçsızca...

Sonuç olarak her an bir yerlerden, "Deestuuur! Sultan Süleyman Han Hazretleri!" diye bağırlmasını beklemiştim ama gelen giden yoktu. İyi ki de yoktu. Yoksa bu halde böylesi şatafatlı bir avluda bulunduğumuz için hapis cezası alabilirdik. Hapis cezası demişken... Jandarmayı aramışlar mıydı gerçekten?

Ay Allah'ım ne olur aramamış olsunlar! Neyse sakın olup mantıklı düşünelim. Mantığın zerresini bünyemizde barındırmıyor olsak da...

Diyelim ki aradılar, böyle miniminnacık bir köy kavgasına koskoca yüzbaşının gelecek hali yoktu. Tabii ki! Gelse gelse askerler falan gelirdi. Ona da yanlış anlaşılma, deyip geri gönderirdik. Poyraz Alacahan nüfuslu bir adamdı, gayet de yardımcı olurdu. Neticede bizi düştüğümüz zor durumdan kurtarmış, evine kadar davet etmişti. Hatta az önce kahve ve tatlı bile ikram edilmişti de Nurcan abla dokunmadı diye ben de yiyemiştım.

Şerif Ali yemişti ama... Kahveyi de höpürdete höpürdete içmişti.

Poyraz bir sigara yaktıktan sonra sessizliği daha fazla sürdürmedi. "Korkmayın, Nurcan Hanım," dedi dokunulmamış ikramları işaret ederek. "İçinde zehir yok. Gönül rahatlığıyla yiyebilirsiniz."

Nurcan başını çevirip, "Melek, şu herife söyler misun?" diye sordu. "Ben onun evinde bir şey yiyip içmem. Ne'me lazım, mideme oturur."

"Mideniz hassassa orasını bilemem ama aşçım işinin ehlidir."

Nurcan abla tekrardan bana baktı. "Melekciğim, şu herife söyler misun? Ben sübyancılarla konuşmayrum!"

Oha! Nurcan abla naptın öyle ya? Kapıyı kıramadığı için Miryam teyzeden hırsını alamadı diye Poyraz'a sardı resmen. Kalkıp adama saldırmasa iyi... Konuyu değiştir Meloş. Evet, en iyisi konuyu değiştir!

"Poyraz Bey," dedim gülümseyerek. Hatta kahvemi kapıp bir yudum aldım. "Vallahi çok güzel avlunuz var. Hele şu mermer basamaklar... İnsan üstünde yürümeye kıyamaz. Bu mermeri nereden buldunuz? İtalya mı yoksa buranın ustası mı yaptı?"

Nurcan abla, "Melek..." diye tısladı ama ben elimden geleni yapmaya devam ettim. "Yani insan böyle güzel bir konakta yaşayınca her gün bayram gibi oluyordur. Avluda da bu çiçekler... Allah'ım ne güzel! Aa, o gül fidanı mı? Yoksa Japon çiçeği falan mı? Yalı kazığı gibi de duruyor ama çok emin olamadım."

Poyraz'ın dudakları kıpırdadı. Ben konuştukça gülecek gibi oldu ama dudakları yerinden kıpırdamadı. "Açıkçası Melek Hanım, sizi konağıma davet ederken bu şekilde geleceğinizi hiç tahmin etmemiştim."

"Ya..." dedim salakça sırtımaya devam ederek. "Sürprizlerle dolu bir insanımdır ben."

"Birazdan Tahir karşına dikilirse görürsen sen sürprizi," diye mırıldandı Nurcan abla. Yemin ederim düşüncesi bile sopa yutmuşum gibi kaskatı kesilmeme sebep oldu.

“Ama misafirliğin kisası makbuldür. Zaten böyle olmadı, eli boş geldik. Gerçi teorik olarak domates ve yumurta getirdik ama o sayılmaz.”

Ben ayağa kalkınca Nurcan abla da beklemedi. “Gidelum.” Poyraz’a pis pis baktı. “O sinirle nereye geldiğimi anlayamadım. Çok bilem kaldık zaten.”

Tam kapıya dönmüştük ki içeri sarışın, ben yaşlarda, bakımlı ve şık giyinmiş bir kadın girdi. Buraya geldiğimden beri böyle birini ilk kez görüyordum; teni pürüzsüz, omuz hizasındaki saçları maşalı ve özenliydi. Belli ki buralı değildi; tavırlarından, yürüyüşünden, yüzündeki ifadeden anlaşıyordu. Biraz bakınca onu daha önce Çamlıyayla’daki eğlencede, Poyraz’ın yanında gördüğümü hatırladım.

Telaşlı görünüyordu. Adımlarını hızlandırarak doğrudan Poyraz’a yöneldi, gözleri etrafı taramadan yalnızca ona sabitlenirken, “Poyraz! Jandarma geliyormuş, doğru mu?” diye sordu. “Peki aralarında Tahir var mı? Var, de lütfen!”

Kadının şekerli parfümü genzime doldu ama genzimi asıl yakan şey bu değildi. Sorduğu kişiydi. İstekle sorduğu kişiydi.

Poyraz bakışlarıyla bizi işaret ettiğinde kadın varlığımızı ancak fark ederek bize döndü ve gülümsedi. “Ah, pardon... Sizi fark edemedim.”

Nurcan abla ve Şerif Ali’ye de baktı ama renkli gözleri bana ulaştığında aradığını bulmuş gibi yavaşça incelemeye başladı. Onun şık ve temiz halinin aksine berbat görünüyordum. Her yerim yapış yapış ve leke içindeydi. Bundan daha kötüsü, sevdiğim kokulardan biri olan parfümünün yanında ben domates ve yumurta kokuyordum. “Ah... Sizi bir an Çamlıyayla’ya yeni gelen şu öğretmen sandım,” dedi gülerek. “Boşluğuma geldi sanırım.”

Yüzümdeki gülümsemenin duraksamasına engel olamadım. “Oyum zaten,” dedim gözlerimi kısarak. “Size aksini düşündüren ne?”

Nurcan abla şaşkın bakışlarını üzerime çevirdiğimde ben de kendime inanamadım. Gülümsemeden, ciddiyetle konuşmuştum. Kadından alenen hoşlanmamıştım ve bunun nedeni ne yazık ki açıktı. Üstelik içimi biri tırmıkla kazmaya başlamıştı. Ve kafamda onlarca soru oluşmuştu bile: *Bu kadın Tahir’i nereden tanıyor? Ona karşı ne hissediyor? Tahir ile bir geçmişleri var mı? Ya da... Bir gelecekleri olma ihtimali.* Tüm bu sorular kısacık zamanda kafamın içine kök salmıştı.

“Sizi tanıştırayım,” diye araya girdi Poyraz. Ortamdaki gerginliği fark etmiş ve kendince müdahale etmek istemişti belki de. “Fulya, Mizgali’nin

sevilen öğretmenlerinden biridir.” Elini yavaşça bana doğru uzattı. “Melek Hanım da Çamlıyayla’nın gönüllü öğretmeni.”

“Öyle mi?” diye sordu Fulya. “Geçicisiniz yani?”

Sıradan bir soru değildi bu. Tüm kadınsal dürtülerimle bu kadının hakkımda bir şeyler bildiğini hissettim. Belki de şu hamilelik şakası kulağına kadar gitmiştir ya da başka bir şey... Sebep her ne olursa olsun bakışlarından hoşlanmamıştım, kelimelerimi tam da bu hissiyata yaslanarak seçtim ama Nurcan abla benden önce davrandı.

“O kısım hiç belli olmaz. Kim gider, kim kalır... Ancak Allah bilir.”

“Katılıyorum, hayat sürprizlerle dolu bir yer sonuçta. Ve ben bu köyü oldukça sevdim. Bu köyü derken... Çamlıyayla’yı yani.” Nurcan ablanın koluna girdim ve gözünü fiskiyeden ayırmayan, şok halindeki Şerif Ali’ye kapıyı gösterdim. “Şimdi izninizle, köyümüze geri dönmeliyiz.”

Vay vay vay, Meloş ablam hoş geldin... O nasıl havalı bir çıkış öyle!

Yumurtalı domatesli saçlarımı şöyle bir savurarak kapıya doğru yürüyordum ki karşımda gördüğüm ulvi şahsiyetle havam yüzümde patladı. Hem de ne patlamak... Önce avlunun çift kanatlı, boyu göğze uzanan kapısında bir gölge belirdi. Serhan hızlı adımlarla içeri girdi ama hemen onun ardından her şey ağır çekimde gerçekleşti.

Tahir.

Ama normal bir Tahir değil. Tam teçhizat haliyle, operasyon esnasında düşmanla kıran kırana savaşırken benim burada olduğumu öğrenmiş de *bir dakika bekleyin, Melek’in içinden geçip geliyorum* demiş gibi çıkıp gelmiş bir Tahir.

Yüzü gözü kamuflaj boyasıyla boyanmış, Fırına gibi bir Tahir!

Başında o siyah bere, yüzünde hafif sakal gölgesi, kamuflajı eksiksiz; omzunda tüfeği, bacağına tabancası, dizlerinde dizlikler... Yeleğinin her cebinden başka bir ölüm ihtimali çıkarken ağzını bile açmadan *YA ALLAH BİSMİLLAH* diyerek girdi içeri resmen.

Yemin ederim ki botların taş zemine vurduğu ses avludaki fiskiyeyi bile susturdu. Nurcan abla taş kesildi, Şerif Ali peçeteyi bırakıp selama durdu ama bence hâlâ kendinde değildi.

Tahir’in gözleri önce etrafı taradı; sanki operasyona gibi ciddiydi. Sonra bana döndü. Öyle bir baktı ki... *Yer yarılsa da içine girsem*, dedim. Hayır, yerin yedi kat altına, yedin bin kat altına! Üstelik yüzünde tek bir duygu yoktu ve yarım saniyeden fazla bakmamıştı. O sert, taş gibi ifadesiyle

avlunun ortasında durduğunda Poyraz tam karşısındaydı. Birbirlerini bulan bakışları yalnızca aralarındaki düşmanlığı bilenler için soğuk rüzgârlar estirirken kıyametin kopacağını hissettirdi.

“Yüzbaşı,” dedi Poyraz yarım bir gülümsemeyle. “Onca zamandan sonra gelişin yine sürpriz oldu. Şaşırtmıyorsun.”

Aynı anda içeri dolan en az yedi adamın varlığıyla irkildim. Hepsi tıpkı Poyraz gibi takım elbiseli ama gözleri tekin olmayan, sessiz tehdit kokan tiplerdi. Tahir tek kaşını bile kaldırmadı; Serhan ise tüfeğini kavrayıp, bakışlarıyla adamlara bir adım atın da görün, dercesine gözdağı verdi.

“Poyraz Alacahan,” dedi Tahir, tıpkı tadını beğenmediği bir şeyi bir süre ağzında dolaştırdıktan sonra tükürmüş gibi. “Seni daha fazla şaşırtmamak isterdim ama bunu sivil olduğum bir zamana bırakmalıyım.”

Cümlesindeki sakinlik, aslında açık bir meydan okumaydı. *O gün geldiğinde şu anki gibi konuşuyor olmayacağız*, der gibiydi. Poyraz’ın gözleri de aynı soğuk karşılıkla parladı. Son görüşmelerinde Tahir’in onu hastanelik ettiğini biliyordum ve bunu yaparken muhtemelen sivildi. Şimdi kastettiği de tam olarak buydu.

Nurcan abla tehlike sinyallerini anında algılayarak bir adım öne çıktı. “Paşam, bir sikinti yok. Gitsek mi biz artık.”

“Neden bu kadar acele ediyorsunuz, Nurcan Hanım?” diye sordu Poyraz. “Yoksa ev sahipliğimden memnun kalmadınız mı? Eğer öyleyse buna gerçekten kırılıyorum.”

“Eksik kalsun senin ev sahipliğin!” diye diklendi Nurcan abla. Son başıyla dışarıyı işaret etti. “Tahir, hadi yengem.”

“Anlaşılan Tunalıların gözü kapıda...” Poyraz’ın mavileri beni bulduğunda, “Peki ya siz, Melek Hanım?” dedi. “Evimi şereflendirmişken bizimle bir akşam yemeği yemez misiniz?”

Teklifi karşısında şaşkınlığımı gizleyemedim. Dudaklarım aralandığında elbette kabul edecek değildim ama...

“Yemez!” dedi Tahir zehir gibi bir sesle. Sonra güldü; sesi gibi, içeni öldürecek bir gülüştü bu. “Horon gibi düşün,” dedi, Poyraz bana horon öğretmek üzereyken aramıza girdiği anlara atıfta bulunarak. “Herkesle yemez.”

Poyraz’ın kaşlarından biri kalktı, dudaklarında alaylı bir kıvrım oluştu. Fulya’nın afallamış bakışları ise doğrudan Tahir’deydi, belli ki onunla konuşacak bir fırsat kolluyordu.

“Sebep, Tunalı? Yanılmıyorsam ihbar üzerine burada olan bir askersin. Gördüğün gibi olay falan kalmadı. Askerlerini ve yengeni alıp gidebilirsin.” Başını bana çevirdi. “Öğretmen Hanım seçim yapmak konusunda özgür.”

Tahir’in göğsü derin bir nefesle şişti. Sakin görünüyor olabilirdi ama asla sakin olmadığını bilmekten öte hissediyordum. O ikisinin birbirine girmesini elbette istemezdim. Poyraz’ın içerideki adamları kadar misliyle dışarıda olduğunu tahmin etmek zor değildi. Tahir’in ise omzundaki tüfekte her birini taraması bir dakikasını bile almazdı. Kan gövdeyi götürdü. Ve esas ürkütücü olan şu ki, Tahir’e bakarken bunu yapmayacağını iddia edemiyordum.

“Öğretmen Hanım,” dedi her iki de kelimeyi Poyraz’ın ağzından çekip alan sert bir vurguyla. “Elbette özgür ama sen Alacahan, bir konuda yanılıyorsun.” Yönünü bana döndüğünde aldığım son nefes bir balık kılçığı gibi boğazıma takılıp kaldı. Kaçacak yerim yoktu, gözlerim ondan başka bir noktaya odaklanamıyordu. Belki bir özür fena olmazdı ama adımları yaklaşmaya başladığında tutulup kaldım.

“Tahir, ben...” diye kısık sesle bir şeyler söylemeye yeltendim ama daha ikinci kelimeyi çıkaramadan koca eli elimi yakaladı. Tereddütsüz bir kavrayışla elimi sıkıca tuttuğunda bana kalan tek şey, yanımda dağ gibi ve belki biraz da ukalaca duran varlığına bakmak oldu. Hayatımın en büyük şaşkınlığıyla...

“Olay kısmıyla teğmenim ilgilenecek,” dedi başıyla Serhan’ı işaret ederek. Serhan, olabilecek en hızlı şekilde başıyla emri alarak bıyık altından gülümsedi. Ardından Tahir, ses tonunu yarım oktav düşürüp kelimeleri en keskin halleriyle özgür bıraktı. “Geliş sebebim daha farklı. Benim hatunu almak için buradayım.”

Kalbim göğüs kafesimden çıkıp avluya düşecekmiş gibi çarpmaya başladığında gözlerim kontrolüm dışında ardına kadar açıldı. Başımı hızla kaldırdım, kirpiklerim heyecandan kırpışırken bir an için bana döndü, gülümsedi şapşal... *Bir de göz kırptı ki...*

Dizlerimin bağı çözüldü, hatta diz diye bir şeyim kalmadı çünkü bütün iskeletim sıcak fırından yeni çıkmış kurabiye gibi ufalanmaya başladı. *Yok, böyle olmaz. Direkt bir hançerle göğüs kafesimi oyup kalbimi çıkar en iyisi tamam mı Tahir? Öyle daha acısız olur!*

“Teğmen, ihbar sahibine ekip yönlendirip araç başına geç. Zamanımız yok.”

Tahir'in emriyle Serhan harekete geçti. Nurcan abla şaşkınlıkla bizi izleyen Fulya'ya imalı bir bakış atıp, "İyi akşamlar olsun, Öğretmen Hanım," dedi nispet yapan sesiyle. "Hayde hoşca kalun."

Tahir'in adımlarına ayak uydururken resmen kendimde değildim. Elim avucunun içinde kaybolmuştu. Beni zırlı araca bindirip kapıyı üzerime kapatana kadar da ağzımı açamadım. Araca biner binmez Tahir direksiyonu kavradı. Elimi tutmasının şokuna şimdiki sessizliğinin korkusu karışınca yusuf yusuf oldum tabii... Burnundan çıkan o derin, sinirli nefes sesi var ya... Sadece o bile korkudan gözümü morgda açmama yeterdi.

Serhan yanına bindikten sonra arabayı çalıştırdı. Başımı cama yaslayıp *Allah'ım sen beni koru* diye başlayarak bildiğim tüm duaları okumaya başladım. Hemen arkamda Nurcan abla ile Şerif Ali birlikte oturuyordu. Şerif Ali kolunu camdan çıkarmış, çoktan ruhunu teslim etmiş gibi ağzının içinde dertli dertli türkü mırıldanıyordu.

Birkaç dakika sonra Tahir'in sesi, yolun sessizliğine düştüğünde refleksle emniyet kemerine asıldım. "Şerif Ali!"

Bu korku Şeftali'nin şoktan çıkmasına yetti. "Emredin, komutanım!"

Tahir'in ateş çıkan gözlerini dikiz aynasında gördüğümde derhal bakışlarımı kaçırdım. "Senin beynini..." dediğinde Nurcan ablanın öksürmesiyle sıradaki kelimelerini yutup, "Senin beynin mesaiyle mi çalışıyor asker?" diye düzelterek sordu.

"Komutanım, ben..."

"Kes!" diye yükseldi ayı. "Seninle konuşmak, boş kovana şarjör takmak gibi. Mizgali'ye gitmek ne demek lan? Poyraz'ın avlusunda oturmak ne demek?"

Şerif Ali'nin kıvrandığını görerek bir iç erimesini yaşadım. Nurcan abla hemen Şeftali'nin elini tutup, "Tahir'im," diye girdi, gerisini nasıl getireceğini bilemeden...

Tahir başını bir an iç geriye çevirdiğinde hemen ben de başımı ters istikamete çevirdim ki göz göze gelmeyelim.

Belki görmezse bizi unuttur, değil mi Meloş? Umut fakirin ekmeği...

"Yenge..." dedi, giderek kararan sesiyle. "Hadi şu gerzek Şeftali beyin yerine saman taşıyor. Hadi o..." Sıra bana geldiğinde her ne diyecekse yine yuttu. "Önündeki sarışın hanımefendiyi de geçtim. Ya hu sen bunların aklına nasıl uyarsın? Senin o herifin kapısında ne işin var yengem be!"

“Haklısın vallahi, ne diyeyim. Kötü niyetimiz yoktu be paşam. Sessizce köyün girişine kadar gidip geri dönecektik. Bak, Allah şahit ki ne Şerif Ali’nin ne de Melek’in-” diye girdi ama Tahir Bey Hazretleri adımı duymasıyla iyice dellendi.

“Ne meleği ula! Şeytanın Tirabzon şubesidir o!” diye patladı hayvan! “Altı üstü bacağını kirip evde oturacaksun. Çok mi zordur? Ha illa gitmek mi isteyesun? Söyle da! Söyledin de yok mi dedük? Bir de gittiği yere bak hele? Mizgali! O itin yuvası! Kafayı sıyracağum, kafayı!” Direksiyona avuççini öyle bir vurdu ki sanki direksiyonun ne suçu vardı. Gaza biraz daha yüklendiğinde çaktırmadan koltuktan aşağı doğru kaymaya başladım. Amacım net; dikiz aynasından göz göze gelme ihtimalimizi yok etmek... Hatta mümkünse o ihtimali uzaya fırlatmak. Ama durmadı. Durur mu hiç? Kulaklarına kadar kızarmıştı resmen. O durmazsa ben de b planına geçerim! Koltukta doğrulup küçük bir kedi yavrusu gibi dikiz aynasından gözlerine baktım. Eh... Nazlı nazlı da kirpiklerimi kırıştırmayı da ihmal etmedim. “Ula sen var ya... İnsanı dinden imandan çıkarırsun! Yeminle senin peşine takıldığım güne söveyrum. Bi’ otur oturduğun yerde, bi’ rahat dur. Sanki başına iş gelince ben uğraşmayacağum! Uğraşan kim? Ben! Kahrı çeken kim? Ben! Sonra çıkmış bana masum masum bakay... Ula bakma öyle, ömür törpisi!”

Öff... Amma sövdün be. Çam yarması ne olacak!

“Ama Tahirciğim,” dedim şirinlikle. “Bence bu kadar sinir iyi değil. Cildine zararlı bir kere. Erken yaşta kırışmak mı istiyorsun yoksa sen? En iyisi ben sana papatya çayı yapayım.”

“Papatya çayı?”

“Hı hı, papatya çayı.”

Dikiz aynasından görünen kaşları bir çatıldı, gören de sanır yedi ceddine küfrettik. “Beni oyle bi’ hale koydun ki komple papatya tarlası girse ne fayda...” Cama dönüp bir dal sigarayı resmen ağzına tepti söylenerek. “Papatya çayı edecekmiş...”

“Cık cık cık, çok ayıp...”

Normalde en cırtlak sesimle karşılık verirdim ama veremedim. Suçluydum. Söz verdiğim halde tutmamıştım. Ama yine de bu kadar yüklenmeseydi iyiydi. Dengesiz herif. Sanki az önce *benim hatunu almaya geldim* dememiş gibi kaynıyordu. Susmamın ikinci sebebi de arabayı müsait bir

yerde durdurup beni dağ yamaçlarından yuvarlayacak olması ihtimaliydi ama şimdilik o kısmı düşünmek istemiyordum. Hoş değildi çünkü.

Neyse ki sustu. Bense camdan dışarı bakıyor, bir yandan dudaklarımı kemiriyordum. Şükürler olsun ki ev yakındı da hemen geldik, derken şak diye geçip gittik ya evi...

“Ama ev...” dedim şaşkınlıkla yerimden kalkarken, “Evi geçtik.”

Serhan bana döndüğünde cevabın ondan geleceğini anladım. “Bugünkü olaydan sonra Miryam teyzenin tansiyonu çıkmış. Sıla muhtardan kendisini Mizgali’ye bırakmasını rica etmiş. Gece orada kalacaktı. Bana da az önce haber verdi.”

“İyi de beni nereye götürüyorsunuz?” diye sorunca Serhan önüne döndü. Anlaşılan sorunun muhatabı o değildi.

“Tahir Bey,” dedim soğuk ve mesafeli bir şekilde. “Nereye gittiğimizi öğrenebilir miyim?”

Dönüp bakmadı. “Elbette, Öğretmen Hanım,” dedi öfkeli sesine keyif de ilştirerek. “Yapılan ihbarın başkahramanı olduğunuz için bizimle karakola kadar gelip ifade vereceksiniz. İzniniz olursa arkadaşlar bir tutanak tutsunlar.”

Gözlerim pörtledi resmen. “İfade mi? Tutanak mı?” Korkuyla Nurcan abla ve Şerif Ali’ye döndüm. “Ay beni tutuklayacaklar mı? Mahpusa mı atacaklar beni!”

Nurcan abla, “Yengem...” diyerek müdahale edecek oldu ama Tahir tam evinin önünde arabayı durdurdu. “Hadi yengeciğim, selamete. Giderken şu yanındaki Şeftali’yi de al, kışına pansuman yapsın senin evde. Karakolda malzeme bırakmadı,” deyince Serhan içtiği suyu püskürterek güldü. Şerif Ali de teessüf ede ede indi arabadan. Ben ise cama yapışıp suratımı ağlayan emoji kıvamına getirerek aşağıda bana hüznü gözlerle bakan Nurcan ablaya son bir el salladım. Ama fayda etmedi, resmen zorla uzaklaştırıldım. Ve ciddi ciddi beni karakola götürdüler.

Araba durduğunda beni masa ve sandalyelerden ibaret, ruhsuz bir konteynere alıp beklememi söylediler. Ben de el mecbur beklemeye başladım.

Bekledim... Bekledim... Bekledim...

Resmen iki saat kadar bekledim. Hatta beklemekten sandalyelerin vidalarını sökecek noktaya geldim. Yumurta kalıntıları saçlarımda, tenimde kurudu artık. Baktım kimsenin geleceği yok, kapının önündeki askere

sanki kapkaç yaparken yakalanmışım gibi, “Şey...” dedim. “Pardon ama benim ifademi ne zaman alırsınız acaba?”

Asker gayet resmi bir tonla, “Tahir Komutan’ımız ilgilenecek,” dedi.

Biraz sonra, “Tahir Komutan’ınız gelmeyecek galiba, başka biri alsa ifademi?” diye teklif ettim ama asker yine aynı cevabı verdi. “Tahir Komutan’ımız ilgilenecek.”

Bu diyalog böyle her yarım saatte bir tekrarlandı. Öyle ki artık eminim, ben, “Tahir Komutan’ınızı eşekler tepsin!” desem asker yine aynı tonda, aynı yüz ifadesiyle, “Tahir Komutan’ımız ilgilenecek,” diyecekti.

En sonra artık bıkmış şekilde, Yıkım Timi’nden birini çağırmasını istediğimde nihayet farklı bir yanıt alabildim. “Yıkım Timi şu anda burada değil.”

Yani... Almasaydım da olurmuş. Tahir ve Serhan’ın vaziyetinden operasyona gideceğini anlamıştım. Zaten Şerif Ali de operasyona gideceklerini ve popişindeki hasar yüzünden kendisini almadıklarını söylemişti daha önce. İyi de o zaman beni neden bekletiyordu ki? Hayır, yerim yurdum belliydi. İsteddiği zaman ifademi verebilirdim.

Bir saniye kadar sonra beynimdeki tüm ampuller yandı. Tabii ya! Bana böyle ders veriyordu AYI! Bir hışımla gitmek için yerimden kalktım ama nasıl gidecektim ki? Kapıdaki asker de emir kuluydu neticede. Komutanının emrini hiçe sayamazdı. Zaten benim yüzümden zor durumda kalmasını da istemezdim. Ama... Uykum da gelmişti. Sandalyeye yerleştim, biraz gözlerimi kapatmak için başımı masaya koymuştum ki kapı açıldı.

“Hanımefendi, lütfen benimle gelin,” dedi kapıdaki asker.

Sorgulamayacak kadar yorgundum. Ayağa kalktım, peşine düştüm. Dışarı çıktığımızda hava karanlık ve soğuktu. Etrafta nöbetçi askerlerden başkası yoktu. Karakolun arka tarafına doğru yürüdük. Biraz sonra başka bir konteynerin önüne geldik. Asker kapıyı açtı, içerisi oldukça düzenliydi. Tam bir askeri oda. Başımı karanlık odaya uzatıp, “Burası neresi?” diye sordum.

“Yüzbaşının odası,” diye cevapladı asker.

Burada olmamın sebebi onun böyle istemesiydi, biliyordum. Dudaklarıma yayılan tebessümle birlikte benim için açılan kapıdan içeri girdiğimde gözlerim pencereden süzülen loş ışığın izin verdiği ölçüde etrafta dolaştı. Tam karşımda kalan pencerenin önünde muntazam toplanmış bir yatak, kenarında katlı vaziyette duran koyu yeşil bir battaniye vardı. Yan

tarafıta onun askeri kıyafetlerinin asılı olduğu dolap, hemen altında pırıl pırıl parlayan botlarla birlikte duruyordu. Duvardaki çivide ise parkası asılıydı. Masanın üzerinde dosyalar, askeri telsiz, düzgünce yerleştirilmiş kalemler... İçerisi buram buram disiplin kokuyordu.

Asker, “Burada istirahat edebilirsiniz,” dedi. Hafifçe başımı salladım, o da kapıyı çekip çıktı.

Yatağa yaklaştım. Göz kapaklarım taş gibi ağırdı. Bu halde yatağına yatmak istemezdim ama böyle olmasını o istemişti. Zaten daha fazla dayanabilecek durumda da değildim. Battaniyeyi kaldırıp kendimi yatağına bıraktım. Ve yüzüm yastığa değer değmez o kokuyu aldım. Tanıdık. Güvenli. En kötüsü... Alışmaya başladığım bir koku. Tahir’in kokusu.

İçimde bir şey titredi. Sadece kokusunun bile üzerimde inanılmaz bir tesiri vardı. Bir adamın kokusunun ısısı olur muydu? Onun vardı işte. Sıcacık kokusu. Bakışları ne kadar soğuksa kokusu o kadar sarıp sarmalıyor, o kadar ısıtıyordu. O kokunun içinde nefes almak, kalbimin pofuduk bir yastık gibi yumuşatmıştı. *İşte bu yüzden*, dedim içimden. *İşte bu yüzden korkuyorum*. Çünkü bu kokuya alışmak, O’na alışmak demekti.

Ve buradan gitmeme, tüm her şeyi, Çamlıyayla’yı ve Tahir’i arkamda bırakmama birkaç haftadan fazlası kalmamıştı.

Gözlerim kapanırken kendime ettiğim o itirafı bir kez daha ve sessizce kabullendim. Geçmiş acıtıyordu, orada bir yerde hâlâ taptaze duran kırgınlık acıtıyordu, onu dünyaya getiren kadının bana duyduğu nefret acıtıyordu, kendimden emin olamayışım, sevmeyi ve sevmeyi bilmiyor oluşum acıtıyordu ama... Bana hissettirdikleri, hayatım boyunca yaşadığım en güzel şeydi. Bir zamanlar o da mı böyle hissetmişti? Hem de bana karşı... Bu soruyu içimde evirip çevirirken gözlerim ağırlaştı. Ve uykuya dalarken bile gülümsüyordum.

Karanlığın bir noktasında bir hareketlilik hissettim. Bir çift kol beni yatağın sıcaklığında kavradığında ve bedenim huzurla uyuduğum yerden ayrıldığında gözlerimi açamadım. Direncim yoktu ama başımın yaslandığı göğüs, tıpkı ayrıldığım yer gibi toprak kokuyordu.

“Gel bakalım, başımın belası...” diye mırıldandığını duydum. Ardından üzerime bir şey örtüldü. Taşındığımı, adımlarının ritmince sallanan bedenimden fark ettim. Arabaya yerleştirildiğimde gözlerim bir parça aralandı. Onu gördüm, toz toprak içindeydi. Terli ve yorgun görünüyordu. “Evine götüreceğim, uyu,” dedi.

Mırıldandım, yine gözlerim kapandı. Motorun uğultusu eşliğinde yol aldık. Bir süre sonra onun telefonla konuşan sesi beni yeniden uyandırdı. Aslında uykum ağırdı ve Tahir alçak sesle konuşuyordu ama sanırım kiminle konuştuğunu anlayan zihnim hazır ola geçmek istemişti.

Direksiyonu çevirirken, “Ana,” dedi. “Bu saatte mi? Yarın olmaz mı?” Dinledi, duyduğu her ne ise hoşuna gitmedi. “Tamam, alıp getiririm.”

Annesi her ne istediye hoşuna gitmemiştir ama itiraz etmeden direksiyonu çevirdi. Yolun eğimi değişti, araba dağa tırmanmaya başladı. Karanlıkta ilerlerken dışarıda yalnızca ay ışığı ve farların aydınlatığı toprak yol vardı. Yol kıvrımlı bir hal alırken daralmış, camdan giren rüzgâr serinlemişti. Yol boyunca bir uyuyup bir uyandım. Bir süre sonra dağ kokusu tamamen ciğerimdeydi. Araba yemyeşil bir yaylada yavaşladığında karşımda, orta yerde tek başına duran bir yayla evi belirdi. Evin kiremit çatısı eğimliydi; bacası taş örme, duvarları yarı taş yarı koyu renkli ahşaptandı. Geniş verandası, önünde küçük bir sundurması, yan tarafında tahta bir bank vardı. Bankın hemen yanına ise demirden eski bir salıncak konulmuştu. Çevresinde başka hiçbir yapı yoktu; gündüz nasıldığını bilmem ama gecenin karanlığında ürkütücü derecede ıssız görünüyordu. Üstelik hava burada çok daha soğuktu. Klima açık olmasına rağmen üşüyen bedenim büzülerek koltukta küçücük kalmıştı.

Karanlığın içinden, “Bekle burada,” dedi. “Hemen döneceğim.” Tüfeğini omzuna asıp arabadan indi, eve doğru yürüdü. Sessizlikte adımlarının tahtaya vurma sesi bile yankılanıyordu. Birkaç dakika sonra elinde bir poşetle geri döndüğünde direksiyona geçip kontağı çevirdi. Motor boğuk bir ses çıkarıp sustuğunda ne olduğunu anlamış gibi homurdandı ama bir kez daha denedi. Yine olmadı.

“Senin yapacağın işi sikeyim Pekmez!” dedi dişlerinin arasından. “Bin kere sana *şu yakıt deposunu tamir ettir*, dedim beyinsiz herif.”

Dağın başında yalnızca biz vardık ve şartlar buyken arabanın bozulmuş olma ihtimali tümüyle uykumu kaçırmaya yetti. Hemen yayıldığı koltuktan doğrulup, “Tahir!” dedim endişeyle. “Araba mı bozuldu len?”

Gözucuyla bana bakıp, “Yok,” dedi. “Küsmüş, gönlünü almaya çalışıyorum.”

“İnsan gibi bir şey sordum burada!”

Kapıyı açıp indi ve kaputu kaldırdı. Birkaç dakika uğraştıktan sonra geri döndü ve o dahiyane cevabı verdi. “Araba bozulmuş.”

Elimi çeneme götürüp, “Çok mu bozulmuş?” diye sordum alayla. “Bir de çiçekle gönlünü almayı deneseydin.”

Karanlıkta bir siluet şeklinde görünse de güldüğünü anladım. Hemen telefonumu çıkardım ama daha ekranı açmadan, “Burada çekmez,” diyen sesini duydum.

Yok ama artık! Şimdi bir de burası yayla evi değil de pansiyon çıkmıyor muymuş? İçeride de sadece tek yatak kalmış falan... Mis gibi klişe!

Sanki istemezdik, Meloş...

Düşüncesi bile boğazımı düğümlerken, “E peki ne yapacağız?” diye sordum.

Sakince, “Kalacağız,” dedi. “Başka çare yok. Gün ağarınca benzin deposuna göz atarım.” Başıyla içeriye işaret etti. “Kilerde yakıt vardır.”

Dönüp eve yürürken arkasından bağırdım. “Madem tamir edebileceğin bir şey, neden şimdi etmiyorsun! Senin yüzünden saatlerce leş gibi bekledim zaten!”

Bana döndüğünde cebinden telefonunu çıkardı, flaşını açıp üzerine tuttuğunda botlarından pantolonuna kadar çamur içinde olduğunu gördüm. Ben yanında temiz bile kalıyordum.

“Sekiz saat aralıksız arazi taradım,” dedi, sesi sahiden de yorgundu. “Dağ geçitlerinde, sırt hattında, iz sürerek... Aralıksız dediğim kısımda ciddiydim. İzninle biraz dinleneyim, Öğretmen Hanım.”

Omuz silkip daha alçak sesle konuştum. “Peki madem...”

İstemeye istemeye arkasından içeri girdim. Tahir gaz lambasını yakığında sarımsı loş ışık usulca bütün odaya yayıldı. Odanın duvarları kalın, ahşap kütüklerden yapılmıştı. İçeride yoğun odun kokusu vardı. Pencere kenarında geniş bir divan duruyordu ama üzerine atılan beyaz yorgan ve kabarık yastıklarla, daha çok insanda içine gömülme hissi uyandıran bir yatağa benziyordu. Serhan’ın öve öve bitiremedi yer orası olmalıydı. Divanın yakınında döküm soba, yanında odun dolu bir kova duruyordu. Başucunda ise ahşap bir şifonyer, üzerinde gaz lambası ve küçük bir vazo içinde çiçekler salınıyordu. İçeride eski, samimi bir sıcaklık vardı.

Gaz lambasının yumuşak, sarı ışığı karanlığı yutarken sobanın kapağını açtı, odunları intizamla yerleştirip bir parça çıraya kibriti çaktı. Kısa sürede büyüyen alevler sobanın yuvarlak kapağından taşmak için birbiriyle yarışırken içeri sıcak bir ışık yayıldı. Sonra sobanın yanındaki leğene eğilip büyük avuçlarına sıgdırdığı suyla elini yüzünü yıkadı. Sobanın üzerine ise

dolu bir güğüm bıraktı. “Temizlenmek istersen banyo yukarıda. Su birazdan hazır olur.”

Şu an en tek istediğim şey elbette ki sıcak bir banyoydu ama... “Temiz kıyafetim yok.”

Ahşap şifonyeri işaret etti. “Orada yengemin kıyafetleri var.”

Şifonyere yöneldim, dizimin üzerine çöküp kapağını açtım. Bir rafta katlanmış kıyafetler vardı, çiçekli desenlerinden Nurcan ablaya ait oldukları belliydi. İçlerinden bir kat kıyafeti ve gaz lambasının tekini aldım. Yukarı çıkan dar ahşap merdivenler gıcırdayarak bana eşlik etti.

Yukarıda yalnızca banyo vardı. Beyaz fayanslar, ahşap duvarlar, duvar kenarında temiz bir küvet ve duvara çivilenen askı rafa sıralanmış havlu ve sabunlar... Artık beyaz denemeyecek kazağımı üzümlere çıkardım, altımda yalnızca beyaz atletim kalmıştı ve o da rezalet durumdaydı. Hatta sutyenim de! Eteğimle birlikte onları da çıkardım. Maalesef Nazife nene haklıydı, ancak *A cup* olan memişkolarım sutyensizliği çok da sorun etmezdi. Çok geçmeden kapı hafifçe tıklandı. Kapının önüne bir güğüm bırakıldığını ve adımların uzaklaştığını duydum. Güğümü alıp yarısı dolu olan kovaya boşalttım. Sıcak suyun buharı yüzüme vurunca, “Oh be!” diye içimden geçirdim. Isı tam istediğim gibi sığa yakın ılıktı.

Ama burada şampuan yoktu. Mecburen duvar rafındaki küçük, beyaz sabunlardan birini aldım. Hayatımda ilk kez katı sabun tutuyordum ve... garipti. Önce saçlarımı temizledim.

Yumurta yı çıkarmak öyle kolay olmadı; sanki saç diplerime kazık çakmıştı. Sabunla oarak vücudumu da yıkadıktan sonra temiz havlulardan biriyle kurulandım. Kirli kıyafetlerimi bir poşete koyup giderken almak üzere banyonun bir köşesine bıraktım.

Nurcan ablanın çiçek desenli şalvarını ve beyaz boğazlı kazağını giydiğimde, “Ay şu halime bak! Resmen köy pazarı defilesine çıkmaya hazırım!” diye acıdım kendi kendime. Evet, Nurcan ablaya yakışıyor olabilirdi ama benim tarzım hiç değildi. Neyse... En azından artık temizdim ve yumurta kokusu yerini beyaz sabun kokusuna bırakmıştı.

Merdivenlerden inerken şalvarın paçaları adım attıkça hafif hafif sallanıyordu. Boğazlı kazak çeneme kadar çıkmış, beni iyice kundaklamıştı. Islak saçlarım ise omuzlarımdan belime doğru sallanıyordu. Ahşap basamakların gıcirtısı evin sessizliğinde yankılanırken alt kata adım attığımda Tahir’le göz göze geldik. Bakışları kısa bir an için üzerimde gezindi. Baştan

aşağı süzerken gülümsediğini fark ettim. Hoşuna mı gitmişti yoksa alay mı ediyordu? Ayrıca sobanın başında ne yapıyordu?

Bakışlarımı aşağı indirdiğimde sobanın üzerinde sahanda yumurta pişirdiğini gördüm. Ve resmen o kokuyu takip ederek yanına yaklaştım. Yumurtanın sarıları hafif titriyor, kenarları tereyağında cızırdarken mis gibi kokusu yayılıyordu. Çıra ile tereyağının birbirine karışan o ağır, davetkâr kokuyu içime çektiğimde acıktığımı fark ettim. Kendi rutinimde bu saatlerde bir şey yemem söz konusu bile değildi ama şimdi yalanmaya başlamıştım bile. Üstelik bu kadar da değildi. Divanın önünde küçük bir sini vardı. Daha önce orada değildi. Tahir kurmuştu. Üzerinde lavaş, küçük bir tabakta siyah zeytinler, köy peyniri ve ince belli bardakta biri demli, diğeri açık iki çay vardı. Sininin üzerinde çayın dumanı dolaşıyordu.

Ben banyo yaparken sadece bizi doyurmak için uğraşmamıştı. Üstündeki operasyon tozunu atmak için kamuflej pantolonunu çıkarıp yerine gri bir eşofman giymişti. Botlarını da çıkarmıştı, ayakları benimkiler gibi çıplaktı. Gövdesinde hâlâ asker yeşili, kısa kollu fanilas vardı. Pişen yumurtayı siniye alırken tekrar bana baktı ve... Bıyık altından tekrar gülümsedi.

“Komik bir şey mi var?” diye sordum elimi bel boşluğuma yerleştirerek. Bakışları şalvarımı inceler vaziyetteydi. “İlk kez mi şalvar giyen bir kadın görüyorsun?”

“İlk kez şalvar giyen bir kadın görmüyorum.” Sininin başına bağdaş kurup oturdu. “Ama ilk kez şalvar giyen bir Barbie görüyorum.”

“Gayet yakıştı bana,” dedim kollarımı birbirine kavuşturup. Diklenme modum açıktı.

“Aksini söylemedim,” dediğinde yutkundum. Evet, söylememişti. “Başına bir yazma fena olmazdı. Karıştır ha oraları, belki bulursun.”

Kendimi tutamayıp güldüğümde avucunu sol yanındaki boşluğa dokundurdu. “Otur.”

Oturup sırtımı divana yasladığımda çıplak ayaklarımı da sobaya uzattım. Sıcak su sayesinde bedenimdeki soğuk kırılmıştı ama tam anlamıyla ısınmış sayılmazdım. “Yiyecek bir şeyler olduğuna göre buraya sık geliyorsun?”

Bir parça lavaş bölüp sahana daldırdı. “Arada gelirim. Daha çok abimle yengem gelir.”

Muhtemelen Güldane Hanım'dan kaçıp biraz nefes almak ve baş başa kalmak için...

“Hangi aralar mesela?”

Lokmasını yutup lavaşı önüme ittiğinde başımı iki yana salladım. “Bu saatte yemesem daha iyi.”

“Sebep?”

“Farkında mısın bilmiyorum ama saat sabah beş bile olmamıştır.”

Saatini kontrol edip *ne olmuş yani* der gibi baktı. “Uyumam gereken saatte yemek yiyemem. Midem bu saatte çalışmıyor. Anlayacağın, yersem kilo alırım.”

Bir büyük parça daha lavaş böldü, arasına yumurta sıkıştırıp ağzına attığında dudaklarımı yaladım. Ciddi anlamda canım çekmişti. “Miden saatin kaç olduğunu nereden biliyor? Gizlice ye, sırrını tutarım.”

Bir an ciddi mi diye yüzüne baktım, hatta ciddi olduğuna inanmış-
tım ki dudağının kenarındaki küçük tebessümü görerek kahkaha attım. Onunla bu saatte, burada ve bu vaziyette olduğuma inanamıyordum. Belki de hâlâ uyuyordum ve bu da sıcacık bir rüyaydı. Onun kokusunda uyuduğum için görüyordum bu rüyayı. Eğer öyleyse, evrenden bir süre -uzun bir süre- daha beni uykuda bırakmasını rica etmeliydim. Garip bir şekilde huzurlu hissediyordum. Üzerimdeki çiçekli şalvar ve beyaz kazakla komik görünüyor olabilirdim ama onun bakışlarının üzerimde olduğunu bilmek, sobanın ısısından daha fazla ısıtıyordu.

“Soruma cevap vermedin?”

Parmakları demli çayına uzandı ama bakışları önümdeki çaya takıldığında şeker kasesinin kapağını açtı ve oradan beş şeker alıp birer birer çayımın içine bıraktı. Çaya düşen her şekerde ben de şekerler gibi yavaş yavaş eridiğimi hissettim. Unutmamıştı. Bunu da unutmamıştı.

“Kafa dinlemek istediğim zamanlar gelirim. Ya da böyle operasyon arasında.”

Çayımı karıştırmaya başladım. O da kendininkini yudumladı. “Operasyon arası derken, daha bitmedi mi?”

“Bitmedi, tim bölgede.”

“O zaman sen neden geldin?” diye sordum merakla.

Suç işlerken yakalanmış gibi kaçırıldı bakışlarını. “Lavaş azaldı.” Ayakları-
nırken kalan lavaşı önüme itti. “Bir şeyler ye. Merak etme, kuş kadarsın.”

Ay bize fit mi dedi? Çok güzelsin bebeğim, Victoria's Secret mankenleri yanında halt etmiş. Ne dedi!

Yürüdüğü mutfakı inceledim. Açık mutfaktı, girişin sağ tarafında kalıyordu. Açık raflarda tabaklar ve bardakların üzerlerine dantel örtülmüştü. Tezgâhın altı dolap yerine çiçek desenli örtüyle kapatılmış, tezgâhtaki minik rüpün üzerinde desenli emaye çaydanlık duruyordu. Lavabonun önündeki küçük pencereden azıcık ay ışığı sızarken son yıkanan bulaşıklar lavabonun yanına dizilmişti. Fazla eşya yoktu ve her şey düzenliydi.

Tezgâhın altındaki örtüyü aralayıp beyaz çuvaldan birkaç lavaş alıp geri döndü. Benim gibi sırtını divana yasladı, ayaklarını sobaya doğru uzattı. Aramızda sini olmasına rağmen ayaklarımız yan yana düşmüştü ve aradaki fark istemsizce gülümsetecek kadar belirgindi. Onun ayakları epey büyüktü; düzgün kemikli, orantılı parmakları vardı. Sobanın sıcaklığıyla hafifçe kızarmış, kemik hatlarını daha da belirginleştirmişti. Benim pembe ojeli ayaklarım ise hem küçüklüğüyle hem de ince yapısıyla onunkilerin yanına yok gibiydi.

Başımı çevirdiğimde onun da benimle aynı noktaya baktığını görerek güldüm. “Kaç numara? Yüz falan var mı?”

“Kırk yedi.”

“Oha!” dedim gerçek bir tepki vererek. “Dev falan mısın?”

Parmaklarını boynundaki asker künyesine götürdü. Her hareketinde birbirine çarparak sobadan yükselen çıtırtılara karışan bir ses çıkaran o metal künye... Ona çok yakışıyordu.

“İki metre adamın senin gibi otuz altı numara ayağı mı olsun?”

Beş şekerli çayımı yudumlarken keyifle gülümsedim. Hatta o kadar keyiflendim ki bir parça lavaş koparıp sahana daldırdım. “Demek otuz altı numara olduğunu unutmadım.”

Kaşları çatıldı. “Tahmin.”

“Hım...” Parmaklarımın arasındaki çay bardağını salladım. “Beş şekerli içtiğimi de tahmin mi ettin asker?”

Başını cama çevirdiğinde ağzının içinde bazı kelimeler çevirdi. Sanırım... Bir kısmı küfürlüydü. “Hayatımda çayı beş şekerli içen başka bir tatlı canavarı olmadı,” deyince aklımdan geçenler beni ürküttü.

Fulya Öğretmen’i gördüğümde hissettiğim o rahatsız edici kıpırtıyı anımsadım. Ve merak ettim; hayatından kimler geldi, kimler geçti ya da hayatında hâlâ biri var mıydı? Benden sonra benim kadar sevmiş miydi birini mesela? Bir zamanlar bana baktığı gibi bakmış mıydı? Soramazdım ki...

Cümlelerimiz kendi köşelerine çekilip sessizliğe gömüldüğünde içeriyi dolduran tek şey dışarıdaki rüzgârın uğultusuydu. O uğultu kapının eşiğine kadar gelip pencerelerin kenarından içeri sızmaya çalışıyor, soğuğun ince parmakları ahşap duvarlarda gezinip ses bırakıyordu. Arada bir rüzgâr hızlanıyor, boş salıncağı sallıyor, sertçe camlara vuruyordu.

Ateşin çıtırtıları bu uğultunun içine ince ince karışırken odanın loş ışığında, sobanın demir gövdesi turuncuya çalan kızıl bir nefes alıyormuş gibi parlıyordu.

Canım tatlı bir şeyler isteyince çantama uzanıp çilekli şekerlerimden birini çıkardım, ağzıma attım ve yavaşça emmeye başladım. Reglim yakındı. Biraz çikolata stoklasam hiç fena olmayacak diye geçirdim içimden. Yoksa kesme şekere muhtaç kalacaktım.

“Çiçekler...” Uzun sessizliğin arasına alçak sesimle sızdım. “Teşekkür edememiştım. O güzel pembe güller için teşekkür ederim, Tahir.” *Ve pembe gülleri sevdiğimi unutmadığın için de teşekkür ederim.*

Başını hafifçe eğip kaldırdı. “Eyvallah.”

“Çok mu kızdın bana?” diye sordum. “Yani... Mizgali’ye gittiğim için.”

Cevap vermek için bekledi. Hatta o kadar bekledi ki cevap vermeyeceğini düşündüm ama bir süre sonra bardağını siniye bırakıp başını bana çevirdi. “Melek,” dedi o ciddi sesiyle. “Sen bugün ne yaptığının farkında mısın?”

“Sadece Şerif Ali’ye yardım etmeye çalışıyordum.”

“Birine yardım ederken kendini riske atıyorsan o yardımın kıymeti olmaz.”

“Ama-”

“Aması yok.” Gözlerindeki ifade yumuşak değildi. Bugünü hatırlatmam omuzlarının yeniden gerilmesini sağlamıştı. “Ne istiyorsun? Kapının önüne adam mı dikeyim? İstedığın buysa bunu da yapabilirim. Burnunu dışarı çıkardığın an haberim olur ve emin ol, ben istemeden bir adım bile uzaklaşamazsın.”

“Bu kadarını yapamazsın!”

“Mecbur bırakırsan neler yapacağımı tahmin bile edemezsin.”

Ciddi anlamda sinirlendiğimi hissettim. Ben yirmi beş yaşında özgür bir kadındım. Onu elbette ki anlıyordum ama üzerimde bu denli hâkimiyet kurabileceğini sanıyorsa fena halde yanılıyordu. “Nasıl bu kadar emin olabilirsin Poyraz’ın kötü biri olduğuna?” diye sordum. Sesimde hem

merak hem de sitem vardı. Ama gözleri... O gözler bir anda parladı, öyle sert baktı ki üstümde bir anlık kasvet rüzgârları esti.

“Anma şu herifin adini! Gaybana dediysem öyledur.”

Yerinde duramadı, ayağa kalkıp arkasını döndü. Omuzları gergindi. Birkaç adım uzaklaşıp palaskasına asıldı, başını göğe kaldırdı. Sakinleşmeye çalışıyordu, farkındaydım. Kalbimi kırmamak için kendini zorla tuttuğunu hissedebiliyordum. Poyraz onun hassas yeriydi. Mercan da öyle. Onlar birlikte anıldığında Tahir’in içinde fırtınalar kopuyordu ve o fırtınaları boynunda damar damar gerilmiş kaslardan okuyabiliyordum.

Bir süre sonra yeniden bana döndüğünde göğsü hâlâ taş gibiydi ama gözlerindeki dalgalı deniz biraz olsun durulmuştu. “İyi olsaydı müsaade alırdı,” dedi hüküm verir gibi.

“Ne?”

“Mercan’a kıymet verseydi,” diye devam etti, sesi bu sefer daha doğrudan, daha keskin. “Gizli sakli görüşmek yerine gelir, atasından müsaade alırdı.”

Alaycı bir gülüş geldi dudaklarıma, gözlerimi kaçırarak güldüm. “Bu... Çok romantik ama biraz da gerçek dışı. Gizli görüşen birçok çift var. Emin ol, bir kısmı evlenip çoluk çocuğa bile karıştı. Bu şekilde kıymet ölçülmez.”

“Yaptım bitti!” dedi sertçe. “Burası geldiğin yere benzemez, Öğretmen Hanım. Dağı, toprağı, örfü, sözü başka. O kodaman babanın veliahtının o zamanlar reşit bile olmayan bir kızı gizli gizli arayıp buluşması sevmek değildir. Düşüncesizliktir. Saygısızlıktır,” dedi sakın kalmak için kendini zorlarken. “Adam olan düşünür ula! Biri görür de adına zeval gelir diye akli çıkar akli. Adam olan sevdiğini saklamaz. Gerekirse dayak yiyeceğini bile bile gider, kızın büyüğünün karşısına geçer. Başını öne eğer, der ki; *ben sevdim, müsaade var mıdır?*”

Kuruyan dudağımı dişlerimin arasına çektiğimde aklımdan geçen soruyu sormamam gerektiğini biliyordum. Ayağa kalkıp ona yaklaştığımda durduğum yer dış kapının önüydü. “Sen öyle mi yaptın?” diye sordum. Sorulmaması gereken soruların en başında geleniydi belki ama tutamadım.

Tepki vermedi, nefes aldığını bile söyleyemezdim. Aramızdaki mesafe ancak birkaç adımla ölçülürken bir süre bana bakmaya devam etti. Harekete geçtiği ilk an kaldırdığı kolunu başımın yanından uzattı ve avucunu arkamdaki kapıya yasladı. Üniformasının sert kumaşı neredeyse tenime dokunurken çıplak ayaklarımız temas ediyordu. O kadar yakındı ki... Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Gözlerim onun gözlerine kilitlenmişti. Ve ateş artık sadece sobada değil, onun gözbebeklerinde de yanıyordu.

“Öyle yaptım,” dedi daha alçak ama hâlâ baskın bir biçimde. Kokusu ciğerlerimi işgal ederken nefesimi tutmak istiyordum. “Abine haber vermeden kız çağırса da gitmedim yanına.” Bakışları yavaşça gözlerimde gezinirken kalp atışlarımın müthiş bir hızla göğüs kafesimin tekmelediğini hissettim. “Destursuz ne sevdasını ağzıma aldım ne karşısına çıktım. Bir gözüne baktıysam...” Başını biraz kaldırdığında çenesi kaskatıydı. Kirpiklerinin altından bakıyordu yüzüme. “... bin kere düşündüm ben.”

Öyleydi, gerçekten öyleydi. Bir araya gelişlerimizin her seferinde abimin haberi oluyordu. Bana açıldığında o gün bile abimin haberi vardı. O günü düşündükçe yanmaya başlayan gözlerimi dizginlemek için başımı eğdim ama gözlerimin dolmasına engel olamadım. İçimde geçmişten gelen bir sızı vardı. Artık üzerini hiçbir şekilde örtemediğim, saklayamadığım, Tahir’in gözlerinde baktıkça nükseden derin bir sızı. İlk damla yanağıma düştüğünde ağzının içinde bir dizi küfür dolaştı ama anlayamadım. Bakışlarına yerleşen pişmanlıkla birlikte gözlerime bakıp, “Ağlama,” dedi. Dedi ama tutamadım ki kendimi. İçimi çektiğimde bir damla daha düştü gözlerimden. “Hay, sikeyim böyle işi... Ağlama da kızım!”

Ağladım; çeşme gibi, sel gibi aktı gözyaşlarım. Tahir başını arkaya atıp dişlerinin arasından öyle bir of çekti ki karşiki dağlar yıkılmadıysa bile içimdekileri çoktan yerle bir oldu.

Derken... Elini kaldırdı. Çeneme dokundu. Nasırlı ama şaşılacak kadar yumuşak parmaklarıyla yavaşça kaldırıncı göz göze geldik. Gözlerine baktım, içim yine sızladı.

Başparmağı çenemden yukarı tırmandığında gözyaşımı usulca sildi. “Melek,” dedi ama sesi nasıl derinden, sıcacık. Kaşları biraz inmiş, gözleri şefkatle bakıyordu gözlerime. “İnsanlara böyle körü körüne güvenemezsin. İnanamazsın. Çoğu senin pembe dünyana ait olamayacak kadar kirli. Onları tanımıyor olmanı anlarım, tanıma da zaten. Ben tanırım, beş para etmeyen ciğerlerinin kokusunu bin metre öteden de alırım. Çok bir şey istemiyorum senden. İzin ver, senin yerine de alayım yavrum.”

Ayak parmaklarımdan başlayan bir sıcaklık, bir karıncalanma yükseldi, bacaklarım boşaldı sandım. Midemde bir kıpırtı, sanki biri içeriden yastıkla dövüyor gibiydi. Gözlerim doldu ama bu sefer ağlamak için değildi. Parmak uçlarımdan başlayıp soğumaya başladığımda içimde kramp gibi sancılı bir şey hissettim. *Yavrum mu? Ben mi?*

Bakışı da hâlâ öyle; derin, gerçek, hem buyurgan hem merhamet yüklü. Eli hâlâ çenemde, hâlâ sıcak, hâlâ titretici.

Ay bir dakika! Beynim çalkalandı. Rubum göğüs kafesimi parçalaya parçalaya çıkmak istiyor! Kolonya getirin a dostlar! Yok... Beni direkt kolonya fıçısının içine tepin. Evet evet, tepin beni. Bu kalp atışlarım başka türlü dincek gibi değil... Öyle birden söylenir mi be insafsız? Ağzımdaki şekeri yutup geberme ihtimalim yüzde kaç biliyor musun sen!

Heyecandan öksürdüğümde şekerim dudaklarımın ucuna kadar geldi. Bakışları dudaklarıma kaydığında bunun bir refleks olduğunu düşündüm ama öyle değildi. Şekerimin ıslattığı dudaklarımı bir şenlikmiş gibi izliyordu. Ve bunu yaparken, onun da dudakları hafifçe aralanmıştı. “O ağzındaki nedir?” diye sordu, oyunbaz bir tonla.

Yutkundum, sanki söyleyeceğim iki kelimeyi boğazımın ortasına çiviyile çakmış gibi zor çıkardım. “Çi-çi... çilekli şeker.”

Kaşlarından biri usulca kalktı. Bakışları hâlâ dudaklarımdaydı ve kalbim sanki göğsümde değil, kulaklarımın içinde atıyordu. Bozuk bir plak gibi, ritmini kaybetmiş bir davul gibi, dünyanın en saçma ama en gerçek şeyi gibi... “Güzel midur?”

“Şey... Güzel galiba.”

Dudaklarının kenarına hafif bir gülümseme yerleştirip başım omzuna eğdi. “Baa yok midur?”

Ay... Nefes? Nefes alma işi nasıl yapılıyordu, unuttum ben yine.

“Bitti,” dedim, kaçamak bir sesle.

Gözlerini kısıp dudaklarımda gezdirmeye devam etti bakışlarını. *Neden yapıyorsun bunu? Öleyim mi ben? Hı? Öleyim en iyisi. Şimdi, burada, kollarının arasında mevta olup gideyim...*

“Yoo, bitmemiş. Göreyrum ben... Ha oraya varidur.”

Anlamadım. Yani beynim anlamak istemedi. “Na-nasıl yani?” dedim, sesim neredeyse bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Cevap vermek yerine eli yön değiştirdi. Parmaklarının sıcaklığı dudağımın kıyısına değdiğinde bütün vücudumdan ince bir elektrik akımı geçti. Ürperdim. Dudaklarımı usulca araladığında ve nefesim bir anlığına tamamen durduğunda parmakları dudaklarımı hafifçe araladı ve daha ne olduğunu idrak edemedi dilimin ucundaki şekeri aldı.

Bakışları gözlerime çıktı; derinliği nefesimi boğazımda tutacak kadar yoğun. Şekeri ağzına attığında ve gözlerini usulca kapattığında şekeri dilinin üstünde döndürdü. “Im...” diye mırıldandı yavaşlayan ve derinleşen sesiyle. “Güzelmış...” Gözlerini tekrar açıp bana baktığında bakışlarının

cüretkârlığı içimdeki bütün dengeleri altüst etmişti. “Arada ikram et da... Kendine mi Müslüman’sın sen?”

Gülümsemek istedim, yapamadım. Oysa benim gibi biri için gülümsemek dünyanın en kolay eylemiydi. Kalbim ve beynim kelimenin tam anlamıyla savaşıyordu; biri *kaç* diye bağıırıyordu, diğeri kalmam için yalvarıyordu. Ama her halükârda, bacaklarımın beni ondan uzaklaştırmaya niyeti yoktu. Aklımda hâlâ o cümle yankılanıyordu. *Ben, benim hatunu almaya geldim.* Dudaklarının arasından hiç çıkmamış da kalbimin tam ortasına yazılmış gibi uzakta duruyordu o cümle. Elimde hâlâ onun sıcaklığı vardı; parmak uçlarımda, dudaklarımda, avuçlarımda içinde, tenimin en derin katmanlarında. Hiç kimsenin hissettiremediği gibi, hissettirmesine izin vermediğim gibi... Ama anlayamıyordum.

Bu yaşadığım başka bir arkadaşımın başına gelseydi, eminim ki bilmiş bilmiş yorumlar yapar, *bu adam sana hâlâ yanıyor* derdim. Ama insanın kendi başına gelince başka oluyormuş. Hele ki bu kişi, hayatında hem en güzel hem de en ağır anıların sahibi ise. Neden böyle tutkuyla koruyordu beni? Sadece bir görev duygusu muydu, yoksa hâlâ içten içe sakladığı bir biz var mıydı? Meyhanede, o daracık tuvalette konuşmuş gibiydik. Ama hatırladıklarım o kadar bulanıktı ki zihnimdeki parçaları bir türlü bir araya getiremiyor; getirebildiklerime ise inanmaya cesaret edemiyordum.

Evet... Bir zamanlar beni sevmişti. Bundan zerre şüphem yoktu. Ama nasıl ayrıldığımızı da biliyordum. Bu yüzden kendime hep aynı soruyu soruyordum; insan, kalbini böylesine yağmalayan birini ne kadar zaman geçerse geçsin sevmeye devam edebilir miydi?

İşte bu sorunun cevabını asla bulamıyordum.

Belki de en çok korktuğum şey cevabı bulduğumda içimdeki bütün savunma duvarlarının tümüyle ve geri dönülmez olarak yıkılacak olmasıydı.

“Tahir ben...”

“Biliy misun?” diye sordu bir anda. “Bir konuda küçük bir yalan söylemiş olabilirum saa.”

“Hangi konuda?”

“Meyhanede beni öpmediğini söylemişim ya hani. Yalandı o.”

Utanmak? Hayır. Hissettiğim şey daha başka bir şeydi. Parmaklarım koluna tutunduğunda onu itmek, kaçmak istedim ama izin vermedi. Ellerim kollarında öylece asılı kalakaldı. Bir konuda haklıydı, o istemeden kaçamazdım.

Kirpiklerimin altından yüzüne baktım. “Ya-yalan mıydı?”

"Yalandı," diye cevapladı tereddütsüzce, gözlerimi bırakmadan. "Öp-rün beni."

Bellegim içindeki anılar taradı; parçalı ve bulanık görüntüler... Öpmüş müydüm gerçekten? Neresinden öpmüştüm?

"Ben..."

"Ve şimdi sıra bende," dediğinde zaman kütle gibi ağırlaştı.

İçimde binlerce çılgılık, göğsümde patlayacak gibi atan bir kalp... Her anlamda tutulup kaldım. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Varsa bile ke-sinlikle yapmak istemiyordum. Onun kollarının arasında kalmaya devam etmek istiyordum. Beni öpmek mi istiyordu? Evet, öpsün istiyordum. Kendimi ona bırakmak istiyordum.

"Beni-" dedim kuruyan dudaklarımla. "Beni öpmek mi istiyorsun sen?"

Başını salladı, yavaşça. Şeker yüzünden onun da dudakları ıslaktı. Çilek kokusunu alabiliyordum. Tatlı ve baş döndürücü... "Evet, Öğretmen Ha-nım. Seni öpmek istiyorum," dedi açık bir şekilde.

Kalbim göğsümden fırlayacak kadar hızlı çarpıyordu. Kaburgalarımın altında yayılıp büyüyen bir sıcaklık, derinlerime işleyen ipe sapa gelmez bir heyecan vardı. Ona verecek sözlü bir cevabım yoktu. Kelimeler, pembe bir kelebeğin kanatlarına asılıp gitmişti. Bu yüzden yalnızca gözlerimi kapat-tım. Bu, yeterince cevaptı.

Ama beklemek... Benim için ölüm gibiydi. Dudaklarım daha şimdi-den karıncalanmaya başlamıştı ve koluna tutunan avuçlarım ter içindeydi. Yaklaştı, kolları yavaşça belimi sardığında dizlerimi eskisi kadar hissedemi-yordum. Bu, tedirgin edici ama tutkunu olabileceğim kadar yoğun bir his-ti. Dudaklarının tenime yaklaşma hızını hissedebiliyordum. Dudaklarımın ince derisini onun ılık nefesi işgal ediyordu. Aramızdaki minicik mesafe kapandığında dudaklarının dudaklarıma dokunacağını sanıyordum ama durdu. Tam sınırda.

Sonra geri çekildi ve dudaklarını alnıma bastırdı.

Gözlerimin ardındaki karanlıkta soluduğum tıraş losyonu ve toprak kokusu, alnımdaki öpücüğün sıcaklığıyla birleşti.

Tahir, beni alnımdan öpmüştü.

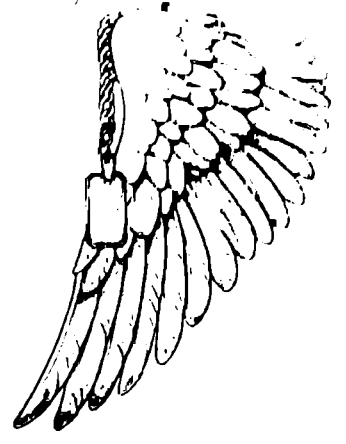
Zamanın adımları bizim için tökezlediğinde, "Dile bakalım özrüni," diye fısıldadı.

Gülümsedim. Ve aynı anda bir damla yaş yanağımı yakıp geçti. "Özür dilerim, asker."

"Kabul edildi."

13. BÖLÜM

“DİNOZORLAR,
DİYOKUM AZİZİM.
HİÇ DURMUYORLAR.”

Ardıç Vadisi'nin keskin kayalıkları gece serinliğiyle birlikte ağır bir kasvete bürünmüştü. Vadi, gün ışığıyla ne kadar huzurlu görünüyorsa geceleri o denli tehlikeli ve dolambaçlıydı. Dağın sırt hattında ilerleyen tim ise ayın loş ışığı altında gölgelerini birbirine karıştırarak hedeflerine doğru ilerliyordu.

Yüzbaşı Tahir en önde, omzuna yasladığı piyade tüfeğiyle adımlarını uzay boşluğuna atıyormuşçasına sessiz ilerliyordu. Arkasında Serhan Üsteğmen, Yaver Teğmen ve uzman çavuşlardan Pekmez ile Karahan sıkı bir nizamda dizilmişlerdi. Onlar aldıkları özel eğitimler sayesinde günler süren operasyonlara, hava koşullarına ve açlığa alışıkta ancak sekiz saattir aralıksız iz sürmek, hele de Trabzon dağlarında hiç kolay değildi. Su içmek dışında durdukları bir an bile olmamıştı.

Gözlerindeki yorgunluğu kamufle eden tek şey içlerindeki dikkat ve disiplindi.

Dağ geçidinin sarp kayalıkları her an pusuya elverişliydi. Kayaların gölgeleri, insanın hayal gücünü mütemadiyen zorlayan figürlere bürünüyordu. Tahir yerdeki izlere eğilip baktığında çamura saplanmış ayakkabı tabanlarının net izlerini gördü. “Taze,” diye mırıldandı, sesi alçak ama kesindi. Ardından askerlerine durmasını işareti etti. Tim yere çömeldi.

Dağın gece soğuğu çetindi. Karahan, nefesini tutarak vadinin derinliklerine dikti gözlerini. Pekmez ise sırt çantasındaki dürbünü çıkarıp ilerideki hattı kolaçan etmeye çalıştı. Teğmen Yaver hafifçe gülümsedi. “Komutanım, izler yerine kendilerini bulsaydık iyiydi. Bu sinirle tekte hepsini indirirdiniz,” dedi imayla.

Tahir cevap vermedi, bakışları izin devamını aradı. Teğmen haksız sayılmazdı. Yüzbaşının operasyona gecikmeli olarak katılmasının sebebini herkes biliyordu. Melek, Mizgali'ye gitmişti. Tahir ise haberi aldığı gibi burnundan soluyarak peşine düşmüştü. Üstelik yüzbaşının onu aldığı yer

ram olarak Poyraz Alacahan'ın konağıydı. Geri döndüğünde ise öfkeden kulaklarına kadar kızardığı için kimse ağzını açmamış, emirleri her zaman-kinin iki katı hızda yerine getirmişlerdi.

Pekmez, ayağını kayalığa yaslayıp boyunluğunu ağzından indirdi ve fısıltıyla Serhan'a sordu. "Komutanım, Şerif Ali de Melek Öğretmen'in yanındaymış galiba. Ne arıyorlarmış Mizgali'de, bir bilginiz var mı?"

Serhan ters bir bakış attı çavuşa. "Yüzbaşıya kendin sormaya ne dersin?"

"Haşa, komutanım," dedi Pekmez hemen. Gözlerini bu kez Karahan'a çevirip fısıldadı. "Lan Karahan, sen sorsana lan. Bizim şeftalinin sıradaki sıçış hikâyesini dinleyemezsem bu gece uyuyamam."

Karahan gözlerini Tahir'den ayırmadan cevap verdi. "Hadi lan oradan. Kendininki yemedi de benim götü mü kullanacaksın?"

"Arka taraflarınızın Şeftali'ninki gibi kullanılamaz hale gelsin istemiyorsanız kesin," dedi Serhan. Dizlerinin üzerine çökmüş, bulduğu topraktaki izleri irdeleyen yüzbaşıyı işaret etti. "Bu kadar sinirliyen kulakları daha keskin oluyor."

Pekmez sırtındaki çantayı düzelterek başını salladı. "Öyle valla. Bizim yüzbaşı yarasa gibi mübarek."

"Şerif Ali'nin sevdiği kız Mizgali'deymiş. Barışmak için gitmiş. Melek Öğretmen ile Nurcan yengeyi de peşine takmış," diye açıkladı Yaver. Aynı anda Serhan'ın uyarıcı bakışlarıyla karşılaştı. "Çatlasın mı çocuklar, komutanım?"

"Fazla merak iyi değildir, komutanım," dedi Serhan aynı şekilde. "Şerif Ali'den de anlayacağımız üzere."

"Öyle lakin..." Yaver, sorup sormamak arasında kaldı ve henüz bir karar verebilmiş değilken kelimeler ağzından en düşük tonda döküldü. "Mercan da gitmiş mi o Poyraz denen herifin konağına?"

Serhan da sesini alçalttı. "Yok. Kızın Çamlıyayla'da olduğu günler de sayılı zaten. Geldiği gibi yurda geri gönderiyorlar."

Yaver bir sigara yakmak istedi ama iz sürerken olmazdı. İç çekmekle yetindi. "Uzun zaman oldu. Belki unutmuştur o herifi."

Serhan güldü, manidardı. Aralarında geçen üstü kapalı konuşmanın sadece ikisinin bildiği bir sır olduğu da aşikârdı. "Belki be komutanım. İhtimaller... Değerlendirilmeliler."

Sustular. İzleri takip ederek ilerlemeye devam ettiler. On dakika geçmeden Tahir yeni bir iz fark ederek bir miktar uzaklaştığında Karahan kısıp

sesle davrandı. “Siz de fark ettiniz mi? Yüzbaşı şu öğretmene karşı fazla sabırlı. Hatta şöyle bir düşününce...”

“Düşünme, Karahan,” dedi Serhan. “İki gram beynin var, onu da buna harcama aslanım.”

“Tahir Komutan’ımın korkusuna konuşamıyoruz, bari siz yapmayın be komutanım.”

“Siz var ya...” dedi Serhan, bir yandan yüzbaşını izlerken. “Şerif Ali’yle takıla takıla dedikoducu teyzelere dönüp çıktınız. Bu ne lan? Siktiğimin soğuşunda operasyon mu yapıyoruz, altın günü mü belli değil.”

“Sormayın komutanım, ayıptır söylemesi benim de götümün yanakları buz tuttu.” Üşüdüğünü hissederek eldivenlerini birbirine sürttü Pekmez. “Yalnız... Karahan’ın haklılığını inkâr edemeyiz. Tahir Komutan’ım alayına meydan okur, kralına kök söktürür ama konu Melek Öğretmen olunca gözlerindeki sertlik hafiften süte dönüyor sanki.”

Karahan hemen başını salladı. “Bana kalırsa söylentiler boşuna değil. Aralarında kesin bir şey var. Eskiye dayanıyor desem çok uçmuş olur muyum?”

“Uçuracağım ben seni şimdi,” dedi Serhan dişlerinin arasından.

“Ama haksız mıyım komutanım?” Sesini iyice alçalttı Karahan. “Melek Öğretmen de kırık galiba azıcık. Bence onun kafasında biraz var, hiç normal durmuyor. Küçükken annesi kucağından düşürdüyse demek ki...”

“Ağzımdan aldın lan Karahan. Hastanede adımlı nasıl değiştireceğimi anlatırken gizli adının anons edilmesini ve surat ifadesini hiç unutmuyorum.” Pekmez, o anı yeniden hatırlayarak keyiflendi. Kendisinininkinden daha garip isimler duyunca mutlu olurdu. Bir nevi teselli hissedirdi.

Sadece Pekmez de değil, o anı hatırlamak yüzbaşı hariç hepsini biraz güldürdü. “Demem o ki...” diye kaldığı yerden devam etti Karahan. “Onun şu yaptıklarını bir başkası yapsaydı şu an otobüse binmiş, gerisin geri köyüne gidiyor olurdu.”

“Ne köyü oğlum?” diye araya girdi Yaver. “Kız İzmirli.”

“Tamam işte komutanım ben de İzmir’in köyünden bahsediyorum belki?”

Yaver homurdandı.

“Gönüllü öğretmenmiş,” diye hatırlattı Pekmez. “Yani gönderilmesi çok da zor olmazdı.”

Daha fazla dayanamayıp ağzının içinde gezinen espriyi patlattı Karahan. “Öğretmen köy okulunda gönüllü. Bizim yüzbaşı da öğretmene gönüllü desenize!”

Sessiz kahkahaları Tahir tarafından duyulduğunda nefeslerini tuttular. Tahir sadece bakışlarıyla ikinci bir emre kadar ağızlarını açmamalarını emretti. Biraz sonra yeni bir işaretle ikiye ayrıldılar. Serhan ve Pekmez sağ kanattan, Yaver ve Karahan sol kanattan hafif kavis çizerek ilerlemeye başladı.

Tahir ortada komuta pozisyonunu koruyarak, geceye gizlenmiş vadinin ayrıntılarına gözlerini dikmişti. Sırt hattında devam ettikten bir süre sonra tim mevziye dağıldı. “Karahana, üç adım öne çık, orada pozisyon al.”

Karahana anında duraksadı, kaşlarını çatı. “Komutanım... Üç olmaz.”

Tahir kaşını çatarak baktı. “Ne demek üç olmaz?”

“Komutanım, tek sayılar bana yaramıyor, biliyorsunuz. Gelin dört yapalım biz onu.”

“Ulan Karahana, operasyonun ortasında matematik problemi mi çözeceğiz?” diye araya girdi Yaver. Sonra Tahir’e bakıp, “Affedersiniz, komutanım,” dedi. “Bu herifin tek sayı takıntısı beni zıvanadan çıkardı. Dün akşam yemeğinde askerlerden biri bizim masada yemek istedi, biz altı kişiyiz. *Gelip yedi yapamazsın* diye kovdu çocuğu.”

“O da bir şey mi komutanım?” diye atıldı Pekmez. “Botlarının bağcıklarını bağlarken kaçta kaldığını unutup beş kez çözüp baştan bağladı. Ağaç etti beni şerefsiz. Bana kalırsa tuvalete de çift çift bırakıyordur.”

“Ha bir de şey var, komutanım. Geçen baktım bizim Şeftali’yle selfie çekiliyorlar. Ben de gireyim, dedim. Üç kişi olmaz, deyip attı beni.”

Tahir’in sabrı taşmak üzere değildi. Zaten çatacak yer arıyordu ama o şanslı kişinin Kaşı olmasını istiyordu. Bu yüzden sükûnetini koruyarak, “Karahana,” dedi. “Hemen üç adım öne çıkmazsan seni buraya gömer, mezar taşını tek sayılarla doldururum.”

“Emredersiniz, komutanım!”

Gecenin karanlığında pek görünmedi ama Karahana, benziyle birlikte üç adım attı.

“Pusuyu bu hat üzerinde kuruyoruz,” diye emretti Tahir. “Herkes görüş alanını kontrol altında tutsun, hedef kaçırılmayacak. Kaşı veya bağlantılı unsurlar tespit edildiği anda baskı ateşiyle etkisiz hale getiriyoruz.”

Mevzisini aldıktan sonra Tahir dürbününü gözlerine dayayıp çevreyi taradı bir süre. İlk bakışta ortalık sakindi; ne olağandışı bir kıpırtı vardı

ne de göze çarpan bir hareket. Ama kafasının içerisi... Orası öyle değildi. Aklının bir köşesinde zaten kıpırdayan malum düşünce giderek büyüyor, sinir uçlarına baskı yapıyordu. O düşüncenin tam merkezinde ise kimin olduğu belliydi.

Ona duyduğu öfke hâlâ dinmemişti. Her hatırladığında sabrının sınırlarını zorlayan bir baskı hissediyordu. Böyle aymazca bir davranışı nasıl sergileyebildiğine anlam veremiyor, kızgınlığını bastıramıyordu. Onu karakola aldırması, saatlerce tek başına kalıp hatasını düşünmesini istemişti. O sırada bu karar doğru görünmüştü ama şimdi, dürbünün arkasında bakışlarını vadiye kilitlemesi gerekirken zihnine düşen bir ayrıntı onu huzursuz ediyordu. Son gördüğünde Melek'in üzeri ıslak sayılırdı. Şimdi giysileri kurumuş olsa bile narin yapısını biliyordu; üşütmesi, hastalanması işten bile değildi. Odasına alınmasını söylemişti ama karakolun odaları da öyle sıcak olmazdı.

"Sabaha kadar kalsaydı iyiydi ama... Dikiz aynasından da nasıl bakaydı öyle ela ela..." diye mırıldandı. Sonra bir sıcak bastı göğsünü, bir of çekti.

Öfkesinin ve diğer başka tüm duygularının arasından vicdanı da dürtüyordu. Tüfeğini yanına bırakıp yerinden doğruldu. İçinde gidip gelen çelişkiyi bastırmak için kararını açıkça dile getirdi. "Serhan, komuta sende. Ben biraz dinleneceğim."

Üsteğmen ne duyduğuna emin olamadı. Onca saatlik operasyonlarda, en uykusuz gecelerde bile Tahir böyle bir şey söylememişti. Her zaman en önde, en tetikte duran oydu. Şimdi birden çekilmesi Serhan'ın gözünde alışılmadık bir durumdu. Ama yüzbaşının ifadesi sorguya kapalıydı. Bakışlarında başka sağlam bir kararlılık vardı.

Yüzbaşı Tahir Bora, o kararlılıkla birlikte timden hızla uzaklaştı.

Saatler sonra...

Sabahın erken saatlerinde, bölgede olağanüstü bir durum tespit edilemedi. Bunun üzerine ikinci komutan Üsteğmen Serhan Demir Akıncı, bölgeden ayrılmak için Yüzbaşı Tahir'den izin istedi. Fakat yüzbaşının planı başkaydı. Dönüş yoktu; tim bu kez vadinin yamaçlarında devriye görevi yapacaktı.

Tim yamaçlara ulaştığında Tahir kendilerinden daha önce oradaydı. Üstelik henüz Kaşı'yi yakalayamamışlardı ama yüzünde bir zafer ifadesi vardı.

Karahan dayanamayıp, "Komutanım," diye söze girdi, soluğu komutanının yanında alır almaz. "Dinlenmek size çok iyi gelmiş. Siz böyle arada gidip dinlenin en iyisi. Pamuk şekeri gibi olmuşsunuz vallahi."

"Ne şekeri olmuşum, Karahan?" diye sordu yüzbaşı.

Karahan bir adım geri atma konusunda ustaydı. "Yani komutanım... Yüzünüzdeki vatan gülüşünü diyorum. Teee üç kilometre geriden aldık."

Yüzbaşı cevap vermedi. Serhan'ın imalı bakışlarına da karşılık vermedi ama doğru olan bir şey vardı; güzel şeyler olmuştu. Güzel ve düşündükçe daha da güzelleşen şeyler... Tahir'in dudaklarında, onun bile bastırmakta zorlandığı bir gülümseme vardı ki... Pek söz dinleyecek gibi değildi.

Bir de Kaşı'yi yakalarsa, gireceği otuzuncu yaşı favorisi olabilirdi. Doğum günü olan 20 Kasım çok da uzakta değildi.

Diğer yandan timi karşılayan sadece yüzbaşı değildi. Bir sürpriz daha vardı. Peşinde oldukları Kaşı ve saha sorumlusu Çakal ile irtibatlı olduğu bilinen çoban, sabahın serinliğinde hayvanlarını otlatıyordu. Sıradan bir rastlantı değildi bu. Çobanın, hedef isimlerle bağı olduğuna dair istihbarat vardı. Dolayısıyla Serhan ve Yaver yüzbaşı ile göz göze geldiklerinde ne yapmaları gerektiğini artık biliyordu.

Çoban, bulunduğu noktadan en ufak bir gürültü çıkmadan, adeta tereyağından kıl çeker gibi etkisiz hale getirilip güvenli bölgeye alındı. Adamı konuşturmak beklediğimiz kadar zor olmadı. Kısa süre içinde anlaşıldı ki çoban gönüllü bir işbirlikçi değil, örgüt tarafından baskı altında tutulan biriydi. Hainler ailesine zarar vermekle tehdit ederek onu zorla kullanmış, üzerinden haberleşme sağlamıştı. Gözlerinden korku okunuyor, sesindeki titreme bu baskının ağırlığını açıkça ortaya koyuyordu.

Yüzbaşı Tahir soğukkanlılıkla adamı sakinleştirdi. Kendisine ve ailesine devletin tam koruma sağlayacağını garantisini vererek güven telkin etti. Böylece tüm kritik bilgiler kısa süre sonra timin elindeydi. Geri dönmediler. Güzergâh boyunca ilerleyerek yeniden vadinin dik yamaçları tırmandılar. Bu kez bölge farklıydı. Tim bir noktada mola verdi. Kayalıkların gölgesine kuruldular. Sessizliği bozmadan konserve kumanyalarını açıp yediler. Enerji toplamak önemliydi; çünkü gece harekâtı ihtimali kuvvetliydi. Mola uzun sürmedi.

Birkaç saat sonra komutanın işaretiyle herkes mevzilenme düzenine geçti. Gözlem için en uygun noktalar belirlendi. Keskin nişancılar hazırıldı. Çevre emniyeti sağlamak için timin geri kalanı dairesel şekilde mevzi aldı. Haberleşme sadece kısa telsiz cümleleriyle yapılıyor, gereksiz nefes bile alınmıyordu. Odaklandıkları tek bir şey vardı: Bu gece Kaşı'yi ele geçirmek...

Gün ağır ağır kendini geceye teslim ederken sabırla bekleyiş sonuç verdi. Vadinin karşı yamacında, taşlık patikadan ilerleyen bir siluet görüldü. Dürbün optiğinin ucunda beliren kişi, aranan hedefti. Arap Komutan kod adlı Kaşı. Yanında birkaç gölge daha vardı.

Artık operasyonun en kritik anı başlamıştı. Tim, nefeslerini bile kontrol ederek mağaraya doğru süründü. Nefesler tutulmuş, sadece taşların kımıldaması duyuluyordu. Çevre emniyeti alındı; keskin nişancı dış hattı kontrol ederken yüzbaşı işareti verdi. Birkaç saniye içinde mağara ağzı kuşatılmıştı. Kaşı'yi almaları an meselesiydi.

İçeri ayak bastıkları anda silah sesleri patladı. Mermiler kayalıkları döverken tim anında karşılık verdi. İki hainin cansız bedeni yere serildiğinde bile çatışma yoğun şekilde devam ediyordu. Duman, barut kokusu ve çatışma yankısı arasında saniye saniye mevziler değiştirildi.

Kaşı hazırlıksız yakalanmıştı. O çobanı yeterince korkuttuğuna emindi. Ateş açan adamlarının arkasına sığınarak mağaranın arka geçidine fırladı, koşarak uzaklaşmaya başladı. Yüzbaşı gözünü kırpmadan peşine düştüğünde çatışmanın gürültüsünü ardında bıraktı. Geçit dardı; kayalar keskin, ıslak zemin kaygandı. Kaşı geri dönüp ateş ettiğinde Tahir sırtını geçidin duvarına yaslayarak kurşunların hedefi olmaktan kurtuldu.

Kısmen... Bir kurşun göğsünü sıyrıp geçtiğinde kanın hızla gövdesini sardığını hissetti ama bu, onu yalnızca bir an için duraksattı. Kaşı bu bir anlık avantajla arayı açmaya çalıştı ancak karşısında bir profesyonel vardı. Tahir, yükselen sivri bir kayalık fark ettiğinde hiç düşünmeden yön değiştirdi, sol ayağını kayalığa basıp tüm gücüyle kendini ileri sıçrattı. Çelik gibi bacak kaslarıyla havada süzülürken Kaşı'nin tam önüne indi. Toz fişek gibi kalktı, kaya parçaları ufalanarak çamurlu postallarının dibine yuvarlandı.

Kaşı geri adım atamadan Tahir'in pençe gibi yükselen elleri omzuna yapıştı. Ama neredeyse aynı anda Kaşı'nin üzerine başka bir el daha uzandı. Tahir başını kaldırdığında mağaranın karanlığından tanıdık bir yüz sıyrıldı.

Poyraz Alacahan.

Asker üniformasının içinde... Poyraz Alacahan.

Karakolun toplantı odasında ağır bir sessizlik kol geziyordu. Pencereleden içeri süzülen günün ilk ışıkları, uzun masanın üzerinde duran harita ve dosyalara düşüyor, havadaki toz taneciklerini sahnesinde dans ettiriyordu. Masanın başında Binbaşı Haşmet oturuyordu. Kapının önünde nöbetçi er, omuzlardaki ağırlığı hissedencesine dik dururken masanın sol köşesindeki Türk bayrağı flaması kendi halinde dalgalanıyordu.

İçeri önce Yüzbaşı Tahir girdi. Üniforması barut kokusuyla doluydu ve yüzü dağda yaşanan çatışmanın izlerini taşıyordu.

Ardından Poyraz adım attı. O da aynı şekilde yorgundu ama gözlerinde başka bir şey vardı; inat ve hırsın karıştığı o keskin, mavi bakış...

İkisi komutanlarının karşısında yan yana durmuş olsa da aralarında görünmez bir çizgi vardı. Her ikisi de kendinden emin, burnundan kıl aldırılmaz görünüyordu. Poyraz da tıpkı Tahir gibi uzun boylu, yapılı bir genç adamdı ancak Tahir'den farklı olarak o esmerdi. Siyah saçları geriye taranmış, sakalları ancak birkaç günlüktü.

Binbaşı, önünde incelediği dosyayı kapatıp ikisine baktı. "Anlatın," dedi.

Yüzbaşı Tahir, alışıldığı üzere askeri disiplinle söze başladı. "Komutanım, timimle birlikte operasyon bölgesinde tertip aldık. Hedef şahıs Kaşı, saat 00.30 sularında mağara çıkışında temas sağladı. Çatışma yaşandı, adamları etkisiz hale getirildi. Hedefin kaçış denemesi oldu. Kaşı'yi ele geçirdiğim esnada Üsteğmen Poyraz'ın da bölgede bulunduğunu gördüm."

Binbaşı kaşlarını çatı. "Bölgede bulunduğunu gördüm derken? Siz aynı timde değil miydiniz?"

Tahir'in saygılı sesi değişmedi ama kelimeleri sertti. "Hayır, komutanım. Üsteğmenin arazide olduğunu bana kimse bildirmedi. Kendisi timime entegre değildi. Askeri personel olduğu dahi bilgim dahilinde değildir."

Gözler bu kez Poyraz'a döndüğünde genç adam dik durup selam verdi. "Üsteğmen Poyraz Alacahan. Üçüncü komando taburu, ikinci bölük. Kuzey Irak'ta Pençe-Kilit Harekâtı kapsamında sınır ötesi görev icra ettim. Görev dönüşünde, izne ayrılmadan önce memleketimde terör faaliyetlerinin arttığını öğrendim. Bölgeyi, dağlarını, geçitlerini ve halkını yakından tanıdığım için burada istihbarata destek verebileceğimi üst komutanlığıma

bildirdim. Uygun görülmesi üzerine bölgedeki gizli istihbarat faaliyetlerinde görevlendirildim.”

Binbaşı başını salladı, gözleri Poyraz'ın üzerinde sabitlenmişti. “Ve bu durumun gizli kalması emredildi, öyle mi?”

“Evet, komutanım,” dedi Poyraz. “Görevimin niteliği gereği, köyde ve çevrede sivil bulunmam gerekiyordu. Yıkım Timi'nin haberdar olması dahi, görevin gizliliğini zedeleyebilirdi. Amacım köyde edindiğim istihbaratı en hızlı şekilde yukarıya iletip hedefin kaçmasına engel olmaktı.”

Yüzbaşı Tahir, yanında duran Poyraz'a bakmadan ancak hissedilir bir gerginlikle konuştu. “Ama senin yaptığın emir komuta zincirini devre dışı bırakmak oldu. Öyle mi asker?”

Poyraz yönünü Tahir'e çevirip selam verdi. “Komutanım, köyde edindiğim istihbarat kritikti. Kaşı'nın o mağarada olduğunu öğrendim. Rapor edip bekleyseydim, hedef bölgeden ayrılabilirdi. Derhal intikale geçtim.”

Odaya sessizlik çöktü. Sadece duvardaki saat işliyordu. Binbaşı, dosyaları karıştırdıktan sonra sert bir bakışla devam etti. “Kıdemli bir asker olarak tek başına harekete geçemeyeceğini bilmiyor musun?”

“Komutanım, görevin selameti için hareket ettim,” dedi Poyraz geri adım atmıyarak. “Hedef elimizden kaçsaydı çok daha büyük kayıp olurdu. Benim yaptığım riski göze almaktı.”

Yüzbaşı Tahir, çenesini sıktı ve kelimeleri ağzından zorla iteledi. “Komutanım, risk almak başka, disiplinsizlik başka. Bir asker emir almadan dağa çıkamaz.”

Poyraz bakışlarını kaçırmadan cevap verdi. “Yüzbaşım, siz de biliyorsunuz ki bu tür hedefler saniyeler içinde yer değiştirir. Benim hamlem olmasaydı, belki bugün burada Kaşı'yi konuşmuyor olacaktık.”

Tahir, buz gibi bir yavaşlıkla Poyraz'a döndü. “O mağarada beni gördüğünde tam olarak ne yapıyordum, asker?”

“Hedefi ele geçirmiştiniz, komutanım.”

“O halde?”

“Geçidin arkasında gizli bir tünel vardı. Hedef tünele girmiş olsaydı kaçma girişimi olumlu sonuçlanabilirdi. Arkadan giriş yaparak tüneli kapattım.”

“Hedef gizli tünele yaklaştı mı, üsteğmen?”

“Hayır, yüzbaşım.”

Tahir, binbaşuya döndü. “Başka sorum yok, komutanım.”

Aralarındaki soğuk rüzgârı herkes hissetmişti. Daha önce yaşadıkları kavganın izleri konuşmalarına sinmişti. Üstü kapalı sözlerle birbirlerine meydan okusalar da ikisi de disiplin çerçevesini de aşmıyordu.

Binbaşı ayağa kalkıp masanın etrafından dolaştı ve iki askerin karşısında durdu. “Burada şahsi meselelerinizi değil, operasyonu konuşuyoruz. Gerçek şu ki hedef ele geçirilmiştir. Ancak yöntemlerden biri, prosedürlere aykırı. Teğmen Poyraz, disiplinsizliğiniz rapor edilecektir.”

Poyraz başını indirip kaldırdı. “Emredersiniz, komutanım.”

Binbaşı, Tahir’e odaklandı. “Olay tutanağını hazırlayın, yüzbaşı. Teğmenin ifadesi de dosyaya eklensin. Konu üst makama arz edilecek.”

“Emredersiniz, komutanım.”

Son sözler söylendiğinde Tahir ve Poyraz selam verip odadan ayrıldılar. Koridorda yan yana yürürken tek kelime edilmedi. O kelimeler yalnız kaldıkları başka bir vakti bekliyordu.

Güldane Hanım sabahın köründe gelini Nurcan’ın kapısına dayanmış, dilinin gücüyle dağ başındaki yayla evlerine gitmeye ikna etmişti. Gelini daha gözünü açmadan getirdiği temizlik malzemelerini de eline tutuşturmuştu. Nurcan, sırf söylenmesini daha az duymak için ağzını açmamıştı. Sonunda köy yolundan çevirdikleri traktör ile yayla evine kadar gitmişlerdi gitmesine ama Güldane Hanım bir an bile susmak bilmemişti.

“Ha bu evi en son ne zaman temizledun, Nurcan? Ancak oğlumu kandır, koklaşmaya gel. Koklaştın da ne oldi sanki? Bıraktun bizi tek torunla. Evi de bok götürey! Güldane gelsin da temizlesun değil mi? Oldi canum!”

Nurcan çalı süpürgeyle evi süpürmeye başladığından beri kendi kendine *estağfurullah* çekip duruyordu. Kayınvalidesi söylendikçe o daha hırslı süpürüyordu. Yayla evine en son ne zaman geldiğini hatırlamıyordu ama lavabonun yanına dizilmiş temiz tabak çanakdan yakın zamanda birinin geldiğini anlamıştı. Tahir olduğuna ihtimal veriyordu ama acaba yalnız mıydı diye de düşünmeden edemiyordu.

“Ev kokmuş kokmuş! Hasan Veli görse kalpten gider! Örümcek ağları dolmuş her yer!”

“Merak etme, anacığum...” dedi Nurcan gülümsemeye çalışarak. “Hasan Veli babacığum senin dilinden kalpten gitmediyse ölümsüzlüğü bile bulmuş olabilir.”

Güldane Hanım gelinine ters ters bakıp, “Dil de pabuç!” dedi elini beline koyarak. “Biz kaynanamızın yanında ağzımızı açamazduk! Hatta o sofrada yemek yerken ayakta dikilirdik bir şey ister deyil! Amma şimdiki-ler...” Elini ağır ağır sallayıp durdu. “Hey hey... Kaynanaların şah olduğum zaman gelun oldum. Gelinlerin şah olduğu zamanda da kaynana!”

“Ama kaynanacığum...” dedi Nurcan süpürmeye devam ederken. Sonra Güldane Hanım’ı baştan ayağa süzdü. “Senin kaynananlar benimki bir midur? Ben hatırlayrum. Hilmiye nenem melek gibiydi.”

Güldane Hanım yeşil gözlerini kısıp söylenmeye devam ederken bir temizlik bezi kapıp etrafı silmeye başladı. “Baa laf yetiştirene kadar elindeki işi bitir da git şu camları sil.”

“Sileruk!” dedi Nurcan. “Sanki paşa torunu misafirlğe gelecek. Yayla evi işte ana, ayda yılda bir uğrarsak uğraruz. Nereden çıktı bu temizlik aşkı birdenbire?”

“Ben burayı kendi ellerimlen yaptırđum. Senin gibi elektriğı suyi önünde hazır olanlar yayla evi beğenmez tabii.”

“Ben evine laf etmiyrum ki. Ama yani şu perdeler var ya... Resmen tarihi eser. Bunları müzeye versek, Sultan İkinci Abdülhamid’in perdeleri diye sergilerler ha.”

Sobayı açıp içine birkaç odun attı Güldane Hanım. Çırayı tutuştururken, içi geçmiş külleri fark etti. “Ha bu külleri kim etti?”

“Kim edecek ana? Hani dün gece Tahir’den üç numara örgü şişlerini istedin de çocuğı gece vakti buraya kadar yolladun ya... Geri de gelemedi arabası bozulduğı için. Üşüyüp yakmıştıır uşak.”

“Hadi oradan,” dedi Güldane Hanım. “Tahir’imin üşüdüğü nerede görülmüş? Çeker yorganı kafaya yatar.” Nurcan, kendi aklındaki ihtimalin kayınvalidesinin aklına gelmesinden korkuyordu ki... “Neyse,” dedi Güldane Hanım. “Demek ki yanından Serhan falan vardı.”

“Hee!” dedi Nurcan hemen. “Demek ki...”

Sobayı yakıp kapasını kapatınca divana oturdu Güldane Hanım. Yanı başındaki şifonyerin üzerini boşaltıp silmeye başladığında aklına gelen detayla yeni bir memnuniyetsizliğe büründü. “Serhan demişken... Sıla’yla mı görüşmeye başlamışler?”

Nurcan doğrulup ağrıyan belini tuttu. “Yok artık ana! Nereden duydun?”

“Duyarum ben. Sen da duydun mi, oni de.”

"Ben bilmem."

Güldane Hanım çenesini buruşturup, "Sıla'dan hiç beklemezdim," dedi. "Ha o kadar kızım dedim, bağrıma bastım. Ne aradı ne sordı. Üstüne bir de gidip başkasıyla görüşmüş. Neyse... Benim paşama tek hayırlı kısmet o değil ya." Aklına her ne geldiyse silmeyi bırakıp kaşlarını kaldırdı. "Mizgali'nin öğretmeni Fulya'yı gördün mü? Eğlenceye de geliyordu. Güzel kari, değil mi Nurcan?"

Nurcan'ın dudakları istemsizce aralandı. En son ne zaman bu kadar şaşırdığını hatırlamıyordu. Oysa kayınvalidesini iyi tanırdı. "Pes ana, e mi! Pes saa!"

Güldane Hanım, aklına gelen bu yeni fikirle keyiflendi. Mutfağa gidip ırice bir leğen aldı, doldurdu ve götürüp gelinin yamacına bıraktı. "Bahçe-deki salıncağı da temizle. Zincirlerini iyi ovarsun."

"Sen ne yapacaksın peki?"

"İş bölümü yapayrum ya. Yukarı banyoya bakacağım, yapılması gerekenleri listelerim saa. Ağır işler senda. Sen gençsin, enerjin varidur."

Nurcan gözlerini devirdi. *Diline kullandığın enerjini eline kullansan tüm dünyayı temizlersin*, dedi içinden. "Sen kumandan, ben asker. Ama bu asker az sonra ayaklanma çıkaracak, haberin olsun!"

"Hadi hadi Nurcan Hanım. Şu işleri bitir da gidelum. Öğleden sonra Mizgali'ye sağlık ocağına gideceğim daha. Belkim gitmişken... Okuluna da uğrarım, belli mi olur?"

Güldane Hanım keyifli bir kahkaha atarak gıcırdayan merdivenlere yöneldi. Yukarı çıkıp banyoya girdi. Yerler temizdi ama küvetin giderinde sabun kalıntıları vardı. Durup söylendi. Tozlu fayanslara, eski aynaya bakarken gözü köşede duran siyah poşete ilişti. Kaşlarını çatı. "Ha bu da nedir?" diye söylenerek poşeti eline aldı. Uzun zamandır yayla evine gelmediği için poşetin içinde her ne varsa başka birine ait olduğunu biliyordu ama Güldane Hanım meraklı bir kadındı. "O kadar da özelse ha ortalık yere bırakmasalarmış," diyerek poşetin ağzını araladı.

Ellerinin arasındaki manzara karşısında kalakaldı. Poşetin içinden kıyafetler görünüyordu ama sıradan değildi. Kısacık tül bir etek, beyaz bir kazak, süslü çoraplar... Güldane daha ilk bakışta onların kime ait olduğunu anladığında kalbi gürültüyle çarpmaya başladı. Yavaşça poşeti yere bırakırken başının dönmesiyle duvara tutundu. Aklında kötü ihtimaller vardı. Yüzlerce kötü ihtimal...

Dudaklarını ısırđı, yüzü kıpkırmızı kesildiğinde aşığıdan Nurcan'ın sesi geldi. "Aaaaa! Bulaşık deterjanını bulamayrum, nereye koydun?"

Güldane Hanım cevap vermedi. Gözleri hiddetle dolmuştu. İçinde yıllar yılı biriktirdiğı öfke kabardıkça kabarıyordu. Melek'in adını bile anmak istemezken buraya kadar geldiğini kabul edemiyordu. Dibine, evine kadar girdiğini kabul edemiyordu! Poşeti yeniden alırken aynadan kendine baktı. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti ve dudaklarından sadece bir cümle döküldü.

"Senin suyun çoktan isindi, Melek Hanım. Ha şimdi o suylan kendini haşlama vaktidir!"

Mizgali'nin küçük çay bahçesinde sabahın serinliğı oldukça hissediliyordu. Ağaçların altına kurulmuş tahta masaların üstünde ince belli bardakların dumanı yükselirken tazecik demlenmiş çayın kokusu ortalığa bir seremoni gibi sarmıştı. Çay bahçesi henüz açılmıştı. Açılır açılmaz da iki genci misafir etmişti. Horozların uzaktan gelen ötüşünün arasından o iki gencin kısık sesi duyuluyordu.

Sıla ve Serhan'ın.

Çay bahçesinin gözlerden uzak köşesindeki masaya oturmuş, bir yandan kahvaltı ediyor, bir yandan da konuşuyorlardı. Serhan, kırk saati aşan operasyondan daha birkaç saat önce dönmüş olmasına rağmen gözleri canlı bakıyordu. Ya da uykusuzluğunu göstermemek için inatla direniyordu. Çünkü karşısında Sıla vardı; saçlarını sabahın telaşıyla gelişigüzel toplamış, sade ama tertemiz giyinmiş, yanakları köyün sabah ayazından hafifçe pembeleşmiş Sıla.

Serhan, karşısındaki o hoş tabloyu izlerken yorgunluğunu unutmuştu. Sıla ise biraz utangaç, biraz da meraklı bir şekilde, başlarında sipariş almayı bekleyen çocuğa ne cevap vereceğini düşünüyordu. Serhan kendisine bakarken kahvaltıda ne sevdiğini bile unutmuştu. Tereyağı, bal, peynir, zeytin ve köy yumurtası...

"Ne yesem ki?" Düşünürmüş gibi yaparak göz göze gelmekten kaçınıyordu.

"Ne istersen..." dedi Serhan boğazını temizleyerek. "Kusura bakma, uykusuz geldim buraya. Seninle ilk kahvaltıyı kaçırmak istemedim."

Üsteğmenin sözleri karşısında Sıla'nın kirpikleri kırıştı. Hemen ardından utangaç bir gülümseme dudaklarına yerleşti. "Benimle kahvaltı yapmak için uykundan feragat ettin yani?"

Serhan başını hafifçe yana eğip gülümsedi. "Operasyonda gecelerce uyumadığım olur. Bir gün daha eksik uyusam ne olur ki? Hem seni görmek varken insan zaten uyumak istemez."

Sıla'nın yüzü iyice kızardı. Çayına baktı. Çayın buğusunda ifadesini saklayabilse hiç fena olmazdı. "Sen böyle sözler söylersen ben nasıl çayımı içeceğim?"

Serhan'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. O sırada yanlarındaki çocuk boğazını temizleyerek varlığını belli edince Serhan kaşlarını çatar gibi yaptı ama, "Bize peynirli ve kıymalı gözleme getir koçum," dediğinde çocuk uzaklaşınca gülmeye başladı. "Mizgali halkı epey meraklı."

Sıla başını salladı. "Doğru diyorsun. Kusura bakma, seni buraya kadar yordum. Güya ilçede buluşacaktık ama işte... Miryam anneannem hâlâ kendine gelemedi."

"Sorun değil. Sen nereye istersen oraya gelirim."

Bir süre sessizlik oldu. Kuşların cıvıltısı, çay bahçesinin güne hazırlanan telaşı, okula yürüyen köy çocuklarının sesleri bu sessizliği doldurduğunda Sıla, gözucuyla Serhan'a baktı. "Tahir kızmaz değil mi buraya geldiğin için?"

"Hayır," dedi Serhan düşünmeden. "Şu an gördüğün gibi sivilim."

Serhan'ın üzerinde koyu renk kot pantolonu, beyaz gömleği ve onun üzerinde de siyah parkası vardı. Sıla, onu nadiren sivil görmüştü ve bu halini de kamuflajlı hali kadar beğenmişti. Kendisi ise koyu yeşil, kışlık bir elbise tercih etmişti ama evden çıkmadan önce *keşke Melek'in cıvıl cıvıl elbiselerinden birini yanıma almış olsaydım* diye hayıflanmadan edememişti.

"Melek de sivil oldu ama duyduğuma göre Tahir köpürmüş. Galiba..."

Sözünü tamamlayamadı ama Serhan hemen anladı. Kaşlarını kaldırıp alaycı bir şekilde başını salladı. "O ikisini diyorsun? Onlar bizim timin en gizli operasyonundan bile daha gizli gidiyorlar. Ama göz var, nizam var; her şey ortada."

"Melek bana hiç anlatmıyor. Ama ne zaman Tahir Yüzbaşı'dan bahsetse yüzü değişiyor. Geçmişte aralarında bir şey olmuş, bunu biliyoruz ama sadece başlık olarak... Bazen çok merak ediyorum ama her konuda bolca konuşan Melek bu konuda suskun."

Serhan'ın gülümsemesi duraksadığında Sıla bir kez daha anladı. Meyhanede de anlamıştı. Serhan daha fazlasını biliyordu.

"Anladım, anlatmayacaksın."

"Üzgünüm," dedi Serhan. "Derin mevzu, anlatmak bana düşmez."

Sıla çayını yudumladı. "Sorun değil, elbet bir gün öğrenirim."

Serhan kollarını masaya yasladı. Sıla'nın bakışlarını yakaladığında, "Ama dersin ki meraktan geceleri uyuyamıyorum, böyle bir şerefsizlik yapmayı göze alabilirim."

Sıla güldükçe güldü. "Delisin sen!"

Serhan geriye yaslanıp kollarını kavuşturdu bu defa. "Değdi delirmeye."

Sıla gözlerini kaçırdı. Sessizleştiler ama bu sessizlik utanç verici değil, tatlı bir sessizlikti. O aralıkta çocuk tepsiyle gelip kahvaltılıkları masanın üzerine bıraktı. Sipariş edildiği gibi dumanı üstünde gözlemeler, yanında zeytin, peynir ve domates ile birlikte servis edilmişti. Zeytin tabağına uzanırken elleri birbirine dokundu. Aynı anda refleksle geri çekildiler ve aynı anda gülmeye başladılar.

"Bu temas pek tesadüf gibi gelmedi bana." Sıla zeytini ağzına atıp çiğnemeye başladı.

"Değildi zaten."

Sıla kahverengi gözlerini devirdi ama gülümsemesini gizleyemedi. "Bakıyorum da kabak çekirdeği gibi açıldınız, Serhan Üsteğmen'im."

Serhan elini kaldırdı, ensesini kaşıdı. Aklındakini yapmak için tereddüt ettiyse de sonunda yaptı. Kolunu, genç kadının omzuna doğru yavaşça bıraktı. "Çok bile beklemedim mi?" dedi gözlerine derin bakışlarla bakarak.

Sıla bu defa gözlerini kaçırmadı. "Bekledik." Aklına gelen nedenle içini çekti. "Beklemek zorunda kaldık."

Serhan onun neyden bahsettiğini biliyordu. Bildiği durum kendi canını da ilk duyduğu andan itibaren sıkılmıştı ama o, önüne bakmayı ilke edinmiş bir adamdı. Hele şimdi önünde Sıla varken daha fazla bakmak istiyordu. Sıla'yı ilk gördüğünden beri ondan hoşlanıyordu. Karşılaştıklarında heyecandan konuşamadığı olmuştu. Sonra sonra ona açılmaya bile karar vermişti de... Güldane Hanım'ın kendisiyle yaptığı gizli konuşmadan sonra içindeki tüm duyguları hayal kırıklığıyla rafa kalkmıştı. Aksi gibi kısa süre sonra Sıla karşısına geçmiş ve duygularını tüm açıklığıyla önüne sermişti. Serhan kalbinin o günkü kadar çarptığı başka bir gün hatırlamıyordu.

İç i yana yana, kendine söve söve reddetmişti genç kadını.

Ancak onu düşünmediği tek bir gün bile olmamıştı. Şimdi ise yanındaydı. İmkânsız gerçek olmuştu ve üsteğmenin düşündüğü, düşünmek istediği tek şey buydu.

“Sana bir şey daha diyeceğim,” dedi Sıla’nın yüzüne toplanan karabulutları def etmek isteyen şefkatli sesiyle. “Bizim timde Karahan var ya...”

“Evet?”

“O bile fark etti. Komutanım, gözleriniz başka parlıyor, dedi.”

“Sen ne dedin peki?”

“Gözümün önünde öyle bir yüz var ki, nasıl parlamasın, dedim.” Bakışlarını hayranlıkla Sıla’nın yüzünde dolaştırdı. “Belki içimden dedim ama... Sayılır mı?”

Sıla bu anı hayal etmişti, defalarca. Serhan’ın gözlerine bakarak konuştuğunu, ona temas ettiğini, birlikte yemek yediklerini ve daha nicelerini... Şimdi gerçekleşiyordu. İnanılmazdı.

Gülümsedi ve içini çekerek konuştu. “Sayılır tabii... Söyle bakalım üsteğmenim, sen operasyondan mı çıktın yoksa flört dersinden mi?” diye takıldı.

Serhan kahkaha attı. “İkisi de ölüm kalım meselesi ama bu daha tehlikeli olabilir.”

“Neden?”

“Neden mi?” diye sorgu Serhan. Ve ciddileşmesiyle birlikte bakışları da derinleşti. “Çünkü burada silah yok, kalkan yok. Sadece senin bakışların var. O bakışlar düşman ateşinden daha etkili...”

Mizgali’nin sabahında köy kahvesinin duvarlarına sinmiş çay kokusu, bu yeni yeni tomurcuklanmaya başlayan hikâyeye tanıklık ediyordu. Belki kendileri farkında değillerdi ama dışarıdan bakan herkes, kalplerindeki heyecanı hissedebilirdi.

Çünkü gözlemeleri soğumuştı. Çayları da öyle... Onlar ise yalnızca konuşuyordu. Bundan daha fazlası ise birbirini bıkmadan izleyen gözleliydi.

Kalbim içinde dinozorlar tepişiyormuş gibi küt küt atıyordu. Sadece bu olsa yine iyi; dinozorlar takla atıyordu, hatta horona durmuşlardı. Nereye bakacağımı, ellerimi nereye koyacağımı, titreyen dizlerimin beni daha

ne kadar taşıyacağını ve en önemlisi... cayır cayır yanan alnımı nasıl sakinleştireceğimi bilmiyordum.

Tüm bu kargaşanın ortasında bir de ondan özür dilememe izin vermişti. Bir de beni affetmişti. Onca zamanın kırgınlığını bir çırpıda silip atmıştı. Gözlerim bir damla yaşı da bunun için döktüğünde gülümsedim.

İçimden nasıl büyük bir yük kalktığını kelimelerle anlatamazdım. Onun karşısında bir kuş gibi çırpınan yüreğimin nasıl ferahladığını tarif edecek bir cümle yoktu lügatimde ama eğer görüyorsa, gülümsemem bir şeyleri anlatmak için hevesliydi.

Ve bunu düşündüğüm anda sanki hissetmiş gibi gülümsememe baktı. Dolaylı olarak dudaklarıma da bakmış oldu tabii. O benim dudaklarıma bakar da ben durur muyum? Ben de onun dolgun dudaklarına baktım. Altdudağı üstünden daha dolgundu ama... *Bu detayı atlamayalım, bu detay önemli.* İstemsizce yana eğdiğim başım, duvara yaslanmış koluna dokundu ama bakışlarımız olduğu yerden memnundu, zinhar ayrılmadı.

“Melek...” diye fısıldadı. Ama nasıl bir fısıltı? Azrail en seksi kıyafetlerini giymiş de şuh bir sesle çağırıyormuş gibi... *Gitmeyeni eşekler teper vallahi.*

“Hı?” diye karşılık verdim ama kedi gibi çıkmıştı sesim.

Yutkundu Tahir. Âdemelmasının boğazından geçip gidişini bir gösteri gibi izledim. Sonra... Yüzü biraz yaklaştı, biraz daha yaklaştı. *Benim kalbimdeki dinazorlar hemen halaya durdu; biri mendil sallıyor, öbürü zurna çalıyor. Allah'ım, ne olur şimdi bayılmayayım! N'olur şu anı bana çok görme kurban olduğum. Şu yarattığın dünyanın sekizinci harikasıyla bir kerecik öpüşmeden gidersem vallahi gözü açık giderim.*

Öpecek işte! Vallahi yaklaşıyor. GELİYOR GELMEKTE OLAN a dostlar!

Tam anın yakıcılığına el vererek gözlerimi kapatıp dudaklarımı minicik aralamıştım ki sobanın üstündeki çaydanlık birden taşmaz mı? Kaynar su *coss* diye kızgın demire döküldü. Öyle bir ses çıktı ki boş bulunup, “Ay annem haklıymış! Uzaylılar geldi galiba!” diye çığlık attım. Beynimde şimşekler çaktı. Dizlerim *yeter gari bu kadar heyecan* diyerek isyan etti, hissizleşip altımdan çekildi.

Kollarının arasından yağ gibi kaydım ama popişimin yerle buluşmasına izin vermedi yığdım. Eğilip bacağımın altından kollarını geçirmek suretiyle yakaladı beni. Resmen kucağına aldı. Benim kollarım da boynuna

dolanmıştı. Göz göze geldiğimizde beynim pelte olmuş gibi yüzüne bakakaldım...

“Sen de iyi alıştın he beni kucaklamaya,” dedi ağzım. Evet, ağzım dedi, benimle bir alakası yoktu.

Güldü dudağının bir kenarıyla. Yarım ama tapılası bir gülüştü bu. Üstelik bu yakından, güldükçe çenesinde belirginleşen gamzesi de fazlasıyla netti. *Of, ben yine bir sıcakladım. Sobadan mı ne?*

Bedenimi divana taşırken, “Sıcaklığın hâlâ kucağında dememiş miydim?” diye sordu. “Aralarında mıknatıs varidur da. Çekey.”

Beni yavaşça divana bıraktı, gözlerime bakıyordu, ağzım kulaklarımdaydı. Geri çekilip başımda dikilince, gölgesi arkamdaki duvarı komple kapladı. Dünyamı bir anda kapladığı gibi... “Uyu bakalım, Öğretmen Hanım,” dedi yumuşacık çıkan sesiyle. “Sabaha bir şey kalmadı.”

Valla benim eriyip ayaklarının altına paspas olmama da bir şey kalmadı be Tahir.

“Ama sen?” Başımı yumuşacık yastığa gömdüğüm an yatak bedenimi resmen içine çekti. Gözlerim yarım bıraktığım uykunun devamını istedi ısrarla. “Burada başka yatak yok ki?”

Divanın dibinde, az önce oturduğumuz minderleri işaret etti. “Başımın çaresine bakarım.” Eğildi. Yumuşacık yorganı üzerime çektiğinde ağırlaşan göz kapaklarımdan arasından ona bakıyordum. Dudakları artık gülümsemi-yordum ama gözleri... Onlar parıl parıldı.

Gözlerimi huzurla kapattım. Kulağında dış duvarla çarpan rüzgâr, sobanın çıtırtısı ve alnımda hâlâ dudaklarının sıcaklığı vardı. “İyi geceler, asker.”

Uyanalı beş dakika olmuştu ve son beş dakikadır ağzımı bir an bile kapatmadan esniyordum. Tam da bu sebepten ötürü kelimeler ağzımdan tam olarak şu şekilde döküldü.

“BO SOOTTE INSON UYONDOROLOR MU YOOO!”

Esnemekten yaşarmış gözlerimle birlikte kendimi ön yolcu koltuğuna attım. Gözlerimi ovaladım. Her yanımda yemyeşildi ama manzara izleyecek durumda değildim. Çünkü sabahın körüydü. Resmen körü ama. Horozlar bile horluyordu yahu! Ama Tahir uyanmıştı. Hem de hiç uyumamış gibi hazır ve nazır bir şekilde uyanmıştı. Gece boyu askeri tatbikata katılmış da üstüne maraton koşmuş kadar hazır. Üniformasını giyinmiş, arabanın

benzin deposunu tamir edip takviye yapmış ve en son da beni uyandırmıştı ama uyanan sadece bedenimdi.

Zira ruhum hâlâ divanda, o yorganın arasındaydı. Vallahi yorganımın *gitmen guzuuuuum* diyen sesi hâlâ kulaklarımdaydı. Şükürler olsun ki bugün pazardı da eve gidince uyuyabilecektim. Aksi halde *bugün okula gitmek istemiyorum yia* diye ağlayabilirdim ve öğretmen olmam dışından bir sorun da olmazdı. Yani bugün okul olsaydı sınıfta ders anlatırken başım tahtaya düşüp düşüp dururdu. Çocuklarla aramdaki muhabbet şundan bir adım öteye gitmezdi.

“Çocuklar, bugün matematikte üç elma artı iki armut... Eşittir... Oh, bir uyku eder!”

“Yazın evlatlarım! Ankara, Türkiye’nin baş... baş... yastığıdır.”

“Ödevinizi yapmazsanız... Sizi sobanın çıtırtısıyla cezalandırırım... Pardon, soba nereden çıktı?”

“Atatürk, Samsun’a 19 Mayıs 1919’da çıkmış... Bakın ben de şimdi yatağa çıkmak istiyorum.”

Sonra üçüncü Temel, “Öğretmenim, anlamadum,” derdi. Muhtemelen ben de, “Ben de anlamadım çitlenbiğim, neyi anlatıyorduk?” karşılığını verirdim. Tabii esneyerek.

Oradan ikinci Fadime çıkardı. “Hocam bu örneği çözemedim.” Cevabım hazırды. “Ben de çözemedim ballı lokmam, bir uyuyup uyanalım, çözersek beraber çözeriz artık.”

Sonra ne olurdu? Koyardık başımızı sıralarımıza, bebekler gibi uyurduk. Ben mutlu, çocuklarım mutlu...

Ama tabii bütün bu hayallerim, direksiyonun başında beni izleyen o dev asker sayesinde fos oldu. “Kemerini bağla.”

Başımı yasladığım koltuktan ona çevirdim. “Hı? Ne kemeri?” Sonra üzerime baktım. Hâlâ Nurcan ablanın şalvarı ve boğazlı kazağı vardı. “Ay Tahir sen de yani... Bu kombine kemer uyar mı allasen?”

Üzerime eğilirken dalga geçermiş gibi güldü. ÜZERİME EĞİLİRKEN Mİ?

Gözlerim ardına kadar açıldı. Uyku falan kalmadı. Tahir kolunu diğer tarafıma uzatıp emniyet kemerini aldığı anda boynu burnuma o kadar yakındı ki kahvaltı niyetine içime çektim o erkeksi, o baş döndürücü kokusunu. Kemerini yavaşça çekip belimden geçirdikten sonra yuvasına yerleştirdiğinde geri çekilmeden önce uykulu yüzüme baktı.

Valla kusura bakma ama öpeceksen şimdi olmaz, Tahirciğim. O hakkını kaybettin. Daba dişlerimi bile fırçalamadım!

Keşke şu filmlerdeki kızlar gibi olsam. Tüm film boyunca çekmediğim cefa kalmasa ama makyajım her zaman yerinde, saçlarım dalga dalga fönlü, ağzım her daim çiçek bahçesi gibi koksa ama nerede? O değil de... Acaba gözlerimde çapak var mıydı? Ay... Gözleri uykulu yüzümde dolaşırken gülümsemek üzereymiş gibi görünüyordu. Kesin vardı, kesin! Olmasa bile... Sabahları güzel görünmezdim ki ben. Gözlerim şişer, ölü balık gibi bakardım. *Üf! Kara bahtım, kör talihim!*

Neyse ki kalbimdeki dinazorları coşturmayı bırakıp geri çekildi ve biz yola çıktı. Yayladan aşağı inerken arabanın camını sonuna kadar açmıştım. Rüzgâr saçlarımı dağıtıyor, yüzüme serin serin vuruyordu. Uykumu alamamıştım ama içimde bir huzur vardı. Hem yayladan dönüşün verdiği tatlı yorgunluk, hem de yanımdaki kamufleli bey yüzünden içim kıpır kıpırdı.

Dağın etrafında yeni bir manevra dönerken gözüm yol kenarında bir şeye takıldı. Küçücük, kıpır kıpır, pamuk gibi bir şey... Ne olduğunu anladığımda heyecanla Tahir'e döndüm. "Tahir! Durdur arabayı! DURDUR!"

Anlamayarak baksa da dediğimi yapmak üzere yavaşlamaya başladı. Ama ben o kadar heyecanlanmıştım ki arabanın tamamen durmasını beklemeden kemerimi çözüp kapıyı açmaya davranınca frene öyle bir bastı ki göğsüm neredeyse torpidoya yapışıyordu. Tahir son anda kolunu araya koymasaydı tabii... Çarpmaktan kurtuldum kurtulmasına ama benim sustuysız cicikler zamk gibi koluna yapışınca adam bir kalakaldı. Bir yutkundu. Bir başını cama doğru çevirdi.

Ama umurumda mı? Değil tabii! Ben çoktan fırlamıştım bile. Yol kenarındaki minicik köpek yavrusunun yanma gittim koştur koştur. Tüyleri toz içinde, gözleri korkuyla parlıyordu. Rengi beyazdı ama tozlandığı için gri görünüyordu. Onu daha fazla ürkütmeden yanına çömeldim, kucağıma aldığımda içime aceleci bir sıcaklık yayıldı.

"Oy çen burda ne yapıyorsun böyle?" dedim dudaklarımı uzatarak. "Kim bıraktı seni bu dağ başına, tatlım benim?"

Kucağıma öyle sokuldu ki kalbim patlayacak sandım. Evrenin bugünlerde kalbimle bir zoru vardı, o anlaşılmıştı. Parmaklarımla yüzündeki tozu temizlerken Tahir yanımıza geldi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, çattığı kaşlarının altından bana bakarken, "Gitmemiz gerekiyor," dedi. "Tim bekliyor, seni bırakıp dönmem gerek."

Haklıydı. Dün operasyonun ortasında çıkıp geldiğini söylemişti. Nedenini sorduğumda yanıtsız bırakmıştı ama gitmesi gerektiğini biliyordum.

“Tahir yaa! Ne kadar tatlı baksana, nasıl korkmuş...” Başımı kaldırıp dudak büzdüm. “Böyle bırakılır mı hiç?”

Bana cevap vermeden önce dönüp bagajdan bir şişe su aldı. Yanımıza döndüğünde eğildi ve o koca avucunu kap gibi doldurduğunda yavru lıkır lıkır içmeye başladı.

“Oyy... Çuna bak çuna. Nasıl da susamış. Yiyim çeni ben...” diye sesim istemsizce incelirken yavruyu tutup burnuma kadar yaklaştırdım.

“Melek,” dedi uyaran sesiyle. Ayağa kalktı. “Fazla yaklaşma, hayvan toz içinde, hasta eder.”

“Bir şey olmaz. Bu küçücük şey hasta etmez ki beni.” Yavruyu kendime çevirip, “Değil mi bebeğim?” diye sordum. “Sen hasta etmezsın beni?”

Ben de ayağa kalkıp yavruyu Tahir’e yaklaştırdım. Tam o sırada yavru beklemediğim bir şey yaparak patisiyle Tahir’in burnuna *şap* diye vurdu. Tahir gözlerini bir anlık kapatıp, “Ula...” tepkisi verirken ben kahkaha attım.

“Bak işte, seninle uğraşıyor, demek ki seni sevmiş. Hadi onu yanımıza alalım!”

Tahir memnuniyetsiz gözlerle baktı. Eh, ne de olsa Güldane Hanım’ın oğluydu bir yerde. “Saa zor yetişiyrum, kızum. Şimdi bi’ de ha bu iti mi çıkaracasun başıma?”

O şiveyi yaptı ya, şimdi bu yavru kadar tatlı gözümüzde, değil mi Meloş?

Yavruyla beraber ona iyice sokulduk. “Amaaa bak ne tatlı... Alalım, ne olur! Tek başına ne yapar ki buralarda? Tamam, ben çalışıyorum, Sıla da kırık ayağıyla kendine zor bakıyor ama onu zaten sen ve ben bulduk. Bizim bakmamız gerek.”

Kaşını kaldırıp, “Sen ve ben, deysun?” diye sordu. “Sen dümdüz yolda giderken arabadan atlamaya kalktın deyi durmaduk yani?”

İşime gelmeyen bir nokta olduğu için cevaplamayı es geçtim. “Haftanın bazı günleri sende, bazı günleri bende kalsın. Hem karakolun bahçesi geniş, rahatça bakarsın orda. Annesi ve babası olalım. Lütfeeeeeen. Ortak velayet yapalım!”

Şapşal şapşal baktı bu defa. “Anasi babasi deysun?”

“Aynen öyle deyrum!” İşimi garanti altına almak için anında cilveye bağladım. Dudaklarımı büzdüm, gözlerimi kocaman açıp en çocuksu

sesimle, “Bak babışı,” dedim. Bir yandan da yavruyla birlikte tatlı tatlı sallanıyordum. “O da seni seçti ki burnuna pati attı. Hadi onu alalım, artık bizim köpüşümüz olsun? Olmaz mı? Hı?”

“Köpüş?”

“Hı hı, köpüş...”

Tahir başını yana çevirdi, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. Sert bir bey olsa da o koca kalbinin teklifimi tarttığını biliyordum. “Tamam,” dedi ciddiyetle. “Sanki başka cevap verme şansım varmış gibi...”

Sevinçle yavruyu öpücüklere boğdum. “Yaşasın! Bak! Resmen baba oldun, Tahir Bora Tunalı. Tebrik ederim!”

Tahir homurdandı. “Bak onu baştan diyeyim. Karakola gelecekse en fazla komutan olurum o ite.”

Sabah güneşi Tahir’in sırtından vuruyordu. Yüzü gölgede kalmıştı ama geniş omuzları kenarları parlayan bir çerçeveye belirginleşmişti. Sanki ışık onu kucaklamış gibiydi. Benimse yüzüm güneşin tam karşısındaydı, gözlerimi kısmak zorunda kalıyordum. Rahatsız oluyordum ama şikâyet etmedim çünkü kollarımda ufacık, yavru bir köpek vardı. Öyle tatlı, öyle huzurlu yerleşmişti ki kucağıma, değil kımıldamak, nefesimi bile sessiz almaya çalışıyordum. Yavruya bakarken bir tutam saç yüzüme düştü. Omzumla itmek istediğimde Tahir daha önce davrandı. Yüzüme düşen tutama dokundu ve nazikçe kulağımın arkasına alırken eğdiği bakışlarıyla bakışlarımı yakaladı.

“Çok fenasın!” dedim.

“Fena olan gözlerin,” dedi.

Ay... Böyle şeyler söylemeden önce bir haber versen be yüzbaşı. Bizdeki de kalp. Ama yok, o kalp sayende artık dinazorların.

“Vallahı dinazorların,” diye söylediğimde sorgulayarak baktı.

“Dinazorlar?”

Panikle duruşumu düzelterip, “Dinazor,” dedim anlamsızca. Sonra aklıma jet hızıyla bir açıklama geldi ve beni tanıyanlar bilir ki aklıma bu hızla gelen açıklamalar berbattır. “Köpüşün adı diyorum, Dinazor mu olsa? Bence çok orijinal bir isim olur.”

“Köpeğe dinazor ismi koyacağız, öyle mi?” diye sordu, tane tane.

Sırıttım. “Evet, Dino deriz! Dinoş da olur. Nasıl ama?”

Gözlerini kısıp gülümsedi. “Pembe oje de edece musun patilerine?” Bakışlarıyla yavruyu tutan pembe ojeli uzun tırnaklarımı gösterdi. “Senunkilerden.”

Omuz silktim. “Kızsa ederim, niye etmemeyim canım?”

Onu arkamda bırakıp arabaya yürürken arkamdan sordu. “Canum mı?”

Kıkırdayıp arabadaki yerime bindim. Yolculuğun kalanında serinlemek istermiş gibi o da camını açtı. Arabanın içine doluşan dağ rüzgârı yüzümüze vururken başımı cama yaslamıştım. Tahir radyoya uzanıp rasgele bir kanalı açtığında Karadeniz’in keskin tulum ezgisi rüzgârın sesine eşlik etmeye başladı. Parmaklarım dizlerimde uyuyan yavrunun yumuşak tüylerini okşarken gözlerimi dışarıya dikmişim. Yol kıvrıldıkça yanımdan geçen dağlar, yeşilin bin bir tonuna bürünmüş halde akıp gidiyordu. Tepeler öyle yüksek, öyle gururluydu ki sanki gökyüzüyle gizliden gizliye fısıldaşıyorlardı.

Aralarında saklı kalan küçük derecikler, bakır şerit gibi ışıldıyor; rüzgârın sürüklediği ince sis parçaları dallara bir tutunup bir kayboluyordu. İçime derin bir nefes çektiğimde çimenin, toprağın, ıslak taşın kokusu doldu ciğerlerime... Bir anlığına zaman dursa da bu manzarayı sonsuza kadar izlesem istedim. Ama biliyordum; şehre döndüğümde yerini beton, korna sesleri ve gürültü alacaktı. İşte o zaman bu dağların sessizliğini, bu yeşilin huzurunu deli gibi özlerken bulacaktım kendimi...

Başımı camdan ayırıp usulca çevirdiğimde gözlerim onu buldu. Elleri direksiyona sıkıca kenetlenmişti. Yolu izleyen gözleri önemli bir görevin ortasındaymış gibi ciddiydi. Dağın kıvrımlarını dikkatle dönmesine rağmen bu köyün her köşesini ezbere bildiğini biliyordum. Öte yandan sabah güneşi yüzünün sol kısmından vuruyor, çenesinin sert çizgilerini daha da belirginleştiriyordu. Ben manzaraya hayranlıkla bakarken aslında asıl manzara yanımdaydı.

Bir yanım dağları özleyeceğini biliyordu ama diğer yanım acı gerçeği fısıldıyordu.

Asıl özleyeceğimiz manzara bu be Meloş...

Arabanın içinde hâlâ rüzgâr ve tulum sesi yankılanırken bir sonraki manevrada rüzgârın gömleğini aralamasıyla zincir dövmesini gördüm. Ve zaman, beni o dövmeyi ilk gördüğüm yere götürdü.

Okulun son günleri... Bahçesinde, çardakta oturuyordum. Çantam yanımda dururken elimde defterimle oyalanıyordum. Sınav kötü geçmişti; artık

son sınavlar, kâğıdını teslim eden okuldan çıkıyor, okul giderek sessizleşiyordu. En sevmediğim zamanlar...

Sınav sonucunu babama nasıl söyleyeceğimi ve Mithat'ın iki gündür neden okula gelmediğini düşünüyordum. Hava serin esiyor, ağaçların yaprakları başımın üzerinde hışırdarken elimin tersiyle, fazla uzadığı için gözüme giren kâküllerimi geriye itip duruyordum. Bir ara gözüm okul duvarının ardından yürüyen Tahir'e takıldığında yaklaştıkça yanıma geldiğini anladım. Uzun boyuyla adımlarını hızlı atıyor, yüzündeki gülümsemeyi, heyecanını gözlüklerinin kalın camları bile gizleyemiyordu.

Yanıma oturup, "Merhaba Şehriye," dedi.

Arkadaşlarımla garip selamlaşmalarımız olduğu için duraksadım ama çok geçmeden ben de, "Merhaba," dedim.

"Nasılsın?" Her zamanki donuk halinin aksine canlı görünmesine şaşır-mıştım.

"İyiym, Tahir abi, sen nasılsın?"

Biraz bozulsa da hemen toparladı. "Hep aynı işte... Dersler nasıl gidiyor?"

"İdare ediyorum, çok da umursamıyorum açıkçası," dedim gülümseyerek. Bir yandan banktan sarkan pembe Converse'li ayaklarımı sallayıp duruyordum. "Az önce kalbim kadar temiz bir sınav kâğıdı verdim hocoya, pöff..."

Gülümsedi. Birkaç dakika böyle havadan sudan konuştuk. Gözleri sürekli parlıyordu, sanki içinde sakladığı bir şey vardı. Ara ara sessizleşip gözlerimin içine bakıyordu ve ben... Anlam veremiyordum.

"Bir sürprizim var," dediğinde o her zamanki utancı geri dönmüştü. Ben meraklı gözlerle onu izlerken gömleğinin yakasını araladı yavaşça. Sol göğsünün üstünde, birbirine geçmiş iki halka göründü; hemen dibine ise minicik, zarif bir melek kanadı dövmesi yerleşmişti. Zincirin gölgesinde mutlu mesut yaşayan küçük bir meleğin kanadı gibi...

"Aaa ne güzel olmuş," dedim kısa bir tebessümle. "Yaptırırken çok acıdı mı?"

Gözlerime baktı. Beklediği tepkinin bu olmadığını anladım ama üzerinde durmadım nedense. "E-evet. Biraz ama benim için anlamlı olduğu için dayandım."

"Hımm..." dedim öylesine. "Dövmeci buraya yakın herhalde? Bu saatte buradan geçtiğine göre?" diye sordum ama cevabı beklemeden çantamı alıp ayaklandını. "Ayy! Az kalsın unutuyordum. Benim gitmem lazım, arkadaşlarım bekliyor. Partileyeceğiz!"

Ona sormadım bile. Gelirse sıkılacağını biliyordum. Ayağa kalkıp sırtarak ona el salladım. Yüzündeki hayal kırıklığını da görmezlikten geldim. Kendimle alakalandıramadım. Aklım evde, bizimkilerdeydi. Geç kalırsam babamın kaç gün harçlık ve dışarı çıkma cezası vereceğini düşünüyordum. Sonra göze aldığımda hızlı adımlarla... Hatta koşarak uzaklaştım.

Tahir ise o çardakta kaldı. En uzağa gittiğimde bile onun çardakta hiç kıpırdamadan oturduğunu ve eğdiği başıyla göğsündeki dövme izlediğini gözlerimin umursamaz bir köşesinden gördüm.

Onun içindeki büyük hevesi genç kalbimle anlayamamıştım.

Uzun zaman geçmişti. Üniversiteyi bitirdiğim o yaz, arkadaşlarımın ısrarı üzerine bir dövme ciye gitmiştik. Sonunda ben de bir şeyler yaptırmaya karar verdiğimde bu düşünceyi benimsemem uzun sürmemişti. İlk dövmemi yaptıracam diye içim içime sığmıyordu. Gülüyor, konuşuyor, herkes hangi dövme ciye yaptıracığından bahsediyordu.

Dövme salonunun duvarları fotoğraflarla doluydu; birbirinden renkli, birbirinden farklı tasarımlar asılı duruyordu. Aralarından seçmeye çalıştık.

Sonra... Gözüm bir köşede takılıp kaldı. O köşe dudaklarımdaki gülümsemeyi, kalbimdeki heyecanı söküp aldığında yavaşça yaklaştım. Duvarda o elli santimi bile kaplamayan fotoğrafı baktım, Tahir'in dövmesine... Parmaklarım, birbirine geçmiş iki halka ve melek kanadının üzerinde dolaştıkça içim burkuldu. Anbean bütün hevesim uçup gitti. Evimizin bahçesinde gerçekleşen o partiden sonra ondan haber alamadığım için, bir özür bile dileyemediğim için içimde bir şeylerin parçalara ayrıldığını hissettim.

Gözümü fotoğraftan ayırmadan dövme ciye sordum. "Bu dövme ciye yaptıran kişiyi tanıyor musunuz? Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Dövmeci başını iki yana salladı. "Hayır, kızım... Bilmiyorum."

Arkadaşlarım neşeyle dövmelerini yaptırırken ben kımıldayamadım. İçimde kocaman bir boşluk oluşmuştu. Bu yüzden sıra bana geldiğinde hayır dedim. Yaptırmadım. Dövmeciye teşekkür edip kapıya yöneldiğimde dövmeci ardımdan seslendi.

"Şimdi aklıma geldi. O gencin elinde küçük bir kâğıt vardı. İsteddiği dövme ciye çizerken bir şeyler de yazmıştı. Giderken o kadar heyecanlıydı ki unutmuş. Dövme yaptıracığı için o kadar heyecanlananı hiç görmemiştım doğrusu. Geri döner de alır diye atmadım. Şurada bir yerde olacaktı. Hah, işte buradaymış. Al, sende kalsın. Görürsen verirsin."

Avucuma bıraktığı buruşuk kâğıdı açarken yutkundum. Titrek çizgilerle aynı dövme karalanmıştı; zincir ve kanat... Hemen yanında ise birkaç satırlık bir şiir vardı. Tanıdım, onun yazısıydı bu...

“Birbirine hapsolmuş zincirler gibiyiz;

Yalnızca birbirini çeken iki mıknatıs...

Zaman geçer, yollar ayrılır.

Ama ne kadar uzağa gidersen git,

Yine bulurum,

Yine çeker alırım seni...”

Dudaklarımı ısırduğımda gözlerim buğulandı. Zamanı geri alamayacağımı biliyordum, alabilmeyi istedim. Kâğıdı özenle katladım, ona veremediğim kıymeti avucumdaki buruşmuş kâğıda vererek çantamın en derin cebine koydum. Ve içimdeki kırgınlığı da alıp oradan ayrıldım.

Hatırladığım o anı dudaklarıma buruk bir tebessüm bırakmıştı. Bir de içimde durdurulamaz bir merak... O melek kanadı, hâlâ zincirin yamacında duruyor muydu?

“Tahir,” dedim, sesim rüzgâra karıştı.

Yoldan aldığı bakışlarını kısa bir an bana çevirdi. “Efendim?”

Normalde *hı*, derdi. *Ne var Melek*, derdi. *Söyle*, derdi. Ama bu defa hiçbirini söylemedi. *Efendim*, dedi. Zamanında, adımı kalbinin üzerine kazıttığında umursamadığım adamın şimdi kuru bir efendim demesine kadar dikkat ediyordum. Bence hayatın bana yaptığı asıl şaka da buydu.

“Şey...” Elim, uyuyakalan yavruyu okşamayı bırakmıştı. Bence soraçağım soru için parmaklarım da utanıp donmayı tercih etmişti. “Dövmelelerin...” Gömleğinin aralanan yakasından, zincir dövmesinin küçük bir kısmı görünüyordu. Başımı hafifçe eğip işaret ettim. “Hâlâ duruyor... Galiba.”

Frene bastığını hissettim, araba biraz yavaşladı. “Gördüğün halde soruyorsan, merak ettiğin diğeri olmalı.”

“Evet,” dedim açık yüreklilikle. “Merak ettiğim diğeri.”

Yol kıvrılırken ağaçlar sıklaştı, engebeler azaldı. Sanki önümüzdeki yola başka bir huzur uğradı. Tahir, kolunu hızla çevirip direksiyonu toparlarken bana baktı. Yine sadece tek bir an için. Ama o tek anda gözlerindeki derinliği gördüm; yalın, savunmasız, derin... “Durmasını ister miydin?”

Mantığım geri durmam, kaçmam için binlerce seçenek sunabilirdi ama kaçmadım. Kaçamadım. Bu yüzden cevabım kalbimden kopup geldi. “İstirdim.”

Bir şey söylemedi. Sadece gülümsedi. Dudağının kıyısında kıvrılan gülümsemesi, gözlerine de uğrayan, gerçek bir gülümsemeydi. Gözlerinin kısılmasından anlamıştım bunu. Ve tam da içinde bulunduğumuz anda radyodaki şarkının değişmesiyle Tahir uzanıp sesini açtı.

*Sevdan içimi yakar her baktuğumda,
Gelir gözlerin aklıma, her yattığımda,
Haykırıyorum dağlara, Allah'um duy sesimi,
Ayırma sen yarım ile sesimi, nefesimi...*

Şarkının ilk nakaratını duyduğumda çoktan ezberlemiş gibi oldum, dudaklarım hafif hafif eşlik etti. “Ne güzel şarkıymış bu ya...”

Parmakları ritimle direksiyona vurdu. “Yeminle güzel şarkıymış.”

O sesteki keyif ne yüzbaşım?

Ve yolun geri kalanında yalnızca gülümsedik. Birbirimizin sesine, bakışına, yan yana duruyor oluşuna... Öyle tatlı, öyle sessiz ama öyle çok şey anlatan bir gülümsemişti ki bu, eminim etrafımızı sarıp sarmalayan dağlar bile şahit olmuştu.

Eve yaklaşırken Tahir’e telefon geldi. “Söyle Serhan,” diye açtı. Bir süre dinledikten sonra, “Tamam,” dedi ciddiyetle. “Operasyon sona ermedi. Koordinatlarını bildireceğim bölgeye intikal edin. Ben de geliyorum.”

Arabayı evin önüne çekip durduğunda teşekkür edercesine başımı salladım. *Eyvallah*, dedi başıyla. Sonra o güzel, düzgün elleriyle Dino’nun başını okşadı.

Keşke bizi de böyle bir okşasa, dimi Meloş?

İç sese cevap vermemek için dilimi ısırđım ve derhal arabadan indim. Eve girmeden önce son kez el sallarken dudaklarımda bastıramadığım küçük, aptal bir gülümseme vardı. Hatta, dün onlarca yumurta ve domates yememiş, bölük pörçük uyumamış gibi enerjiktim.

Eve girer girmez şarkı açıp dans etmek istiyordum. Evet, evet! Yapacaktım bunu... İçim içime sığmıyordu çünkü! Direksiyonun başından bana bakan Tahir ise her zamanki gibi fazlasıyla ciddiydi. Sanki karşısında ben değil de içtima alması gereken bir düzine askeri vardı. Bu duruma biraz

* Ekin Uzunlar, *Duy Sesimi*, 2016.

bozulmuştum tabii... Aramızda son yaşananlardan sonra benim gibi görünmesini beklemiştim sanırım.

Eve doğru yürürken arkamdan bakıyordu. “Eeee adam güvenliğimi önemsiyor, eve girmeden kesinlikle kapımdan ayrılmıyor,” diye mırıldanıyordum ki benim adi, şerefsiz, sapıklar sapığı iç sesim devreye girdi.

Kıçımıza de bakıyor olabilir, Meloş... Tahir de bir olsa erkek sonuçta.

Anında kendi kendime kızdım. “Sus be! İftira atma adama!”

Doğrudan odama geçtim. Tam üstümü çıkarıyordum ki bir şey fark ettim, telefonum yanımda değildi. Tamam, bozuk olabilirdi ama şu an sahip olduğum tek telefonda ve ona ihtiyacım vardı. Dino’yu yatağıma bıraktım. Telefonumun arabada kaldığını düşünerek geri döndüm. Kapıyı açtığımda neyse ki Tahir’in arabası hâlâ oradaydı ama... Bir gariplik vardı. Arabası sallanıyordu. Evet, araba resmen olduğu yerde gark gurk ederek sallanıyordu. Yaklaştıkça merakla gözlerimi kıstım. Yok, yanlış görmüyordum. Tahir bildiğim omuzlarını sallaya sallaya oynuyordu. Hem de radyodan gelen şarkının sözlerine eşlik ederek...

Deli oldum aşkuna, yavrum döndüm şaşkına,

Daha duramayırım, yeter Allah aşkına!

Kendini o kadar kaptırmıştı ki gözünden toz tanesi kaçmayan adam geldiğimi fark etmemişti. *Tak tak tak tak*, diye söylerken o hey maşallah temalı omuzları da öyle sallıyordu ki gülsem mi yoksa ağzımın sularını mı akıtsam, bilemedim vallahi. Koca cüssesine karşı koyamayan arabası da tam da bu yüzden sallanıyordu!

Tak tak tak tak kapini çalacağım,

Gitmiyeceğim bi yere, ha burda duracağım!

Parmakları direksiyonun üzerinde dans ederken arada dikiz aynasına bakıp kaş kaldırıyor, kendine karizmatik bakışlarını atıyordu. Hatta şekil vermesi imkânsız olan o kısacık saçlarını bile düzeltmişti. Adam resmen şu an benden daha cilveliydi! Bu inanılmaz görüntü karşısında nefesimi tuttum ama dayanamadım. Dudaklarımın arasından bir kahkaha kaçtı.

Göz göze geldiğimizde kaskatı kesildi. Adamda resmen şalterler attı. Önce omuzlar düştü, surat gerildi, gözler ciddileşti. Boğazını temizleyip ağzının içinden sertçe söylendikten sonra, “Ben...” dedi yutkunup boğazını temizleyerek. “Direksiyonun ayarını kontrol ediyordum.”

Gülmemi bastırmaya çalıştım ama imkânı yoktu. Açık camdan içeri eğilip koltuktaki telefonumu aldım. “Hımm... Ben de telefonumu

unutmuşum,” dedim ama kıkırdamaktan kelimeler ağzımdan düzgün çıkmadı.

“Suya düşmemiş miydi o telefon? Çalışıyor mu?”

“Düşmüştü ama... Çalışıyor sanırım.”

“Deneyelim.” Telefonunu çıkarıp rehberde adımı buldu.

Yani... *Barbie*.

Telefonum ondan gelen aramayla çaldığında önce biraz geri çekildim. Sonra açtım ve kulağıma götürdüm. “Geliyor mu sesim?” diye sordum yüzüne bakıp gülümseyerek.

Başını salladı. “Sorun yok.”

Telefonu kulağından ayırıp başını yola çevirdi. “Var mı başka bir şey? Malum, yol uzun.”

Az önce tak tak deyip kapımızı çalan kendisi değilmiş gibi, asayiş berkemal Meloş.

“Var aslında...” dediğimde gözücuyla baktı bana. “Yaylada soyunurken kıyafetlerimi poşete koymuştum. Banyoda unuttum. Bir ara onları bana getirir misin?”

Beni daha iyi görmek için eğildiğinde gözlerinden gizli bir parıltı geçti. “Sevdin mi yayla evini?”

“Çok! Hele o divan... Serhan’ın dediği kadar rahatmış.”

“O zaman yine götüreyim seni,” dedi serseri bir gülümsemeyle. “Divanda uyur, banyoda soyunursun.”

Bir durdu. Bir kalakaldı. Ben de sopa yutmuşum gibi kalakaldım tabii. Dilim tutuldu. Kalbim hızlandı. Yüzüm alev alev! *Ne dedi o öyle ya...*

Ancak başımı sallayabildim. Yanaklarım cayır cayır yanarken içimden deli gibi gülmek geliyordu ama Tahir’in bakışlarından anlamıştım ki bu defa yeri yarıp içine girmek isteyen tarafta yalnız değildim. Arkamı dönüp eve doğru yürümeye başladım. Aynı anda o da gaza basıp uzaklaştı ama açık kalan telefonda bazı sesler geliyordu.

“Senin Allah belanı versun, Tahir... Kuracağın cümleyi harf harf sikeyim, oğlum. *Divanda uyur banyoda soyunursun* ne demek, it! Ula beton kafa, turşu bidonu beyinli, Karadeniz aygırı! Kıza bi’ *gel seni yatağa atayım* demediğin kaldı! Hayvan herif! Oldu olacak sabununi köpürtüp sırtını da kesele!”

Kahkaha attım. Abartısız beş dakika boyunca katıla katıla güldüm. Onu böyle göreceğim aklıma gelmezdi. Biri *gördüm* dese, *hadi oradan* derdim.

Ecc Tahir Beyciğim, hep Meloş mu rezil olsun? Bence senin üzerinde de sabane durdu!

Evc girer girmez de kapıyı arkamdan öyle bir çarptım ki kapı yerinden sallandı sanki. Ama umurumda mı? Değil! İçimde bir coşku, sanki dünyaya yeniden gelmişim.

Ayakkabılarımı ayağımdan fırlatıp salonun ortasına koştum. Sanki salon değil, dans pistiydi minik evimizin salonu. *Efendim bendeniz de baş dansçı Meloş Sancaktar!*

“Ne Melek Sancaktar’ı ayol? Melek Sancaktar Tunalı! diyeceksiniz!” de-yip kötü kadın kahkahası attım. Bir de hayali kamerama mutluluk pozları verdim tabii.

Şehriye Melek Sancaktar Tunalı, desek. Hı Meloşum?

“Vallahi sevgili iç sesciğim, o kadar mesudum ki şu an sana bile kızamam.”

Başladım dönmeye. “Ay Meloş,” dedim. “Boş değil kuuuuuz. Unutmamış bizi! O da bize bayılıyoooooor!”

Kendi kendime şarkı tutturdum. Bir yandan da açıp kolları oynamaya başladım. “Yaşamaak ne güzeeeeel. Laaaa laaa la. Hayaaaat ne güzelll. Anne-ciğim, iyi ki doğurmuşsun beniiiiiii. Laaaa laaa la.”

Sesim kaydı, notayı kaçırdım falan ama hayalimde orkestranın başındaydım. Tahir smokin giymiş, gözleriyle beni süzüyordu. Hemen elimle şalvarımı savurdum, öbür elimle hayali Tahir’in elini tuttum.

Sonra birden düğün sahnesine geçtim. *Ben beyaz gelinlik içinde sahneye çıkıyorum, Tahir askeri üniformasıyla yanımda. Nikâh memur soruyor, “Meloş Hanım ile evlenir misin?” diye. Tahir tam evet diyecek, unutup, “Emreder-siniz!” diye bağırıyor. Bütün salon kahkahaya boğuluyor, ben utançtan yere gömülüyorum. Ama o çam yarmasına rezil olmak bile yakışıyor.*

Hayaliyle bile ayaklarımı yere vura vura kahkaha attım. “Ay ben bu adamla evlenirsem düğün salonunu karargâha çevirir vallahi!”

Sonra hayallerim bir miktar absürtleştii. *Çocuklarımız oldu mesela... Biri bir metre boyunda doğmuş, beşiğe sığmıyor. Çocuk Tahir’e baba değil, komutanım diyor. Beşikten ağlıyor, “Komutanım, mama istiyorum!” diye.*

Ben de bir yandan atlıyorum. “Ay komutanım, vallahi ben de bir şeyler istiyorum.”

Öhöm. Terbiyesizliğin lüzumu yok şimdi Meloşcuğum.

Baktım, evimizin yeni üyesi Dino pıpı pıtı gelip salonun kapısında durmuş, beni izliyordu. Hayvancağız da şaşırmıştı tabii.

“Ne gülüyorsun, Dinoş Hanım? Gerçi henüz hanım mısın bey mi bilmiyorum ama öğrenene kadar seni hanım olarak kabul edeceğim. Ayrıca sen de şahit olacaksın düğünümüzde. Hem belki... Bizim evin en küçüğü sen olmazsın, Junior Tahir gelir. Hatta Tahirler, Tahircikler!”

Deli gibi kıkırdadım. Saçmalıklar saçması hayallerimle debelenirken az sonra kapı çaldı. “Kesin Sıla’dır.” İçimde heyecan kabardı. Ona artık her şeyi anlatmak istiyordum. Hem Tahir’i hem de bu pespembe hayallerimi! Koşa koşa kapıya gittim. Nefes nefese, suratıma en büyük gülümsememi yerleştirerek kapıyı açtım ki...

Karşımdaki Sıla değildi.

Karşımdaki Güldane Hanım’dı!

Üstelik gözlerinden ateş fışkırıyordu. Dudakları kilitli, omuzları dikti. Elindeki siyah poşeti bir çırpıda ayaklarımın dibine attığında poşetin çıkardığı o sesle birlikte hayalimdeki düğün salonu, Tahir’in üniforması, çocukların nizamlı ağlamaları hepsi bir anda yok olup gitti. Poşetin içindeki kıyafetlerimi gördüğümde ise donup kaldım. Az önce göbek atan, nikâh hayali kuran ben değilmişim gibi omuzlarımı düşürdüm ve içimden tek bir cümle geçti.

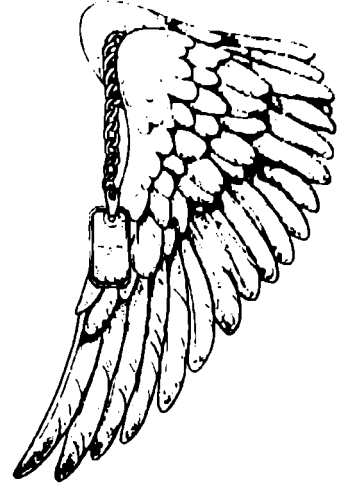
“Demek hayat, düğün salonundan cenazeye geçmek için sadece bir kapı açılışı kadar kısaymış.”

Güldane Hanım sorgusuz sualsiz içeri girerken omzu omzuma çarptı. Bakışlarını daha yakından gördüğümde anladım ki... Gülümsemelerim uzun bir süre beni terk edecekti.

“Gel bakalım, Melek Hanım!” dedi zehir zemberek bir sesle. “Artık seninle ciddi ciddi konuşmanın vaktidir.”

14. BÖLÜM

“EY MUTLULUK! YİNE Mİ BENİ TEĞET GEÇTİN?”

Yıllar öncesi...

Güldane Hanım, pencerenin dibine oturmuş, kireç gibi olmuş yüzüyle kucağındaki telefonun çalmasını bekliyordu. Arada bir aramayı deniyordu. Çaldırdıkça açılmayan o telefon beyninin içinde yankılanıyordu artık. Haftalar olmuştu, oğlundan haber yoktu. Düşündükçe başörtüsünü avuçlarının arasında buruştururken dudakları titriyordu.

“Nurcan, kızum... Tahir’in şu arkadaşını bir daha ara hele. İçim rahat etmedi benüm.”

Nurcan mutfaktan telaşla çıktı. Gözlerinin altı morarmıştı, sabaha kadar uyumamış olmanın yorgunluğu yüzünden okunuyordu. Belli etmemeye çalışıyordu ama o da telaşlıydı. Tahir’in bu kadar uzun bir süre habersiz bıraktığı hiç olmamıştı. Telaşlarının asıl sebebi ise üniversiteyi bitirip döndükten sonra karşılarında bambaşka bir Tahir bulmalarıydı. Yapısı gereği ağırbaşlı olmasına rağmen arada bir yaptığı esprilerle ailesini gülmekten kırıp geçiren genç adam bir ruh olarak geri dönmüştü. Nurcan defalarca konuşmayı denemişti ama hepsi başarısız sonuçlanmıştı. Kelimelerle arası iyi olan Tahir, onlara bile küsmüş gibiydi. Çok kalmamıştı köyünde. Tez vakitte başvuruları tamamlayıp askere gitmiş, gideli çok zaman olmadan da bir telefonla göreve devam edeceğini ailesine bildirmişti.

Güldane Hanım çok karşı çıkmıştı. Oğlunun öğretmen olmasını istiyordu, bunun için yıllarca okuyup dirsek çürüttüğünü biliyordu. Babası Hasan Veli de susmamıştı. Oğlunun gönlünü anlamak istemişti. “Söyle bana Tahir’im, niye böyle yapıyorsun?” diye defalarca sormuştu. Ama karşılaştığı şey yine sessizlik olmuştu.

Öyle bir duvar örmüştü ki kendine, kimse aşamamıştı. Bayramdan bayrama gelir gider olmuştu. Ana babasının elini öper, iki gün kalıp yeniden giderdi. Ta ki Bekir doğana kadar... O küçük beşiğin başında, gözlerinin içiyle gülümseyen bir Tahir görmüştü herkes. Yıllık izninin tamamını

kullanmış. her günü bebek Bekir ile geçirmişti. “Bu uşak büyüyünce çok yakışıklı olacak,” deyip Bekir’e *yakışıklı* lakabını veren de amcası olmuştu. Yıllar sonra bile o günkü mutluluğu unutulmamıştı.

Bir ara Güldane Hanım ile Nurcan farklı şeyler düşünmeye başlamışlardı. “Kesin büyü yaptılar ha bu oğlana,” diyerek kapı kapı hoca gezmişlerdi. Çaresizce umut bağladıkları her yol çıkmazla sonuçlanmış, sonunda kabullenmek zorunda kalmışlardı; Tahir artık eskisi gibi olmayacaktı. Bir gün evlenirse, bir çocuk sahibi olursa belki yeniden toparlar, mutlu olur diye avunmuşlardı.

Şimdi ise ondan haber alamıyorlardı. Operasyona çıkmadan önce mutlaka haber veren Tahir’in telefonu kapalıydı ve herkes içten içe endişelense de Güldane Hanım dışında konuşan pek yoktu. Kadıncağız o çaresizlikle kimi zaman dua ederken kimi zaman da ocağın başında oturup sessizce ağlarken buluyorlardı kendini.

“Ana, panikleme da... Operasyondadır o.” Zoraki gülümseyerek Güldane Hanım’ı omzundan dürttü. “Bak hele, âşık falan olduysa akıl kalmamıştır uşakta, haber vemeyi unutmuştur. Boş yere darlaysun yüreğini.”

Gelini konuştu ama Güldane Hanım’ın yüreği daralmaktan geri durmadı. Çünkü anne yüreği, çocuğunun nefesini uzaktan bile hissederdi. İçine doğmuştu; bir şey vardı. Nurcan ne kadar *merak etme* dese de gönlüne hiç teselli olmuyordu.

Akşam olunca dayanamadı, eski sandıkları karıştırmaya başladı. Üniversite yıllarında oğlunun getirdiği not defterlerini, fotoğrafları ve birkaç özel eşyayı elden geçirdi. Sonunda bir defterin köşesinde bir numara buldu; numaranın sahibinin adı Arslan’dı.

Güldane Hanım, Arslan’ın adını hatırlar gibiydi. Yıllardır konuşulmamıştı, belki Tahir’i hatırlamazdı bile ama umut, umuttu işte. Vakit kaybetmedi, hemen aradı. Telefon açıldığında sert ama sıcak bir ses duyuldu. Güldane Hanım durumu anlattığında ise özenle ilgilendi Arslan. *Hemen araştırıp size döneceğim*, diye söz vererek kapattı telefonu. Arslan’ın sesindeki kararlılık, Güldane Hanım’ın yüreğine bir nebze su serpmişti ama o gece de uyumadı. Dua etti, ağladı; başını yastığa koyduğunda sabaha kadar gözünü kapatamadı.

Ertesi gün köy evinin kapısı çalındı. Kapıyı açtığında karşısında boyu poslu bir asker duruyordu. Üzerinde tertemiz bir üniforma, başında gururla taşıdığı şapkası... Güldane Hanım, o askerin ağır bakışlarından

bir şeyleri anladığında dizlerinin bağı çözüldü. Yüreğini taşıyamadı. Dizlerinin üzerine çöküp ellerini yere koydu, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Arslan hemen eğilip kadını kaldırdı, omuzlarını tuttu. “Anne,” dedi. Uzun zamandır görmediği dostunun annesini kendi annesi saymıştı. Tahir’in haberini alır almaz da ilk uçağa atlayıp kapısına kadar gelmişti. “Yapma ne olur. Tahir yaşıyor! Ben seni ona götüreceğim.”

Kadıncağızın gözleri açıldı. “Yaşıyor mu? Oğlum nefes alıyor mu?” diye haykırdı.

“Evet, anne... Hamdolsun yaşıyor. Hastanede şimdi, yaralı. Hemen götüreceğim seni. Hazırlan.”

Birlikte yola koyuldular. Sonunda Diyarbakır’a vardılar. Şehir hastanesinin ağır kokulu koridorlarında adım adım yürürken Güldane Hanım’ın kalbi sanki her adımda daha da sıkıştıyordu. Biraz sonra yoğun bakımın camının ardından gördü oğlunu. O yiğit delikanlı, boylu poslu oğlu şimdi bir yatağın üzerinde, göğsü baştan aşağı sargılarla kaplanmış, yüzü morluklarla dolu, dudakları kupkuru... Ve gözleri kapalıydı.

Güldane Hanım’ın elleri cama dayandı. Gözyaşları ince çizgiler halinde süzüldü yanaklarından. İçinde bir çığlık vardı ama çıkacak mecali yoktu. Fısıldayabildi. “Benim oğlum... Benim canım uşağum.”

“Anne...” dedi yanında omuzlarını düşürmüş duran Arslan. “Irak’ta operasyona gönüllü katıldı. Pusuya düşmüşler.”

“Kaç kurşun?” diye sordu Gülhane Hanım, taş gibi dururken.

“Anne...”

“Kaç kurşun!”

“Gövdesinde üç.”

Güldane başını çevirdi, gözleri acıyla büyüdü. “Neden? Muallim olacaktı! Kitaplarla, kalemlele yaşayacaktı benim uşağum. Neden kendini dağlara vurdi, neden savaşa gitti? Allah aşkına baa anlatun!”

Arslan dudakları sıkıca birbirine bastırdı. Anlatması gerekiyordu ama yapamadı.

Aradan günler geçti. Haftalar birbirini kovaladı. Güldane Hanım bir an bile oğlunun başucundan ayrılmadı. Gözlerini üzerinden ayırmadı. Yatağın yanında dualar etti, sabahladı, bazen sessizce saçlarını okşadı, bazen gözyaşlarını oğlunun öpüp kokladığı eline damlattı.

Üç ay böyle geçti. Sonunda bir sabah giderek küçülen o umut, koca bir mucizeye dönüştü. Tahir’in parmakları kıpırdadı. Göz kapakları ağır ağır

aralandı. Güldane Hanım'ın gözlerinden sevinç gözyaşları yağmur gibi boşaldı. Ellerini oğlunun ellerine kapadı. "Oğlum, kuzum, paşam benum..." diye hıçkırdı.

Ama Tahir'in dudaklarından dökülen isim bambaşkaydı. "Şehriye," diye fısıldamıştı. "Şehriye..." Ve gözlerini yeniden kapatmıştı.

Güldane Hanım'ın sevinci kursağında kalırken aklındaki ihtimaller nihayet aydınlanmıştı. Artık biliyordu, oğlunun bu hali, tüm bu başına gelenler bir kız yüzündendi. Peki o kız kimdi? Gözlerini doğrudan Arslan'a çevirdiğinde onun bir şeyler bildiğini anladı. Biliyordu, en başından beri bilip susuyordu! Elleri Arslan'ın yakasına yapıştığı anda genç adam daha fazla kaçamayacağını anladı. Kelimeleri dilinin üzerinde evirip çevirirken derin bir nefes aldı. Dudakları hareket etmek istedi ama kelimeler boğazında düğümlendi. İlk anda gerçeği söylemek istemedi. Ama kadının gözlerindeki o isyan, o acı daha fazla susmasına izin vermezdi. Herkes oradaydı. Hasan Veli, Dağhan da oradaydı. Mercan... Nurcan küçük çocuğunu bırakıp gelememişti ama olanların gözü Arslan'ın üzerindeydi. Vereceği cevabı bekliyorlardı. Sonunda fısıldadı. "Şehriye," dedi.

"Kimdur o?"

"Benim kız kardeşim... Tahir ona gönül verdi. Ama... Olmadı."

"Ne demek olmadı? Olduğu gibi anlat uşak!"

Arslan taş gibi durdu ve, "Şehriye, onu reddetti," dedi mahcubiyetle. "Hoş olmadı, herkes duydu. Tahir'in gururu kırıldı, kimin olsa kırılırdı. İçindeki yangınla savaşa koştu belli ki. Özür dilerim." Bağından kopup gelen utançla başını eğdi. "Kardeşim adına çok özür dilerim."

Güldane'nin gözlerinden akan yaşlar birden buz kesti. Dudakları hiddetle titredi. "O kız..." Bağından kopup gelen bir sesle, "Allah ödetsun!" diye lanetler yağdırmaya başladı.

Her ettiği lanette Arslan başını eğdi ve içinden yüzlerce kez *tövbe*, dedi. *Ayağına taş değmesin kardeşimin.*

"İnsan gibi yok diyememiş mi! Hor mu görmüş benim usağumi, alay mi etmiş, de baa!"

Güldane Hanım içindeki nefreti dayanabildiği son noktaya kadar kusttu. Sonra bayıldı. Odaya alıp serum taktılar. Uyandığında yanında Arslan vardı. Güldane Hanım ise sakinleştiricilerin etkisindeydi. Gözünü zor açıyordu. Arslan olanları en baştan, en hafifletilmiş şekilde anlattı. O gün,

o odada olan herkes Tahir'in başına gelenleri öğrendi. Ama kelimeleri ne kadar yumuşatılmış olursa olsun, her şey ortadaydı.

Hasan Veli dışarı çıktı. Tek kelime etmedi ama üst üste üç sigara yaktı.

Arslan da Tunalı ailesi gibi her gün oraydı. Her geldiğinde üniformasıyla dimdik durdu ama gözlerinde hep bir suçluluk vardı. Güldane Hanım ona kızamadı; biliyordu, suç onun değildi. Ama her yeni günde adının Şehriye olduğunu bildiği o kıza içinden de olsa lanetler yağdırmaktan vazgeçmedi. *Allah onu aynı acısıyla sınasun! Benim ciğerimi dağladı, onun da kalbi yansun!*

Sonraki günlerde Tahir gözlerini yeniden açtığında hastane odası Tunalı ailesi için bayram yerine döndü. Herkes başına üşüşüp bir isteğinin olup olmadığını sordu. Arslan sessizce kenarda dururken gözleri dolu doluydu. Tahir'in bakışları onunla buluştu. Yorgun bir tebessüm dudaklarına ilişti. Arslan başıyla selam verdi, gözlerinden sessizce *hoş geldin kardeşim* kelimeleri döküldü.

Birlikte Çamlıyayla'ya gittiler. Güldane Hanım oğluna kendi elleriyle diktiği yorganlardan, kuştüyü rahatlığında bir yatak hazırladı. Hemen yanındaki divanı da Arslan için ayarladı. Kemik sularından çorbalar kaynattı, oğlunun yaraları çabuk iyileşsin diye bitkileri karıştırıp merhem hazırladı ve her gün kurşun yaralarına sürdü.

Nurcan arada bir, "Ana, doktorun verdiği ilaçlar varidur ya. Sürme öyle kocakarı merhemlerini da," diye uyarıyordu ama kayınvalidesi inatçı kadındı.

"Onlar ne bilirmiş bu merhemleri! Ben uşağımın yarasından anlarum, ne iyi edecek oni da bilirum. İşine baksun herkes."

Hasan Veli de, "Hanum, uşağı rahat bırak artuk da!" diye sitem etse de Tahir ağzını açmadı. Çünkü gözlerini açtığında annesinin gözlerindeki acıyı görmüştü. Onu daha fazla üzmemek istemedi.

"Getir ana," dedi kemik suyu içmekten en bunaldığı zamanlarda bile. "Hepsini içeceğim. Göğsümi de açtum, et merhemini."

Tahir ayağa kalkıp geri döndüğünde annesine ve babasına verdiği sözü tuttu. Artık daha sık uğrar oldu evine, daha çok görünür oldu onların gözlerine. Belki eskisi gibi değildi, yüzü eski neşesini yadırgıyordu fakat hainlere de huzur vermemiş, onların da yüzünü güldürmemişti.

Kiminin uykusunu, kiminin de nefesini elinden almıştı. Asker ocağına ilk kez er olarak adım attığında görevini tamamlayıp döneceğini

düşünmüştü. Fakat dağların sert rüzgârıyla çatışmaların ateşi, içindeki ateşi bir nebze dizginlemişti. Bu yüzden terhis vakti geldiğinde kalmaya karar verdi. Önce sözleşmeli er olarak pusuları bozdu, ardından uzman çavuş rütbesiyle dağlarda tipiye, sıcağa aldırmadan timini sırtladı, yaralı komutanını çekip kurtardı. Astsubay olduğunda hem gençleri eğitti hem de en riskli baskınlarda ön safta yer aldı. Kısa süre sonra teğmenliğe terfi ettiğinde, artık birliğin sorumluluğunu omuzlarında taşıyordu. Terfiler ardı ardına geldi ve bugün, yılların biriktirdiği tecrübeyi omuzlarında taşıyan genç bir yüzbaşydı. Sisli dağları mesken edindi.

Tahir Bora Tunalı, dağlarda aylar süren operasyonlarda ön saflarda yürüdü; pusuları bozdu, kurşunların arasından görünmez gibi geçti, ölümün gölgesiyle göz göze geldi. Yaralandı, geri çekilmedi; çoğu kez kendi yarasını kendi dikti, çatışmayı bırakmadı. Kurduğu tuzaklarla düşmanı gafil avladı, adımlarını fişek gibi basıp birliğin önünü açtı. Cesaretiyle, öfkesiyle, dimdik duruşuyla dağlara rüzgâr gibi indi, fırtına gibi esti...

İşte bu yüzden ona, *Fırtına* dediler.

O fırtınanın yangınlardan doğduğunu ise asla bilemediler.

Tahir, göğsünün sol tarafındaki kurşunun bıraktığı yanmayı önemse-miyordu. Dönüş yolunda düşünmüştü; karakola ulaştığında bir iğne iplik bulup dikecekti. Önemli bir şey değildi onun için. Daha önce de olmuştu, operasyon esnasında koluna aldığı şarapnel yarasını yine kendi dikmişti. Kendi işini kendi görmeyi seven adamlardandı.

Ateşte kızdırdığı iğneyi acımadan saplardı etine ama bu defa öyle olmamıştı. Olamamıştı. Çünkü emir büyük yerdendi. Binbaşının katı sesiyle, "Yüzbaşı, tek kelime etmiyorsun. En yakın sağlık ocağına gidip o yarayı göster. Bir saat sonra da buradasın," dediğinde emir demiri kesmişti.

Şimdi ise yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle ve homurdanarak en yakın sağlık kuruluşu olan Mizgali Sağlık Ocağı'na gelmişti. Ona kalsa en azından ilçeye giderdi ama vakti yoktu. Daha Kaşı'yi sorgulayacaktı. Kısıvrak yakaladığı esnada başını yanlışlıkla(!) duvara çarptığı için adam hâlâ kendine gelebilmiş değildi. Üstelik Çakal kod adlı saha sorumlusundan da hâlâ bir iz yoktu. Kaşı'den aldığı istihbarat doğrultusunda yeni bir operasyona çıkması kaçınılmazdı.

İçeri girmeden önce telefonu çaldı. Arayan annesi Güldane Hanım'dı. 'Tahir ne söyleyeceğini az çok tahmin etse de telefonu açtı. "Söyle ana."

"Oğluşum, paşam..." diye özlemle girdi Güldane Hanım. "Nereyesun kaç gündür ula?"

"Görev anam, görev," dedi Tahir. "Var midur önemli bir şey? Ben şimdi..." Az kalsın sağlık ocağına geldiğini söyleyecekti ki vazgeçti. Annesinin hemen telaşlaacağını, vesvese yapacağını biliyordu. Kısa zaman önce Serhan ve Sıla'ya karşı yaptığı yanlış için zaten tartışmışlardı. Serhan'a da kızmıştı annesinin onunla yaptığı gizli konuşmayı sakladığı için ancak dizginlediği öfkesini yönelttiği asıl kişi Güldane Hanım'dı. Üzerine basa basa bir daha böyle bir şey yapmamasını söylemiş, zoraki söz bile almıştı. Sonuç olarak annesinin üzülmesine sebep olmuştu ve araları yeni yeni düzelirken onu bir kez daha üzme istemiyordu. "Tatbikata gireceğim, sonra ararum seni."

"Akşama gelecek misun?" diye sordu Güldane Hanım. "Mis gibi karalahana saracağum bak. Yanına kavurma da edeceğum."

"Dema..." Tahir'in ağzı sulandı. Yemek yemeyi severdi ama annesinin yemeklerini daha başka severdi. Güldane Hanım bu yüzden gelininin de kendisi gibi mahir bir kadın olmasını istiyordu. "Gelmeye çalışırım ama söz vermeyeyim. Haber edeceğum ana. Hayde selamete."

Sağlık ocağına girdiğinde onu güler yüzlü bir hemşire karşıladı. Kendisiyle o hemşirenin ilgilenmesini bekledi ama müdahale odasına alındığında kapıda görünen giren kişi Doktor Hülya'ydı. "Geçmiş olsun yüzbaşı," diye içeri girdi doktor. Eldivenleri giymeden önce de sarı saçlarını omzunun gerisine aldı. "Çamlıyayla'dan bir askeri burada görmek şaşırtıcı doğrusu."

"Sağ olun," dedi Tahir. Hepsi bu kadardı. Yarasıyla o doktorun ilgileneceğini anladığında gömleğinin düğmelerini çözdü, önüne araladı.

Hülya, sedyedeki genç adamın ne kadar yakışıklı olduğunu içeri girer girmez fark etmişti ama gömleğini çıkardığında başka bir şeydi. Yaklaşırken gözlerinin yarasını bulmasını sağladığında, "Ov..." dedi. "Kötü görünüyor."

"O kadar kötü değil," dedi Tahir. Bakışları karşısındaki beyaz duvardan ayrılmadı. Sıkılmıştı. Bir an önce gitmek istiyordu. "İki dakikada halledecektim," diye söylendiğinde doktor duydu.

"Kendiniz mi? Olur mu öyle şey? Mikrop kapar, enfeksiyon olur." Yüzbaşıya yaklaşp öncelikle yarasını temizlemeye başladı. "Umarım tekrarlanmaz ama tekrarlanma durumunda gelin lütfen. İlgilenmek bizim

görevimiz.” Dikiş sırasında ortam hem gergin hem tuhaftı. Hülya, tıbbi terimlerle yara hakkında bilgiler veriyor ama araya sürekli garip konular sıkıştırıyordu.

“Anestezi istemediğinize emin misiniz?”

“Eminim.”

Yarayı dikmeye devam ederken bakışlarını genç adamın karın kaslarında gezdirmekten edemedi. “Sporu seviyorsunuz sanırım?”

“Severim,” dedi Tahir kısaca.

Hülya bu defa, “Nerelisiniz?” diye sordu.

“Geldiğim yerliyim.”

Kadın komik bir şey duymuş gibi güldü. “Ah gerçekten mi? Sadece görev için geldiğinizi düşünmüştüm. Çamlıyayla’da geçen ay gerçekleşen olaydan sonra... Neyse tatsız konulara girmeyelim. Üç sütür kaldı. Maşallah hiç kırıdamadınız, işim kolaylaştı.”

Tahir gözlerini tavana dikti. İçinden *ula madem kolaylaştı, bitirsene da* diye söylendi bu kez ama bir doktora karşı kaba davranmak istemiyordu.

Nihayet dikiş bittiğinde, “İlaç yazmam gerek,” dedi Doktor Hülya. “Benim odaya geçelim.” Yine güldü. “Hemen yan tarafta.”

Tahir ilaca gerek olmadığını söyleyerek odadan çıktığında bir sürprizle karşılaştı. Doktor Hülya’nın odasının önünde tanıdık başka bir kadın vardı. Uzun boylu, bakımlı ve yine sarışın bir kadın...

Fulya, görmeyi beklemediği manzara karşısında gülümseyerek şaşkınlığını dile getirdi. “Ah, Tahir? Sen de mi buradaydın?”

Hülya daha büyük bir şaşkınlık yaşadı. “Tahir mi?”

Fulya imayla Hülya’nın gözlerine baktı ve bir şeyler anlatmak istermiş gibi başını salladı. “Evet, Yüzbaşı Tahir olur kendisi. Hani sana bir ara bahsetmiştim ya... Geçen sene Kurban Bayramı’nda yolda kaldığımda beni arabasına alıp Mizgali’ye kadar bırakan centilmen asker...”

Lapa lapa karın Çamlıyayla sokaklarını süslediği o kış, Fulya Öğretmen ilçeye inmişti. Sonrasında Çamlıyayla’ya taşınan bir öğrencisini ziyaret etmek için köye uğramış ama aracı kara saplanıp kaldığı için geri dönüş yolunda tıkanmıştı. O sırada ailesini ziyaret eden Tahir, öğretmenin çaresiz kaldığını fark ederek zorlu hava şartlarına uygun olan arabasıyla kendisini evinin önüne kadar bırakmıştı. Fulya, Tahir’in gerek olmadığını söylemesine rağmen bir teşekkür kahvesi ısmarlamak için telefon numarasını almıştı ama o buluşma hiçbir zaman gerçekleşmemişti.

Hülya afalladı. “Ö-öyle mi? Memnun oldum.”

“Hülya da benim kız kardeşim,” diye tanıttı Fulya.

Tahir başını hafifçe salladı. “Memnun oldum, Hülya Hanım.”

Fulya, Tahir’in göğsündeki bandajı fark ettiğinde bu defa kaşlarını çat-
tı. “Ah, iyi misin? Bir şeyin yok ya?”

“Önemsiz,” dedi Tahir. “Bu arada kusura bakma, seni Alacahanlar konağında gördüğümde selam veremedim. Acilen gitmem gerekiyordu.” Fulya, onu görmüşken gecikmiş kahve buluşmasını hatırlatmak istedi. Dudaklarını tam da bu amaçla açmıştı ki... “Şimdi de öyle. Gitmem gerekiyor,” dedi Tahir.

Ardından Hülya’yı selamladı. “Dikiş için teşekkür ederim. Hayırlı gün-
ler.”

Yüzbaşı, kendisine hayranlıkla bakan iki kadını arkasında bırakıp uzak-
laştı. Aracına binip yola koyulduğunda telefonu çaldı. Arayan Arslan’dı.
“Devrem,” diye açtı telefonu. “Selamünaleyküm.”

“Ve aleykümselam, devrem.”

“Güzel haberi veriyor musun?”

Arslan cevap vermeden önce homurdandı. “Nerede? Açmıyor telefonu.
Biliyorsun ya inadinı.”

Tahir, *bilmez miyim* diye geçirdi içinden. “Ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Vazgeçmeyeceğim,” dedi Arslan. “Uyuyamıyorum lan. Rüyalarıma
giriyor cadı.”

“Girmesin mi lan?” diye çattı kaşlarını Tahir. “İyi yapıyor. Süründür-
sün seni. Arkasındayım.”

“Lan!” diye patladı Arslan. “Sen kimin tarafındasın oğlum?”

Tahir direksiyonu tam manevra kırduğunda dikiz aynasına bakıp sırtıttı.
Sonra bu yaptığına anlam veremedi. Son zamanlar kendini olur olmaz gü-
lümserken buluyordu. “Taraf mı var devrem? Kardeşsiniz siz.”

“Kardeşiz de. Olmasaydı böyle be Tahir’im. Neyse, bulacağım bir çö-
zümünü. Sen söyle bakalım, var mı bizim Barbie’nin etrafında dolanan
bir it?”

Tahir kalakaldı. Hatta Arslan, Melek’in abisi olarak hemen yan koltuğa
oturmuş da sorguluyormuş gibi direksiyon başındaki duruşunu dikleştir-
di. *Ben dolanıyorum, hem tam da söylediğin gibi it gibi dolanıyorum elimde
olmadan* diyemedi. Gençken konuşmak daha kolaydı. Elbet şimdi de sak-
layacak değildi ama az bir zamanı vardı. “Yok, görmedim. Neden sordun?”

“İyi, görürsen icabına bak hödüğün. Öyle sağlam içinden geç ki bir daha sokağına uğrayamasın.”

Tahir, direksiyonu daha sıkı kavrayıp dağ yoluna girdi. “Emredersin. Ne diyeceğim... Düşürsene yolunu bu taraflara.”

“Düşüreceğim de...” Arslan’ın sesinden sıkıntı damlıyordu. “Nasıl bir halt yediğimi bir bilsen... Yedi ceddime söversin?”

“Anlat.”

“Telefonda olmaz.” Durdu, düşündü. “Yine bir rakı masasında.”

“Anlaşıldı,” dedi Tahir. Dudakları yine kıvrıldı. Daha hafif, daha derin... “Belki o rakı masasında benim de yüz yüze söyleyecek bir şeylerim olur.”

Arslan keyifsizce gülümsedi. “Söyleyeceğin ne bilmem ama sanmıyorum benimkinden daha facia olsun.”

“Olmuyor böyle, merakta bırakıyorsun paşa. Ucundan bir başlık at da öyle git.”

“Tamam. Hafif tarafından atayım bir başlık,” dedi Arslan. “Ama küfretmeyeceksin.”

“Anlaşıldı.”

Kısa bir sessizlikten sonra Arslan boğazını temizleyip pat diye söyledi. “Kız kaçırdım.”

“Sana bu kararı aldırın beynini, gereken cesareti veren damarını sikeyim, Arslan.”

“*Banaaa kaderimin bir oyunu mu buuuu?*” Aldı sevdiğimi, verdi Guldane’yi.”

Böğüre böğüre şarkı çıkırıırken evin kapısının önüne çömelmiştim. Kucağımda gariban köpek yavrusu Dino, yanımda favori keçim Yaren, ikisi de bana bakıyordu sanki derdimi anlıyorlarmış gibi... Yavru köpüşümün gözleri hüznüydü, keçı Yaren ise ağzında sakız var gibi geniş getirip duruyordu ama gözlerinden anlıyordum, o da bana yanıyordu.

Son birkaç saattir aralıksız akan gözyaşlarımı mendile değil de doğru-
dan kazağımın koluna siliyordum. Daha doğrusu Nurcan ablanın kazağının koluna... Dertten kederden hâlâ üzerimi değiştirebilmiş değildim

* Orhan Gencebay, *Kaderimin Oyunu*, 1972.

çünkü. Üstelik bu defaki öyle bir deritti ki şimdiye kadar başıma gelen her bir şeyi munla aratıyordu.

Şehriye adı tüm hastaneye anons edilirken bile daha az acı çekmiştim.

Ağlarken bir yandan da Egeli oluşumun hakkını vererek söyleniyordum. “Yüzüm gülmedi gari bu ahir dünyaaa...”

“Haksız mıyım Yaren? Sen söyle bir tanem.”

Vallahi başını salladı, çenesindeki sakalı bir sağa bir sola titredi.

Bir de Dino’ya baktım. “Gördün değil mi annenin başına neler geldi, minik kuşum?”

O da sanki her şeyi biliyormuş gibi patisini koydu üstüme, sonra elimi yaladı.

“Ah ah... İyi ki anlıyorsunuz beni dostlarım. Çünkü başka kimseye anlatamazdım bunu. Bu sırla şişer şişer patlardım vallahi.”

Elimi uzatıp Yaren’in beyaz tüylerini sevdim. “Kimseyi söyleme tamam mı, aşkom? Senden biraz dedikoducu *vibe*’ı* alıyorum. Küserim bak.” Dino’nun başını öptüm. “Köpüş kardeşin gibi sessiz ve uslu ol.”

Aklıma gelen yeni bir detayla Dino’ya sıkıca sarıldım. “Şimdi sen arada bir babacığına gideceksin değil mi? Onun peşinde dolaşacaksın, onun elinin altında olacaksın. Kim bilir, belki öper bile seni. Hatta... Koynuna alır, uyursunuz mis gibi. Ne kadar şanslı olduğunun farkında mısın Dinoş’um. Çünkü ben... Ben artık bunları yapamam. Soluduğu havayı solumak bile haram bana...”

Keçi ve köpek dostlarımla hasbihal ederken Sıla çıkageldi. Benim aksi-me yüzünde güller açıyor, alnında neon harflerle *mutluluktan geberiyorum* yazıyordu adeta. Beni öyle perişan halde görünce üzüldü ama aşklatellam.

“Ne oldu sana, Melek?” diyerek gelip yanıma çöktü. Ayağı daha iyiydi, artık hafif hafif üzerine basmaya başlamıştı bile.

Ama benim kalbim, bin ayrı yerinden kırılmıştı...

Birinin bana, “Ne oldu sana balım, ne oldu güzel gözlüm?” diye sormasını bekliyormuşum gibi hıçkırı hıçkırı, “Yaa Silooooş!” diye iyice yükseldim. Başımı da omzuna gömdüm. “Sormasan olmaz mı? Ben böyle ağlasam, sen de teselli etsen sadece, hı?”

Sıla dudaklarını birbirine bastırdı. Ne yapacağını düşündü sanırım. Sonra bir şey bulmuş olacak ki yavaşça yaklaşp, “Seni alışverişe götürmemi ister misin?” diye sordu. “Hem de alışveriş merkezine.”

* (İng.) His.

Gözlerimdeki çeşmeleri bir an için kapatıp Sıla'ya baktım. Benim şu an canımın hiçbir şey istememesi gerekiyordu, değil mi? Ama istedi. *Alışveriş*, dedi yahu! Reddedeni Allah çarpar vallahi.

"Ecc..." Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. "Madem ısrar ediyorsun, gidelim o zaman."

Hızlıca üzerimi değiştirdim. Saçlarımı topladım. Sonra atladık Sıla'nın Tofaş'a... Üstelik bu defa şikâyet de etmedim. Ruh halime en uygun araç buydu. Hatta arkasına, *yolların hastasıyım, çilenin ustasıyım* yazsam tam olabilirdi.

İlçedeki küçük alışveriş merkezinden içeri girince gözüm dönmüş gibi pembe olan ne varsa üstüne atladım. Çorap, toka, kupa, defter hatta pembe bir suaygırı biblosu bile buldum. Beş kuruşum olmadığı için sağ olsun Sıloş'um ödedi hepsini. Borç diye almıştım elbette. Döner dönmez ödeyecektim.

Kurban olduğum Allah'ım, dertlerimin derya olduğunu yetmezmiş gibi bir de çulsuz bırakmıştı beni.

Hayır, madem yanıp kavrulacağım, bari babamın yatında güneşlenirken yansaydım. Bronzlaşırken içim acısaydı mesela. Akşam yemeğini Milano'da yerken, garsonun getirdiği beş çeşit makarnadan hangisini seçeceğime karar veremeyip gözlüğümün altından gözyaşlarımı silseydim. Veya Eyfel Kulesi'nin dibinde, *arkadaşlar, hadi gelin fotoğraf çekilelim*, diye bağıırken yüzümü buruştursaydım. *Yok ben odada kalayım*, deyip Paris manzarasına karşı depresyonumla baş başa kalsaydım. Canım yanacaksa, hindistancevizinin içinden pipetle suyumu içerken yansaydı. Şezlongda muzlu *milkshake* içerken burnumu çekseydim.

Kasadaki kız bana baktı. *Abla sen hayırdır, Barbie evi mi kuruyon* diyecek oldu ama diyemedi. Zaten hâlâ ağlaya ağlaya poşet dolduruyordum. Gözyaşlarım poşetin içine damlıyor, pembiş cicilerimi kutsal su misali ıslatıyordu resmen.

En son yemek katına çıktık. Garson ne içmek istediğimi sorduğunda özlemle, "*Matcha latte!*" dedim. Buraya geldiğimden beri içmemiştim ne de olsa. Şiş gözlerim, domates gibi kızarmış burnumda kahvemden yudum yudum içiyordum ki uzun boylu, sarışın, atletik bir adamın yanımıza doğru yürümeye başladığını fark ettim.

Sıla da fark etti tabii, fark edilmeyecek gibi değildi zira. Dirseğiyle dürttü. "Melek, şu yakışıklı adam bize doğru mu geliyor yoksa ben yanlış

mı görüyorum? Umarım hayatımın aşkıyla yeni bir sayfa açtığımda evren bana böyle bir oyun oynamıyordur.”

Gelenin kim olduğunu anladığımda, “Oynamıyor,” dedim. “O sana bakmaz.”

Sıla ne söylediğimi anlamaya çalışırken Tolga Can masamıza geldi. Ben olduğumdan emin olduğunda tüm o taş ve erkeksi görüntüsünü hiçe sayarak, “Meloş!” dedi neşeyle. “Kız Allah seni ne etmesin! Vallahi sensin ayol!”

Tolga Can üniversiteden arkadaşımdaydı. Gören her kızın içinin gittiği, yolda yürürken bakanın bir daha baktığı ama konuştuğu anda hayallerin üzerine turşu suyu döken bir şahsiyetti kendisi. Severdim. Zira neşe kelimesinin vücut bulmuş haliydi. Dünyanın en morali bozuk insanı yanında olsun, güldürmenin bir yolunu bulurdu. Üstelik bunca zaman görüşmemiş olmamıza rağmen gülüşü, bakışı ve cilvesi hâlâ aynıydı. Sadece eskiden daha renkli, daha süslü şeyler giyerdi. Şimdi oldukça feminen görünüyordu.

“Benim Tolgiş,” dedim yerimden kalkıp ona kocaman sarılırken. Geçmişten birini görmek iyi gelmişti. “Tanıştırayım, arkadaşım Sıla.”

Sılakuş’um hâlâ ağzını kapatabilmiş değildi. Zoraki çocuğun elini sıkıp, “Merhaba,” dedi. “Oturmaz mısınız?”

Tolga Can çoktan kurulmuştu masamızdaki boş sandalyeye. “Ay oturmaz mıyım kız? Ne kadar zaman sonra Meloş’umu görmüşüm...”

“Ama arkadaşlarınız?” dedi Sıla kalktığı masadaki insanları göstererek.

Tolga Can elini savurdu. “Ay işine baksın o sefiller. Sıkılmıştım zaten.” Elini kaldırıp, “Garsoncuğum,” diye bağırıp diğer masalardan onu dikizleyen kızların gözlerinin dolmasına sebep oldu. “Bana bir *vayt çokolat moka* getir, hadi şekerim.” Dizime vurdu hemen sonrasında. “Kız Meloş, nerelerdesin sen bakayım? Epeydir yoksun ortalıkta.”

“Buralardayım,” dedim ellerimi iki yana açarak. “Gönüllü öğretmenlik yapıyorum ama az bir zamanım kaldı. Yakında döneceğim. Sen?”

“Sen ve öğretmenlik?” diye sordu inanamayarak. Sonra beni tepeden tırnağa süzdü. Bakımlı parmaklarını göğsüne yasladığında suratına bir acıma ifadesi oturttu. “Ay, ne hale gelmişsin annem sen!”

Dudak bükrüğümde içi gitti çocuğun. Anladı dertli olduğumu... “Ay! Büzme o dudağını, yolarım vallahi. Tolgiş’in yanından üzölmek yok, unuttun mu? Hem bak, yakınlardaki bir okula tayin edildim. Artık buralardayım yani. Seninle Trabzon gecelerine akmamız yok mu?”

Biz akıyoruz canımı o gecelere... Yeri geliyor Deli Memiş tarafından kovalanıyoruz, yeri geliyor biz onu kovalıyoruz. Sonra başka bir yeri geliyor, karşı köylerde domates yağmuruna tutuluyoruz, jandarmaya şikâyet edilip karakollara akıyoruz falan... Değil mi Meloş?

Anlatmaya halim olmadığı için ben bir şeyler sordum. Başladı buraya geldiğinden beri başına gelenleri anlatmaya... Meğer bu sadeliğinin sebebi artık öğretmen olmasıymış.

Ama hâlâ fazlasıyla neşeliydi! Ellerini sürekli hareket ettiriyor, bazen kolunu bana değdiriyor, bazen Sıla'ya göz kırpar gibi bakıyordu. Öyle şen kahkahalar atıyordu ki duyan kendini tutamayıp onunla birlikte gülüyordu.

Sıla bir ara bana eğilip, "Ay Meloş! Ne tatlı çocuk bu..." dedi. Ki Sıla azıcık soğuk nevaledir. Öyle kolay kolay herkesi sevmez.

Biz kahveleri bitirdik, Tolga Can hiç susmadı. Havadan sudan, yeni evinden, okuldan, öğrencilerinden anlattı da anlattı. Her anlattığında bir elini havaya kaldırıyor, bir yana doğru yatıyor, sesi inişli çıkışlı; rengârenk bir tiyatro sahnesi gibiydi.

"Ayyy kızlar!" dedi hemen yanımızdan geçen çocuğu boylu boyunca süzerek. "Allah neler yaratıyor görüyor musunuz? Bunları da götürenler hep o çiroz, memesiz karılar," deyince bir üzerime alındım ama derdim büyük olduğundan çok da takılmadım. "Ay ama bu ara benim favorim üniformalılar. Ne güzel salınıyorlar öyle yeşil yeşil... Hey maşallah, hey! İnsanın içi gidiyor. Gözlerimi alamıyorum vallahi. Gerçi daha kriterlerime uygun bir afetle karşılaşmadım ama karşılaşırsam lama gibi yapışırım, asla kaçırmam."

Üniforma deyince Sıla ile birbirimize baktık. Gözleriyle, onu Serhan'dan uzak tutmamız gerektiğini söyledi resmen. Eh, sevgilisini Tolga Can'dan kıskanmak istemiyordu haklı olarak.

Tolga Can'ın da maşallahı vardı; o keskin mavi gözler, o çarpıcı çene hattı, sarı kirli sakalları, gergin kaşları... Bildiğimiz erkek güzeliydi. Bir doksana yakın boyu ve geniş omuzlarıyla okulda da çok popülerdi ama o her zaman bizimle takılmayı severdi. Mezuniyetten sonra yurtdışına gitmesiyle yollarımız ayrılrsa da şimdi burada, aynı samimiyeti yakaladığımızı görmek güzeldi.

En son ayrılırken telefon numaralarımızı aldık. Eve döndüğümüzde uykusuzluktan bayılmak üzereydim. Ağlayacak halim dahi kalmamıştı.

Ben de geriye kalan gözyaşlarımı yanına saklayarak yatağa girmiştim ki Sıla heyecanla odama girdi.

“Melek!” dedi gözlerinde ışıklar yanıp sönerken. “Serhan geldi. Görmek istemiş beni.”

Yatakta cenin pozisyonu alıp yastığıma sarıldım. “Ne güzel. Benden de selam söyle.”

“Gelip kendin söyle,” dediğinde dilinin altında bir şeyler olduğunu anladım. “Tahir de yanında, o da senin görmek istiyor.”

Heyecanla yatakta doğruldum ama gidemezdim. Beni aramış mıydı? Bilmiyordum çünkü telefonumun şarjı bir süre önce bitmişti. İçimden şarj etmek gelmemişti. Aramasından korkmuştum. Aramasından ve açmamaktan... Şimdi ise doğru olan gitmememdi. Onu görmek için içim gidiyordu ama Güldane Hanım'm yaptığı o konuşmadan, söylediği onca şeyden sonra olmazdı. Doğru olan bundan sonra gözüne görünmemekti. Belki ben de onu görmezsem unutabilirdim.

“Sıla,” dedim yeniden yatağa gömülürken. “Senden bir şey rica edeceğim. Lütfen ona uyuduğumu söyler misin?”

Kaşları çatıldı. “Ama ne-”

“Nedenini sorma, olur mu?”

Hiçbir şey anlamamıştı. Merak ettiğini biliyordum. Israr etmiyordu ama artık ona bir şeyler anlatmamı istiyordu. Şaşkın ve bir o kadar da üzgün gözlerle bakarken başını salladı. “Umarım bir gün anlatırsın, Melek. O gün geldiğinde seni can kulağıyla dinleyeceğim. Söz veriyorum.”

Sıla dışarı çıktığında dayanamadım. Onu uzaktan da olsa görmek istedim. Çünkü bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyordum. Belki de hiç... Geldiği zamanlarda yanına gitmeyince, telefonlarını açmayınca bir süre sonra vazgeçecekti. Karşısında kapı duvar bulduğunda yorulacaktı. Bir zaman sonra artık o da beni görmek istemeyecekti. Ve biz... Hiç başlamadan bitecektik.

Bunun ağırlığıyla cama yaklaştım. Perdeyi açmadan bahçe kapısındaki askeri araca baktım. Şoför koltuğundaydı. Sıla ona bir şeyler söylediğinde bir süre bekledi. Sonra... yavaşça başını salladı. Bir sigara yaktı. Ve ben, içindeki hayal kırıklığını içimde hissettim.

Ertesi gün yine geldiler. Bu defa telefonum açıktı. Veli grubuna ödevleri atmak için açmıştım ve Tahir gelmeden önce aramıştı. Açamamıştım.

Sıla haberi verdiğinde bu defa da misafirim olduğunu ve vaktim olmadığını söylemesini istedim. Onaylamıyordu ama arkadaşımı. Üzgün olduğumu görüyordu ve beni daha fazla üzmemek için dediğimi yapıyordu. Tek başına dışarı çıktı, döndüğünde ise daha çok kalbimi sızlatacak bir haber getirdi.

Kapsamlı bir göreve çıkıyorlarmış. En az üç gün süreceğini söyledi Sıla. Dayanamadım, sordum. "Misafirim olduğunu söylediğinde ne söyledi? Kim olduğunu sordu mu?"

"Hayır," dedi. "Sadece senin nasıl olduğunu sordu."

Ve bu, o gece hiç uyumadan sabaha kadar ağlamama yetti. Üstelik Tahir her aradığında gözyaşlarım şiddetlenerek...

Son dersin teneffüsünde okulun arkasında gariban gariban yürüyordum. Son bir haftadır olduğu gibi... Kafamı meşgul etsin diye elimde gezdirdiğim kitabın bir cümlesini bile okuyamamıştım. Kitapla öylece bakışuyorduk ama aramızdaki iletişim sıfırdı. Dile gelse benden sıkıldığını bile söyleyebilirdi. Beynim zaten bir arabesk şarkıyı bitiriyor, bir diğerine geçiyordu. Mutluluk desen; pılısını pırtısını toplayıp gitmeden önce de Deli Memiş gibi nanik yapmıştı. Son bir haftadır makyaj bile yapmamıştım. Fön makinesi bana küsmüş, ojelerim yüzüme bile bakmıyordu. O kadar vahimdi durum.

Daha beteri... Bir haftadır Tahir'i göremiyordum.

Beni aramaktan vazgeçmemişti. Her akşam aynı saatlerde aramıştı, muhtemelen dağda ancak fırsat bulabilmişti. Bir de farklı zamanlarda attığı mesajlar vardı, dönüp dönüp okudukça yüreğimi dağlayan...

Melek, iyi misin?

Neden telefonlarımı açmıyorsun?

Seni kıracak bir şey mi yaptım?

Telefonu kırmama...

Gerisi yoktu.

Mesaj silindi.

Ve son mesaj:

Tamam, açma. Ama bil ki sorun her neyse
 öğrenip çözeceğim. Sen değil, ben çözeceğim.
 Canını sıkan, içini kemiren, gönlünü daraltan
 ne varsa ortadan kaldırmak bana düşer.
 Ayağına taş değse o taşı yolundan çekmek
 benim görevim. Görüşmek üzere,
 Öğretmen Hanım.

Son mesajı göndereli üç gün oluyordu. Üç gündür ses soluk yoktu. Sıla'ya soruyordum arada, *Serhan'la konuşuyor musunuz, nasılmış*, diye. Aklim sıra ondan haber alıyordum. Serhan iyiye Tahir de iyidir diye düşünüyordum. Kendimi avutuyordum.

Okuldan arta kalan zamanlarda elimde telefonla ondan gelecek aramayı, mesajı bekleyip duruyordum. Sanki geri dönecekmişim gibi... Ama ne telefonlarını açabiliyordum ne de mesajlarına geri dönüyordum. Hatta adını bile içimden geçirmemeye çalışmıştım ama işte... Beynim kalbimle işbirliği yapmıyordu. Kendi içimde gülümsemek ve ağlamak arasında gidip geliyordum. Düşünmemeye çalışıyordum ama kalbim, aklım, nefesim hep onun adını fısıldıyordu.

Derin bir geçirip, "Bir arabesk daha patlatayım bari. Son iki, üç, dört," dedim ağlamaklı, başımı göğe kaldırarak. "*Fikrimin ince gülü, kalbimin şen bülbülü...*" O gün ki gördüm seni, yaktın ah Güldane beniii."

Ay ne Güldane'si ya? Güldane nereden çıktı? Kadın üzerime karabulut gibi toplanmıştı resmen, bir yere gitmiyordu. *Bari burada rahat bıraksan, ha Güldane Hanım? Zaten senin yüzünden aşk acısı çekiyorum, bari aşk acımı çekmem izin ver!*

Göğsümü sıkkın bir nefesle şişirdim. Bu acıyı çekmemin sebebi o değildi ki. O gerçekleri söylemişti. Göremediklerimi sorgulatmıştı bana. Çocuğunu düşünen bir anneydi neticede ve ben... Fena halde sabıkalıyım.

Yürümeyi bırakıp derin bir nefes aldım. "Sakin ol Meloş, şurada gitme- ne kaç gün kaldı ki kelebeğim? İki alışverişe çıkar, jel tırnaklarımızı yeniler, beki biraz da saçlarımızı kestirir unuturuz onu," diye kendimi kandırmaya çalışıyordum ki ikinci Temel'in nefes nefese koştuğunu gördüm.

"Öğretmenum! Öğretmenum!"

* Müzeyyen Senar, *Fikrimin İnce Gülü*, 1987.

O kadar heyecanlı bir çocuktuk ki ancak bana çarparak durabildi. Dengesini sağlaması için omuzlarından tutup, “Çocuğum,” dedim. “Üçüncü dünya savaşı falan çıkmadı, değil mi?”

“Çıkmadı, öğretmenim.”

“Dördüncü Temel ile ikinci Fadime için de kavga etmedin?”

Omuz silkti. “Ne edeceğim o kot kafaliyen? İkinci Fadime baa yanık-tur zaten,” dedi böbürlenerek.

“Ee o zaman bu heyecanının sebebini öğrenebilir miyim?”

Başını salladı. “Öğrenebilirsiniz.”

Kaşımı kaldırdım. O da kaldırdı. Sorarcasına baktım, o da baktı. *Eee*, dedim. O da dedi.

Derin bir nefes alıp, “Çitlenbiğim,” dedim sakinlikle. “Söylesene artık, neden heyecanla geldin?”

Bir dakika önce bunu konuşmamışız gibi, “Haaaa,” dedi. “Oni deysiniz. Okula bir asker geldi da. Sizi sordi. Onu haber etmeye gelmişim.”

Gözlerim açıldı. Muhtemelen etrafta bizi koruyan askerlerden biriydi gelen ama yine de sordum. “Nasıl biriydi gelen?”

Kolunu kaldırabildiği kadar kaldırıp, “Na bu kadar uzundu öğretmenim,” dedi. “Kafasını zor gördüm yeminlen.”

Varan bir. “Ya başka?”

“Başka...” Elini çenesine götürüp düşündü. “Sert bakaydı.”

Varan iki. “Başka?”

“Sesi de sertti, öğretmenim. *Öğretmeniniz nerededir*, diye sorana kadar kulaklarımdan tutup tavana asacak sandım.”

O tavana asmak için kulak tercih etmez, Bekir’e savurduğu tehditlerden biliyorum ama sen bilme Temelciğim.

“Başka ne söyleyebilirsin o asker hakkında?” diye sordum korkuyla.

“Aklıma gelmeyi.”

“Tüh...”

“Ama adını söyleyebilirim?”

Gözlerimi kapattım, açtım. “Hayatım, madem adını biliyorsun, neden baştan söylemiyorsun?”

Sırıttı. “Sormadınız ki.”

Eğilip ıslıl ıslıl parlayan gözlerine bakıp, “Temel,” dedim. “O asker şimdi nerede?”

Öyle bir yere baktı ki *tamam*, dedim. *Allah belamı verdi. Allah ciddi anlamda belamı verdi.*

Çünkü ikinci Temel'in bakışları olmaması gereken bir yerdeydi. Hemen arkamdaydı.

Gözlerimi kapatıp yutkundum. Şimdi, tam olarak şu anda buradan ısınlanmamın, yer yarılip içine girmemin, buharlaşıp oksijen molekülüne karışmamın bir yolu var mıydı? Olsundu.

Derken yüce Rabbim duamı duymuş olacak ki bir asker çıkageldi. Elinde bir telefon vardı ve adımları hızlıydı. "Komutanım," dedi benim henüz bakmaya cesaret edemediğim noktaya odaklanarak. "Binbaşı telefonda. Size ulaşamamış."

Tahir'in kolu sol yanımdan o askere uzandığında sadece elini görmek bile kalbimde üzgün bir kıpırtı yarattı.

Nefesini tut, Meloş! Bir de kokusunu alırsak bittik, aşkom.

Bu arada beynim nihayet bir işe yaradı ve *fırsat bu fırsat* alarmını yaktı. *Şimdi kaçtın kaçtın... Sonra zor. Sonra çok zor!*

Doğru! Tahir telefonu aldı ve bir şeyler anlatan ama benim durum itibariyle bir kelimesini bile idrak etmediğim askerini dinlemeye başladı. Ben de ne yaptım? Tabii ki paldır küldür oradan sıvıştım. Dönüp bir kez bile yüzüne bakmadan hem de!

Koştum, koştum, kalbim boğazıma dayanmış, soluğum kesilmişti ama sonunda kendimi okulun içine atabilmişim. Hemen sınıfa daldım. Keşke birkaç sınıf daha olsaydı ama küçücük köy okuluydu işte, yoktu. Hemen gözüme bir masa kestirip kitapları üstüne bıraktım ve altına öyle bir hızla girdim ki sanki hayatım boyunca bunun antrenmanını yapmışım. Dizlerim ağzıma, saçlarım tahta bacaklarına takılmıştı ama olsundu.

Okulun etrafında bulamazsa gider herhalde diye düşünürken tabii ki kaderin cilvesi devreye girdi; girmez olasıca! Kapı gıcırdadı ve içeri ağır adımlarla biri girdi. Ayakkabının tok sesinden anladım, bu yürüyüş sıradan bir vatandaşa ait olamazdı. Ya bir ayıya aitti ya da Tahir'e. Yemin ederim ki ilk seçeneği tercih ederdim.

Gözlerim fal taşı gibi açıldığında sıranın aralığından baktım. Vallahi Tahir! Hem de tüm ciddiyetiyle sınıfta volta atıyordu! Kalbim durur mu? Öyle hızlı atmaya başladı ki sanki davul zurna eşliğinde horon tepecekti mübarek. O sırada içimden deli deli ihtimaller geçiyordu.

Ya şimdi hapsedirirsem? Ya bacağım uyuduğu için istemsizce, "Ah!" diye böğürürsem? Ya masa kırılıverirse? Ya deprem olursa? Allah'ım, şimdilik sabitle bu masayı!

Neyse, çok şükür, Tahir bir süre sonra çıktı. Ben de derin bir nefes aldım. "Tamam," dedim kendi kendime. "Geçmiş olsun Meloş'um, kurtuldun. Artık rahatla."

Masanın altından sürünerek çıktım, pantolonumun dizleri toz içinde kalmıştı. Saçım başım ise daracık yere sürtündüğü için darmadağındı. Şikâyet edecek değildim. Kurtulmuştum neticede.

"Şanslısın, kızım. Şimdi okulun arkasına geç, biraz hava al. Ayakkabılarını çıkarıp toprağa falan bas. Bu adrenalini ancak atarsın üzerinden."

Okulun arkasına doğru yürürken resmen zafer marşı çalıyordu içimde. Hani filmlerde kahramanlar savaştan dönerken marş çalar ya... Öyle bir gururla çıkış yaptım. Soğuk hava yeniden yüzüme çarptığında tam *oh* diyecektim ki... Demedim. Diyemedim.

Zira beni okulun arkasına ulaştıracak o kıvrımı döndüğüm an biriyle burun buruna geldim. Daha doğrusu burun göğse. O biri... Tahir'di.

Birden karşıma o koca cüssesiyle çıkmıştı. Hem de ne çıkmak... Tek başına koca bir ordu gibi indi okulun arkasına. Ve yine jilet gibi, yine çok yakışıklı insafsız... Hatta görmeyeli daha mı irileşmiş ne?

"Gi-gi-gitmemiş miydin sen?" diye miyavladım. Eğildim, büküldüm. Üniformasının düğmeleri bile benden daha dik duruyordu.

Kirpiklerinin altından sert sert bana bakarken, "Gitmiş mi benziyorum?" diye sordu.

"Hıı... Beni gördün mü? Yani, yaklaşık otuz saniye önce."

"Sence?"

Gerginlikten mi yoksa utançtan mı ölsem karar veremedim. "Nasıl anladın?"

İfadesizce bana bakmaya devam etti. "Neyi? Masanın altına nasıl sığabildiğini mi?"

Başımı eğerken tuttuğum kitaplara baktı. "Senden başka kimse saklanacağı yere eşyasını bırakmayı akıl edemezdi."

Haklıydı. Yemin ederim ki haklıydı. Böyle bir hıyarlığı bir kardeşim Hıyar Can yapardı, iki de ben. Utançtan elimdeki kitap neredeyse yere düşecekti ama toparlanıp bir şeyler söylemem gerekiyordu. "Tahir... Sen burada ne arıyorsun?"

Acelesi varmış gibi adımlarını benden yana attı ve gelip tam karşımda durdu.

Ayy... Bakma Meloş, bakma annem.

Dümdüz, "Beni neden aramadın?" diye sordu.

Ve gözlerini üzerime dikmişti. Kelimeler boğazımda düğümlendi. Ne diyeceğim? Mantıklı bir şey söylemem gerekiyordu.

"Papatya falında açma çıktı."

Kaşlarını çatığında fark ettim ki alnı terliydi. Botları da çamur içindeydi. Zaten telsizini elinde tutuyordu. Belli ki acelesi vardı. "Şimdi doğruyu söyle."

"Allah çarpsın."

Bari Allah'ı karıştırma, Meloş! Çarpılıp Firdevs Yöreoglu gibi kalacağız şimdi!

Gözlerini kapatıp ciğerlerini sabırsız bir nefesle doldurdu. "Melek," dedi, sabır taşını çatlatacak bir sesle. "Tatbikatı yarım bırakıp geldim. Açım, uykusuzum, yorgunum, sinirliyim." Gözlerini açtığında bir adım daha attı. Kaçmak için geri çekildiğimde sırtım okul duvarına yaslandı. Kaçacak yerim kalmamıştı. "Yerinde olsam beni sinirlendirmek istemem. Hadi söyle güzelim, neden telefonu açmadın?"

Hı? Ne? Nasıl? Güzelim mi? Ben mi?

Ayaklarımızın altında yer olması lazımdı Meloş, kayboldu galiba, sen gör-dün mü?

Resmen tek sözüyle nefesimi kestiğinde iç ses, dış ses hepsi birbirine karıştı. Öyle bön bön yüzüne bakıp, "Baa mı dedun oni?" diye sordum.

O sinirli ifadesini parçalara ayıran hayranlık duyulması gülüşüydü. "He," dedi. "Saa dedum oni."

Sakin olmalıydım. Sakin olup mantıklı düşünmeliydim. Bu kısmı atlatsam gerinin kolay olacağına kendimi inandırarak derin bir nefes aldım.

Güzelim falan demedi, hayaldi o.

"Tahir..." dedim yutkunmak isteyen boğazımı son anda dizginleyerek. "Ben... Şey... Yoğundum."

"Bir hafta boyunca mı?"

"Evet... Okul işleri."

"Bir hafta boyunca mı?"

Başımı salladım. "Evet, okul işleri vardı."

“Okul işleri...” Tekrar etti. Dudaklarının kenarında acı bir gülümseme belirdi. “Doğruyu söylemiyorsun.”

Göğsüme bastırduğım kitaptan güç aldım. Sanki sayfalarının arasında saklanabilirmişim gibi... İçimde acıyan o yeri görmezlikten gelmeye çalışarak, “Neden yalan söyleyecekmişim?” diye sordum. “Kuruntu yapıyorsun. Başka önemli...” Kuruyan dudaklarımı ıslattım, boğazıma düğümlenen yumruyu yutkunmaya çalıştım. Bakışlarımı bir kez daha kaçırdım. “Başka önemli işlerim vardı.”

Bir adım, tek bir adım daha attığında üniformasının kumaşını bedenimde hissettim. Kaçabileceğim tüm alanları varlığıyla işgal ederken, “Günlerdir,” dedi gözlerimin içine bakıp sesini alçaltarak. “Günlerdir meraktan kafayı sıyrırken sen bir mesaj bile atmadığını mı söylüyorsun?”

Bakışlarını taşıyamadım, gözlerimi esir almak istedi. Dudaklarım istemsizce titredi, hayatımda ilk kez kendime hâkim olmak bu kadar zordu. “Tahir, neden bu kadar ısrar ediyorsun?” diye sordum fısıltı halinde çıkan sesimle.

Keşke... Keşke çaresizliğimi görüp geri çekilebilseydi. Belki o zaman kalbim biraz olsun rahat ederdi. Ama hayır, karşımdaki asi bakışlar için geri çekilmek yoktu. Bu, onun doğasına aykırıydı.

Başını eğdiğinde, iki parmağıyla çenemden yakaladı ve kaçmak isteyen bakışlarımı tam da rütbesine yakışır bir şekilde yakaladı. Tutsak gibi hissettim; hapsedildiğim yer onun gözleriydi. Yüzlerimiz arasındaki mesafe, ağzımızdan çıkan nefesin beyaz buharını birbirine karıştıracak kadar yakınken, “Çünkü özledim,” dedi tereddütsüzce. “Var midur ötesi?”

Kalbimin yerinden söküldüğünü hissettim. Son iki saniye zihnimde tekrar, tekrar ve tekrar dönüp dururken sersemleştii. Sustum. Gözlerimin dolmasına engel olamadım. Yıllardır dökmediğim gözyaşlarını buraya geldim geleli fazlasıyla dökmüştüm. Çamlıyayla’nın da suçu yoktu. Suç ona deli divane âşık olan bendeydi.

Ve bu defa da beynimi Ferdi Baba feryat figan ele geçirdi. *Ben de özledim ben de... Resmin var şu an elimde...*

Allah'im, ne olursun beynimin içindeki radyonun fişini çek!

“Be-ben gitsem...” Onu itmek istedim ama parmak uçlarım sadece üniformasının sert kumaşına takılı kaldı. İtemedim. Daha doğrusu itmek

* Ferdi Tayfur, *Ben de Özledim*, 1982.

için gereken gücü uygulayamadım. Son sözleriyle yerle bir etmişti beni. "Gitsem iyi olacak."

Yapabileceğim tek şeyi yaparak çantamı aramıza koyup onu kendimden uzak tutmaya çalıştım. O ise tek hamlede çantayı indirdi.

"Neden?" dedi, kırılmıştı sesi. "Gerçekten gitmek istey misun?" diye sorup beni daha da parçalayacak o detayı ekledi. "Benden."

Başımı çevirmeye çalıştım ama çenemde duran eli izin vermedi. Hiçbir koşulda ondan bir adım uzaklaşmamı istemiyordu. Ve yakındık, çok yakındık. Bedeninin sıcaklığını bedenimde hissedeceğim kadar, nefesimizin beyaz buharı birbirine karışacak kadar yakındık.

"Tahir, insanlar görecek."

"Gören görsün. Her şey yeterince ortada değil midur?"

Öyleydi. Aramızdaki çekimin farkında olan artık yalnızca biz değildik ama korkuyordum işte. Biri görüp de annesine söyleyecek diye ödüm patlıyordu.

Anlamış gibi, "Derdi olan da doğrudan baa müracaat etsun," dedi. Sınirlenmişti. Bana çatamadığı için şu an havada uçan sineğe bile çatabilirdi. "Konumuz bu midur?"

Kendimi tutamayıp, "Ama bu yanlış!" diye yükseldim.

"Nesi yanlış ula!" diye gürlledi o da. "Günlerdir seni görmeyen adam, okulun arkasında sıkıştırmış ancak. Bunun nesi yanlış?"

Sert duruşunun altında başka bir şey vardı. Kalbinin tüm çıplaklığıyla ortada durması... Bu ilk kez oluyordu. Sanki bir şeyleri kırmış, bazı gemileri yakıp gelmişti bana.

"Tahir..." dedim kısık sesle. Kaçmaya çalıştım, yana doğru bir adım attım. Ama o da benimle birlikte kaydı. "Çekil yolumdan."

"Hayır. Önce bana bir şey söyleyeceksin."

"Ne?"

"Uzaklaşayım mı senden? Gitmemi istey misun? Seni bir daha arama mı? Soyle, ağzından duyacağum."

"Ne varmış söylemekte? Tabii ki söylerim!"

"Söyle o zaman!" Bir adım geri çekildi. Kollarını birbirine kavuşturup kaşlarını daha da çatı. "Dinleyrum."

Hemen mahalle kadını moduma geçip elime belime yerleştirdim ve dudaklarımı araladım. Araladım. Biraz daha araladım.

Anladık Meloş, dudaklarımızı araladık. Eee sonra, aşkom?

Cevap veremedim. Put gibi kaldım öyle. Yalnızca yutkundum. Dudaklarımın arasından anlamsız bir nefes çıktı. Kem küm ettim, kirpiklerimi kırıştırdım. Dudaklarımı açıp açıp kapattım ama yine de ona, onu istemediğimi söyleyemedim.

Zamanında onu beynimi kaybetmiş gibi reddeden ben, şimdi bir *git* bile diyemedim.

“Akşam oldi gece olacak, Barbie,” dedi, alaycı sesi. “Daha konuşmayı düşünmey misun?”

Allah kahretmesin! Resmen dut yemiş bülbüle döndüm karşısında!

Hayır! İstemiyorum! Tam tersine yanında nefes almak istiyorum. Yanında gülmek, yanında ağlamak, yanında saçmalamak istiyorum...

Ama tüm bunların birini bile söyleyemiyordum işte. Gitmesini de söyleyemiyordum. Ne yapacaktım ben?

“Üf!” Oyunbozan çocuklar gibi kollarımı birbirine kavuşturup suratımı astım. “Yeşilçam mı be bu! Bir de gözlerime bakıp *sevmiyorum* dememi bekle de tam olsun!”

Gülmeye başladı. Hem de baya baya keyifli gülüyordu. Valla anladımızıkçılık yaptığımı...

Sonra başını eğdi, bakışlarımın kaçmasına izin vermedi. “Cevap veremezsin, Öğretmen Hanım. Verdirmem o cevabi saa.” Yerinden kıpırdadığında uzaklaşacağını düşünerek nefesimi özgür bırakmak istedim ama nefesimi kökünden kazıyacak başka bir şey yaptı. Alnını benimkine yasladı. Alnındaki ter damlacıklarını kendi tenimde hissettiğimde, “Bu defa olmaz,” dedi güçlü bir fısıltıyla. “Bu defa benden bir adım bile uzaklaşmazsın.”

Dolan gözlerimi kapattım. Görmesem de biliyordum ki yine şefkatle, merhametle bakıyordu bana. Ve eriyip kollarına akmam an meselesiydi. Ne kadar kaçarsam kaçayım, onun gözlerinde kendimi buluyordum. Ve ona öylece bakarken kalbim kaburgalarımın çıkarmaya çalışıyordu. Kollarım ona sarılmam için yalvarıyordu bana. Hatta küfrediyor bile olabilirdi!

Kokusunu almıştım çünkü; sıcakık toprak kokusunu. Üstelik bu defa o uraş losyonu da yoktu. Kim bilir kaç gündür üzerini değiştirmemişti? Ve o halde çıkmış bana gelmişti.

Sadece bu bile ona sıkıca sarılmam için bir nedendi.

Ama sonra... Güldane teyzenin sarılmak hakkındaki sözleri aklıma geldi. Gelmekle de kalmadı, cam kırığı gibi göğüs kafesime saplandı. O ruh acısıyla ona sarılmak için can atan kollarımı, onu itmek için kullandım. Bir adım geri attırmayı başaramasam da alnını alnımdan ayırdım.

“Yanlış anlaşıldım,” dedim tek nefeste. Benden uzak durmasını söyleyemiyor muydum? O halde ben de başka şeyler söylerdim. “Beni yanlış anladın. İstedğim bu değil.”

Yüzü, yontulmuş bir taşın yongası gibi keskinleşirken dudaklarını araladı ama cızırdayan telsizi konuşmasına izin vermedi. Ve bunu da bir fırsat olarak kullandım.

“Sen sadece abimin arkadaşısın. Hepsi bu. Her ne sandıysan-”

“Ne sandığımı düşündün?” diye böldü sözlerimi. Benim kalbimi çarpıran bu soru dudaklarından top gibi, tüfek gibi dökülmüştü. “Daha açık ol.”

Daha mı açık olayım? İki kelimeyi bir araya zor getiriyorum burada!

Neyse ki telsizi bir daha cızırdadı da homurdanarak ağzına götürdü. Ve bunu yaparken gözlerini benimkilerden ayırmadı.

“Alfa 3,” diye anons etti güçlü sesiyle. “Fırtına dinlemede.”

Anında yanıt geldi. “Komutanım, malum bölgede mevzi aldık. Emir ve görüşlerinizi bekliyoruz.”

Gitmesini gerekiyordu. Her ne olduğunu bilmiyordum ama gitmesi gerektiği açıktı. Ve fırsatı kullanarak yapabileceğim en iyi şeyi yaptım. Gözünün içine baka baka kaçtım.

Son dersin resim saati olması lehimeydi. Çocuklar kırmızıyla, pembeyle, turuncuyla çiçekler çizerken ben masaya başımı koymuş, hayali defterime kaderimden daha kara olan kalemimle çöp adam çiziyordum. Ama sonunda çöp adamım da çekip gitmişti. Sonra çöp kadını ortada kalmıştı. Çöp evim yıkılmıştı. Yani... Çöp gibi bir hayatım vardı.

Her şey yeterince kötü değilmiş gibi bir de eve gittiğimde Sıla da evde yoktu. Yaslayıp ağlayacağım omzunu da alıp gitmişti. Gitmeden önce de bana not bırakmıştı.

Meloşum, Miryam anneannem uçağın merdivenlerini çıkarken düşmüş. Bacağı kırılmış. :(Doktor yaşını da göz önünde bulundurarak bir süre yolculuk yapmasını önermiş. Anlayacağın bir süre daha buralardalar. Yalnız kalman içime sinmiyor ama teyzem ve anneannemin yanında olmalıyım. Seni de çağırırdım ama Miryam anneannem artık seni tanıyor. O günden sonra

seni tekrar görmesi hoş olmayabilir. Dolapta yemek var. Kirli çamaşırlarımızı dün birinci Fadime'nin annesi aldı, muhtemelen yıkamıştır, bir ara uğrayıp alırsın. Üşürsen yorganın altına gir ve lütfen yemek yapmaya kalkma. :) Ayrıca kaçışın yok, geldiğimde Tahir meseleni konuşacağız. Öptümünmm.

Bomboş gözlerle okuduğum not kâğıdını bir kenara bırakıp banyoya ilerledim. Niyetim banyo yapıp üzerimdeki ölü toprağını atmaktı ama kovanın dibinde tırnağımdaki lekeyi çıkaracak kadar bile su kalmamıştı. Of... Kabanımı tekrar giyip kovaları aldım, meydana kadar indim. Neyse ki köylü kadınlar bu saate kadar sularını almış oluyordu da sıra yoktu. Kovaları taşıyabildiğim ölçüde doldurup sızlana sızlana eve döndüm. Avuçlarım kıpkırmızı, perişan olmuştu ama kararlıydım. Silkelenip kendime gelecektim!

Önce güzel bir banyo yaptım. Tamam, belki jakuzinin içinde, köpüklü su vücudumu okşarken şarap yudumlamalı bir duş değildi ama kendime getirmişti. Saçlarımı tarayıp bakım yağlarımından sürdüm. Kuruyunca da bir güzel fönledim. Bundan sonra bu saçlara kıvrıcık kalmak haramdı!

Açtım ama canım bir şeyler yemek istemiyordu. Zaten hava çoktan kararmıştı, muhtemelen birazdan uyurdum. Ama uyumadan önce cilt bakımını yapmayı, kaş ve kirpik serumlarımı sürmeyi ihmal etmedim. Bedenimi gül yağıyla ovup beyaz kumaş üzerine pembe çiçekleri olan pijamaları giydim. Sobayı yakamıyordum. Ev buz gibiydi. Bu yüzden her daim soğuk olan ayaklarım daha soğuktu ama çorap giymeden önce ojelerimi tazelemek istedim.

Asetonla eski ojelerimi temizleyip yenilerini sürdüm. Bir an önce kurumaları için üflerken bakışlarım telefonuma takıldı. Telefonun bu ara aklıma getirdiği tek bir kişi vardı. Kendime acı çektireceğimi bile bile Instagram'a girip arama kısmına geldim. Son arattığım kişi oradaydı. Kendisine doya doya bakamadım, bari fotoğraflarına bakayım diye düşünerek profiline girmiştim ki o da ne?

Yeni bir fotoğraf yüklemişti. Hem de biraz önce...

Hemen fotoğrafı açtım. Üniformasıyla boy aynasının karşısında duruyordu. Elleri yakalarını düzeltirmiş gibi duruyordu ve bakışları aynadaydı. Askeri kataloğa poz veriyormuş gibi görünüyordu mübarek. *2025 Sonbahar / Kış / Karakol Koleksiyonu.*

Ama bir gariplik vardı. Sanki... Fotoğrafın çekildiğinden haberi yok gibiydi. Aslında diğer fotoğrafları da aynı hissi uyandırmıştı. Demek ki tarzı bu diye düşündüm ve aynı anda aklıma bir hinlik geldi. Adamın binlerce

takipçisi vardı ama ilk baktığımda sadece yirmi beş kişiyi takip ettiğini görmüştüm. Şimdi ise o sayı yirmi yedi olmuştu. Doğum tarihimi sorsalar beş saniye düşünürdüm ama bu bilgi belleğimde taptaze duruyordu. Merak dört bir yanıma sararken direkt takip ettiklerinin listesini açtım. Hay açmaz olaydım... Bu ne ya? BU NE!

Fulya Tokgöz. Bitti mi? Bitmedi. Hülya Tokgöz. Ve sarışınlar.

Soyadı Tokgöz olan ailede bir alana ikincisi bedava kampanyası vardı da benim mi haberim yoktu ayol?

Fulya'yı yakından görmüştüm. Güzel ve havalı, makyajı ayrı bütçe isteyen bir kadındı. Profil fotoğrafından gördüğüm kadarıyla Hülya da ona benziyordu. Soyadları da aynı olduğuna göre kuvvetle muhtemel kardeşlerdi. Peki... Ben Fulya'yı kabullenememişken Hülya nereden çıkmıştı? Dahası benim favori öküzüm bu iki kadını neden takip ediyordu! İki telefonlarını açmadık, bir miktar da kaçtık diye bu bize reva mıydı?

Yok, bu hissettiğim meraktan daha fazlasıydı. Resmen kıskançlıktan içim içimi yiyordu. Delirme butonum yanıp yanıp sönüyordu. Dayanamayıp Hülya'nın profiline girdim, kapalıydı. Püf... Hemen şansımı Fulya'da denedim. Hah! Onunki açıktı. Hem de... Baya baya açıktı. Zira profili dekolteli, mini etekli fotoğraflardan geçilmiyordu. Kadın öğretmen değil de *Victoria's Secret* meleğiymiş maşallah!

"Sarı çıyan!" diye hırlayarak fotoğraflarından birine daldım. Yaylanın ortasında çekilmişti. Üzerinde kırmızı, kısa bir elbise ve kürklü bir kabanı vardı. Alnına Trabzon püskülü bağlamış, kameraya öpücük atıyordu. Belki de o öpücüğü çeken kişiye atıyordu. Belki... çeken kişi Tahir'di!

Ayy bir tansiyonum düştü. Dilaltı hapımı getirin lütfen!

"Sakin ol Meloş, neden Tahir olsun ki?" diye kendi kendime telkin verdim. Bir şekilde sakinleşmem gerekiyordu çünkü içimde konaklayan bu yeni duyguyu sevmemiştim. Şahdamarım ciyak ciyak bağıırıyordu resmen. Dudaklarımı dişleyerek diğer fotoğraflarına da baktım, benzer pozlardı. Beğenilerine baktığımda göre aralarında Tahir'i göremedim. Her fotoğrafından *oh* çekerek çıkıyordum. Ta ki son fotoğrafına girene kadar...

Son fotoğrafı itiraf etmeliyim ki bir yıldız gibi parladığı fotoğraftı ve Tahir o fotoğrafı beğenmişti. Sadece beğenmekle kalmamıştı. Yorum da yapmıştı.

Kırmızı sizden başkasına yasaklanmalı, Öğretmen Hanım.

ÖĞRETMEN HANIM MI?

Kırmızı sizden başkasına yasaklanmalı mı?

“Senin Allah cezası versin, Tahir! O dağlarda seni aylar esir alsın! Dişi ayı sana göz diksin. Tam seni öpecekken babası görsün de, ‘Kızımı alıp namusumu temizlemezsen seni gebertirim!’ desin. Kendin gibi bir ayıyla evlenmek zorunda kal! Yetmedi... O ayıdan da üç tane yavrun olsun, hepsi sabaha kadar ağlasın, bezini de sen değiştir! Sabah nöbet, gece bebek, görürüm ben seni! Camışşşş, gezen testosteron deposu, ayı, AYI!”

Şu an bu sinirle telefonumu duvarda parçalamam gerekiyordu ama o kadar fakirdim ki yapamıyordum. Mecburen telefonumu yumuşakça divana fırlatıp depresyona keskin bir giriş yaptığım anda kapı çaldı. Pardon, çalmadı. Bir boğa tarafından art arda üç boynuz darbesi aldı.

Çıkan sesle irkilerek divandan kalktığımda, “Tövbe bismillah!” dedim. “Kim geldi ki?”

Kapıya yürürken aklımda ihtimaller vardı. En kuvvetli ihtimal ise gelenin Şerif Ali olduğu yönündeydi. Çünkü o günden beri görüşmemiştik ve hâlâ saçımı başımı yolmamıştı. Tam da bu sebeple gelmiş olabilirdi. Neyse... Öyleyse bile önce ojelerimin kurummasını beklemesini rica ederim diye düşünerek kapıyı açtığımda sarsıldım. Evet, sarsıldım çünkü karşımdaki görüntü ciddi anlamda sarsıcıydı.

Tahir, sivil kıyafetlerle ve kolunun altında gazeteye sarılmış mısır ekmeğiyle birlikte karşımda duruyordu.

Altında açık kahve keten pantolon, üstünde krem rengi kışlık kazak, onun üzerinde koyu kahve kabanı... Ben bu adamın askeri üniformasına alışmıştım; birden böyle karşıma çıkınca... Resmen lüks bir giyim markasının vitrinindeki manken gibi duruyordu. Ve o mankenin kolunun altında şık bir çanta yerine gazeteye sarılı mısır ekmeği olması resmen benim rüyaların saçmalık seviyesiydi!

Bu da yetmezmiş gibi burnuna doğru süzülen yağmur damlasıyla mümkünmüş gibi daha da etkileyici görünüyordu. Arabadan eve yürüyene kadar hafifçe ıslanmıştı. Yağmur damlacıkları kısacık saçlarının arasına yerleşmeye çalışırken tıraş losyonun serin ve maskülen kokusu aceleyle burnuma doldu. O arada gözlerim yanaklarına kayd, tertemizdi. Yeni tıraş olmuştu ve bu yüzden çenesinin o keskin hattı tümüyle ortadaydı. Tam hayran hayran bakacaktım ki az önceki vukuatı aklıma geldi. Pü! Ayağımdaki kurumamış ojelerim bile ona sövüyor olabilirdi şu an...

Derken bakışları fönü saçlarıma düştüğünde suratı asılacak sandım ama ifadesiz kaldı. Ve daha neden geldiğini sormadan içeri girdi. Yani sorgusuz sualsiz içeri daldı desem daha doğru olurdu. Konuşmadı. Doğruca salona ilerleyip sobanın yanında durdu. Sobayı açıp odunları içine yerleştirdikten sonra arka cebinden çakmağını çıkardı ve ırayı tutuşturdu. Koridordan onu izliyordum, daha doğrusu burada oluş nedenini anlamaya çalışıyordum. Sobayı yakmak için gelmiş olamazdı, değil mi?

“Tahir?” dedim kızgınlıkla. “Neden geldin sen?”

Hoş geldin bekliyorsan çok beklersin!

Ih ih. Cevap verecek gibi değildi. Sobayla işi bittiğinde yanımdan geçip doğruca mutfağa gitti.

Acaba geri zekâlı abimin yaptığı görünmezlik iksiri yirmi yıl sonra işe yaramıştı da görünmez mi olmuştum? Ondan mı görmüyordu beni?

Ben onun arkasından minik adımlarla giderken Dino da benim peşimden geldi. İki kişiyi ancak alacak kadar küçük olan mutfağımızın kapısında durup evimize suaygırı gibi dalan Tahir’i izlemeye başladık. Önce getirdiği siyah poşetin içinden tarhanayı çıkardı.

Bir dakika ya? Biz bu anı daha önce yaşamıştık sanki, Meloş? Hatta sonunda kendimizi bayır aşağı meydana koşarken bulmuştuk da milleti Tahir’den hamile olmadığımıza inandırmaya çalışıyorduk. Bir daha mı?

“Ay tövbe!” dedim kendimi tutamayıp. O an bana bakacak gibi oldu ama vazgeçti. Tarhanayı tereyağı ve salçayla birlikte tencereye koyup biraz kavurduktan sonra su ekledi. O tüm bunları yaparken ben boş durmadım tabii.

“Tahir, konuşacak mısın artık?”

“Küstün mü?”

“Konuşan kaybeder oyunu mu oynuyoruz yoksa?”

“Tıp dedin de ben mi duymadım?”

“Oradan bakınca pek belli olmuyor olabilir ama ben bu oyunda çok iyiyimdir.”

“Tam yirmi saniye boyunca susabiliyorum.”

“Zorlarsam yirmi beş de olabilir.”

“Bu arada neden pişiriyorsun ki? Ben aç değilim.”

“Hem de hiç değilim. Ona göre söyleyeyim de sonra yemezsem alınma.”

“Sen aç mısın?”

“Git kendi evinde pişir. Neden kendini evinde pişirmiyorsun? Sizin evde tüp mü bitti?”

“Babaannem tarhana çorbası karıştırırken *konuşmak bereket getirir* dedi bu arada.”

“Ay Tahir, çorba bile fokurdayarak cevap veriyor, sen vermiyorsun!”

“Çorbayı ben karışırsam olur mu?”

“Ay çok güzel koktu, tahmini ne zaman pişer? Dinoş için soruyorum, baksana nasıl da dili dışarıda aç aç bekliyor.”

Nihayet bir tepki vererek başını ayağımın dibindeki Dino’ya çevirdi. Dino uyuyordu.

Mısır ekmeğiyle birlikte pembe domates de dilimledi. Geçen seferden yerini bildiği çorba kâselerini çıkardı. Lazım olacak her şeyi metal tepsiye yerleştirip salona geçtiğinde Dino değil ama ben aç bir köpüş gibi peşinden gittim.

Duvara yaslı iki sandalyeden birine oturduğumda çorba köşelerinden birini önüme bıraktı. Ama hâlâ ne konuşuyor ne de yüzüme bakıyordu.

“Yemeyeceğim,” dedim omuz silkerek. Fulya’ya yaptığı o yorum zihnimin arka odasında yanıp sönüyordu.

Ooo, Meloş? Bizde epey ilerleme var. Normalde yemeyeceğim dedikten sonra üst üste üç kâse çorba götürüp kendimizi bir güzel rezil etmemiz gerekiyordu.

“Ne demek yemeyeceğim?” dedi, daha ilk sözünü şiveli bir isyanla patlatarak. “Adamın asabına bozma da, ye şunu!”

“Bana ne! Benimle konuşmayan adamın yaptığı çorbayı ne diye içecekmişim?”

“Çorbayı o adam etti diye içeceksun,” deyince göz göze geldik. Başını çevirip ağzının içinden söylenirken kaşları da gergindi. “Serhan dedi. Sıla, Mizgali’ye gitmiş. Hava durumundan haberun var ise kar gelecek. Kar gelmeden karın soğuğu gelir buralara. O da fenadur.”

“Haaa...” dedim kabaca. “Sabah beni donmuş şekilde bulup üzerime işeyerek çözmek zorunda kalmasınlar diye gelip sobayı yaktın sen de.”

“He,” karşılığını verdi aynı kabalıkla. “Çorbayı da ettum. Ama hanimefendi içmey, yaptığı yetmezmiş gibi bir de naz yapay!”

Ayağa kalkıp, “İstediğimi yaparım!” diye yükseldim. “Çok mu geldi nazım sana? Çek diyen yok zaten!”

O da kalkınca başımı aşağıdan yukarıya doğru hızlıca kaldırmak zorunda kaldım. Zebella gibi tepemde dikildi ayı! “Senin nazın baa koymaz Öğretmen Hanım. Yeri geldi mi o nazi çekmesini de biliriz.”

“Çok belli oluyor! Ancak ters yap!”

“Çekecek hal mi bıraktın ula? Bi oylesin bi boyle, mal ettin aklumi.”

“Hadi oradan be! Nazımı çekermiş. Sen git başkalarının nazını çek. Ama sen nazdan önce fotoğraf çekmeyi tercih edersin, değil mi? Sonra da o fotoğrafa güzel bir yorum çekersin! Kırmızı seven Instagram boğası seni!”

Durdu, çatık kaşlarının altından anlamamış gibi yüzüme bakarken, “Ula sen var ya...” dedi dişlerinin arasından. Kaldırdığı eli de arada bir havada sallanıyordu ki kaza bela bana çarpsa sinek gibi duvara yapıştırdım. “İnsani dinden imandan çıkarırsun. Ne fotoğrafı, ne Instagram’ından bahsedersun kızım? Tovbe tovbe...”

“Sen gayet iyi biliyorsun neden bahsettiğimi,” diye diklenmeye devam ettim. “Ayrıca seni mal eden ben değilim. O senin has be has kendi malıdır. Şuraya bak ya... İçeri sorgusuz sualsiz dal, dakikalarca konuşma. Ağzını açtığın ilk anda da bunları söyle. Bana diyorsun ama sen açık konuşmuyorsun asker.”

Elindeki kaşığı masaya bırakınca içten içten bir *Allahu ekber* çekmedim değil ama belli etmedim. Kıskançlık denen o duygu sağ olsun, yirmi beş yıldır nadiren yanıma uğramayan cesareti beş dakikada monte etmişti bana.

“Nasılmış cevapsız kalmak?” diye sorduğunda sesinde kızgınlık vardı ama gözleri... Gözleri hüznle parlıyordu. “Yirmi dakika dayanamadın. Sen baa günlerdir yapaysun bunu. Günlerdir beni sessizlikle sınavsun.”

Sustum, cevap veremedim. Haklıydı. Bu konuda haklıydı. *Git* demek yerine susmanın suç olduğunu biliyordum. Sırf bu yüzden Fulya denen o kadının fotoğrafına yaptığı yorumu kıskanmaya hakkım olmadığını da biliyordum ama kıskanıyordum işte. Farkında olmanın mahcubiyeti ile başımı eğmek üzereyken o daha önce davrandı. Bana doğru eğildiğinde ve bunu yaparken avuçlarını aramızdaki masaya yasladığında neden yaptığını bilmiyordum ama yakınlığı beni zor durumda bırakıyordu. Karşı çıkışlarımı törpülüyor, gardımı elimden alıyordu.

Nefesini hissettiğimde nefesimi tuttum. “Çorba soğuyacak, iç oni,” dedi sakinleşen sesiyle.

Sanırım şu an susmak ve sadece çorba içmek ikimiz için de iyi bir fikirdi. Biz de sustuk ve çorba içtik. İçerisi sıcacık olmuştu ama benim kalbim hâlâ buz gibiydi. Bu yüzden yüzüne bakmıyor, hırslı hırslı çorbamı kaşıklıyordum. Onun tarafından da sesler sakın geliyor sayılmazdı. Sonunda kâsenin dibini gördüğümde, “Eline sağlık,” dedim kızgınca.

“Afiyet olsun,” dedi, kızgınca. Gitmek için ayaklandığında bakışları birden ayaklarıma kaydı. Yine kaşları çatıldı. “Çorapların nereyedir?”

Kollarımı göğsümde bağladım. “Ojelerim daha kurumadı.”

“Nasıl ojeymiş bu, geleli yarım saat oldi da kurumadı?”

Hâlâ çok terstik, bağırmasak da sesimizden ateş çıkıyordu ve diyalogumuz bu gariplikle devam ediyordu. “Kurudu ama bir saat geçmeden çorap giyersem izi kalır.”

“İzi kalur?”

“Evet.”

“Çorap ojende iz edecek diye ha o ayaklarımla soğuktan buz ettun, oyle mi?”

“Üstüne bastın. Gördüğün gibi soba yanıyor, ısınır birazdan.”

O koca cüssesini birden bana çevirdiğinde yüzüne bakakaldım. “Sobaya bastırsan ısınmaz senin o patilerin. Giy şu çorapları.”

Bağladığım kollarımda birlikte ben de ona döndüğümde, “Sana ne be!” diye cırladım. “Ayrıca ayaklarıma pati diyemezsin!”

“Derum!” Bir elini açıp diğer elini dik bir şekilde ortasına koydu. “Ha bu kadcılık ayakların varidur.” Şaşkın şaşkın bizi izleyen Dino’yu gösterdi. “Şu itin patisi kadardur.”

“İt değil o bir kere! Adı var, Dino!”

“İttur işte.”

“Dino!”

“İt. Ayrıca o çorapları da giyecesun!”

“Giymeyeceğim!”

Bir adım attı. “Giyecesun!”

Benim de bir adım atmamla dip dibe geldik. “Giy-me-ye-ce-ğim! Sıkıyorsa giydir!”

“Öyle mi?”

“Aaaaynen öyle...” dediğimde sessiz kaldı. Arkasını döndü, galiba bu defa gidecek diye düşünürken uzanıp divanın üzerindeki çoraplarımı

kaptı. Divana oturdu. Daha ben, “Dur!” bile diyemeden beni kucağına çekti. Evet, tam olarak gerçekleşen buydu. An itibariyle çiçekli pijamamla Tahir’in kucağındaydım. Refleks olarak kollarım boynuna dolanırken o iri, kas yığını kolunu bacaklarıma yaslayarak uzandı, ayağımdan birini yakaladı. Ne yapacağını anladığımda tüm uzuvlarımla çırpınmaya başladım.

“Tahir, dur! Ojelerim... Ojelerim daha kurumadı! Dur diyorum sana-aaaa!”

Durmadı tabii. Sanki bütün dünyanın en önemli görevi şu an benim çıplak ayaklarıma çorap giydirmekti. Beni kucağında tutmaya devam ederken hafifçe öne eğildi. Bir elinde çorabım, diğer elinde ayağım vardı. Çorabı ayağıma geçirmeye başladığında kolundan tutup onu çekmek istedim ama iki elim bir araya geldiğinde bile o devasa kolunu araya alamadım.

“Ya Tahir, manyak mısın sen! Gitsene evine?”

“Gideceğim evime. Sayende oyle bir yerden ev buldum ki saa da çok uygundur.”

Çırpınmayı bir an için bıraktım. “Neresi len?”

O da durup omzunun üzerinden bana baktı. “Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları, C blok.”

Gözlerimi kısıp taklidini yaptım. “ROH VE SONOR HOSTOLOKLORO!”

O arada çoraplardan birini giydirdiğinde, “Ya al işte!” diye hayıflanarak önümde eğilmiş duran sırtını tokatlamaya başladım. “Ojelerimi bozdun hayvan herif! Sana mı kaldı benim ayağımın üşümesi!”

“Hee, baa kaldı,” diyerek diğer ayağımı da avuçladığında öyle sinirlendim ki arkasından boynuna asılıp omzuna dişlerimi geçirdim.

Ah! Dişim kırıldı galiba.

Acıyla geri çekildiğimde başımı geri çevirip önce ısırığım omzuna, ardından da baktı. “Sorabilir miyim, napaysun?”

Elim ağzımda, yüzüm acıdan buruşmuş durumdaydı. “Taş dişledim galiba. Kaya da olabilir.”

Güldü camış. Sonra da dönüp tek de çorabı ayağıma giydirdi. Hâlâ kucağındayken bir bacağımı diğerinin üstüne atıp, “Maçonun tekisin,” dedim. “Gerek var mıydı buna gerçekten?”

“Senin beni dişlemene gerek var mıydı?”

“Ne olmuş dişlediysem? Çok mu acıdı? Olan benim duduşlarıma oldu?” deyince bakışları söylediğim yere düştü. Dudaklarıma yani...

“Ne olduğunu bir bilsen...” dedi sessizce. “Sadece çorap giydirdiğime dua edersun.”

“Hadi oradan!” dedim. “Külhanbeyi ne olacak! Bırak beni, kalkacağım!” deyip kucağında kıpırdadım ama resmen adam resmen çukur gibiydi. Evet, o dev bir çukurdu ve ben de ortasında duran minicik bir taş. Nasıl çıkayım?

“Dursana kızum!” dedi uyarırcasına. “Tamam, dur, indireceğim seni. Bak hele, bak! Bir de bacak sallay!”

Belimden tutup beni olduğum yere sabitlediğinde yerimde durmayıp kaçmaya çalıştım ve bir an için burunlarımız birbirine çarptığında kalakaldık. Zaten o istemeden nasıl kaçayım? Adamın beni tutan kolu kol değil ki, betonarme. Kaçamadığım yetmiyormuş gibi bir de şimdi dip dibe... Nefesi tenime değince kalbim resmen midemden aşağı yuvarlandı, dizlerim titredi. İçime de garip bir sıcaklık yayıldı ki kollarına yığılıp kalmam an meselesiydi.

Meloş sakın bayılma kızım, adamın kollarında bayılıp kalırsan bu hazin hikâyeyi torunlarına bile anlatır.

Ama bakışları yüzümde gezinirken, her şeyimle onun kollarının arasında dururken daha ne kadar dayanabilirdim? Kalbim yerini şaşırıp göğsüm-den aşağı yuvarlanmış, midem de ona özenip buhar olup havaya karışmıştı. Her şey birbirine girmişti. İstemsizce altdudağımı dişlediğimde bakışları mıknatıs dudaklarıma çekildi. Gözlerini kırpmadan bakarken yutkundugunda ve âdemelması boğazından geçip gittiğinde o erkeksi hareket içim kıpır kıpır etti.

“Etma...” dedi hırıltılı.

Ay adam resmen fenalarda, Meloş!

“Bırak beni!”

“Bırakmam,” dedi. “Sen baa o dişlerini geçirirsen ben de seni böyle tutarım. Hakkımdur.”

“Hakkın mı?”

Elini belime koydu ama durmadı. Belimden karnıma doğru ilerlediğinde içimde bir ürperti hissettim. Sanki tenimin altına bir kıvılcım düşmüş ve oradan bütün damarlarıma yayılmıştı. Sıcaktı, çok sıcaktı. Aramızdaki çekim kelimelerle anlatılacak gibi değildi. Bir ucu ona, diğer ucu bana bağlı olan görünmez bir yay vardı. Her adımında, her bakışında, bana dokunmasına gerek kalmadan beni kendine doğru çeken bir yoğunluk

birikiyordu. Göğsüm, nefesim, kalbim... Hepsi o yayın gerilimine hizmet ediyordu. Ve o yay öyle gerilmişti ki sanki bir an sonra kopacak ve ikimizi aynı anda birbirimize doğru fırlatacaktı.

“Tahir, ben...”

Beni gözlerimin içine bakarak susturdu. Ve yaklaştı. Gözlerindeki karanlık yoğundu; nefesinin sıcaklığı dudaklarıma değerken içim titriyordu. Sadece o kızıl kahve gözleriyle mantığıma dair tüm sesleri teker teker susturmaya yemin ettiğinde geriye kalan tek şey yüreğimin boğucu çarpıntısıydı.

“Köprüden önce son çıkışı kaçırdın,” dedi gözleriyle gülümserken. “Boşuna bu çırpınışlar.”

Bir yandan kaçmak istiyordum, diğer yandan kaçamadıkça daha çok çekiliyordum. O güçlü kollarıyla beni kucağında tutarken bana tek kaçış yolu olarak yine kendisini bırakıyordu. Dudaklarıma doğru yol alan dudaklarına karşı koymam bu dünyanın en imkânsız şeyiydi. Kaçmak istemiyordum ki. Sadece kaçmak zorundaydım. Ve buna rağmen en büyük günahı işliyormuşum gibi hissederken beni öpmesi için gözlerimi kapattım ama dudakları dudaklarıma dokunamadan kulağıma telefonunun melodisi ulaştı. Bir de küfürlü homurtuları...

“Sizin ben zamanlamanızı...”

Elini cebine attı, telefonunu çıkardı. Onunla birlikte ben de baktım ekrana. Hım... Arayan Hülya ya da Fulya değildi. Dümdüz Şerif Ali’ydi. Beni bir bez bebek gibi kucağından indirip yanındaki boşluğa bıraktıktan sonra telefonu kulağına götürdü.

“Konuş.” Durdu, dinledi... Kaşları çatıldı. “Ne demek Afıtap kaçtı lan?”

Afıtap mı? İsim bir tanıdık geldi ama çıkaramadım. Kimdi bu Afıtap ve neden kaçmıştı?

“Şerif Ali, bak koçum, onun bendeki kıymetini bilmiyor olamazsın. Şans verip sana emanet ettiğime pişman etme beni. Zaten son şansındı. Yaşamak istiyorsan git ve bul onu.”

Kıymet mi veriyordu Afıtap’a? Hem de bir askerine emanet edecek kadar... Allah’ım! Fulyalardan Hülyalardan sonra bir de Afıtap mı çıkmıştı başıma?

“Yav ne demek bağırıp duruyor! Bağırarak tabii. Öyle rahatlıyor o.”

Maşallah... Huyunu suyunu da biliyordu. Ben bağırınca kıpırmızı kesilen adam Afitap'a kedi, öyle mi?

"Kızdırma sen de, huyuna git yoksa hırçınlaşır. Dün durduk yere benim de üzerime atladı, başını okşayarak ancak sakinleştirdim."

OHA AMA YANI! BUNU DA BENİM YANIMDA SÖYLEMEZSİN!

"Ula ver istediğini sen de! Vermezsen bela olur başına."

Ay noluyo! Noluyor! Yoksa bunlar... Yok, değildir, daha neler...

"Uzatma Şerif Ali, git ve bul. Ceza olarak da bu gece yanında yatırıyor-sun. Dikkat et, sabah erkenden üstüne çıkıp uyandırma huyu var."

Daha fazla dayanamayıp telefonu kulağından çekip aldığımda, "Ula ne oldi!" diye Karadeniz ağzına şiddetli bir geçiş yaptı. "Dellendun mi hatun?"

"He delledim!" dedim dik dik. "Sen utanmıyor musun benim yanımda elin kadınlarından konuşmaya? Hı? Yok bağırınca rahatlıyormuş, yok çok kıymetliymiş, üzerine atlamış... Cık, cık, cık. Terbiyesiz!"

Ben öfke kusarken o gülmeye başladı. Kahkaha attı hatta. Şakakları ilk defa öfkeden değil, gülmekten kızardı. "Ula Melek," dedi başını sallayarak. "Delinin tekisin sen."

"Ne gülüyorsun be! Yap yap, sonra da gül."

Başını omzuna eğip kızgın ifademi izledi. "Bu işi uzatıp tadını çıkarmak vardı ama dua et gitmem lazım. Afitap kadın değil."

Kaşlarımı kaldırdım. "Kadın değil mi?" Bir aydınlanma yaşadım ki... Çok daha büyük bir dehşete düştüm. "Yoksa..."

"Horozdur."

Hı? "Horoz mudur?"

"He, horozdur. Şerif Ali'nin kıcıyla haşır neşir olan horozun ta kendisidir."

Tabii ya... O ismi Şerif Ali'den hatırlıyordum. Ama daha kötüsü şu an fena halde rezil olmuştum. Yine ve yine. "Aman be! Horoza Afitap diye isim mi konurmuş?"

Gülümsemesi hafif sularda seyrederken, "Ben koymadım," dedi. "Ama koyan da iyi ki koymuş. Yoksa beni deli divane kışkandığını nasıl görece-düm?"

"Ben seni kıskanmadım bir kere!"

"Nenemin de bıyığı olaydı emicem olurdu."

“(O ne demek be?”

“Boş ver. Ben gördüğümü bilirum.”

Rezil oluşumun tadını çıkarırken bu defa benim telefonum çalmaya başladı. Tolga Can arıyordu.

Daha sonra geri dönmek üzere sesini kısıtığım da, “Açmayacak mısın?” diye sordu.

“Sonra.”

“Arkadaşın mı?”

Merak gözlerinden okunuyordu. Tolga Can bir horoz değildi ama benim sevgilim de olamazdı. Bunu Tahir’e de söyleyecekken, Instagram’daki o yorum beynimin bir köşesinden bayrak salladı. Sadece o da değildi. Bir-birimizden uzak durmamız gerekiyordu. Bunun için ben elimden geleni yapsam da Tahir tüm sınırları zorluyor, engelleri çiğneyip geçiyordu. Üze-rime gümbür gümbür geliyordu.

Telefonu avuçlarımin arasına hapsederken, “Hayır,” dedim aklıma ani-den, umutsuzca gelen fikre yaslanarak. “Flörtüm.”

Gözleri yüzümdeydi. Ne öfke ne şaşkınlık... İfadesinde hiçbir yankı- lanmadı. Sadece sordu. “Flörtün?”

“Evet,” dedim kayıtsız görünmeye çalışarak.

Elini çenesine götürdü, parmaklarının yavaşça yukarı kayarak sakalına dokunuşunu izledim. Gözleri benden kayıp pencerenin ardındaki karanlık dağlara yöneldiğinde gözlerine yerleşen sessizlik kalbimde bir buz kütlesi büyüttü. “Bu söylediğine kendin inandın mı?” diye sordu sonunda.

Sanki içimden geçenleri biliyordu. “Niye inanmayacakmışım? Gerçek bu. Tolga Can’la flört ediyο-”

“Başlatma ula flörtüne...”

“Başlarsan başla. Ayrıca seni ilgilendirmez. Ben sana karışıyor mu-yum?”

Göğsünü sıkkın bir nefesle doldurdu, ciğerleri doldu taşı. Sonra gözle-rini yeniden bana çevirdi, öyle bir baktı ki kalbim hızla çarpmaya başladı. “Tamam,” dedi kısa, net ve kararlı bir sesle. “Madem flörtün, tanıştır beni.”

Tanıştırmak mı? Tolga Can’la mı? “Neden yapayım bunu?”

Cevap vermek için acele etmedi. Paketten bir sigara çıkardı. Dudakla-rının arasına yerleştirdi, yaktı. Çakmağın küçük alevi yüzüne vurduğunda ifadesinde taş gibi bir sertlik gördüm. “Peşinde dolanmamı istemiyorsun

madem..." İlk nefesi derince içine çekti, sonra gri dumanı ağır ağır havaya doğru bıraktı. "Tanıştır işte, dolanmayayım."

Makul bir teklif değildi. Kesinlikle değildi. Ne yazık ki başka çarem de yok gibiydi. Tolga Can'dan bir güncük sevgilim numarası yapmasını isteyebilirdim. İçim kan ağlayarak elini tutabilirdim. Yalan bir role sarılabilirdim. Evet... Bunu kesinlikle yapabilirdim!

"Yarın," dedim kararlılıkla.

Başını salladı. "Yarın."

Ve Tahir giderken geriye yalnızca sigarasının gri dumanı ile kalbimi yerle bir eden hayal kırıklığı kaldı.

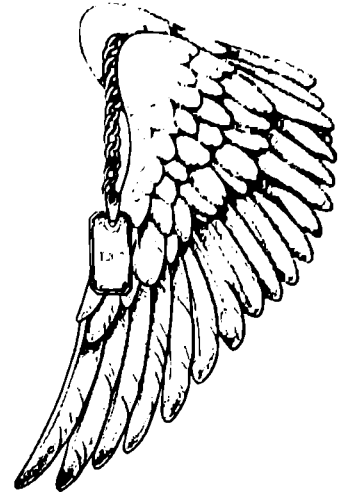
Divana çöküp başımı ellerimin arasına aldığım da ağlamak üzereydim. Elleriyle giydirdiği çoraplarıma baktığımda daha çok içim sızladı. Ondan uzak durmak zorunda kaldığım için kendimden nefret etmek üzereydim. Zamanında sustuğu için Serhan'a kızarken şimdi aynısını kendim yapıyordum. Kendi ellerimle kendi hikâyemi yarım bırakıyordum. Ama... Güldane Hanım'la aramda geçen o konuşmanın her saniyesi beni buna itiyordu: Tahir'den uzaklaşmaya. Çünkü benim yüzümden bir kez daha kırılmasını kaldıramazdım. Kaldıramazdık. Yanaklarıma düşen birkaç damlayı silerken kapı bir kez daha tıklatıldı.

Gözyaşlarımı silip ayağa kalktığımda bir şey unuttuğunu düşündüm. Derin bir nefes aldım ve yavaşça kapıyı açtığımda elim kulptan kayıp gitti. Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken, kalbim onca zaman sonra kavuştuğu manzara karşısında kasılıp kaldı.

Kapımın önünden bana bakan adam... Abim Arslan'dı.

15. BÖLÜM

“GİTMEK YA DA GİDEMEMEK... İŞTE BÜTÜN MESELE BU...”

Köyün üstüne serilmiş ikinci güneşi, kerpiç evlerin tepesinden ağır ağır çekilirken traktörlerin uğultusu yerini kuş ötüşlerine bırakmıştı. O evlerden birinde oturan Şehriye nene ve Nazım dedenin yüzü, torunları yanlarında olduğu için bir başka gülüyordu.

On yedi yaşındaki Arslan, yerde bağdaş kurmuş oturuyordu. Önündeki sininin üzerinde kalınca test kitapları varken elinde kalemiyle sayfaların üstüne eğilmişti. O yıl liseyi bitirmişti. Sonrasında aklına koymuştu; harp okuluna girecek, hep hayal ettiği gibi asker olacaktı. Gözlerinde yorgunluk varsa da içinde sönmeyen bir ateş yanıyordu. Babası ise bu isteğinin tam karşısında duruyordu. Mahmut Bey, büyük oğlunu her zaman sağ kolu olarak görmüş, zekâsına hayranlık duymuştu. Büyük emekler vererek kurduğu ve büyüttüğü şirketini bizzat ona emanet etmek istiyordu. Ancak Arslan, asker olma konusunda o kadar heyecanlı ve ısrarcıydı ki Mahmut Bey aralık kapı bırakmak zorunda kalmıştı.

Babasını sözü Arslan'ın kulaklarında çınlıyordu. “Eğer bu yaz köyde sorsuz geçerse, harp okulu teklifini değerlendireceğim.” O cümle Arslan'ın kalbine kızgın harflerle kazınmıştı. Başka hiçbir şey umurunda değildi, tek istediği o üniformayı giyebilmektir.

Pencere pervazında oturup ayaklarını dışarı sallayan on üçündeki Şehriye ise yemyeşil tepeleri izliyordu. Hava çok sıcaktı. Kâkülleri terden alnına yapıştıkça sık sık geriye doğru sıvazlıyor, sesli ve sikkın nefesler veriyordu. Yaz sıcağı köyün üstüne iyiden iyiye çökmüştü, gökyüzünde neredeyse hiç bulut kalmamıştı. Güneş, toprak damların üzerinden öyle yakıcı vuruyordu ki köyün köpekleri bile gölge arayıp kulübelerinden çıkmıyordu.

Şehriye köyde olmayı seviyordu; sabahları horoz sesiyle uyanmak, nehir kenarında çıplak ayak dolaşmak, incir ağacından taze incir koparmak hoşuna gidiyordu. Ama öte yandan şehirdeki eğlenceleri de özliyordu. Çocuk ruhu, içindeki enerjiyi atabileceği başka şeyler istiyordu. Yine de okullar kapandığında annesi Nezaket Hanım, “Emin misiniz o sıkıcı köye gitmek istediğinize?”

diye sorduğunda bir an bile düşünmeden, "Evet," cevabını vermişti Arslan abisiyle birlikte.

Çünkü Mine ve Doruk Can tıpkı anneleri gibi köyü sevmiyordu. Arslan ve Şehriye de gitmezse dede ve neneleri yalnız kalacaktı. Üzüleceklerdi. Şehir, arkadaşları ve diğer her şey yerinde duruyordu ama ihtiyarlar her zaman o kerpiç evde olmayacaktı. Arslan ve Şehriye bunu biliyordu.

Biraz sonra ela gözleri bahçenin bir köşesine ilişti. Dedesinin traktörüne... Kocaman tekerlekleri, koca bir çembere benzeyen direksiyonu ve heybetli sarımtırak gövdesiyle oyuncak arabaya benziyordu. Üzerinde asılı duran anahtarı güneşte parlatıp Şehriye'nin gözlerini kamaştırdığında içinde tarifsiz bir merak kabardı.

Başını çevirip ders çalışan abisine seslendi. "Abiş! Dedem namaza giderken anahtarı traktörün üzerinde bırakmış," dedi heyecanla. "Bir tur binelim mi? Köy yolundan gidip geliriz, olur mu?"

Arslan kalemini siniye bıraktı. Akranlarının aksine ihtiyatlı ve ağır başlı bir gençti. Bu yüzden, "Olmaz," dedi. "Bırak traktör kullanmayı, daha normal araç ehliyetimi bile almadım."

"Ama babamın arabasını kullanıyorsun!"

"Evet ama site içinde, düşük hızla ve öğrenmek amacıyla. Ayrıca babamın arabasıyla dedemin traktörü birbirine benziyor mu sence Şehriye?"

Şehriye dudaklarını büzdü, yüzünü çevirdiğinde, "Yapma be cadı," dedi Arslan kardeşine kıyamayarak. "Tamam, dedem gelsin, söylerim bizi gezdirir. Ama ben yapamam, tehlikeli. Her şeyden önce burada bana emanetsin."

Şehriye isteksizce, "Tamam," dedi ama gözleri hâlâ anahtardaydı. Abisinin sözleri merakını azaltmadı, tam tersine daha da kabarttı. Çocuk aklı, yasakları daima çekici bulurdu. Ne vardı yani o traktöre binip iki tur atsa? Dedesini kullanırken defalarca görmüştü zaten. Nasıl çalıştırılacağını da nasıl durduracağını da iyi biliyordu. Üstelik etrafta hiç kimse yoktu...

O sırada mutfaktan Şehriye nene çıktı. Başörtüsünün altından sarkan beyaz örgüleri, tombul yanakları ve ağır ağır bastonuna yaslanışıyla tam bir Ege nenesiydi. Yılların çizgileri yüzüne işlemişti ama gözlerindeki ışık hâlâ parıl parıldı. Yanakları öyle dolgun ve pembeydi ki, torunları o yanakları sıkmaya bayılırdı. Salonun ortasında durup bir süre onları izledi. Elindeki toprak kap-taki keçi yoğurdunu, ders çalışırken şifa olsun diyerek Arslan'ın önüne koydu. Pek severdi. Sonra yumuşak sesiyle konuştu. "Guzularım... Bugün ne yapam size? Ne ister canınız? Bahçeye inem mi? Taze fasulye alıp da gelem mi?"

Arslan minnetle gülümseyerek, "Sağ ol nenem, zahmet etme," dedi. "Ne olsa yeriz biz."

Şehriye omuz silkti, tatlı bir çocuk edasıyla yüzünü buruşturdu. "Ben makarna istiyorum."

"Dün yaptık ya kızım, içinde makarna ağacı mı çıksın istiyorsun?"

Şehriye gözlerini devirerek abisine çıkıştı. "Makarna ağaçtan toplanmıyor, kaskafa! Öğren de gel önce!"

"Şehriye... Getirme beni oraya, seni ineklerin yanına atarım sabaha kadar süt ve tezek banyosu yaparsın."

"Bok atarsın geri zekâlı!" diye çemkirdi Şehriye. "Hem ben senin neden asker olmak istediğini anladım."

Arslan kaşlarını çatı. "Neden istiyormuşum?"

"Çünkü dağlara çıkmak istiyorsun."

"Yani?"

Şehriye sırtı. "E ayısın ya. Dağlarda da bolca mağara var, doğal ortamından ancak reşit olana kadar ayrı kalabildin. Seni de anlıyorum."

"Bana bak, Arpa Şehriye! Bir daha bana ayı derseni seni köyün meydanına çıkarır ve 'Kaybolan mal bulundu,' diye bağırırım."

Şehriye suratını buruşturdu. "Biliyor musun abiciğim? Dün izlediğim re-els'te diyordu ki; bir rivayete göre bugün öz kardeşlerimiz olan şahsiyetler daha önceki hayatlarımızda düşmanlarımızmış ve birbirimize katlanmayı öğrenmemiz için bu dünyaya kardeş olarak gönderilmişiz." Başını omzuna yatırıp alaycı gözlerle baktı. "Gel gör ki ben sana bu dünyada da katlanamıyorum, dingil!"

Arslan, elindeki kalemi kız kardeşine fırlattı ama Şehriye tam zamanında eğilince kalem camdan dışarı fırlayıp gitti. "Gelmedi ki! Gelmedi ki!"

Şehriye sevinçle el çırparken Arslan'ın gözleri bu kez önündeki yoğurda kaydı. Kız kardeşiyle aynı anda göz göze geldiklerinde, "Hayır," dedi genç kız. "Abi sakın..."

Bu defa kaçamazdı. Pencereden atlasa bile kaçamazdı çünkü abisinin atışları hep tam isabetti. Bu yüzden gözlerini kapattı ve sadece bir saniye sonra bir kaşık yoğurt şap diye suratına yapışmıştı. "Senin ağzına inekler işesin, pislik!" diye cırladı.

Köyde olmanın en güzel yanı abisine rahatça küfredebilmesiydi. Annesi böyle bir şeye asla izin vermez, duyarsa o afili cezalarından birini mutlaka uygulardı.

"Hab!" dedi Arslan keyifle. "Bak şimdi ne güzel yoğurtlu şehriye oldun."

Şehriye suratındaki yoğurdu eliyle temizleyip bir yandan da dudaklarıyla yalandı. "Pissss! Hayvanat! Arslan değil eşeksin sen! E-şek!"

Arslan, sert baksa da kız kardeşinin o haline içten içe güldü. Her geçen gün daha fazla büyüyor olabilirdi ama beş yaşındaki muzır ifadesi özellikle böyle zamanlarda hâlâ suratındaydı.

Nene bastonunu yere vurup, "Dövüşmen guzum..." diye uyardı. "Arslan, yağsuklum, makarna da yaparız, ni var ki? Ah şu belim izin verse size eskisi gibi mantılar açar, sarmaları sarardım. Lakin yaşlandık artık, bellerim zor tutuyor gari. İdare ediverin."

Yaşlı kadının gözleri bir an için hafifçe nemlendi. Gençliğindeki günleri hatırlamış, torunlarına hamur açtığı zamanları özlemişti. Ama yine de yüzünden o tonton gülümsemesi eksik olmadı.

Şehriye dayanamadı, pencere pervazından atlayıp nenesinin yanına koştu. İncecik kollarını beline doladı. "Sen ne yapsan yerim, tontışim! Poğaça yanak-lım benim, ay çöreğim!"

Şehriye nene kahkahalarla güldü. "A benim tatlı dilli kızçem! Ne güzel konuştun gız öyle. Hiç o nemrut anana çekmemişsin vallahi."

Şehriye de kahkahasını tutamadı. Ela gözleri de gülümsemesi de babaannesine tıpatıp benzerdi. Köydeki ihtiyarlar onu Şehriye nenenin gençliği olarak görürdü. Yine de sadece gözleri ve gülümsemesini almış olmayı tercih ederdi, isim kısmı... Biraz eksik kalabilirdi, diye geçirdi içinden Şehriye.

Nineleri yemek yapmak üzere mutfığa döndüğünde ve Arslan tekrar sollarına gömüldüğünde odada sadece kalemin kâğıda sürtünme sesi duyuldu bir süre. Sessizlik ağırdı. Genç adam odaklanmıştı. Ta ki motorun o gürültülü sesi duyulana kadar... Bu, traktör motorunun sesiydi. Arslan'ın gözü doğrudan duvardaki guguklu saate kaydığında yüzü bembeyaz kesildi. Dedesinin namazdan dönmesine daha vardı. Kalemi fırlatıp pencereye koştu. Avludaki traktör ağır ağır hareket etmeye başlamıştı. Direksiyonun başında ise rüzgârda uçuşan sarı saçlarıyla Şehriye vardı. Küçük bedeni koca demir yığının içinde kaybolmuştu ama gözlerinde korkuyla karışık sevinç de parlıyordu.

"ŞEHİRİYE!" Arslan'ın sesi yeri göğü inletti. "Ne yaptın sen! Dur, inmeye çalışma, ben geliyorum!"

Koşarak traktöre yetişti, basamağa tutunup büyük bir hamleyle yanına çıktı. Direksiyonu kavradı ama traktör çoktan iyme kazanmıştı. Önlerinde

köy yolunun dik yokuşu uzanıyordu. Traktör sallanarak o yolda ilerledikçe Şehriye'nin yüzü güliyordu. Heyecanlı bacakları bir türlü yerinde durmuyordu.

"Şehriye dur!" diye bağırdı Arslan. Aynı anda kardeşi frene bastı ama hatalı bir hamleydi. Çünkü bastığı fren değil, gazdı.

Şehriye'nin kahkahası kısa sürdü, yüzü buz kesti. Dudaklarından korkulu bir çığlık koparken, "Abi... Durmuyor!" diye bağırdı. "Ne yapacağız?"

Arslan dişlerini sıktı, fren pedalına bütün gücüyle bastı ama traktör yalnızca homurdanarak sallanmaya başladı. Daha önce traktör kullanmasa da dedesini kullanırken izlemişti. Bu şekilde çoktan durması gerekiyordu ama durmuyordu işte! Tekerlekler toprak yolun taşlarını sağa sola savuruyordu.

Bahçesiyle ilgilenen yaşlı bir adam onları fark ettiğinde tüm gücüyle bağırdı. "Tövbe bismillah! Bunlar delirdi mi? Koca traktörün üstüne çocuk mu biner?"

"Bunlar Nazım'ın torunları değil mi? Ne işleri var traktörün tepesinde? Koşun haber edin! Bu işte bir iş var..."

Onları gören insanlar bağıışıp dururken Arslan sakin olmaya çalıştı. Bir sorun vardı. O belliydi. Şanslılar ki meydandan uzaklardı, traktör tarlaların içinde yol alırken etrafta hiç insan yoktu. Arslan soğukkanlı kalıp düşünmeye çalışırken ilerideki saman balyalarını gördü. Belki de en güvenli yol traktörü oraya sürmektir. Zaten başka seçeneği de yoktu. Biraz daha yaklaştıklarında saman balyalarının etrafında oynayan çocukları fark etmesiyle, "Şehriye!" dedi. "Hemen çek."

Şehriye ağlamaya başlamıştı bile. Hemen abisinin dediğini yaparak dizlerinin üzerine çöktü. Aynı anda Arslan'ın telaşla bağırdığını duydu. "Çekilin! Çekilin oradan!"

Çocuklar çok küçüktü. Üzerlerine gelen traktörü fark ettiklerinde sağa sola kaçışmaya başladılar. Onlar dağıldıkça Arslan'ın işi daha da zorlaşıyordu. Ne tarafa süreceğini kestiremiyordu. Endişe altında ter damlacıkları biriktirdiğinde genç adam tarlanın bir ucunda başka saman balyalarını fark etti. Etrafında kimse yok gibiydi ama bundan emin olamazdı. Önünde en az altı çocuk vardı ve ağlayarak farklı yerlere dağılmışlardı. Zamanı dardı ve genç zihni hızlı bir karar vermek zorundaydı. Arslan bütün gücüyle direksiyonu o tarafa kırdığında hayatında ilk kez boğazının korkuyla şiştiğini hissetti. Balyalara çarpmak üzereyken korktuğu oldu ve küçük bir çocuk önüne atladı. Aynı anda bir şey daha oldu.

Kardeşi yaşlarında bir kız atıldı ve küçük çocuğu traktörün önünden çekip aldı. Demir yığını balyalara çarptığında samanlar havaya savruldu, traktör nihayet sarsıla sarsıla ama devrilmeden durabildi. Şehriye dizlerini tutmuş hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. İki çocuk korkudan yere düşmüş, dizlerini kanatmıştı. Ve kucagında çocukla saman balyasının üzerine devrilen genç kız... O da dahil herkes şok içindeydi çünkü büyük bir felaket çok ucuz atlatılmıştı.

Tüm o hengamenin ortasında Arslan alnındaki teri sildi ve kendisine belki de hayatının en büyük iyiliğini yapan kızla göz göze geldi. Dağılan saçlarına saman taneleri uğrayan o kız Nilüfer'di. Korkmuş ve öfkeli bakıyordu. İlk şaşkınlığı üzerinden attığında kollarında duran çocuğu balyanın üzerine bıraktı ve ayağa kalktı.

"Ne yapıyorsun sen be!" diye bağırdı traktörün tepesindeki Arslan'a. "Kör müsün? Az kalsın öldürüyordun bizi!"

Arslan tutulup kalmıştı. Göğsünü derin bir nefesle şişirmeye çalıştı ama pek başarılı olduğu söylenemezdi. O kızı tanıyordu. Küçükken yaz tatillerinde köye geldikleri az oynamamışlardı. Ya kız? O da kendisini tanımış mıydı? "Özür dilerim," dedi, kızın öfkeyle yanan gözlerine bakarak. "Çok özür dilerim."

"Özür mü?" diye sordu Nilüfer. Kalın kaşları, açık kahverengi gözlerinin üzerine inmiş, öfkeyle soluyordu. "Ölseydik cesedimizden de özür dilerdin herhalde!"

Şehriye gözyaşlarını silip ayağa kalkmaya çalıştığı anda Arslan kardeşinin koluna girdi. "Çok özür dileriz," dedi. "Aslında abimin suçu yok. Hepsi be-"

"Frende sorun varmış," diye böldü Arslan. "Nasıl olduğunu anlamadım bile." Yeşil, hareli gözlerini kızın gözlerine dikip minnetle başını salladı. "Hayatımı kurtardın."

"Hayatını mı kurtardım?" diye sordu Nilüfer şaşkınlıkla. "Benim hayatımı kurtardığım tek kişi şu küçük çocuk."

"Yanılıyorsun. Benim de hayatımı kurtardın." Bakışlarıyla, birkaç dakika önce çarpmak üzere olduğu çocuğu gösterdi. "Ona bir şey olsaydı bir ömür bunu taşıyamazdım. Bu, benim hayatımı kurtarmandan daha kıymetli."

Kız elini beline koydu. Çocuğun sözleri hoşuna gitmişti. "Öyle yaptım şehirli," dedi, nispeten daha sakin bir sesle.

Arslan, hâlâ gümbür gümbür atan kalbine rağmen gülümsedi. "Borç say."

Genç kız gözlerini kıstı. Kalçalarına varan koyu saçlarını geriye atıp, "Sarıyım tabii," dedi. "Neden saymayacaktım ki..."

Sonra balyaların üzerine bıraktığı çocuğu aldı. "Haydiyin kızanlar!" diye bağırdı diğer çocuklara. "Düşün önüme, gidiyoz gari."

Nilüfer, çocukları önüne katıp uzaklaşırken Arslan peşinden gülümsemeye devam etti. Ta ki... Uzaklardan dedesinin kızgın sesi duyuluncaya dek...

O akşam köy evi ilk kez çok sessizdi. Herkes bir köşede oturmuş, kimse ağzını açmıyordu. Şehriye ve Arslan dedelerinden sağlam bir azar işitmişti. Şehriye nene araya girmişti de adam ancak sakinleşmişti. Ancak asıl kıyamet haberi alır almaz köye gelen Mahmut Sancaktar ile kopmuştu. Mahmut Bey haberi bir toplantının ortasında almış ve derhal yola koyulurken öfkeden şoförünü bile arabaya almamıştı. Yol boyunca bir an bile sakinleşmemiş olduğu eve girişinden belliydi. Annesi ve babasının önünde bağırmak istemediğinden çocuklarını avluya çıkarmıştı ama Şehriye nene yine de oğlunun arkasından seslenmişti.

"Çok kızma be cocum. Göçükler daha, bilememişlerdir."

Mahmut Bey, annesine tek laf etmemişti ama avluda diktiği çocuklarına ilk sözü, "Size yazık olsun!" olmuştu. "Ulan bu yaşta ne işiniz var traktör tepesinde! Milletin evine ateş düşürüyormuşsunuz az kaldı! O traktör o çocuklara çarpsa..." Kalbinin sıkıştığını hissettiğinde durdu ama suskunluğu uzun sürmedi. "Çocukları bırak, kendi canınıza da mı acımadınız? Bu nasıl bir aymazlık!"

Cevap veremediler. Ne Arslan ne de Şehriye... Babalarının karşında sessizce durup suçlarının ağırlığı altında ezilmeyi kabul ettiler.

En sonunda Mahmut Sancaktar korktukları o soruyu sordu. "Kimin fikriydi bu?"

Şehriye, nefesi kesilmişçesine yere baktı. Arslan kardeşinin titreyen omuzlarına fark etse de bakışlarını ondan yana çevirmedi. Onun yerine Mahmut Sancaktar, doğrudan kızına baktı. "Bu ancak senin başının altından çıkar, Şehriye Hanım," dedi başını sinirle sallayarak. "Abini tehdit ettin değil mi sana katılsın diye! Ne yaptın? Anlat hemen."

"Baba ben..." Daha fazla konuşamadı genç kız. Hıçkırıkları boğazından düğümlenmişti.

"Sen ne! Ne sen? Bu kadar yeter... Geçen sene öğretmenler odasından sınav sorularını çalma vukuatını unutmadım daha. Sen artık iyi bir dersi hak ediyorsun. Şimdi git toplan," dedi kolunu kerpiç eve uzatarak. "Doğruca eve gidip valizini hazırlayacak, Amerika'ya gideceksin. Lise için yatılı bir okul

ayarlayacağım. Biraz buradaki hayatını, o şımarık arkadaşlarını özle. Belki aklın başına gelir.”

Şehriye daha fazla ağlamaya başladı. Daha önce bu teklif ilk olarak Neza-ket Hanım’dan gelmişti. Kızının liseye Amerika’da başlamasını, bu bahaneyle oradan bir ev alıp yılın çoğu ayını orada geçirmeyi çok istemişti ama kocası da dahil tüm aile bu teklife sıcak bakmadığı için konu kapanıp gitmişti. Şimdi ise bir teklif değil, zorunluluktı.

“Baba lütfen. Lütfen yapma,” diye yalvarırken, Arslan’ın tok sesi onunkini bastırdı.

“Ben yaptım, baba.”

Uzun bir sessizliğin ardından omuzlarını dikti ve babasının gözlerinin içine baktı. Arslan başını çevirip tek bir an için kardeşine baktı. O bakışlar susmasını söylüyordu.

“Sen mi?” diye sordu Mahmut Bey. Sesinde bir inanamamışlık vardı. Ancak daha fazla hayal kırıklığı... “Doğru mu duydum ben?”

Arslan hiç düşünmedi. Başını salladı. “Merak etmiştim. Dedemin anahtarı üzerinde unuttuğunu sanmıştım. Frenin bozuk olduğunu biliyordum.”

Dedesi frenin bozuk olduğunu anladığı için anahtarı üzerinde bırakmıştı. Çünkü kendisi namazdayken tamirci gelip bakacaktı. Köy yerinde kimse kim-senin malına dokunmazdı. Torunlarının da böyle bir şey yapacağını aklına getirmemişti yaşlı adam.

Mahmut Sancaktar, arkasını döndü. Adımları taş avluda gidip gelirken ara ara ağrıyan şakaklarını ovuyordu. Sonunda durduğunda, “Arslan!” dedi. Sesi daha alçak ancak daha öfkeliydi. “Sen daha kardeşini koruyamıyorsun be oğlum, vatanı nasıl koruyacaksın?”

Arslan, göğüs kafesine bir kurşun gibi işleyen sözle birlikte gözlerini kapat-tı. Dudaklarını ısırdı ki bir şey söylemesin, kardeşini ateşe atamasın. Sustu. İçinden fırtınalar koparken gürültüyle sustu. Çocukluğundan beri tek haya-li asker olmaktı ama şimdi babasının gözünde bu şansı kaybetmişti. Üstelik haklıydı. Savunabileceği bir dalı bile yoktu. Doğruyu söylese kardeşi gidecekti. Peşinden gidemezdi; Arslan tatil için bile yurdundan ayrılmamıştı. Ama ya-lan söylemek ona çok pahalıya mal olmuştu. İstese yine girerdi o harp okuluna, reşit olmasına çok az kalmıştı ama babasına başkaldırmak, onu üzme-k istemiyordu. Babası iyi bir adamdı. Şimdi kızgın olabilirdi ama çocuklarını çok sever, daima düşünürdü.

İki kardeş için karanlık bir bulut gibi geçti o yaz. Mahmut Sancaktar çocuklarını alıp şehre döndü ve bir daha onları yalnız başına köye göndermedi. Ya birkaç gün için birlikte gidip döndüler ya da Şehriye nene ve Nazım dedeyi köyden alıp evine getirdi. Ama ihtiyarlar her seferinde bir hafta bile olmadan köylerini özleyip döndüler.

Arslan yaz sonu edebiyat fakültesine kayıt yaptırdı. Harp okulu yüreğinde koca bir ukde olarak kaldı. Ama sonra, okul başladığında Karadenizli bir çocukla tanıştı. Fakülteyi çekilir kılacak kadar kanı ısındı, adı Tahir Bora olan çocuğa.

Ve Şehriye'nin kalbine kazınan ilk şey abisinin o fedakârlığı oldu. Büyümenin bir parça da hüznünlü bir yanı olduğunu anladı ama yine de abisinden bir söz istedi. Çünkü Arslan'ın birlikte işledikleri suçu ilk sırtlanışı değildi ama ilk kez bedelinin altında bu kadar eziliyordu.

"Bir daha ne olursa olsun benim için yalan söylemeyeceksin, abiş."

"Hayır."

"Evet."

"Buna sen karışamazsın, Şehriye."

"Bal gibi de karışırım. Eğer bana o sözü vermezsen hiç istemesem de Amerika'ya giderim."

Kardeşinin deli yanını iyi biliyordu Arslan. Dediğini yapardı. "Tamam," demek zorunda kaldı. "Söz. Ama sen de kendini zora sokacak bir şey yapmayacaksın."

Şehriye kıkırdayarak uzaklaşmadan önce abisinin yanına bir öpücük bıraktı. "Elimden geleni yaparım, abiş..."

Ve o günden sonra eskisinden daha yakın oldular. Öyle ki, etle tırnak demek bile az kalırdı. Arslan'ın askerlik hayali derin bir yara almıştı belki ama Şehriye'nin gözünde abisi, dünyanın en koruyucu askeri olmuştu.

TAHİR BORA'DAN...

Karakolun en izbe köşesindeki konteyner kapısını itip içeri girdim. Demir kapının duvara çarparak çıkardığı ses içerideki sessizliği yarıp geçti. Karanlık sayılırdı. Gaz lambasının titrek ışığı tenekeden yapılmış duvarlara vuruyordu. Sol duvarda üç ayrı gölge vardı. Ortada tek sandalye... Üzerinde elleri kelepçeli, kafası öne düşmüş Kaşı oturuyordu. Yüzü tanınmaz

haldeydi; morluklar, kan, toz. Başında Serhan ve Yaver bekliyordu. İkisinin de eller kanlı. İkisinin de bakışlar karanlık. İçeri girişimle birlikte durup selamlarını verdiler. Yaklaştım. Ağır adımlarım betonda yankılandı ama hain öyle kendinden geçmiş ki başını kaldırmadı. Ya da öyle sanmamı istedi Anlamanın bir yolu vardı. Adımlarımı hızlandırıp arkasına geçtim. Eğildim. Boynuna göz attım. Ellerim iri bir mengene gibi ensesine oturduğunda başparmağımla kulak altındaki ince damara bastırdım. Çok dayanmadı. Daha ikinci saniyede tuttuğu nefesini serbest bırakıp başını kaldırdı. Onca zaman elimden kaçan it bu mu?

“Günaydın, Kaşı,” dedim. Sesim sevimsizdi. “Kusura bakma, güzellik uykunu böldüm.” Yaver’le bakışlarımız kesişince güldük. “Umarım ev sahipliğimizden memnun kalmışsındır. Serhan, şu saat olmuş, nerede oğlum misafirimizin kahvaltısı?”

“Kahvaltı gecikti, komutanım,” dedi Serhan. “Öğle yemeği de.”

“Bak sen Allah’ın işine,” diye katıldı Yaver. “Akşam yemeği de gecikmiş, komutanım.”

Parmaklarım sinsice Kaşı’nın boynunda dolanmaya devam etti. “Ama olmaz ki. Böyle yaparsanız misafirimiz bir daha gelmek istemez.”

Sesini çıkarmadı hain. Geldiğinden beri tek kelime etmemişti, bu yüzden buradaydım. Öttürmek için. Yukarıdan sıkıştırıyorlardı, onu artık teslim etmemizi istiyorlardı ama istediğimi almadan bırakırsam gözüme uyku girmezdi. Bu ara zaten uykuyla aram bozuktu. “Görüyorsun ya Kaşı, bizim buralarda sohbet etmeye ekmek yok.” Ağzının içinden anlamsız sesler çıkarınca, “Yüksek sesle,” dedim. “Biz de duyalım.”

“Boşuna uğraşıyorsun Fırtına,” dedi hırıltılı sesi. “Benden de sana ekmek çıkmaz.”

Sesi tereddütlüydü. Cümlelerin sonuna doğru kelimeler ağzında boğuldu. Anlamak için uzman olmaya gerek yoktu; karşımda iradesi zayıf, söylediğinin arkasında duramayacak, omurgasız bir adam oturuyordu. Benim işim kelimelerle değil, niyete bakmaktı. Bu tiplerin gözlerindeki korku ile yalan birbirine karışırdı; dudakları *evet* der ama kararmış kalpleri u dönüşünün peşindedir.

Parmaklarımı biraz daha bastırdığımda başını eğdi; omuz kaslarının titremesinden, vücudunun istemsiz kıpırdanışından biliyordum, fazla direnemeyecekti. “Şimdi parmağımı bastırdığım nokta, şahdamarının hemen yanı,” dedim, yavaşça. “Biraz daha bastırırsam beynine giden kanı

kesirim. Bir dakika dayanırsın. Belki iki. Sonra gözlerin kararır, üçüncü dakikayı görmeden bok çuvalı gibi serilirsin ayaklarımın dibine.”

Kımıldadı. Yutkundu. Teni buz kesmişti. Omuzları titredi ama ağzını açmadı. Parmağım yavaşça kaydı, kulağının arkasına doğru uzanan dar hatta dokundu. “Burası *karotis sinüs*. Vücudunun elektrik akışının kalbe giden ana hattı gibi düşün. Bu bölgeyi belirli bir açıyla sıkıştırırsam sinir iletimini bozup kalbin ritmini kaosa sürüklerim. Önce nabzın hızlanır, sonra düzensiz atmaya başlar. Son aşama da... Kalbin kendi komutunu kaybeder.” Elimi kaydırdım, boynunun arka tarafındaki hassas açığa dokundum. “Tam buraya uygulayacağım baskıyla kalp ritmi düşer. Önce başın döner, sonra göğsün ağır ağır sıkışır. Ne silah ne kurşun... İki parmağım ile geberip gidersin. Rapora *bilincini kaybetti* yazar geçerim.”

“Canıma oynuyorsun, Fırtına,” dedi. “Sözde adaletli olduğundan bahsedilir. Adaletin eli kolu bağlı bir adama mı?”

“Adam?” Daha fazla eğildim, saç telleri kulağıma değecek kadar yaklaştım. “Nerede adam? Ben göremiyorum.” Başımı kaldırıp Serhan ve Yaver’e baktım. “Siz burada bizden başka adam görüyor musunuz?”

Yaver çenesini sıktı, başını iki yana salladı. Serhan, konteynerin kenarında yürüyen hamam böceğini işaret etti. “Şu dört ayaktan bahsetti sanırım, komutanım.”

Dudağımın bir kenarı kıvrıldı. “Cevabı aldığına göre diğer konuya gelelim. Ben oyun oynamam.” Belleğim hakkındaki bilgileri gün yüzüne çıkarınca dişlerim gıcırdadı. “Ellerinde onlarca masumun kanı var lan! Çocukların gözyaşı, kadınların feryadı var. Hâlâ adalet mi istiyorsun? Sana gösterilen adaletin kökünü sikerim!”

Serhan bir adım öne çıkınca elimi kaldırıp durdurdum. “Kal. Bu konuşmayı ben bitireceğim.”

Kaşı’nın nefesi hızlandığında kan dudağını yaladı. “Konuşsam... Yaşamama izin verecek misin?”

“Belki,” dedim. Gaz lambasının alevi çıtırdadı. İçerideki kasvetli hava daha da ağırlaştı. Sessizlik içinde elimin altındaki itin kalp çarpışını duyuyordum.

“Tamam... Tamam, konuşacağım.” Tahminimde yanılmadım, leş canının korkusu ağır bastı. “Büyük mühimmat... Vadinin öte yanında, eski değirmenin altına gömülü. Tek bildiğim bu.”

“Başka?”

“Ne bilmek istiyorsun?”

“Savurduğun tehditleri diyorum.” Kalınlaşan sesim kulağıma ulaştı. “Öğretmeni kim diline doladı, anlat ki o dili kesip atayım.”

“Saha sorumlusu, Çakal. İstihbarat ilk ona geldi ama öğretmen için emir vermedi. Öğretmen son kozuydu. O kadar köşeye sıkışmamıştı. Ama değirmendeki mühimmatı ele geçirirsen...” Başını kaldırdığında dudağının bir köşesinde pis bir gülüş konumlandı. “İşte o zaman Çakal’ı köşeye sıkıştırmış olursun.” Bakışlarından ikrah ettirici bir ifade belirdi. “Duyduk ki kız hamileymiş. Senden. Çakal o emri verirse öğretmenin yanında bebeğin de gider. Bir taşla iki kuş anlayacağın... Göze alabilecek misin, Fırtına?”

Cevap? Cevap mı? Sıkıtığımı yumruğumun burnuna inmesi, kırılan kemiğin ve devrilen sandalyenin sesi...

Kaburgalarımın arasına pimi çekilmiş bir bomba yerleştirdi. İçeri girdiğim andan itibaren sayısız duygu gelip geçti; öfke, tiksinti, bir anlığına kibir... Ama şimdi, şimdi hissettiğim şeyin adı bambaşka. İnkâr edemem. Bu, yalın ve keskin bir korku. Konteynerin küçülen duvarı üzerime gelmeye başladı. Parmak boğumlarımdan hainin kanı akarken her nefesimde üzerime yığılıp kalan o ağırlığı daha net hissettim. Dışarı attığım adımla suratıma çarpan soğuk bile derimin altında başlayan yangını serinletemedi. Çardağa yürüdüm, bir sigara yaktım. Kafamın içinde onlarca ihtimal vardı ve her biri diğerine kafa tutuyordu. Çok geçmedi, Serhan ve Yaver de arkamda bitti. Onlar da birer sigara yaktı. Üst üste iki sigarayı hiç konuşmadan içtik.

Üçüncüsünü yakarken, “Ben duymadım,” dedi Yaver.

Serhan ona katıldı. “Ben de duymadım.”

Bahsettikleri içerideki itten aldığımız mühimmat istihbaratıydı. Duymazlıktan gelebileceğimi, arkamda olduklarını söylüyorlardı. Normal şartlarda bu istihbaratı raporlamam gerekiyordu ancak oraya düzenlenecek bir operasyon Melek’in canını tehlikeye atabilirdi. Lakin elimizi kolumuzu bağlayıp beklemek de bize yakışmazdı.

“Serhan,” dedim. Sesim çardağın sessizliğini yaran bir mermi gibi.

Üsteğmen hemen öne çıktı, hazır olda bekledi. “Emredin, komutanım.”

"İstihbaratta geçen değirmen çevresi için bir ekip hazırla. Ekip mevzi alacak ama kimse harekete geçmeyecek. Hedef sürekli gözaltında tutulacak."

"Emredersiniz, komutanım."

"En ufak hareketlilik bana rapor geçilecek. Durum tırmandığında anında müdahale edeceğiz. Açık mı?"

Serhan kısa bir selam verip başını eğdi. "Açık, komutanım."

Bulduğum bu palyatif çözümü kafamın içinde tartmaya çalıştıkça ilk kez profesyonellikten uzak olduğumu fark ettim. Ona zarar gelme düşüncesi diğer tüm düşüncelerimi sömürmüştü.

"Kendinize yüklenmeyin, komutanım," dedi Yaver. "Sadece yüreğinizi değil, bir sivili de koruyorsunuz aynı zamanda."

Sigaram dudaklarımın arasında donup kaldığında onlara döndüm. Yaver bir şeyler biliyordu. Öğrenebileceği tek kişi olan Serhan'ın allak bullak olmuş ifadesi durumu ele verdi. "Şerif Ali'yle aynı sofrada yemek mi yedin üstüğmen?"

"Komutanım!" dedi hızla. Sesi sakın ama bakışları suçluydu. "Yaver zaten anlamıştı. Ufak bir bilgi doğrulaması yaptım sadece."

"Ufak bir bilgi doğrulaması?"

Başını salladı Serhan. "Zaten bana da bir şey anlatmıyorsunuz ki komutanım? Geçmişte bir gönül yaranız olduğunu biliyordum. Onu da iki sene önce rakı masasında ettiğiniz birkaç kelimeden kendimce çıkarmıştım. Yalnız o günden beri şaşkınım. Bir insan nasıl olur da sekiz duble sek rakı içer de iki kelimeden fazlasını etmez? Hayret doğrusu..."

"E o zaman Melek Öğretmen'in o olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Yaver.

Oğlum Yaver, sen de az kot kafalı değilsin. Velhasıl Şeftaliler ölmüyor, şekil değiştiriyor.

"Tahmin etmek zor değildi," dedi Serhan sırtarak. "Yüzbaşımızın bugüne kadar kimseyi ifşa etmişliği yoktu."

Yaver bir şey kaçırmış gibi bacağına vurdu. "Doğru be! İşin bu tarafından hiç bakmamıştım." Elini Serhan'a uzattı. "Sizi tebrik ederim, komutanım."

Serhan o eli ciddi ciddi sıktı. "Teveccühünüz, komutanım."

Bakışlarımla etrafı tarayıp teğmenlere doğru eğildim. “Lan yürüyün gidelim şuradan, kamuffaj var falan dinlemeyip yedi ceddinizin bedduasını alacağım şimdi.”

Seri bir şekilde ciddileşip selama durdular. “Emredersiniz, komutanım!”

Dağılmak üzerelerdi ama Yaver’in aklına bir şey geldi. “Komutanım,” dedi sesini alçaltarak. “Siz sorgu için geldiniz, değil mi?”

“Evet.”

“Yani geri döneceksiniz?”

“Sadede gel, Yaver.”

Bir adım kadar yaklaşıp bizi kimsenin duymayacağından emin oldu. Üzerimizde uniformalarımız varken konuşmalarımıza da hareketlerimizde de özen gösterirdik. Emrimdeki askerlerime verdiğim ilk öğüt uniformalarına yakışır şekilde davranmaları olurdu ama Serhan da Yaver de profesyonel, özünü sözünü bilen adamlardı.

“Şu geçen gittiğiniz meyhaneden bahsetti Serhan. Neydi adı? Hah, Kırık Kadeh. Trabzon’a geldik geleli ağzıma damla koymadım,” dedi özlemle. “Eh, rakı da sizinle kaymak gibi gider be komutanım.”

“Yaver komutanım haklı, varsa vaktiniz hava tam rakılık.”

Rakıyı işin bahanesiydi. Asıl istedikleri üniformayı sırtımızdan indirip rütbeyi kapının dışında bırakmaktı. Erkek erkeğe iki lafın belini kırmaktı. Serhan ile daha fazla rakı içmişliğimiz olsa da Yaver de rakının hakkını veren adamlardan. Vereceğim olumlu cevabı telefonumun çalmasıyla askıya aldım. Arayan Arslan’dı.

“Bak işte, rakının hakkını verecek bir adam daha arıyor,” dedim telefonu kulağıma götürürken. “Söyle, devrem.”

“Ben bir halt yedim lan.”

Dakika bir, gol be aslanım! Arkamı dönüp teğmenlerden uzaklaştım. “Tek nefeste söyle.”

“Geldim. Çamlıyayla’dayım.”

Müjdesi yüzümü güldürmek üzereydi ama aklıma gelen ihtimal düşüncelerimi darmadağın etti. “Yoksa?”

“Evet,” dedi. “Barbie’ye gittim. Seninle son konuşmamızdan sonra ona sürpriz yapmak istedim ama... Kovdu beni.”

Soğuk havayı dişlerimin arasından çekip ciğerlerime indirdim. “Ben sana sövmekten bıktım ama sen kendine söndürmekten yorulmadın,

Arslan.” Başımı ışıkları görünen meydana çevirdim. “Yanımdan ayrılırken...” Sormak istemedim ama bilmeliydim. “Kötü müydü?”

Verdiği sıkkin nefes bana kadar ulaştı. “Ağlıyordu.”

Gözlerimi kapatıp Arslan’ın ağzının ortasına şöyle sağlam bir tane geçirdiğimi hayal ettim. “Benden ne istiyorsun?” Biliyordum istediğini. O da neyi bildiğimi biliyordu. Bu yüzden konuşmadı. “Ben dağıttım, sen topla diyorsun?”

Sesi daha derinden geldi. “Borcum olsun, devrem.”

Keyifsiz gülümsedim. “Bizde dosta borç olmaz. Görmeye görmeye unutmuşsun, belli.”

“Hayat öyle şeyler çıkardı ki yoluma,” dedi, sesi tanıdığım Arslan’ın sesinden daha başkaydı. “Adımı unutmadığıma dua edersin.”

“Barbie’ye bakayım bir.” Dudaklarımda plansız bir gülümseme uğradı. *Ulan Tahir*, dedim kendime. *Az şerefsiz değilsun.* “Sonra derdini anlatacağın uygun bir yer biliyorum.”

Telefonu kapattım. Serhan ve Yaver’e, Arslan’ı alıp Kırık Kadeh’e geçmelerini söyledim. Ben biraz gecikecektim.

Ve yüreğim, o gecikmenin birazdan daha fazlası olmasını istiyordu.

Engibeli yolda hızlı ilerledim. Kafamın içinde Arslan’ın Melek için söylediği şey dönüp duruyordu. Abisini görünce ağlamıştı. Hâlâ ağlıyor muydu? Düşündükçe direksiyona daha sıkı asıldım, parmak boğumlarım gerildikçe gerildi. Direksiyonu bir çevirdiysem iki tokatladım. Gaza bastıkça bastım, motor bağıra bağıra inledi ama sahibine çekmiş, bana mısın demedi. “Ula Arslan! Senin zamanlamayı sikeyim oğlum ben! Mal herif. Saa git kızla koniş dedik da ayı gibi karşısına çık mı dedik? Surpriz yaptım deyi bir de! Ander kalasica!”

Avucum direksiyona indiğinde gaza biraz daha yüklendim. Hayatımda ilk kez ısınlanmak istedim. Kaybedecek bir dakika bile yoktu.

Bir damla gözyaşı daha yere boşluğa düşmesun. Benim omuzlarım ne güne durayi?

Elimi boğazıma götürüp bir düğmeyi açtım, arabanın içine sığamadım. Daraldım da daraldım! Sonunda sert bir frenle kapısında durduğumda ayaklarım beni üç saniye içinde kapısının önüne taşıdı. Çaldığım an açıldı kapı. Ula... Sanki beni bekliyormuş gibi...

O da ne? Ela gözler kızarmış, dudakları titriyordu.

Beni görünce eli kapıdan kayıp gitti, yüzünü saklamak ister gibi başını eğdi ama çenesinden yakaladım. İçeri girip kapıyı arkamdan kapattığımda sırtı koridorun duvarına yaslandı. Üzülüşü kadar şaşırıldı. Islak kirpikleri kırıştırdı. “Seni üzecek bir şey mi soyledi?”

Başını iki yana salladı. Salladığı gibi de bir damla yaş yanağından süzülüp dudaklarını ıslattı.

“Ne o vakit bu halin?” diye sordum ama çenesi iki parmağımın arasında titredikçe sesimi normal oktavında tutmak zordu. Çelik gibi irademi günden güne eritiyordu hatun. Onun karşısında aklımda geçenlere ben bile inanmıyordum.

“Bilmem...” Çatallanan sesiyle omuz silkti. “Görmem yetti galiba.”

Bakmadı yüzüme. Bakışları her yeri gezdi ama gözlerime değmedi. Kaçıyor, farkındaydım. Sebebini şimdilik bilmiyordum ama çözülecek sorunlar listemde ilk sıradaydı. “Onunla konuşmamı ister misin?”

Yine omuz silkti. “Ne söyleyeceksin ki?”

“Ne istersen.”

“Konuşma,” dedi. “Hem... Sen neden geldin ki?”

Ayaklarına baktım, ellerimle giydirdiğim pembe çoraplar yerinde duruyordu, gülümsedim. “Çorapları çıkarmış misun diye kontrol edeyim dedum.”

Tutamadı kendini, o da güldü. Ne de güzel güldü. Ama aklına ne gel-diye, uzun sürmedi, soldu gülüşü. “Sen,” dedi sesini sert tutmaya çalışarak. “Neden geldin?”

Elinin tersiyle gözünü silecekti, izin vermedim. Çenesini bırakıp elimi başının ardına götürdüm. Yüzünü bastırdım göğsüme. Önce itiraz edecek oldu ama yapamadı. O küçük ellerini sırtımda hissettiğimde gözlerimi kapattım. *Nasıl da kararsız parmak uçları... Sanki bana değil, ateşe dokunuyor.*

Bekledi. Kirpiklerinin üniformama sürtünüşünü hissettim. Soluğu hızlandı. Avuçları sırtımdan ağır ağır çekildiğinde, “Tahir,” dedi. “İyiyim ben. Git artık.”

Onun tarafından uğratıldığım yenilgilere yabancı değildim. Adımdan emin olduğum kadar eminim ki bu *git* daha önceki gibi değil, kaçmak istemiyordu. Kaçmak isteyen öyle derin bakmazdı. Onun bakışı gitmek isteyen bakışı değil, gitmek zorunda olanın bakışıydı.

Ben onu tanırım. Bir göz kırpışından, bir nefes alışından, kelimeleri birbirine katıp karıştırmamasından tanırım. Kaçtığı zamanlarda bile yakalanmak

isteyen gözlerini bilirim. Titreyen sesini, birbirine dolaşan kelimelerini, saçmalayışını... Hepsini. Belleğim boş durmaz, onu her yeniden gördüğümde unuttuğumu sandığım bir yanını usulca koyar önüme.

Hey yavrum hey! Sen unuttum san Tahir Efendi. Kendinden iyi biliyorsun onu.

“Gitmemi isteysun, ha?”

İçini çekti, hıçkırdı. Pok yiyenin kızı. Göğsümü alev alev yaktı. Ama bir kez daha *git* diyemedi. Sustu. *İstediği kadar sussun. O sustukça daha çok duyuyorum onu.*

“Tamam,” dedi. “İstediğin gibi olsun. Gideceğim ballisi.”

Başını göğsümden kaldırıp kızarmış gözleriyle yüzüme baktı. *Ha böyle bakaysun ya, nasıl uzak durayım?*

“Ballisi mi? O ne demek ki?”

Şerefsiz parmaklarım durduğu yerde duramadı. Hazır saçlarındayken yavaşça okşadı. “Adi üstünde da kızum,” dedim. “Adi üstünde.”

Göğsünü şişirip yavaşça indirirken gözleri kısıldı. Düşünüyordu. Kendi içinde bir şeylerle savaşıyor, yenemiyordu. O savaşa beni dahil etmek istemiyordu ama bilmediği bir şey vardı; ben onun gardıydım.

Dilimin ucunda debelenen cümleler midemde kasılıp kaldı yine. İçime sığdıramıyorum bir şeyleri. Burada işte. Ellerimin arasında. Bana bakıyor. Tamam, dili git diyor ama ya gözleri? Gözleri çok şey söylüyor. Köpek gibi o gözlere inanmayı seçiyorum. Başka da çare yok.

“Böyle şeyler söylememelisin.” Ellerini göğsüme koydu. Gücünün yettiğince beni ittiğinde gönlü olsun diye bir adım geri çekildim. Gözyaşlarını üniformamın göğsüne sürmüştü ama kabul etmek istemezmiş gibi bir de elinin tersiyle sildi. “Zaten ben gideceğim,” dedi. “Ne kadar kaldı ki şurada? Bir hafta bile değil. Gidecek birine böyle şeyler söylememelisin.”

“Gitmekle gidilir mi?”

Anlamıyormuş gibi baktı. Hayır. Çok şey anlıyormuş gibi baktı. Zaten o bakışlarda çok şey vardı. Ne zaman baksam, geçmişin bütün acılarını üstüme boca ediyordu. Yarım kalan ne varsa derimin altına kazıya kazıya hatırlatıyordu.

“Cemal Süreya...” dedim. “*Gitmekle gidilmiyor ki. Gitmekle gitmiş olamazsın.*” Alnına dökülen bir tutam sarı saça baktım. Parmaklarım da yavaşça o tutama doğru yol aldı. Dokundum, belli belirsiz. “*Gönlün kalır, aklın kalır, hatıraların kalır.*”

“Kalsın,” diye mırıldandı. “Onları burada bırakır giderim ben de.”

Saçını kulağının ardına koyarken başımı eğip, bakışlarını yakaladım. “Hem beni gönderiyorsun hem kendin gidiyorsun. Ne çok seviyorsun gitmeyi be, Öğretmen Hanım.”

Kal desem? Desem ne değişecek? Ben dağda, pusuda bir askerim. O, metropol yolunda pembe şemsiyeyle yürürken topuklu ayakkabılarına çamur sıçradı diye incileri dökülen bir hanımefendi.

Bir roman sayfasında alt alta duran iki farklı paragrafız ama aramızda uzun bir zaman atlatmış yazar.

“Biliyorsun...” Aklımdan geçenleri hissetmiş gibi bir adım da o uzaklaştı. “Yarın seni flörtümle tanıştıracayım.”

Giderek kısılan sesini fark etmediğimi sanıyordu. Her yalan söylediğinde olduğu gibi titreyen gözbebeklerini, birbirine işkence eden parmaklarını unuttuğumu sanıyordu. Neden böyle bir yalan söylediğini şimdilik bilmiyordum ama ona istediğini verdim. “Aklımda. Yeri ve saati yazarım.”

Dönüp kapıyı açarken arkamdan bir adım yaklaştı. “Tahir,” deyişine gülümsedim. “Şey, Tolga Can’ı dövmezsin değil mi?”

Ah be Barbie, kim bilir sevgilim diye kimi getireceksin önüme? “Role kendini fazla kaptırmazsa dövmem.”

“Hı? Anlamadım.”

“Ben de.” Omzumun üzerinden şaşkın suratına baktım. “Ben de anlamayrum.” İçimden kendimi tutamayışıma sövdüm.

Sus, git yoluna işte. Git, diyor kız sana. Daha neyin peşindesin? Neden gurursuzluğun dibine vurmuş gibi gözüünün içine bakıp kal demesini bekliyorsun? Neden kal desin diye kalbin göğüs kafesinin içinde horon tepiyor lan? Sen ki on iki saat soğuk bir taşın altında yatıp sesini çıkarmadan dayanmış adamsın. Bu ne kaypaklık, iradesizlik oğlum? Bu ne kendine söz geçiremeyişi!

Hem gönül işi deyince ne oluyor, ha? Kalbin daha hızlı atıyor, tamam. Yüzünü görünce için çekiliyor, adını duyunca dut yemiş bülbüle dönüyorsunuz. Sustuğun her saniyede ona doğru daha çok çekiliyorsun ve korkuyorsun. En çok da bu. Kaybedeceğim diye değil... Kalbini kırarım diye köpek gibi korkuyorsun. Çünkü sadece savaşmayı biliyorsun. Sevmek, sevilmek, topraklarına uzun zamandır uğramamış. Her şeye rağmen kokusu burnuna her dokunduğunda ciğerine bir şarjör kurşun boşaltılıyor gibi hissediyorsun. Bu yüzden en nefesinin kesildiği anlarda bile vazgeçemiyorsun. Sana bıraktığı geçmiş yaranın

kabuğunu kaldırdığında, o yaradan oluk oluk kan boşaldığında bile vazgeçmiyorsun.

Zaten vazgeçenin de... Kanı kurusun.

Onca zaman sonra Arslan abimi karşımda görmektense foseptik çukuruna düşmeyi tercih ederdim.

O durumda en fazla ıslak ve kötü kokuyor olurdum. Yıkanırdım, geçerdi. Üç gün üst üste hamamda çitilenir, mis gibi olurdum. En azından burnumun direği inceden inceye sızlıyor olmazdı. Bu kadar afallamış, dibe çekilmiş ve kalbim de bir plastik gibi çatırdıyor olmazdı. Zira şu an içinde bulunduğum durum da boka batmanın başka bir versiyonuydu. Başka ve daha fena bir versiyonu... Ağlamak istediğimde komik bir şeyler söyleyip kendimi güldürmenin bir yolunu bulurdum ya... Şimdi onu bile yapamayacak haldeydim. Öylece kapının ağzında durmuş, soğuk hava yüzüme vururken karşımdaki abime en salakça bakışlarımla bakıyordum.

Tamam, sakın kalmanın bir yolunu bulmalıydım. Ayrıca ben niye salak gibi bakıyormuşum ya? Asıl o bana salak gibi bakıyordu. Ama hüznü bir salak gibi... Üstelik elinde bir demet de çiçek vardı. Ve biliyordum, abim çiçeklerden nefret ederdi. Bakışlarım bir süre solmaya yüz tutmuş çiçeklerde, çamura batmış botlarında oyalanırken sesini duydum.

“Melek,” dedi, hatırladığım gibi. “Abini içeri almayacak mısın?”

Sorusuyla birlikte kaşlarım çatıldı ve gözlerim buz gibi bir soğuklukla yüzüne çıktı. “Abimin, abim olduğu yeni mi aklına gelmiş?”

Omuzları düştü. Zaten zayıflamıştı. Yapısı gereği uzun boylu ve geniş omuzlu bir adamdı ama bundan birkaç sene önce, bir bayramda evimize geldiğinde daha iyi görünüyordu. Şimdi ise ağır bir savaştan çıkmış gibiydi. Olgunlaşmıştı. Yüz hatları eskisinden daha keskin, daha oturmuş görünüyordu. Koyu yeşil gözleri... Yapraklarını dökmüş bir orman gibi bakıyordu.

Hayır, hayır... Onu üzülp acımı unutmamalıydım. Son on yıldır karabatak gibi bir görünüp bir kaybolmasını, tüm iletişimizi birkaç mesajla sınırlandırmasını, ona en ihtiyacım olduğu anlarda yanımda olmamasını, aramıza zorla soktuğu bu soğukluğu unutmak istemiyordum! Biz bunu hak etmemiştik. *Yok öyle yağma!*

Aramıza kendi elleriyle soktuğu o buzdan duvarı görmezden mi gelecektim? Ben o duvarın önünde tir tir titrerken o yıllarca neredeydi? Şimdi kapının önüne dikilip de solmuş çiçekle gözümün içine bakınca bütün kırgınlıklarım hop diye uçup gidecek miydi yani?

“Bunun için geldim,” dedi bakışları ciddiyetle yüzümde gezinirken. “Konuşacak çok şeyimiz var. İzin verirsen...”

“İzin vermek? Şimdi de benimle konuşmak için benden izin mi istiyorsun?”

Çiçeği tutan elini kapıya yasladığında güllerin kokusu burnuma geldi. O güller... İçimdeki küçük kız gibi boynunu bükmişti. “Güzelim, bilmediğin şeyler var.”

“Bilmediğim şeyler var?” Kaşlarımı kaldırmamla birlikte kollarımı da göğsümde bağladım. Her hareketimi belli ki bir anlam yükleyerek izlerken başını iki yana salladı. Sabırsız görünüyordu. Zaten hayatı boyunca hep tez canlı olmuştu. Anlıyordum ki görüşmediğimiz zamanda da değişen bir şey olmamıştı. “Yapma bunu.”

“Ne yapıyormuşum?”

Bakışlarıyla göğsümde sıkıca bağladığım kollarımı gösterdi. “Daha ilk anda kendini kapatıyorsun. Bunu ben değil, beden dilin söylüyor.”

“Bak sen...” dedim alayla. “Görmeyeli beden dilini de sökmüştün. Bravo. Ayrıca... Şu bilmediklerimi konuşmak için gelmişsin ya. Hiçbiri umurumda değil. Duymak istemiyorum.”

Geri adım atmayacağımı anlayınca gözümün içine baka baka arka cebine uzandı. Bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi. Yakıp ilk nefesi içine çekerken gözlerini üzerimden çekmemişti.

“Bak bak bak...” dedim kıstığım gözlerimle kınarcasına konuşarak. “Bir de sigaraya başlamış. Seni babama söyleyeyim de gör!”

Son kurduğum cümle aramızdaki gerginlik duvarını bir anda yıkınca başını arkaya atıp güldü ve o gülümsemesiyle birlikte kumral saçları geriye dağıldı. Bu kadar komik ne söylemiş olabilirdim?

“Melek.” İki parmağının arasında aldığı sigarasını dudaklarından ayırıp önce sigaraya, sonra da bana baktı. “Ne söyleyeceksin Mahmut Sancaktar’a? Abim sigara içiyor harçlığını kes mi diyeceksin yoksa gece dışarı çıkmama izin vermemesini mi söyleyeceksin? Ha güzelim, tam olarak ne söylemeyi planlıyorsun?”

Suratımı asıp aynı anda gözlerimi de devirdim. Hâlâ hazırcevaptı ama verdiği cevap mantıksız da sayılmazdı. Ne yapayım? Aklım hep o zamanlarımızda kalmıştı. O zamanları özlüyordum ve en çok da bu yüzden şimdi bir yabancı gibi karşımda duruyor oluşunu kaldıramıyordum.

“Bana ne ya! Ne zıkkım içiyorsan iç ama git başkasının kapısında iç.”

Ağırlığını sol ayağının üzerine çevirip, “Yok,” dedi bakışlarıyla evin kapısını göstererek. “Ben mavi kapıların önünde içmeyi tercih ediyorum. Bir de önünde Barbie kılıklı kız çocukları boyuna posuna bakmadan burnundan soluyorsa... Tadından yenmez.”

O konuştuğu ben daha fazla burnumda soludum ama mübareğin yüzünden yaprak kıdılamadım. “Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

Başını salladı. “Evet.”

“Sığır!” diye bağırdım kendimi tutamayıp. “Hâlâ aynı öküzsün, insan bir gram mı değişmez be?”

Gözleri beni tepeden tırnağa süzdü. Bunu o kadar yavaş yavaş yaptı ki gerilip gerilip ağzının ortasına sağlam bir tane geçirmek istedim. Allah'ım ne olurdu bana Tahir ile Arslan denen iki camışı dövme gücü versen? Yanında bir de Hıyar Can'ı hallederdim. Oh mis!

“Bana vurmana izin verirsem beni içeri alacak mısın?” diye sordu aklı mı okumuş gibi.

Bu da değişmemişti işte. Ne hissettiğimi hâlâ bakışlarımdan anlıyordu ve bunu görmek canımı daha fazla yakıyordu. “Sana vurmak istemiyorum,” dedim başımı dik tutarak. “Seninle konuşmak istemiyorum. Seninle barışmak istemiyorum. Kısacası seninle hiçbir halt yapmak istemiyorum.”

Kirpiklerini bile kırpmadı ama gözlerine çöken hüzünden sözlerimin onu hırpaladığını anladım. Sigarasından sesli ve derin bir nefes çekerken ben de onu hüzünlü gözlerle izliyordum. Şu geldiğimiz duruma inanmıyordum. Ben de suçsuz sayılmazdım ama o abi olan oydu. Büyüğümdü. Bana her zaman doğru yolu gösteren, koruyucu meleğim olarak gördüğüm ilk adamdı. Nasıl bana böyle uzun uzun küsebilmişti?

“Ne yaşadığımı merak etmiyor musun?”

Sen merak etmiş miydin, Arslan abi? Sen yüzüme karşı öfkeni kusarken, ne yaşadığımı merak etmiş miydin? Omuzlarım bir milim düşse ortalığı ayağa kaldıran sen, omuzlarım ayaklarının altına serildiğinde kör olmamış mıydın?

Başımı iki yana salladım. “Etmiyorum.”

“Şehriye.” Sesini sakın tutmakta zorlanıyordu.

“Kes sesini, bana *Şehriye* deme!”

“Melek...” diye düzeltti. “Bilmediklerin var.”

Bir adım yaklaşıp, “Ya senin bilmediklerin?” diye sorunca kaşları çatıldı. Aynı anda ben de dilimi tutamayışıma içten içten hayıflandım.

“Neymiş bilmediğim?”

“Yok bir şey.”

“Var bir şey,” dedi o da yaklaşıp. Başımı kaldırıp yüzüne daha yakından baktığımda içimdeki özlem tırpan gibi duvarlarımı kazımaya başladı. Ellerim beline sarılmak, başım göğsünde dokunmak istedi. Özlediğim güven duygusunu derin derin solumak istedim ama o kokuyu bulamamaktan, aramıza giren zamanın o kokuyu da tüketmiş olmasından korkuyordum.

Neden sevdiğim iki adamdan da uzak durmak zorundaydım?

“Git buradan,” dedim burnumun direği sızlarken. “Seni ben çağırmadım.”

“Evet!” dedi sertçe. “Beni sen çağırmadın küçük hanım, ben geldim. Biraz geç geldim ama geldim. Ve sebeplerim vardı. Ama önce sen anlatacaksın.” Kalm kaşlarından biri şüpheyle kalktı. “Neymiş o bilmediğim?”

Üzerinden onca zaman geçmişken, acımı binlerce yeni gülümsemeyle takas etmişken anlatmanın kimseye faydası olamazdı. Zaten... Çok da geç kalmıştı.

“Elinin körü!” diye bağırdığımda çoktan ağlamaya başlamıştım bile. “Laftan anlamıyor musun be sen! Seninle konuşmayacağım diyorum! Defol!”

Sigarayı atıp elini kapının pervazına koyduğunda kalakaldım. “Ben de seninle konuşmadan bir yere gitmeyeceğim diyorum.”

Gözyaşlarım şiddetlenirken elimi yüzüme kapattım. Tam da o anda bana dokunmak istedi. O büyük ve koruyucu elleri omuzlarımı sardı ama onu kendimden beklemediğim kadar büyük bir güçle iterek uzaklaştırdım. Birkaç adım geride, havada asılı kalan elleriyle bana bakarken kızgın görünmüyordu. Pişman bakıyordu. “Tamam,” dedi gözlerini yavaşça kapatıp açarak. Şimdi karşımda on yaşındaki abim vardı. Ona vurdum diye bana vuran, onun canı daha çok acımasına rağmen ben daha çok ağladım diye kalbi kırılan abim... “Gideceğim ama ağlamasan olmaz mı?”

Islanan dudaklarıma dişlerimi geçirdiğimde kendimi tutamadığım için de öfkeliydim. Oysa yıllar içinde gözyaşlarımla aram iyi değildi. Ne ben

onları severdim ne de onlar beni... Geri gelmelerinin sebebi Tahir'di. Yerlerini sağlamlaştırmaalarının sebebi ise abim...

"Sadece şunu bil." Adımları yavaşça geri çekilmeye başladı. "Hatalarımı inkâr etmeyeceğim ama sebepsiz değil. Ve o sebepleri sana anlatmadan Çamlıyayla'dan gitmeyeceğim." Gözleri taş gibi yere düşerken, "İyi geceler, Barbie," dedi. "Bu gece rüyada abini gör." Burukça kıvrıldı dudakları. "O sevdiğin, genç abini..."

Ve gitti. Kalbimi paramparça edip uzaklaştı.

Arkasından kapıyı kapattım ama kapının dibinden uzaklaşamadım. Bedenim oraya çöktüğünde kollarımı dizlerime sardım ve omuzlarımı sarsarak ağlamaya başladım. Uyumama ve rüya görmeme gerek yoktu ki. Gözümün önünde zaten o mutlu anlarımız vardı; birlikte hayal kurduğumuz, birlikte gülüp birlikte ağladığımız, birlikte suç işlediğimiz ama sıra ceza çekmeye geldiğinde abimin tek başına hepsini sırtlandığı o günler...

Ne kadar geçtiğini bilmiyordum ama artık göz kapaklarım ağırlaşmaya başladığında sırtımı yasladığım kapı yeniden çaldı. Üstelik bu defa daha ısrarlı... Sanki telaşlı. Yere bastırdığım avuçlarımdan destek alarak ayağa kalkıp kapıyı açtığımda karşımda Tahir vardı.

Daha birkaç saat önce gitmesini söylemişim ama buradaydı. Bu kez kamufrajlı bir asker olarak karşımdaydı ve gözleri, gözlerimdeki yaşa düşüğünde kaşları benimkinin bir eşi olan kederle çatılmıştı.

Yaren'in melemesiyle uyandığımda gözlerim Nazife nenenin hamile ineğinin memeleri gibi şişmişti. Sanki kek hamuruna unutup da beş tane kabartma hamuru atmışım gibi şişmişti.

Sanki Tarkan, "Ağzında sakızı şişirip şişirip"* şarkısının klibini göz kapaklarımda çekmişti de sakızı içeride şiş bir şekilde unutup gitmiş gibi şişmişti.

Çünkü bir posta da Tahir gittikten sonra ağlamıştım.

Ama ne ağlamak! Evdeki tüm peçeteler benim salya sümüklerimden nasibini almıştı. Tuvalet kâğıdını bile devreye sokmuştum da o da yetmeyince en son Sıla kuşumun eski bir tişörtünü feda etmişim. Gerçi önce kendiminkilerden birini feda etmeyi düşünmüştüm ama hepsi marka ve çok şık şeyler olduğu için onlara bu haksızlığı yapamazdım. Ben de ne

* Tarkan, *Şımarık*, 1997.

yapayım? Sıla'nın cenaze kombini parçalarından birini seçip gözyaşlarıma kurban vermiştim. Artık bu evde herhangi bir kâğıt ürüne zinhar güvenilmezdi, hepsinin üzerinde DNA örneklerim fazlasıyla mevcuttu.

Biraz keyfim yerine gelsin, modum düzelsin diye güne güzel bir şarkıyla başlayım dediğim anda ise ağzımdan tam olarak şu dizeler dökülmüştü. "Batsın bu dünyaa... Bitsin bu rüyaaa." Bana bunu yapan Güldane ve Arslan'ın kişine, yazıklar olsunuuun!"

Ve iç sesim de hemen devreye girmişti tabii: *Bu ıslıtlı hayatı biz seçtik, aşkom.*

Bir de bu halde kalkıp okula gittim. Bir ders anlattıysam iki kez ağladım. İki etkinlik yaptıysam beş kez kaderime sövdüm. Okul bitiminde eve döndüğümde ise gözlerime yeni yaşlar gönderen, kalbimi un ufak eden şey kapımın önünde duruyordu.

Büyük bir demet pembe gül, bir çift pembe lastik ayakkabı ve bir de not...

Adımlarım yavaşladı ama nafile... Geç de olsa kapıya ulaşmaktan kurulamadım. Yutkunarak dizlerimin üzerinde eğildiğimde pembe gül demetini kucaklayarak eşiğe oturdum. Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp pembe lastikleri giydim. Köy lastikleri ayağıma tam oturduğu için böğrümde de öküz oturdu. Benimle ilgili her şeyi bu kadar iyi bildiği için iki yaşında bir kız çocuğu gibi ellerimi yere vura vura ağlamak istiyordum!

Diğer yandan pembenin koyulu açıklı pek çok tonunu bir arada barındıran gül demeti öyle güzeldi ki rengârenk bir şölene benziyordu. Bir süre ellerimin arasında evirip çevirip buruk bir gülümsemeyle birlikte gülleri izledim. Burnumu daldırdım, mis gibi kokusunu içime çektim. Sonunda not kâğıdını aldım. Ona ait elyazısı gözlerimin önüne döküldüğünde dudaklarımı büzererek yavaşça okumaya başladım.

Flörtüm dediğin o hödüğü tanıştırmaya gelirken giyersun.

Ya da istersen giyma. Nasılsa bi' gün benim için giyersun :)

T.B.T.

Oha ama. Dümdüz oha yani. Adam not kâğıdında bile Karadeniz ağzı yapmış. Hem yapmış hem de yargı dağıtmış! Sonuna bir de göz kırpan gülücük koymamış mı?

* Orhan Gencebay, *Batsın Bu Dünya*, 1975.

Ama kızamıyordum bile... Kollarımda bu koca gül demeti, eşikten boylu boyunca uzattığım ayaklarımda bu şirin pembe köy lastikleri varken ona nasıl kızabilirdim ki? "Eşek ya..." diye mırıldandım ayaklarımı yerde bir sağa, bir sola sallayarak. "Nereden buldun ki sen bunların pembesini?"

Derken orman yolundan gaza abanmış, motoru bağırta bağırta gelen araba ve radyosundan yükselen son ses şarkıyla birlikte başımı o tarafa çevirdim. Yaklaşan koyu yeşil arazi arabasını gözüm bir yerden ısıırıyordu. Daha vahimi ise... İçindekini de gözüm ısıırıyordu. Kalbim boğazıma tırmanmaya başladığında kollarım da kendi kendine hareket ederek gülleri göğsüme yapıştırdı. Sanki güllerin ardına saklansam beni görmeyecekmiş gibi...

Araba iyice yaklaştı, yavaşladı ama durmadı. İçindeki asker uzanıp radyonun sesini biraz daha açarken gözlerini üzerime çevirdi. Yine çok karizmatik, çok fiyakalıydı. Ve dudaklarında ipe sapa gelmez bir gülümseme vardı. Nakaratla birlikte şarkıya eşlik etmeye başladığında elleri direksiyonun üzerinde keyifli ve ne yazık ki çekici bir şekilde dans etti. Bir film sahnesi gibi ağır çekimde gözümün önünden geçip giderken şaşkınlıktan bir karış açık kalmış ağzımla birlikte onu izledik.

O gözleri kaşlari, onun o bakişlari,

*Onun o bakişlari, onun o bakişlari...**

Dudakları şarkıyı mırıldanırken akşam güneşinin vurduğu kahve gözleri *ne kaybettiğini* gör dercesine kızıl kızıl parladı. *Görüyorum zaten be Tahir, valla görüyorum bak...*

Görünce hızlanıyı, kalbumin atışlari,

Kabumin atışlari, kalbumin atışlari...

Ve arabası gözümün önünden uzaklaştı. Giderken de kafamda dev bir soru işareti bırakmayı ihmal etmedi kaslarına eridiğim. Şarkıya eşlik ederken omuzlarını mı oynatmıştı o? Ağır başlılığı falan bir yana bırakıp bana dümdüz, dağ tepe, ova bayır yürümüş müydü? Hem de kapılarımı defalarca kez kapatmama rağmen...

Düşünce denizinde çırpınarak batarken telefonuma bir mesaj düştü. Tahir'den.

Tahir. Saat 20.00 Köy kahvesi.

* Ceyhun Şişmanoğlu, *Kızların Cilvelisi*, 2007.

Bir süre mesaja bakakaldım. Sonra tutamadım kendimi, aklımdan geçenleri olduğu gibi yazdım.

Yok artık! Flörtümle köy kahvesinde mi tanışacaksın, Tahir!

Tahir. Biliy misun bu akşam Trabzonspor'umun maçı varidur. Düşün ki düşünümüz olsa salona led ekran kurdururum. Gelin duvağını da marş çalarken kaldırırurum ;)

Düğün? Duvağımı mı kaldıracaktı bir de? Ne deyi bu? Oy gideyim mi ben kalpten?

Bir de flört meselesi vardı. Tolga Can'ın flörtüm olduğunu söylemiştim ama gerçek değildi ki! Gerçekliğin yanından bile geçmiyordu. Öte yandan bir gerçek kafama dank etti: Yüzbaşı açık açık flörtüm olduğuna inanamıyordu. Ciddiye bile almıyordu hatta. Ne kadar üzgün olsam da bu duruma bir miktar gücendim. Herhangi bir erkek tarafından beğenilmeyecek, biriyle görüşmeyecek bir kadın mıydım? Öyle mi görüyordu beni?

“Sen görürsün şimdi...”

Benim durumumda biri için aranabilecek en doğru kişiyi aradım. Hem mesafe olarak yakındı hem de feci yakışıklıydı. Eh, adı da ağzımdan çıkmıştı bir kere! Ayrıca dünya üzerinde teklifimi yadırgamayacak tek kişi o olabilirdi. Tek sorun... Flörtüm olmasının imkânsızlığıydı ama bunu da buralarda Sıla ve benden başka kimse bilmiyordu.

Telefonunu ikinci çalışında açıp o neşeli sesiyle, “Aşkitooooom!” dedi. “Nerelerdesin ayol sen? Neden açmıyorsun telefonumu? Cıks cıks... Geri de dönmedin. Simli simli teessüf edeyim de gör.”

“Simli simli?”

“Işıltılı bir kişilik olduğum için ettiğim her kelimedede ağzımdan görünmez simler dökülüyor ya hayatım, hahahahha...”

Gülümserken bir yandan da gözlerimi devirdim. “Delisin, Tolga Can...”

“Ve senin bu deliye ihtiyacın var?”

“Aaa! Nereden bildin?”

“Sesinden anlarım kızım. Söyle hadi. Ne yapabilirim senin için?”

“Şey... Flörtüm olur musun?”

Eh, tabii böyle sorunca çocukta ses gitti. Sonra başladı kem küm etmeye... "Ay Meloş, vallahi çok güzelsin ama biliyorsun aşkom, olabilemez. Yani mümkün değil!"

Sanki karşımdaymış gibi yerimden fırladım. "Ay dur, Tolgiş! Yanlış anladın. Gerçekten değil, numaradan. Mahsusçuktan..."

Derin bir nefes verdi çocukcağız. "Allah seni ne etmesin çırpı bacak! Ödümü kopardın."

"Eee..." dedim çaresizce. "Ne diyorsun? Yapabilecek misin?"

Sinsi sinsi güldü. "Meloş'um onca zaman sonra karşıma çıkmış. Benim muhteşem, efsane, harikalar harikası varlığıma ihtiyaç duymuş. Yapmayanın aurası kurusun ayol!"

Tekerleklerin asfalt üzerinde dönüş sesini duydum. Arabada kullanıyordu ve an itibariyle benden tarafa dönmüştü. "Bir saate yanındayım. Tercih ettiğin özel bir kombin var mı?"

Başımı salladım. "Siyah takım elbisen var mı?"

"Köpeğin olsun."

"Tamam..." dedim sırtarak. "Siyah takım elbiseni giy. Ve sert bakışlar at. Çok sert olsun ama!"

Sana bugün dünyada senin kadar yakışıklı ve sert bakışlı adamlar olduğunu göstereceğim, yüzbaşı!

"O iş bende..."

"Sağ ol, tatlışkom. Sana konum atıyorum."

Aceleyle içeri girdim. Öncelikle çiçeklerimi suya bıraktım. Odamın en güzel köşesine, ilk gönderdiği demetin yanma koyup birkaç yaprağına da öpücüklerimi kondurdum. Sıra güzel bir kombin yapmaya gelmişti! Havada kar soğuğu olduğu için elbise giyemeyecektim. Öyle soğuktu ki elbise üzerine attığım kabanım da kurtarmazdı artık. Mecburen kışlık bir şeyler tercih edecektim ama neyse ki tedarikliydim. Öncelikle tozpembe, bol paça kumaş bir pantolon tercih ettim. Üzerine krem rengi alt tonlu pembe kalpleri olan şirin mi şirin hırkamı giydim. Her ne kadar ayaklarım pembe lastiklere alışmış olsa da mecburen onları çıkarıp yerine pembe *Converse*'lerimi giydim. Fönümü ve makyajımı tazelediğimde iyi görünüyordum. Ne fazla özenilmiş ne de gündelik... Tam kıvamındaydım.

Tolga Can söylediği gibi bir saat sonra kapımdaydı. Simsiyah takımının içinde, jilet gibi! Cidden bir içim suydı, erkek güzeliydi vallahi! Belki

de bu dünya üzerinde Tahir ile kapışabilecek tek erkek Tolga Can'dı. En azından görüntü olarak.

Şimdi inanma da görelim, Tahirciğim!

Onu içeri çekip kısaca planımızı anlattım. Gerekecek konuşmamasını ve elimi bırakmamasını söyledim. Dayak yeme ihtimalinden bahsetmedim tabii. Gereksiz ayrıntılara girmeye gerek yoktu. Tolga Can'ın koluna girip meydana doğru yürüdük, daha oraya varmadan kalabalık gözüme çarptı. Kahvehane resmen taşmıştı. İçeride oturacak yer kalmamış, köylü meydan boyunca sandalyelerini kapıp sıraya dizilmişti. Kadınlar erkekleri, gençleri ihtiyarları, çocuklar herkes iç içe oturmuştu. Kiminin başında bordo-mavi bere, kiminin boynunda aynı renkte atkı... Sanki maç günü değil de milli seferberlik günüydü!

Kahvehanenin dış duvarına asılmış küçücük televizyon tüm dikkatleri üzerine kilitlemişti. Nefesler o televizyonda atıyor desem yeriye. O kalabalığa rağmen maç dönerken nasıl bir sessizlik var, inanılır gibi değildi! Gol pozisyonu yaklaşınca durum değişiyordu tabii. Kalabalıktan coşkulu bir, "Oooo!" sesi yükseliyor, hakem ofsayt düdüğü çaldığında ise edilen küfürlerin haddi hesabı olmuyordu.

"Ula senin vuracağın topi dedem çağırılan iter!"

"Kim seçti buni topçı dey! Horoz bilem kovalayamaz ha bu uşak!"

"Hamsi kavağa çıktı, uşak hale daha gol atacak da biz da göreceğüz!"

"Ha kör Fadime'nin keçisi bilem bundan hızlı koşay!"

Sigara dumanı kararmaya başlayan havada süzülürken çay bardaklarının şingirtisi tezahüratlara karışmıştı. Birileri heyecandan ayağa kalkınca daha arkada olanlar, "Otursana, televizyonu görmeyruk daa!" diye sinirleniyordu. Tüm kalabalığın arasında iki kişi vardı ki maçı bambaşka bir coşkuyla izliyordu. En önde, televizyonun hemen dibinde dizlerinin üstüne çökmüş Yakışıklı Bekir ve arkasında, ellerini yeğeninin omuzlarına koymuş, tek bir an bile gözünü ekrandan ayırmadan, yüzünden muazzam bir ciddiyetle maçı takip eden Tahir...

Her ikisinin üzerinde de formaları vardı. Pozisyonlar geldikçe aynı anda ayağa fırlıyor, aynı anda geri çöküyorlardı. Bir ara top dışarı çıktığında Bekir ellerini kafasına vurup, "Ula kaçırдыңın nenenin portakalı midur!" diye söylendi.

"He da!" Tahir hemen yeğenine katıldı. "Daha topa vurmaya bilmey! Çıkma oraya!"

Bir sonraki ataktaki rakip futbolcu yere düşünce Bekir kolunu uzatarak hırsla söylendi. "Hocam bırak daaa, kalksun kendi, faul diil o!"

Tahir'in sesi kalabalığı bastırdı. "Numarayı kim yapsun! Güya hakem varidur! Var varidur. Yersaaan!"

"Emice!" diye bağırdı Bekir gözünü televizyondan ayırmadan. "Biz orada olsaydık içlerinden geçerduk değil mi?"

"Tabii, oğlum!" dedi Tahir. Kalabalığın bir köşesinden onları izlemeye devam ederken sürekli gülümsüyordum. "Ha orada biz olmuş olsaydık şimdiye üç gol varidu."

Bekir bilmiş bilmiş baş salladı. "En az..."

Biraz sonra Tolga Can'ı dirseğimle dürtüp Tahir'i işaret ettim. "Bak, bahsettiğim asker o..."

Tolga Can oralı olmadı, gözü telefonundaydı. Beklediği bir mesaj gelmiş olacak ki sırtarak takır takır cevap yazıyordu. Ben de koluna girip kalabalığın arasından geçirdim ve kahvehanenin bahçesine çıktığımızda Tahir'in bakışları önce beni, sonra da kolunda olduğum Tolga Can'ı buldu. Kaşları saniye saniye çatıldığında gıcırdayan dişlerinin sesini bu kalabalıkta duydum. Sanırsın masaları fare dişliyordu. Yemin ederim, bir adım daha atarsak Tolga Can ile ayrı bir maça çıkacak, çocukcağızı top diye oynayacaktı. Hem de kalıcı hasar bırakacak şekilde!

İçimden Tolga Can'ın başına bir şey gelmesi için dua ettiğim sırada, "Selam!" dedim neşeli görünmeye çalışarak. "Biz geldik. Flörtüm ve ben yani..."

Tahir burnundan görünmez ateşler atarken Tolga Can başını kaldırdı. Resmen Tahir ile aynı boydaydı! Şu ikisini tanımasam ve yolda yan yana yürürken görsem yemin ederim ki aç bir köpecik gibi ağzımın suları aka aka peşlerinden giderdim.

Ama bir dakika... Ben değilsem bile şu an ağzının suları akan biri vardı. Tolga Can, Tahir'e bakarken resmen gözlerinden lazer ışıkları fırlatıyordu! Erimiş, bitmiş, tükenmiş gibi görünüyordu! Hani dondurmayı güneşte unutursun da şapır şapır bir kıvam olur ya, hah! Öylesi...

Hayır, Tolga Can... Yapma bunu bize, kıyma. Son gemimizi de sen bozguna uğratma, Tolga Can!

Derken Tolga Can ayaklarından birini öne çıkarıp poz verirmiş gibi durdu ve resmen kıvrarak elini Tahir'e uzattı. "Merhaba," dedi lanet olasıca bir cilveyle. "Ben Tolga ama sen istersen bana Olga da diyebilirsin."

Başını sönmüş bir yanardağ gibi omzuma devirirken Tahir önce şaşkınlıkla baktı. Durumu saniyeler içinde kavradığında ise yüzünde sinir minir kalmadı. Hatta güldü boyu posu devrilesice... Sonra da Tolga Can'ın elini sıktı. "Hoş geldin, Tolga. Buyur, otur."

Tolga Can gidip Tahir'e en yakın sandalyeye oturduktan sonra asla ve asla benimle göz göze gelmedi. Başladı beğeni dolu bakışlarla Tahir'i süzmeye... Hem de bir bacağıını diğerinin üzerine atarak.

Ay boyundan posundan utan bee! Pis! Oyunbozan! Olmaz olsun senin gibi arkadaş!

Tahir yüzüme aynı keyifle bakıp yanındaki boş sandalyeyi gösterdi. "Sen de ayakta kalma, Öğretmen Hanım. Tansiyonun düşer, bayılırsun falan..." Beni çapkın bakışlarla tepeden tırnağa süzüp yüzüme yüzüme sırttı.

"İstemeyuz." Suratımı asıp çantamı kucakladım ve sandalyeye çöktüm.

Pozisyonumuz mu? Tahir ortada, ben bir yanında, Tolga Can diğer tarafında... Tahir ve melekleri afişi... Meleğin biri mutsuz, meleğin biri umutsuz, meleğin birinin Allah belasını vermiş...

Bekir maça daldığı için bizi henüz fark etmemişti ama hâlâ Tahir'in dizinin dibindeydi. Kahve çırağı bize de birer çay getirince, "Ay ben çay sevmem!" dedi Tolga Can. "Tahir Beyciğim, *kapuçino* söyler misiniz bana lütfen?" Parmaklarını çenesinin altından geçirip göz sözdü, gözü çıkasınca! "Laktozsuz sütle mümkünse? Laktoz alerji yapıyor da... Göbüşüm şişiyor sonra."

"Maalesef," dedi Tahir gözünü yeniden maça dikerek. Şu durumda bile pürdikkat maçı takip ettiğine göre fazlasıyla fanatikti anlaşılan. "Ama oralet ederuk. Kivi sever misun?"

"Yok ben muz severim!" Gözüm ardına kadar açıldığında, "Yani muzlu oralet," diye düzeltti.

Tolga Can gelen oraletini yudumlarken ben de sersefil olmuş şekilde çayıma beşinci şekeri atıyordum. Tahir de zift gibi demli çayından büyük büyük yudumlar alıyordu. Çayımı karıştırırken benden yana eğildi, gözü yine maçta... "Flörtün de pek yakışıklıymış. Çok aradun mi?"

Gözlerimi kısıp pis pis baktım. "Geç dalganı Tahir. Ama unutma... Son gülen iyi güler!"

Tam da o sırada Trabzonspor'un gol atmasıyla tüm kahve, hatta meydan ayağa kalktı da bir şey olmadı ama Tahir o koca cüssesini birden ayağa

dikip, "GOOOOOOL!" diye kükreyince kısa süreli bir korku seansından geçtim tabii.

Tolga Can eğilip arkasından sırt kaslarından süzerken, "Hey maşallah!" dedi. "Erkek ya! Erkeğin hası, balı, kaymağı, ERKEK!"

Tahir'in boş sandalyesinin üzerinden eğilip beni yarı yolda bile değil, daha yolun başında bırakan arkadaşşıma parmağımı salladım. "Bir kelime daha et, bak saçını başını yolmuyor muyum senin!"

Boyuna bosuna bakmadı, korkmuş gibi sandalyesine sinip ellerini göğsüne çekti. "Ayyy Tahir Beyciğim, oturur musunuz lütfen? Varlığınız bana güven veriyor da..."

"Vereceğim ben şimdi sana asıl güveni!"

"Ay Meloş..." dedi başını sallaya sallaya. "Burası sana hiç iyi gelmemiş hayatım, sinirlerin yıpranmış. Pek bir öfkeli gördüm seni annem."

Çantamı kafasına geçirip geçirmemek arasında gidip gelirken Tahir yerine oturup kendisi ve omuzlarıyla birlikte aramızda duvar ördü. İki dakika sonra da yine bana eğildi. "Sen flörtleri karıştırıp yanlışlıkla buni getirmiş olmayasun."

"Tahir!" Dirseğimle karnıma sağlam bir tane geçirdim ama bana mısın demedi ayıcık.

"Kizma da. Oyle sorayum," dedi alayla. "Hani karıştırdıysan falan oni ayrıca döveceğim."

"Sen susup maçını izlesene, böyle maç mı izlenirmiş?"

"İzleyrum ya işte," dedi, izliyordu sahiden de. Gözleri maçta, dili benimle dalga geçmekteydi. "Ne var biliy misun?" Arkasına yaslanıp sol ayak bileğini sağ dizinin üzerine koydu. "Hiç bu kadar keyifli izlememiştım şu mereti. Bekir buraya olmayaydı bir de cigara yakardım ki değme keyfime."

Bir tane daha geçirdim. Tepkisi yine sırtıtmak oldu. "Değceğim ben senin keyfine!"

Biraz durdu. Sakinleşmeme izin verdi zannımca. Yeni bir iki dakikanın ardından önce sinir katsayımı tavan yaptıracak, sonra da hepsini pamuk şekeri gibi eritecek o cümleyi kurdu.

"Yalnız saa diyeyim. Flörtünün gözü sende değil, bendedur. Ama korkmayasun." Bana yandan bir bakış atıp bir de göz kırptı ki iç geçirmekten başka çare bırakmadı insafsız. "Benim gönlüm başkasındadır."

Aklıma Instagram'da gördüğüm yorumu gelince, "Ya tabii..." dedim imayla. "Biliyorum ben o başkasını. Başkaları desek daha doğru olur aslında."

Dikkatini tamamen bana odakladı. "Ne deysun sen Melek? Anlamayorum. Varsa bir şey açık açık konuş."

Neyse ki maçın sesi fazlasıyla açıktı da kimse bizi duymuyordu. Tabii bir de Güldane teyze faktörü vardı; geldiğimden beri her üç dakikada bir etrafta göz gezdiriyordum. Şükürler olsun ki buralarda değildi.

"Konuşmak istemiyorum."

"Melek..." Başını eğdi, kirpiklerinin altından baktı. Niyeti uyarmaktı ama ben durmuş kaşını kirpiğini izliyordum. Sanki o da... Benimkileri izliyor gibiydi. "Soyle da kızum. Soyle vereyim hesabını." Dudaklarına yaramaz bir gülümseme uğrarken kolunu sandalye koluna yaslayıp omzumdan karnıma sarkan saçlarımla oynamaya başladı.

Ay kalbim... Son sürat atan kalbim... Zavallı kalbim...

"Benim sana veremeyeceğim hiçbir hesap olamaz."

"Olamaz mı gerçekten?"

Ay bu kalabalıkta fingir fingir fingirdeşiyoruz adamlar, Meloş! Bir de kalabalıkta olmasaydık demek ki fenasal şeyler olabilir!

"Olmaz tabii kızum," dedi üzerinde hayret edilesi şekilde güzel duran böbürlenmeyle. Sonra güzel güzel gözlerine baktı, aynı anda takımı bir gol daha attı. Herkes sevinçle ayağa fırladı ama o tepki vermedi, sadece bana bakmaya devam etti.

Ay Meloş... Galiba sahiden o da bizi seviyor.

Tahir'in gözü televizyona kayıp da ikinci golü gördüğünde sevinçle ayağa fırladı. "GOOOOL!"

Tüm gözler ayakta tek başına dikilen Tahir'e çevrildiğinde garip garip baktılar. Eh, haksız da sayılmazlardı. Çünkü gol sevinci yaklaşık bir dakika önce sona ermiş ve herkes yerine oturup çayını höpürdetmeye başlamıştı. Kendimi tutamayıp kıkırdamaya başladığımda Tahir gözlerini kaçırdı.

Oy oy oy, utanmış mı benim yürüyen spor salonum...

"Uyan da hamsiye gidelum uşak!" dedi arkadaki dede, Tahir'in omzuna vurarak. "Aklin nereyedir? Âşık misun nesun!"

Arkadaki dede... Benim valizi çaldıran deccal dededen başkası değildi bu arada. Senin de alacağın olsun be dedem! Şimdi sorsam, muhtemelen

adını bile hatırlamaz, beni yine kendisini suçlamakla suçlardı. Ne yapayım? Valizimi kalbime gömüp *Dyson*'ımın yasını tutacaktım içten içe.

"Uyy öğretmenim, siz de mi burayaydınız!" Bekir nihayet beni fark edip birdenbire dönünce arka cebinden sarkan telefonu şak diye ayaklarımın dibine düştü. Tahir ile aynı anda eğilip almak isterken ekrana düşen bildirimle ikimiz de kalakladık.

Instagram'dan. *Tahir Bora Tunalı, bir yeni bildiriminiz var.*

Tahir eğilir vaziyetini bozmadan Bekir'e öyle bir baktı ki yemin ederim Bekir yerine kaçacak delik aradım. "Ula," dedi tehdidin dibine vuran ekolu bir tonlamayla. "Sen benim adıma hesap mı açtun?"

"Oha!" dedim kendimi tutamayıp. "Fulya Öğretmen'e o yorumu yapan sen miydin!"

Tahir bana baktı, anında anladı durumu. Akıllı adamın hali başka tabii.

"Ya emice ya!" diye diklendi Bekir, aynı zamanda ufak ufak da geri kaçıyordu. "Zaten öğretmenimi sen kaptun! Ben de ne edeyim? Sevdami kalbime gömüp yoluma baktum. Genç adamız neticede," dedi sarı kaşlarından birini havaya dikip artistik bakışlar atarak. "Ne edeydim emice, yeni aşklara yelkende mi açmayaydım?"

Tahir telefonu sinirle yerden alıp Instagram'a girdi. Hızlıca kendi fotoğraflarıyla taçlandırılmış profili incelerken gözlerindeki şok haline anbean şahit oldum. Bekir gerçekten amcası adına hesap açmış, o hesapla binlerce takipçiye ulaşmış ve birçok kadınla fingeleşmişti. Zira *DM* kutusu bir sürü yeni mesajla doluydu ve hepsi de kadındı.

Tahir gözlerini kapatıp başını iki yana salladı ve açtığı anda tam olarak şöyle söyledi. "Ula hamsi kafa, seni bu defa çükünden tavana asmak şart oldu!"

Bekir can havliyle kaçarken Nazife neneye çarptı. Çarpmanın etkisiyle kadının yazması kafasından havalandı ve Nazife nenenin kuaförden yeni çıkmışçasına şekillendirilmiş bukleli saçları omuzlarına döküldü. *Hı? Kuaförden yeni çıkmış gibi olan mı?*

Bakışlarımız bir noktada kesiştiğinde hemen üzerindeki hırkayla yakasını kapatmaya çalıştı. Ama geç kaldı. Gözlerim çoktan içine giydiği o pembe, simli, pavyon ışığı gibi parlayan bluza kilitlenmişti. Şüpheyi ayağa kalkıp odaklandığım hedefime doğru yürümeye başladım.

Hayır, hayır... Bu olamaz, değil mi? Ama o kusursuzca yapılmış beyaz bukleler, o pembe bluz, o kalpli kolye, o ılık ılık parlayan cilt... Valizimi Nazife nene çaldı demek miydi?

“Sana inanamıyorum, Naziş...” Hayal kırıklığıyla başımı salladım. “Herkes aklıma gelirdi de sen gelmezdin.”

Nazife nene bana cevap bile vermeden direkt arkamdaki Deccal dedeye parladı. “Ula Hayri! Hani aramızda kalacaktı? Ne deyi uluorta yaydun deyyus!”

Deccal Hayri dede bastonundan tutunarak ayağa kalktığında gözlüklerinin büyük numaralı camlarının arkasından büyüteçten çıkmış gibi kocaman oldu gözleri. “Ne deyi bu kari? Baa kaypak mı deyi ne deyi?”

Nazife nene de bir hışımla ayağa kalktığında bunlar yaşlarına başlarına bakmadan jet hızıyla ilerleyip kahvenin ortasında karşı karşıya durmasınlar mı? Durdular.

“Hee! Kaypak olmasan sırrımı yayar mıydun? Torunum Temel bilmeden valizi kahvenin merdivenlerinden düşürüp yuvarlamış. İçinden kırılma sesi gelince bir bakalum dedik amma bir türlü yolumuz ilçeye düşmedi. Kırılanların yerini pazardan aldıklarımızla tamamlayıp sahibesine verecektik zaten. O sıra meraktan birazcık karıştırmış, azıcık da kullanmış olabilirum,” dedi elini sallayarak. “Temel, uşağım, koş getir muallimin kıytırık valizini.”

Birazcık mı? Pazardan mı? Kıytırık valizini mi?

“Pardon?” diye araya girdim elimi bel boşluğuma yerleştirerek. “O valizin içindeki *Dyson* kaç para, senin haberin var mı nenecim? Ya o cilt bakım setlerim?” Paris’ten aldığım ve şu anda Nazife nenenin üzerinde olan bluzumla hüznle bakiştık. “Bluzuma girmiyorum bile! İki metrelik sıralarda bekledim ben onun için!”

Konuştum, konuştum ama iki ihtiyar da başını çevirip bana bakmadı. Doğrudan birbirlerine odaklanmış vaziyetteydiler. “Sen gençliğinde de böyleydin Nazife!” dedi Deccal dedem, kuyruk acısı olan erkek kedi gibi. “Yapar yapar, suçi baa atardun! Ben dedum saa muallime o valizi arayı deyi! Dinledun mi, yok!”

Nazife nene de elini bel boşluğuna koyduğunda gerek pozisyonu, gerek saçları, gerekse pemiş bluzuyla tam olarak elli sene sonraki halim gibi duruyordu... “Gençliği karıştırma, sen zararlı çıkarsun Hayri gaybanası!

Baa söz verip gidip Sidikli Nedime'yle baş göz olduğunu anlatayım, ister misun?"

Meydandan şaşkınlık uğultusu yükselirken nutkumuz tutulmuş vaziyette ihtiyarları izliyorduk. Maç falan hikâye olmuştu, o derece... Aşk, ihtiras, kaos! Hepsi şu an gözlerimizin önünde yaşanıyordu.

Bekir bile geri dönüp ihtiyarların dibinde bitti. "Ula ne oliy bu lanet olası yerde! Ha bunların aşk hayatı benimkinden bilem daha karışıktır!"

Nazife nene birdenbire Bekir'in kulağına yapışıp sakız gibi çekti. "Ne düşürdün ula yazmamı? Senin de suçun varidur!"

Bekir çığlık çığlığa, "Yanlışlıktan oldu!" diye bağırdı. "Yoksa niye açayım senin o peruktan bozma saçını!"

"Ne peruğu, uşak!" Diğer eliyle on sekizlik kız gibi saçlarını savurdu. "Hepsi kendi saçındur."

"Emice!" diye bağırdı Bekir bu kez. "Kurtar beniii! Kulağım kopay!"

Tahir pis pis gülüp, "Has oldu," dedi. Gaddaaaaar. Acımasınız! "Kulaktan başkasına dokunmayasın, nene."

"Merak etmeyesun, Tahir oğlum," dedi ciddiyetle. "Kulak benim, çük senun."

"HAAH HAYYYT! Ne eğlenceli bir köymüş bu, Tahir Beyciğim!" Tolga Can fırsattan istifade Tahir'in koluna yapışıp kirpiklerini kırıştırdı.

Allah'ım resmen yemeyenin malına akbabalar üşüşmüştü an itibarıyla! Hülyalar, Fulyalar, Tolga Canlar üşüşmüştü! Melek ne yapsındı! Ayrıca sevgili evren kardeş, hadi Fulya'yı anladım. Yanında eşantiyon olarak gelen Hülya'yı da anladım. Ama Tolga Can nereden çıktı!

Baktım Tolga Can benim yakışıklı askerime yiyecek gibi bakıyor, derhal sızlanmayı bırakıp Tolga Can'ın koluna yapıştığım gibi kendime çektim. "Bizim artık gitmemiz gerekiyor!"

"Yoo, benim gitmem gerekmiyor. Vaktim bol." Gözü hâlâ Tahir'deydi ve benim delirmeme ramak kalmıştı. Bir de kaşı gözü ayrı oynuyordu Tahir'i keserken. Cilve yapacağım diye yüz felci geçirecekti! "Hatta hiç bu kadar boş olmamıştım. Ama sen gitmek istersen gidebilirsin. Biz burada komutanımla takılırız. Önce maçlardan konuşuruz, sonra burçlardan, sonra da başka şeylerden... Belki bana silahını bile gösterir. Gösterirsiniz, değil mi Tahir Beyciğim?"

Tahir'in ağzını açmasına fırsat bırakmadan, "Göstermez efendim!" diye yükseldim. "Yasak ona silah göstermek." Temel'in getirdiği valizimi

kucaklayamadım bile... Oysa bir gün bulduğumda marşlar eşliğinde kavuştay törenleri yapma hayallerim vardı.

Bir elimde valizim, diğer elimden Tolga Can, yeni bir rezalet defterini kapatarak uzaklaşırken Tahir'in sesini duydum.

"Seninle görüşmek isteyen biri var," dediğinde omzumun üzerinden ona baktım. "Pek hevesli. Kırma bence."

Dünden beri boğazımda olan o yumru kendini hatırlattığında, "Hayır," dedim. "Ben istemiyorum."

"Ama ısrarcı. Konuşmadan gitmeyecekmiş."

Üzgündüm ama yanı sıra abimin bu ısrarcı hali sinirlenmeme de sebep oluyordu. Buraya gelme kararını tek başına aldığını düşünmüyordum. Kesinlikle Tahir'in de payı vardı, bu yüzden ona da kırgındım. Abimi tekrar görmek istemiyordum. Sadece kızgın olduğum için değil... Geçip giden onca zamanı hatırlamak kalbimi acıttığı için de görmek istemiyordum. Ve bunu abime kabul ettirmenin yolu Tahir'den geçiyordu.

"Telefonuna bakarsın," dedim son kez.

Emir almış gibi başını eğdi, kaldırdı. "Bakarım."

Sabahın altısında uyanmıştım ve yaklaşık otuz dakikadır dolabımın karşısında dikiliyor olmama rağmen giyecek tek bir şey bile bulamamıştım. Üstelik kayıp sandığım ancak gerçekte aşırılmış olan valizim de artık elimdeydi. Makyaj eşyalarımın bazıları kırılmış ve dökülenler bazı kıyafetlerimi lekelemiş olsa da, o kıyafetlerim *ben artık eski ben değilim* şarkısını çığırıyor olsa da artık giyecek daha fazla şeyim vardı.

Peki neden hâlâ birinde bile karar kılamamıştım? Neden az sonra tüm dünyanın izlediği bir defileye katılacakmışım gibi özenle hazırlanmaya çalışıyordum?

Cevap basitti. Dün gece uyumadan önce Tahir'e bir mesaj atıp sabah yedide benimle buluşmasını söylemiştim. Onunla abimi buradan göndermesi için konuşmak istiyordum. Abim tanıdığım en inatçı insanlarından biri olsa da Tahir'i dinleyeceğini umuyordum. Buluşmamızın tek nedeni buydu ve bunun için kusursuz bir kombin yapmama gerek yoktu.

Yine de biz çiçekli elbisemizi giyelim, Meloş.

“Ama hava soğuk...” diyerek boyu hemen diz altında biten, ince omuz askılarına sahip pembe çiçekli beyaz elbisemi bez dolaptan aldım. “Ama içim de yanıyor. Bence bu ikisi birbirini dengeler.”

Kendimle yaptığım pazarlığı tamamladıktan sonra o elbiseyi giydim. Dünden fönlü olan saçlarımı ense kökümde toplayıp sol omzumdan sarkıtarak inci küpelerimi taktım. Gözlerim dolarsa akıp da beni ele vermesin diye göz makyajımı hafif tuttum. Eh, tecrübe bana çok katmıştı. Sıra ayak-kabılara geldiğinde düşündüm. Bu havada nasıl bir ayakkabılar tercih edilmeli? Bot veya çizme. Peki ya üzerimdeki elbiseye en yakışacak tarz hangisi? Kayıp valizimden çıkardığım beyaz, çift bantlı, topuklu pabuçlarım.

Hangisini seçeceğim? Tabii ki mantıklı olanı, yani topukluları... Ayakkabılarım da donarsa dunsun, önemli olan güzel ve estetik görünmek!

Beyaz kabanımı omuzlarıma atıp, favori parfümüm *Bombshell*'i sıktım. Daha eşiğe adım atar atmaz gerdanım ısınmaya başladı. “Bir dur ya! Bir bismillah!” diye çıkıştım kendime. “Daha adamı görmedik bile... El insaf!”

Çantamı omzuma takıp pıtı pıtı evin arkasına geçtim. Daha dışarı çıkallı bir dakika olmadan soğuk ağzımı burnumu ısırmaya başlamıştı. Buranın sabah ayazı, sisi başkaydı ama galiba kar da gerçekten geliyordu. Eh, kasım sonuna yaklaşmıştık. Buraya baharda gelmiştim ama baharı bile kış gibiydi. Soğuk konusunda Çamlıyayla'nın eline su dökülemezdi yani.

Şelaleye giden patika yolu döndüğümde yüksek ağaç yapraklarının arasından süzülen sabah güneşi gözlerimi aldı. Elimi yüzüme siper ederek adımlarımı yavaşlattım. Karşımda yine muhteşem bir manzara vardı. Şelalenin tepesindeki sisli hava, köpük köpük akan suyu bilinmezlikte getiriyor gibi görünse de su aşağı dökülerek kayalara vurdukça bir gelinin etekleri gibi açılıyordu. Âşıklar Şelalesi'nde hava parıltılarla doluydu ve açıkçası bu da benim ruhumu tatlı bir yansıması gibiydi.

Ve Tahir, o güneş parıltıların arasındaydı. Çoktan gelmişti, şelalenin etrafına sınır gibi çevreleyen iri kayalıkların üzerinde bekliyordu. Üzerinde üniforması, parmaklarının arasında sigarası vardı. Vaktinin büyük çoğunluğunu karakolda geçiriyordu. Uyuması gereken zaman kısıtlıyken o buradaydı. Koyu yeşil üniformasının üzerinde kalın, askeri bir parka, başına ise siyah bere giymişti. Varlığıyla şelaleyi korumak için kayalıkta duran bir muhafız gibi görünüyordu. Bu düşüncüyü sevdim. Çünkü ayaklarının dibindeki su kadar yeşildi, oraya çok yakışmıştı. Bir süre olduğum yerde kalıp onu izlemek istedim ama biliyordum ki yakalardı.

Arkasından yaklaştığımda, “Hoş geldin,” dedi.

“Hoş buldum.”

Yavaşça bana döndü. Kabanımı tutan ellerime, göğsümün üzerinden sallanan saçlarıma ve en son da çıplak ayaklarıma baktı.

“Anlaşıldı,” dedi dudağının bir köşesi memnuniyetsizce kıvrılırken. “Cebimde çorap taşıtacaksın bana.”

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Okul hemen dibimde, biliyorsun. Ayrıca sağ olsun muhtar sabahları kızını bıraktığı gibi sobayı da yakıyor. Çoğu zaman sıcaktan duramıyoruz.”

Ellerini palaskasına götürdüğünde bakışları başımızın üzerindeki ağaçlarda dolaştı. “Nenem derdi ki, Karadeniz’de kök salmış bir kayın ağacı çok şeye tanıklık edermiş.”

Ben de başımı kaldırıp onun baktığı dallara baktım. Sık iğneli kayın ve köknar ağaçları her yerdeydi ve aralara serpiştirilmiş gibi duran söğüt ağaçları yapraklarıyla göğe el sallıyordu. “Neye mesela?”

“İnsanın doğup büyüdüğüne, bazen acısına, bazen sevincine...” Kısa bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırdı. “Sevdalandığına,” dedi usulca. “Aynı ağacın gölgesinde üç kuşak oturmuşluğu vardır. Şu gördüğün kayın, belki de iki yüz yıldır burada.”

“Yani bizlerden daha uzun yaşamış,” dedim hafif bir sitemle. Yaşamayı seviyordum. “Umarım ömrüm kayın ağacı kadar uzun olur.” Güldüm. “Bana bir şey olursa yaşayamam!”

Güldü. “Daha da yaşayacak. O dallar daha çok fırtına görecek.”

Keşke ben de daha çok Fırtına görebilseydim, diye geçirdim içimden. Sa-dece içimden.

“Buraya seni neden çağırdığımı sormayacak mısın?”

Kuşlar bir daldan diğerine konup cıvıldarken, “Beni neden Âşıklar Şelalesi’ne çağırdığını elbette soracağım,” dedi imayla.

Bu adamın işi gücü beni utandırmaktı. Askerliğe harcadığı mesaiden kadarını beni utandırmaya da harcıyordu.

“Çünkü burası yakındı. Okula dönmem gerek.” Çantamı omzumdan indirip iki elimle önümde tuttum. Dudağımı ısırmanın gereken zamanlarda avuçlarımdaki çanta sapını sıkmayı planlıyordum. Böyle böyle dik duraktım karşısında. “Tahir, ben abimle konuşmak istemiyorum. Buna hazır de-”

“Konuşmalısın,” diye araya girdiğinde kaşlarımı çattım. “Seni zorlayamam. Kimse zorlayamaz. Ama Arslan’ın söyleyeceklerini dinlemelisin.” Kayadan indiğinde yüzüme daha yakından baktı. “Bana güveniyor musun?”

“Tabii ki güveniyorum.” Hiç düşünmeden söylemiştim bunu. Ve doğruydı. Ona koşulsuz güveniyordum. Bakışı, duruşu, sesi ve hatta öfkesi bile güven veriyordu bana. Biraz düşündüğümde ona karşı beslediğim ilk duygunun bu olduğunu bile söyleyebilirdim.

Gülümsedi. “O zaman Arslan’la konuş. Sonra istediğin kararı verirsin.”

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Tek sorunun küslük ya da öfkem olmadığını anlatmak istiyordum ama duygularımı paylaşmak bizi daha fazla yakınlaştırırdı. Ve şu an ona yakın olamazdım. İçimden ona sıkıca sarılmak gelse de yapamazdım.

“Düşüneceğim,” dedim bir adım geri çekilerek. “Şimdi gideyim. Karar verirsem onu ararım.”

Vay canına! İlk defa sesler yükselmeden, tek bir hayvanın adını bile -ne içten ne dıştan- kullanmadan konuşmayı sonuca bağlamıştık. En azından arkamı dönene kadar öyle düşünüyordum.

“Şimdi sıra geldi bizi konuşmaya...”

Yutkundum. *Hah, şimdi biz naneyi yedik mi, yemedik mi aşkom?*

“Okula yetişmeliyim.”

Kıyafetlerinin hıştırtısını duydum. Sanırım saati kontrol ediyordu. “Bir saatten fazla var.”

Bedenimin yarısını ona çevirip gülümsedim. “Ben hep erkenden gidip sınıfı temizlerim.”

Kaşlarından biri kalktı. “Sen?”

“Evet, ben.”

“Sıraları siliyorsun?”

“Çamaşır suyuyla hem de.”

Bir adım yaklaşıp, “Melek,” dedi ciddiyetle. “Sen çamaşır suyunun kokusunu bir metre yakından alsan dünyaya nükleer bomba atılsın diye çığlığı basarak ortamı terk edersin.”

Neden beni bu kadar iyi tanıyorsun? Neden, neden, neden?! “Bazı şeyler değişir,” dedim kararlılıkla.

Ama dudaklarında başka bir şey söylemişim gibi hoşnut bir gülümseme belirdi. Hoşnut ve durup saatlerce izlenesi...

“Tamam... Ben de onu konuşacağım işte.”

Biz en son abimi konuşmuyor muyduk? Ayrıca ne ara bu kadar dibime girmişti? Kaçsam? Anından yakalardı. Can havliyle kendimi en yakın kayanın üzerine attığımda, “Gitmem lazım,” dedim. “Neresini anlamıyorsun bunun?”

“Önce bir anlamadıklarımı anlat, sonra gidersin.”

Allah'ım tövbe haşa ama onu buraya çağırarak kendi topuğuma sıkmış olabilir miyim?

“Pardon da neyi anlamadın?”

O da kayalığa çıktığında karşı karşıya duruyorduk ama neyse ki aramızda başka bir kaya vardı. “Mesela benden neden kaçtığını?”

“Be-ben mi kaçıyormuşum senden?” *Kekelemeseydim iyi gidiyordum aslında.*

Başını omzuna eğdi, sahiden anlamaya çalışır gibi baktı. “Melek, başvurmak istemediğim yöntemlere doğru itiyorsun beni.”

Omuz silkip, “Beni böyle korkutamazsın,” demiştim ki aramızdaki kayalığa atladığında sıçradım.

“Seni neden korkutayım kizum?”

Haaaah... Karadeniz ağzına da bağladı, tam oldu. Eh, bu noktadan sonra ben de duracak değilim.

“Yeter artık!” diye bağırarak bir kayalıktan diğerinin üzerine geçtim. Pabuçlarımın topukları ıslak taşın üzerinde kayıyordu ama bu mesafe iyiydi. Tahir’in kendisine düşmektense şelaleye düşmeyi tercih ederdim. Zira Tahir’e düşmekten dizlerim de kalbim de delik deşik olmuştu zaten. Şelaleye düşsem en fazla ıslanırdım. Evet, şelaleye düşmek kesinlikle daha iyi bir seçenektir.

“Ula saa yeter!” diye coştı. “Gel buraya adamı deli etma!” O da bulunduğu kayalıktan atladı ama ne atlamak? Resmen tek seferde iki kayalık geçti. Ve daha korkutucu olanı ise... gerçekten sabırsız görünüyordu.

Galiba bu noktada biraz alttan almayız, Meloş.

“Delirirsen delir be!” diye cırladım. “Sanki çok normalmişsin gibi!”

Yemin ederim ki dilimin zangır zangır titreyen dizlerimden de, Tahir’den köşe bucak kaçan bedenimden de haberi yoktu. Hatta mantığımdan bile haberi yoktu ki kışkırtıcı cümleler kurup duruyordu.

“Melek,” dedi dişlerinin arasından. Sonra ellerini palaskasına koydu, omuzlar yükseldi, pazuları şişti. Göğsü... Kaf Dağı’ndan daha geniş olan,

bir köşesinde kıvrılıp uyumak istediğim o göğsü... *Neyse sus, Meloş!* “Kendi isteğinle gelecek misun yoksa ben seni getireyim mi?”

“Höst!” dedim ellerimi savurarak. Hatta bununla da kalmadım, Zeyna ruhum tümüyle beni ele geçirirken bir de parmak salladım. “Bana bak Tahir Efendi, bana öyle maço emirler veremezsin! Anladın mı? Ben ancak istersem gelirim, istemezsem de gelmem.”

“En son boyle dediğinde patilerine çorap geçirmiştum.”

“Ayısın çünkü Tahir! Bozayısın hem de! Dünyanın en kaslı ayısının sen!” *Ay! Büyük ayısı diyecektim ya...*

Güldü, bakışlarındaki imayla birlikte kolunu kaldırıp bir sıktı ki yemin ederim eriyip şu ayağımın altındaki sudan daha sıvı hale geldim. “Kaslarımın hoşlandığını biliydim.”

Omuz silktim. “Ne hoşlaşıcım be senin kaslarından?” *Çarpıldık, aşkom.*

Ayaklarıma baktı. Sonra aramızdaki tek kayaya ve en son da arkama baktığında daha fazla güldü. “Hayde bakalım, Öğretmen Hanım. Şimdi kaç da görelum.”

“Ne varmış? Tabii ki kaç-” *Pü Allah kahretmesin!* Bir sondaki kayalık yaklaşık bir metre ilerideydi.

Başımı ona çevirdiğimde gevrek gevrek sırtıyordu. Gözlerine bakarak aklımdan geçeni anladım. “Sakın!” Bir elimi önüme siper ettim ama bunun yetmeyeceğini biliyordum. “Bak vallahi sapık var, diye bağırırım!”

“Bağırsana.” Kayalığın üzerinde bana doğru ilerledi. Yavaş yavaş, kıvrandıra kıvrandıra... “Yalan da değildir hani...” derken gözleri dudaklarıma mı kaymıştı? Göz mü kırpmıştı? “Sapığın da sayılabilirum bi’ yerde.”

Oha! Adam niyeti bozdu ama bizim niyetimiz de çok masum değil be, Meloş...

“İmdaaaaat!” diye bağırdım sırf tükürdüğümü yalamamak için. Etrafımızdaki ağaçlar, incecik sesimi gövdelerinde paslaşarak bana geri döndürdüğünde daha fazla bağırdım. “İmdaaaa-” Eşzamanlı olarak kayaya çarptığım topuğumdan gelen kırılma sesiyle o son harf ağzımdan çıkamadan susup kaldım. “Allah’ım,” dedim yalvarırcasına. “İnşallah kırılan ayak bileğimdir.”

Ama değildi. Kırılan favori ayakkabımın topuğuydu. Oysa daha yeni kavuşmuştuk. Reva mıydı bu? Acıyla, “Ayakkabım!” diye inledim. “Hep

senin yüzünden Allah'ın ayısı!" Sonra battı balık yan gider düşüncesiyle ayağımı bir kez daha kayaya çarptım.

"Dursana kızım, düşeceksin!" diye uyardı ama kim dinler?

"Ayı! Öküz! Camış!" diye diye ayağımı kayaya vururken Tahir olduğunu yerde zıplayıp bir deve kuşu gibi bulunduğum kayaya konduğunda beni kollarımdan yakaladı. Ayy! Yine çok yakındı... Yine sınırlarımı ihlal edecek kadar yakındı! Panikleyip ona annesiyle aramda geçen konuşmayı anlatmaktan korktum. Üzerimde öyle bir tesiri vardı ki bir bakışıyla beni bülbül gibi öttürebilirdi.

Ana sınıfındayken kakamla duvara adımı yazdığımdaya başlayıp da Arslan abimin ilk sevgilisine telefonundan gizlice, *seni eve atıp pul koleksiyonumu göstereyim mi yavrum* yazıp ilişkilerinin daha başlamadan bitmesine sebep olduğumu bile itiraf edebilirdim yani...

Bu yüzden yapabileceğim en iyi şeyi yaptım ve çırpınmaya başladım. Kollarımdan kavramıştı, tutuşu sıkı falan da değildi ama onun gücüne karşı hiç şansım yoktu. Sadece çırpınarak kurtulamayacağımı anladım. Üstelik kırılan topuğum yüzümden daha fazla kayıyordum. "Bırak beni!" diye bağırdım onu itmeye çalışarak.

"Delirdin mi sen?" diye çıkıştı. "Bırakırsam aşağı yuvarlanırsun!"

"Ben düşmem!"

"Düşersun!"

"Düş-mem!"

"Ula düşersin dedum mi düşersin!"

"Düşmem çam yarması, düş-mem!"

Debelenirken sağ ayağım kaydı ama kollarından asılarak toparladım. "Bok düşmezsin!" Kaşlarını çattı, sesi sertti. "Kollarımın arasında tavuk gibi kanat çırpın kim o vakit?"

"Sen bana tavuk mu dedin, manda herif!" deyip kırdığım dizimi kasıklarına geçirdiğimde ikimizin dengesi de bozuldu. Taşın üstünde bir sağa, bir sola yalpalamaya başladık.

"Ay anneciğimmm!"

"Anan var midur buraya bak bakalum!"

Ay o da dengesini kaybetmişti. Koskoca adam hacıyatmaz gibi bir eğilip bir doğruluyordu vallahi!

"Tahir, ayağım kayıyor!"

"Sorma!" dedi. Kızmıştı galiba... "Ben de tango yapayrum!"

Ve birlikte kaydık. Bir anda tersine dönen dünya ikimizi birden şelaleye savurduğunda son hatırladığım, Tahir'in, "Ula rahatladun mıiiii?!" diye homurdanışı ve baş aşağı çakılırcasına düşüşümüzdü. Zavallı bedenim suya vurduğu anda bütün nefesim çekildi. Suyun soğuğu derime değil, kemiklerime işledi. Sanki ben Titanik'tim de bir buz kütesine çarpmıştım.

Korkudan gözlerimi açıp yemyeşil suyun içinde dipteki taşlara doğru çekilişimi izledim. Tam da bu noktada küçük bir sorunum vardı ki... Ben yüzme bilmiyordum.

Panikle çırpınmaya başladığımda şelalenin çağlayan sesi kulaklarımda uğuldamaya başladı. Çarpmanın etkisiyle başım dönmüş, yönümü tamamen kaybetmiştim. Yukarı neresi, aşağı neresi, hiçbir şey seçemiyordum. Çok daha kötüsü, Tahir'i de göremiyordum.

İşte bu sonuncusu... Daha fazla korkmama neden oldu. Çünkü değil nefesimi uzun süre tutmak, panikleyince daha fazla nefesim kesilirdi. Su beni sürüklemeye devam ettiğinde saçlarım yüzüme yapışıyor, nefes almaya çalıştıkça boğazımda acı bir yanma doluyordu. Panik içinde kollarımı sallarken belim sıkıca kavrandı ve aynı anda hızla yukarı doğru çekildim. Nihayet başım suyun yüzeyine çıktığında ağız dolusu nefesler almaya başladım. Göğsüm hararetle inip kalkarken parmaklarım Tahir'in omuzlarını öyle sıktı ki birkaç tırnağım kırılmış bile olabilirdi.

"Tahir!" dedim konuşabildiğim ilk an. "Tahir! Bırakma beni!"

O büyük elleriyle belimi, sırtımı kuvvetle tutup kavradığında sadece iki kolunun olduğuna inanamadım. Nasıl aynı anda tüm bedenimi tutuyor gibi hissettirebilirdi? "Nefes al!" dedi. "Derin nefesler al."

Bacaklarım suyun içinde sallanırken dinmeyen panik haliyle kollarımı boynuna dolayıp ona sıkıca sarıldım. Su beni içine çekecekmiş, bir daha da hiç bırakmayacakmış gibi hissediyordum. "Sıkı tut. Sakın bırakma tamam mı?"

Ellerinden biri başımın arkasına ulaştığında beni etrafımızda çevirdi. Suyun içinde süzülerek en yakın kayanın dibine ulaştık. Sırtımı o kayaya yaslandığında hâlâ ona sıkıca sarılıyordum.

Nefesim düzene girene kadar da sarılmaya devam ettim. Onun da tek yaptığı bana sarılmaktı. Soluğunu saçlarımın arasında hissettiğimde ve inip kalkan göğüslerimiz birbirine çarpmaya devam ettiğinde, "Bırakmam," dedi sessizce. "Nasıl bırakayım?"

Başımı omzuna yasladım. Yaşadığım şoktan titreyemiyordum bile. Sırlıklam saçlarım yüzüme, elbisem üzerime yapışmıştı. Küçüklüğümünden beri ne denize ne de havuza tek başıma girmemiştim. Yanımda ya Arslan abim ya da dadılarımdan biri olurdu. O durumda bile belli bir seviyeyi aşmaz, kendimi güvende hissetmek isterdim.

“Ç-çok soğuk...” Taş kesilmiştim. Sanırım o da bu yüzden beni hareket ettirmiyordu. “D-do-donuyorum galiba...”

“Ne işin varidur senin kayanın tepesinde?” diye sordu ama sesinde sitem yoktu. Aksine, beni sakın ve teselli eder gibiydi. “Uşak misun sen? Keçi misun? Gerçi keçiden farkın yoktur ama... Neyse.”

“A-ama ben... Ben düşmek istemedim ki...”

Bedenim titreyecek kadar kendine geldiğinde başımı kaldırıp yüzüne bakmayı başarabildim. Islak kirpiklerinin arasından gözlerini üzerime dikmişti. Kayalığın dar gölgesinde, ıslak saçlarından süzülen damlalar yüzünün sert hatlarına damlıyordu. Güneş arkasından vururken çehresinin çerçevesini vurgulu bir açıdan gösteriyordu gözüme. Çok yakışıklı, çok efendi, çok başkaydı. Beni affedecek kadar da büyüktü yüreği. Her geçen gün, birlikte geçirdiğimiz her an ona daha fazla çekiliyordum. Kaşına, kirpiğine, huyuna, suyuna ayrı ayrı hayran oluyordum. Ve bu tehlikeliydi, çok tehlikeliydi.

“Ne işimiz var ula bizim burada?” diye sordu hayıflanıp ve yemin ederim ki şefkatli bir gülümsemeyle. Anladım ki dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Bedenimdeki gerginliği ve şok halini attığımda beni kıyıya çıkarmaktı. Onu tanımaya başlamıştım, bu hoşuma gitmişti.

“Hiç.” Omuz silkip surat astım. “Su falı bakmak istemiştin galiba.”

Dudaklarının kenarından süzülen damla çenesine, oradan boynuna akarken gözlerimi kaçırmam gerektiğini biliyordum. Ama kaçıramadım. Nasıl kaçırayım? Adam her haliyle kartpostal gibiydi. Cennette bir tabloydu da bakmazsam günah haneme on çentik atılacaktı sanki.

“Bakabildin mi?”

“Ha?” Anlamayarak ıslak kirpiklerimi kırıştırdım. “Neye?”

“Su falına...”

“Hee...” Çenemi sıkıp bıraktım. “Galiba soğuktan beynim dondu, nasıl bakılır unuttum.”

Bakışları yüzümde gezinmeye başladığında kulaklarımıza çağlayan suyun uğultusu doluşuyordu. O ses geldiğimizden beri buradaydı ama şimdi,

suyun içindeyken ve ona bu kadar yakinken bir şarkı gibi yükseliyordu. Bedenimdeki bütün titremeler onun güçlü bedenine karışıyordu ve bununla başa çıkmak imkânsız gibiydi. Su damlaları kirpiklerimden birer birer düşerken hâlâ doğru dürüst nefes alamadığımı fark ettim. Tek nedeni yuttuğum su değil, onun bana bu kadar yakın olmasıydı.

“Ben galiba biliyorum.” Alnı neredeyse alnıma dokunmak üzereydi. Gözlerinde binlerce şimşek geziniyordu. Hangisini yakalayacağımı, hangisini atlatacağımı şaşırılmışım. “Bakayım mı?”

Dudaklarım titredi ama herhangi bir kelime çıkmadı. Sadece başımı hafifçe sallamakla yetindim. Bakışlarındaki sertlik yavaş yavaş erimeye başladığında gözlerinde başka bir şey gördüm; çok başka, çok derin, çok anlatılamaz bir şey... Şefkat, arzu, sahiplenme... Hepsi tek başına o kızıl kahve gözlerine sığınıp kalmıştı. Okunmak için can atan bir kitap gibi önümde duruyordu ve ben kitap okumayı çok sevdiğim halde okuyamıyordum. Mahrumdum.

Elbisemin bedenime yapışan ıslak kumaşının ardından onu daha net hissediyordum. Ve bedenimde sertleşen parmak uçlarından biliyordum ki o da aynı şeyi hissediyordu. İşkence gibiydi. Bu, kesinliği olmayan ama arzuyu en ürpertici şekilde içimde pay edecek acımasız bir duyguydu.

“İki vakte kadar bir adam seni kendine kazıyacak,” dedi yavaşça. Kollarından biri belimden ayrıldı.

Parmak uçları yanaklarıma dokunduğunda soğuk tenimde sarsıcı sıcaklığını hissettim. Titriyordum ama kalbimin henüz tanıştığım yanı cayır cayır yanmaya başlamıştı. Parmaklarım üniformasının kumaşını hâlâ sıkıca tutuyordu, sadece üşüdüğüm için değildi. Heyecan, demek kesinlikle yetmezdi. Sadece zihnime değil, bedenime, devinimlerime de yön veriyordu. Hükmediyordu. Benden izinsizce aralanan dudaklarım da bundan sebepti.

“Yalan bu fal!” diye itiraz ettim sesimin çıktığı kadar bağırarak. Bedenimdeki panik dinmişti ama içimde yer yerinde oynuyordu. Çünkü bedenim boğulmaktan kurtulmuştu ama ruhum... Ruhum için artık çok geçti. “Zaten ben fallara inanmam...”

İçim içimden çekiliyordu ve söylenebilecek tüm kelimeler, edilebilecek tüm itirazlar ucundan tutuşturulmuş kâğıttan bir gemi gibi sürükleniyordu. Kül olup akıntıya kapılıyordu.

Korkarım ki Tahir beni duyuyormuş gibi bakmıyordu. Gözlerinde, sesinde başka bir yoğunluk vardı. “O adam iki vakte kadar seni kana kana içecek.”

Yanağımı avucuna sığırdığında duyabildiğim tek şey göğüs kafesime vuran kalbinin sesiydi. Gözbebeklerinde baş veren kıvılcımın saniyeler içinde büyük bir yangına dönüştüğünü izledim. O yangının tam göbeğindeydim. Göğüs kafesimin altında deli gibi çarpan kalbim onun ritmine uydurmak için çırpınıyordu. Kalplerimiz aynı anda vuruyor, aynı anda titriyordu.

Hayır... Buna izin veremezdim, vermemeliydim. Derin bir nefes aldım ve direnişimden kalan son gücümle onu ittim. Tüm dokunuşlarından kurtulduğumda tutunabileceğim tek şey arkamdaki kayaydı. “Şu senin falının aslında ne söylediğini söyleyeyim mi?” diye sordum yüksek perdeden. “O adam beni asla affetmeyecek! Dili istediği kadar *affettim* desin.” Başım iki yana doğru titredi. “Beyni de kalbi de bir noktada yaşananları önüne çıkaracak. Aşamayacak, aşamayacağız!”

Kaşları çatıldı. “Bu sen mi karar vereysun!” diye parladı ama sessizce. Ve eli kalbini gösterdi. “Ula sen benim kalbimin ne söylediğini nereden biliysun?!”

“Bilirim ben!”

“Baa bak, Melek!”

Başımı kayaya çevirdim. Hem sinirliydim hem ağlayacak gibi; hem dik duruyordum hem düşmek için ölüp bitiyordum. “Bakmıyorum işte!”

“Baa bak, Şehriye! Beni deli etma!”

“Anandır Şehriye!”

“Karışma ula anam!”

“Karıştırtma o zaman! Bana da delirmekten bahsetme artık! Senin fırtınalığın ancak dağlara söker!”

Şöyle bir yandan baktım da... Sinirden gözü seğiriyordu. Çene hattı bir bıçak kadar keskinleşmişti. O giderek büyüyen bir yangındı ve benim o yangından bir an önce kaçmam gerekiyordu. Aksi halde tüm direnişlerim suya düşecekti. Kül olacaktım, kül! İçimde yelkenleri suya indirmek için fırsat kollayan kadına izin veremezdim! *Haydi kızım, davran. Bütün yollar senindir! Kaç kaçabildiğin kadar!*

Arkamı döndüm. Çıkmak için kayaya tutundum ama kendimi yukarı çekeceğim sırada eli bileğime yapıştı ve beni sertçe kendine çevirdi. Hızla

çevrilen başımı ıslak saçlarımı yüzüme savurduğunda tüm o öfkesinin yanında öyle yoğun bakıyordu ki sadece bakışlarıyla beni delip geçeceğini fısıldıyordu. Duvarlarımı devireceğini, gardımı un ufak edeceğini fısıldıyordu.

“Kalbimi biliymişsun ya...” Göğsü sertçe şişti. “Kalbimi söküp eline vereyim de kendi gözlerinle mi gör isteyişun!”

“Kalbin sana kalsın!” dedim kırılgan bir sitemle. “Sadece benden uzak dur!”

“Durmayrum ula!”

“Durakcasun!”

“Durmayacağum!”

“Du-ra-cak-sın!”

“Çıkarma insani dinden imandan! Bu dünya üzerinde benim senden uzak duracağım bir kara parçası yok artık, anla. Durmayacağum! O kadar!”

Bu dünya üzerinde ikimizin birlikte olabileceği bir kara parçası yok, anladın mı? Evrende tek adam sen kalsan, dönüp yüzüme bakarsam yüzüme tükürsünler.

Yıllar önce ona söylediğim kelimeler kulağımda yankılandığımda omuzlarımda ağır bir yük hissettim. Güldane Hanım haklıydı. İnsan unutmazdı, unuttum sanırdı. Unuttuğu sandığı her şey de bir gün karanlık kutusundan çıkar, daha beter yakıp yıkardı unutanı.

Bakışlarımı gökyüzüne dikip güç kazanmaya çalıştım. İçimdeki hüznü görmesine izin vermek istemiyordum. Gördüğü yalnızca öfkem olmalıydı. Hatta umursamaz yanımdı... Sırf bu yüzden diklenmeye devam ettim. “Bak bak bak... Dinden imandan çıkacakmış. Hele! Çıksan kaç yazar be! Çıksan kaç yazar!”

Kendimi kaptırıp burnunun dibine girdiğimde başını bir eğdi ki biz burun buruna... *Eyvahlar olsun!*

“Durdur bakalım durdurabilecek misun?!”

Elini suya vurup savurduğunda sıırıslıklam olduğumuz yetmezmiş gibi suratlarımıza yeni damlalar sıçradı. Çok da sert! Ağzıma burnuma dolan su yüzünden çılgılık atmak istedim ama altta kalacak değildim. Sıkıttığım yumruğumu suya çarptığımda bir defa da benim yüzümden ıslandık. “Hö-düksün! Ayısın! Maçosun! Durduramazmışım! Hadi oradan be! Sana bir şey söyleyeyim mi? Gitmeme sadece üç gün kaldı. Arkama bile bakmayacağım. Senden gidebildiğim kadar uzağa gideceğim! Hem de öyle bir gide-”

Ne olduğunu anlayamadım bile. Ansızın belime dolanan koluyla beni hızla kendine çektiğinde dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Mantiğımın fısıltısını ve korkumun çılgılığını ezip geçerek beni öptü.

Ama nasıl öptü... Dudaklarını hissettiğim anda bedenimdeki tüm güç dizlerimden çekilmişti, ayakta durabilmemin sebebi belimdeki sıkı tutuşuydu. Bir bez bebek gibi kollarının arasında dururken dudaklarımın üzerinde kıpırdamadan duran dudaklarının baskısı beni köklerimden ele geçirmişti.

Sadece onun sıcak nefesi, dudaklarının yoğunluğu ve kalbimizin aynı ritimde çarpışı vardı. Beni sadece öpmüyordu. Beni okuyordu, sarıyordu. Beni hapsoldüğüm yerden, kalbinden bir yere götürüyordu. Öpüşüyle evim olduğunu söylüyordu.

Suyun soğukluğu ile nefesinin sıcaklığı dudaklarımda çarpıştığında o kadar yakın, o kadar tutkuluydu ki bana kendimi ona bırakmaktan başka bir seçenek sunmuyordu.

Ve sonra dudakları kıpırdadı. İlk başta hafifti, suya düşen minik bir damla gibi. Sonra derinleşti ve bütün ağırlığıyla beni içine aldı. İçimde bir şeyler eridiğinde ve tuzla buz olduğunda çırpınışım yerini teslimiyete bıraktı. Suyun soğukluğu artık hissettiğim en önemsiz detaydı; bütün bedenimde dudaklarının bana bıraktığı sıcak his yankılanıyordu.

Ellerim istemsizce omuzlarına, ensesine çıktığında ve orada kenetlendiğinde kendimi ona karşılık verirken buldum. Zaten başka türlü imkânsızdı. Aldığı karşılıkla birlikte öpüşünü derinleştirdi. Dudaklarıyla dudaklarımı kucakladı ve sahiden, beni kana kana öpmeye başladı. Yetmiyordu. Mümkünmüş gibi daha yakın olmak istiyorduk. Bedenimi iki koluyla kavrayarak beni tamamen kendine çektiğinde bacaklarımı beline doladım. Elbisemin eteği kalçalarıma kadar sıyrıldığında parmaklarım ensesindeki kısıcık saçlarına dokunuyordu.

Öpüştük. Dakikalarca, sıırıslıklam, ettiğimiz onca kavganın ateşini söndürürcesine öpüştük.

Artık nefessiz kalacağımız o son noktada dudaklarımız koparcasına birbirinden ayrıldığında alnımı kendi alnına yasladı. Suyu düştüğümde muhtaç olduğum nefeslerin yanında şimdi almaya çalıştığımız nefesler daha kuvvetliydi. Tahir'in eli belimde sıkıca duruyordu; kaçmamam için hâlâ tetikte bekliyordu sanki. Oysa ben kaçmak istemiyordum.

Parmaklarımı parkasının açıklığından göğsüne bastırdım, ıslak kamuf-lajının altında deli gibi atan kalbini hissettim. Ama kalbinden başka bir şeyi daha... “Bu...” Kaşlarımı çatarak parkasını eteklerinden yakaladım ve yukarı sıyırdım. Göğsünde bir bandaj vardı. Kalbim panikle kasılırken, “Sen... Sen yaralandın mı?” diye sordum.

Bandajın üzerinde duran elimin üzerine koydu elini. “Sıyırdı sadece,” dedi önemsiz bir şeymiş gibi. Koskoca adam, yaş mama yemiş Dinoş gibi yumuşacık olmuştu.

“Saçmalama Tahir! Bandajın olduğu yer göğsün, farkında mısın? Kal-bin var içeride.”

Dilini damağına vurdu. “Yaniliysun. O dediğin karşımdadır.” Ben bu-rada endişe içinde kıvranırken o resmen bakışlarıyla benimle flört etmeye devam ediyordu. “Ayrıca kalpten daha mühim bir şey varidur, ha oraya.”

Yüzüne merakla baktığımda elini bandajın kenarına kaydırды ve sargıyı yavaşça kaldırmaya başladı. Ta ki dövmelelerini görene kadar...

Dövmeleri! İkisi de oradaydı. Birbiri içine geçmiş iki halka da hemen dibindeki minik melek kanadı da!

Birazcık şaşkınlık, çokça sevinçle avuçlarımı ağzıma kapatıp, “Ya Tahi-iiir...” dedim. “Sildirmemişsin.”

“Ne sandın kızum?” dedi tatlı tatlı.

“Hiç sildirmeyi düşünmedin mi?”

“Hiç. Hem ne dedum saa?” diye sordu duygulu ama zafer kazanmış bir gülümsemeyle. “Köprüden önce son çıkışı kaçırdun.”

“Yaa...” Kıkırdadım. Sesim de bir işveli, bir cilveli... Tolga Can halt etmişti yanımda an itibariyle. “Ya bir sonraki çıkışa gidersem. O zaman ne yaparsın?”

Kız Meloş, o nasıl işve? Allah seni ne etmesin! Daha on dakika öncesine kadar fellik fellik kaçan biz değil miydik?

“O biraz zor yavrum.” Ellerinden biri çıplak bacağıma kaydığında sı-kıca kavradı. “Yolun kalanını az biraz ateşe verdim da... İstesen de gide-mezsun.”

Birlikte güldük. Hâlâ buz gibi suyun içindeydik. Önce dakikalarca kavga edip birbirimizi parçalayacak duruma gelmiştik, sonra da delicesine öpüşmüştük. Ve şimdi de gülüyorduk.

Aklımın arka planından geçen dua ise tam olarak şuydu: Eğer bu rüyaysa lütfen uyandırma Allah'ım. Lütfen! Lütfen! Lütfen!

Derken... Tanıdık bir sesin öfkeyle, "Tahir!" dediğini duydum.

Hayır, kabul etmeyeceksen yine kabul etme ama bu da biraz hızlı olmadı mı be kurban olduğum?

İrkilerek başımı çevirdiğimde şelalenin kenarında yüzü öfkeden kasılırken burnundan soluyan Arslan abim duruyordu.

Sadece Tahir'e bakıyordu ve ifadesi hesap sorar gibiydi. Eh, bizi Tahir'le kucak kucağa basması elbette iyi olmamıştı ama hesap sormak mı? Tabii ki buna izin vermeyecektim. Tahir'in kollarından sıyrıldım ve kayaya tutunarak kendimi yukarı çektiğimde abim hızlı adımlarla yaklaştı. Üzerindeki ceket çıkartıp omuzlarıma bıraktığında mecburen sarıldım ceketine. Ve karşısına dikildim.

"Neden buradasın?"

Bana cevap vermedi. Hâlâ Tahir'e bakıyordu. "Çık," dedi sadece.

Tahir bu şekilde abime yakalanmayı beklemiyordu. Aslında böyle bir şeyi ben de beklemiyordum ama ben ne kadar umursamazsam Tahir'in yüzü o kadar taş kesilmişti. Peşimden sudan çıkıp abimin karşısına dikildiğinde, "Anlatacaktım," dedi.

Ve kelimesi biter bitmez abim bana çığlık attıracak bir şey yaptı. Tahir'in çenesine yumruk attı! "Lan oğlum! Hani kardeşimin peşinde dolağan biri yoktu lan?"

Tahir o yumruğu sessiz sedasız karşıladı ama ben, "Abi!" diye bağırarak onu omuzlarından ittim. "Ne yapıyorsun sen be! Ne hakla yapıyorsun! Sen onca yıl sonra karşıma çıkıp bana karışabileceğimi mi sanıyorsun?"

Tahir arkamdan yaklaşıp, "Melek," dediyse de daha kolumu tutmasına izin vermeden elimi kaldırdım durması için. Ardından işaretparmağını abime doğru sallamaya başladım. "Sakın! Sakın bir daha bunu yapma. Neden biliyor musun? Çünkü hakkın yok." Acıyla gülümsedim. Az öncesinin duygu yoğunluğu hâlâ üzerimdeydi ama bu hiç iyi olmamıştı. "Doruk Can bile bana hesap sorabilir ama sen soramazsın."

Üzerimden şıpır şıpır sular damlarken ve onun ceketinin arasında titrerken hâlâ söyleyecek çok şeyim vardı. Çünkü saçlarımdan süzülen damlalar, içimdeki öfkeyi söndürmüyordu. Yıllardır içimde biriken kırgınlık şimdi bir volkan gibi patlıyordu.

Yüzü kaskatı, kaşları düşmüş vaziyette yumruklarını sıktı abim. "Derdim vardı!" dedi bağırarak. "Kaç kere dönmeye niyet ettim de dönemedim, bilmiyorsun."

“Anlattın da dinlemedim mi?! Geldin de git mi dedim ben sana abi!”

“Ya hu öyle kolay anlatılacak bir şey değildi. Kızgındım sana, kırgındım. Bunu aşmam da zaman aldı!”

“Sen kırgındın da ben neydim? Ben çok mu mutluydum?” diye sordum inanamayarak. “Şimdi burada olmanın bir anlamı var mı sanıyorsun?”

Deli gibi bağıryorduk. Sadece biz de değil. Bakışlarımız da özlem ve öfkeyle bağıryordu.

“Melek,” dedi Tahir arkamdan. Sakin olan yalnızca o kalmıştı. “Yapma.”

Abimin yüzündeki öfke perçinlenirken, “Sen karışma Tahir!” dedi. “Senin hesabını sonra alacağım.”

“Benim veremeyeceğim hesabım yok, devrem,” dedi Tahir. Duygu selinde savrulurken dönüp ona bakamıyordum bile. “İstedğin zaman istediğin hesabı veririm.”

“Vermeyeceksin Tahir!” diye bağırdım abimin yüzüne baka baka. “Ona verecek hiçbir hesabımız yok bizim.”

“Başladık!” diye söylendi sıkıntıyla. “Bir dinlesene kızım. Bir dinle de anla.”

Benden kendisini dinlememi istediği her seferde beni dinlemeyişini hatırlıyordum. Bu çok kırıcıydı. Bunca sene sonra bile hâlâ susuyor olmak, buna mecbur hissetmek çok kırıcıydı.

“Dinleyip anlayayım, öyle mi? Koca koca yılları hangi dertle açıklayacaksın? Ya ben...” Gözlerimin dolmasına lanet ettim. “Her mesaj attığında nasıl hevesle cevap verdim, biliyor musun sen? Sonra o mesajların devamı gelmeyince nasıl bir hayal kırıklığının altından ezildim, biliyor musun? Kırk yılda bir eve her geldiğinde gözünün içine baktım ama taş duvardın! Her gidişinde günlerce kendime geledim. Sen bana nasıl bir dertten bahsediyorsun?” dediğim anda kollarını kocaman açıp bana sarıldı.

Ve ben, abimi çok özlediğim halde sarılışına karşılık veremedim. Kollarındaki, nefesindeki, sessiz iç çekişindeki pişmanlığı iliklerime kadar hissetsem de veremedim. Kokusu hâlâ hatırladığım gibi olsa da veremedim.

“Nilüfer...” dediğini duydum birkaç dakika sonra. Beni kollarından bırakmadı. Karşılık veremesem de öyle sıkı tuttu ki bir adım uzaklaşmamı istemedi. “Hatırladın mı?”

Hiç unutmamıştım. Babamın köyündendi. Çocukken birlikte oynadığımız, benim yaşlarımda bir kızdı. Yıllar önce ailesini kaybettiğini ve kardeşleriyle birlikte sahipsiz kaldığını öğrenmiştim. Babam bir süre evimizde

kalmaları için tüm aile fertlerinden onay almak istemişti ama abime kızdığım için aile içi yaptığımız oylamada *hayır* demiştim. Bu yüzden Nilüfer ve kardeşleri evimize gelememişti. O günden sonra çok pişman olmuştum ama iş işten geçmişti. Çünkü sonrasında babama sorduğumda kızın başka bir akrabasının yanına gittiğini söylemişti.

“Ne olmuş Nilüfer’e?” diye sordum korkarak.

Cevap vermeden önce yutkunduğunu duydum. Sırtımdaki elleri kas-katı kesilmişti. “Göreve başladığım ilk yıllar bizim ihtiyaçların elini öpmek için köyümüze gittiğimde öğrendim. Yanında kaldığı akrabaları kızı zorla karşı köyün ağasına vermiş. Nilüfer çok karşı çıkmış, direnebildiği kadar direnmiş ama iki küçük kardeşinin velayeti akrabalarındaymış. Kızı kardeşleriyle tehdit etmiş kitapsızlar,” dedi ağır küfürler homurdanarak. “Hep birlikte ağanın konağına yerleşmişler. Biliyorsun, o kıza bir can borcum vardı ama ne yapacağımı bilmiyordum. Dedemden öğrendim, ağayla nikâhları henüz kıyılmamış. Bu yüzden aynı avlunun içinde akrabalarıyla kalmaya devam etmiş Nilüfer. Gerçi kıyılsaydı da aynı şeyi yapardım.”

“Ne? Ne yaptın?”

“Karşısına çıktım, *evlen benimle*, dedim.”

Şaşkınlıktan dilim tutulmuştu. Başımı kaldırıp abimin yüzüne baktığımda zorlukla konuştum. “Sen... Evlendin mi?”

Gözlerinde hüznün vardı, karmakarışıklık vardı. Cevabı vermeden önce bile biliyordum, yapmıştı bu iyiliği... Sessiz sedasız, gösterişsiz, sanki dünyanın en olağan şeyiymiş gibi gidip evlenmişti o kızla. Bizler şımarık yetiştirilmiş çocuklardık, annem ilgi yerine para saçmıştı başımızdan aşağı ve o parayla her kapıyı açıp geçmiştik. Biz yürürken ardımızdan halılar serilmişti, dikenler toplanmıştı. Biz de bunu dünyanın düzeni sanmıştık. Ama abimin ayakları benim aksime yere basmıştı. Çünkü insanların hayatlarımızı sosyete dergilerinden takip etmelerinden hoşlanmazdı. Dünyada bundan daha önemli, daha gerçek şeyler olduğunu söylerdi. Ne demek istediğini o zamanlar anlamamıştım, bu köye geldiğimden beri anlıyordum.

“Yolunu kestim Nilüfer’in. Önce söylediğime inanmadı, istemedi ama sonra onun da aklına yattı. Başka çaresi yoktu. Gizlice evlendik. Aklına başka bir şey gelmesin, gönül işi değildi. İkimiz de mecbur kaldık. Zaten sonra herkes kendi yoluna gitti.” Burukça gülümsediğinde yeşil hareleri koyulaştı. “En azından ben öyle sanıyordum. Bir zaman sonra dedemi aradım. Ondan öğrendiğime göre Nilüfer planladığımız gibi ağayla evlenememişti. Çünkü zaten benimle evliydi.”

Boğazım düğümlenirken ihtimali bile içimi kemiren o soruyu sordum. "Benim yüzümden mi?" diye sordum. "Nilüfer benim yüzümden mi onu zorla evlendirmeye kalkan o akrabalarıyla yaşamak zorunda kaldı?"

Önce cevap veremedi. Gözümün içine baka baka yutkundu. Sonra başını iki yana salladı. "Kader diye bir şey var, kardeşim. Ben buna inanırım. Nilüfer o zalimlerin eline düşmeye makhûmdu." Yakışıklı yüzünde yarım bir gülümseme belirdi. "Ben de onunla evlenmeye."

Dudaklarımı ısırdım, içimi çektim. Abim ne kadar bana konduramasa da gerçek ortadaydı; bilmeden o kıza zarar vermiştim. Babamın sahip çıkmaya çalıştığı zamanlarda evet, demiş olsaydım Nilüfer de kardeşleri de bambaşka bir hayat yaşıyor olacaktı. Çünkü biliyordum, babam bir kere sahip çıktığı birini asla bırakmazdı. Hele de kız çocuklarını... Zorla evlendirmek şöyle dursun, okulunu bitirmeden evlenmesine izin vermezdi. Bunları düşündükçe içimdeki mahcubiyet büyüdü, kendimi berbat hissettim.

"Kaçmış," dedi göğsünü derin bir nefesle şişirdikten sonra. "Kaçarken kardeşleriyle birlikte ağanın çocuğunu da kaçırmış."

"Ne!" diye sordum şaşkınlıkla. "Ağanın çocuğunu... Yani kendisiyle hiçbir alakası olmayan çocuğu mu kaçırmış? Neden ki?"

"Senin gibi manyağın teki çünkü!" Sinirle soludu. "Sorunun cevabını bir süre öncesine kadar ben de bilmiyordum çünkü ağadan kaçıyordu. Dolayısıyla ben de bulamıyordum. Dört bir yana haber saldım, gören duyan olursa ağa denen o itten önce bulayım da kılına zarar gelmesin, diye ama zehir gibi kız. Her buldum, dediğimde yine kaçıp gidiyordu. Senelerce şehir şehir onu ve kardeşlerini aradım. Sanki yer yarılıp içine girmiş. Anlayacağın kardeşim, evlendiğimden beri sadece bir kez görmüştüm karım olacak o kaçağı."

Başımın altındaki kalp atışlarının düzensizliğini fark ettim. Hasta mıydı? Ya da bu anlattıkları onu gösterdiğinden daha fazla mı etkilemişti?

Başına gelenlere inanamıyordum. Böyle şeyler sadece dizilerde, filmlerde olur sanıyordum ama olmuştu işte. Üstelik direkt benim abimin başına gelmişti. Bakışlarına çöken olgunluk da tam olarak bundan sebepti. Gönül işi değil diyordu ama içimden bir ses gönlünün de fena halde dertli olduğunu söylüyordu.

"Geri zekâlı!" dedim omzuna vurup. "Söyleseydin birlikte arardık. Ama nerede sende bunu düşünecek beyin, değil mi? Ha kafa ha mermer!"

Bana bakıp gülümsedi. "Hah! Hoş geldin Arpa Şehriye."

"Bana bak hayvanat! Ağzının ortasına bir tane yapıştırırsam görürsün!" diye yükselince gülümsemesi genişledi.

Bir gülme sesi de arkamdan gelince abim ciddileşip sert bakışlarını Tahir'e dikti. "Gülme lan sen! Hesap vermeden gülmek yok."

"Emredersin, devrem," dedi. Tahir. Nedense bu konuda boynu kıldan inceydi.

Öte yandan abimin anlattıkları arasından dikkatimi çeken bir şey vardı. Geçmiş zaman eki kullanmıştı. Bulamıyordum, demişti. "Bir dakika, sen sonunda buldun mu Nilüfer'i?"

Göz kırptı. "Bulmakla kalmadım."

"Ne yaptın!"

Tahir'e baktım. Cevabı biliyormuş gibi duruyordu. Yanımdaki iki adamın ifadelerinden sıradaki duyacaklarımın çok da doğru şeyler olmadığını anlamıştım ve bu, daha fazla merak etmeme neden olmuştu. "Ne yaptın abi?"

Ellerini iki yana açıp, "Bulup kaçırdım Nil'i," dedi.

"Yok artık!"

"Mecbur bıraktı beni inatçı keçi. Ne yapsaydım? Kız başına o lavuktan kaçmasına izin mi verseydim?" Çenesini kaldırıp o ezbere bildiğim güçlü ifadesini takındı. "Ben korurum onu."

Ortada gurur duyulacak bir şey varmış gibi ikisi de bıyık altından pis pis sırıtıyordu. "Siz var ya..." dedim. "Tam bulmuşsunuz birbirinizi. Allah'ın hödükleri!"

Bedenim artık soğuktan sarsılmaya başladığında Tahir yanımda bitti. "Eve götürüyüm seni, üzerini değiştir."

Başımı olumlu anlamda sallamıştım ki abimin, "Höst!" dediğini duydum. "Sana ne oluyor lan? Abisi var burada. Ben evine götürürüm. Herkes kendi evine."

Tahir mecburen başını salladı. "Kardeşinle özlem giderince bir ara gel de hesabımı al."

"Kaçırmam."

Tahir, abimin gazabına uğrayarak acelesiz adımlarla arabasına yöneldiğinde bana kaçamak bir bakış attı; göz göze geldiğimizde öpüşünü hatırlayarak ısınan dudaklarım yüzünden kalbim duracak sandım. Ve arabasına binmeden hemen önce içimi eritecek o son göz kırpmayı da ihmal etmedi.

Salonun içindeki sessizlik gittikçe ağırlaşırken Melek içeri buyur ettiği Gülhane Hanım'ın karşısında sessizlikle oturuyordu.

İçeri gireli birkaç dakika olmuştu ama Güldane Hanım henüz hiç konuşmamıştı. Tedirgin edici sessizlik her geçen saniye daha da büyürken bakışlar da hiç buluşmuyordu.

Melek, kadının karşısında otururken parmakları sıkıntıyla birbirine sürtünüyordu. Perdelerden süzülen ışıktaki dolaşan toz tanecikleri izliyordu, zihnini kemiren bekleyişle birlikte. Ve kışa inat kendini gösteren güneşin bu kez salonlarını aydınlatmaktan daha fazla kasvetlendirdiğini hissediyordu. Başını öne eğmişti. Yaptığı hatanın ve doğurduğu sonuçların üzerinden ne kadar zaman geçmiş olursa olsun içinde pişmanlığın, korkunun ve utancın sesi susmuyordu. Güldane Hanım ise ellerini kucağında sıkıca kavramış, yüreğinde fırtınalar koparken dışarıya taşan tek şey sert bir yüz ifadesiydi.

Oğlunu korumak için çırpınırken merhamet ve acımasızlık arasında ince bir çizgide bulmuştu kendini. Ve o çizginin üzerinden kaymak üzereydi.

“Önce fark edemedum. Sonra konduramadum,” diye söze girdi sesi, salondaki sessizliği buz gibi bir ses keserken. “Benim uşağım akıllıdır. Aynı hatayı iki kez etmez, dedum.” Gözlerini Melek'in üzerine çevirdiğinde suratı hiç olmadığı kadar asıktı. “Meğer etmiş. Şeytana yenik düşüp yine aynı tuzağa düşmüş. Belkim de... Düşürülmüş.”

Cümleleri bir balyoz gibi Melek'in kalbine indiğinde genç kadının nefesi kesildi, dudakları titredi. Yine de tüm cesaretini toplayarak, “Ben... Ben istemeden incittim onu,” diyebilirdi. “Zamanında yaptığım kabalığı elbette haklı çıkarmak niyetinde değilim ama beni bir dinleseniz...”

“Dinlemek?” Yeşil gözleri hatırladıklarıyla kararırken, “Yok,” dedi. “Görmek baa yetti de arttı bile. Ne gördüğümü merak ediy misun?”

Melek sustu. Cevap veremedi. Tahmin edebildikleri yüreğini acıtırdu. “Özür dilerim. Gerçekten çok özür dilerim. Ben Tahir'in vurulduğunu bile bilmiyordum. Bilsem mutlaka gelirdim. Çok, çok üzgünüm. Keşke zamanı geri alabilsem ama yapamam ki...”

Güldane Hanım'ın gözlerinde en ufak bir yumuşama bile olmadı. Kadının bakışları keskin bir bıçak gibiydi. Yüreğinde oğlunun yaralarını ezere bilen bir annenin öfkesi vardı.

"Tahir beni affetti," dedi bir umutla. Belki biraz olsun karşısındaki bakışları yumuşatabileceğini umdu ama yine olmadı. "Yıllar önce söylediklerim için bağışladı."

"Sen de inandun?" Keyifsizce güldü. "İnanmaya devam et. Ama şunu da unutma, insan bir kez sırtımdan vurana kolay kolay unutmaz. Hele benim uşağım hiç unutmaz. Saa bilmediğin bir şey daha diyeyim, Muallime Hanım." Kaşını kaldırıp eminlikle devam etti. "Tahir'im kincidir. İçinde taşır, yüzüne vurmaz. Ha unutmaya çalışır, akisini diyemem amma... gün gelir zeytinyağı gibi yüz üstüne çıkar. Gün olur seni bağışladığı için kendini bağışlamaz."

Melek'in içindeki pişmanlığın ateşi biraz daha yükseldi. Yıllar önce cahilce bir öfkeyle Tahir'i reddettiği gün aklına geldi. O gün ettiği sözler şimdi vicdanını dağlıyordu. Gözleri doldu, bakışlarını kaçırışı da bundandı. "Yıllarca pişman oldum. Onu bulup özür dilemek istedim."

"Diyelim ki dediğin doğru." Gülhane Hanım, bakışlarını indirip Melek'i tepeden tırnağa süzdü. "Diyelim ki oğlum gerçekten affetti. Ne olacak? Ben sana diyeyim, sen onun yoluna taş olacaksun. Benim uşağım ömrünü vatana adanmış bir asker. İpek yastıkların büyümüş, har ay başka bir adamla sosyete kanallarında boy göstermiş bir kızla ne etsun?" Elini yakldırıp, "O kısım beni ilgilendirmez. İsteddiğinle gez, istediğinle dolaş," dedi. "Ama baa de bakalım, hangisine gerçekten sevdalandın? Hangisini gerçekten gönlüne aldın?" Melek'in gözünden düşen yaşlar, Gülhane Hanım'a cevap oldu. "Ben de oyle tahmin etmiştim. Bir heves başladın, sıkılınca tak sepeti koluna, herkes kendi yoluna..." Melek konuşmak istedi ama kaldırdığı eliyle izin vermedi Güldane Hanım. "Tahir'in başka olduğunu mu söyleyeceksin. Oyle... Alışık olduğun zibidilere benzemez benim oğlum. Senin gibi bir kız da bir heves kapılır. Bir ay, iki ay... Belki beş ay. Ya sonra? Sonra ne olacak? Sıkılınca bir yara daha mı açacaksın gönlünde? İlk sefer öldürmedin, ikinciye mi deneyeceksun?"

Melek afalladı. Kalbindeki hisler ve mantığı birbiriyle derin bir savaşa girdiğinde karşısındaki kadının sözleri zihninde tekrar ve tekrar yankılandı. Haklıydı; Melek kimseyi sevememiş, benimseyememişti. Kimseyi gerçek anlamda kalbine alamamıştı. Belki bir zamanlar yaşadığı travma buna izin vermemişti belki de şımarık yanı... Şimdi kalbi Tahir'i her gördüğünde sıcaklık olsa da sonrasını düşünmeye başladı. Kendine kefil olamayışı, Tahir'in kalbini bir kez daha parçalama ihtimali içinde bir yıkıma sebep oldu. Oysa kendine itiraf etmişti; daha önce kimseye karşı beslemediği o duygunun adı aşktı. Ama... Ya değilse?

“Bak kızım,” dedi Güldane dizlerine doğru eğilerek. “O pahalı parfümlerinin kokusuyla yarışamaz Tahir’imin barut kokusu.” Melek sustu, sadece sustu ve dinledi. “Doksan iki gün. Tam doksan iki gün kaldı o soğuk yoğun bakım odasında. Allah’ıma bin şükür kurtuldu, yiyecek ekmeği varmış. Bedenini iyi etti yaradan, ama içi? Bilirim, orada hâlâ bir yara var. Sen o yarayı saramazsun. Çünkü açan sensun. O hastane odasında, ölümle yaşam arasında gidip gelirken adını andığı sensun.”

Melek’in gözyaşları hızlandı. Tutamadı kendini, başını eğip ağlamaya başladı. Güldane Hanım’ın son sözleri hepsinden daha ağırdı. Tahir’i o yoğun bakımda, kendi adını sayıklarken hayal etmek... Dayanılmazdı.

Güldane Hanım ayağa kalkıp gözyaşlarına boğulan Melek’e yukarıdan baktı. Artık son sözleriydi. “Geldiğin gibi git. Bir ana olarak isteyrum senden. Yalvarmam gerekirse oni da yaparum. Yeter ki canımın canı yanmasun. Onun geleceğini gölgeleme. Oğlum vatana hizmet etmek için yaşay. Sen kalırsan ya görevinden olur ya da yüreğinden. İkisi de sonu demek.”

Melek başını kaldırdı. Sırılsıklam olmuş yüzünü elleriyle sildi. Güldane Hanım’ın yüzüne baktığında yavaşça başını salladı. Bir yanda sevdiği adam, diğer yanda o adamın annesi vardı. Çaresizdi. Bu yüzden gözleri yere indi ve dudakları titredi.

“İstediğiniz olacak. Tahir’den uzak duracağım.”

Güldane Hanım’ın yüreği soğuk suyla yıkanırken, “Soz ver,” dedi. “Bunu baa şimdi, burada söz vereceksun.”

Melek masadan destek alarak ayağa kalktığın ince bedeni bir yaprak gibi titriyordu. Az önce hayallerinin, umutlarının, kalbinde aşk diye adlandırdığı o şeyin üzerine bir dağ devrilmişti. Gözyaşları usul usul akarken kederle fısıldadı.

“Söz... Söz veriyorum.”

Ve bunlar, o evde iki kadın arasında edilen son sözlerdi. Güldane Hanım istediğini almış, oğlunun hayatından geçmiş bir gölgeyi kaldırdığını düşünerek evden ayrılmıştı. Geriden kalan Melek ise yıkılmış bir kalp, parçalanmış bir umut, sessiz bir çığlık gibiydi.

Eve girdiğimde içimde tatlı bir huzur vardı. Son olanlardan sonra kalbim biraz da olsa hafıflemişti. Aklımdaki tüm soruların, sorunların, gelecek tüm kaygıların üstesinden gelmeye yaklaşmış hissediyordum. Tahir’in beni bırakmayışı ve sıkıca sarışıyla daha güçlü hissediyordum. En azından karşıma hangi engel çıkarsa çıksın başa çıkabilirmişim gibi geliyordu.

Hiç konuşmadan eve kadar geldiğim abimi affetmiş değildim. Çünkü yaşadıkları ne kadar ağır olursa olsun, gerçekten isteyen arardı. Bunu bildiğim için öyle kolayca affedemez, eskisi gibi olamazdım ama onu daha fazla dinlemek istediğime karar vermiştim. Ve eğer elimden gelecekse, Nilüfer için ben de bir şeyler yapmak istiyordum. En azından tanışıp derdini anlatabileceği bir dost olabilirdim. Yalnız hissetmemesi için ne gerekiyorsa yapardım.

Tamam, biraz çatlak olabilirdim ama kesinlikle yüzünü güldürebileceğimi biliyordum.

Koridor boyunca ilerlerken yaşadığım yeri inceleyen abime salonu gösterdim. Yüzü hâlâ asıktı ama bakışlarında şelaledeki gibi kıskanç bir öfke yoktu. O kıskanç bakışlarını en son çocukluk aşkım Mert'i döverken görmüştüm ki, benim yakışıklı askerim de az önce abimin yumruklarından nasibini almıştı.

En kısa zamanda pansumana gidelim, Meloş. Öpücüklerimizle tedavi ederiz biz onu...

"Kahve içer misin?" diye sorarken sesim her zamanki yumuşak tonunda çıkamamıştı. Alkolden nefret eder, kahveye bayılırdı. Hatta babamla bu yüzden tartışmışlığı da çoktu. Çünkü babama göre erkek adam demli çay içmeliydi. *Tahir gibi.*

Bana bakarken dudaklarının kenarı gülümsemek ve reddetmek arasında gidip geldi. "Sen mi yapacaksın?"

Ellerimi iki yana açtım. "Evde başka birini görüyor musun?"

"Zehirlenmeye niyetim yok," dedi gıcık gıcık. Bana bir şeyleri hatırlamaya çalışıyordu. Eski bizi. Bilmiyordu ki ben hiç unutmamıştım.

Aramızda yaşanan tüm kırgınlıklara rağmen o lafının ardında eski şaka-laşmalarımıza dair bir iz hissettim. İçim burkuldu. "Merak etme. Eğer seni öldürmeye karar verirsem bunu daha acılı bir yöntemle yaparım."

Konuşmamız gerekiyordu. Belki saatlerce, belki de günlerce. Kalbim abim tarafından nasıl onarılırdı, dahası onarılabilir miydi, bilmiyordum. Onu affedememekten korkuyordum. Nilüfer'in ise çocuk Şehriye'yi affedememesinden...

Şimdi üzerine atlayıp özlem gidermek için tüm suratını rujuma bula-mak varken onu bir yabancı gibi salonda bırakmak da incitiyordu.

Gülümseyen yüzünü arkamda bırakıp önce banyoya gittim. Berbat haldeydim. Saçlarım çarşamba cadısına dönmüş, ayakkabılarımın topuğu kırılmış, elbisem karalar bağlamıştı. Başka bir zaman bu nedenler üç gün-lük yas tutmama yeterdi ama şimdi umursayamadım. Tenim buz gibiydi

ve donuyordum. Bekleyemeyeceğim için suyu bile ısıtmadan yıkandım. Maşrapayla bedenime döktüğüm su, şelalenin suyundan sonra kaynar bile gelmişti. Bornoza sarılıp saçlarımı da sardıktan sonra giyinmek üzere odama yöneldim.

Kapımı açtığımda yüzüme vuran rüzgârla önce bir kalakaldım. Püf! Yine camı açık unutmuştum. Perde dalgalandıkça içeri sabahın serin kokusu dolduruyordu. Saate baktım, okula çok az kalmıştı ve muhtemelen geç kalacaktım. “Neyse canım!” dedim dolabımın karşısına geçerken. “Hep benim çitlembiklerim mi geç kalacak? Biraz da öğretmenleri geç kalsın.”

Önce güzel, ılık ılık bir makyaj yaptım. Bornozun içinde uzun uzun kalmayı çok sevdiğim için giyinmeyi çoğunlukla sona bırakırdım. Ama abim içeride beklerken bu kez bornoz kahve yapamayacaktım. Kıyafet seçmeye geçtiğim sırada bakışlarımın yatağıma dönmesiyle boğazım düğümlendi. Ellerim dolabımdan kayıp gitti. Çünkü... Orada, beyaz nevresimin üzerinde bir fotoğraf duruyordu.

Benim için dünya bir anlığına durduğunda ayaklarım yere saplanıp kaldı. Fotoğrafa baktım, baktıkça içim sızladı. Yanlış anlamak istedim. Benzetmek istedim, kör olmak bile istedim ama... Hiçbiri olmadı.

O fotoğraftaki Tahir'di.

Ama o bildiğim gibi değildi. Güçlü, dik, yenilmez yüzbaşı değildi. Yoğun bakım odasında, yüzünde maskeler, kollarında serumlar, gözleri kapalı... Zayıf, çaresiz, yaralı, sargılar içinde... Benim yüzümden o halde olan genç bir adamdı.

Kalbim, göğsümden sökülüp alınmış gibi acıdı. Nasıl attığımı bilmediğim adımlarımı yatağıma götürdüğümde ve fotoğrafı elime aldığımda dizlerim yatağın kenarına çöktü.

“Üzgünüm...” dedim fısıltıyla. “Benim yüzümden bunu yaşadığın için çok üzgünüm, yanında olamadığım için çok üzgünüm.” Gözlerimden yaşlar boşaldı. Oysa daha biraz öncesine kadar tüm dünyayla savaşabileceğimi hissediyordum. Herkesi yenip Tahir’le mutlu olabileceğime inanıyordum.

Şimdi ise ellerimin arasında ona verdiğim büyük zarar duruyordu. Tahir... O yoğun bakımdan hiç çıkamayabilirdi. Ben onu hayatım boyunca bir daha hiç göremeyebilirdim. Bu gerçek durmaksızın kafamın içinde yankılanıyordu. Sonunda dayanmak isteyen duvarlarım bir bir yıkıldı. İçimden geçen tek şey vardı; o da gitmek.

Çünkü Güldane Hanım haklıydı. En başından beri haklıydı.

Islak havluyu saçlarımdan çekip alırken Dino, o masum bakışlarıyla birlikte yanıma geldi. Aldım kucağıma, sarıldım, okşadım, sevdim.

Gözyaşlarım tüylerine düşerken, “Canım Dino’m,” dedim, çatallanmış sesimle. “Benimle gelir misin?”

Cevap vermek istermiş gibi ellerimi yaladığında ağlarken bir yandan da gülümsedim. “Anlaştık o halde. Şimdi valizimizi hazırlayalım. Bu... Biraz acele bir yolculuk olacak ama zaten birkaç gün sonra gidecektik. Hem...” Omuz silktiğimde gözümde bir damla daha düştü. “Ben vedalardan hiç hoşlanmam. Ağlıyorum, sonra makyajım bozuluyor.”

Dino’yu yatağıma bırakıp ayaklandım. Artık kaybedecek bir dakikam bile yoktu. Valizimi dolabın içinden çıkardım. Kıyafetlerimi özensizce içine doldurdum. Her parça, her eşya gitmek istemediğini söylüyordu sanki ama doğru olan buydu.

Abime gitmek istediğimi söylemek, işte o en zor kısımdı. Üstelik açıklama yapacak halim de yoktu. Giyinip yanına geçtiğimde ağzımı açmaya çalıştım ama kelimeler çok ağır geliyordu. Sadece gözlerime baktı ve yeneemediğim bir şeyler olduğunu anladı.

“Gitmek istiyorum.”

Yüzüme baktı, uzun uzun. Kaşları çatıldı, dudakları gergin bir ipe dönüştü. Sormak istedi ama aralanan dudakları tek hece çıkaramadan geri kapandı.

“Beni götürür müsün? Evimize.”

Ayağa kalkıp yanıma geldiğinde düşen gözleri ve omuzlarıyla birlikte karşımda durdu. Sonra bana sarıldı. Yine karşılık veremedim ama o sıkıca sarıldı. Saçlarımdan öptü. “Götürmez miyim hiç?”

İşte o zaman hıçkırarak ağlamayı başarabildim. Yanaklarım sırlıklam olana kadar da ağladım. Abime bir kez olsun sarılamadan... ağladım.

Neyse Meloşum... Makyajımız da hiç güzel olmamıştı zaten.

Akşam olduğunda bahçe kapısının önündeydik. Ben bir köşede bomboş gözlerle hayatımın son dönemini geçirdiğim, bana çok şey katan ama bir o kadarını da alıp götüren Çamlıyayla’yı izlerken abim valizlerimi arabaya yerleştiriyordu.

Karadeniz manzarasını, dağlarını, çobanlarını, ekmeğini ve hatta tulumbadan söve söve çektiğim suyunu bile özleyecektim. Hele öğrencilerim... Muhtemelen geri döndüğüm ilk günlerde o tatlı suratlarını, *öğretmenim* diye diye peşimde dolaşmalarını arayıp duracaktım. Onlarla vedalaşamamıştım. Hasta olduğumu söyleyip okula bile gitmemiştim. Eh,

yalan da sayılmazdı. Bedenimde her şey yolunda olsa da ruhum yatak döşek, malak gibi yatıyordu. Hem de gözyaşları içinde...

Bu kadar da değildi. Sıla, evden çıkmadan önce beni yakalamış, ondan habersiz gitmeye kalktığım için de bir temiz azarlamıştı. Geldiğimden beri sakinliğiyle tanıdığım o kız ağzını açıp gözünü yummuştu vallahi. Karşılığında ise gittiğimi kimseye söylememesini istemiştim. Tamam, demişti ama beş dakikaya kalmadan Nurcan abla kapımda bitmişti. Tesadüfmüş!

Bir posta da Nurcan abladan azar işittikten sonra ondan da aynı şeyi istemiştim. “Yok kız! Kime söyleyeceğim? Benden sır çıkmaz. Hiç merakta kalmayasun,” demişti ama beş dakika sonra Şerif Ali de beni yolcu etmek için buradaydı. Hem de bir kova suyla birlikte... O da tesadüfmüş.

Ben ve her sırrımı özenle koruyan canım kankitolarım, tam kadro hazır ve nazırdık.

Abim arabasının son kontrollerini yaparken, “Tabakhaneye pok mu yetiştiriyorsun, sarı gözlü çıyan?” diye sordu Şeftali. “Ne bu acele?”

“Çok bile kaldım,” dedim dudak büzerek. “Ben dönünce eski, sakın hayatınıza dönersiniz. İyi mi?”

Omuz silkti Şerif Ali. “Öyle valla. Destegül’ümle de arayı düzelttim. Başımıza senden daha kötü bir şey gelemeyeceğine göre gönül rahatlığıyla evlenebiliriz.”

“Ama...” diye araya girdi Sıla utanarak. “Miryam anneannem o sarı pipi çamaşır ipi gözüme görünmesin, diyor senin için?”

“Baa Miryam demeyin!” diye gözlerinin büyüttü Nurcan abla. “Kim daha şeytan yarışmasına katıldım, rakibim Güldane’ylen Miryam!” Kaşlarını kaldırıp, “Sen de kusura kalma, Silacugum...” dedi. “Gerçekler bunlar.”

“Kalmam...” dedi Siloş’um, yüzünden düşen bin parçaydı. Üzgün gözlerle yüzüme bakıp, “Gerçekten gidiyor musun?” diye sordu. “Çok alışmıştım ben sana.”

İçimi çektim. “Ben de ama... Yolcu yolunda gerek.”

Nurcan abla kendini tutamayıp, “Başlayacağım ha yoluna!” diye cırladı. “Peşinden kovalayan mı varidur? Neden boyle gizli sakli gideysun? Hem burada öğrencilerin varidur, dostların varidur...” Biraz sokulup göz süzdü. “Sevdiceğin varidur.”

Deme Nurcan abla,deşme yaramı...

“Aman!” dedi Şerif Ali umursamazca başka yana bakarak. “Bırakın gitsin, kafa dinleriz. O geldiğinden beri başımıza gelmeyen kalmadı. Yalan mı?”

“Aşkolsun ama Şeftali!”

“Valla senin olduğun yerde daha çok kaos oluyor, aşkom!”

Haklı. Ne diyeyim ki?

“Melek, araç hazır güzelim,” diye haber veren abime başımı salladım. “Geliyorum.”

Çenemi sıkıp bıraktım ömrüm boyunca unutamayacağım üç surata bakarak. “Her şey için teşekkür ederim. Ne kadar başınıza bela olsam da... Güzel günler geçirdim. Eğer yolunuz İzmir’e düşerse mutlaka bekliyorum.”

Nurcan abla ve Sıla kendini tutamayıp ağlamaya başladı.

Şerif Ali’nin kaşları çatıktı. “Niye? Biraz da orada mı ebemizi göstereceksin?” diye sordu ama baktım kirpiklerini kırıştırıp başını başka tarafa çevirdi. Biricik Şeftali’m de içine içine ağlıyordu...

Onlar ağlar da ben durur muyum? Üüüü, diye başlamak suretiyle sarıldım onlara, bir anda sevgi yumağı olduk.

“Bir ağzıma sıçmadığın kaldı ama özleyeceğim be,” dedi Şerif Ali.

Gülümsemeye çalıştım gözyaşlarımı içime bastırarak. “Ben de seni özleyeceğim, Şerif Ali. Umarım Destegül ile çok mutlu olursunuz.”

Nurcan abla gözlerimi sildikten sonra uzanıp saçlarımı düzelitti. “Hele bak baa, yaban ellere varıp da bizi unutursan, vallahi gelir ha bu saçlarını yolarum!”

“Unutanı Deli Memiş kovalasın...” dedim, ağlamaklı güldük. “*Meloş’la Rezil Olduk Babaağ* programının sonuna geldik, dostlarım. Hoşça kalın, esen kalın.” Dudağımı büzdüm. “Bir de beni unutmayın.”

Şerif Ali daha fazla kendini tutamadı. “Ay gözüm! Orangutan kaçtı galiba.” Salya sümük bana sarıldığında içimden, *diley diley* başlıklı bilmediğim dilde ağıtlar yakıyordum.

Son sarılmalar, son kahkahalar, son gözyaşlarıyla birlikte valizler tamamıyla yüklendi. Eve, okula ve dağlara son kez baktım. İçimde tarifsiz bir boşluk ve en az benim kadar değişik olan bu insanların kattığı bütün güzel anılar vardı.

Araçta abimin yanına oturduğumda Şerif Ali bir kova suyu foşur foşur arabanın üzerine boşaltınca abim bir miktar sinirlendi. “Birader! Yalnız o su arkadan dökülüyor.”

Şerif Ali eliyle ağzını kapatmış ağlamaya devam ederkek, “Nereye döktüğümün ne önemi var, abiciğim?” dedi. “Önemli olan işlevi...”

Araba hareket ettiğinde peçeteyi gözlerime bastırdım. Hüzünle ayrılıyordum ama arkamda bıraktıklarım bana tebessüm de vermişti. Yan aynalardan yola çıktığımızda bile arkamızdan yürümeye devam ettiklerini gördüm. Nurcan abla kazasız belasız yol almamız için sessizce dualarını mırıldanıyor, açtığı elleriyle okuyup üflüyordu; Şerif Ali ise abimin istediği gibi arkamızdan suyu dökmek için titizlikle uğraşıyordu. Sonra iyice uzaklaştık, aynalardan da kayboldular. Kucağımda uyuyan Dino, kalbimde yarım kalmış bir hikâyeye başımı cama yaslayıp adım adım Çamlıyayla’dan ayrılışımı izledim.

Abim kestirme olacağını söyleyerek bizi orman yoluna soktuğunda bir süre sonra yol sürekli viraj almaya başladı ama araç hep yukarı doğru ilerliyordu. Çamlıyayla’ya çıkarken de yolların virajları hep yukarı doğru dönmüştü. Bir yanlışlık olduğunu düşündüm.

“Abi,” dedim başımı camdan ayırmadan. “Galiba yanlış gidiyorsun. Aşağı doğru inmen gerekiyordu.”

Camını hafif aralayıp bir sigara yaktı. “Bu başka bir yol, az sonra ilçe yoluna bağlanacağız.”

“Peki...” Kısa bir süre için gözlerimi kapattım. Açtığımda dağın tepesindeydik. Üstelik civar da epey çok tanıdıktı. “Abi!” dedim telaşla ona dönüp. “Ay, ben sana yanlış geldiğimizi söyledim ya... Burası yaylaların olduğu taraf, ayılar yer burada bizi!”

Abim gülmeye başladığında önce ne olduğunu anlamadım ama sonra... Ormanın içinde bir noktada yavaşladık. Ve önümüzdeki sık ağaçların arasında başka bir araba gördüm.

Tahir’in arabasını.

Gözümün önünde aşağı inip ön kısma yürüdü. O koca bedenini kaputa yasladığında ve bir sigara da o yaktığında gözü bendeydi.

“Siz tuzak mı kurdunuz bana?”

Abim cevap vermeden aşağı inince sinirle peşinden gittim. İkisinin arasında durup, “Ya siz kafayı mı yediniz?” diye bağırdım. “Ne işimiz var burada?”

Abim bilmiyormuş gibi ellerini iki yana açtı. “Tahir konum olarak burayı gönderdi canım kardeşim. Yolun devamında nereye gidersiniz ben bilemem.”

Kaşlarını büyük bir şaşkınlıkla kaldırırken, “Gidersiniz mi?” diye sordum. “Ben onunla hiçbir yere gitmiyorum! İzmir’e gidiyorum ben!”

Tahir kendini kaputtan ayırıp abime elini uzattı. Önce sert bir erkek tokalaşması, sonra sırt sıvazlaması, hafif gülüşmeler...

“Merak etme devrem, gözüm gibi bakacağım.”

“Ya sen kime bakıyorsun be!” diye bağırdığımda yine kimse oralı olmadı. Sinirle ve biraz da fark edilmek için tabanlarımı yere vurdum. “Bana bakın ahmaklar! Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz! Yemin ederim sizi jandarmaya şikâyet ederim.”

“E jandarma burayadır!” dedi Tahir kollarını iki yana açarak. “Et şikâyetini, dinleyrum.”

“Bana da edebilirsin,” dedi abim. “Yanlış hatırlamıyorsam Jandarma Özel Harekât teğmenlerinden biriyim.”

Tahir bir anda bana dönüp yürümeye başladığında gözlerim büyüme-ye, kalbim hızla çarpmaya başladı. Adımları sessiz ama niyeti belirgindi. Heyecanım boğazıma çıktı.

“Ne yapıyorsun be sen! Ne diye geliyorsun öyle üstüme üstüme...”

“Ne yapayım be güzelim. Oyle bi kız kaçırayum dedim.” Keyifli kahkahası ormanın içinde yankılandı. “Devreme çekmişim.”

Başımı iki yana salladım, geriye kaçmaya devam ederken. “Hayır!”

Başını aşağı yukarı salladı, üzerime gelmeye devam ederken. “Evet.”

Hızla arkamı döndüm. Koşmanın işe yarar bir yol olduğunu düşünüyordum. Ta ki Tahir beni belimden yakalayıp etrafımda bir tur çevirip un çuvalı gibi omzuna atana kadar...

Beni arabasına doğru götürürken son olarak kendi çığlıklarım kulaklarımda yankılanıyordu. Ve onun sözleri...

“Yürek mevzilerinde sipere yer yok be, Öğretmen Hanım. Düştüğün an esirsin. Ben de esirim artık. Hem Karadeniz’e hem bir çift ela göze.”

DEVAM EDECEK...

TEŞEKKÜR

Sevgili Fırtına Zamanı...

Benim için nasıl sıcak, nasıl samimi, nasıl ev gibi bir hikâyesin sen?

Yazdığım her satırda bu kadar iyi hissettirdiğin, sayısız kez gülümsettiğin ve sihirli bir sığınak olduğun için minnettarım.

Henüz serinin ilk kitabındayız ancak sevgili okurlarımın bilmesini isterim ki bu hikâyeyi yazarken Karadeniz'in hırçın dalgaları, Meloş'un şen kahkahaları ve Fırtına Tahir'in inadı daima peşimden geldi. Melek'i yazarken tüm hayatımda olmadığım kadar sakardım, Tahir'i yazarken ise olur olmaz inatçı...

Güldane'ye... Hiç girmeyeceğim.

Umarım sayfalar arasında gezinirken o dağların serinliğini ve karakterlerin sıcaklığını kalbinizin bir köşesinde hissetmişsinizdir. Burada olduğunuz, yolculuğuma eşlik ettiğiniz için öncelikle sizlere çok teşekkür ederim.

Hikâyemizi son haline getirmesi için hiç düşünmeden kapısını çaldığım sevgili editörüm Yaren Kılıç'a,

Sürecin en başından beri inanç ve desteğiyle yoluma ışık tutan yayıncım Metin Tanju Aydın'a,

Kitaplarımı okurken nefis(!) tepkileriyle beni güldüren biricik kız kardeşim Sinem'e,

Bu yolda bana vesile ve destek olan canım arkadaşım Sümeyye Koç'a,

Ve yazdıklarımı herkesten önce okurken kahkahalarıyla doğru yolda olduğumu gösteren tatlı kızım Duru'ya sonsuz teşekkür ederim.

Serüvenimizin devam kitaplarında görüşmek dileğiyle,

Sizi seven Durumavii.

